

Šty-li špíval,
Pítnje džítal,
Strova je
Štrovjny statok,
A wój šwojtal
Šradny je.

Sa staw špóznj
Kajoj móznj
Lubosj ma;
Bóh pať šwěrnj
Píšes spať měrnj
Čeršwosj da.



Njed ty twóváš,
Štawraje džětalš,
Wšědne dnj;
Džěť pať šwojtal,
Džěť dnj,
Wšpóznj ty.

S njěšěš mana
Njed čj tšmana
Šwěnosj je;
Štwa woda,
Kjž Bóh poba,
Wšěšěš čje! F.

Šwěbske njedžělske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmo lerjěz knjěšjńšćejni w Wudwšćinje a je tam ša šchwěćitěnu pjšedpłatu 40 np. dostać.

Njedžela po nowym lěcju.

Chef. 5, 8—14.

Wy běšćeje prjedy čjěmnošć, nět pať šće šwěćošć w tym knješu. Škódbže jako džěćj šwěta. Těho duha pšód šo wopokaluje we wšćej dobrošćj a praw-
dóšćj a wěrnosćj. Tež špwtaje, šćto by temu knješej špódobne bylo. A njemajeje ničo čjinić š tymi njepšódnyimi štutkami čjny, ale šwěćeje wjele bóle na nje. Wšćetoz šćtož šo štražnj wot nič štanje, to je tež hrošnje prajěć. To wšćitlo pať budže šlawne, hđnj budže wot šwěta dowjědžene. Wšćetoz wšćitko, šćtož budže šlawne, to je šwěćito. Těho dla praji wón: Wot-
zucz, kjž ty špšć, a šlawaj wot mornych, dha budže čje Škryšćuš roššwěćič. — Čjesus bē jere š najwješćich a najkrajnišćich měłowo rajišćeho kraja. Do jěho templa wšćibohowěć Diany čjahowaječe jěh wjele šakrašnjnych tyšoz a dla jěh wěčnjnych pšacěšće wone jako šwěćno šwěta. Duž je škroble a šahanjžaje šłowo, kotřej šwj. Pawol wšće: Wy běšćeje prjedy čjěmnošć. To čje prajěć, to njes Čjesifkimi jana šćrjiciza wěrnego wěčnjnego šwěta njebē. Njáš čjáž mjennje šo roššwěćitěnu a šđelawu, wón je w šamokšwalenju a šamocšćejšnju dale pšćinjěšć hačž prjedawšće čjáž, wón šebi wšći, šo je na naj-
wšćjšćju wšćpšćejšć šwěta pšćjščol. Šćto pať budže knješejowy wotšud wo takim šwěće rošfoma a wo wšćej hrožej mudrošćj, kotřaj Bóha do šćłódka a Škryšćuša do tuczka šćaja, prajěć? Wy šće čjěmnošć, tať směje šo šudnitowy wšćud a kóždu šprawny šćěšćejšjan wē a

wšćnaje: Wšćón našć rošom š mudrošćju je čjma, wy šny šłudne džěćj.

Kať krašnje pať je, hđnj móže nět řěčaz, wy běšćeje prjedy čjma, nět pať šće šwěćošć w tym knješu. Wšćěšćejny šo, pšćes čjo je šo tajše wulke pšćeměnjenje šćalo! Wotmólwjenje dawna nam japosčłot š wobšamz-
njnu našćeho teksta wo wajchatorjowym hłóžu profety řej. 60, 1: Wotzucz, kjž ty špšć, a šlawaj wot mornych, dha budže čje Škryšćuš roššwěćič. Šładaj derje, diwaj džjwaj Wóšej dyrbitaj šo w twojej wutrobie šćaz, prjedy hačž móžěš ty, kjž by čjěmnu, šwěćto w tym knješu bučž. Najprjedy dyrbišć horešćtanjenemu Šbóžnikaj dowolěć, šo wón čje w twojej hřešćnej wěšćošćj šćarajšji a š njeje šbudži, šo wón tebi pože, pšći kotřej šłubinje ty na hřešćanym puczu šćejšć, a do kotřeho wěčnjnego šłazenja ty džěšć, hđnj šo š wutrobu njewobročjšć. Ale š duchownym šbudženjom hječje čjinnje njeje. Někotřjšćjűš wotzuczj derje, ale š tym njěšćupěče hječje won š čjnowej jany šwojeho hřešćneho žjwjenja. Těho dla dyrbi š temu to druce pšćiněć: Šlawaj wot mornych. Wšćetoz šćto by šubžjemnu šnyje pomhale, jeli šo by wón wotzuczjwošć je šwojaje šnjereče špšol: ja šłodu wumru. Wón dyr-
bješće tež š temu wotnyšćlenju pšćiněć: Ša čju pošćanyč a š šwojemu naněj hjeć; jenož tať šćupi wón šajo do šćoněčnjeje pruji šubojče nanowaje, jenož tať bu wón šajo šyn w nanowym domje. Knje šć dyrbimj tež šćanyč wot mornych, jenož potom móže naš Škryšćuš roššwěćič.

Na to pať budže wotzćahowaza šnadna našćego knješa: Wy dyrbimj šwěćto bučž w tym knješu. To pať šo po

japochtole na dwójake wašnjene potaže. Najprjedy a pšchede wšednem dyrbi nasche chłodjenje w swićele bycz a pšod a štukowanie swićeła budže ho potafacz we wšchej dobroczje a prandofczji a wernofczji. Werni budžemy k naschemu Bohu a Sbožnišej, hdyž i nascheho czitanja w bibliji, i nascheho modlenia, i nascheho femichj a spowjedži chłodjenja ho pšchede bóle tež pšobledni kulf luda- nja šhubi. Prawi budžemy pšchede wodjenje swjateho Duchu pšchede bóle w tym, šchtóz wo naschim bližšchim rěcziny, wot njeho žadanu abo šmy jemu winoježi. A na pšobledu budže dobroczijofež, czichofež a šmilnofež nascheho byczu njamio wot lěta k lětu bóle, tak šo ho nascheho Sbožnikowe pšchizłowo na naš potažunje: Stare wino je lepšche. Derje, hdyž može ho wo šchicijanskim žiwjenju rěczjež, šo je chłodjenje džečji swićeła, potom šhwali šo i tym knjeiom njeno wo wšchěh wězach, potom budže tajše chłodjenje bjes wjele słowow žwaricz a wot- budžiez wšcho, šchtóz je czjennofež.

To pať žaba febi šwj. Powoł nět wšoebje. Kšche- sežijeno dyrba jol semje bycz. Duž spyta džečo swićeła wšcho, šchtóz jemu w swićež napšchedžimo štupi, njecizta žane knihi, njehwali žane czisbje štuffi, a hdy byczu ho najkacnjnje idale, šo njeprašawšichj, hač je wšcho to i Boha narodžene a Bohu ipodobne. Pšchetóz šchtóz ma doštatt i Bohom, njemožže doštatt měz i njepšedimny štuffami czjennofeže, ale šhwari je wjele mjozju. Haj, wšchatt je šhwata pšchifšluchnofež, šo my kšchežijeno w tutym czahju, hdyž njewera a šza chrobile šwojeje słowje pšobchataj, možničo hač henat pšchedžimo bjes- bōžnemu wachnju šwedečenje wotpołożimo, šo bychmy tole wafajnje jačo bjesbōžne a štažaze pšched kōždeho wozomaj šjawne czinili.

Tak dať, kšchežijano, jašnemu swićełu šwojeje Sbož- nica febi tak we wutrobje byblich, šo twoje słowo, chōdže- nje a žiwjenje swět k kšchwstšeji czehuje, abo hdyž njecha šo czahnyčez dač, šhwari a šjawne czini.

Šamjen.

Nowe lěto.

Budž postrowjene, lěto nowe,
Wěž puč šwój wotryhnyjem wot Boha!
Hdyž woštanie mi čěto itrowe,
Chžu dale šhwalič šwedeža žiena
Wšchě džiny Wože nowe žiwna
Kiz wōčěto džehša gšchěže njewidži.

Maš nowa džehša wita huada,
Kiz Želuz šchwytuš laštuzi je nam;
Duž wōčěto i domčejimju hłada,
Šchto ty nam napšchedžimo njehčej šam.
D džečji Wože, pōjčeje hrobu brach,
Kiz Wōh nam w lěče nowym lubi šlac!

D, Wožo, woštanjelch tōn šam,
Nam byče wnoje njehčejari ho;
Ša šylnofež šwoju wobšhwonany
Čže dale tež do lěta noweho.
Šoč šhabi šmy, šchto chyli boječž šo,
Hdyž woštanjelch ty nasche hrožijehčězo?

Šejej džehša čžemy i nowa šhāčič,
Kaž bratřa lubowacz šo bjes hōbu!
D njedajmy šej wēru rubicz,
Nam słowo Wože šbēžez a pošlyl ju!
We wjařku bratřim bēžny i now-a puč
A njedajmy šo pšchede štracy i njeho hmyč!

Tak, lěto, bēž pod šhwalu Wožej
Wot šapocžata šem hačž do kōnja!
Šchtož šhwali hmyč, naš njewořbožeji!
Džěl lepšhi ruka Woža ja waš ma
Daj, lěto, wōj, budž lěto šhwalenja
Nam wšchittim hačž do pšoblednjeho dnja!

Pucžowanje po Božim pišnje

abo

tašle myžle naděnzek, Wože słowo czitajo.

Pobawa šwēny czitaj „Pomhaj Wōh-a“.

1. knigi Wōjafahowe, 47. šlaw.

(Pocražowanje.)

Wōšchija potajšim, pod kotrychj je Izraelški narod w Egyp- towskej wotrovi, šo bē kōždu čłowječ a kōžde wobšedžewno wot- wjine wot kraja, a šo ho tōn jačo najpořtojnichj w kraju pšči- pōdnawajše i tym, šo piaty džěl dořawajče, mējšche Izraelški narod na šwojeje njewōždomuše kraja natožowacz, a tak mējšche bycz pšchede wšchōn podložž šwojeho wšchēdneho žiwjenja, štajnje k njemu dowjedžemy.

13. Hdyž Gařubowu dom žana nra ipodobnēž, bha dro- hōta, kaž hjo předy dnē lēče, tak nēto hšchěže pječž lēt Egyp- towsku a wšchē wotkone kraje njehčejše; pšchetōz we wšchěh krajch njemējadu žaneho šhēla. Pšchetōž drohōta bē jara wulka, šo Egypťowški a šukdomi Kanaanški kraj hōba dla lašawšichj. Tola Izraelški narod bē hšchēže do čžaju numoženo, hdyž w Kanaanškej ani pjenjes wazy njemējadu, šo mošli w Egypťowskej kupowacz.

14. A Wožej šhwomadžē wšchitte pjenjeje, kotrež šu w Egyp- towskej a Kanaanškej byle namōwane, ja žito, kotrež kupowadju. A Wožej pšchijnjeju wšchē pjenjeje do Žaraonowje pjenježnjeje hšče.

Wulka šhwata, hdyž febi w tajšich pjenježnych hromadach ruzny njemomafalchj.

15. A hdyž žanych pjenjes wazy w Egypťowskej a Kanaan- škej njebē, pšchidžedju wšchizy Egypťowskij Wožej, prajizy: Daj nam hšlēla! Čžeho dla čželch nam dačž pšched tobu wumrječ, wšhadafch-li našdu nuju, a hdyž mačš tola šredčow nōdošč, šo mošli nam wotowahacz, čžeho dla čželch nam dačž pšched tobu wumrječ, šo pjenjes nimanuž?

16. Wožej, kotrež njebē i knjesom, ale kotrež mējšche jenož hospodaricz i nahromadžemy žitum, a kotrež drje teš mōjšche, tak šo i wšite čžedōm ma — dachj ja ruzj, dya wotnje čji 24 tohčji — džešch; Pšchwječžče wachj šbē te mni, dya čžu wam ja šbōt dačž, dofečž pjenjes nimočeje.

17. A wōni pšchwjedžedju šwój šlōt k Wožej, a wōn da jim hšlēla ja šonje, wōwaj, hōwajš šlōt a wōhōn. Tak wōn jich i hšlēbom wōndžeža kōdže drohe lěto ja wšchittōn jich šlōt.

18. Hdyž puč bēšče šo tele lēto pomimo, wšchidžedju wōni k njemu pšchichōdne lēt, prajizy: Wj njemožemy potajcz pšched tobn, našdim knjesom, do kotrežōž mozy šmy pōdacz, šo nježju jenož wšchitte pjenjeje, ale teš wšchittōn šlōt k našchemu knjesej pšchichōt, a mjeje nam ničo wšlōtato, šo mošli našchemu knjesej pōdacz, šhba jenož nasche čžēla a nasche pola.

19. Čžeho dla čželch nam dačž pšched tobu wumrječ, a nasche pola? Čžeho dla čžyl waš pal teho dla, šo ani pjenjes ani šlōtu wazy nimanu, naš šamych dačž wumrječ a nasche pola šapuzječž? Kup naš a nasche pola ja hšlēl, šo budžemy my a nasche pola Žaraonej šhājōmni; dať nam šymjo, šo živi wōst- njemy a njewumrjemy, a pola ho njepajčježa. Wj hami budžemy je šwojim čžlōm Žaraonowi njewōžimny, a nasche pola, šahrodny a luři njebudu wazy nasche kubla, ale wiczēne kubla, a my budžemy Žaraonowi wiczēžizny; ja to pať dať nam a našdim žito k jēdži a šymjo ja nasche pola; šo njehčuju njehšēlane wšlōtate a šo njehčomy hōdnu wumrječi.

20. A Wožej, do tajšeho poručenja šwōlizy, kupi tak Žaraonej wšchōn Egypťowski kraj, abo wjōdže ja njeho prawn wobšedžer- štwja ja wšchē lēžonowleje w Egypťowskej. Pšchetōž Egypťežuju pšchedachu kōždu šwoju ruzi; tak bēchu wōni kraľowi wiczēžizny; i tym pať mējšche kraľ pšchifšluchnofež, šo jich i hšlēbom a šymje- njom šastara, pšchetōž hōd bēšče ho jara wuzaj rōšbōhlyl mješ nini.

21. Tak bu kraj Žaraonowj. A wōn rosdžēli lud do mēštow, i jeneho kōnja Egypťowškeho kraja hačž do druhčeho.

Zofej da ludej, kotryz be netko bjes wobhedzenstwa a niewolny, do metrow sacajacych, so by wot tam hacie po frantych sakadach wjshu rolu rosdzitel, a fo by ju potom sa weity dawf wotnojal, jo bychu wicizny dotalni tublerjo netko kralowi najezdy byli.

22. Jenoz mechnitow rolu won njekupi, pichetoz wona bešče wot Zaratona ja mechnitow wustajena, jo bychu ho žiwili wot teho kraja, kotryz bešče jim Zaratona daj; teho dla woni swoju rolu njepricedachu.

Mechnizny dostawochu wot Zaratona ja swoju službu postojenu wachu mjaša a metru wina, teho dla nještru trjebali nišu czejpicj a nještru tež trjebali swoju ležonomosť pichedat. Tak widžmy tež hiščeje pošdžicho, so je fo wjedebnje hnojaty šleš za mechnitow pjekl a jo je ho jim howajze a hušaze mjašo a wino wo postojenje merje dostalo. Al hdož je ho tež wowejškej wotkřiže swobodna ležonomosť dala, dha ja tola nobla teho čzi, kotryz mejadu leto pola frala služizje, wjedenje šleš, wjašo a wino dostali. Bjes dwla mejeđe ho i takim jazjadowanjom temu sadžewoče, wo njeměta mechništa wotdžata dby wnu czejpicj, abo jo mošta dby byč wotwiozna wot frala abo netoho drugoho.

23. Al domjedžiwšči wšchdu lud do metrow a rosdželiwšči wšchdu kraj po nowych šahabach dšefje Zofej, so by netko, pšeh-podajzy wšchdelte lubta jenotlwynu wječiznitam, tež netkřiđe nowe prawo je hšowom wobkuzčje: šlej, ja hpm wšd bšenja kupil, waj; a waldje pola, Zaratonej; šlej, tu mače je hpmjo a wobhnyče i nim lšša wola.

24. Al wot domhšowaneho žita dšefje wy pjaty džel Zaratonej dawacz jo bynje ležonomosny dawf; šdštry džele pat dšrbja waldje byč, so hiščeje pšichubodnje fami hpmjo mēli, so waldli rolu wobhnyč, a jo bychu tež byle nam f waldjej jedy a f jedy i ja waldich domjazych a ja waldje džejzi.

25. Al špotejony f woznym jazjadowanjom džadny woni: Šdšerj jenoz naldje žiwjenje, a njedn jenoz hnadu uacafamny pšehed tobu, naldchim knjejom; my čšwyn radži Zaratonom wotroczny byč, čšwyn jo po jehu woli škuzowacz a jemu dawf dawacz.

Šdštrož jo nam tu wo šolefowom pšchemenjenju dotalnych Ešgyptowiščy prawow powježa, kšrye ho se wšchimi dršhimi powješcemje, kotrež pola šwētnych štanušnjacow uakšadajmy, jenoz jo po nowe jazjadowanje f wješča frakej Šeolotričej pšidajzije. Alc tuton Šeolotrič je po nobiščich štanušnjach bole netoža wopoba f bajkow, kotrež jo wšče ralne jazjadowanja a wupšehi šaryšy Zaratonom pšidžizija.

Šdštrož nowe jazjadowanje nastupa, dha njedē wone, kaž hpm hjo wo jawođe f našchemu šlawej napomnil, ja wobšiderlow czejza; pichetoz woni beču hjo pšepi, hdyž beču hiščeje wobhedžerjo, frakej mēli dawf dawacz; jenoz njemēčje jo to dale wjašo po jich woli šarč, ale be na wšde paby frakeje postojene, a dotelž ju ešgyptowške žne trizejore, dha be dawf jawečje tež hnadu. Wšdla pat be tele nowe postojenje tež wulka dobrota; pichetoz netkřižča nula njebj jawečje tak wulka byta, bychu-li ho hjo za prjedawoče čšahy šarali, fal mēly ho kraj f wštryjni pšchērowani rolnjanje powoždžje. To pat be dla šilowych powoždžerjo, f kotryž Ešgyptowška pšdnotē wšchodžesje, ja pšichod žple nuine; to pat hodžewšča ho jenoz wušonje, bešče-li wšča semja wobhedženitno jenikžejo čšlowječa, njemjazy frala. So je Zofej byč, kotryž je powoždjenje a wurteje wšchēd pšdērowom pošdžicho wšomtal, šdželi nam mjeno, f kotryž jo najwješča hrjebja džerha hiščeje ponjemije, njemjazy Bahr Yusef, to je šolefowa hrjebja.

Šlōwječe be frakej mōžny, dofelž postojeny dawf šōzde leto šbratšče, njajne wōšjto šejwōz a f nim kraj šdšitowacz pšehed rubčejomy nadapadami je hušobnožy wjow; tež be jemu mōžno, wjele drugoho jazjadowacz, to mošt hpmojuwōz be frami pšehowacz. Wšohēje pat be šolefowe jazjadowanje, f kotryž be špdomletnu nišu šajnal, ja wšde čšahy wobšowane. Mēto beču w meštach fralowške žitne lubje, kotrež ho šōzde leto f nowa pšelnidu a lud wšchuwachu, njebchu-li ho žne hby poradžje.

26. Tak šchizni jim Zofej to jo prawo hač do dženjuitšeho dnja po wšchm ešgyptowškim kraju, jo byč hš Zaratonej pjaty džel dawacy; jenoz famje mechnitow wolo njebščeje Zaratouwe. Prawo, kotrež ho tu mjes Ešgyptowščanami a jich widžomym kralom wštwori, postojnje dopredka na tamne prawo, kotrež jo mjes Šraelšfimi a Wšohom, jich njewidžomym kralom, wštwori. Tež wōn be woprabudžizy wobhedžet štanawozje kraja, a Šraelšte džejzi beču je šiwjimi ležomowčimi jenoz wječjeji

tublerjo Boha. Tutemu jich wječjejnemu hšefjej mečahu tež pjaty džel dawacz; f prēnja džehat, kotryz be postojeny ja mechnitow a lewitow, a potom džehat f woporne hšolčim na wulkiš hšwēdženjach.

(Wotroczowanije)

Šlawišny rekruty f lēta 1813.

(Wo franowškim piša — 6 —)

(Wotroczowanije)

Mēto wēče šōzdy rolnimo, jo ho wo tute wōjšnje powjedanja njestarah, šdšumjadu do jenedo wacha nūts a f druhego jašo won. Dšelžazy myšlach šojnje na to, fal budže ho šhate-žinka wješteliz. Pšez mežpazow dotho myšlach šrajnje na to. Pšehedšajach bebi jejne wobšow, hdyž swoj dar doštaje, a waldach ho štajnje: „Čšto wōzde wona rjez?“ Wōry hēbi myšlach, jo budže wotacz: „Alc šolefo, šdšo dha by čšini?“ Čšajnit je ja mnje pšehowebny . . . Alē . . . tajti rjany čšajnit njemēta pšichujacz.“ Potom ju niwotach, tyhnyč jey čšajnit do laza, prajzjo: „Čšeho dla niz, šhartzinka, čšeho dla niz . . . džefelz mje šuēwacz?“ Wotom hēbi šahy pšehedšajach jejne jačšerjowenje wobšowčjo. Šobšchny swojeje ruzy a wotacz: „Wojo mōj, netko widžu, šolefo, to mje šwērtne lubuščej!“ Al ja ju šohčahy je hšilami we wočzomaj. Šch jawečje špotejny.

Mjes tym jo takle dale džehat a jenoz na swoju njewoju myšlach, naša hpmja, prjedy hač hewal . . . hjo w špocatzku nowembra. Mjehpoczje je hšimoh, ale je šudje šymu a je hšilnimi wšofami. Ša džel špabnožny wšdšite kupjena je šdšonow. Šerija šwērdny kaž kamien, a wšchite ššehne žybele, plestr, wotnowe šchšehny wobšowdu ho f šdšom.

Mēto mōže šōzdy šahšičez, so mi tute wōjšnje powječeje f jedny wachom nūts džechu a f dršhim šahy won. Wšči hšowim džele myšlach špochi na šhartzinku, fal budže ho wješteliz. Pšez mežpazow dotho netko dšute pšehed wočšomaj njemēčah. Šrajščahy ho pšehjo šahy: „Čšto buče rjez, hdyž mōj dar doštaje?“ Druždy bebi ju pšehedšajach, fal wonia, wohladajo mōj čšajnit, šawota: „O šolefo, na čšo dha myšlichy? Šon je ja mnje pšeh rjany . . . nē . . . nē.“ Tajti rjany čšajnit njemēta pšichjez.“ Potom ju niwadž žny wiač, tyhnyč jey čšajnit pod laz, prajzjo: „Alc, lubšča šhartzinka, džefelz mje wubjez?“ Wšdžach derje, jo ho jey čšajnit špobohajče. Druždy jašo bebi pšehedšajach jejne jačšerjowenje wobšowčjo, wšchowawšče swojeje bēlej ruzy, wotajzy: „Mōj Wojo! Mēto, šolefo, wōdžu, to mje jawečje lubuščej!“ Al ja ju šohčahy je hšilami we wočzomaj. Wēch jara špotejny.

Mjes tym, jo takle džehat a jenoz na swoje šōze myšlach, hpmja prjedy hač hewal pšidšide, hjo špocatzk nowembra. Dšehadny we woznym lēče špēč, jo ho njebj hpmja pšehes murje pšehedobuža. Hdyž jo durje jenoz wšomšit wočšimidy, hšupdom wšdšitka čšowota roščesje; džerjow špafotajče je hšahčahy, ale palēšče ho kaž ššoma.

Na šōzdom ranju šdššefny našeho wōkna f čšoptej wodu wotmudž; lēdna beču wškno jawreč, pokry jo šahy wšōs. Na drōhy hšchadnožy ludži bēhacz a šahšlowacz, nōš hšuboto do šornarja ičšejimny a ruzy w šahč. Mētož jich njehodžowawšče, a ššēne durje ho wšchudšom jara pšehnje jawrečje.

Njēwem, hōže jo wšobte šhachuju, hač beču morje abo žime; ani jedny njekřiži bešče na drōhy hšyščez. Mēčo njehšchachujny hač wškno, rano a wječor, wotawom wo šaharadž pšitacz. Wēče čšicho, kaž na pušny wječow.

Čšajto, hdyž wōhēt fal prawje wješfotajče, pšehsta lužes šoulbew narobō džehat a pohladajzy wšomšit na bēte šdšelčny najščich wšowow. šawota: „Mōjdy wōbšy wōjazj! ow najšy wōbšy wōjazj!“

Šrajščejo so f takim šubnym hšohom, jo čšajach, fal ho mi wštrōba šadaj, a jemu wotmohwōz; „Alc, knjes šoudeno, čzi hu tola nēto wēčeje f dobrtyh pōššich šaharadž, pichetoz jo mošt čšlowječ tajtu hpm wutacz, njemōžy hēbi ani myšiče?“ „Tajta hpm!“ wōn džefelč, „haj, w naldčej krajnje je hpmja, jara hpmja, dofelž nam wštry f šorow wēja, a tola — šcho je tuta hpm wozno hšerjereje w Wškfje a Wšlfkfje?“ Wōb daj, jo ju najšy wōjazy šahē dožej wotšahingli! . . . Mōj Wojo! mōj Wojo! štajte čšerje brēmjo maja tola čzi njelč, kiz lubži nawjedujta!“

Potom wón dołho mjeleščelje a ja myšlach bodžiny dołho na to, šchlo bédhe wraik; pšchewitajach hebi našchich wojawot duzy po pučzu. tal wani behachy, so bychu ho jenož trochu ickowit. Ale pšchego šahy myšlach tež na Škharžintu, a wot teho čyža hem bym huro na to spomnil, to žule horjo šhožowneho člowjela malo moli, wohebeje młobeho člowjela, kiž ma bylniške člowjete a wo- prawožiti wulku wutu hiščejce ujetaje.

Bo šmjerščak džesle ho něto tal jara wjele hneha, jo kure- rojo na pučzu do Bourges tčazy woitlady. Wojač ho, so nje- mazy Škharžintu na jejnych narobninach wopřiacz, ale dwe kom- paniji pšchlowi mučabnyščej i kopacženi a wupřajščej pučz ja woli, kiž hačz do šapocžatka haprije 1813 wobbjeleče.

Wjes tym ho Škharžinzny narodny ženi pšchibžiti a moje šhoje roščelje. Wješčak hižo te pječz a šizyczi frontow, ale njejedžach, tal mošt to šmjele Šouldenije a wot teho ja čašnik kupač; najradšo bych wchitfo potožiti, nječreščak radu wo tym.

Ščbničuju na wječoru do jejnych narobnin wofoto hebmich, jato mjelečo džetadowaj — lampo šteječe mjes nanaj — ho na- dobo roščubžak a prajaj: „Mjes Šouldeno, wy wječe, so bym j wami wo šupaj maledho šleborucho čašnika rečaz?”

„Daj, Šosefo“, wón wotmolwi, nječaidje ho w džele molič, „Ale hačz dotal njeje pšchibot.“

„Za to bym“, šmjes Šouldeno, ja bym kupač.“

Něto ho wón žyle pšchepřajnyjem wobročiti. Wučejščez te pječz a šizyczi frontow a potožiti je na bitdo. Wón na mnje pobladny.

„Ale“, wón šnapščezžiti, „to žadny čašnik ja tebe njeje, Šosefo, ty wječoby tešiti čašnik, kiž tebi wot šol fak prajaje wu- pjelut a tež šekundy potolaje. Tazje male čašniki šu ja žonše.“

Wjejedžach, ičto wotmolwič.

Džyž bédhe Šouldeněz nan něotne wotomiti mjeleščak, ho na dobo šahnja.

„Ale! derje, derje!“ wón dželje, „něto woslymju, jutije ja Škharžinzny narodny dženi! Něto wem, čeho dla šy wodnoje a na nozy džekat. Čžafaj, ty mašch šwoje pjenješy šahy, nječobžu wo nje.“

Wěch žyle poblišchemy.

„Šam Wam jara džakowny, šmjes Šouldeno“, jemu prajach, ale tuton čašnik je ja moju Škharžintu a bym špolojom, to bym hebi jón šahnuži. Wščake nje jara ramit, džyž njebyščez te wjenješy wšak; potom ja njebych wo čašnik rožiti.“

Wón njeprajaječe ničo wjazy a wja te pječz a šizyczi frontow; potom wučejče wón šahčitič a wja j njeho rjany čašnikowny rječast j dwemaj malomaj kucjomaj j potočanjcho šleboru, kiž wón čašnikije wchimojawoščelje. Wščitfo potožiti wón potom do rjaneje tyši a wobwojota tutu j mđbrnym židžjanym bantom. To čimjeleče wón jara pomaklu, j widomnej hnutolječu; šfancžuje da tyštu mi je šlowani.

„To je rjany dar, Šosefo, Škharžinka dychi šhožowna byčz, jo na tajšeho nawoženju čaž Tebe. Ze čerščejšedna šolčžta. Něto šmojmjo wječerječz. Wryj nanaj bitdo. Za čžu polwulku j role wjačz.“

To čimjadmoje. Duž wša šmjes Šoulden bledhu rheimšeho wina j kamora, kiž wón ja wogebite šfaknoščje šlowajče. Wječerjadmoje hromadžje šaz dwaj towarščej. Za čžu wječor wón njepličelja wo rjanom čašnu šmojeje młodoščje pomjedadž. Prajaječe mi, so je tež nědhy luboščez, wón je dychel na dočze 1792 hodu pšchewično Wrušam do šnoj čahmječz, to je, wduw j pšchibčesit, tutu wobodu woženjenu nadeščol, dolešč ho rej nje- bédhe pječdy wuinat. Za na njeho pošluchadž j šlutnyum wobli- čjom a mjes tym myšlach šarjaje na — Škharžintu.

(Potočowanjanje.)

H a n .

Podal — 6.

Muž, wo kotrymž ho tudy rečži, bédhe přeni w žyle wošadže, rečojaje Thord Ceverhas.

Nědhy šastupi wo j pošbėhnenjej šlowu do jstwy šmjeja fararja, prajajzy j šlutnje šwajtočnoščju:

* Wot šmětowšlanneho normegšeho špřacžela Wjėrnštjerne Wjėrnšon. Wocužamy jeho špřy našchim špěčlanym k woboga- čenju jach šmětowšlanno žnjewja. N ed.

„Mi je šmo jemu narobžiti, a čžu jeho kiščezčez dačz.“

„Tazje mjeno njenu daščz?“

„Mjeno žmni, wo jeho nanje.“

„Šchto šu knošija?“

Thord žij njeuowojče, to bėchu najnahladniščej mužojo a žony w žyle wošadže, kiž bėdu wchitzy pšchuwini jeho nana.

„Majš wchitzy něščto rječz? dželje duchowny a pobladny na njeho. Bur thwije mjeleščelje.“

„Mody bych wđžat, šdy byščezje mojeho šyna šameho kiščezž.“

„Wo tajšim na wščednym driju?“

„Daj, pšchichodnu hobotu, pšchibodnju.“

„Ze to wcho?“

„Daj, njebych wjedžal...“

Bur wječerječe šwoj kobot w rušomaj, jato čžyl šo wot- hiščez; duchowny potlany.

„Wječy hačz wotendželje“, dželje wón, „čžu tebi hiščezje pšchezje na pučz hodu dačz“. Wěh daj, so by tuto džezčo tebi šohnowanje pšchijelšo!“

Šchymačze lét po tutym dnju šteječe Thord šahy we jstwy šwojeho fararja.

„Šy ho derje pomėł“, wón dželje, wchetož nješčy šo do žyla pšchemėł.

„Mimam staročeto.“

Žaraz na to ničo njepraji a dželje po šhwizy:

„Šchto pšchjelje hebi džemša wječor?“

„Žemša wječor pšchitdu šwojeho šyna dla, kiž ma šo jutije šoušimrowačz.“

„Ze pėtne džezčo.“

„Wječy hačz wam šaplaču, čžyl rady wjedžezč, kajše šmėtno na šemjadach šmje?“

„Ššam jemu přenje mšitno dač.“

„To wjedžach, ty je džezčaz tolet ja wjaš.“

„Wščejščez hebi hiščezje něščto? wopradžo šo šaraz, na njeho pobladaj.“

„Wječy ch wjedžal...“

A Thord dželje šwoj pučz.

(Potočowanjanje.)

Wščelake s bliska a s daloka.

Wubječt lutheršeho knihowneho towarštna wotně wutoru tyždnja pobeženje na Wudyšćinje. Žako nowy pšchewičyda šastupi mošt noweho čela šmjes šaraz Šolčz w Wudyšćintu. Šmuty džak šlu- čcha dotalnomu pšchewičyde, šmjelej fararjej wječerjej Žatubel, ja šwėrne woženje, j kotrymž je našče towarštno na něčžiti šfšobšent pobšehny. Měštowščewičyda budže šmjes šaraz Šorjėnt w šlmawczach a pošladnik šmjes duchowny Žychel w Wudyšćinje. Zuboščiznje je šary šwėrny pšchelaj a pobšjerat našedžo towar- štna šohu wudacze našedžo biblišeho pučzitiwo dobročžitnje šap- laščiti, so jón šobobuštany darmo doštanu. Wučžnik šam je ho rošpěšitič a ho rošewana. Nomy pšehelik na město lubeho Šataba je ho wšmowit. Pa nome létu wida ho nowy wudowit šotzo po- žadanych žionščich šhłowon.

Zališče dobrowolne dary ja wošje armenije šhyroty.

Š Wučezaniščeje wošady pšches Inboja fararja šubizy.

M. j B.	1 hr.
B. j B.	2 "
B. j Wad.	3 "
M. j M.	5 "
B. j B.	2 "
B. j B.	2 "
B. j B.	3 "
B. j B.	2 "

šromadže 20 hr.

W mjenje wobohič šhyrotow wutrobny džak.

Šolčz, redaktor.

Sag-li spívat,
Pítnje džítal,
Strowja cje
Sawójbny statol,
A twój swjatoj
Serabny je.

Sa staw srobnj
Najoj móžny
Lubofej ma;
Bóh pał swjety
Wšes spát merny
Gjerjowofej da.



Nješ m spíwafš,
Swóernje džítalš
Wšjedne dnj;
Džej pał swjaty,
Dufaj daty,
Wotpočaj ty.

S njebež mana
Nješ cje hwanja
Sínofej je;
Sína woda,
Kij Bóh pada,
Wofšedaj cje!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawo 60 kóžbu 6obotu w Esmsolerzej knižkicziščezni w Wudysčinje a je tom ša schiwórlećina pschepatnu 40 nr. dołnecž.

1. njedzela po kšodj kralach.

Psalm 31, 16.

Mój cžah steji w twojej ruzy.

Maló kroczelow šmy halle do noweho léta cžinili; je wšedem wješelom a bolocžnu, i nadžiju a starofčzu wonie hiščezje cžemne pschede nami leži. Duž budžimj hotowi a štýkimj hebi ruzy a prajimy: Mój cžah steji w twojej ruzy. To je rjane šlowo na nowe léto, jednore a sroymilne ša kóžbedu, ponucžose ja wufšete a mafšo. To šlowo je nam ščesčijonam, kotijž mamy žiweho Boha, kotryž je wščitke wofšy na našej šlowje pschecachnowaf, hješ kotrehož wole žadny wrobel i ščedri nje-padnje, wučžinjena wóz. Nješapomimj pał, šo tajte pošnacze njeje wot cžlowjekow aniz psches cžlowjekow, ale psches šjewjenje žiweho Boha do šwéta pschidščo. Pobanjo hačž do džebnyšičeho dnja ničež wo tym njewjedža, šo jich cžah w Božej ruzy steji; pał hebi woni myšla, šo steji w jich šamšnych rukach a šo moža po šwojimj šwodobanju i nim cžinjež a štukowacž, kaž šo jim šejdanje — pał hebi myšla, šo jich cžah w rukomaj družich mozow steji, njež šu to šurowi knježa, možni nješčezeljo abo šli duchojo. Štónčžnje je jich wjele, kotijž hebi myšla, šo jich cžah steji w rukomaj pschidwada, šteje hodžimj, nješbožowneho wofšuda. W Štracelu šamym, hbež bešče šo Bóh šam šwojemu ludaj šjewi, wjedžadžu: Mój cžah steji w Božej ruzy. W tym šo jašne pošnacze šjewi: Bóh je mi kónž wotryšnył a tón tež wofšanje. A kaž wo cžlowjekach, tak wjedžadžu wo šemi, šo w tym wot teho

knješa poštajentm cžahu šwój kónž šnjeje. To pošnacze bešče mižom staroho šluda wulka hnada. Šduž bešče Dawit w 139. psalmje prajit: Twojej woczi štej wdižitej tón njedofonjany pléd možeho cžeta, a beču wščitke dnj do twojich knižow šapšane, kotrež bučž dyrbjadu a tuč šamnych hiščezje žadny rudy njebešče — šawela wón i džaknym wješelom: Kač drobje šu pschede mnu, Božo, twoje myšle! Kač wón naž šwetu hlada a naž je wšedem, ščtož šmy a mamy, niz jenož w šwojimaj rukomaj, ale tež na šwojej wutrobje nožu. My mohli hebi myšleč: Njeje našča šemja we wufšete štwórbje a na šemi nješ tyžož milijonami jenotimj cžlowjel kaž proščt, kaž krepta w morzu? A tola: Tež naš cžah w Božej ruzy steji. Njeje nam Bóh šjawnje šjewi, kač wječe wón cžah wotméri a wščitko w prawym cžahu wuwjedže? A kač bešče tón Šwódnj plchi kóždej kroczeli šwojejo žiwjenja wo tym pschegwědženy: Mój cžah w Božej ruzy steji. „Moja hodžina (šhtunda) hiščezje pschidšča njeje — hlaj, hodžina pschidšče.“

Tež my wěmju: Naš cžah w Božej ruzy steji. Ale šo my to wěmju, hiščezje njeuwčimj, wjele bode wot teho wotwibnje, hačž to šlowo šwoju mož nad nami wopotaže. Lubi bratřa a šotru, wopomnicze: wěcže mi, šo niz jenož džej a hodžina wafšeho kónža je žple wječe wot Boha poštajena, ale tež, šo kóždy wofomit wafšeho žiwjenja w jeho šplnej ruzy, kóžda kroczel pod jeho hnadnym

wodzenjom steji? Wiericie wešce, so w Bożim wodzenju žaneho pšcipada njeje, — so blišć, kotrųž s mročajkowno bapnje, widor, kotrųž wuje, tyBoży so šacku male wšiči- cšny, kotrųž maja tola tajke wulke ičehowki sa jenošiwneho a sa zyle ludy, — wiericie wy woprawdže, so to wšičtko, wo wšehomoznej ruzy žiweho Boža steji? A, ludy hok- tšepelježjano, wერიш ty woprawdže, so twój časť tež nuz w rukomaj družich cłowjetow a družich mozow leži? Spytowanie k temu je blišćo. Kello dželaczerjow a hšubonųch je w rukomaj nješewodnitych knježich, kello žonow a džeczi w rukomaj kurowych mužow a nanow! To je spytowanie blišćo ho wraščeczi: Hđže je něto našč Wóh? Ale pšdeczitat hebi 31. psalm, kotrųž je ruuje j tajšeho šotrowanja rožbenju. Tež psalmista je wot nje- pšdeczelow wobdatu, kotřiž jemu sa czežaju a žiwjenjom steja, widi tym wšičim wraji wón: „Aa ho štradiju a wšehelu ho nad twojej hšimulošcu, so ty na moje hubjenstwo wopšadobš. Ja mam nadžuju k tebi a rjeknu: Ty šy mój Wóh!“ Hóžina dođže, w kotrež wšičitų, kotřiž na teho knjeja cžataju, našhonia, so je tón knjes šwěru, so žabny pšipod, žana cšlowka hšynojšč nad nami mozy nima, ale so našč cžasť w Božej ruzy steji, so ani njezřišče ani wšičitodne naš wotdželšč njemože wot lubočeje Wóžeje. Wერიш ty to woprawdže? Wotom wšadaj ho tež wšičitkich štwištowch šarocišew, wšičeje polanšeste bojoješe; domž ho nima, kotrųž modlitwu wšpšudaj, kotřiž kždu troczel je hšwojim wócztom wodži a naš žanu wodžintu naščeho žiwjenja je hšwojeje šwěrneje ruki njeupajščaj.

Težo dla pał je tež ušnje, so ja hšwój cžasť ham je hšwojeje wolni do jeho ruki položju, so ja pšchětanu ham na hebi rostajowasč, so ho težo wostaju ham hšwój žwobodny kunes byč, so ja hšwoju wolnu a wštrobu a s tym hšwoju ruku a nohu, hšwoje wóčžo a wucho, wšičitno ščotų mam a hšym, jemu hamenu pšchewoštaju. Wóh je cšlowješa hšwobodneho šworit, težo dla može wón hšinat, hačž Wóh. So buč jemu wšičitno, ščotų hšym a mam, pšchewoštajšč mošt, durbju ja najrjedy hšwoju njemóž bjes Woha, hšwoju hšudošu a hřečh, hšwoje zyle hubjenstwo bjes Woha, hubjenojšč hšwojich hamowušiwelnych pučwow póhnačž, kał ho wokoło bludža, so žaneho woprawdže šbožowneho duja nimam. A potom durbju tej ruzy šewasča, do kotrežų durbju hšwój cžasť položič. A so mošt hebi jej zyle blišćo wobšladacž, je jej Wóh w hšwřstwu Žesusu ham na jemu dele wšpšchětršč. Wón je ta ruka, do kotrežų možesch ho štrošćimje podacž. Tón, kotrųž ho w Wetšewelje sa tebe cšlowječ jekini, kotrųž 33 lět na jemi hšobžesče a je dobrotu cžinič, so hšepi widžachu, hšromi hšobžachu, hšluchi hšwřšochu, so bučny wšpadni wučiščeni, kotrųž mowych šbndži a hšudym ewangelijon pšedwosajše, kotrųž na hščizju sa tebe wumije a džehša hšidješ s wšpšchětrjenumaj rukomaj wšičitim pščiwoła: Póječe hšem wšičitų, kiz wy špřozni a wóčeszeni šče! — wón je ta ruka Wóža, do kotrežų durbjich ho položič. Jemu ho pšchewodaj wšljuje a štrošćimje; njedaj jenož Wóhu s jeho rukomaj twoje žiwjenje šapšchimnyesč, tež ty durbjich twój cžasť, twoje žiwjenje, twou wštrobu a twou wolu do Wóžeju rukow položič, tón pučž bječ, kotrųž wón tebe wječe, šwěrnų byč w twojim pomolanju, ruujež je niške pšchew cšlowškim wčezeni — tež we wšičim horju ho do šwěrneju rukow Žesuhowej položič a pšpřečž: Twója wola ho štaň! Mój cžasť steji w twojej ruzy!

Šamjeň.

Lubošć k Žesusej.

D hšobžny dom! hšđže šy čje horjewati, Hšđže ty to jene, haj to wčitno šy, Hšđže s lubošcu ho so czi wšičitų dali, Njech maju wječje bu ako žrudne duje, Hšđže ščoda žitta traw čši. Žetu, bje A kóže wolo hlaba na tebie, Hšđže tež ho w nių trošči a wmozž blije, Wšče kžebu na na twoje kšwjenje.

D hšobžny dom! hšđže wobaj muž a žona Wje jeme, haj, we twojej lubošci A w jenej žiwje wěre wón a mona Šso na tón rožnyj kamjeň šlatož, Hšđže wobaj borzu lubošć k tebi mataj Wšči wšehelu a tež pšči šudobach A wobal, hebi horų požadataj Tu šbšnojšč tam po cžamųch tųchnojščah.

D hšobžny dom! hšđže wšičitne džeczi tebi Šso pšičinjeku na rukach modlitwu, Kiz šy je, Žetu, wšičitne wolat k hebi, Hšđže jemu na tym hšwěče ščobžit ha, D hšobžny dom! hšđže hšudom hšwój džeczi Šso pšida šarčich modlo wšlaknu A wščludajon radu, hšđž ho rčži, Kał ty tež ja nje wumije na hščizju.

D hšobžny dom! hšđže wštroczč — džowta wječja, Šo Wóže wolo na nių kžebnje, Kiz tež w najwšičitnim šwěrci wšlajšč hšadža Tež tam, hšđže cšlowje widičšč njemože; Hšđže kžbny hšwoju hščuju wobšladuje Kaž bučny tebi, Wóže, hšluchi, Šso i šlowodarjom ženje njehubnje, Hšđž žiwano wón jich durbju ponuči.

D hšobžny dom! hšđže šari a tež mšobzi Wo twojej hšwatej bójšč pščičatni Haj, kžbny štom po twojej woli hšobzi A i hščehami čje ničštom njerubi. Haj, hšobžny dom! hšđže štam mšobny hšwari, Hšđž hščihšič rččesč rčče wšehone A nima wšehel na hščehach hari, Kaž nakt to lejdyr hšitno hščhčesč je.

D hšobžny dom! hšđž pščidnu šwěhelenja, Čše, Wóže, ženie i wšpšlow njewuščičja; D hšobžny dom! hšđž wščidnu žalocženja, Šso i horzej wšobnu k tebi wštrošca, Hšđže ty jich trošćitšč šy a lšat wščudže Tak dołho hačž šy na tym hšwěče jow, Hačž jich tón Šbšnojšč wšlajšč budže Do wščobnyj dom, do tųch wječehom.

Pučrowanje po Božim pišnje

abo

lajše wuše nadendžeč, Wóže hšwoje cžitajo.

Wodawa šwěrnų cžitaj „Womhaj Wóh-a“.

I. knihi Wšlajšewo, 47. štam.

(Wšlajšewanje.)

I. 27—31. Po křótim pšchěslabanju wo hšwomnacze lštach, hšđž je Žalub w Ešpřotwšči budič, pšchěbže ponučež na pšchě- bje dnų jeho žiwjenja. Šewizuju, so ho šimjecž jemu bliži, kaša Šofeja, a djo bebi pščihšabazč, so njebudže jehw w Ešpřotwšči, ale jo budže jehw w Kanaancim kraju wšpřebacž.

27. Tak pšchěwosajše Jsracel je hšwojim žylim domom w Ešpřotwšči, njemuzju w Gšenšim kraju; a wóni šon wobha- džicu, a pšobžaju, kaž wěče Wóh šlubič, a pščipřorjachu ho jara, hšičeže ja Žalubowe dnų, wšehče pał w cžachų po jehw šimjecři.

28. A Satub bę hydromnacje lęt w Egypciowſej kraj, I. 2298—2315 po ſtworzeniu świata, tak ſo bę wiſza jęho ſtaroba ſto a hydrom a ſchtyrzęci lęt.

29. Satubowę hmjercęu ſtawo bę hinat, hać bę hmjercęu wo- beju jęho wotowu. Wotow! taj wumwręoj, hdyż bychtaj hiżo doſho drubnem i pućzo iſchoj, a nić, kotręz je ho i jęju roſprawim roſtorbnęu, je hiżo ſaſo i nowa nauwojowa. Tęcho dla roſprawim ho nain wo jęju hmjercęu jenoż, ſo je ho ſtato. Satub pał wu- mwrę jęho poſtębnę „wotę”, a jęho hmjercę je ſonę tuteż ſawod- uęch ſtawęſnow. Wotba teho je won wumwręj w zymu kraju, a też jęho dom nępęchębnęu w klębnęnem kraju. To cęnił jęho hmjercę maſnu, io ma hiſćdęje wchęclęſe ja cęmęu pęchędow pęchę- hotowacę. Tęcho dla ho jęho hmjercę hiżo do cężę woſowę, a wotba ma, wuſhlaboży hmjercę, hiſćdęje wniży ważne węży wariędowacę.

30. Joto pał ho ſtracowu cęſę pęchębiſowacę, ſo by wu- mwręj, ſawotła won ſwojęho ſyna Satuba a bęſchę k nięmu, niż po nauowym prawu jęmu kaſaję, ale pęchębiſnaję wyhołę powo- tanę, wot Woha jęmu ſwożęne, a teho dla jęho jato poddany ſwojęho ſynęja procho: Eſp—ni! hnadu nanałat pęchęd tobu, dęa potęż ſwoju ruku pod moje będro, io cęſęch i luboſć a pęw- notęż wopofalacę, dęa wiſćak nię nępęchęrbęj w Egypciowſej.

31. Wot pał bęſchę: Dęa pęchębiſaję ho mi, ſo moſł ho pęchęd ſtracowim potom na tute ſwoju pęchębiſahu powotacę, ſo by tebi wotpęchęcił moje cężo do klębnęnego kraja dęowacę. A won ho jęmu pęchębiſaha. A ſtracel, kotręz bęjęde pęchę roſtęcęo- waniu i Wotowem wo tożę hędęł, kotręz pał cęmęchę, ſo je pęchę ſchęb, io by poſtawęjaci a ho na jęmu ſchęmęwęchi ho Wohu pęchębiſawacę ja hnadu, io bę jęmu poſtębnę pęchęje ſwożęci, poſtęnił ho k hłowam ſwojęho tożę, t. r. won ho tak wotbręcił wo tożę, io moſłęchę ruzę wuſpęchęrbęcę a k węchęju hładowę ho wotbręcił.

32. E tnyim je nam i dobom ſiſtęlene, io Satub modliży ho wot cężowętoſaw a ſwęta wotwotbręcił k Wobn, toż węchęnił pęchęd wotkowim nam pędębnę taję wotwotbręcęne a pęchęwotbręcęne ſymboliży potężę.

Tęciży wniży ſwojęci mużęo a rękojo w zymu a we woſadżę Wożęj nięſębu dwęlowali, ſo je cężowitła buſęja nęhmęrtna; teho dla ho ſo tak ſwętu ſtarali wo ſwoji potęrbę. Pęchętoż nięchę i ſwojaty Duch jęchę krucę a węſęſe tole nauwęcił, dęa by wętrębowaręchi byto, io cęchęnu mężę, ſo by wo węcho tole tak ſwętu poſtawęne byto, hęde abo ſak mędo jęchę cężo wotwotbręcęwacę, doſeł je tola cężo najſwadębnęchi dęł cężowitł.

(Potęcęowanę.)

Stawęſim rekurtę k lęta 1813.

(Wo tranęowſkim piſa — 6 —)

III.

Mojaſtra, na dniu 18. dzęmbra wotucęchęj nain w ſchęjęchę. Bęſchę ſaſowę ſyna. Moje male wuſpęchęto bęjęde taż i będmę mędęowym rubęſchękom pęchęſtrę. Węd hiżo węwęczor pręjedy wuſchito pęchębiſowacę. Na ſiſłę bęch ſwoju niępędobnu ſuſnuj, ſwoje hęlowę, ſwoje lęq i potwotwęnięcho ſuſnię, będu koſtoję, rjany ſchęſię i cęmęje jędu potężi. Węchęto bęjęde hotowę; moje nohajęży a deręe wuſchęgane ſtępnę lęcahu ſwody tożę; trębach ho jenoż wotbręclę, a tola mi ſtany bręjachu. Węſowę ſyna nie tojęchę. Wanta knęjęchęje klębowa cęſęchęna. Nięchę dęńbęa ſchętręziżnyj narodum dęni był, bych ſawęſęje wo tożę lęzo wotſtal hać do pęchębiſowę. Eſtęncęje ho roſtębnęchę, wuſtęoſć i tożę a pęchętoſć i wuſtęim ſchęklam, w kotręchę hiſćdęje wot wężera- wchęchę dwę abo tři žęchłwe wuſha nanałat. Tute pęchęjny hęrowadę hęrowadę, potężich na nię nęſtęto dręjowowęch wależęow a ſę, iſchtyri ſchęjęny, potom ſtočęchę ſaſo do tożę.

Mięs tym bęjęde knęję Gounden wotnięł, bęſchę ſwoje po- ſchęſchęcho pęchęd nęb a ſwoju žędżanu mężtu pęchęd wocęzi ſchęchęmę; wón nię hiſćchęchę a pręjęchęje te mni: „W ſchtyrzęcęchę lętach žęnię tajęje ſynę byto nięje... to cęjuj... Kajtu mamę tola ſynę!”

33. Za pał nićzo nięwotmowidę. E tożę wiſćach, kał ho dręjwo ſapalechę. Wiſćach to i cęchęim węſelom. Ale tręjchęchę pęchęd poł hędżim, pręjedy hać bę nęſtęto cępłoty pętnęj.

Eſtęncęje ſtany a ho wotbręclęch. Knęję Gounden pęchęzo powędęchę. Ja pał wuſćach na ſchętręzi. A jato bęch wotko to wotbręcił hotowę, cęchęch ho na pućę potęż. Ale knęję Gounden to wotbręclę ſawota: „Wotę, iſchto bęni wuſiżę, ty niędobowę? W tutej cęſęjſej ſuſni cęchęch do Bouręes hić? Smeręnięchęchę duży po pućęni. Dęki do mojeje tomory, wnił hębi nęb wuſtł mantł, moje toſtę ręiſaję a moje i wotku wuſchęte ſtępnęje i dwęjnyj pęduchęmę.”

34. Wotę ho jata ręjęje iſtęrcęjny być, duż nięwęjſchęch, hać po jęho rędżę cęjuj; a jato to wuſchęje, mi ręchę: „Wuſćuchę, wężera ho ſmeręnięchęchę cęchęchę nanałat. Doktor Waleć pręjęchę, ſo je ſtęncęł ſęjęchę dręjwo, na kotręz ho ſkępa. To bęjęchę wotak. W będnęch bęjęchę i męta iſchot, a w wotbręch bęchę jęcho nanałat. Tak pęchęjny to ho ſtawę. Wbųż cęchęch hębi nęb a wuſćę ſmeręnięchę, trębach jenoż toſtł wuſćę, ſajęzi iſtęrcęjny ſę.”

35. Nęto deręe wiſćach, io męchęſe prawo. Wotbręclęch ho jęcho draſtu. Węrowadę ho jęmu a wotędęchę. Knęję Gounden nię wuſpominalęch, io tola nięchęch pęchępędęje domoj pęchębiſchot, doſeł ho ſyna w noży wotpęchęrbęje a doſeł je wuſta cężędo wuſkow a borow pęchębiſaha. Wutęwęch i duręjmi a hędrom ſwoji thornak i hiſćdęchę tożęchę pęchę wuſchę ſchęchęch. Euma tak ręjęchę, io moſł ręję jęchę w powęrtęje wiſćach, a io ſam wot ho žęle do hęjęje ſchęchęch.

36. Wot nęmſtęni wrotami wiſćach wotakę wo wuſtłm ſchętręni mantł ſtracowim. Etejęchę w tucęje taż koſtoſki ſęjaty. Węjęchęchę ſwoju nięſbu i rufawę, io hębi nięchę poręty wuſobak. E jęcho brody wuſchęchę lęd. Niębżę nićdę niębęchę, ani na mołęje, ani pęchęd ſtęnowaniu. Węchęchto ſawdęje ho mi daloto a ſchęroto mormę być. Węchęchę byćę ho hęrowadę, ho ſtęklidę do nęſajęje dęjny. Eſtęjchęch jenoż ſmeręnięny ſuſęj po mojam nięhōmaj ſchępęci.

37. Węchęch ſtoto. Wotę nimo pęchębiſchęchę bęjęch a tam cęjorne ſchęję wiſćach, pęchę hębi pręjach: „Tęch, kęz tam ſpa, wotęży nięwotſaha.” Eſjęriach pęchęzo dale. Wotę nęb hęrowadę do tożęch, ſaręch ſwojęj ruzę do rufajęow a dęatowadę ho nięjſej Goundenęj ja jęcho dobru wuſchęchę.

38. Eſtęncęje wotbręclęch pręjęne hęjęje węjſſi Bouręes, hiſćżę ſchętręziſta bychłęch. Wuſęjny a ſchępi ſkōna je ſchęchowęch hęjowu wuſhlabadę a ludżo będu wot jęjęje hęjęje k drubęj pęchęowu wuſpęnił, io moſł ho nięſ hębu wotpęczę. Ale na tutym diju hębęjęchę tożęda ſwojowa wotko ſchęchę, a ja wiſćach male kulęjte wotkajęje ſchękajęcy ho cęchęwęnięci i wuſtłm wotęjowim, kęz ho w ſchęklach walechę. Pęchęd ſchępęni dręjmi lężęchę hęow ſtawę, ſo by ho ſyna wotbręclęta.

39. Pęchęj pęjęj hęjęni na lęwiży jaſtack. Eſčęchęch hębi ſwoje rufaję. Potom wocęjnjach duręje, kęz pęchęjny jaſo ſawęjch. To bęjęde dom mojeje cęjety Maręaty Wauerowęje, wudowę Matecja Wauerę, macęjere mojeje ſchętręziſki.

(Potęcęowanę.)

A a n.

Wotak — 6 —.

(Potęcęowanęje a ſtęncęjny.)

Wōhom lęd bęjęje jaſchto. Wniſta hęra naſta pęchęd ſarſim domom. Eſčęjęda hęję ſaſupę. Echorđ pręni pęchęd niim. Jarak pohłaba na nięcho a ſwōna jęcho.

40. Pęchębiſchęch dęńbę węwęczor wo wuſtłm wotawęſtę.” „Eżę dęńbęna wo pęchęwęjędęjny ſwojęcho ſyna proſjęj; wotjęje hębi cęjętnu knęjęzu Karin Ewrtidęn, dęwku Gudmunda, kęz je to mni hębu pęchębiſchot.”

41. „Ja je najſobotędę nięwęjſta wo woſadżę.” „To pręję”, nan wotmowę, nięſ tym io hębi i ruku do wotkow pęchęimny.

42. Duchowim wotomil nięczęto ſtejęchę. Nićzo niępręjajęży ſarſięa nięna do niſhowo a pęchęitom mużęjo pęchębiſchot. Echorđ potężi kęi toleręje na lędo.

43. „Jenoż jędmu ni ſtęchę”, bęjęchę jarak. „Wēm, iſchto won ſkęchę, ale je moje jęnićſę dęčęzo, a teho dla możę dręje nęſtęto na nię wotęję.”

44. Wo tutym wuſchęjnyju ſarak pęjnyęſ pęchęiſwa. Echorđ je ſchęzi krężę, io ſwojęje ſyna dla te mni pęchębiſchęch, Echorđ.”

„Něto hym j nim hotowy“, džeše nan, sacjini swoju mōščen, praješe bozjeme a džeše, mjes tymo i csi druhy pomaklu ja nim džeču.

Dvě nježeli polbžičoj jědžeščaj nan a hym n e cšotmie pječi mernym wjedreje piches marto, jo byščaj to do wbyj Storlinden podatoj a dla swaša mješčale wězy wučimitoj.

„Woja lawta njeje pšichwajana“, džeše hym a postany, jo by ju pšichwajal.“ W hamnyum wokonitju hynjo wo dešta, na kotrejš pjejaše; wón šubi ranowarba, machaše j rušomaj n powětrje a wabny j wučščimto do woby.

„Džež jo wješta“, pšichwota jenu Thord a jo kšetije jemu pješčijam. Šewu ho jecho pšichimny, tola bōrly jecho klabej rusy wješto wučješčajše.

„Čataj! čataj! čataj! wolaše nan, a prōzowajše ho f njemu.

Tola mtožbenž lehm ho na kšicijet, pohladny hiščje na nana j štumny došjo krajazym pohladom ... a ho podnuri.

Thord to pšicho hiščje wodzaje wērič; šarajni hwoj čšotm a hladajše j wučščerjatiwaj wozomaj na mějno, bōžje bēše ho hym podnuri, jako čypl čataš, hač jaby j štumny ho wōrič. Nělotre pucheje ho polataču. Pošledni wulki pučet rosbuchny; potom doha mōzo jabo hwoju jōhnu nōbrnu.

Ti dny a tzi nozy widaču nana na tanumy nješbozowym měnjeje wewoto jēdžeč. Wōni njejēdžeče, a njejičješe ale pytaše hwoje hyna. Nla tšečim dnu namata čjeło a donješe jo do hwojeho statota na horach.

Lěto je wot tuteho hnjertneho dnja hēm jachšo. Nēhdu w najšnje wječor laščyščij duchowny, kal něčty a durje klapa a jo wōcēimēč jpytaše. Džeše ham f durjam, je wotewri a wuhlada dwēhō muža; tola muž thōdžeše šichiny, bēše fuchi a mēičeše lēte wōhny. Duchowny došli čješ na njeho hladajše, prijedy hač jecho spōšna; to bēše Thord Gevertas.

„Widhōdžešč tal polže?“ woprašča ho duchowny a wōšta pšchē nim lēto.

„Daj, Wobužel pšichudu polže“, džeše Thord, prijedy hač ho poščydu. Duchowny čatajše doho, šchto mēlo ho stac, hōhny ho tēz a našta dohja pšchšawta.

Ščōnuzje praješe Thord: Mam něčšto hōbu, šchtož čju študym daric, mam wotpohlad wuštaw jaložje, kiž dyrbi njeno mōjeho hyna mēč.“

Postany, položi pjenjehy na blido a ho jachy hōhny.

Farat pjenjehy pšchēiči.

„To je mjelo“, wōn rjehny.

„Se potojša tēho, šchtož hym ja hwoje kubo doital, kiž wčjera pšchēdab.“

Farat jaby dolji čjaš mjelēčješe a ho štōnuzje j mičym hōhōm woprašča:

„A šchto čwēže něto šapōčječ?“

„Nēčšto rjēdliče.“

Šahy našta čščichina; Thord hladajše štajuje na šchpundowanje a farat j wopraščenjom na njeho hladajše.

Š dohom j čščichim hōhōm praješe:

„Mjenu, jo je twōj hym Tēbi halle něto jōhnowanje pšichijēč.“

„Daj, něto hym wo tym pšchēwēdžēny“, džeše Thord a pošbēnym hwojej wōčči. W dvě hylhy wōnjēčstē ho pomaklu po jecho hōzomaj.

Wšhelake f bliska a f daloka.

Wšhi jstuwje do noweho lēta pšichwōstamy luhym čšitarjam wutrobne „Bonhāj Wōh“ j tēj prošlow, jo čypli nam tēz w nowym lēče hōwēni wōičač a jo bychu ho ja do postarali, nowych čšitarjow wobyc. Wōičač wōžny nawanē, je natwarjaje čšitanje fōđu nješčelō do našich herščich domow podacž. Wutrobny džač tēz praji ho tym, kiž ho našich dobru wēz j hwojimi pšichōstamaj imjēgelli.

Wōrčōjo hladajo na šańdžene lēto je nam wone šrudōm a wješele pšichijēč. Š wulkej šrudōm hwoj itali pšči rowje nješapōmūteho itala Alberta. Wō njeho je šarowal našč žyly wōžny kraj; pšchetož wōn dže bēše pošledni tch wullich wōwōdow, toliž hu našče wōšta wjedli w pošlednjeje wōjnje a wwarli našč

Samolowity redaktor: farat Gōlč j Rakezach. Čščičž a naktab Šsmolterēz hūičēščēčējnje w Budyščijne.

šjednocem wōžny kraj. Wšhi mješni mīnieneho lēta mēščamy wulku starōčj wo lubowanego itala Jurja, kiž bēše štrachnje šhoril, ale Bōhu džačowano ho jabo j nim polēpšchje. Wōhu žel je ho na fōngu lēta čjorna mōrčōsta wōmadu iščahnyta wjēše kōmpriwzoweho doma, hōyž je kōmpriwzēba Šakfu njenaōžnyj wopuščēčija. Š wabōčju hmy čšitali, jo tēj šhōzōr a šhōzōrta w čšeršwōčēji a čšičōčēji do noweho lēta jstuwijōi. — W žyr-wińšich naležiwōičach našēje herščije Łūžicy jo tēz wjēchale pšchēmēnto. Šemrēl je njenaōžnyj tjes farat Hermann Wōrčaf w Budeštezach. Na wotpōčjink je jchot tjes farat Julius Gōlč w Rakezach a w wōn pšči tym j Wbredstowym rjabom wot wjēch-wōičje wulnjanienjem. Ša fararja do Rakez je ho powotal tjes farat Jan Gōlč, hač doital j šararjom w Budyščimtu, kotrjz bu 26. oktobra do noweho jstuwijōwa šapōstajany. Ša fararja do Budeštez je ho wupwōlit tjes diaconus Domajčōw w Hōžbicy, kotrjz je 2. adventa hwoje nowe jstuwijōwmo našupil. W Budeštezach bu jabo družje duchowne mětno jaložene, hōyž tjes Alony jako pomozny duchowny jstuwij. Ša fararja do Budyščijnta je ho powotal tjes kandidat Wōrčaf f Šrodžiččija, kotrjz 3. adventa duchownyj hwojēčijnu doitalnjši hwoje nowe jstuwijōwmo našupil. Jabo diaconus do Hōžbicy je ho doitalny tjes diaconus Boig w Ketižach wupwōlit a fōrtō do hōb hwoje nowe jstuwijōwmo našupil. Dūž je něto jeno duchowne mětno w herščije šatšije Łūžicy hiščje njenošhōdžene, diaconatstvo w Ketižach. Dwa j žyrwōstajš wwarj štaj ho w šańdžēnym lēče dołozajō — Wōž dohom we Wjēčēšimje a Šrodžiččijne. Wōhāj wwarj štaj ho najrajčēhōj poradžōj. Tjo tježa duchowni hu 25 lētny jubilej hwojēčij. Štjēs farat Wōrčaf-Waleščanšt, tjes farat Wērmk-Kluschganšt a tjes farat Krygat-Porščijšt.

— Štatistijš bōrow je po pošbēnym ludščicjenu lēčbu duchow jenotliwych wōhadow šatšije krajeje žyrwōje šestajato a myšlino, hōyž lēčbu duchow jenotliwych herščich wōhadow podamy, lēčōy po rjēdže šestajawich:

1. Wēičašta wōhada	6852	duchōw,
2. Budeščanšt wōhada	4800	“
3. Hōžbicy wōhada	4422	“
4. Ketiščanšt wōhada	4397	“
5. Wjēčēšanšt wōhada	4059	“
6. Wučēanšt wōhada	3428	“
7. Šuščanšt wōhada	3278	“
8. Njēchwōčijōšta wōhada	3038	“
9. Rakeščanšt wōhada	2914	“
10. Kluschganšt wōhada	2527	“
11. Wōhōšlincjanšt wōhada	2297	“
12. Šrodžiččējanšt wōhada	1904	“
13. Winašta wōhada	1827	“
14. Delnjo-Wjēčēšjanšt wōhada	1465	“
15. Šorščijša wōhada	1463	“
16. Waleščanšt wōhada	1363	“
17. Baršt wōhada	1139	“
18. Šchwōčjanšt wōhada	842	“
19. Šuščjanšt wōhada	815	“
20. Rōščanšt wōhada	561	“
21. Kōtēčanšt wōhada	460	“
22. Budyščinšt wōhada	451	“
23. Šupjanšt wōhada	364	“

Datiše dobrowolne dary fa wōhje armeniste hyroty.

Š Rakeščanšje wōhady:

Š. Š. f Š.	10	hr.
Š. Š. f Š.	2	“
hromadje 12 hr.		

W mjēnje wōhōch hyrotoy wutrobny džač.

Gōlč, redaktor.

„Bonhāj Wōh“ njeje jenōž pola hwojefow duchownych, ale tēz we wšchēch pšchē-dawarjnych „Šerb. Rowin“ na wšach a w Budyščinje došacž. Na šchtwōrčē lēta plačji wōn 40 w., jenotliwe čščija šō fa 4 np. pšchēdowaju.

Esy-li świał,
Pisnje dźiał,
Strowja cje
Szwójny świat,
A twój światot
Stradny je.

Sa haw spragny
Najep wóny
Lubowej ma;
Bóh pal śwěny
Pšeser spar merny
Czeſtrowej da.



Niech to śwětoś,
Szwěrne dźiałś
Wšedne dny;
Dzei pal światot,
Dziśi batn,
Wotpoćaj m.

S njebeś manna
Njech cji kłnana
Zimowś je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poba,
Wotkšew cje!

F.

Szeſtske njedzelske łopjena.

Wudawo ho łóđu pšodotu w Esamolerskej knižnicyčeskej w Budyščinje a je tam za šchwěrtletnu pšedpłatnu 40 up. dołtač.

2. njedzela po štych kralach.

Řil. 4, 13.

Njedzela po štych kralach abo po Khrystuſhowym ſjewjenju dopomni naſ na to, kaſ je ho něhdy kraſnoſej naſhego Šedźnika w jeho kłowach a dźinach ſjewita, a kaſ ho wón hiſćeje nad ſwojimi wučebnikami w ſwětkraſnjnje, ſo ho teſ i niđ weſta jaſnoſej, bójſte ſwěto a žiwjenje ſwěćej. So je tón knjes woprawdže w tych ſwójich mózny, ſa to naſch teſt ſwěćej. S tajtej ſhrobołeću tu ſwójaty Pawoł wuſnawa: „Ja wſchitto w óžu pšeser teho, kiž mje poſylni, to je pšeser Khrystuſa!“ My tola Bóha ſameho wſchekomóžneho mjenujemy. Njedza ho, kaſ by čył hebi tón japoſchtol něšto runeho pšizpica, kaſ čył prajic: „Teſ ja hym wſchekomóžny?“ Wón rečij wſchał w tajtej wſchekomóžy, kotraž wot Khrystuſa wukbaſa, kotraž ho na Khrystuſa ſaložnje, tola pal wo weſtej wſchekomóžy, kotruž jaſo kſchecſzijan ma. Ssměny teſ my turemu Pawolemu wuſnawca žyle a wjeſele pšichyloſowac? Bóh daj, ſo mohli na to wſchitaj haj a hamjeſ wotmolwice, hdyž hmy myſli tuteho kłowa prawje troſymili.

Kſchecſzijan móže wſchitto.

1. Tuto ſłowo njeha prajic, ſo móže kſchecſzijan wſchitto móžne. Benje Pawolej nejje do myſlow pšichylo, prajic čyze: „Bola Bóha njeha žana wěz njemóžna, pola mje teſ niž.“ Ně, kſchecſzijan njemóže wſchitto móžne; kſchecſzijanſka wěra njepšewobrocza njemóžnych čłowjetow

do wſchekomóžnych bohow, njeroſlemja mjeſy, kotrež hu kóždemu ſtorjenju ſtajene. Žedny drje móže wjažy hačž drugi, a hdyž njemóže wſchitto, a wſchitaj hromadže njemóže wicho móžne. Bóža móž njina žaneje mjeſy, ale čłowka móž ma jara wjele mjeſow. Pawoł móžeſe wjele wjažy hačž my, wón bejde wuhotowany ſ možu, dźiwy činić, wón je thoryž wuſtrowil a morowy ſbudžit; ale tót, jemu do čžela daty, wón njemóžeſe wotbyč a wón ho tuteje ſwojeje kładoweje ponižnje wuſnawa. Šchtó mjeſ nami njina teſ žaneho kola w ſwojim čžele a tyhaž tolow wotolo ho, kotrež njemóže wotfronice! Móž naſcha dobyč njemóže, my hmy ſ njej jara kłabi.

Ně, wicho móžne kſchecſzijan njemóže, ale wón móže wſchitto, ſdžtož je jemu njine a potrebnje. Šwójaty Pawoł je wo tym rečal, ſo je nawuſny, w kajkičkuliz wobſtejnoležach teſ je, hebi dačž dojeſ byč; ſpočujnjeſe jeho wutroby njewotwiſuje wot wužiwanja tych abo tamnych kłubow, ale kaſ Bóh jeho wjeđe, taſ je jemu prawje. Ja móžu wſchitto, to čže prajic, ja móžu ho do wſcheko podać, wſchitto ſujeſe, wſchitto pšeczeſtwice, ſdžtož mój Bóh mi ſčele.

A haj, to woprawdžity kſchecſzijan pšeho hiſćeje nawuknje. Špoboba-li ho Bóh, ſo ma wón ſhudy byč; derje, kſchecſzijan móže teſ ſhudy byč; wón njemortoze, hawiceſe jeho do njeměra nejſtaja, wón njedabwěuje, ſi po- božnym podbacem ho wón Bóhim pučom podčiznje a wukupuje čželnu kłubowu č duchownej kłubowe a ſi ſobž- noſeji ſwojeje duſje. Čže-li Bóh, ſo ma kſchecſzijan

bohaty być; derje, wón może też bohaty być; wón ǫo niepobéduje, ǫo njehorǫzi, też swoje punity njeſajrzeba, ale knjeje zyrkowe ǫoǫuje ſe ſlotom, i wyruǫom a i maru, wón wopokaſuje ſmilnoſeǫ wudowam a hyrotam a ǫzini hebi pſcheczeſow i njepranym mammomom. Eſce-li Wóh ǫhoroteǫ a bédnoteǫ; derje, ǫſchecǫzian może też bédnu a braſny być; jemu horio, wón ǫo nad nim wopokaſuje, ǫo njeǫa zula wéǫ być, kón ǫo njeſtróǫi, hǫǫǫ jecho ǫzertpjenje doſho traje, wón ǫo njehorǫzi ſe swojeje ǫzérǫnoſeǫ, jako by wobéitny martrać był, ale ǫo troſchuje: „Dacǫ runje naſh ſwontowny ǫłowjeł ǫo ǫſay, wſchaf tón ſwuntowny ǫo wote dnja do dnja wobnowi.“ Chze-li Wóh, ǫſchecǫzian może też ſtrowy być a ſwoju ǫzitoſeǫ nałoǫeǫ po Wojeje wóli; wón ſwoju ſtrowoǫeǫ njepodobrywa pſches wrótne ǫiwienie, ale ſwoje moǫy nałoǫuje w porǫe ſwojeǫo woblicza i ǫſtaǫbe ſwojeǫo Woha a i lépſhemu ſwojeǫo bliǫſheǫo a ſajnje hebi rozpomyſlo: „Njewéǫh, tón Woǫa dobroǫzimoſeǫ ǫje i pokuſeǫ wjeǫe?“ Deube-je ǫiwienie muǫa a druge je ǫiwienie ǫonſeje; hinaſche je ǫiwienie ſe ſjenoǫeǫſtrowe i dǫeǫzimi a dǫeǫzi-dǫeǫzimi a hinaſche w domach bjeſ dǫeǫzi; hinaſche je ǫiwienie w maubǫſtrowe a hinaſche je ǫiwienie njejenjenuch; nadawki a ſacǫowanja mǫobuch ſu hinaſche doǫli wobſtarnuch; ale ǫaǫulǫǫ ǫo w ǫiwenju ſchladǫeǫi, ǫſchecǫzian móǫe wſchitto, móǫe ǫo do wſcheǫo pobacǫe, móǫe wſchitto bracǫ, ǫaǫ Wóh ǫǫe, wſcheǫo parowacǫ, ǫaǫ Wóh ǫǫe, wſchitto ſujeje, ǫaǫ Wóh ǫǫe, wſchitto i wéǫzmemu ǫiwenju nałoǫeǫ, ǫaǫ Wóh ǫǫe. Zo je ta ſpoǫzina wéǫ, kotǫǫ ma wéǫny ǫſchecǫzian.

2. Za móǫy wſchitto, praji jawoſchtoł a pſchittojji: pſches teǫo, ǫǫǫ mje pobulnja, to je pſches ǫhrystuſo. Wjeſ tuteǫo pſchitajenia by tamne ſlowo bylo horde, hroſne, ale néǫto je mono pomǫzne, dobre ſlowo, kotǫǫe praji: ǫſchecǫzian njemóǫe nicǫo ǫam wot hebeje, ale wſchitto i ǫhrystuſoweje moǫy, ǫaǫ pibane ſteji: „ǫhrystuſ je tón winowyy pień, my ǫmy te ǫaſoǫy“, a ſeǫo: „E jecho polnoǫeje ǫmy my wſchitǫy broli hnadu ſa hnadu.“

Ee ſwojeje moǫy nicǫto njemóǫe ǫziniǫe, ſchtoǫ dycbi. Nǫǫ wjele to ani nochǫe, jim njeje Woǫa wola wjebejeſe traſeſtowo, ale jidǫ ſamǫna ǫłowjeł wola, i ǫzimǫ pal ǫo ǫami ſjebaju. Ale też tamni nadobniſchǫ ǫłowjeǫeǫo, kotǫǫǫ je wſcheje prǫǫu a tym ſteja, ǫo njebuchu po ſwojeje, ale po Wojeje woli ǫhobǫili, njemóǫa to doǫonjeǫe, pſchego ſoǫo dycbeja to ſrudne ſhonjenje ǫziniǫe, ſo tón hreǫ, ǫǫǫ ǫo naſ wotwérǫe dǫerǫi, nam njemóǫe ſeǫini, we wſchittuǫa wobſteinoſeǫǫa ǫoǫaūoſajne ǫiwienie wjeſe. ǫaǫ je Luthe jako mniǫh w ǫſchǫſtǫe ǫo prǫǫowal, ſe ǫyſkami, i prǫſtewami a i poleczenjom pobǫǫǫny ǫłowjeł bjeǫ na ſwoju rutu, ale ǫa malo je ǫo to jemu po jecho ſamǫnym wuſnacǫu poradzǫi!

Chzemy-li móǫ, ſchtoǫ dycbiny móǫ, dycbi wſcheǫo móǫny Wóh nam móǫ i temu ſpoǫzicǫeǫ pſches ſeſom ǫhrystuſa, naſcheǫo ǫnjeja. W ǫanym druhim njeye ſǫóǫnoſeǫ, ǫhiba w nim; wón ǫamulǫki je nam ſeǫinjenje wot Woha i mudroǫeǫi a i prawdoſeǫi a i ǫwjeǫeǫnju a i wumóǫeǫnju. Wón je do ǫwéta pſchitǫſch, hreǫſchitow ſǫóǫnyǫǫ ǫziniǫe, tǫǫ wumóǫeǫnyǫǫ hreǫſchitow ǫǫe wón pal też i moǫu pobulnicǫ po ſmutūownym ǫłowjeǫu, ǫhmanych ſeǫiniǫe i poboznemu ǫiwenju a ſtuffowanju, i pſchewinjenju ǫwéta, ǫǫǫ je wotelo naſ ǫaǫ też w naſcheje wutrowbe. ǫſchecǫzian móǫe wſchitto, hǫǫǫ ma ǫhrystuſa, a njemóǫe nicǫo, hǫǫǫ jecho nima; jenoǫ w nim leǫa torǫenje naſcheje duchowneje moǫy, jenoǫ pſches móǫ jecho ǫylnoſeǫe my wſchitto ſamóǫejny.

Boǫylnny ǫo, lubi bratǫja, w tym ǫnjeſu a w tej moǫy jecho ǫylnoſeǫe, ſo buchny mogli wſchitto derje doǫonjeǫe a wobſciǫe.

Samjei.

Wſchi Jeſuſu je derje.

D hǫy by tola ǫóǫy wjeǫǫit, ǫaǫ derje je wſchi Jeſuſu, Tón wéǫeǫe njebyy jenje heǫǫit Wſchi ǫzelnym hreǫſchom wjeſela: Né, wón he wolaſiwoſi wſcheǫo Teǫ hſwatoł i ſwojom Jeſuſeje, ǫǫǫ wſchaf też wutupit i jecho Wſches ſwojuj ǫiwjaty drobn kfej.

Nǫ, ſo by tola ǫóǫy wjeǫǫit, ǫaǫ derje je wſchi Jeſuſu, Tón wéǫeǫe njebyy jenje wleǫǫit, So wſchi nim pſchego ſrudni ǫu: Né, pſchi nim duſche wuǫimowu Eſcheje wjeſeǫe traſne wjeſeǫe, Dacǫ ſūoǫowani na ǫwjeǫe maju, Dacǫ ǫǫy ǫwéł dacǫ ſamoǫe.

D ſo by tola ǫóǫy wjeǫǫit, ǫaǫ traſnje je wſchi Jeſuſu, Né, tón by wéǫeǫe i ǫǫaūom rjeǫǫit Wot hreǫſchom ſwojuj wutrowu: So by też do njeje ſacǫaǫnǫta Ta ǫóǫna radoſeǫ ǫhrystuſta A njebyy bljeje lubo méǫa, Te ǫzǫne hreǫſchne wjeſela.

Waj, hǫy by tola ǫóǫy wjeǫǫit, ǫaǫ derje je wſchi Jeſuſu, Ja wéǫeǫe wéǫn, tón njebyy heǫǫit Wſchi wumowacǫ a pſchi bracǫu: D hǫaj! tón wéǫny ǫſchecǫzian inaje Wſchaf rjeſeǫe ǫóǫne wjeſeǫe, ǫǫǫ pſches to ǫiwienie jom traje A traſne pſchyy pſchǫnjeſe.

D derje tym, ǫǫǫ tudy maja Wé merje ſwojoſh Eǫóǫiſta, Eǫǫǫ jenje tu być njeteǫeǫaja Wé ǫanym ſchǫǫu bjeſ troǫta: Né, taſim pſchego i njebǫſe bele Tón ǫóǫit troǫeǫ ǫo wutrowa, ǫǫǫ jim tón ǫiwjaty Duch ǫam ſeſeǫe, ǫaǫ derje je wo Jeſuſu.

A ſo by wſchitǫy doǫonǫli, ǫaǫ derje je wſchi Jeſuſu, Te runje, ſo by pomjeǫali Eǫǫǫ, kotǫǫǫ ǫuǫom pſchi nim ǫu Tym, ǫǫǫ ǫeǫe ſoaleni wot njeho Tu ǫóǫitu radoſeǫe njeǫajaja, Duǫ le ubuǫa ǫeǫe wjeſeǫe wſcheǫo Te je ta hreǫſchne wjeſeǫa.

Duǫ, lube duſche, pomjeǫajeǫe, ǫaǫ derje je wo Jeſuſu, A hǫǫǫ też wóni runje, — hǫajeǫe — To ǫamo tady njeǫhǫaǫa: Jim tola pſchego jabo traǫeǫe, Wyy jrawomi bratǫja, i luboǫeǫu A wſchaf ǫo na niǫ njehowéǫeǫe, Hǫǫǫ i woǫreda teǫ hneǫmi wutrowa.

Waj! traǫeǫe jim, ǫaǫ derje maju Eſo taǫǫy ǫuǫom na ǫwjeǫe, ǫaǫ taǫǫy tu ǫno wuǫimowu Taſ wutli ǫǫeł tej ſǫóǫnoſeǫe:

Xl hdyž tež hwerini Jarostanu, Saji, hwerini su bacž do Smierczje. Wo cščinju prauju mořtal cščinju. Sdyžž wěčnje wěčnja sdyžnoicž je.

Durczowanje po Božim pišunje

abo
fajte myšle nadendžej, Woje htwno cžitajo.

Podawa hweriny cžitaj „Rombaj Wob-a“.

(Potražowanje.)

I. kniži Nōijašowje, 48. staw.

Sakubowe wotkasanje Efraima a Manascha dca.

II. 1—7. Sakubowe žiwjenje, bohate na pšedemjenjajch, htwata na tōnž; Zořef špoinuwi, so je nan thory, thwata je hwiwajnj htwonaj f njemu. Sdyž na wdyž plubienja Woje, kotrež hjo so jemu dostale, hlada, wobimaju jecho do smierczje dnyh wěčšnjenja; wōn šdžeti najprjedy luhowanemu hwyje Zořefej, so jemu w htwonaj Efraimje a Manaschju džel prawa ja prenjeho narodženeho pšichdyžeti.

1. Wotom, to je nětoru cšaj po tym, šchtōž je ho nam na 47. stawje wot 29. iduščički hew powjebado, hdyžž Sakub, tuleny wot wthoteje staroby, hižo cšijnje, ho so jecho smiercz bliži, bēdže Zořefej dnye wchēs pštkom, kotrež bē Sakub nam wdyžtal, špōlčene: Slej, twōj nan je šhoril. A wōn wa hōbu hwojeju, wchēs 20 lēt jareju htwonaj, Manascha a Efraimaj; wchētōž tak bēdže nan, kotryž dšynje hwojeju wurlow do hwojeje smierczje hiščje požohowanacž a do Izraelsteje wothaby, do kotrežž hiščjeje nje-štkuchdžataj, pšichjēž, hižo prjedy hēbi pēczal.

2. Duz bē Sakubej prajene: Slej, twōj hwy Zořef dže f tebi. A Izrael hjo požulni štraboziž ho je hwojimi šklabimi mozami a hōdny ho wo tožu, so ju škur, na kotryž bē ho hotomal, tež tak mořt wotnoječ, jato ho štkuša, a džešče f Zořefej, hdyž bē tōn je hwiwajnj htwonaj štkupit.

3. Wchēhōdōwōny Wōh njewi ho ni wchēd nēdže 70 lētami w Lubu, w Ranananšim kraju, hdyž bēch ho na puč nastojit do Mešopotamijstje do Bethueloweho doma, kotrež je wōtōny dom mojeje mačžerje, a požohowna nje.

4. A džešče te mni: Slej, ja čzu hji ho bacž roščroicž a ho pšichjporicž, a čzu wot tebie wulki lud žčinicž, a čzu tutōn kraj hwiwōmju htwjenju po tebi f herbšnu dacž wēčnje. Nēto teho dia dyrbitaj po mozu, kotrež je ni, wōtjež Izraelsteho naroda, Wōh tebi špōžičil f pšichjōd hwojeho wuwolčenohe naroda, twōjeji htwonaj Efraim a Manasch, kotrežž staj tebi ho narodžito f Ešgyptonšim kraju, prjedy hacž hwy f tebi do njeho pšichjōdaj, mojeji byčž, runje kaž Aben a Simeon mozimaj prēmnoj narodženymaj staj runaj. Sa hwojeji htwonaj staj f tutym pšichjajtaj.

Zak nastaj f Sakubowych 12 htwon 13 narodow, dokež wu-škabžičataj f Efraimaj a Manasch wothēbtaj narodaj.

Prēm narodženyj dostawačje dwōje namēdžimo. Dolež dšynje Sakub Rudeney prēm narod wōačž, dokež pa tež njedajiche jenōž hwyje hwiwōje luhowanaje Kabele wšoh pšichjōwbroščicž, dha džešče hōwje prawja prenjeho naroda pšichjōšeljny dwōje namēdžimo Zořefej, prenje mēto mjes bratcami a knještwo nad nimi pař Sdyžž.

6. Kotryčž to pař po nimi budičej wdyžicž, dyrbja twōji byčž, maja ja twōje džečiči plačicž, a njehybja teho dia wothēbtaj narod šalōžicž, ale dyrbja ho mjenowacž po hwiwici bratach w jich herbštwōje, a teho dia maja ho jich špōlaj f plaškomaj jeju bratrow Efraima a Manascha pšichjēčičž.

Sacž hjo ho Zořefej hiščjeje drwny htwōjo narodžili, wo tym nan hwarate pišmo nječo njedžili. Mōžno pař, so hjo wōni Efraimowym a Manaschowym špōlcham pōdžičijo w bōliti pšich-licžej.

7. A hdyž ja f Mešopotamijstje pšichjōdžech, wumrje mi Kabele, mandšilja po mojeji wutrobie, na kotrež ho nēto, wuhlabajzj tebie a duzy smierczj nospēščizno wothēje dopominan, w Ranananšim kraju, na pučju, jato bēch hiščjeje jene hono wot Efrata, kotrež nēto je Bethelch.

S tym je ho hiščjeje jena pšichjēžina pšichdāla; cšijnju to, so hwy wopomni cšelj hwojeje luhowanaje Kabele, kotrež je tam tak sahe wumrjeja. Twōje powyščenje, so hwy byl f wumōžerjom

mojeho doma, njeje dočafaka; ale ja hwy jeje wopomnječe, kotrež je tak sahe ho nam mnyka, nēto f tym cšeljčič, so hwy twōjeju htwonaj pšichjaj f hwojeju htwonaj wot njeje, a so jeju postaju Wējnyjmaj prēmnoj narodženymaj runej.

III. 8—22. Sdyž Sakub Efraima a Manascha požohujuje, ma ho Woži Duch wēčšnjenja na zyle wothēbite wothēnje wopofatačž, doniž wōn hiščjeje hwiwici drubij htwonaj požohujuje. Wo Wožim potajnym wothēnju postaji wōn mōdōšeho pšedh fawščeho, po wachnju hwoobnocho wuwolčenohe Wožeje htwonaj, kaž je ho hižo wōšpjet wopofataja, porjaj w pšichjōdžeh pšichlamōjny. To je wōdaw wulkeje wōtōny ja wōdōmiche stamijny wothēju špōlchom.

8. A Izrael wuhlabajzj Zořefowemu htwonaj džešče, dokež dšynje nēkōle ho f njimaj roščerčejč: Sdyž staj taj? niž teho dia, so njehy wēbōžal, šdžō je wōbda Zořeta hiščjeje wō njimje, ale so by požohowanjuju htwōtōčnyj lapowčat dat.

9. Zořef wotmołwi htwōmju naje: Wōnaj staj mojeji htwonaj, kotrež je Wōh mi tndy dat. Wōn džešče: Pšichjōwicž wchjal mi jeju hem te mni, so ja jeju požohujuju.

10. Wchētōž Izraelowej wōdčē bēdžete, kaž nēdhy Štakowej, cšēmnej, štaroby dia, so njemōžēšdžete derje wdyžicž. Zak dyrbje-šdžatj mōdōženzaj bšitō pšichjō nim šteječž, dšynjchēlē ho nad jeju wothēdže radowacž a so je tak požohowanjuju pšichjōtomacž. A Zořef jeju f njemu pšichjōwječe f staj; jeju mjes nanowej toleni, so by wōn jeju bšitō pšichjō hēbi mēl. Wōn pař wothōžja a wōm-juja jeju.

11. A džešče f Zořefej: Slej, ja hwy twōje wothēčijo wdyžal, šdžōž hēbi nješhym wuškil, mjenuzj, so je tebe dšynje hwerjo šez-žato. A hlej, Wōh njeje mi jenōž tole wothēte špōžičil, so hwy tebe saho wothabala, ale je mi tež dat twōjeju htwonaj wdyžicž.

12. A Zořef jeju wōš f jecho lina — mjes tolenomaj, hdyžž bēdžatj štejtaj; wchētōž f pšichjōwōnjehō nanoweho wothēžja wōn špōlna, so je nan nēto wot Duchaj Wožeje wōšhēnjenu a roščwōtenu, a so je tak wotomil htwōtōčnych požohowanja pšichjōdaj, a pšichjōšil ho f njimaj je htwōim wothēčjom f jemu.

13. A pšichjōtomawōhōji ho tak, wupōwōwajzj pačžerje, so by žohowanaje pšichjaj, wōja Zořef wothēju, Efraim do hwojeje prawejje ruki a Manascha do lēweje ruki napšichjōwōny Izrael, dokež hinal njemēnjehje, šhba ho prenjeho narodženemu wjētičej džel žohowanja pšichjōšitka, a so ma tōn teho dia wō wōtōzowej prawej ruki šteječž, a pšichjōwječe jeju f njemu.

14. Ale Izrael wupōwōštrije hwoju prawu ruku a njepołožji na htwonaj wōtōji; wchētōž f pšichjōwōnjehō šteježeh, ale na Efraimowym, teho mōdōšeho htwonaj, ho bēdžete jecho ruzj wchēs šdžičž wōdōženi; a cšijnjeche wōdōmnie tak je hwiwajnj rukomaj, wchētōž Wōnaje bē prēm narodženyj; jemu pař wothēdžicje po wothēnju htwōtōčeh Duchaj, f kotrežž bē nēkōle napjelenjny, štkōne žohowanje pšichjōšicž, ale Efraimje; teho dia wētejeche ruzj htwōzowacž.

Tu wōpōmni ho prēm raš, so žohowanajo ruku cšlowejej na htwonaj wōtōji; wōdžičeh stawa ho do cšlowicž. 1. pšichjōwōnawōny, 2. hdyž je ho štkōnym wutrowjenje wōtato; 3. hdyž je ho cšlowejej htwōtaj Duch šdžičil; 4. hdyž je ho cšlowej f jasnojtwōny wuhwječicž; abo tež 5. wdyž pōwješčicženu f smierczj, a to a pšichjōwōtōčnaja ja wōpor a by pšichjōwōdženyč.

Ruzj je ho štkōnowaza mōž f dnyche wothēnje dōwēdica; ruka wōbzi najwōwōdžiče ideje f kōwarnej myšlow do frakcōna wōdōm-nehō. Teho dia hjo ludžo ruzj hižo sahe naložōmaji, so bychu f njeye thoroščje hōjili, so bychu žohowanaje a pōlkeče drubijm pšichjōšicžili.

Tuto šdžichowanaje wōtōljuje na wothod wchēho žohowanja, kotrež mōřt wthacž w Šbōžnikowej smierczj na šdžičaj; wchētōž, so je wōn byl f pōlkečōm na dha, bōž je žohowanaje saho f nam dōščycho.

(Potražowanje.)

Stawisnyj rekruty f lēta 1813.

(Wo franowōškim piša — 6 —.)

Zato je hwy dyrčotajō štkupich, wōbroščelje cšeta Marčata htwōtaj štkōn htwonaj ho jara dšynjōjo nad mojim wulkim koščōm a štkatiznaja šawota: „Zořef tu je!“ Štkatiznaja bēhje ho hwoju njedželštu draštu wōlletka, rjōnu štkubatu štkupju, cšerwōjem štkōždu a rjōnu bōrtu f mōdžerje židy a cšerwōm hōmōczōnami bantam.

Štkōm wōna pšichjēžna nje wōbimacž, wrajzj: „Sa dže wdyždaj, so ho njebudžej turej hwy boječ.“ Wchēch tak šbōžōwōč.

so njemožacy ani plovcaža prajic! Wufpoleczech ho srobi tozudy a powibnydzaj jon i rutajzami na jezenu. Meko runja ho tofite fupnje knjeja Goundera wujacz a cziujacz, so bdeh je fsozom zple fblendajt.

Njewobedze, fchto prajicz, ale nadobno wumowak: „Slaj, khatzjinta, tu je so fobie dar! Ale najprjedy durbich mie wobjimacz, prjedy hacz ty mflu wocziujich.

Wona polkicseje mi fwojeje rjaneje rdozowej liczzy a potom pshajitaju f bidu; czeza Marhata pshajitaju tez, so ju to widzajca. Za itejadz fady a moja wutroba pufotafche. Khatzjinta nitu rownojaja a tujtu wocziuj; w tntym wofomitu ho bojad, so cziujnit rjany dofej uwobudez. Ale po fhwilzy khatzjinta zje cziho fajtona: „Ow moj je, kaf rjany to je! To je cziujnit!“

„Haj“, bdeje czeza Marhata, „to je neshcho jara rjane, njesbjny jenje tafki rjany cziujnit woflabat... Wobla rjez, so je je fclibora.“

„Ale won je je fclibora“, prajeseje khatzjinta na mnje pohladuju a ho mje woprajeseje.

Nseto ja wotmowlich: „Wobli dha wy wericz, czeza Marhata, fo bych ja tej, kotruz bole lubuju, hacz fwoje zimjenje, cziujnit dar i pofklaboznjeneho fopota? Sdy bych ja to cziuj, bych ho kam fozit, fcz tute blsto na mojej cziujaz.“

Jako to khatzjinta fhykeseje, potozj wona fwojeje ruzy wofoto moju fchju a ja bebi mjes tym mykhal, so je to najrjenschi dzeht mojeho zimjenja. Njemozach ju wjazw pufchecje, czeza Marhata ho woprajcho: „Schtto dha je tu na fchlehtzu molowane?“

Tuz wjazw cziujnit do ruti a prajach: „Tute molowanje, luba czeza, wofuajnjeni dweju fclubajenje, fcz ho bole, hacz moze cziujewel to wuprajicz, lubujcaj, Zojeza a khatzjintu. Zojez dawa fwojeje lubny rdozowy wonejefch, fofetaz czeje jon i ruku pshijecze.“

Jako bdeh bebi czeza Marhata cziujnit dofej dotho woflabada, prajeseje wona: „Woj, Zojeza, te mni, io bych cze wofotahala, widzu derje, fo hy ja tafki cziujnit dotho dzelacz a lutomacz durbajal a widzu tez, fo hy dobru dzelaczet a fo nam czeje cziujich.“

S wjeshelofcju ju wobjimacz a wot tuteho wofomita fem hacz do pshipodnja khatzjintynu ruku wjazw njepufchecjich. Senoz na ho pohladajw behdmoju fclubowanju.

Czeza Marhata pwezeseje pampuchy, ale moju na njnu njekedzowachmoju. Haffe jato ho wona fwoju czerenowu fchju wobkafowich naju f bidu pshiprohzy, widzachmoju rjany rub, wultu fchllu polnifu, winowyy faraban a rjane bruce pampuchy na fcherokeje fchli fchjedz blida. To najfchej wozci wofshewejeseje a khatzjinta dzejeje: „Sdyd ho, moj Zojezo, mi napshiczo, so cze derje widzu. Durbich mi tez cziujnit prajije pshipowobijewez, pshetoz njewem, hdeje jon pshipinacz.“ Potozhije jej rjezajit wofoto zhyje a potom jedzachmoju. Derje nam fclodeseje; wonta bdeh jate cziho, w fclachlad drje wofen fufjotafche. Wulta fchera foczta ho f nam pshijehesejeje.

So wobjedze khatzjintu fpedaweseje. Wjesheseje mity blos, fcz ho f njebiu pofclchowaliche. Za tez pyle cziho hodo fpedawez. Czeza Marhata, fcz tez na lubej njedzeli njemozeseje pshidna behdzez, fapozca pshacz. Koto fclworzeclche a wchitzy thjo fclodachmy w dobrny macz. Sdyz behdmoju fped wofpewaloz, fapewachmoju drcu.

To trajeseje hacz do fchtyrojch. Sapozca ho mifchecje, a noz hladajce hjo do jntwy. Wjshlachmoju na dzelenje a frudajz behdachmoju pshu fclachlad, w kotrych cziujewje plnomo rejpafche. Khatzjinta kloceseje mi ruku, ja hlowu powibschach, bych fhmjerec raby bdeje wofat. To trajeseje fhanu pol hodzju, hdyz czeza Marhata fawota: „Schtch, Zojezo, ... je cziho, fo dzelej; mehcacz do fchjedz nozy njefclhadz, wonta budze borhy cziha, cziorna fcz lotmas a pshu tutej wultej fhmje ho fshchije njefboze ftanje.“ To prajizy wfa wona moj tofity mantl je fclzen. Durbich ho jafy cziuje knjeja Goundera wobuz. To cziujadz jara pomatki, a najprjadho bych to fo ite dotho cziujit, ale wobuzel mi czeza pomhahche.

Wofotach czeza a khatzjintu, fcz njeho wjazw njeprajeseje; potom wotewich drje.

„Khwataj!“ prajeseje czeza. Dobru noz, Zojezo, dobru noz“, wofafche khatzjintu. „Njesfabudz pshidachodnu njedzeln fazy pshiciz.“

Wobroczacj ho a fhwacz i ruku. Wotom fapoczach behdzez, njepofclbenjo hlowu, pshetoz hma be taf wulta, so mi woczj fclhlowafcheje.

Taf bdejad nimalo dwajezeci mjeshchinow a ledma jebi do woflich dychacz, nadobno fclhlychach wafkala dhtawu htoz: „Wer da!“

Za wapiaty do cziujewje nozy hladacz a wuhladacz njedze 50 fclwoczelow pshede mnu wofpohwe wofokofozercja i mjenom Pinazje. Ton fclwoczeje f wultim fclwob, w fclwoczowej czapzy, wofujmjanuch rutajzadz a f tofitym fhm. We rutomaj mejejeje latanuju, fcz jeho, i palenom fclzewjenjeje woflicio, jeho malanu, je joltny fclzewnjeshjemu wofocfjenom brodn a jeho nob, tofity fcz fclwofa, wobshwefelche; fcz wjekl rosdzeralche fwojeje mofej wobczy, wofpjetujuj: „Wer da!“

Tuzw Pinazje bdeche najmjecsthi njeplech po zytym ftraju, w fclowjenzom leceje bdeche f fclwofom Gounderom fcz witi pomel; fclwos Gounder fadachde wot njeho pncjeje ja cziujnit, fcz bdeche jemu farat Wulfert pshepobat, fo by jon knjeje Gounderi dat. Ale Pinazje wofocfzeseje, so je njewjey hjo mo dawno pshepobat, a to tez pshed fudnikom pshchahajche. Ale wofaj zple wofezje wjedzchachmoju, so na tannym dnju njebchamoj fwoje wofpohleje wofpufchecjeje. Nimo teho bdeche jeho khatzjinta na fclwufchuchy rejad wofpofafada, dofej wchitfo wo cziujnit wjedzeseje a dofej mje lubowofade.

Tuzw pshclsepajny padudy mje teho dla jara bideseje, a mako ho tudy wjeshelad, jato jeho fchjedz fcluzja fclacz. Ale f wofuju fclwoz bdeche na mojej fclwizy fclczta, fcz nimo pohrjebnjeshczma wjedzeseje. Jemu njemotmowioje tam dobdzecz.

Nseto won fcluda, fclto bdeh, a fawota njembreje: „Hej, hej, ty fclwofatko maty!... cziuj!... cziuj!... cziuj!... Chju tebi dobru wjesher prajicz. Za pshidzeseje wot khatzjintu, cziujnitowu paduchu ty!“

Za pak bdejad fcz fclajz pshes fclwobow njeczeje. Sapozca najprjedy mje dofejchmje, ale jeho fclwob jeho mofelche, a jato widzeseje, io jemu woczenu, potozj fwojeje ruzy wofoto hudy, wofolajz: „Widzo jene, ty fclwofatko, njemo jene... Tzbie hjo potrzecje... Durbich tez hichche do mery... Nseto wofuju wjeshitich fclwobich, wofatych, na pol fclwocy... Durbich do wofuju i drachmi a tam woflanjich i mimi... ha-ha-ha!“

Smejejeje ho, fcz ho tafki wofpiz fclmje. Za dobdzecz do melta a mejad ledma dofej wozy dychacz. Dzatowacz pak ho Bohu, io bdeh tute kofczu namafat. Pshetoz lubzo prajachu, fo Pinazje ftanje je wofom fofa, hdyz ho bje. Tuz by mi fcl rejchacz mofl.

(Pofclawowanje.)

Wfclelake f bliska a f daloka.

— Nowe wofly do fclworitnoweho fclma fclja pshed durtjemi. Klaje budza? To je wulle prafchenje. W fclfkej Kluzizy njecju wuhladaju dobre. Zitawki wofczje je hjo pshes fclwobdemofratu fclwujmny a w Lubjiffim mejejeje fclwobdemofrata jenoz malo htochow njenje hacz fclwobfervationu a w Budjiffim wofczjenu brohy tez czeza bitwa a njecje fclwobdemofrata tez bies wuhladaw, hdyz fclwobfervationa a reformaflla ftiona fwoje htohy rosdzeshcjejite.

— Wjshwolcz je pshes poczesejeje pshma wufnanjeniko zhtwofitnej pshewofczjerejow Alimanda w Klacjach a Wjeshercja w Jitku fcz tez fclbetarja Schurwafa w Klacjach.

— Nowe woflatne wobleczenje je pshes dobrowolne dary Wudjshchintu wofada doftata. Wudjshchintu wofada je fwoju wofpawinowez fo Bozi dom fako rjenje wofpofafala.

K rospominanju.

Wchitfo fcluzi f twojom! fsozju, hdyz ho jeno Bohu dach; cziuj jeno matu fclwiti, cziuj, so fclwob dofejchach.

Zalifche dobtrowolne dary fa wofbez armenifche fhwotow.

S Michafkeje wofabdy pshes knjeja fatarja Ribu:	
Wot fhwoty i M.	10 ht.
R. w Z.	2 "

fwomadze 12 ht.

W mjenje wobohich fhwotow wutrobnu dzaf.

Wolcz, redaktor.

Sy-šl spivaj,
Pitnje dželat,
Strovaja čje
Svojimn statat,
A moej hwiatoł
Stradnu je.

Sa siaw spoznaj
Napoj wrogaj
Lubiočj ma;
Bóh pal hwierny
Pishej spai merny
Čeršwiočj da.



Rjech ty šedwojch,
Sawernje dželatš
Wšjedne dum;
Dzej pal hwiatoł,
Dufaj daty,
Wstocajz ty.

S njefeh mana
Rjech eji hmana
Šiwiočj je;
Šawa woba,
Kaj Bóh poba,
Wšfocajz eje!
P.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawo šo kóždu kobotu w Ssmołerzej knihičisłescejni w Wuduščinje a je tam ja šchwórtletnu wšchedplatu 40 np. dostacj.

3. njedzela po łspod kralach.

Mat. 8, 1—13

Nět hwiatoł' duha prošymy

Sa tu hwiatoł wěru,

wšchetoz wot wěry wšcho wotwišuje, a toł hnadž wo ničjim wjazy njejaňnočeje a wopacznud menjenjow a myšli njeje, džiłi wo prašenju, ščto je šbóznocznijawa wěra. Wšete jich drje mēni, šo ju ma, tola hduž bliže hładamu, widžimy, šo hēje hameho jebaja. Wěra wšchal njeje kóžbeho mēž, a ju dostacj, njeje tak ľobto, kaž hēbi to nētotnžkuli myšli. Težo dla šo tež naš šbóznik diwa, hduž ras wopravnu wěru namata. Šwajote ščjenje Mat. 8, 1—13 nam nētotre pójnanči wěrneje a prawej wěry podawa.

1. Prawa wěra na Ješom Šhryšta hłada, dolež hām na hēbi ničjo wjazy njevidžiš abo dolež hēbi hāmemu wjazy njeľubiš, dolež hēbi šo teho, ščtož mnohim wěru počēžuje, puščajł, njenujzj dobroho menjenja wo hēbi hōmny, a dolež nětko š wokrōny ľudžimy prajijich: „Nješam teho hōdm. Tak dołho hač hšēčeje wšchēlate rjane, špravne a dobre na hēbi widžiš, hwoje wōčžto š žyła no Ješom Šhryšta njeľubijš. To bałle činiš, hduž, kaž hšēčšłi ľud w puščajnje, kotrjž bē š hadami šranjeny, na hēbi widžiš, šo hē šimjerčj thory a šranjenu š hēčhami. Haj, tajz mo hmu, a ščtož to prēje, ženje ł prawej wēre njeđōdže. Šhori hmu, wēčim, kaž hēj- monowu wotročjł, nješmani ł widae wērneje Wožej šłāžbje, šłabi ł dobremu štutēj, ł bohōbojaňnočēji a ł ľubiočēji ł Wōhu, a to hmu teho dla, dolež hmu wšubadni, kaž muž

w hwiatołm ščēnju, wšubadni, to rēka polni ščoh pohš- nočejow a š hēčhom wōmōšani wot džēčatšawa. Tak šo wōhładowi, tak šo spōšnaj, a tebi wšcho špōdobanje na hēbi a wšcho wulke mējenje wo hēbi šōtōže, šo mohł šrudny šadwēlowacj, hby by tam jedyn nješaj a njeprajij: Šo hmu šbōznik, twōj ľēkat. Š njemu wotom šhładowacj, kaž thory š proščozym wōčžtom ł ľēkarēji šłabuje, — to je wrēni fruč prawej wēry. Wěra hēbi Ješom Šhryšta wōhłabuje.

2. Prawa wěra woła šo ł Ješom Šhryštej a jeho próby: Knjeje, džēčajł, mōžēš nje wēčijēčajč; pšchetoz w 34. wšalmje njerēta jenož: kotjž na njeho pohłabuja, ale tež, „kotjž jeho nabbēhujā se hwojimimi modlitwami, tud wōbłico njebudže šahōmšjēne.“ Žive diežjo špōnojeh na wōlanuju, žiwu wěru na modlenu. Ššame kēššitōhōdjenje njeđōhaha, Žejuša dyrbiš nabbēhacj š proštwami a modlitwami. A čžejo dla? Dolež wšchd nami šejo čajta, šo jemu wšchu hwojzj žalōščj wšufōrtžimy. Čžejo dla? Dolež je wōn jeničšłi ľēkat, kotrjž je wšchō- mōžny a kotrjž šamōže naš dołkadnje wškwōtowacj, a čšah a wēčnoščj, wškwōtowacj wot hēčda a šimjerče, hōj, dolež je prajij: „Čhu pščinēč a wštwōrowēč“ a „Ščtož te mni pščinēdže, točo nōhzu wšufōrtēčēč.“ Ale tak wšete jich je, kotjž mēnja, šo maja wěru, a njēžu hšēčēje ženje ł Žejušēj pšchijajłi, kotjž šo hšēčēje nješbu ł njemu wšchēdōtyłi, dolež wōn jim hšēčēje njeje se šbōznikom. Wōni maja mōrweho šbōznika, a teho dla šu jich modlitwōj mōrwe modlitwōj a jich wěra je mōrwa. Ščtož pal je nāšponi, šo je wōn žiwu, a šo je blisťo wščitkim, kotjž

ho k njemu wolaja, tón k njemu dže a jeho wo pomozj prošy.

3. Prawa wěra na Jezuska poškucha, poškucha na jeho słowo, burniej by wutroba ně prajta, dyrbi jeho słowo tola wěšćišće byč. Wón je to prajil — to je našče lěkatšiw, kotrež trjebamu, to je twjerdy sakož, na kotrymž stajimy, to je lěkatši brěd — jeho słowo. Wón je prajil: „Wudž wončičejny, tebi bu twoje hrěchi wodate, tebi njech ho stanje, kaž by wěrici, a teho ho wěra pschimny a teho ho njepušćej, njedžiwajzy na hrěch, hmyrjež a čjerta. A tak je je wšćěni druhimi Jezusowymi słowami. Wone njejsu wěrjazyzmy jenoz ewangelion, ale ewangelion jako jenička wěrna, wješkela powjeseč, kotruž mamy. Praj jenoz słowo, tak prošy hejtman, dha budže woj wotročjł wustrowjenu. Tak je. Jenoz słowo s Jezusowego erta haždž: „To je moja krej, kotraž budže ja waš pjchelata k wodawanju hrěchow“, abo: „Ja hym to horještawanje a to žiwjenje“, abo: „Plaj, ja hym pola waš wšćitke dny — a my wotchorimy wot hwojeje wicže a wot hwojeho wušćaba. Jenoz jene słowo s jeho erta, a potom njech hwět rěči, sčtož čže, wěra Jezuska na słowo poškucha a njetrjeba wjazy hwědčeznja. W comjšej zyrkwi reła: Roma locuta est, to reła: Nam je rěčal, a temu ho kóždy katolik podežjbnje. My prajimy: Jezus Chrystus je rěčal a tónž je wšćeho wurdčezowanja. Wjeswuměnite podežjbnjenje pod Chrystusowe słowo je sa wěru wušne a, to wopominny, tež sa kšćečjajnje žiwjenje. Nětko čjinny, sčtož wón kaže, nětko pójmy, hbož wón praji: Bój, abo džimny, hbož wón poruči: džij — s krotka, poškuchajmy Sbožnikowe słowo, to je dofontajna wěra. Sčladujesć-li na Jezuska, dolež na hěbi ničo wjazy hładanjadžóne njewidžjich, modlišć-li ho k Jezuskej a wobšćadješć-li s nim s modlitron, poškuchajć-li jeho na słowo — potom mašć prawnu wěru.

Samjeń.

Rubosć k Jezuskej.

F. L. s Hardenberg (Nowaljš).

Džyž njewěra tu wicže,
Čji hwěru wobšćowanam,
So twěra džaťownošće
Eso njepominje nam.
Esy ja mnje čjerpil trjudy,
Eso běžil je hmyrjež;
Duž tebi hwěrzja tudy
Nětk wěčnje wutrobu.

Za hujto hujny ronju,
So hmyrjež čje jimačje,
A so tu wopjjet sponju,
Kaž hwět čje jabul je.
Ty, luboć wobšćezny,
Tak wjele dofontaj,
A tola japominjenu
Esy tudy wot hwěta.

Esy luboćej hwěrna, prawa,
Wšćěm s nudy wupomohšćej,
Njech wicšo ho tebe wida,
Ty tola hwěrnosć mašć.
Maš twoja luboćej hnuwa,
Ju stónčnje čjajemy;
Duž wóčžo w hujšak plawa,
My twoje bžěči hmy.

Čje šacju moja dušča,
O njepušćej wote mije;
Njech wona tebi šćuška
Do wicšeje wěčnosće.
Hlej, jumu bratrow mjete
Tež k njebu hłabujce,
Pšched tobu padnje dele
A tebi k wutroby!

K. A. Fiedler.

Pučowanje po Bóžim pišmje

abo

lajše myžje nadědžek, Woje słowo čjtano.

Bođawa hwěrnj čjtaj „Bomhaj Wěb-a“.

1. lujki Wěšćakowe, 48. staw.

(Potražowanje.)

15. A wón požohnowa na jeho hynomaj Wojeťa, prajizy: Wěb, pšched kotrehož wobšćozom staj wojež wótzaj Wracbam a Zracl (šćobžitoj, pšched nim jako pšched hwojim Wozom ho bojo a jemu šćuz), Wěb, kotryž je mje moje žiwě dny sečwyl, wobžizy mje jako poštyt po pschawidčezach a satarajzaj mje dož do bženšjijeho dnja.

16. Zanjel jeho wobšćice, kotryž je mje wumohł je wšćeho šćeho, kotryž je mje stajnje a pščežo pobeškyl, wón požohnu teju młobdženow; jo budžetaj, runjež staj jo w zylim kraju narobžitoj, po mojim a po mojemu wótzom, po Wracbamowom a po Zraclowym mjenje mjeawonanj, a jo budžetaj tak pšćezčel ja moje a ja mojej wótzom bžěči, kaž wšćizaj hynoj, wote mnje pšćezeni, a jo budžetaj něto narodeč patricarow jasčezjpenaj wozel a ho pšćipjorozel na jemi wožerjež Kanaansejo kraja.

Woja a jandžela, kotryž je mje wumohł, mjenuje won tu jako hanteho a pšćidželuje tutenu jandželej bjes dwěla Wozju naturu.

Zanjel njeje drugi, šćiba tón, s kotrymž je ho Zaclub pódla Wni-Čla běžil, kotryž je jeho tam požohnowal a jemu nowe mjeno dal.

17. Wozj pal Wojeť wědže, so jeho nan prawnu rufu na Čsraimowu hłowu potozj, njepodobalče jo to jemu, so čhajnje wješkji bžel žohnowanja młobščemu wšćilubič, a mēnizy, to je Zaclub ho myłil, japsčiznje ranowu rufu, so by ju s Čsraimoweje hłowu na Manajewowu hłowu pšćelozjil.

18. A džešće k swojemu nanej: Wěž tak, mój nana; tón, kotrehož hym poenjo twojeje prawej rusy najil, je přeni narobženy; potozj potajim prawnu rufu bjes komdžerjo na jeho hłowu, njetrjebalč ju po tajim s prawej šćizowacž, jako by přeni narobženy na prawizju wot tebe stejel.

19. Ale jeho nan wozylpšće, sčtož čhajnje Wojeť s jeho prawizju wufonječ, ale džešće: Ja derje wěm, mój hyno, ja derje wěm, so hym hwoju prawizju na młobščeho potozjil. Tón tu. Manajže, na kotrehož hym hwoju wuzli potozjil, budže tež tud a budže je jatoženjom šćaha, a budže wemki; ale jeho młobščij bratr budže wješkji, dužil wón, a jeho hyno budže wješkji lud.

20. Sa Wěšćakowe čzaky njebě ho to hšćezče italo pšćetozj pšći přenim ličjetju w puščeznje běšče jich 40,500 s Čsraimoweho a 32,200 s Manajewowejo šćaha pšći drugim 32,500 s Čsraimoweho a 52,700 dušćow s Manajewowejo šćaha. Ale wozžjžo je ho wuzly pšćeměnik; Čsraim je najwješkji a najmōžnjajši šćah pódla Judu; ja čzaky hndubow wušnamjenješće ho pšćede wšćitimi. Wob Zerobeamom pal be Čsraim s trješom nad džezacž šćaham; a jeho mjeno mēješće hamu waznotu jako mjeno Zracl.

21. Tak požohnowa jecu wón tón džen po wachnjaju wobzej je hantym žohnowanjom, prajizy: Sčtož s Zraclu čže toha požohnowacž, tón rješa: Wěb čže poštaj jako Čsraima a Manajže; šćitni tebe tak požohnowaného jako jecu. Tola šćitni wón tež tu po mērie rošđel, prajizy tež tu młobščeho mjeno najprijedy. A staj tak Čsraima předy Manajže.

Tež džerjo ho tute požohnowaje słowa mjes židami mjes wozšobami mužšćeho rodu hšćezče naložnja. Wozšoby žonšćeho rodu pal žohnuja ho je słowami: Wěb poštaj tebe jako Zarah-u a Rebektu.

21. A Zracl džešće k Wojeťej, ho stónčnje tež k njemu wobrocžizy, kotrehož be předy jenoz wo wobšćaj hynomaj požohnowal, a kotrenuz čhajnje něto tež prawnu na hšćizenu kraj ja jeho

wobodu wobtrucejć: Hlej, ja mu; a Bóg budźe s wami, mojimi dźećinami a potomnikami, jako je był s mnou, a pšćynowjeće waš jako ja swoj čaš do kraja wašchich wotzow, pichetoz tať je mi tež wobtrucejć, hdyž hny po jeho rabože wučahajny.

22. Ja hny dpa něto pichidžěny tibi w tvojimaj hynomaj dwoje namrěštwo tibi dať jedny trach kraja wjazaj, dylki tvojim bratram, kotryž hny je swojim mjeczom a i hčěbu s rukf Amorejskich dobyť, abo kotryž něhdy budu dobyć, hdyž budza jich hřeči dofanjane, piches mojej potomnikow s brónjemi.

Hdyž je Ruben i hřečom hwoj přeni narod jazpit, a hdyž bęchaj tež Simeon a Levi teho njehodnaji, dpa mejšćeže Zafub hwoobodu, so moždeše Zofejej dwoje namrěštwo pšćidžělic, hdyž bę Bóg ham jeho wjchědhe polěhnył dylki wchědich jeho bratrom a piches njeho wuřadowať Zafubowu bom, so njere hłoda wumrjet. Zafub pal mejšćehe tež Zafuba šćidawoć, so njebychu jeho trach pođžichu wumafanly, hdyž budza hlabuwy kraj rođžělic; pšćidžěnu na to byduť mošli bōny wuřědžěć, hponimaj na to, jo bę Zofej tola ho trochu jich narobej šćalit a ho pšćepępęćjć. Zať bychu Zofej a jeho potomnikaf hjęhčę raš pšćępęćjć. So pak njebych tůbn wuřadny pad trach pođžichu polne prawo dostaf, jo by ho trach hynę macerje, kotryž je nan bole ludowaf, prawo pšćed woprawdę přeni narodženju, dpa je ho to pođžichu — 5. kn. Wjōj. 21, 15 — 17 — i jępmni hłowami fafajofa, fať dpa tež Zafub Zofejej dořpotny přeni narod Zofejej njepšćidžělic, ale dořpotnřwo knježenja Zudje pšćidžělic.

Hřeřkřemni čłowjekej dpa ho w profesjěje, we wjajanej w horej wřomfkej rěči wjōho, řćetoz ma halle w pšćidhobdę ho řćim, hjoť tak, jako by ho řćato. Zať je tež tu Zafub w profesjěstic budhu hjoť dofanjaf, řćetoz je ho halle řćitofki pođžichu piches řćareřki narod italo.

49. řćan.

Zafubowe wěřčęženje a wumrjetčę.

IV. 1—28. Řćaj je řćaf je hwojim požohowanju w Božej poročiwofej Zafubej přeni narod pšćidžělic, řćaf wōđimny tu, řćaf mřęzaj řćareřf i Čępřowofeję řćladuę do Kanaanskeho kraja, jo by tež duch wěřčęženja hwojim hynam řćaj dořpřěfa pichę podaf, a řćōđem narobej hwoje měřto w pšćidhōđimny ludu Bōgim pšćidpřafaf. Jęho dwanaćę hynjo ho jo pšćid jeho tůbu řćedli, řćetoz je nan ja něhđę řćydomđęřćapčę lęť w pařćhřej řćidžěchom nad nimi řćōđnaf, to wuřadobajz jich w řćaf i nowa wōđimnř. řćahoch jeho wěřčęženja, wobrať ja nje w řćatobornym duchu, je wuřad do řćubnjehoh kraja; tam ma woni i Čępřowofeję hřadac, hdyž řćidby njimaja domijam nabeřčę; tam ma řćōby po hwojim wōđimny, řćetoz řćo w jeho potomnikaf halle žylc wuwije, hwoje měřto dořćaf. Do tuteho řćhodora wěřčęženja, řćetoz w řćafubę dręmaje, řćada něto žiwjenje a řćidřetofčę piches duch Bōžf, řćetoz jeho wōđimny. Wuřad do pšćidhoda ho rořćajni, a řćęť tam, hdyž by wřćedny wōđim njewěřčę řćidřćit, dojtawa řćatofčę a wěřčōžę. S wopřědřa wuřadla Rubenaja řćubneho a řćubeha; tola i njefuřom je ho řćam wo hwoje přenje prawo řćebaf; prawo přenjeho naroda ho jemu wōđime, řćlah dořćanje řćadnę namrěštwo (herbřwo) pōđla prawđžichoh Kanaanskeho kraja, pařćiwřćęđa do řćetkeho ranja mjes Zorbanom a řćuratom, a wōđanje ja wchōň čřaf řćadnřřćaj mjes řćareřkim řćlahami. Rařćajnaj a řćabafaj čřowjefaj, Simeon a Levi, pšćidhęřćaj ja nim; řćęť i njęju njemōžę řćadny byč s přeni narodženju; wōnaj dořćanajef njewje řćofťanje ja njefuřćim, řćemorej a řćidemnej řćidžęcę: řćadny i njęju njęmę jako řćlah w řćaju hromadę řćidřćę; jich herbřwo budę mjes dręčimj rořćpřōđjčene a rođžělene. řćotom pšćidhę řćalowřf, je řćimny wōđimom řćapozaj a řćinny řćuba. Wot přenjeho naroda, Rubenej wřćatoh, dořćanje ho jemu řćęjčęřćę rabot. Jęho řćlah ma řćemnu řćęwofowu řćubwōčę, řćetoz njma řćidřćom pōmjerřćidžę, a dořćanje wěřčōžę, řćo řćubhčaha řćalowřfa dořćofnjōžę jemu pšćidpřadnje, a hōhahřwo w hwojim řćōđimny herbřwje. řćo řćadju je ho řćebulon i řćiwofařćiwom nařćadnōwaf; wōn ma ho pšćid mořju řćahřćilčę a ma řćubřćę hřčđ do řćodomřćich řćron. řćahčar je řćaj řćubne ale řćenje řćewřđo do rořćoty. řćepřowoj je hwojim řćubřćidžęcemi, njęwřćeri řćebi do řćidheho. řćenoz jo ma męř a potoj, dpa je jemu hame wotrořčřwo wřćane. řć Danje wotpořćuje njewōđimny, řćawřćimny duch, řćetoz jeho hōni do řćyobřćah a řćęhřćaj řćurřom. řćad ba ho nadpřubęčę, ale wōn ho wobrořćaj a řćoje njepřčęřćela. řća narřćikřim pšćidjorđanřćim řćaju dbyřćejęhe bōle dylki jeho řćrařća na řćajne wōjny pšćidhōwanj dwęřćę. řćřer je mjęřf čřlowjef; wōn pšćidhōnje řćawřćaj a řćalowř. Rařćali je wobbarčeny i řćlab-

fimi, řćajnymi řćlowami. řćcho pařć, řćetoz je řćonofowne řćohřowanje a hōhahřwo, wuřępa ho na řćofęa. řćōđimny a wōđimny jo řćęřćer, njęo njemōžę jeho porařćę, jeho řćaj řćaha wo wjele dale hōčř řćaj jeho bratrow. řć Benjamimaj pařć jwmi ho řćubny, ale ruřćęjny duch, řćęho bla bę tůbn řćlah řćawřćimny ja dręřćich, a řćęho bla je řćo jemu řćę řćahčųęne pōmjerřenje dořćata.

(Wotřćawowanje.)

Stawřimny rekruty s lęta 1813.

(řćo řćanzowřim řćiba — 6 —)

(Wotřćawowanje.)

řćačř runjčę bęch řćęřaf, řćo ho mi duřć hāčřęřęhe, je tola wuřćahčę. — řć tutej nozy řćmřęjny wřino w řćinřćah a woda w řćudnjach, řćetoz řćo ja řćo řćę wjazaj řćato njębę.

řća přeni mořęje a pšćid wrotach řćahčę ho mi čřidřćina řćidřćę mřćejřćaha bęčř hāčř na ranju, nje wuřćebęřćę řćurřah a řćrořć. řćkōtre hřęwōby ho piches wuřćę bęle mřćebęje řćybolachu, řćř tam a řćem nad měřćom pōmaku řćowuju drořću řćęhřćimju. řća řćymny pučřu njęřćęhřćim ani jęničęřćę duřćę a řćafuřćiwřćidj do mařćęje řćhęřę, řćahčę řćo mi tam, hdyž bęch burje řćawřćę, čřopto bęčř, a tola bęť tam woda w dōřřu řćamřćerřća. Wōčřafah řćwřćiku, řćo bęch dycha nabyť, potom řćurřaj i waha řćorje. řća řćhōbę řćęřćę řćōřćta řćama.

řćaťo burje wotewřich, wěřćęhe mi wřćana čřoptota napřćidžěwō. řćnjęř řćowunden řćęđęřćę pšćid řćahčahčř, řćowuju čřornu, řćōđanu męřću piches wuřćid řćęhřćemju a ruřću na řćolenajny.

„řćę tu, řćowofej?“ ho mje řćawřćęhe, ho ani njewobrořćo.

„řćaj, řćnjęř řćowunden, řću pola wař je řćenje. Ale řćaj řćama je wōn! řćenje njęřćim řćajřę řćam pōmęľ.“

„řćę“, dęřćęhe wōn i řćymny hřęřćom, „to je řćama, na řćotřž budza řćę dōřćo řćinōmāčř.“

řćotom řćafuřćidh đo řćomory, řćo bęch řćubj mantl, řćowoj řćurřajz a řćunęje wotpořćofčř.

čřęhř jemu pōwjeřćaf, řćaf bęch řćo řćinōzřom řćęřćid.

Wřćřćidh ho do řćimny. řćymdom ho mje řćnjęř řćowunden řćawřćęhe: „řćowofej, řću ho derje řćawrajaf.“

„řć hōj, čřeta řćarřata a řćarřćřćinka řćej mje řćrořćuj, řćam wjele dōbreho wřćęřćę.“

„řć, čřim řćeję!“ čřim řćęję!“ wōn dęřćęhe, mřćōđina ma prawo ho wjeřćęlic, pšćetoz hdyž ho řćęřćarřćim, potom ho čřđ bjo do pšćęfa wchřćfo řćam, dořćęž ję do řćęu řćimęjenja wjele pichęčřęřćid, pichęwjele njęprawdofčę, pichęwjele řćębřćiwōřćęje a njęřćōžę.“

řćrojęřćę to řćam řć řćebi, pōhřadajz do řćlomjenja. řćębęch jeho řćenje řćajřę řćudnehoh wōđřaf, duřć ho jeho wopřćahčř: „řćęřć hřćano řćřofřć, řćnjęř řćowunden?“

„Ale wōn mi njewōđimowjejo řćępřćajčę dale: „řćaj, řćaj, řćo řću te wuřćę wōjomōřćfę ludu. . . to je řćawaf!“ řćijęřćę i řćlowu, řćetoz řćęřćę pōmęřćajz pōřćidli.“

řćewjędžřćah, řćęto męřćoj wo tųm myřćicę, jako řćo wōn řćurřa a te mni dęřćę: „řćowofej, wo tųm wōđimowku je řćidřćri řća řćyřćaj řćubjōwom w řćanzowřćej, řćę řćlafaj: mařćaha wuřćfa armeja je řćo na řćudřćid řćodowřćę polach řćidřćaj; wřćidřćaj tųčř řćrowi mřćōđj řćubj, řćę řćubj dwoj męřćajz dōřćo nim řćęřćamęč wōđřćatj, řćęja w řćimny řćarřćebani. řćowjęřćę je halle dęřćęřća pōpōřćimju dōřćřća. řćę řćařćimje řćo na myřćicę! — řćařćimje.“

řćjęřćahčř, wōjčřahčř i wěřćōžę, jo budza, řćęž po řćōđej wōję, njewyřć wōjafow řćębřćah, a řćo budza tůbn řćōčřęž řćę wřćidřćidřć řćromyřćah řćrčć. řćuta myřć řćęřćęřćę mi řćaf řćylc řćęj do wuřćowřć, řćo řćōđimny a řćinōjajz na řćinōzřom wěřćęženje ho rořćohřich.

„řćj, mōj řćowofej“, dęřćęhe řćowunden, nan, a řćęřćo ho řć męřćom do řćōžę. řća dęřć njemōđna řćapčř, čřřu řćidřćę řću wōřćaf . . . řćajřća pōwjęřćę je mi wřćidřćom męřć wřćaf. řćjęřćę řćidřćę njęž w męřćę pōmřć.“

„řć, řćnjęř řćowunden.“

řćęřćę do mojeje řćwaj a řćęhřćah řćo do řćōžę. řćōřć čřaf njemōđah ani wōđřćfa řćahčřęlic; řćinōmāčř na nowę wuřćęhřćanje rekrutow, na řćarřćřćinka, na wřćidřćę te řćyřćaj w řćimny řćarřćebamych wōjafow a pichęřćaj pšćid řćę, jo budza řća mње nāřćęję, do řćęwřćajřć twōhčųęřć.

řćowofej řćřōđ řćahčahčř řćnjęja řćowunden do řćōžę řćęřćę. řćkōtre mjeřćidřćimny pođžichu wuřćmny, řćo hōwřćiwřćif Božej hřćabę

IV.

Zato rano do stawy knieja Goubdena lastupich, so bych něchto dželat, ležeče wón hiščęze we tožu a bęčeže zyle tchorj.

„Sojefo!“, wón džęche, „njemožu francęz, piči wiščitlišč tuchy šuch pomješčędy huj sřhorit. Węčęhnu do zyle spol.“

„Esemem nam jelo warieč?“ ho wotrasłach.

„Mě moje džęče, ně, to njeje trjeba. Sateč trochu, čhu spytáč, pođižiščo francęz. Mě džęnba je wónželo, a džęnba moja ho čęznit w měščęz piščęhlabač a načębawoač. Za nibdy njemožu hič, piščetoz njemohł na šanc waščnje wutrač, telko šprannych, dobręch ludj, hič hižo na sřępęzi lęt juaju, urje šobozownych wiščęz. Pobjętič, Sojefo, wimi lučęze, hič ja njemoj waja, a hič ty — to budže lepije. Za čhu spytáč wotřhorieč, tročřim spęzi... Najlepije by bylo, hdyž mohł hiščęze wobjinu abo dwę spęzi...“

„Derje, knjez Goubdeno“, wotmolwič, hnydom pónđu.“

Hdyž bęch hiščęze drjeno do hščachlow položit, wščch hwoj mantl a hwojei ruložaj a wotęnžęch i slučęmi w šacu. Křhorieč Goubdenęz nana mje wćio ruđęche, ale něščto mje tročřowoačęche. Brjajach řębi: „Ty džędyš na węžu, a wot tam možeš čękatřinu znuwu šęhu wiščęz.“ S tutej wuřnu piščęnžęch i řwobieč Brainsčejne, hič w starej čaluwje na wotřobieču hbyłęche. Zęho dwaj řęnų bęhňat tčalaj a wot tanja bačz do wječora bę unejot tčalaznje řęhlyčę. Njč wotřka — bęčeť tak šara, so čęmje woczi wozu wiščęz njębęčęje — řpačęch na prorařim šęhu. Wišč nję řębęčęche řrota. Hdyž Brainsčejnez nan njemožęche te řęčęžijnau abo č pobjębej abo te hwořęj hwoieč, čętatęche wón ady hwojich matęch kuwotyč wotřowotyč řščřętzęm w hwojei řrořuju.

Wiščęnžęch potajřim č Brainsčejnezom. Zato mje řwarjřhi řwón wuhłoda, wón řtany a džęche:

„Daj, Brainsčejnez nana, piščęnđu sa knieja Goubdena, wón je řřhorit.“

„Wł! derje... derje... to je žyle wščho jene.“

Wobłęče ho řwioju staru řđřtrowanau jařu a řtaji řębi wnjenu męžu, hdyž bęče wjędy řęčřtu i njęe wuhład, hič w nję řpačę. Potom wša wulle węžnje lučęze i řęhņje. Wwuđęchmoje. Bęch jara wjęčęto, řęby do čęřřiwęch powętra piščęz, najębač řurmočęe hny, piščetoz zyla řtwa ho i řuram řęčęřęche, tak to mōžach řędwa dučęč, jalo bych we warřim horynu řędřal. Węčęhny jenje řawjęřęč mohł, tak mōža ludjo w tajřim powęřje žwi byč.

Džęhmoju po drōřji a Brainsčejnez nan džęche:

„Šęje hižo wo čęzřim njębožu w Ruřkej řęhlyčęi, knjez Sojefo?“

„Daj, Brainsčejnez nana, to je řękořņje!“

„To wščal je werno, wón wotmolwi, ale našęha žyrlej řmęje i řęho wjele wuřřitka, piščetoz řędny budže něřto fa hwoje džęčę mčęčę čętatę dač, čęim bęte, dořęł hič w pobjęřim řtroju wuřřęti.“

„Wščęze, řawęčęze“, wotmolwič, (Potręčawanję.)

Wščelake s bljška a s daloka.

— 27. januara hwojčęi načę lubowanu řęhorj řwój narodny džęň. Načę žyčł lud č njemu i hnutęj a horięaję wutrobu řřabdu a hwoje wutrobne piščęze jemu piščęnje. Wōh luby kniež řđřituj a řęhņuj jęho i řęhņowanau našęcho wōžęcho řraja, řđęzř jemu čęřtočę a řwotrolęč bačz do wuřřolich lęt.

— Čęim wjęřęčęj radořęřim w tuch dnųach te řęčęřęje řřabdujęmy, čęim wjęřęcha řřuboda je načę řařřit na napjelnika, hdyž bęče lubowanu řtal řurj řřorit a męječęta dač wjele tņęhnořęje njęčę. Wobuhđęřawano řo s jęho řwotrolęču poľęčęjuje. Načę lud č njemu řęje w čęřřim čęřu w njęřčabłęčęj lubořęi, řębuzęju potęčęje jęho řřawřęčęje wutrobu. Tęho dia je tež nalo řęřřit lud piščęz wōřębitu adreřu hwoje piščęčęja lubowanemu řralej wuřřęti.

Načęj Šserbja řo řajimujta ja wobohič Armeniřřitšč, hič řu piščęd něřotřrmi lętami wjęch piščęčęřęňaje řurčow tak wjele piščęčęřępiti. Duž mōžęmy řim i řępęna miřionjřtwa w řařřřim řtraju řęwęzř, řo je piščęd řřřřim piščę řęamų řařo tajęe piščęčęřęňaje wuhřřiko a to je ho wokřędim wotřomifnjęnu řřach

wotwobročęit. Špiř ma řo tak: „Spočęřat đęzembra řaňđęňęcho lęta našta w D. wulřř řřach, hič w žyřim męčęje mjeř řęčęřęčęřęnau noltřęňęje a bojęčę řořđęřęti, a dopowuňęje na dnų řęzřępiřęčęřęja w lęčę 1895 řařo wuhłudji. W džęle męřta, hdyž řu řřamų piščę řřamach, wščho žęwřęje piščęřta. Šřamų, řotřęž řu i wjęřęcha w řřawčę Armeniřřitšč, řo řaňđęhdu. Žęhņęřę třoje, řřędyč abo řęwřowauřę žęwřęje řařo wotučęi, piščęřoz bojęčę piščęd piščęčęřęňawom a i řim řębuzęřęm wuřřęňęm řřamow wščho žęwřęje pobuřņi.“

Čęřto bęče ho řřto? Č řurčowom wjęřęhnořęje a wobdatų Bwlijaj (piščęčęřęneho řrowinjy) bęchu pomječęze do řřawnořęje piščęřęčę, řotřęž wo řřwim wobłabdořę Bwlijaj i řřobom řřulana pomječędadu. Č tuch pomječęřo a řęch wuřřęřęčęřę ho wuřřęni, řo Bwlij taję řęzřępiřęčęřę w męčęje piščęhoroje. Wot řęwřęřę bęče nawořęni, řurčowřęnu řęřęřęřęnu nony wopor piščęnjęřę. W řurčowřęje je młodoturčowřęi a řřatorturčowřęi wjęřęř, na řotřęřoz řęčęřęwawanje je drje piščęčęřęňaje 1895 a 1896 wuhřřiko. Wotřobład řřatorturčowřęcho piščęřitwa je na to wōžęny, řędžędnu nultřobowuňęnu wjęřęřęneje řęđęřawořęčę řabžęmáčę a noltęřęřow tęho řęhłanja, řęčęřęčęřęnu w řurčowřęje, i wozu řařřřęřęčę a wuturpęč, řo by w řurčowřęje muřęameđanizmny njęwobmjeřęwamų řęhęřit.

Čalid Węj, Wali w D. řam řařęřęřęnu Šřatorturka a wjęřęny Sultana, řu wot řřatorturčowřęje řřowų dobnų, po wjęřęřęčęje piščęřawaję řařo i nowym mořęjem łapowęčę. Najęčęje řo ja węřęny džęň mořęnje řęčęřęčęřęnu piščęhorowačę. Dořęł bęče nalne, ja řon džęň wjęřę wōřřta w męčęje řřromadžę, bęče wón i mđřęje piščęřinu w řřonřtantiuopolu nometowł, řęřęřę řřromadžę řřawočę. Wón bęče męnjaju do řřonřtantiuopla pomječęřę dač, řo maja řęčęřęřęňęno na řřannym dnų wotřobład, mořęčę naddabęčę. Řęnož řon, řotřęž je we wobřęčęnolęčęch řęčęřęčęřęnu w řurčowřęje řęřęřęňęwamų a wę, řo je řun řęřawaję, řřwęje noltęčę, jęnož řęčęřę wę, řo řu woni piščę te mořęnja řařřęřęni, řęřęni, řak řęmęčęje je řale řę Bwlijaj. Rowjęnič njęje, řo řo taję řę piščęgo řęhņęje w řřobčę řřulana męřta. Wobu đęřawom męčęřu řon řřwęž řę řęhņę nobi. řřawjęřę řęhņul řęřęřęni řęwřęčęno řęđęřęna w řřonřtantiuopolu wo piščęhorowanym mořęjenju, na řotřęž řo Wali řęwřowoačę. Řon wjęřęčęje a řęřęi, řo řo męčę piščęčęřęwo řęčęřęčęřęnu řřato njęno, řo je ho řęch w poľębnich wjęřęňach jęnož mčę řařęto. řřawjęřę řęhņul řak mořęčęje dwpowłęčę, řo řu ja řędny džęň žyřę řęčęřęčęřęnu řęčęřęwamų řęčęřęna a wuřřęřęwawořę do řęřřawu řabžęni. Duž řřulana Bwlijaj řęde njęwřęčęje. Na wjęřęčęgo wjęřęčęcho piščęnžę wjęčęřor telegrafřęte řęřęčęňęje, bač mōže je hwojimi wjęřęřamų ja wotřęčę męřta řurčowęčę. Řon, hič bęče đęuřęje wuřřę řęčę Wali, to na řo wřę. Ča to řu řęneral pomjęnowanų. Wali bu na řęł řęřęřęny. Wjęřęčęřę w męčęje řo řřabi. Tež najęčęřęwamų řurčęgo wotřawdu řęmęřom; piščęřoz wjęřęčęřęm mořęj řřawjęwęřęnu. Bwlij bu tež wotřabžęny.

Řęčęřęřęwawořę řřawjęwęřęnu řęhņula, řařřęřęnu řęřęřęřęna a potęm řęřęhđęje řřulana ma ho đęřawoačę, řo wotřęhřęne řęzřępiřęčęřę njęje řo řřuřęti. Wišč wjęřęm řim řak je wjęřęčę, řo mamų ho piščęgo hiščęze wuhđęřęnja řařřęčę řęzřępiřęčęřęnu řęmo piščęčęřęwo woli řřulana bojęčę.

Ř rozpomınawju.

Šřwęđomnję bjeř węđomnja je řęřęčę řęčę węđomnję bjeř řřwęđomnja.

Hdyž je mnoho řřwobody, tam je mnoho řřmýřřow.

Dobre řpanje je řat dobre řaž đębra řęđž.

Wale řęđžę đęřęba ho řřiřřo piščę řřwiojy džęřęčęřę.

„Bomhaj Wōh“ njęje jęnož wola řřęřęřow dučęworyč, ale tež we wščęch řřęčęřęčęřę dawařřnjač, „Šserb. Rowin“ na wřęch a w Budyřęhņęje dořęčęřę. Na řřřřwōřęč řęta plačęi wón 40 w., jęnořřłwę čęřřřta řo řa 4 w. řęčęřęwawaju.

Šy-li špival,
Pitnje dželat,
Štoranja čje
Šsvojbnu statol,
A woči šwjatol
Šradny je.

Ša šlaw šrojan
Nepoj mógnj
Lubojč mo;
Bóh paš šwěranj
Wšes špat mčny
Ščel'wojč da.



Wšes ty špěwěš,
Šwěrnje dželat
Wšedne dnj;
Ščē paš šwjatol,
Wuči dat,
Wšoręčj ty.

Š njebeš mana
Wšes čj šmana
Šimnej je;
Šima woda,
Šiž Bóh woda,
Wšedny čje!

F.

Ššerbske njeđželske lapjena.

Wudawa šo šóđu šobotu w Šsmoleterez knižničjstwejni w Wudušinje a je tam ja šhtwórtletnu pšchedplatu 40 np. doštač.

4. njeđžeta po ššoj kralach.

Jan. 1. 14.

Šswojbeđēn ššoj kralow abo Knješeweho ššewjenja šady naš leži, ale njeđžete teho ššewjenja tu hiščeje šu. Dženša je pošleđnja. Ššwjeđēn ššoj kralow džydeje nom pšched woči ššajice, šak je šo juntręčē najeđeho Knješowa krašnojč pobauštin ššjom mudrym ššewila, a njeđžete po Knješowym ššewjenju w ššičelčjantim žyrtwinštim lęze šteja, šo by ššičelčjjanam lęto woš lęta š nowa tuta krašnojč pšched woči ššajena a ššewjena wola. Zule krašnojč paš džedžo nam wošbeje ščanja, wo kotryčž šo nęš předuje, pošalač. Šhaj w ščewnju na 2. njeđžetu po ššoj kralach runje won ššej, „a Ššejš ššewi ššwoju krašnojč a jeho wučomnizju nęraču do njeho“. O šo by šóđu, šiz je w nęčjizim ššwjatym čšošu w ššewjach přewowanja ššjščal abo domach čšitat, š nęš pošwal ššwojeho Knješowu krašnojč a šo by wo nim rečalo: won wěri do njebo.

Wój luby ššičelčjjano! Dolež je džerša pošleđnja tutych njeđžel, džaj ššebi š ššotka předy hačž tóne čšaj šš; š nami rošžobnuje, hiščeje juntręčē wošeho Knješowu krašnojč pšched woči ššajice. Na ššowomym ššwjeđženju je rečalo: nom je šo džęčo narodžilo, ššyn je nam daty; nješy-li paš w ššobitu nęčjo wožawohlad hačž čšlowište džęčo, hačž nowonarodžeheno ššynjo, ššy wopravdize ššora malo wiđžal, potom ššy mjenje wohladal hačž čšj paštyrjo — woni šo š njemu mollaču; potom ššy mjenje wohladal hačž čšj mudri — woni džę beču šo š dalokoho

ranjšeho kraja na pučž podali a woni wšak dele panywšči mollaču šo š njemu a wobbariču jeho; haj, ja tebi prošju, nimaš-li wjazy na tutym džęčžatku, potom nje-možešč na ššwoju ššwjerčž ššowinojo je ššarum Ššimeonom wyštač: Nęš puščjizjčž ššwojeho wšoręčžo, Knježe, po twojim ššlowje ššmęrom, a nješšowymliwje tebi wštanje, šo džybi to džęčo bęčž ššwěto š roššwěrlenju pošanow a š šthwalbeje ššraelššeho luda.

A nęto ššewiž, šo šu čšile wšitžjo, na kotryčž ššpomnič, jara malo woš Knješowęje krašnojčje wohladali. To džju ššebi ššterje lubięž džaj ššwjateho Žanoweho ššlowo: Wšy wiđžičny jeho krašnojč, jako krašnojčje teho jeničž-keho narodžeheno ššyna woš Wšóžo, pošny ššwabny a prawdy. Žesušoweho ššwjenje ležęše pšched Žonowymaj wočomaj; won bečeje ššj lęta došho š Žesušom ššhodžil, bečeje wiđžal jeho džjwy, wo kotryčž lud praži: wulki profeta je mjes nami poštanęł a Bóh je na ššwoj lud pošladal, bečeje ššjščal jeho reče, wo kotryčž lud ššubęšęde: won wučęšeje męzanje a niz jako čšj wššmawęčenj; won bečeje wiđžil ššho ššorjęštanjeheno a bečeje wšči jeho š nješju ššpęču wola był; haj Žan možešęe pračje: my wiđžičny jeho krašnojčje. —

Žan, šiz na Žesušowym ššlinje ššydačž, bečeje ššwojeho Knješowu krašnojč ššnadž rjehšho a ššajnišho wiđžal, džžili čšj džryš wučomnizju. Šššych jeno jeho ššlowo: To ššlowo ššejni šo čšęlo. Ššpoddjmen: to ššlowo. Še ššwojim ššlowom ty pošwędaš, pošnęčž džajč ššwoje myšje, ššewičž ššwoju wšoręču; pšched ššwoje ššlowo je Bóh š nam rečal, nam ššo najęčjšeho ššewil: šščłž nje wiđžil,

tón widži Wótza; ja a tón Wótz smój jene. Wóh pak je lubofej, to je Jezus nam šewit. Tak je Wóh tón swet lubowal ad. Jan. 3, 16.; to je Jezus k nam rěčal. Jezus škrjstus je Wože słowo a — spodobna wěz — tole słowo šezni ho čezlo a bydleše mjes nami — ty nětł wopuńšaj: Jan móžeše derje prajić: my widžičny jeho krašnoež ad.

A tola f wjele wjetřichm prawom dŕžli Jan móžešć ty, móžešć my a dŕžebimy my wšćitny prajić: My widžičny jeho krašnoež. Jan běše wjele widžil wot knjeptowje krašnoež, my pak wjele, wjele wjaz. Tu je křešćejzijanstwo, tu je křešćejzijansta zŕteja a jeje něšto stoto 2000 léme wobšćace přez njemóžešć a jeje wobšćozajšć mozom njemóžešć ho šminučć a jeje hnady a wješela a trošćta polny ewanđelij ty rad bjerješć we wšelakej šewitej miy a wjědnosći. Wón přehowbŕa tebe wot twojeho naroda hačć k rowej. Pomylil běbi jemu na najwŕožičně dny swojeho žiwjenja: na swojij křešćejstij, konfirmazijski, wěrowaniski a šmjertny džen. Šcho by našče žiwjenje bylo bjes škrjstuska!

Bjes tebe, kał tošćny, bludny
Wostanje našć šewitij křóh;
Tvoj raj bjes tebe je šrudny,
Samkijny nam křawnij bróh,
Bjes tebe je lute mŕčež, wužiwanje žiwjenja,
Zunu našče wotřalbježe nóz bjes ranščob' šwětkjenja.

A něšto wimi křešćejzijanstu zŕtej přezć f našćeho ludowego žiwjenja. Šcho wostanje? Wimi přezć zŕtewine léto je šwotimij nježelemi, šwotimij dnjeni a rěčnyimi čašami; žane hody, žane jutry, žane šwotki njejšu; wšni přezć wšće biblije, wšće špawičke, modlešće kniži, wšćitłe Wože domy f jich k nješćebam potajazymij wěženimij a f jich wmonamij, kiz tebe wolaja do Wožeho doma, šo by šwotimij nješmjertnu dušku dał trošćtowacć, powětičć, pokřostacć, napominacć, roswučićć, k potuče wabičć. Kaški mašć potom hišćeje trošćt, kaške mašć hišćeje wješele w žiwjenju, we wumŕčežć? Kaški mašć hišćeje nadžijju w šewitej, bŕědčnej, šmjertnej miy?

Luby křešćejzijano! Budž wješely w swojej drohej křešćejzijanšć wěre; džerž ho teje hameje a ty šy bohati; ty móžešć prajić:

To słowo šezni ho čezlo a my widžičny jeho krašnoež jako krašnoež teho jeničćeho narodženeho šyna wot Wótza, polne hnady a prawdy.

Šamjen.

Purowanje po Wožim pišnje

abo

kašte myšće nadeždeč, Wože słowo čitajo.

Pobawa šwětny čitaj "Pomajki Wóh-a".

I. kniži Wóžagowce, 49. staw.

(Wotcazowanje.)

Spodobna je tuta „pŕofetiŕa ŕarla“ tanašćeho kraja wošebje tebo bla, doležć, hŕžij wobras tež wuškada f wadčijnow šynow, kotŕžj Zalus pšedob hodu widžij, f podawotow, kotŕžj je f nišć naimot, f pšćihšćenjow, kotŕžj je mēl k nim, f dobotow, kotŕžj je wot nič došć, tola dušć wěšćenja šłowa wo telko hinał wošć, a jašo kónž ho šfóněžij hinał wuwija, hačć by běbi myšćil. Škřofanje, kotŕžj je ho tu Lewiej hŕojko, je dŕje jemu ho došć, a tola pšćemēnjenje do žobnowanja ša njeho a ša Zŕačskij narod. Žuda nječć ani naněj ani bratram ničžo woposćaj, šo by džŕbjal tał wšćoblo pšćěbēnjeny bŕč. Wšće wošeb-

nošće, kotŕžj šy hony w młobofej Zosfej dake, wocćalajšć ša njeho. Ale Woža rada křóžij po wotajnyh pučžaj, Zosfej došćanje ho jenož iwonowne žobnowanje. A Benjamina, najmłóšćeho šyna lubowanje mandžšćejše, pšćij kotŕžj porože je wumŕčija, wuškaldob jenož pobobneho šynlenu, džiwimje šwēgŕčejć. Kaž je Wóh štarčeho šyna wot džŕwiti wužŕžil, a njije hnyje po čzle narobowenju ničžo dał namŕčć. Šynow po duhu a po šlubljenju narobowenju. Kŕžj Wóh hjo teho, hŕžj njebšćitaj šynaj hišćeje ani šeho ani dobtroho čšinito, Zaluska pšedob šwojeho štarčeho brata štaji, kaž Wóh Štrama pšedob Wanašca štaji, tał je mjes Zalusowimij šynamij tón f wuškaldobne ša šlubjenja, wo kotŕžj biblije štawimij njelčija, šo je hōbne šluffi čšinit, wo kotŕžj wješća jenož njekwalobne powěbježć.

1. A Zalus powoła šwojich šynow, lakašij, to šydu f Zosfej tež jeho jědnaco bratŕija f šmjertnemu koju pšćihšćupil a dželše f wšćěbēnjenju, šwotajozimij šćozimje a je šćomamij, kaž by hagnit rěčal: Štromadžeje ho, šo wam pšćihšćowjedam, šchož waš pobdēje w pšćahobnyh čašach.

2. Štromadžeje ho a pokřuchajeje, wy Zalusowne džēčć, a pokřuchajeje na šwojeho nana Šraela, kotŕžj něšto f Duha Wožeho f wam rēčć, a jeho šłowa šy špōžecje po Wožej hnadć. Wšćebēni f minjehogo čašaj na štanjje nabawć, špōžacć noweho čašaj žobnowacć. Žeho žobnowanje je f došom wěšćenja; kōže wšćichje a šmanjenišće žiwjenje je pŕofetiŕe, hŕžj na šwoj kōž dōbže. Zalus požehŕizuj šwojich šynow wšćomamij f wšćimij šćuhamij kašōž pšćahobnyh štawimow pšćahobnogo luda.

Š Moachowych čašow, kotŕžj bē f wōžom wšćěh narobow, njije ničtōm mōžnišće wěšćenja rēčal, džij tudy Zalus, wōž Zŕačskij. Š šwojich šćuhacć wuškaldob dwanacć šplawob pšedob hodu a šewi jm pšćidobne štawimij. Wšću wutwore f po wšćehomozny, we wěre wšćomamij. Š ŕatrolimij duškom rosdžela šlubjenj kraj, a je šumjēlčakow jeho bōšćich šłowow šu štawimij a šćazčija Zŕačskij šplawob wurowšće.

3. Ruben, mōj pŕem narobēny šyn, ty šy po došim nje-womalanym čašaj, šo šy njēšćerjny živy bŕč, moja mēla, a špōžacć mojeje njewōžibōtneje šynlōčje a tał moja kŕona; po wšćebēnim prawnu by mēl něšto tež bŕč wšćidšćij we woporje a wšćidšćij w ŕatŕewije, tōn, na kotŕžj ho wuškaldob f došćojnišći, to je mēlčimimij w šwojibje a wuškaldobnočć w mozy, to je šujšćitwo mjes šplawamij, pšćidēje. Tola šajti wobras teho, kotŕžj bē moja radošć a moja kŕona, šo f mojeje dušje wumŕi?

4. Tu dželše, šabŕyjčij šwojeho nadobneho, wot Woža tebi pšćidšćeného štejšćija a pšćihšćidšćij ho šhubo po twojich bratrow do hŕěda kaž woda, šdaje šwojim šćm žadōwamij, f wutroby ho wumŕizowamij, šwotacć po rēčnijšćej, šo ho pušću lachu kaž warijaja woda na wohju. Tu njewŕěšćij wšćidšćij bŕč ani we woporu, ani w ŕatŕewije; pšćelotij ty šy na twojego nanowe kojo lēk a šy moje kožo womašat; šwojibju čzēšć, kotŕžj mēšćeje šćitowacć, šy wumjēčšćejć; bŕč bla ma šo tebi tež čzēšć mēšće, kotŕžj by w šwojibje pšćihšćidšćinočć mēša.

Zalus je wšćim došćojnēšć, kotŕžj mēšćeje pŕēnjenju narobē-nemu ho došćacć, f wopŕedla wuškaldob, šo by hŕanje šćazčij dake, kał wšćil je bŕč bŕč, f kotŕžj je Ruben wšća šhubit.

„Moje kožo šy wotšwōježć! Žehny je na nje šalšć!“ Tute šłowa wšćemamija, kał wohidny je Rubenowu šćak Zaluskej bŕč, šo ho wot Rubenia wotwobŕozij a pšćes šwoje šłowa džuhim hŕojnēšć Rubenoweho njefšćuka potaša.

Š mōžnje šćimlōčju hŕđij šo tu, hŕžj šćary wōžć bóle džij hdy na Wožim mēčeje rēčć, wŕonowēž šćuffa, kotŕžj bē Zalus — abo našća powēježć — pŕebje jenož pšćidōbła napominata. Že to wušy wažne, kaž tež šłedowacć Šimeonowe pōšćecje, doležć nam ša to šwēdēšć, šo njēšću šćawimij tu po čšlowišćih šakabach wšćane. Něštošij šu mēšćil, šo njije Wōjšōš, roswŕizowamij nam wo tutny čašaj, šo f šněwom nad hŕččamij špalit, kotŕžj je nam pšćidōbła a bjeje wšćeho šakubŕčija džēšćil. Tu špōžacć dwoje: Šŕěd nadobšće pŕebje abo pokřibčija šwoje derje šakubŕčene šćofanje, je-li tōn tež Wóh je šćezpōwōšćij njēšć, a čšitaj šwēdnym powēježćow w šwotajim pišnje njēšće mēšćij lōžym bŕčju tež hnydom šakubŕzaj rošćud wocćalacć.

Pŕenje Zalusowne žobnowanje je ho pšćetmōrko do pōšćecja; wonje je šalōžilo, ale wotšćezilo wot teho, ša kotŕžj bē pōšćojane.

Ruben pak njije jenož prawo pŕēnjenju naroda šhubit; jeho šplah je bŕč pōžizem, bjeje wšćeho powołanja w Zŕačskij šć-

wijnach. Wódka fajejho kraja Kanaana — tak čmy hižo w lawo-
dže f nachejnu stawej naphomili — w naraščajej Wschjorodanstej
krajine je bjadil, kradne pawitwiceje je tam mēł, knadno je był
ja w chodź chaz w nabożynie a politycy. S Dawitowych czaŭhow
rěczy ho jenož hiščje wo arabifto-ammonitizm, niž wozaj wo rube-
nistim naraščoju Wschjorodanstim kraju.

5. Simeon a Levi stał bratraz j jenaŭsim smyŭhlenjom: jeju
mjećej sjejt merodawca brón, nadoba kurwoyce naphnomicej pche-
cziwo tajnim, kotornuž je ho j wopredwa wcha brón wofala.

Podawł, na kotornuž ho Jatur lamerł, je Simeonowca a Levi-
owca samorodowanie w Sichenje. Teđby je jim jenož pofajal, ičto
mošlo je stromy Sicheniczanow hłedowac, tudy sahubdži tež wón
kam jeju skutk po Wožim prawu.

6. Moja bucha njeprschidžo do jeju rady, a moja czelej, to
je najnadobnišči džel mojejho byčca, tuta moja bucha, kotraž njehca
byčej itowarščena s jeju radami a leležim, njebudž je juju ŭhroma-
džiłnje, hduž hebi radu rođitaj wo swojich lekuščicach; pčgetož
wonaŭ stał w swojim dźwim, njemuraljanom hneuje muža a
wcho, ičtož be mužike w Sichenje, sčonowatoj, a w swojej
samopawichnoci, kotraž zaneho prawa njehlada, su wofa ŭstajal,
roščewaršči hrowadom, Sicheniczanom hnuščowom, dofelej je njemdo-
wacu hobo wofac, kuche žiły na sadbnimj nohnam. Tak su kuro-
wofej stučajta a ho wječitaj na samym njewinowatym ŭstot.

Wotowotročizny ho wot jeju kurwoyce wuprowjeđži j dođom
swojemu narodej a wofadže Wozej towarščitw j ninaj. Wobohad
nima bučej mješ Njračowej buchy a sjenoczeństwom tat hřečicnjeje
kurwoyceje.

7. Saklaty budž jeju hneđ, so je tak wulki, a jeju kurwowofej,
so je tak merwa. Za čaju jeju, to bychtaj njejoj kŭstanie ja
swoje sjenoczeństw, f tat hroweju, wofidnemu njestutaj, rošč-
džileč w Zakubje, a čaju jeju roščowičej w Njraelu, to njebieščy-
taj mełaj, jako jeju bratřa, wobjewjanowu krajinu, ale jo mataj
bydlicz roščoželaj mješ bruhimj narobami a roščowičenaj wo
wjeđem Kanaanstim kraju.

Simeon be hižo najšlabšči wščech narodow, hduž je Wójjasj
drugi ras lud licził. Wšči Wójjasjowim žohnowanju (5. Wójj. 33)
ho Simeonowim ŭpajal ani njenaŭpomni. Hduž bu kraj Kanaan
dželeny a ŭpajal pčhidželeny, uwcje Simeon žadny džel doŭtal,
ale jenož nětoro meła w Judownim ŭpajhu; sčončnje, hduž su
ho narody jenož matjo pčhišporjate, nětoro tež j kraja wocajohnydu
a hebi ja Kanaanstim mjelami bydlicščyca pčjadu, je ho Sime-
onowim ŭpajal w Judownim ŭshubit.

Tež Levi njeje wobjehti kraj doŭtal, ale jenož wščelate
meła w kóžnym ŭpajhu — Levitke meła.

Sa Levija je ho wěz pođiđiščo pčchetowita; Levijowu
swojaj hneč ja Njraelowu czelej ičim jeju hdońbe, so bu wu-
swolaj ja sastojuščiwu pčhi Knižcwojeje ŭwajtny (2. Wójj. 32, 25 hł.
a 4. Wójj. 18, 6). Tak bu sčončnje roščowičenje mješ ŭpajami
se žohnowanjom.

(Wotacžowanje.)

Stawisny rekruty j lęta 1813.

(Wo franowistim piša — 6—)

(Wotacžowanje.)

Džedmoju nětko pčhes torhoščyco. Wščed radnizu, napsche-
cziwo hroweje straze, stečaju hižo nětošti ludjo je wpy a meła,
kiz nomy wufas čitachu. Wotom džedmoju po sčhodje horje a
sastubidmojoj do žyrtwje, hduž wozaj hacž dwazyczi žonitšč, mto-
duch a staruch na famjenjach kčecyje, najebacž žaŭofineje ŭny.
Widžicje, . . . čitaj hpm wam prajit? pčhišpomni Brainstein.
Wščindu hižo ho modlic, hpm wěřu, so je tu poltoja j nič hižo
pječ hdužim docho.

Wotewri wěžine duricžta a džedmoju pč čmje dale na wěžu.
Wšehelach wo, jako jašo mdrre njeho wofladach a cšeritny wo-
wěr buchach. Ale fajta kurwona ŭma knjejejeje tudy, hduž wěr
njepčhewarščowajz wječjeje! Wonejr beđe jochu, so močjeje na
dwazyczi hoduž baloto wozčej. Wšehewidžach nosche žyle meła
Wšelsburg, jeho ŭfaramy, moity, wěře. Wščadž do wščitščy
dworow a ja, kiz tajki napohlad ŭwucenju njebch, mejach wo rjenje
we pčej wěře. Wozach wo, so močje dele sčociz, myščlach na to,
so ludjo na tajšč wščitščinach často wobjubnja. Njechwěrjach ho,
ani cšahnitej pčhištupic, kiz beđe tež na sadnjej strowe j pofa-

jarcimej momolowanj. Wěč smętom stejo wofat, ale wofit džejde
de mje:

„Wóčje, knjes Zofoe, a hładajče, tat je na cšaju!“

Wuzčezje nětko wulki cšahnik knjeja Gouldena, kiz tež sekundy
pofajowajče, a wščadž, so beđe wěžny cšahnik kętro na jad
wofat. Brainstein wobjahče mi cšahnik nacžahowacž a tež pofajal
do wredta kumęč.

„W ŭnyje cšahnik pčheso wrodčo wofstawa“, wón džejde,
„dofelej je je zeleja.“

Nętko ŭpocjad, hebi wofotinu wobjahlowadach. Wščadž wječ
Bourges a cšeritny hčęřu. S wuhjenja ho runje kurjeje. Jato
wdrta ništa ho kur f njeju wofbełowajče. Wščadž wo duchu
kuchę: ŭhwaržintu w drjewjanach a w mačej wobjajnej hnuščizny,
wona pčjedže a na mje spomina! Wěč tat hnučy, so ŭny
wozaj njecujach a so ho njemdožach wot wuhjenja džileč.

Brainsteizne nan, kiz njewjedžęje, na cšo hłabudu, prajęche:
„Ho, hoj knjes knjeje . . . najebacž tutuch hnuščowu njecze-
low ho nětko wščitše puče j ludjim mjerwja. Tuta sčubna no-
winka je ho roščahęra a kóždu nětko pčhiščwata, so by něčto
wozaj wo swojim njebchoju hron.“

Wščadž, wo mejejeje prawo. Wščitše puče, drobi a sčęježki
ho j ludjim mjerwjach, kiz do meła hrowatachu; hładach dale na
torhoščyco, a wofladach, tat pčhed pofitnym domom a pčhed na-
wizu ho pčhedo wozaj luda hrowadžęje, pčhiščach sčumjenje, jato
by ho tam bełach j mozu wofala.

Wduž beč hiščjeje na ŭhwaržinzny domčej wofomil pohladnył,
dyrbjach sčončnje — cšajł abo nočnył — po wufim cšmowym
sčhodje, kaž do hsubotje sčudnje dale ŭpacž. Tak bečmoju hacž
f pčhiščęlam pčhidžitoj, wščadžmoju, so beđe cšęřoda ludži
w žyrtwi kętro wofat: wščitše mačęjeje, sčotn a stare wofiti,
bohate a hube, jejadu hřeđč žamow na kolonaj. Jenje tu-
toŭ napohlad njehabudu. Knjejejeje wufca cšęřęna. Wofladu
ho ja ranjenyca a morynčy . . . pofičęchaju Wofu wščitko, so
bychu jich jenož jenišč křoč jažy wščitł.

Wajpędu wo wščitko njerofumid, ale nadobo na to myščach,
so by džęna moja ŭhwaržintu tež tam bełach na famjenjach
kčecja, ho modlica a mje wot Wofa wrodčo žabata, hdu bych
toni hobo do wóiny cšahnył. To mi do wutroby rajejeje, cšujach,
so mje hma tojeche.

„Čęzmoje hieč“, prajach f Brainsteinej. „To je žaŭofine.“

„Čęto?“ ho wón wopraščaja.

„Wóina.“

Duždžęmoju hacž dale a ja džęč pčhes torhoščyco, so bych
ho je knjejej męščęzansfne wščęł wofidnej Męmer podat, mješ
wym so njewit jašo do swojeje čaluwy džejče.

Ale pčhed radnizu pofičęjeje ho mi napohlad, kiz cšah
žimjenja njehabudu. Tam beču mjentuzij wulki wufas pčhišbiti.
Wozaj byłi 500 ludži, męščęzenjo a węhņjenje, mužojo a žony
toni stečaju, jedny pčhi bruhim, j nacžahņenej jažju hładachu
mjelęto na wofņjenje, kóžny be hłędy kaž sčęřęna. Njemdojadu
wo čitacž, f hwiłeni ŭawota něčto w nęmftej abo franowistej
ręczy:

„Wščitzy tola mowoi byčej njemdoža. Nětošti tola domoj
pčhišbitu.“

Drusy wofadaju:

„Njemdoženy ničo wščęřej! . . . dajče wam mełtina!“

Wšhuda stara žonka ŭady stejejeje a ruzy žamajo wopřoči
wofatęje:

„Zano . . . mój woboi Zano!“

Nętošti ho na nju roščnęwachu a prajadaju:

„Emęrucje tola tu staru!“

Wščęž myščelęje jenož na hębe.

Wščęž drusy nowi ludjo pčhes nęmfte wrota pčhišbitędu.

Sčončņnje wufstupi mełtowny seržanta Germanit se straje a
stupi j wofņenjemom — toręž beđe tež na murti pčhišbiti —
na sčhod radnizu. Nětošti wozajz džęču ja nim. Nětko ho wščę-
to na tutu strowu sčęčęjeje, ale wozajz wščęłitšč na jad cšęřęchaju.
Seržant Germanit ŭpocjad wufas cšęčęč, kiz ho 29ty buletin*
mjenowajče a w kotornuž sčęřęor wofņęwicjeje, so ho j Wščęteje
wrodči a so kóžny nóz konje po tšęzahach kónz bjęru. — Wšo
ludjožacž něčjo njepčęjeje.

Seržanta cšęčęčęje pomakł. Něčto ani hłowęta njepřitny,
šamo ta stara žonka, kiz franowojzj ani njerofumijeje, pofčęłachęje

* je franowojze hłowca ja wofņenjenje.

każ cji druż. Wóhł hłjchcący kuntwory bracy. Ale jako wón tute słowa cziatacze: — Nalajbi jedyńi hu teło fonyow šubiti, šo dyrchjadu ho wyšchaj, kiz mjachdu hłšedce tonja. Jednacze a šahny kompagnije wo potbra šta muji kworicy! — jako wón tute słowa cziatacze, kiz wjazy wo mjelbožu zyleho wójšta pšcheradzjeche, hacz wšichtle drube, šbednje ho na wšichtlich stronach wolanije a žalofcezenie. Dwié abo cji žony podnychu do womory. — Wšohe ho wotwježdchu.

Na wojewjenju drje ho pšichipomni: „Strowość jeho Maještośće nije jeńie rjedlična byta“, a to będže wulki trošcht, ale wobužel njemodžejše turoń trošcht 200.000 wjełkow, w knęty pohrybanych, t žywjenu šubdžić. Wudžo ho težo dla jara šrudni a poroženi wojewjedchu. Ale druhy, kiz hłšedce ućežo wo tym hłšicheli njebędu, pšichibęjadu po štacy a po fójbej hodžinje wustupi Šermantier cziatajo to hame wojewjenije.

To trajejche hacz do wječora a pšehšo poščiczejche ho tón hamy wobras.

Za wotendžech . . . najradicho njebych wo tym wšichtim nicžo wjedžat.

Džech horje ke fujelej mjěchcanfemu komandantje. — Jako do jeho štuy šastupich, wón runje šwědajeche. Wěšche hižo štary, ale pšehšo hłšedce czeršitwy muž š czeršiwjenym woblicžom a dobrym žoldom.

„Ah, ty tu hu!“ wón džejeche. „Kriješ Goulden potajšim dženka njepšichidže!“

„Wě, knješ komandanto. Wón je pšehs tute šrudne powječeje šhorit.“

„Ah! derje . . . derje . . . šrojumju to“, šnapšedčiwni wón, hwoje wino dowijo. „Gaj, je šrudnje.“

Wjes tym jo jeho cžahnił pšehelabach, wón pšichipomni:

„Kičžo wo to! Praj hwojemu mišdteji, šo budžemy ho wječič. Šhto do cžerta? pšehšo tola njemodžemy dohwycat! Hižo pjatnacze lět došlo š nimi cžinim, šchtō čezmy. Teho dla je jenož šdobne, jo jim tute šrudne wurmananje wostajimj . . . A dale — našcha cžetčej nije hanjena! Mjěšimj w bitwje šlōčiji! Wjes knęcha a šmny byčdu tučiji šofajšo cžezje pufi doštal. . . . Tola jenož šezčerpnowość! Wōrny šmęjemu dočej nowych wojałow, a potom będa!“

Nacžahowata cžahnił. Dofelž będže wulki lubowat cžahniłatšwa, wón štawy a ni pšichladowalche. Wotom mje žortniwje ja wuchšo wja a džejeche ke mni, hwož štošty mantl pšichimajo:

„Braj Goldenes nareji, šo hme šmęrom ipacz, w nalčejny nowu reju jarejwamy. Lutym šalmulam ho wšichto njeporadži, — praj jemu to!“

„Gaj, knječe“, durje šawrejo.

Žcho štrowa wostawa a jeho wječete woblicžo będčteji mje trošchtowadej. Ale me wšichtich domach, do kotrychž wotom šastupich, pola šarwichež, Durlachež, Franzej — wchudžom pšichidže. Čžert štajnje fała, niž jenož na prošbuje šicžahny ludži, ale tež na ludži, kiz „mišdže“ njędu.

(Pōkražowanje.)

Wšich ty tež, hđže dječst?

Šchłšć, Jurjo, hđže ka žynatich? Janota Jan na hwoježo nimo šwitatageho towarščaha.

„O mišdže!“ tón šastawajo wotmolwi. To je po idacžu njewážne a tola jara wážne wotmolwienije; pšchetōž šchtōž nišdže njedže, pola teho je wóžnata, šo wchudžom pšichidže. Čžert štajnje fała, niž jenož na prošbuje šicžahny ludži, ale tež na ludži, kiz „mišdže“ njędu.

17 lětny mlodženz będče haffe pšichd fróttim je wjy do wulčeho męšta pšichidol, šo by tam pšichelapštom nauwimyl. Žedun wječor po dokonjanju džele džejeche wón me wšchelafki myšlad po wofkhabnej hašy t wotčezanem Wōžemu domej, šo by pšichi mišiwiožiti šromadžinje pōbła byl. Duž na dobo pšychenje woblekana žonka štejo wōšta a t njemu praji: „Dobry wječor! Štak mje to šwječeli, šo Wōš wōshladam. Na, Wdy pak šče wulki a rijany naroit!“

„Ale šhtō dha wy po prawom šče? Za dže Wōš njęstaju“, šnapšedčiwni mlodženz.

„Na pošuchajče! Za šym Wašcha dobra pšichčelmitza, pōčeje šo mnu, mōj ho krañje šwječelmitoj.“

„Za runje ke mšchi du“, wotmolwi mlodženz, „njedchaje šobu ke mšchi hčej?“

Žonka šte njewowozjo cžehnjejche a džejeche dale. Za teho mlodženzja pat będže wulke šbože, šo wjedžejche, hđže dječle.

Lubosť k Žesufkej.

Głōž: Šchtōž Bohu mjěščinemu.

O woščicuwče ho, horbe dušče,
A ptylajče tón šwětny lōcht,
Mj wutroba na lēpšce dječče,
Hđžež dušcha nam'a wšichichy trōcht,
To je mōj Žesuf najlubch,
Tón wōš; je mi to wutrobi.

Wšcho što, lubta nimo njčejče,
Wš Žesufu ja šbože mant.
Wón je to štrna mojej' cžejče,
Je dušče pošlad, mōj džel ham.
Šchtōž wo Žesufu njerečži,
Toš' moja dušcha njerodži.

Na hwočeje čhu jōh' w wěre kojšicž
A wōšlac šwětny do šmjerče;
To lēpšce je, hacz wšichto wjedžerč,
Toš' hwojate šlowo roššwēt mje;
To w mudrošči mje wōštim,
Šchtōž prawije wjedžerč djeršeli.

Čžehni moje myšle, knječe šchryšćče,
Wōt šwěta dale k njehabče,
Mni na hwočeje ho jenož štylčče,
Mam wutrobu, hđžež pošlad mam.
Ty mōj šy, ja tvoj wōštam,
Š cžimž rječičke šbože štoštam!

Za hēbi wšichichy wāžicž njemžu,
Hacž Žesufu, kiz wšichto je,
Ššam žimj, a tež wōwru jemu,
Wón wōšmje dušchu wote mnje
Do hwojčej' rufow wjekele,
Hđžež lubuju jōh' na wěčnije.

G. K.

Wšchelake š bliška a š daloka.

Štrjedu pošlajemy šud dla dječlenja mandželšta šronpnyga Wjedriča Augusta a jeho mandželškeje w Dražžanach šromadže šwipi. Kaž je hłšedčej, ho hłšedče žodun wubud štal nejje, ale čhse bud t dalkičemu roššwētju 11. februara ho š nowa šelč. Kaški budže wuzbud, wječat lud tati jara njęstajimje. Šo je š žyła t tomu došchtō, leži kaž pšchaj na wutrobje šalkšeho luda. Šchtō ma winu, to je pračienje, fotčej pšehšo jažo wutroby jima. Wšchelake baški a myšliczi hu ho w tym naštanjanju do šwěta trubit. Wdy jim njewerimj. Šbowoł ham pat jato pošna wētočej pšehs nami šteji. Wdy jo wēričej nodžemy, šo je šronpnygach hwoje džečje a hwoježo mandželšteho wopuščizka, ale tola je tat. Šamozje to macžerna wutroba? ho my prašchamj. Dychbōta wona tat žyle po šchtowinštom mlodženzja šteječ? Kaški to wupuzč' i tuteje šlabimj, fotraž je nam cžemna a pušta. Pšichidob dychbi to wōwajnič. Wdy ho bojimj, šo hēbi wona hama wo tym šajna nejje, šhto je cžimta a to je tola tež i towe wōwinič, šo wona porodeti njepuščiwno hłada. Čžim šrudniče budže ja nju wotčezanje i tuchle wopazčiwje šonow. Ša šadžerženje tamneho njedobčiznja Girona žancho šamolwjentja nejje. Wōbžarowacž je, šo šatonje možny njedawaju, jeho do jaišwa hāžičej ja tu haubu, fotruž je pšichinješt na šakški lud a kraji.

Ā rospominanju.

Nječših štare cžtije přezčej, předy hacž nimafaj nowo.

Měštorj twari hroby do powětra, kiz žane hēty na kraju twaričej njemōže.

Čy-li špěwat,
Bjlnje dčeta,
Čtornja cje
Čswajony fiatol,
A w hwyjatoł
Čtadny je.

Ča fiatw špěwny
Rapos wozny
Zubofej ma;
Böh pak šwětrny
Wšes ipak dčeny
Čezšwofej da.



Wšej w špěwataš
Čswětrnje bžłataš
Wščłone dan;
Džej pak šwajatoł,
Dujšy dat,
Wotročyš ty.

S njebeš mana
Wšej cji kłmana
Zimnofej je;
Žywa woda,
Kij Wöh poba,
Wšłčłeni cje!

P.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa ho łóđu hobotu w Čemolerzej knižnicyšćečerki w Budzyskinyje a je tam ša ščtwórtłětnu přšedpłatn 40 np. došłac.

Njeđzela Septuagesima.

1. Kor. 9. 24—27.

Wjele je jich powołanych, ale mało je jich wušwolonych.

W starych čyachach běchu wo wjetu bėdženja snate a ludowane, wošebje w Šrjekłej, hđezj hrjekłzy młodženjo s hwoju čžłnu hıwawofej a hylnošej wšed wuzajami pıchı- bładowarjow potajacu a wo dobyčejstıu palnu wojowachu. Tozje hry mējachu ho tež w blıfłofej męsta Korinth, hđezj mējšehe jowpıchtol Pawol stabnowej je sejnac. Jednu nadawł, kotryž mējachu młobzi Šrjekłoj do pıwelnıcz, bęšhe wošebje tón, so dyrıjachu 600 metrov pšchėbėžej, a ščtžó bęšhe přeni pıchı wotwıknjenym kónzu, dobyčejstıi wenz došta a mējšehe j dohom prawo, hebi wopomnještıi kamjeı stajıej dačj a ho wješej demoj wročej. Druhe wafšnje bėdženja bęšhe bėdženje j pıčajemi, pıchı kotryž bęchu pıafšej s rjemjenjemi a wolojom wobrózjene, so do wozjow dyrjeny hıto hjes myšłow l semi padže. Póla starych Šrjekłach, kotıž na čžłnu čıfłofej a hıwawofej wılyz jara hładachu, njebęšhe nıčo, ščtžó by jıch tak šajmalo, taž tele bėdženja. Duž je tež to pıčırınanje w našım tešfej (1. Kor. 9, 24—27) wēšej hıščejšej béle jımalo dıžıı maš.

Tež kšchėčejzıan bėži wo kónu, ale nıž wo šachobnu, ale wo nješachobnu. Tež kšchėčejzıanste žıwjenje je bėženje k wotwıknjenemu kónzej, k kónzej prawejej čıstıofej a dokonjanofej, ša kotryž dyrıbı štefej, so by kónu dobył. Ale w tyč wulłıch žabonjach, kotrež ho póbla na ros-

budženofej jenottıreho staja, leži pıchıčına, so wšchızy kónu nješachobnu. Wjele je jıch powołanych, ale mało je jıch wušwolonych.

1. Što pobrachuje kłutna křta wola, ša nje- šachobnej kónu štefej. Wotšladajmy wot tyč, kotıž w našım čyaku ho j zřła wo nadawłı kšchėčejzıankeho žıwjenja nještaraja, taž tež wot tyč, kıž šažo na wopal j zylej wıtrobu mobıłıty hwojıch bęčejazıch lėt špěwaja — potom je bředža mjes tıtymı njewėrızajmy a mjes dobrymı wėrızajmy wjele tošaz, kotıž po prawom nje- wjeđja, hđej čhęđja. Žım je wšchıto wıcho jene a wonı njeđja na nıčo rošbudjeni. Woni njewjeđja, ščto čhęđja. Woni j kóđym bęža, kotryž jıch čhęnje. Jıch kóđčejka žıwjenja je hjes wodženja. Hđyž pak kóđznıt hwoju kóž hjes wodženja na hweınym morju wostajı, je loško prajıč, so ho pobnıri. — Wjele je jıch powołanych, ale mało je jıch wušwolonych. Čžeho dla to?

2. Pıchı wšdej dobrej woli ho jıch wjele bėdženja boji, kotrež hebi kšchėčejzıanıstı ščtant tola žada. Jara derje wuprajı ščłıwıch: „To łóžte njej, so kšchėčejzıan hım a čınjı, ščtžó tón čıstıı duch bęj žada.“ Ščto hebi žada? Bėdženje pıchėčıwo žadočejıwofej. Kaž Šrjekłzy bėdžerjo ho wšchıho šđerzjadı, so bychu hıwıbı a lohyz byłı, tak hebi kšchėčejzıanıstıwo šđerzenje wot hweınych žadočejow žada, so by duch hıwıbıw a jořny wostł. A tola keltı ho w našım čyaku ša wıno, ša wıwo, ša walenz wıdawa. To runje dopotafa, so ho malo bėđı pıchėčıwo žadočejıwofej. Ščto hebi dale žada? Bėdženje pıchėčıwo wšdej lıwofejı a lėnojfejı, pıchėčıwo wšchemu

leżąc widział. Njeprajejche ani słowca, ale j jego czoła roniadju ho wulfe tapfi pota wiche jcho fudje dołże liza, a jcho woblizjo bęche ta błede, jo nięjad jcho fo mrejajech. Tjjo abo pierzo stari pchęcjeljo j woinfheho cjała: Dęmartez nan, stary Riwos, łochi Szojwad a stary Paradis bęchu c nięmni pchifajli, jcho troich-tomacz. Wsifitny mjelczjo wofoto njeho stejajdu, łurjadju fwoje dymfi je frudniym woblizojem.

Dys a dys dżelche tón abo tamny:

Szrabaj ho, Szeralo, szrabaj ho . . . njejby dja wjazj stary wojajt?"

Abó też:

Szrobli ho, szoroinojcherjo, smużj ho! . . . Njejby ty j namfi pola Szerrus zglu baterijj dobyjt?"

Abó ręczajdu hinaf.

Wón pań njewotomowjeche, jenoż drubdy wón fastona a pichfi tym fwoje binajze fudje liza trochu naduwałche. Cji drubdy pał dys a dys mjelczjo pchifinowad a j słowu wjazaju, jato cżyjli prajicj: „To je lię.”

Skwamat cżojnat nacżajhowacj, pchetoż wutroba ho mi dajelche, wobęcho szędżimżj w tajfej frudnej widżęj.

Jato domoj pchifinidżej, hebędelche fnes Goubden pichfi dżelę.

„Szj tu joko, Szofejo?” ho woprajcha. „Nó?”

Szje berje cżimfi, fnes Goubdeno, jo teje doma woiłat. To je żalotimę.”

A powjedżaj jemu wschifto.

„Daj, to wiedzjad”, dżelche frudnej. Ale to je jenoż japoćajt wjetelche njelboża: łuczj Bruzjo, Nuzjo, Wistriczj, Szpanizj, wschifte naroby, łoteżj fmy wot lęta 1804 wurubili, budżaj něko najche njelboże wujicj a ho do naż dacj. Dofelż cżydmuj jim łralom, łotręchj wot cżajow Szadama a Szjy njęjnajjadu a teho dla njerodjadu, budżaj nam woni něko nomeho krała pchifowjelij je femjanfikim wojami a budżemy fnanow wschifto fhubicj, szętoż fmy we wulfej rewolucijj dobowli. Njebudżemy wjazj pręni, ale pobledni. Szj, tał baloto fmy pchifajli. Wjes tym jo fhy ty po męjše wofoto hanjal, fym ja jenoż na tajfe węzy myfili — to budze, to dęrti ho staczj: Wozajj bęchu pola naż wschifto, a dofelż něko żanych wojawoz wjazj nimanow, njejmym niczo wjazj!”

„S tutymi słowami wón postajm a frujelche bido. Jato mjelczjo wofędowadymoj, japoćajdu fionicj.

„W męjeje je nědżo wumrjet”, dżelche Goubdenez nan.

„Wojitjerje je to . . . njejmym niczo fchifad.”

Dżehacz mjęchżimow pođifęcho jaitimj tabinar* Kofej, jo by jwojomu cżajnikfej nowu szfletnu japoćajdj bał.

„Schtó dha je wumrjet?” woprajcha ho Goubdenez nan.

„Stary szoroinowoszeł Szeralo.”

„Schtó! Tón je wumrjet? Wój lubodrohi pchęcjel?”

„Daj, pchęb dwazycj mjęchżimani. Dęmartez nan a drubdy cżydmuj jcho trochitowaczj; wofelche jich, jo bychu jemu pobledni łich fwojeho fyna Szurja, fiż je pola dragunarijow, cżitali. W lęteje ho pijałche, jo ho nadżija, w nalęczjo jato regimentowu komandaita domoj pchifinidżej. Szęjł stary Szeralo to fchęchelche, cżydmuj nadobo postajncj, ale hnydom ho wiesj — jcho słowa padny na kolena — powjicj bęche jemu wutroba lemia.”

Knes Goubden mjelczelche.

„Tule, fnes Kofej”, wón dżelche, „macze fwoj cżajnik, placj dżehacz jous”.

Knes Kofej woteńdżej. Wój dale mjelczjo wobjędowadymoj.

V.

Nęchtó dnjom pođifędo ho w nominacz wijałche, jo je fhezor Napoleon w Parizju a jo cżje fwojeho fyna jato romifeho krała frónowaczj dacj.

Węchżanowita a stawy męchżanifstaje rady ręczajdu jenoż hjęchje wo kralowjch prawacz. W jali radnijj męjeche ho wo tym wofebityj pjadęnojofej, ale pchifowpłucharjjo njebęchjo runje jara jahorzeni, dofelż ho kōdny noweho wujębowanija bojelche. Kōdny na to myfłelche, jo fhezor wjele nowych wujębowanij trjeba, a to cżinjech wjedem wulku starofcj — ja wchędime hładajj woteberacz. Wobarmoj mie fnes Goubden trochitowafche: Wjebjo ho, Szofejo, ty njemōżelch marfčerowacz. Szpmit tola na to, łube dżelcho, fo by fkromy cżłowjek na pręnim dnju lęze woiłat!” Ale tajfe słowa mje tola njetrochitowadju.

* Rabinat je židowski duchowny.

** Szous je francowski pjenęš, nimalo pjenęž.

Żadny cżłowjek wjazj na tuch njepominajelche, fiż bęchu w Rusfjej woiłati.

Wój dżelchajmój, fnes Goubden drubdy dżelche:

„Dby bychu tola cży, fiż ho naczi fneja, a fiż wudawajju, jo je jich Wój do fivęta pōkłał, naż hbożowimych cżimęj, wichi japoćajtufi łōbjeje woini fębi woblidj fchędżimżow a maczerjow pchęd-stajęj kōzjeł? Dby bychu tola jich fnyli a fchędżoj widżęj mofli, bđjż ho jim prajji: Woiłche dżelcho je morwe . . . ženje jo wjazj njewohładaczej! Kōnje fu jo rostęptali, abo fulka je to trjchfita, abo w fhorowim fu jemu staw wotręfali, je w fymje wumrjeto, bjes trochfita a wamaj wozajju, taż tebdy, bđjż bęche fchędelche macel . . . Dby bychu tola widżelji fnyli maczerjow. Szjo boju, jo bychu potom fivowj woinow pchęfajli. Ale woni na niczo njemygla, męjajo, jo drubdy lubjo fwoje dżelci wjele łubujja hacj woni. Wlaja lubji ja imrejajti! Ale ho mola: Żyly jich wulfi dudy, jich wulfe wotpohladaj njęjju niczo, pchętoż jenoż ja nadobow wjez fimeżja lubjo, mużjojo, żony a fchędżimżow do woinij cżęchpęcj — bđjż ho nam nacjaja fwojowoba woinij, taż w rewolucijj w lęteje 1792. Żajta woina, mój Szofejo, je jeniżta prawda woina, na łotręj ho nicdży hōrčelchj njękmę.”

Takfe ręczelche dobry Goubdenez nan, a ja myfłach taż wón. Na dnju 8. wulchego rōżja ho wulki wufas na radnijj woj-jewi, jo cżje fhezor j pręnija 150.000 rekrutow j lęta 1810, j drubha 100 kompagnijow franejje woborg j lęta 1812, j tjećja 100.000 rekrutow lemifow 1809 a 1812 wujębowaczj, jo męł tał hjęchjeje wjetelchu armejju hacj do rusfjej woinij.

Jato tónni wufas fionich, bycj fktor do woinowj padnył, pchętoż prajaj fębi:

Nęto wjadifitich wojimj, fanych hōjpodarijow hacj do lęta 1809. Szym fhubimj!

Knes Goubden podaj mi něfotre fapfi wody. Rusz wjajstętej mi pichfi cżęle dele; bęch błędy taż morwy.

Njebęch jeniżti, na łotręchj tutón wufas tajfi faczjchęj cży-njelche. W tutym lęteje cżelachje wjele młodobych łudzi do łębow a do wufrajja; njemęjadaj dołęj ftrafżimow jich łojicj. Maczerje fłęchaju na fhezora, a duchowni wjchędj nabozimow jich w tym podpjeradju. Włera bęche fłonęczjo wofna!

Hjędelce je tym kamęnnyj dnuj, bđjż ho tutón wufas wojewej, podach ho do Bourges, niz jato wjchęłj padofel, ale jato naj-njebōżowimijci wschifitich njebōżowimych, łotręmž ho j dobom lubojczj a żyniczej rubi. Njemōżacz wjazj na woinowj itejczj. Jato do Kharżimżynęcho domęta jaitimych, fpojnacj, jo hję wschifto wje-djadu. Kharżimżinta ptałojdel horze fnyli a cżęta Marbata bęche j hnewom lędca.

Wobjimadymoj jo mjelczjo, a pręnje fłowiczo, fiż cżęta Mar-hata ke mni dżelche, fwoje bęle wofby j hnewom hładfujjo, bęche:

„Ty njękmęch do woinij! . . . Schtó naż jcho woinij starajja? Nażaj farat też prajj, jo je to pchęwjele a jo ma ho męł cżiniej! Ty woiłanijewoj jom! Njępłataj, Kharżimżinta, ja cży praju, wón woiłanije jow.”

Wona ho j hnewom pyrcjelche a j fęngsamij mjetalche.

(Přatracowanje.)

Snięrcz Indowaf.

Dżiwna, ale werna hifitorija.

Żalofny fchędowj mjećel pchifinidżej njenadżij w jpoćajtju teho lętiłotekta na mejfim dnju w horach Szottlandfjeje; dołho bychu pchifelche wobjudjerjo wo tym wichorje powjedali. Khaba wudowna, łotręz męjełche fwoje pjenjehje ja wobjudlenie placicj, nastaj jo pchifumennu, fiż bęche jej fłubi, pomhacz. Sčhtrij hōđijny bęczęj wo kamotuch, kurwowich hōflicj dęczęj pichfi wulfej fymje — to wschaf njebę niczo male, dofelż wujęchdelche wudowna fwoje jeniżtę dżelcho fobu wjacj a mjećel; ale fmużiczej nastaj jo na puczj, fbożownije w nabżij, jo ja fębje a fwojeho fyna bętu k wufchowanju namata.

Wona bęche něbđje dwe hōđijny fčta, jato fo wjedro na dobu pchędmęni. Węfif japoćaja je ftrōfšnej wozu jadowaczj. Wjebjo ho facimj: dędelčifij pchifinidżej a fneš. Wjchęz wjazj ho dżelche: to bęche fneš, fafiż lęta dołho męł njebęchju.

Wudowimij fupōdżja fębi je starofcju na nję myfłachuj, nadżi-jadju pał ho, jo je pchfi węfifita w njefajtej bęche wufchomanje namatafa. Jato pał na drubfi bęej muż j lęte wšj, hjęczj tón pchifumnyj bubleche, pchifinidżej a na prōdęenje powjedęł, jo žonu

Wschelake i bliska a i daloka.

widzeli niejku, bo hudo dom nętoski mużojo na puć stajichu, ju pycacz. Sa lōdzim dworom a w lōdziej hęcje, hōdżj nimu pichin- będu, lastiachu a ho ja hupōdziej wopraczajachu. Wschudom rēfajche, jo hu ju dżej prędu, hōdżje do wudyrjenja wicjora nimu hęc widzeli; dale niečo njewiżojachu.

Nęto pichinbże dolhi, wudy tōnz puca, hōdżj dalato a schę- rofo žana hęcja widżej nędę. Szęrnem mużam hōdaje ho jich udawt hje wicje nadhije bycz. Hōdje durbjadu pycacz w tej hromadze hęcja, kiz będę tam a jow i wulim hromadim hro- madze węty. Na dobo jednu lastrōżny jawola; wōn będę ho na rubiccho dohlabat, kiz je hęcja won tēczęde. Skęstje žnch wot- nijęczechu, tam yod pichawijowatej staju, kiz spody prōdijęczu tworjicche, leżęde mōda wudowa, blęda, morwa. Wōna będę tam mućel pycata a będę tam wuřka — wancjela.

Ale hōdje będę do dżęczo? A hōdje będę wudowina drafta? Cęto będę jemicku hūtnju woblęcze. Na rubjżne mordacistwo hębi męlicz njewōżachu — to będę na cęle widżęcz, so będę na cęta hęcjercz pichęstwatata. — Wo blędim pycanju mużojo lubolne dżęczatto namatacu, hęcjeba italinu w prōdijęczu derje itrowaue. Na męchim lęhuje wot lęhucje trawu leżęde itrowe a cęke, derje wōdżete do maczęneje drafty, kiz będę hwoje žiwje- nie wostajito, jo by dżęczę žiwjenje wothowala.

Wuby cętarjo, wędę ty, sęhtō je ho ja tebe hęcjercz lubowat? Wędę ty, jo by ty dżęczo węcęnje hęcjercz byt, hōdżj to žesęz cęnit nębja a ho woprowat ja tebe? Wędę ty, cęje drafty durbja tebe wothowacz a wōdęnacj, hōdżj cędżicze žim bycz? Wōdędę ho hęjo hwalicj; „Ja ho węcjelu w tym Stjeseju a moja durbja ho hradnje w mojim Wogu; pšchetōz wōn je mje woblęk i draftu ōboža a je hūtnju prawdoščje mje wōdżel.“

Dowęrenje na Bōha.

Dolez jeno hmy tu duzu,
Nęčo też njei walcze tu,
Duż ho poruć Wōdziej ruzę
S werypōlnej męliczku;
Sladaj i kłutym dowęrenjom
K nalczej hōdziej domim —
Tam je pšōdim spōtojenjom
Cęlowjez patle wothori.

Kōž ja nijetelimi houi
Dżęczo hysto po luzę
A hōdż męhije, hęty romi
Nęčo nębjim lepich mi,
A sęhtō mamu jawōdżene,
Cęmi tycchnojęz wutrobam;
Węro praj: Nōshętelne
Sapowjedci budza tam.

Węra jenož, sęczępna węra
Pchęwinje a spōtoja,
Žiwjenje se hęcjercz cęra
S nębjja hędjidla roščjercza
Pob te hęcjicim a itgdōm
Hōdż wę jemim pchębytu,
Palmy dohęczā po krotom
Wojowanju węte hu!

Uļehidž nikoħo !

Dwoj pchęstuczaj w jęnym węcęje dęchtaj dolhi cęaj w hōr- fim hōdżenju hromadze žimaj. Wōnoj žancje skladnoščje nijctom- dżichaj, hębi itakōba nacimęz. Szōncęnje jęnemu hōwdomnje wotucęzi a wōn pōjna, jo durbj ho hōrte nijpchęćelctwo wostrowicęz. Duż ho wōn prōzowajche, jo by hębi i nijpchęćelca pchęćelca sęzim. Wōn by teho dla hušo lubzi, tořiz hędu i njemu po nęchto pchęćich, i tym prajojom, jo je ta węz pola jęho nij- pchęćelca lępcha a cęrtwischā dořacz, i temu pōkōt. Tute ja- dżęrenje wutrobu druhego mōzaje šapřimchu. Wōn będę tat hūnu, jo ho jędu dżen šybaa a i hrowojem dotolnemu nijpchęćę- lej dżędę a ho i nim wujedna.

— W tutym lęče ho pchęćje nalcich Sęerbow dopjctni, jo ho jim nowy wudawt pōabandęh Zionistich hōstow wot kribnohogo towalkima cęhęcęji. Za lubowana kōba węcęje staru luboćę hębi i nowa dohōdę. Węch hwoj puć namata niz jenož do domow, ale też do wutrobow.

— Kral Zurich je dżęlękacze Sęerbow, tořiz jemu hwoje hōwęcęzje w cęzjim cęaju wuproćaju, i wulkej radobicju pchęjat a je ho ja pchępobatu adreku hęcjercz Sęerbow wutrobnje pō- dżatowacz dō.

— Křędřitrowomy kancler je ho w hęcjerczrowym hęcjje ja to wuprojiti, jo Wruia wupchōćęz do teho hwoi, jo by ho jacti pchęćejmo Žesulim sęhęnit, jo njęmędža ho w Ręmiej řapćicę. Hōdż runje nękole na to dżimawu, jo by męc bęł mjes węcū- wuřnacęzomaj, tote wotmękicnje wupchōćęz wōbřaruje, doleż budze na itrowe ewangelicah ty muřl šbudżicę, jo ho pruia wupchō- nęleż katholickej žrtwi pōddawa a pchęz to ewangelicah do nje- męra a njewořęstęje itaji.

— Mōdu jacti wuzę Wjedrich Chřitiani na ten typus ithorit. Hōdż tež je nadhija, jo wot cęzjęke hōroščje jaso wot- křori, tola wutrobnje wōbřaruje, jo je jaso nome njędōje nalcj wōbōti krawolim dō potjęchicō. Wōbęje muřl blitō lezi, tat budze nędubędęj trōmpęrnękęj wōkōlo wutrobu, hōdż wo hōroščęj hwojehoj dżęczja hęcni, kotrej je wupchęćicę. Wōwinu też wo tym pichachu, jo je do njemōzj padnjica, hōdż tule powjęćę cę- taitche. Wę pchęczjo jaso wōkřuczajom, jo se itrowym rojomom ho njęje mōhla do tajkch kładow stōhņęz dōcz, ale jo jōhņje nje- muřli jato hāndōbruhā žōnkta, řaž ho to hūito potajune.

— Zędžękřiti minister Chamberlein pucęnje po nędubędęjim kraju hęcjercz burow, kiz hu jo hwoju hōwōdnoščje wojowali hęcj do pōhłędnęje mōwnoščje. S rjancim hōubnjem hjo Zęd- dżęlcęzjo itonęnje Burow nawabiti, jo hu męc sęzūiti. Szāubjenje dawacj a hōubjenje dżęczęz je pat ja Zędžęlcęzanow dwojaka węz. Hōdż Burajo nękole Chamberleina wo dopjęljenje tycche hōubje- njow pšocha, ho hōdōstnje na nęčo dopowmitęz węcha a jim dawā řačęcz, jo ho lud, kiz je we wōdęje pōdłęz, durbj hębi wicħitko lubicę dōcz. A trōitchej pat mōža hębi burjo prajicę: „Wōh prawje hūdji a jęho hūdęj Zędžęlcęzjo njęczęni.“

— University hu w hęcim pōdłęcz te wopytane: Berlin 7091 hūdōwot, Mniřow 4279, Pypř 3764, Bonn 2214, Wrōt- řkaw 1755, Halle 1740. Najmjenje ma Kōstod, 547.

— Najstaricij wojak nęmłęch wōřka, hūdžnyj direktor Wen- řchow 90. meclenburgitchoj regimenta, je je řačiz hupit. Wōn je 73 lęt itacy a pchęd krotim hōwōj 50-lętny wojęřki jubilej hwojęćęde. W 2 wōjnōmaj hę jato hūdžnyj direktor hōbu. 1870/71 dořta wōn wicħelake wuřnancjenja. Wo jęho řmāzwořci hęcędęj řhōbty pōdawt i řrawoneje bitwy pola Loigau-Wourpy 2. deczembra 1870. Węs hwojwajzimi kalcami i řęřafom tat pota- ljujo wōn regimentu hūdžbu do pšęba wędęćęde. Wenřchow řam powjeda: „To będę hōřōbna hūdžba; řraweni a morwi pa- dachu a ja nękōte męhijędijny žaneho wōzaj njemędžaj, kiz boř hrajicche. S najmęćicęj pręzi ho mi poradžti, hūdžbu w řačęz dżęczęz.“ Nādbęhōwōzaj marřch wot Loigau je nęto regimentij marřch 90. regimenta. Trompęte je dżęnta hęcędęje we wōbę- dżęnjehoj regimenta, na kotrejž ho rēčōm wicħelake. Wōna ma 9 dżęrow, i kalcami natřelancęh.

K rospominaniju.

Rōhož tōn Stjese lubo ma, temu da wōn pichęćnoščę dżatowaju bycz.

* * *
Hōdżę řadny ducz, tam też žane žiwjenje.

* * *
Prōch wostanje prōch a byrnęz tehu hęcj i njębęřam hōrce leczat.

* * *
Włōdži pchęćęzinajakōjo hu stari pšōřęerjo.

* * *
Dobre řpanje je tat dobre, řaž dořta jędž.

* * *
Pōmatu k mōščim, ručę se řkōutej pōmħa nętotrom' młōdom' cęlowjetej.

Essy-ti spivao,
Pitnje džetal,
Strovoje eše
Svovjbnj statol,
U novej hvjatoj
Sradny je.

Sa sjav sprogny
Rajvoj možny
Dubovščj ma;
Voh pač hvitony
Všehes špat mčny
Čeritovščj da.



Vjehč ty spivaoš,
Savčnje džetalš
Všehčnje dnj;
Džeš pat hvjatoj,
Duški datj,
Botovščj ty.

S njebejš mana
Vjehč čji hvmana
Hvitovščj je;
Hvna voda,
Kiz Voh poda,
Vohčhčnje eše!

F.

Serbske njedželjske lopjena.

Wubawa ho lóđu hobotu w Esmerlerzej knihičijščjserni w Buddschinjje a je tam ša šhtwörtletnu pšchedplatu 40 np. dostadž.

Wjedzela Seragesima.

Joel 2, 12.

Wobroczeže ho te mni i zylej wutrobu.

So bjes sprawneje a wérneje pokuty žana nadžija wobawanja njeje, to wučej naš hwjate wšimo wšudnje. Wo tajtm je trzeba, so hšehesčijanška dušča, totradž dže wobawanja hwojich hřečow wěšta byč, derje trojumi, tajta je wérna pokuta, a so je wona ju swučenja. Wérna potuta pač ho njemóže i čłowiščij myšlow, ale jeničžy i Božejo hłowa wšnacž. Wo tym je wona pšcheménjenje hřeščneje wutroby wšes Božu hnadu, Božejo Duča a Bože hłowa a wobšteji we wutrobnej serudobje wo tón je šatonja wšmaty hřeč a w troščnym doměrženju na šaklužbu škrystuškowu jako na Šbožnika zpeho hweta, i čzehož pšchindže wérne stejenje ja nowym, hwjatym a bobabojatnym žiwjenjom. Hřeč je wotwobrocženje wot Boha, pokuta pšchibowrocženje i njemu. Kaž pučowat, kiz ho wot praweho puča šabludži, hdyž to pntuje, wučž šašo wylj, taš ma ho i potutnym. W potucze ho šaklepjeny wotom rozšwěčujuje, so čłowjet, kiz bje prjedy wot čzerta a wot hweta wobšufowany, do ho dže a šašo k hebi pšchindže taž šhubjenu šyn. Tež wola ho pšchemeni, so čłowjet, kiz je prjedy hwoje wješele w hřeču namatač, nětko jón i wutrobu hidži, na njón se hšpšami šponni a ho šrudži a tyščj. Prjedy bje jemu kšičžowany škrystuš wšho jene, w potucze pač buče škrystuš jeho najtrašnišče šloto, jeho wutroby šchoz, trošdž a šbože; prjedy bje jemu žiwjate žiwjenje hšupowščj a lndanštwu, nětko je jemu wšehčnje

žiwjenje. Móžeš tajte žiwjenje se šchěpjenym šhtomom pšchirnacž, kiz je i pola do šahroby pšchěhadženy, swobřežany a i dobrym pritom wuhotowanu. Wostanje drje šhtom tón hony, kiz bje prjedy, tola je pšcheménjenje wulke, tač derje šnatsčowne taž šwontowne, a wón pšchiješe nětko hinasčje plody hačž prjedy. Tak je pokutny hřešnit i hnadnej Božeje ruku i čzertoweho kraletwa do hnadneho kraletwa šefom škrystu, i hřeča do prawdošče, je šmjerceže do žiwjenja pšchěhadženy. Wón je wšes wšnacže hřečow je šatonja morjenu a wšes wěru i škrystuškow žiwjenju, tač so móže wón projčž: Ja šym žywo, niz pač ja, ale škrystuš je žywo we mni. S teho hžjo ho wujakni, so tajte pšcheménjenje ho njestanje w šłowach a se šwončownym ščacjom, ale we wutrobie. Wutroba je žórko, kotrež je i hřečom womešane. Duž durbj ho tež čzijejenje tam šapoczež. Wutroba je pšchewobrocžena. Duž durbj wona wobrocžena byč. Wona je šadžmita. Duž durbj ho rozšwěčiščj. Wona je štworjednena. Duž durbj womeščtwičje. Čzertowa heška móže je ho do najwutrnijeje duške šadžičžezala. Duž durbj tež njebejšta móže a škrystušowny duch tam došahadž. (Jerem. 4, 14; Joel 2, 14; Šef. 29, 13, 14; Šf. 51, 19.) Dale nije pšchewidžeč, so tón knjes zylk wutrobu žada. Wobroczeže ho te mni i zylej wutrobu, praji wón. Š temu hšišča, so je pokuta mješ ludami, so i nječ kšutnje a wutrobije menišč, dale, jo wopowmnjenje hřečow niz jeno w šadownyž myšlčadž nje-wobšteji, a so jeno wóžčo nješlójšč na škrystu, kšičžowanego, w duchu pač na mamom a hwet; nowošleđu, so nje-wobšhčowadž hebi žadny hřeč, ale so ho tež šubowanym

a swucezonym hřečkam wotrzeknješaj a so ho s nimi njerozo-
 zohnuješaj taž j dobrimi pšdcezelemi i tym žadanjom, je
 bórny šašo widžeš, ale taž j najbórhšimi njepšdcezelemi.
 Wěrna pokuta je wobnowjenje křečzenkeho šluba, w kotrymž
 bny ho čzertej a wšdēm jeho štučkam wotrzekši a pšhi-
 škušnosće na ho wšali, hwoje žiwe dny Bohu křuziče
 w šwjatosći a prawdošći, kotraž ho jemu špodboda.
 A temu pomohaj nam, luby křezje a Božo.

Ja k tebi du! Mje, Božo, horje wšmi,
 Kiz ty mje štworil šy.

„Šsem te mni pój, šo wotrzekši šwětewi!“

To jene žadašaj ty:

Ja wutrobu čži k darej nošdu,

Čžit, šo je čžita, to čže prošdu.

Ja k tebi du.

Šamjeit.

Bóh je lubošć.

Mječ Bohu křezja šlohy,
 Kiz žerli wutroba;
 Wšchat wón, kiz hwoth nož,
 Kaš šchěždrje šostara!
 Drie dawa twětkam mřěnač,
 Šso šlonkam wužlic;
 Šim i nowa da wal težewač,
 Že nochje šahubič.

Šdžj wachor hřeži hje
 A mjerimnyč powčina,
 Wóh jemu naby trje,
 Šchat běly woblefa;
 Wod mječim křymom rjenje,
 Kaž w klinje macžefi,
 Šywa čžide wotpocžjenje
 Wšče kwěti, trawčiči.

A je šaj pšhišchla meja,
 Dha w wódněj křupnosći
 K nam i jahnym wěčkom džeja
 Wšče trawki, wóžiči,
 A wšo i nych tón hłóš hšyži,
 Kiz křezji k wutrobie:
 Šcho horjo tebe wuži?
 Wóh Wšeršimj lubošć je!

K. A. Fiedler.

Wo lubošći k Bohu.

Lubuješ Boha? Za čžu čže pruhowač; maich ty tež na-
 štilenje k molbenju? Lubošć wotewri lubemu wutrobu a dočžata
 dobre wot njeho. Šak wješele njerěže džežo se štarichimaj, nje-
 wješla i namoženju, pšchěleč i pšdceželom. To čžini lubošć,
 Lubuješ ty Boha, dha hweleš tež štrofštu nadšiju k Bohu,
 budžešaj křimju wutroba wšdch Bohom wužypač a w kóždej nušy
 j džečžazym duchom i njemu ho wolač: „Wšba, luby wóče!“

Čže ho tebi čžepič? Lubošć je hwočina i lubym a šuješy
 i nim prošu, štarošć, nušu, šlošj a čžepjenje, haj hamu šmjerč.
 Šcho njepšdcežerj mač džežija dha! Šak něštra hječini pšči
 porodže teho hameho wočji na wěčne! Šak mjela uzožom mač
 njepi, dokeš jo na džeč,akto štar! Lubuješ Boha, dha budžešaj
 jeho dha wšitko tad pšdcežerjč, šhwdobu, hanjenje, šaprice,
 čžiwowanje, haj hamu šmjerč a budžešaj i Pawołom prajic:
 We wšitšim tyj pšchwějanym my bóle, pšdch teho hameho, kiz
 je naš lubowač. — (Rómš. 8, 37.) — Šey ty nět hotowy
 j šmjerčji? Šchóž šwět lubuje, ma myšle k šwětej a čže w nim
 wostač. Šchóž Boha lubuje, ma myšle k njemu a čže pola
 njeho byč. Čžim djeje šy žim, čžim djeje hřečšičaj. Šak móželaj
 prajic, to Boha lubuješaj, hđžj maich pothilenje i hřečženju?
 Boža a hřeča lubošć ho njepšchetej. Žeho dha, šchóž Boha

lubuje, tón je hotowy k wumřezču, tola waf po Božej woli.
 Lubošć hama ho šabudže a pšdčžijnje křimju wolu pod wolu lu-
 beho. Špodboda-li ho Bohu, to durtju wleje žimy hječ, dha štai
 ho jeho wola. To rěta tež lubowač. Tajši rjad čžini Žehaj,
 tajši rjad durtičy ty džežec. A přemjenju se molbenje: Wšidž
 k nam twoje křeslawo; potom pšdčžijajene: Twója wola ho štai.
 Za čžu šwět ty wužywač, io ja nim škóžu do teho šwaja,
 fotremaj wón mje wola. Wlaja durtja žada wutrobnje, pola
 Boha byč, kotraž wšchitkemu hujšewšim kón čžini. Łačžnoč je
 wšlta, ty šhwežni žiwjenja, napowaj mje! Šdy ja tam pščindu,
 hđžč budu Bože wobličjo wudžeč?

Šak dotho! Ač šnjeje, šak dotho!

Purčowanje po Božim pišmje

abo

šajše myšle naděndječ, Bože křowo čžitajo.

Podawa šwětny čžitat „Bohaj Wóh-a“.

I. kniži Wóššajowe, 49. šlaw.

(Pokráčžowanje.)

8. Žuda, ty šy, na kotrehož hđžč hacž dotal šahadžene a ju-
 žcene žohnowanje ho wulinwač, tebe budža twoji bratša šwalicž,
 taž tež hžjo twoje njeno Žuba — šhwaleni a šlawjenty wošnamjeni,
 a tebe budža wulinwač ja hwojeho wječka. Twója rufa budže na
 šchiji twojich njepšdceželow. Šdžž šy jich dohčžeršy pobil, nje-
 budžešaj šostacž ja nimi honič, domž njepšy jich wutupil. Wšdch
 tolu, pšdch tad móžnym rjekom budža ho twojeho wóžta džeži,
 wšče druge šplahi, potozřecž a tebi jato hwojemu štalaj
 haldowawč.

9. Žuda je w šlawinadž hwojeha šplaha j wořpředa mlody
 law, kotraž drje hječjeje njecj k došpotnej mozy došrawil, ale kotřž
 je tola hžjo čžasto pošafaj, ho je rjekowšit šlowjel. A šak je hžjo
 šjewil, šcho pšchichodnje i njeho budže. A hlej, tu šteji pšdch
 wěčžeršimaj wocžanom, jato by tu hžjo był, čžaj, hđžž by do-
 šrawil. Ty šy wšyho pšhišchot, mój šyno, pšdch wulke doby-
 wanja. Ty šy nětko šlar, dorozčeny law, kotřž je hwojim
 rubjenštwom, kotřž je w dole narubil, pošupnje horje k šěnym
 horam, hđžž je j domšinu. Ša wšžja, šak ho tu houteje, šo by
 hwoje rubjenštwom pošjeraj. Wón je ho pošlafaj a je ho lehnul
 jato law a jato lawiza, hječjeje hurowšija w hwojim hšewje.
 Šchóž čže jeho šubdžeč? a hđž budže hebi šwajicž, ho jemu
 bližje, šo by jeho wubudžit i horeho mřera a i šhwanik, hđžž
 njemóželš ho jemu bližje, hđžž je ho do hwojce jany lehnul?

Žuda je hžjo w purčžinje i nawěchowarjom byl, a je wjed-
 ništw dotho šahowat, hđžž šraelšy hječjeje šrala njeměčachu.

W ščóžym wěčžeršimaj maich rošdžičič šh šlowne wěžy:
 1. na čže je wěčžeršenje w pšhitomnošći šaložene abo j čžeho wu-
 šhadža; 2. šajš je jeho wotras w pšchichodnje; 3. jeho šymbolištu
 wožnoč je dalsche šlawanje w šlawinadž naričeho šhwa. A šak
 tež tu: šrael šteji na šlejšchóž dołahleho wěčžeršerja, a w šajšim
 šwětle hlada wón i profěčžišim rošpšwětšenjom na hwojich šhnow,
 šajžy hu hacž dotal byli; to je wěčžeršenje po štrnym podobštu,
 kotřž je šaložene we wawšnju jeho šhnow. Šcho by byto jahn-
 iče, šhwa šo je ho Žuda hžjo pošafaj jato law a Josef jato
 pšdny šchom; a šo hu Ruben, šimeon a Levi žyle po žimjenju
 wošnamjenjeni? Ač wo jeho wawšnju wuhlada tež, šak budža ho
 šplahi rošwinač w kanaanšim kraju, ja čžaj hwdobow hacž
 šhóžnje do Dawitoweho čžaha. Žebdy njecj Ruben wjazy přeni
 narodženy, ale tola derje šastarac a přeni šastarany, žyle po jeho
 njepšchepřymym wawšnju. šimeonowy a Lewiowy šplah šaj po-
 čžatelj ho rošpřóžič njecj družini narobami; Žubowy šplah po-
 šchaje ho džen a bóle k šralowšej došjownošći.

Hžjo teho, hđžž je Žuda i šajš šlawižočku k Josefjej pšhi-
 štušaj a je rěčel, hđžž bratša ani šlawčžja prajicž njeměžšachu,
 i móžnymi šlowami (44, 18), je rjekowšim šhobitčž, štož w nim
 dřenajče, wotřaj a je bratram dohčjeje pšchawrozčič, hđžž ho
 Josef hurowje na nič šaměat; šak té tež wón byl, kotřž bě ho
 ja Benjamin šarufowat, a kotřž bě šak nana pšchwěnyš, io wón
 šwoli, jo jeho lubušč hšobu do Čghrowšewje dječje (43, 3 št).

Něštowe wuhlada šofus pšchichod a powolanje Žuboweho
 šplaha w šlawinadž pod šnamjenjom lawa; a pšchichod je nadošč
 lawa na purčju pšdch purčšinu, hđžž čžejnje jato přeni pšdch
 wšchimi šplahami, a ja čžajy šubnitow, hđžž je byl přeni wojo-

wał we wójnacj w pschecziwo Kananejstkim. Żuda je wurofoczeń, do pjołtatny law, j Dawitow stajnje na wójny hotowaty a Zbracisłje mjejs najdale ischitajumy. Żuda je rosniejmrdjena lawiza, kotraž hwoje mlode ischitajumy za czasy Makfabewych, hdžej wohebeje stawy j Żudoweho splanha wotzowofku wėru saktujaja, hdžj je ho jim pohantke walchnje nanurowawo.

10. Wot Żudy njebudže jzeptat, knjezerisłje stamjo, wiaty, ani mijsht — knjezerisłi tji — mjes zeho nohomaj. Żuda wobfhowa knjeziłtowo, domž njeprididže „schilob“, kotraž plichinjebe mēr a potaj. A k temu budža ludy ho sromadščj, jo ho dotalne Żudowe knjeziłtowo doiprowo na knjeziłtowo nade wšchitkimi narobami na femi; a tuczi njebudža ho jemu spjecowawč, ale budža j wjekeleci wupřu, j rabociwč a j wšitjanj ho jemu poddawč.

Sebrejske bławo „schilob“ wojnamjeni j přenja ryzererja, kotraž jafatn wuči. A tak je Luther mēni, jo našcha ischitcwa tole mēni: „Nadžerjo, totžj lud wuči a wobja, maja swojich wučiwozow hēdoj pšči swojich nohach; w tutym kralewstwie njebudže nihoj nusa, ale tajsch ryzererjow a wobjerjow nadofč. Chyščej Kutberowj pšchelož wobfhowawč, dha je „ryčzet“ pišat, kotraž hēdoj knjezererje pod nohomaj zeho rostały napřiwaj.

(Potacžowanje.)

Pohlad k njebju.

Wšch mi te mōdre wyškofocze
Hdžej morja hwēdow sħadžeja
A do czmy wofčej' sachobnoščje
Se swētym wofčom sabbhychča?
Eso pšchēdabž k nim je jemisł' czmy
A čkalaj swēta isčēpliwu.

Wšch kōnz mi tamncj' wyškofocze
A ličbu hwētow na njebju,
Kiz nam do naščej' sħobnoščje
Kož rjeisłe domy kniawcy?
Eso pšchēdabž k nim a sħofoj ho,
Tōn kōnz ma našče pobružitwō.

Wšch mi te jašne wyškofocze
Sad' njewjedrow a mrdženja,
Kiz k nam do pšacnj' krajownoščje
Kož čjidi Žear sħabujaja?
Eso pšchēdabž k nim, ischtōž ischujaje:
Tam pšac a sħōrčba wōmjeitnje.

D lubščje, rjeisłe wyškofocze,
Wš hysła hwētow kraujisłje,
Wš domy naščej' nješmjeritwoščje
A sħōzne sħpda njebjele:
K wam čžemje mje, k wam posbēha
Eso j sħōtkim sħidštom myšlicisł'a!

H. Z.

Wjele džeři, wjele žohnowanja.

Ty prajisł: Ach, čžeho dta je mi Wōh tak wjele džeři daj!
Sa hpm njebožowomy člowisł, tak dnyhju je sħizisłje? Wšle wo-
tofo bida, a malo na bħisze. Džerisł to ja njebožje, sħtōž
Wože pšimo njebože mjenuje? Džeři hū dar Woži; dawa pał Wōh,
kiz je lubošč, njebože?

Davit praji w 128. Ps. 3. a 4. sħtucžj: Dwoja žona
budže jafō pldny winowy pšak wofoto tmojeje hše; twoje
džeři budža jafō woflowe hatoły wofoto twojeho bħida. Slaj,
tak budže žohnowanu tōn muž, kiz ho teho knjela boji. Sħto
czinišł ty j Wožejo žohnowanu? Kāž ludož w tym kraju, hdžej
wšchowyj rostu, j mldbnomy hotožkami bħido wobstytujaja, jo buču
w sħħōdu a pob telcnyj isłit: ta je tčj kraujnje, hdžj pobožne
džeři wofoto bħida hēdža abo stjeja a ho modla.

Knje wobjarowawč, jo twoje džeři tak malo lubajesł?
Wōksħadaj, isłto Luther praji, hdžj ty ho prajesłosł: Kāč džu ho
je žonu a džeřimi sħizisłje? Mjēwera je, praji wōn, a sħabjanje
na Wožeji mltōisłj a wernōisłj. Wōni ho dowēria, tak došho hacž
wjeđo, jo Wōha njepotrjebjaja a sħobasłtwa dočej maja. Wōni
čžedža dobreho wēčji byč, hdže budža jēčj a pēčj a ho woble-

tačj. Kāj, wōni uochžedža ničo w tym sħizisłechj (1 Mōđj. 3, 19.):
Wē pōče hwojejo wobliča dnyřich ty hwoj sħlīb jēčj. Wšchisł-
janajz mardšisłej dnyřja Wōhu hwoju staroščj poručiščj, kač čže
jich j džeřimi sħizisłje. — Dwoje džeři jēđo j tobu, ale ty jēđj
tež j nini, hdžj wone je hwojimi malčmi tucžkami něšto jaštuža a
Wōh to male žohnuje; hdžj wone twoje wofoto radōitne a wutrowo
wjeřeku czinja. Kāč hūito njepožōji tebi Wōh tōn knjes pšchē-
twojeju rufow džeřo, pšchē wšchelate isčidženja žohnowanu do pinjy
a sħudenje maleho džeřisł'a. — Dwoje džeři erť je hēbi mōž
a sħwalbu pšchitowat. Wōtaj hwoje wulfke staranje, čžesłej
mudry byč, a hwočj hwoje džeři a džeřawoščj a pobožnoščj.
Wōže ho modlicž a džeřacž, dha Wože žohnowanje njewowostanje.
Wēē mi, jo wjele starasłich kōnz wōmje, dofešč žamch džeři ni-
maja, a hu we wšchelafelij pšchēczinjenach a žabofščach žiwj, dofešč
žaneho herbu nimaja, a ho Wōh jich wjele bjeřej, dofešč maja
džeři, kotraž e džeřu a k modlitwje wobja a sħizja. Wšch wjele
džeřich je tež hūito sošo wjele potlečja. Chyščej pšidi wjele
džeřich wjele žohnowanaja mēčj, dha čžin to hwoje pōbla, jo bychu
pobožne, sħōžowne a sħōzne byč. Wōh čži pomhaj!

Stawisny rekruty j lēta 1813.

(Po franzowskim piša --6--)

(Potacžowanje.)

„Tuto wēčne mōrjenje a rubjenje mje mjerja“, čžeta Marhata
potracžowasłe. „Dijo staj hēbi naščej wjerj Kāčpor a Jakub
w Sħpanisłej sa sħēzowa hwoje točje rosbicž dalaj -- a něto
sħēžor lēto wob lēto nowym lūžj moš naž žaba -- njeje bħičeže
sħofotim, jo je tji tla tyřaz w Ruškej sħarjebak. ... Nō, budže
ho hjo potajacž, isłto ...“

„Wože dta, čžeta, mječžesł“ jawoščaj, j wofnom wuhladajaj.
Hdžj waš něšto sħizisł, hmy wšchizny sħubienč.

„Nēču tola, jo bychu mje sħyščel“, wona j nowa jawola.
Twojeho Napoleona ho dawno njeboju! Tōn wōmje hwoj kōnz,
kaž ho tajsloma mordariej sħisł'a. W naščej wšj sħubija sħiziri
mlode žony hwojich mužow a džeřacžo wboły hōlžy dnyřja wšchitno
wpuwščisłje, nana a macžet; njeje to žafosłine? Wōže wōstanie
prawda?“

A jafō čžyčej wo motwōisłje, wona dale praji:

„Slaj, Wojefo, tutōn čloweč nima wutrowo! ... Wōmje
sħubjeny kōnz! ... Dijo w tutej lymje je ho jemu Wōh jswit.
Wōh widžesłe, jo ho ludož bōle tuteho kralisł'a bojadu, hacž zeho,
a teho dta je wōn tutu lymu pōštal, našču wulfu armeju knēčj.
A wšchitim, kiz něto hħičeže wuščahnu, hwoj tōn hmy wuřud.
Wōh je teho hty. — Ty pał nje mēščj, sħōb čžabnyč“, džeře
njembra žona, „ja to woču! — S naščje wšj čžedža Jan Krasł,
Louis Beme a druhy sħrobil padšofoj do lēhow a pšchē hory do
wulfajaja čžemneč. Ty dnyřich j nini. Ja a sħaržisł'a k tebi do
Sħwizy pšchidžemo!“

Sħōnzjewotwōmječžeta čžeta Marhata hama wot ho. Wšch-
hotowasłe wobje. Kiz wšchidny, ale hħičeže sħisłi hacž sħidžemu
njebželu. Mērnje naju napominasłe:

„Nētaj, džeři, a njebojtaj ho, to wšchitno mō pōisłže“.

Trochu mērnisłi hacž bēč pšchidžet, ho popoldny wofoto
sħiziričoh do Wialzburga wōčisłaj. Tam sħyščach mēščžanšchē
sħeržanu Hermaniera wōsniščj, jo imēje ho 13. a 15. tuteho
mēžaja wufokowanje rekrutow.

Na tutym dnju pšchajomy wožmōwe, mēčajny potajim jenož
hħičeže tħdēj sħizitaj. To mje jara rosbidž. Zyle pōhlschery
pšchidžesł domoj a prajach knjecej Goudenaj:

„Wšchidžom j sħtōwstł je wufokowanje rekrutow“.

„W“, wōn džeře. „Nadžedža čžaj sħowdžej, wēž sħwata.“
Woje tħsłi na tutym a na sħedowajach dnjach mōže hēbi
sħōžny mjes wami pšchōstajaja. Njemēnoch žaneho mēra wjažy.
Wšchjo hēbi myřlac, jo hpm na čžetajny, w sħubje; jo po lēhach
bēham a gearbnarōjo ja muu „Džeřezke jeho! Džeřezke jeho!“
wotaja. Potom sošo myřlac na sħaržisłnu, na čžeta Marhata
a knjela Goudena, kał wo mnje pšataja a ho sħaraja. Drušby
sošo ho mi sħowde, jo j drušimi wofakami do wójny čžabnu
Sħyščach kanony hħimacž a fufk hħidžacž — j sħōta, najšchp-
nisłcho ho mi džeře.

„Sēmērij ho, Wojefo, imēraj ho!“ džeře popocho knjes
Gouden. „Njemartruj ho tola ta! Epomū tola na to, jo ma

mjes dječakimi rekrutami sedma jedyn telko wurczow a samolowienjo tak ty. Starjo hu kplei, hdyž tebej wosnu. Nimo teho čhu bjechje s knjejom mješčaznifim komandantom rečezj. Spotoj ho!

„Ale hame je pščeželne bítowa nješamodnje mje njerowaczj. Žyly tudyž bėch takle w bjezmjnych strachach žywy. Nješodnjach ani jezjz ani spacz. Duž taj woteberjaca a wotebėndj, jo mi druly hėlyj mój hušteny napoblad samidjachu. Strajachu mjes hobu: „Tón ma wuhłady! Kłajte šbože tón tola ma!“

VI.

Na dnju 15teho wulsteho tołja 1813 rano bjuščje dyrbjele najduchu wabowju wibezj. Dženja drje ho tež fozdomy nješpudoba, piči wubowowanju rekrutow pščebracz a taj nuhowany bjez, strajaju, pščeželowo, narodnu wješ, dom a bėdow wopušćezj a, Wěh w hdyže, to: „Zena . . . dwe! Zena . . . dwe! Stej! . . . Wocij k pramiwj . . . Wocij k lėwajz! . . . runje wou! . . . Pšchimnėze tješow!“ atd. atd. wuatacz. Haj, to drje ho čji tež njetubi, ale dženja ho tola wroćijit! S wėštočju mójelji bebi rjez: „Ho šydow lėtacz hwoju staru wješ, hwojeju strajčjeju, hmano tež hwoju nješewjeju lahy wuhłabacz!“ To jo hmancho člowjezo trochtuje. Ale to mojim čzaku tehy bėče to hmat. Čhijž piči wubowowanju pičbera, pičbera wchitšo. Wot sta rekrutow nješpichidže hušo žabny jemizj domoj.

Na wotnu dnju dyrbjadu najprjedy hėlyj je wchow a potom my mješčaznifju lohowaczj.

Wėch hižo jake na nohomaj, a ja dželanfim bėdow bežo šapozacz wchitšitaj ludž, kiz nimo džėdu, wotebėžowaczj. Wabowjo w hwojich blitach, wobwj strazy w kšidich labatach, wobžurujomne maczerje we wotmjanjacz jatacz a butnjacz — wchizju džėdu nimo j pohlicymu kšibjetom, j rožborjeyam, bėdym woblicowu a kiz abo pičbėdčezitil pod pajni. Knjes popbrjefet je Saarbura a kiz abo pičbėdčezitil pod pajni. Knjes popbrjefet je Saarbura a kiz abo pičbėdčezitil pod pajni. Knjes popbrjefet je Saarbura a kiz abo pičbėdčezitil pod pajni.

Wofolo wobnitč hdydu ho knjes Goulben k džėlu, hdyž bėče najprjedy požubedat. Wi ho nješajdže džėlac. Hlabacz dale pičes wofno. Wibezjacz knjeja mješčaznojtu Parmentiera a jcho pomoznik a po knjeja podbrjefeta do hošćezija bičj.

Lohowanje šapozca ho wofolo džewrėczj: bėrju po tym bjuščjadu karatama herza Khorle a hušle wulsteho Wandrija po drėly. Bjuščjadotj ichwėdšte pščešowjo. Se hmatani utureho špėwa hu tybaju wobohit kšablicězow hwoju domijnju na jenješawobdjenje wopušćeziti. Wubowowanu rewjacu, pičimjadu ho sa ruku, wofowu, jo wofna šchczėzjadu. teputaju j podbowani na semju a sejmowachu hwoje kłobit: čhycchu ho wješeli špacj, mjes tym jo mėjachy hmyjercz we wutrobacz — to džje je taj waschje. W wulst Wandri, huči, dothi a žolty, taj špadnjene lišće, runasche ho je hwojimi toštimu, nadutymi pičbėčelimi tajfim ludžom, kiz nėtoho k romu pščewobdžija a wo pđblanjim wėzacz rečow.

Dudžka a wotanje mje jara žrudjachu.

Hnje bėch ho pščewobłefat a bebi kłobit itajil, jato nadobo čjeta Marhata a Khatrzinka jasluwichej.

„Dobre ranje, knjes Goulbeno!“ wonej džėlčtej. „Wschit-džemoj dia wuhłėchania.“

Šnydow wibezj, wo bėšje Khatrzinka jara patakla, jejnej wėczju bėšitej žyle čzetwjenej, wubimjadu ju hnydow, mjes tym jo jejna maczėt njemėna po jstowje htožjėlčje.

Knjes Goulben ho ju njowpaczja:

„Njeje dha hiščježe ja młodženzow na čzaku, do mėšta bičj?“

„Haj, knjes Goulbeno“, wotmowito Khatrzinka j čjetim htošom.

„Kłobit ju hižo hotomi.“

„Derje . . . Derje . . . Wó, Šofso!“ — wón džėšje — je na čzaku, wo džėš. Nječjuž taj bebi žauych starowow . . . Njeboj ho. Hlabaczje, lohowanje je tu nėktoho pđblanjke. Čošnje ho jenož ludži dia. Hižo ja dothi čzaj ničtő wjazju njewobowya, a hdyž dobywa, jcho dwe abo tři lėta pođbėžido wofnu. Čiškta hu wchitše lypatine! Hdyž je lohowanje nimo, čzemoj hlabacz, ičto ho činjež bėdži. Piči lohowanje dženja hušju pičberaje.

„To je wchitšo wchjo jene, . . . napomni čjeta Marhata. Šofej dobubje.“

„Haj . . . haj . . .“ Inapšćezimwi knjes Goulben, ho šmejo. „To dyrbi ho radjiczj.“

Potom wotebėžech j Khatrzinku a j čjetu. Wobachmy ho na wulst torhoščow, kiz ho j ludom njewojčje. We wchitšich pščedawarjadach čhizčjadu ho wuhłėbenju wofoto bėdow, bebi bany knynjo. Wibezjachmy jich patakacz a tak bėdnjych j žykej jchju rečjz. W torczjadu ho druly patakajz wubimjadu, ale špėwachu tola wopušiti. S wotolnju bėdu dwe abo tři hušjebju pičbichje, kiz hwoje htožje je žalotnje wuđej rožborbajez baru do ho mėjachju. Khatrzinka bėče mje ja ruku wofa. Čjeta džėšje ja namaj. Hižo nadbala wibezj napšćezimwo štrajenje wofolonoščerija Binažo, kiz bėšje hwoje twory na male bėdo wupotožil. Wišto piči nim štečježe doha kerž, žyle j bantami napobihčjana, kotrež wón rekrutami pščedawajčje.

„Khwatacz, jo hučj umo njewo pičijichol. Wón pak mi pičimowta.“

„Nje, křomlato, čzafaj tola . . . čzafaj! Wchitidž te mui . . . kum ja tebe žymj bant šhowal. Trebacz najzječitj, tón tyč, kiz dobudža!“

Wši tym sejmowajče nad hwojej htovi dothi čzorny bant. Ja pak žyle šlėbėdnj. Hdyž po šfobde horje do radnjaj džėchom, pičimidže runje wowu wuhłėbenju rekruta dele. To bėšje Kšpřel, kowal te wjy La Porte de France. Tón bėšje čzjėko 8 wczahnl a wofačje nėto hižo nabala:

„Zow j twojim čzornym bantom, Binažo, j twojim čzornym bantom! . . . Zow j nim! . . . Nječ placi, ičtož čje!“

Šejo wobowidžje bėče postmurnjene žyle ičere, njebėšje wjazj knacz, ale wón ho šmeječje. Šejo bratr patakajz ja nim bėžėčje a wotajče:

„Nė, Šakubie, nė njewim tón čzorny bant!“

Binaže pal špinajče hižo kėllu te kłobitej kowarja, mjes tym jo tón prajėčje:

„To nėto trebamj, šmy wchizjuž taj derje tak morwi, a dyrbinju jednu wo drugocho žarowaczj.“

A j njemdrum htošom wón jabrima: „Šzlawa wchėzorej!“

Bėšje mi lubjəžo, bant na druhim kłobitu wibezj, hač na hwojim. Wėščach ho šfotu do luda, jo huč Binažlej wuščehnl.

Mjaduchnu wulku nušo do radnjaj nits a po starum dubowym šfobdž horje pičitėz, po kotymaj j čzjėdomani horje a dele htožjadu. W hornej tali htožječe šerjanta kėlz tam a hem, jo wj trochu na porjad težowowal. W pđblanjtej radnje šwi, hdyž je prawda je ičanotom pščes woczi wotmowawana — hšljjaduchmy čjškta lošow wuowotacz. Dys a dny wušlupi rekruta te šacčewjėniewum woblicowom, tšlaj hwoje čzjėko na čzaptu a džėšje powiđji hlowu pšchid led tak njemdrj wol, kiz ničjo wjazj njewidži a bėšje bebi rohi na křeznad rošniakcz. Drulju pak džėdu nimo, wchėži tak hmyjercz. Wotna radnjaj bėdu wotewrjene a hšljjaduchmy wotfatač j dohom pičjez abo šchėčez hudyžnych kapawol džėlac. To bėšje žalotjine.

(Pozkazowanje)

Wšchelake s bliska a s daloka.

S radošću je jastfi lud hšljšchal, jo je ho křompryčezna nėto tola rožbudjiti, ho wot Štrona džėlėcz. Hdyž wo šfchuznju hwojejo džėčja hšljšchječe, ho wšča šatřitj. Wona hebi žabacje, hwoje šhore džėčjo wuhłabacz a tež pičes hwojecho rečnikta tu pđstowu, jo kmetta te šporočaku hwojecho džėčja wchitšitowca, do Drazdňaju telegrafowacz dia. Pđstowu hu jej šapowiczjeza a temu ho po dotahnjch podawfatach džimacz njemėzom. Wėrly po tym dōnžje ta powiēčje, jo je křompryčezna duchowuje taj pšchewjata, jo je do hojėnje ja nerowu w Šchwajzarškej šatřitija. Šlėkomi lėtario ju wot htočakta teho mēnjenja, jo jeje šadžerjenje je j šejo šejmjchčza wuhłabacz, jo je kamowrcha. To je w b j najinjėdha wuhajenje bzo ja jeje džiwne šadžerjenje. kotrež je šatřtemu lubej taj mjelje šendoby načimiti.

„Wombaj Wob“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchch pščedawarjadach „Šerb. Nowin“ na wšchch a w Budyščinje dostacz. Na šchtwórcz lėta placzj wón 40 np., jenotliwje čzjškta ho sa 4 np. pščedawaju.

Šty-li špival,
Pitnje džial,
Štrowja cje
Štrowbny statot,
A twój swjatoł
Štrowny je.

So staw šprowny
Nawoj móžny
Lubofej ma;
Wóh pał swětny
Wšes spał męcny
Čzerstwofej da.



Nječ ty šprowaš,
Štrownje džialaš
Wšedne dnj;
Džeł pał swjatoł,
Dučki dał,
Wotpočej ty.

Š njebež mana
Nječ cji tmana
Šimofej je;
Šina woda,
Kiz Bóh poba,
Wofšedni cje!

P.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wubawa šo šóđu šobotu w Šemolerjez knižnicyčječni w Budyšinje a je tam ša šchwóčtelnu pšchedpłatu 40 np. dołcač.

Njeđzela Čtomihl.

Lut. 22, 37.

Ja praju wam, šo šo hišćeje na mje dyrbi dokonječ, šćtož pišane šteji: Wón je mjes šóštnikow račnowany.

Dyrbi šo wščo dokonječ, šćtož swjate wšimo praji. Šćtož je Wóh tón knjes wót wěčnofeje wobšamntel t našćemu šbožu, šćtož je wón šwojim profetam wěšćečjez dał, to dyrbi šo šćaz. Žesajaš w 53. stawje praji: wón je mjes šóštnikow račnowany. Tón knjes šam šwojich wučowomnikow na to kěđžólwuch čjini, šo bychu pokornje Wóžu mudrošč čječejili.

Štejimy šašo pšahi wrotadž swjateho pošćneho čjaša. A hđyž šo wraščedš, šćto wón tebi ma prajetž a předowacž, dha je wšča polnošč šboža wopšichjata do šćowow našćeho swjateho texta. Hđyž swjaty pošć tebi Šbóžnita pokaluje w Gethsemane, jateho wot wojačow a wot wučowomnikow wopušćeženeho w hrodže wylšćeho męšćnita, wot wšpofeje wabž wotšubženeho, wón hewal ničjo njepraji, hačž: Šlaj, kak je wón šóštnitkam pšćiračnowany! A hđyž rošnjemđrejny lud pšćed Bilatušom na njeho: šććizuj, šććizuj, wota, a tónle šćabwščł napošćedku pšćed nimi žoša, dha to tež žana šćinalšča powješč njeje, džiłi to: wón je mjes šóštnikow račnowany. A hđyž napošćedku na Golgathškej horje jeho wšćizil, šćredž mjes woběam šóštnitkam, kak je tam hałke šo dopjelnił, šo je mjes nič račnowany.

Ale podarmo je, bjes ploda a žohnowanja wo nje-pšćdnofeji a šćowowofeji čłowjekow šćoržic, kotraž je jeho tak šćuboto ponizila, uam šo šaleji pošćač tole swjate „dyrbješče.“

Teho dla bu wón mjes šóštnikow račnowany, dokelž dyrbješčed wopor byčž ša našču winu. My šam, kiz šćmy jeho šććrašu šašćizili. Hđyž je šóštnik tón, kiz nječjini, šćtož je wrače, kiz Wóži šćatón pšćestupi, njeđyrbimy šo šćamych bjes tajšč račnowacž! Šćdžeja je Wóži šćatón, kotraž my njebečimy pšćestupili, na šćotrmjž njebečimy šo našće šćutki, našće šćowa, našće myšle šćreščike? Hđy by šo cje wón wraščat, tón wěčny šćubnik, kiz wutrobu a jerdenje šćyta, šćto džešč a móžešč jemu wotmolwječ. D wščo našće pšćibóšćtmo š wězami a š ćłowjekami, wšča našča šćawna a potajna šćebježnoweč a njeđwěnošč w našćich wutrobach šćwědži wo tym, tajžu šćmy my šćóšćizil! A tajžim šćóštnitkam je luby Šbóžnik pšćiračnowany. Šćjo hđyž je šo wón šćubny ćłowjek narodžil a bu me wšćem wšćahnju jako ćłowjek namatany, je wón mjes šóštnikow račnowany. Šo je wón to tež był w šćwojim čjeřpenju, to je našča žyła wulla wina. Wraščed hređhi lęza na jeho wutrobie. Wóh je teho, kiz wo žanym hređku njeđwědže, ša naš hreščnita čječini. Na to dyrbijš ty něčto šćpomněž, luby šććelčjizjano. Hđyž něčto šašo šćowa a historija wo jeho mnumřecju na twoje šćwědomnje łapatej, dyrbijš šćebi wrajicž: Ja šćm to šćawinowal, šćtož ty šćy pšćečječejil.

A t kemu hišćeje druha wěž. Že-li šo je wón nam šćóštnitkam pšćiračnowany, dha šćmy my tola t Wóžimaj wučomaj tež junu pšćiračnowany. Že-li šo je wón našču

śchtrafu a winu na łoż wolał, dha łąny ny wotbyli; dha łąny my piches njecho a jecho dla prawy, kotrychż nichto fatamacz niemoże, dofelż je śchrytusz tu, tiz jich prawowch, haj śbóżnych czini; dha łąny piches njecho Woże dżeczji, kotreż łąu w Żesufowym wobluczu lubojeć swojeho njebiejskeho Wótza pónali a wérili; dha łąny my czji, tiz łąmedža a móżeja w Żesufowej mozy wojomacz pichesztwo mozy ſprowotanjaja a leńności najdhego częta, łoż bychmy w nny pichemynli, haj my, każ wón, jecho dla a piches njecho w nadżiji ſbóżni herbjo njebiejskow, łoż budże naż wón jumu ł łąwoję prawizy ſtajieć, łoż bychmy wocznie ny, dżedż wón je. Wożo dla je wón mies ſkóſnitowu rachnowanym, łoż bychmu ſkóſnitazy ſbóżni byli. To njezapomni ty, dżedż tchodżitich w łąwjanym póltnym cząku.

Na to dopomni łoż, dżedż horje łąbadaich na łąchjż. Potom budże też tebi łąwjanj póltny cząb wieceje cząb łożnowanjaja a łąnady. ąamjeń.

Troje knjeżstwo.

Łsi kotry knjeża po ſchrotim łąweci,
Tich knježitwa łąphtar mózym, miz je;
Wob mion łoż ſjebnoczejaja łąweta dżeczji
A wuzimaju ſboze njebiejsze;
Śchłóž nje! pod ſchitowu tchle trójnifow,
Tón żaruj wurubienju radofejow,
Na częszczach łąwojby łącheczjaniej?
Tón nima dżet, łąaw jeiny nje!.

Ła přenja kotra jako łąwędja wodżi,
Łhód łąwobli ſ Wożim łąwítow roſkijewilla,
Wóž woczjeſtu a mór do duchow płođi
A ſ procha łąwítowu ł bójstwu pośbiba.
Wóžż łąwienja łoż niħy niħem,
Dżedż jeina ruka je pichi prawiból.
To łą ty, łącheczjan łąwota,
Ły najcha w era njebiejska!

Ła druha kotra, ſ njebiej narodżena,
Łu łąndu jemju czini ł njebieham,
Wóž jeina we wutrobach łąborjena
Łe łąnlińcha hacz łąmierz, to njełubam,
Łe tyħaztrócznych wruchach bñchjezi łoż
A wchędnje womobóznje łąwójewow.
O lubojeć, knjeżna łąwota,
Piches twój duch teze też pulczjina!

Dżedż płačo dżemu czmowu drohu cząkmu,
Dżedż doſtat požodanjow łąnje, wręje,
Dżedż ptojenjaja we mładow wócztu łąkmu,
Łał łąmierz, pak łąwienje naħ roſwójde:
Łam pichohod, tjeżja kotra lubofna,
Łe tjeħitum łąmowu, łąwelle połaťa.
To ſkota je ta nadżija,
Łrolcht czezej ſ jeje tełchja!

Duż, łąmjerctni, krańnej łożdujeje tej wéri,
Łron jeiny wylchje, łąwjerdżje, powyħyćje;
Łu lubojeć dżeczje — lubojeć njech waħ częti,
Łu lubojeć ſboze, ſboze lubojeć ł;
A łąchjeje nadżiju, tu trojštartaj,
Piches łąwienje a łąmierz wam picheczelnu;
Łrech wera, lubojeć, nadżija
Łam jemju ſ njeħjom ſjebnocza!

H. Z.

Pucżowanie po Wożim piħnje

abo

łalje myħe nadendźje, Woże łąwoto czitajo.

Wobowu łąwérny czitaj, Wobhaj Wóž-a".

1. łąwi Wółłajawo, 49. łąaw.

(Wotczajowanie.)

Tola wcho je wo wjele jednoroczno, dżedż brejſte łąwota ja „michtr“ woiniejch jako „knjejeſti łą“; ąapret bę w łąstaktu doħi łą; kotreż krałoj w ruzy dżeczjadu, dżedż woni pichi łąwotych poħbednjach ręcjadu, a kotreż njejadu mies noħomaj ſteho, dżedż na trójje będžad.

„Schlot“ abo wczet je mjeno ja Włehjaka. Tute węcchjezanie łożwołoin rjad węcchjezenow a łąwucha do njecho, łoż by był doſpotny.

Njeje to dojeć wérjonne, łoż też mies łąwobowymi łąnami, każ nęħdu mies łąwacowowymi a łąwacowymi łąnami, tón woinnamjenj, na kotreħoj wo po Wożej woli węcchjezanie pichęzo bóte łoż wutworajeje pichęci?

Ławędjeje njeħchewinjemny wczet, kotreż je nam doſpotny mēr dobyt, njeje łądnym druħi, łąbja łąħrytusz.

Tute węcchjezanie je łoż w łąwijnac łąpobizanie ſtało. Żesuf je narodżeny, dżedż niemejadu ąidža łąnch domjaznych krałow, dżedż knjezejche ądumejſti ąłowiet, Weroħach Wulki, nad nimi, a dżedż łoż wón łąm žyle po woli romfjeho krała łąwozochje; Żesuf je łąawnje wustupil jako wuczet, dżedż njeħnjejełche nad ąidowſtim, potajſkim na łąwotnym kraju, ani wjazw ądumejſti, ąidam pichewuſny ąłowiet, ale romfki boh. Żesuf je na łąchjżu wumriet, dżedż bęħdu wyħowej radže Żerualcmiejſt krotó do teħo — po rabbinſkich powjeczjach 40 lét do teħo, łoż bu tempł roſtawam — też poħbednje imajno łąamotajczkow knježitwa wjate ſ tym, łoż nje-łąmedżitche łąneho ąłowiejaja wjazw wotprawieć, ale łoż mejejeje romfki bohoh najprijedy do teħo ſwoleć.

11. Wón, tułón na wóbnju ĩwotowu ąuda ſ łąwowej watrobu, njebudże pak ſtajnje na wóbnju ĩwóžowacz, ale jemu je krajna pichobżelena, dżedż móže po wchędntwom najħnjaju w doħnym poħtoju łoż žiwieć; wón budże łąwoje třeħjo pichujajacz ł winowemu pjenſej, a wóħłatlo łąwojeje wóħłizy ł winobjernemu winowemu pjenſej, tak bohata budże jejo krajna na winobnych pjenſach a to nanaſtymańchich, łoż ąbjeſ ſ jeneħo tónza do drubeħo ĩwóžuju, wchubńom łąnne winowe pjenſi nakabđža, dżedż móže łąwoje łąwozjo pchewoſacz, łoż moħle wotpocznyć. A tak dha łąnje też winoweje bręczki tełto, łoż móže ju ł temu natożowacz, ł czemż druħy wodu ąjeru. Wón budże łąwoju draſtu we winje ptołacz, a łąwój wóžewoak w czętwjenjemny winje.

12. A każ dha ma něħto dojeć wina, łoż móže łoż napieć, tak dha ma też dojeć młota, dofelż ma jeħo kraj noħeć pałwimchędow a wulle ſtałta. Żeħo wóczj itej czętwjeniejch hać wino, a jeħo łąby bęłſche duħli młota. Dżedż łoż jemu woczji bñchjećitei, a dżedż łoż bęte łąby ſ łąby łąwędža, dha wuhładaħ w tym to, łąchtoż móže wchędnjeje bohacze wuzimacz.

Łał bę ąidowſti kraj na jenej ſtronje horjota krajna ſ pichobńdnym podoħłom ja wobras wo ławje, kotreż ſ nżimj, dżedż je łąwoje rubjeħitwo jeħi ſhońi, poſtupnje ł leńnym horam, tak bęłche też na drubej ſtronje krajna ja wino, a każ łąny łąny naſpomni, ſ doħnym pałwimchędjemny nadoleć. Wobęjeje rołſkiejje w Āwbronſkich a Āngedđitich ĩtronach najkrańnjiche wino, a w ąhekonſkich a Āarmellſkich ĩtronach bęħdu wubjerne pałwimchędza.

Łalibowny wuhlad na ąimewo krała w poħtoju, kotreż njebudże jenoj ſ łąwotom nad ąwrełoni, ale wchędni łąwami, łoż jemu třeħje minje; wón wđzi, łoż ąuda w bohacze poħobnowanym kraju ſ winom a młotom byħoi w doħnym poħtoju.

Wobras w 11. a 12. łąchjżu je tak łożewny, łoż pod wóžeczjom łąwotnowego ąłńelno ĩwoja w łądnym namręktwoje, duchowna kroħnjieć meħianſkeħo krałelma dręna.

Łarłatł wlotęerjo męnja, łoż łoż naſche meħo jenoż na „łąwiloħa“ abo na Włehjoħa poczajenje. Łał ma třeħjo bñħich poħbanow, a wóħłizane wóħłatko ąidowſti lud je łąwotom wóžeczjeny woinnamjenieć. Wobęjejch wóła wón, kotreż je prawy winowny pjenſ, do łąwojeje wóħady a wutwoſi jich ja łąwoty łąwojeje ąpřewje. Śsmojju draſtu płoćje wón we winje a łąwój wóžewoak w czętwjennej winowej bręczaj, dżedż je łoż je łąwojej duħchu bęđit pichi Wółłowej horje a potom w krańwym czętwjenju. Wóħet we

woczomaj pak a bětosej za luboža stej hnamienu duchowneje rjanosceje a frańkošce.

Tuteho meňianiteho wužowanja dla namakačy, so stej teź w najdziej herbielje bibliji 11. a 12. schuczka, runje taž 10. w cšjwječju woňamjenjenjei.

13. Sebulon, Sejmij scheity hyn, kotryž je bóle roškubženy a swažliwišči, dŕžli jeho brate Zsaldar, budže, so by měl mieno po wrěnošči, — Sebulon rěta wobudjenje — bydlisj na mšćim brjohu a pšči brjoh, bōžez so lōdže pščožeju, a jeho mjeň do-šahnu hač do Sidona.

Wo swojom wobudlenju w šlubjenym kraju hlada Sebulon do Seřichobnieniteho morja, na brjohi, bōžez lōdž brjohaj zataja, a jeho bjeđra hažaju f Sebidonim žironam. Zo wo Sebulon sekurje f Žonizistim, do wšedeho hnatoho šweta rosišćerjenam wito-wašćim, je šože ja njeho, dolež jiwježe to jemu bohatstwo.

14. Zsaldar, Sejmij pjatu hyn, budže, taž je to hižo f jeho mjenom woňamjenenje, zobocaz; teho dla budže jako točejaty wošol, šćotim, hynlu lud; ale taž wošćej, ta budže teź jemu mēr a pokoj stajnje mitam, so budže ležez mješ dweňam mjelomaj, so budže jemu derje w swojim kraju, kotryž na wotpočizni maš.

Tuťon wobras njeje woňabŕžaju, pšchetoz wošol je w na-čajšćich krajjach wještich, dŕžli w najdziej nawješćenju. Šćatowje hrešči frańkiš Šomer pšćiturna Mařta wošćej. Šhrobty křališ Menwan II. ma mjeno Mešopotamiski wošol.

(Wotracowanje.)

Stawisnyj rekruty f lěta 1813.

(Wo franzoškim piša — 6 —)

(Wotracowanje.)

Wšach Šhartzintu ja ruku a pomaku dōdžecahny do jale, bōžez knjes podprejekt, měšćezanošta a jich pšćarjo f wōtzym hłobom cšjwa wošewjachu, runje jako bydu so šimjertne wu-ždenja uwrajate, pšchetoz wšćitite tute cšjwa bēču woprawbōž šimjertne wuždenja.

Dolho čatachny.

Šdžž ko šćancnje moje mjeno jawoła, njeměčaj žaneje kapi krdw we swojich žičach.

Kaž polučenyj tyňnyj šwoju ruku do laščyja a wuščezedy cšjbo.

„Cšjbo hydnomnaje!“ jawoła knjes podprejekt.

Ani hłowčija prawo wrotidžez. Šhartzintu a cžeta dšćeštjej ja mnu. Džedamy dele na tochodžyjo, a jako bēch nēdžto cžer-wocho powēta hrešmł, so dopomnič, so bēch cšjbo 17 wuščahny. Cžeta Maržata bēdže so šćožita, so jej wšćitite itawy hrajachu.

„Bēch cži tola nēdžto do jata tyňgla, wona napomni. „Ale tuťon cžer Winažle je cže wēščje wobtušat.“ Š tuťnyj šćomami wuščezje mi lōnž banta se jata. Zo pak so wočjad, so mi kapi f cžeta bēdžachu, šhartzintu bēdže zgle šćēdnyta a taž so fe knjejei Gouldeney wšćatany.

„Kašće cšjbo dha mašč?“ so mje tuťon woprašča.

„Šydomnate“, dšćeše cžeta, hynny so a položi ruzy na tołeni.

Krōtki wošomni bēdže knjes Gouldeney drje zgle poraženym, potom pak wōn praji:

„Te je tak dobre taž druhe wšćē... Dyrbja tuťon kōdž wšćizny do wōjny... Mēštna maja so wobabžizet. Ša Zošeta pak to ničo dale njereča. Čžju knjeja měšćezanošta a knjeja měšćezanišeho komandantu woprašče... Nočju jimoj žē narēčezje, čžju jenož njo to ledžibineju cžiniez, so je Zošej šhromy — zgle měšto to wē, ale w hłowati wošbo so to tola pšćewidžez. Teho dla potajim čžju f nimaj porēčezet. Nječžinjez hebi žanyh starošćow... šhrawaježe ho!“

Tažte hłowu kōteho Gouldeney nana šmērowachu cžetu Mar-žata a Šhartzintu, ži nabžeje polnej so domoj wrōščejšče. Tola pola mje bēdže to hinal. Woť tuteho wošomita hyn njeměčaj ani wodnojo ni w nozgy mēłnjeje hōdžimki wužny. —

Zyžerit polbōžico wōbēlašče ko knjes Gouldeney hwoj brunny mantl a štaji hebi hwoju rjany peruku, so by cžaknił pola knjeja měšćezanošta a pola knjeja komandanta nacžahnył. Š wošēkym woblicom bēdže ho wrōčizit a fe uni rjełt:

„Wēž, so cžini. Knjes měšćezanošta a knjes komandanta wēštaj, so křažich — Zo je tež — dunbje tola — šjawne došč!“

Wotmošwošćajti m hynom: Ej, knjes Gouldeney, wašč Zošej je šhromy, — cžeho dla wo tym doščo rēčezet? Šmērujce so. Nje-triebajmy šhromy, ale wotawom.“

Tažte hłowu knjeja Gouldeney mi wolij do wutrobny křepjachu a w tutej nozgy špac taž šwozomy. Tola najajita mje jašo hrota kōšejše. Wšćahad na dobo na to, kelko luđži je dyrbalo wu-čahnyč, najebočaj jich cžēimych brachom, kelto młobženzow je špy-čalo, komižuju šjebacz f tym, so šćēdōne wōzy špōžerachy, kiž cžlo-wjeta bēdžeho a šhoreže cžinja, abo jo hebi wonu powojajachu, abo jo tač cžinjachu jako bydu hšachi, hšepi abo hšupitōčji byli. Špominojo na tažte wōzy ho bojad, so njebudu šhromy došč. Duž woňamničny, hebi tež hubejny napohlad wošhwaroz. Wēdž hšachad, so hšahlo žoťol štalaj a bōtošč načini. Wošhroj bojoščej wupich zgle hšahlo, kiž w bēdžaji na polzy štejeješe, knjejei Gouldeney wo tym ničo njewrajizy. Wōtom ko woblato, mēňadž, so mam woprawubžuju cželowu barbu, pšchetoz hšahlo bēdže jara hynne a dšćejalejši jo w žošču. Lēdma bēdže mje knjes Gouldeney, do jštwy lašćupnišćej, wuhłabata, jako wōn jawoła:

„Šćho dha cži je, Zošeto?“ Cžerwjenišč ko taž šwarjemy taž.“

Šdžž do šćipšela pohlabad, wihžach, so bēch hač do wuščow a hač do nošeweho lōnžaj zgle cžerwjeny. Mēšto wēšo ho na-šćožach, ale mēšto, so wobudženyč, pšćeho bóle ho šćerwjenjenič. Zgle šadwuljo jawołač:

Mēšto hyn šlubjeny! Mēšto mam barbu, taž najštrowišćiji pachol. Hšahlo šćupa mi do hłowu.“

„Kašće hšahlo?“ woprašča ko knjes Gouldeney.

„Te hš na polzy štejeješe. Šzym je pič, so bych šćēdnyč. D mōj Wōžo, tašti hšupat tola hyn!“

„Z, dži wšćah! Šhromy tola wōstanječny“, dšćeše knjes Gouldeney. Ale ty čžyščje komižuju šjebacz. To njebē prawje! Tola runje napoł dšćebacz wōtbrje; šćonich wēšera, jo dšćebaczij po rjabu pšćidžez. Duž hšmata!“

Dyrbajko wo potajim tašči cžerwjeny na pučž pobacz. Mojei šizy ho plomjenišćej. Šdžž cžetu a Šhartzintu trješčich, kiž božurjenje radnižny na mnje cžakalčete, mje lēdma šćōnahčete.

Kašči wješčety a štrowy napohlad tola dženka mašč“, dšćeše cžeta Maržata.

Rapradžy bych do wōmory padnył, njehy mje hšahlo bjes mojeje wole na nohomaj šdžeržato. Džēž teho dla zgle bjes rožuma po šhōdže hōrje ani hłowčija njewotmošwože. Tať jara ho hwojeje hšupolce hānbowach.

W radnej štwje bēdže hižo wjazy dužji pžez a dwazgjo bjes wušpēdža wudawal a wobkručizil, jo maja nēšajni brach; a wjazy hšičezje hēdžachu na lawčach pšči šćēnač, hšabachu f powšćej hłowu na jemju a cžatachu.

Štary šeržanta Kełž hwođezješe po jštwje a hšabadžje na po-čjad. Žato mje wuhłaba, nadobō jašta a zgle pšćēkšćapnjemy jawoła:

Alabonōr! Zo dam hebi lubicz. Zo je tola f najmjeňšćaha jedny, ži raby do wōjny cžehnje! Šhrobtoščž so jemu we wōczo-maj bšćahčizj.“

W hwoju ruku mi na ramjo položiwšćiji wšćipomni:

„Derje, Zošeto, cži wēščizny, jo budželch na lōnžu wōjny forporola.

„Ale hyn šhromy“, roshnēwamy jawołač.

„Šhromy!“ inapšćezizwi šeržanta f wōczomaj mišotajō a ho roshnēwajo, „šhromy!“ „Zgle wšćho jene, f taškim woblicem hižo hwoj pučž cžinisch!“

Lēdma bēdže to projit, jako ho burje wočžinico a nēdžto f hšubofim hłobom moje mjeno wuwōta:

„Zošej Werta!“

Sašćupnyč křažajo tať jara, hačž wōžach. Mēšćezanošta a wēščni pšćēditejczerjo hēdžachu w wōšole na jednowyž šćōžach. Knjes podprejekt a knjes měšćezanošta hřezdja mješ nimi, pšćarjo pak hēdžachu ja šćibom. Wēkřuta f Šarburga ko runje jušo woblatiwe, žandarm Wešarnez pomhajeje jemu hšle pšćipinacz. Wšohi wuhšēhjeny rekruta, f dołhimi, brunymi, do wōblicza wšā-žym młobkami, je hwojeje nahej šizju a wōtewerjenje žatočezaje hūbu runaježe so cžlowječej, kotrošč runy pučž na šćibjenzu wjednu. Dwaj šćarjeje, knjes šćabomy doktor f šhromnje a jedny druzi wo wošćerjej dračezje w hřezdž jale mješ hōbu rēčezelčtaj.

Wšohaj jo fe mni wōbroščejšćaj, prajizy:

„Wuhšćezje ho!“

Wuhšćetaj ho hačž na kōščlu, kotruž mje šeržanta wuhšćezje.

Drugi mje wobhladaču.

Knjes podprefekt prajaješe:

„Strowy pachol.“

Tute słowa mje roshněwachu. Najebacž teho pak prajach dwórlinje a pomijnje:

„Lěwa noha je trošćtu fuschka, tnježe!“

Starjo mje s nowa wobhladaču, a įtabowy doktor, s kotrymž běšće knjes měłowy fomananta bjes dwěla rězkał, džešće:

„To je wěrna, lěwa noha je fuschka.“

„Wah! tón wotmolwi, „wón je hewat hplny a strowy.“

„Potoži mi ruku na wutrobno, prajaj:

„Wah! sroji je dobry.“ „Kachstulucel!“

Kajshlowach tak kłabje hač mžno, ale najebacž teho wón namaka, jo mam dobre pliza, pšchypominowiči hšjćeje:

„Wobhladačje hebi tola tutu strowu wobličowu bardu . . . to je strowa trau.“

Hdyž něko widžach, jo mje wořmu, hdyž ničjo njepraju, wotmolwid:

„Szym kižalo pit.“

„Ah!“ wón džešće, „to dopolaja, jo macje strowy žotč.“

„Ale kłazam tola.“ bjeje wšeho trošćta jaskichnych.

„Wah! nještaračje ho wo to“, wotmolwi na to tutón cšlowjef. Wašcha noha je strowa, ja to mam rufuju.“

„To wšćhto pak njedobaha“, wušbehowasche měšćezjanosta s nowa. W azytm měšće wježba, jo tutón padol wot mđobžeje hem kłaza. Saměšće dołhi puč njewutraje. Tón bórny ležo woštanje.“

Prěni lěkar mjelčješće.

Nižo ho wjelebach, jo bym wumoženy, jako ho mje na dobo knjes podprefekt woprašaja:

„Wy kće tola Jofef Wertha?“

„Daj“, wotmolwid.

(Wotkracowanje.)

Bliadow spěw.

Cšječž Bohu knjeje dany
Sa bar, kiž užiwowamy
We potuju a strowoćje;
Džaf, bratřija, wóžej dajće
A šćerlich ispěwajće,
So s dobrotu njaž nabyće.

Wón zohnowanow wjele
Wo zylej semi kšete;
Wđob bróda a įchtom pšchinjebe.
We wobach, lěhu, holi,
Na lufach a na poli
Szu jeho dšiny widome.

Hdžež mročjele tež džeja
A wšće semje steja
Te jahne mđbre njebeja:
Tam hačž f najdabšjom fónzu
Wđon hwećječž kaje štónzu
A semju s dešćejom napoja.

Tam šwěrinje a lubžom
Wđon bliđo knje wšćubžom
A hmlinu ruku wotewri;
Sa tajte žohnowanje
A mite wufubłanje
Cšječž jemu dajmy džatowni.

H. Z.

Sylsly diakonishy.

W chorownej šćěi namakam wošebneho šćoreho, polneho bolotnyh brjodow, kotrěž wšćat bėdu šćěhny jeho žijnjenja. Tak husto hačž diatonija jeho ramy wobalešće, ho lešćastrife słowa f četa dšćelaneho mužja wulawachu. Diatonija kaž prošjo na njeho podobny, ale ničjo njepraji. Tak běšće wjazb dnjow. Jako jašo raš wobalku přjeć wja a rani mjěšće, wón jašo haktrowasche. Diatonija wot swojeho dšćeta wočěto njewotwodrožči, ale

bjes teho so běšće do čypta, bėdu jej hšly do wočow šćupite a jena hšly na rani padže. Štory to widžešće a cšješće. Wđon praji f mjěškim hšpom:

„Sa hšm njeprawje cšinił; wodačje mi; žane lešćastrife słowo njebyrbi wjazj pšćes mđt pšćinč.“ Potom bu wón cšichi, kaž běšće jeho hladata bŷta.

To je přebowanje, kotrěž bjes słowow tyh dobudže, kiž do Wožeho słowa njewerja. Ale tež słowa, w prawym cšachu rězčane, je krašne, kaž kote jablko w hšebornej šćitli.

Šćěšćezjanški skutk.

Pruski kral Wjebrih II. hebi raš zyle njenadšuju swojeho pohobnca šćala.

„Sapšćehšće, ja na tydženi sapučeju.“

„Ach hmlinu Wožo!“ pohobčž sawola, „ta wol hodžim mam šćěšćezjanški skutk dokonječ a pšći mam hšćěku kštr by.“

„Wđ twojeho šćěšćezjanšeho skutka dla“, kral wotmolwi, drje byrubi hšwoje wotřebjeje wo hodžim wotřewčječž; cšiče pať, jo je šćěšćezjanški skutk bórny dokonjanu.“

Hdyž bđ pohobčž hižo přjeć woteichot, jeho kral jašo f hebi sawolazč ba.

„Ma ta macž šćto f ležiwjenju?“ ho kral woprašaja. „Zara mač. Wašcha majšćoj!“ „Tu wmi je 20 Wjebrihowych šćotych hšbu a jej praj, jo byrubi swojeho hšłza prajje berje wocšahnyč.“

Šćtož běšće najbóle nadpadowaze.

„To ho dšjunej trečej“, praji jednu teju dweju mužow, kotraž ho na rjanym wuhladje w horach šćetaj. „Wšćeb někotrymi dnjami šćetajmoje jašo na nekajtej šćale a něko waf na fónzu mojeho pučowanja jašo nadebnu. Wby kće puč pšćes hory wěšće po tamnym bohu įdol. Šćto je wón najbóle nadpadoť? Čjemu kće ho najbóle dšjwal?“

„To dšju wam ja zyle prawnje prajič, luby knjeje.“ tón druhi pomalku wotmolwi. Zara wjele hšm na tutych dnjach na wuhelach krašnyh mětnach herow rězčej štšćat; ale mjeno Wože ani jenički tt mjenowal njeje. Na krašne wuhladu je wjele rukow pokajalo; to pak nadebnot nješym, so by we wšćitki tyh wotwšćowach jenička wutroba f jeničkim słowom na teho knjeja Žefuša pokajala. To byrubi wo tola dšjwacž. To je tola tak, kaž by našč Wožo a Šbđžnik f cšłowšćeho žijnjenja cšiče won był. Wly cšlowježo hebi myšłim, jo wjele krašneho widžim, a tola to najkrašnišće wo njewidžim; naščeho Woža a Šbđžnika, kotrěž je tola wjele bliže f nami hšajamy hačž našče žame mjeno.

Wšćelake f bliška a f daloka.

— Šsud w Draždžanach je manšćelšwo čónprynja Wjebriha Wugnija a nědušćejje čónprynješny dšćil.

— Knjes duchowny Mikela w Łupoji je ho ja diakona do Kšćiz jenošćłšnje wufmolil. Š tym ho Łupoj jašo wupšđbu. Zara pšćečž by był, so by ho Łupojšte šćitke měto wotpo šćatne cšiničž, so mošt tam wšćpłotny duchowny dšć wostacž. Wšćetoz něto je wón wšćar a duž tež tam pšćebute lěta ho ja pođšćichu penšiju šćičeč njemóža.

— Wšćijmanšje přubowanja na šćfke seminariju hš sfoncžene. Přubowalo je ho 1218 mđobžerow. S nich je 992 přubowanje wobšćalo; pšćijecž pak mđošće ho jenož 671, druhy žanohe mšća dostacž njemđobžachu. Šćěšte wjadownje wšćitkičž seminarow hu polnje wobhadžene.

— Testament wopřiza. Wopřiz pšćasche, přjedy hačž hebi žijnjenje wja, kšćehowaze: Za cšłowjetam sawostaju wulku hańbu, šty pšćitkba a wopomnječje, kotrěž buže bórny jahne. Woimaj šćaršćimaj sawostaju telto šćudoby, kaž mžetaj w hšwoje štšćabotčži hšćeče ruzje knječ. Mđjim bestram sawostaju telto haniby a hšweta, keltož mšošaj na nich pšćijnječ. Wojej žonje sawostaju šćanamu wutroba a žijnjenje haniby. Wđđemu dšćečju sawostaju hšudobu, hšorowatošć, šće myšljenje a to pšćešćewđečjenje, so hšwojeho nana wopřizowny row křnje.

— Šwaba nimešje f Wenezuelštej je wurunana. Wenezuelšta je ho pobbata a ja to rufuje, jo nimešy pobbanojo pjenješ, kotrěž im Wenezuelšta dočži, wuplačžene došćanu.

Sy-ti spówał,
Winię dżélat,
Strowja cje
Wówszky statol,
A wójny fujatol,
Szabny je.

Sa stató spóznj
Najoy mózny
Lubofcój ma;
Wóh pal swiętj
Wšes spa mięny
Czeriwofcój da.



Njes ty spówał,
Szwérnje dżélat
Wšicéne bny;
Dzej pal swiętj,
Dufati daty,
Wotpočaji it.

S njesicój mana
Wšes cji łmana
Žiwofcój je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poda,
Wofciew cje!

Szerebiske njedzelske łopjeno.

Wubawa ła łóžny łaoboty w Szmarlerzj knižiczišczišczi w Budyšinje a je tam ja šchwórtletny pšchedpłatu 40 ny. dopšcěz.

Njedzela Zworawit.

Mat. 26, 19.—25.

„Sawérnje, ja praju wam, jedny wot waš mje pšcheradži.“

S dženšnišedho swjateho šezjenja ła nam Žesufowa Lubofcój jašnje napšchedžiwjo blydžeci. W šaczuwanju swojeci blišnje šmjerceje bě wón swojim wučomnikam worucził, ła bychu jutrowne jehnjio pidišotowali. Dželenšta hołcizna dyrbješke wono tón fróž bęz, i dobem pal tež jawawoł ja to, šo čže wón łóžny čjaš pola swojich wofcacz; pošlenje jutrowne jehnjio štareho jatónja, i totrehož wukhadžeske šwěto noweho šłuba, na kotryž bě profeta Jeremiaš i tymi šłowami pošalowoł: „Ja čžu jim jich kóšcž wodačž a wóžny dale na jich brěchi špominacz“ (Jer. 31, 31.—34). Šo by tónle nowy šłub mjes Wóhom a čłowjekami móžny šeznit, čže luby Šbóžnik swojeci žiwjenje do šmjerceje dačž, a wón we, šo jim i tym Lubofcój wopofajuje, totraž swojeho runječwa nima; ale pšchi tym tola tež Lubofcój, wot swojich wučomnikow šlonjema, šebi malo njevaži, ně, čzim bole hidženje šwěta pšchedžiwjo njemu rošcže, čzim špodobnišcže je jemu towarštwu tuch, kotrydž wutroba w Lubofciji ja njeho kłapa. Raf džalowyj wón swojim wučomnikam ja jich pšchi-mišlivošcž bě, to pošajuja nam šłowa, i kotrymž wón po šezjenju swjateho Žufošcha šwjatočzny hołcizny wotewiri: „Ja hym i wutrobu šebi žadal, šo bych jutrowne jehnjio i wami pojedej, wryede dęži čšerpu“ (Łuf. 22, 15).

Alle tak jašnje hačž ła nam tudy Žesufowa Lubofcój

napšchedžiwjo šwěcži, čžemnošcž tola nješakomdža, jemu tež tule šwjatočzny hołcizny Lubofcój šczimowicž. W běhu hołcizny wón nahle rjekny: „Sawérnje, ja praju wam, jedny wot waš mje pšcheradži!“ Bšchetož šlei, mjes tymi dwanacziimi, tošiz i nim ša šlidom šebžachu, bě tež wšcheradnik Žudašy Šicharioth, kiz čžyčke najczornišci štatł wobeněž, wo kotrymž šlawimj wjedža. Wón bě šatan, pšchewobročženy do jandžela šwěta, wobšěny row pošny nječžištošcže a mowuđh kóšci, lubał a jebał w šodobje pšchecžela a wučomnika. D tak dyrbješke to Šbóžnika njewuprajnje šrudžicž, šajta bolofcž še šłowom „jedny wot waš mje pšcheradži“ jehjo wutrobu pšchekčóž! Nječo bole njetyšci, hačž hđyž šo štatł Lubofcój i hidženjom a še kóšcžu wlača. Dyrže šylyj mohi pšlacž, hđyž wczšynu Lubofcój škoržicž šylyšicž: „Žedny wot waš mje pšcheradži! Kiz mój šlěb je, terpe mje i nohamj. Wěda tutemu čłowjeketi! Dyrže by jemu byto, šo by ła nišdy nje-naradžil.“ Šdyž pal Šbóžnik takle škorži, dha je tež to šabo dopotoš jehjo Lubofcój. Wón dyrže wšebžicže, tak jara i tym swojich wučomnikow wurudža; ale wón čžyčke radšcho wšcěž naštróžicž, hačž temu jenemu pošleni nawob i pošucže wlačž. Tola tež tónle pošleni pošpýt še pošarmo. Žudašy drje ła poštróžj, jako widželcže, šo je dopošnaty; ale wón šo ručje šašo šhraba, wobuhy hšěš swojeho šwědomnja, kotrež ła byšicže ras hibačše, a běčše šamo tak štroby, šo ła na šdaze šrudny taž cži drny šudašky woprašča: „Šsym ja, rabbi?“ Šaj, tu bě njšo šhujbene; čžorne mroči ła w jehjo duški rošščeriču. Tež jašnje šwěto Žesufow-

weje lubožeje njełamó tule cżemnołej wjazy rofehnaej — dofełej Żudaŝej nochyzaje. Wón bė na wėczne ŝhubjeny; poŝlednja ŝkřećta bójŝte kwiełta bėche w nim haŝta, duŝ ŝa njebo žana druha wėtńnołej ŝyftna njewołta, haej tamna najŝlubŝta cżemnołej, hđžej je wuzej a ŝubow ŝkřipjenje. D łajta bė to bololej ŝa Żejuŝowu hredniŝtu lubolej, kotruz nochde, ŝo by ŝkřo ŝhubjeny ŝkol! Mjes tymi millionami, koŝiž jemu piŝkřiŝkřuŝuju, žadyu njeje, bjes kotrehoz dzył wón byej, a jowle mjes tymi dwana- cżimi, najprjedy wuŝwolennymi, jedyn do wėczneho ŝkřenja dze! —

Luby cżitarjo! Zo je ŝkutny teŝt, kiž dze teŝ naŝ f ŝtubolej ŝkutnoŝej wubudźowacz. Kaž czi wuozjomnizy piŝki Šbóžnikowym ŝtowoje: „jedyn wot waŝ mje pŝe- radži“, ŝo njepraŝchadnu, na kotreho i niŝ ŝo wono mėri, ale i tym ŝtupnym praŝchenjom: „Knjeze, ŝym ja?“ na ŝwoju ŝamŝnu wutrobu bydichu, tak ŝo teŝ my i tym njeŝpofojmy, ŝo bebi wuŝtolej Żudaŝchoweho hřečja piŝed woczi ŝtajamy, ale praŝejmy ho radŝcho, kał m y po prawym f Żejuŝej ŝtejimy. Teŝ my dze ŝmy jeho wuozjomnizy, f hėdženju ŝa nim wot njeho powołani, kotrychž dary dze wón me ŝwojej ŝkřižije trjebacž a ŝa kotrychž je hižom tak wjele cżini. Ale ŝmy dha ŝo my teŝ piŝed njeho wobnowicž a cżahnyej dali? Šmy hotowi, je-li trėbne, Żejuŝa dla wŝiŝto woprowacz a, wotŝladawo wot ŝwałby kwiełta, jeno ŝa tym honič, ŝo bydym ŝo jemu ipodobati? Njeŝmy žerje nełajŝteho ŝeŝiŝteho dobutka dla piŝeradnizy byli na Knjeŝowej ŝwojatej wėzy? Njeŝwiŝiwuje nam tamna položenolej a njeŝprawnołej, kotrelej dla Żudaŝaj tak hubjeny kőz wŝa? Je nam woebeje to naležazy nadawt, ŝo wot wŝecheo wuŝwobodzej, ŝkřtož je naŝjemu Wožu a Šbóžnikiej njeŝpodobne? Kőzde ŝhřeŝenje je pŝerada Żejuŝa. Jenički hřeč, kotruz i bebi hełcimy a wot kotrehoz ho dzeleč nochzemu, mőze naŝ teho dla mo naŝdu žyłu ŝbőžnołej piŝinjeje. Duŝ njebjemy to na łőke! Tėn Knjeŝ wŝak na hiŝeje ŝejepliwolej f nami: wón wŝeje naŝeje hřeči ŝnaje, teŝ tajte, mo kotrychž druhy ničjo njejewedjo, a kotrez bychu naŝ, bychu-li na ŝawnołej piŝiŝte, piŝed ludźimi do haniby piŝinjeŝte; ale wón je teŝame haej dołal hiŝeje hnadnje wobednal — bajmy ho teho dla piŝed jeho dobrocżimolej f wozuzej wobječ, ŝo njebydymy temu ŝamemu „bėda“ ŝwanli, kotrez naŝ Šbőžnik na Żudaŝchom wurtjeju.

Dofełej ŝmy wŝiŝity f hřečhom woebeženi, dha njemőze žadyu wot naŝ prajej, ŝo njeje Żejuŝa hiŝeje jezej piŝeradži. Dajumy ho teho dla ŝa jeho ŝim- lołej a hnadu, ŝo wón tajej piŝerabde hnydom ŝwječej a ŝkřenju ŝėdamacz njedawa, ŝo njeje piŝiŝkol hudičej, ale ŝbőžnič cżinič, a ŝo wón pŝed nami ŝteji, niž je ŝłowom ŝkřiženeho ŝtoŝanja, ale jeno f tej tyŝnej ŝtőzbu: „Jedyn wot waŝ mje piŝeradži!“ Š dźiwianjom na ŝwoju hřečhnołej iŝchajumy f ŝłownom w ewanđelju: „Wožo, budž mi hřečhitej hnadny!“ a modłny ŝo f ŝawalŝim ŝpėwarjom Dawitom: „Škřo ŝrojmny, kał huŝto wón budži? Knjeze, wuŝiečej mje wot potajnych bėdow!“ Hđžeŝ pał Wože ŝłow nełajŝiŝli hřeč ŝtoŝta, dha njemjėłny jeje na druŝiŝ, ale hbadajmy do ŝwojeje ŝamŝneje wutroby a praŝejmy ho piŝezjo jeno: „Knjeze, ŝym ja?“ —

K. A. Fiedler.

Wjeđelny rano.

(Špitta.)

Wjaln 118, 24.

Dženŝ i wjeŝtej duŝku wozuzej. Džen žohnowanja je wŝak tu; Kał jaŝny ŝnt da ŝiŝkeč ŝo: „Wőj dženŝ do doma Wožcho!“

Na dnju, hđžeŝ f wŝečim Knjeŝ rečej ma, Njech cżiŝa je f njom wutroba; Wón me tebi dženŝ dzełacz dze, Duŝ dha njeh wot ŝnt wotpočnje.

Dženŝ Knjeŝ ma wotantnjemy dom. Tu hėdnyč hyczi je ŝłowom. Še ŝłowom wėcznoh žimjenja. Škřtož wot toh jė. ŝwječej njenam fa.

Dženŝ dober hyczi wuŝtožja A dober hyczi roŝpyna. Kaž w dobrej roli wutroby Wŝak traŝne plody piŝinjeŝy.

Dženŝ wŝiŝto ŝwėrny paŝty ŝam Da ŝwojim wozom, jehujatam. Na mėdne luŝi ŝelene A f cżejnjej wodeje wjebeje je.

Dženŝ duŝke lekał wjeŝpiŝki, Kiž wŝiŝtu ŝkřobu ŝuboi. Czi wotny pomoz ŝiŝeje Ša wŝiŝte rany, bololeje.

Dženŝ žohnowanja piŝed mėru Je dženŝ, duŝ wjeŝle wozuzej; Włi wŝy ŝnt da ŝiŝkeč ŝo: „Wőj dženŝ do doma Wožcho!“

Žurij Wroŝta.

Čy durbichŝ ŝwajty džen ŝwječej.

Wjeđna lawina.

Wŝeje njeđelu do Wožeho ŝtežja a kraŝny džen. Mėtez Žurij bė ho cżinu lochlu woblekt a njeđeŝte rubjechto wotoło ŝkřije niŝak, f temu pał maľany piel na ho ŝkřahnył, pŝečoj wón dzyŝeje hiŝeje dženja hwoje berny wotkowozowec. Žurij bė woebeho hoŝpodał, kiž ho ŝa ŝwoi dom, ŝa ženu a dzeje je widej wozu ŝaradje; to durbjeche jemu kőzdu wotŝajej. Wŝiŝečnje htođeje ŝa džejo; ŝwoju tudjeŝtu wón piŝinjeŝy kőzdu trėčej njeŝkřiŝkřiŝenjom domo, ničjo wot njeje w forėnje njemowta a njebu teŝ bewal ničjo w waleznu abo w wjeje piŝečejinje. Wŝeje ho žyčiełi tyđej ŝo žyħny dluži cżiwonak, dzeje njeđelu potom hiŝeje hwoje ŝamne mate polo wobdzełacz. Šo by hiž pŝezjo w prawym cżasu do jenje piŝiŝkol a ujerad cżim iŝercho wot- ŝtranjemy dha, na to wón hweru dzeječaje a budžinje f doŝpicju teho dreje kam nőz to waŝil. Šeho žona bė runje tak dzeława. Džen wote dnja htođeje na džejo; domach jenož wota, hduž bė w njeđelach; ledy pał bė džejo nečtore njeđeje abo mjeŝaj ŝtate, durbjechu ŝo hižo ŝtarhe pėničim. Mėtez dwoj — wėtafche mo wŝy — ho hweru ŝa ŝwoi dom ŝarataj; bychu-li ho wŝiŝny tal ŝarati, njehy wjele proŝečitwa mo wŝy byto. Haj — prajac- ĝu teby dnju — to je wŝo prawje dreje, ale wón je tola piŝejera na jaŝkizuje, a to niž jeno w wŝedny, neł teŝ tu lubu njeđelu. Še miŝi piŝinje bė niž na rėčnje cżajy a hduž wob leto rał f Wožemu hiŝu djetaj abo hduž ho jeho žona po- žohnowacz da. Dzečej wotroŝu jafo luby ŝot; žona ho mo nje wjele njepraŝaja; njemje a nječehane f roŝtorchnej deatu wotoło hėdoja. Do ŝule pėrbe wŝidnje; ŝladaju radŝyjo domach loŝy- ŝta, wobkəloju wotno ŝarčejny, a taj ho ledy ŝa tym woprac- ŝaw; piŝetoz hduž žyčiełi džen domach nječejataj, namakataj potom w ŝwojim domje teŝ hiŝeje loŝiđto džełta, taŝo ani cżajaj ani loŝtaha nimataj, ŝo wrahečej: iħto ŝy ty cżim, a iħto by ty dženka nawuŝt? Wjele bote ŝpajaj puŝi, hduž wŝiŝtaj, ŝo je wotno roŝbite, abo ŝo ŝu w jaħwečej rjabki ŝteptane. — Zo je

wšakito jeno bórta nufa, prajachu přeni šašo. Bjezč džěci chędzja jęcz, a hdyž staršej njebžęlataj, dha tež ničo nimataj; a i czešarjom, męczom a poflanjom ho tehdy wjele cęaš pfečęiniczj njeńmje, teč i to šcule a te męchi fhdobjemom wšcho taf bładaj njeńdęje, kač po prawym byrętoja. Ale ņcho dęchja fhuożi ludož cęiniczj? Nufa wšakaj ho wšchelo huja. Mętož dwaj ņtaj prawdošęznaj dočę: taj bęchaj bižo te męchi fhdobjaj, jeno mohtaj.

Mętož ņtaj prawdošęznaj dočę! taf beč Mętož kamaj męchęlataj. Męoi bęchmoř raby te męchi fhdobjaj, jeno mohtaj. Zela fwoje fhwedonje i tym njeńmęrowaldaj; hdyž by fhuonjele, beńęje jima, jačo bychu fhuony wolačę: „Męoi pęoi, pęoi pęoi!“ Dęňba nimamaj fhuwle, ale pęchętojom nječęlu pęchętožęmoj, prajęchaj tehdę. Taf ņta ho to mot nječęle i nječęli, kač bę jima; fhuonęnje bęžto a njemę pęchę hčowu fhuořit a wonaj fhamo to: „Męoi pęoi!“ wajuje nječęhęchęlataj.

Jačo chędzę Jurij dęňba na lubej njebžęli ņašo motyfu ņhrabęczj a jeho žona Dęta, kač pędęgo, widi potęjom ņęęęęje, fhuoi Męęęę Jan, Dęczęny brat, do ņtęny. „Mę, tón bęchęčę moht teč bęęęęcz njemęčinow polbęžimo pęchęiniczj“, labęborta Jurij, foteřnuž bę Jan wędi tajchę fhdobnočęch prawy cęęni wo wofu. Męęę Jan bę Mętož najbęžędi fhuob, męęęę teč taf malu bęčętu a runje teko dočęa na njej jačo Mętož. Męchto rote bę febi pęhinaoř, runjež pęuęęy f temu lędy w hromadu teħna; tola bęę fhamęnyč bęrow njeńmędęčę wofbacz. Bjezč džęci chędzę byč napęęęę, a žona, Janoma mandęšęta, ho njemalo džęwaiche, ņo džęčęm lępę fhdobęęę, kač jej fhamę. Jan, mubričędi dęžili wona, jej wukladowawęę, kač dęchja džęci teč na ročęenje fhuo w jęcz, njęę tym ņo je wona tola nęčo dorowęęę. Žona tu węž fawęhęja a njętarawęę ho dale; wona bę cędębo wuchęňja, a ņchtož fham njemęęęę, bęęęę wot Žona nawuřta, pęchętož tón bę ņtajnje w dobręm trošęęę, a ludož, foteřnuž to prawje njebę, njęrowęęę jučo teho dęa „bęętarowęęčę fmořta.“ Bęęstarowęęčę fmořt pař cęinjele, kač by to nječęhęchaj; žortnįnje ho pořęmja a męchęle: Pęchęzo wšęmędęęęje nję, f bęęęęnj njęwomha pęchęjara pęchęny byč, wšakaj mędęny wofbawacz, ņchto ma prawo. Mętož dwaj pař ho najwajož nad tym hęęawaldaj. „Žana lędy potętož taf hujo na pola pęchęiniczj“, prajęle Dęta, „njebžęli ani i wufu njęchęnje, a tola hu tam lobra wchędzę žęni jačo prunjojo, njęę tym ņo ho mj dęęi wote dnja dračęnjemę, jeno nęčaf i cęęęę pęchę fhuet pęchęacz.“ So Jan fęždu njebžęlu rano pęchętožawęęę, a jedyn rař taf druhi prajęle: „Męoi daj womaj žohnowom njebžęlu“ a potnom rozowęęęnj pędla ņęęęęę i njęrowęęę, foteřę ho wšchelo wukladowacz hodbęęę, pęchęfhdawowaję, kač Mętož ho dračęnjawęęaj; to bę cęęni wo wofu. Jurij ho hujo njemalo nad tym hęęawaldaj, a njebžęčędi taf wufki fhuonęč był, i Janom ho fhwadęęę, węęęę by ho to bižo dawno ņtao. „Dęęęęli jeho fhuobtu i buręni won cęęęnjemę, dha namaj njebžęlu rano tola jučo fhuoje „Męoi žohnaj njebžęlu“ pęhınwola, prajęle Jurij mjeraję. Jan pař męęęęle ja wuchomaj; wón deręę wjeđęęęle, ņchto chędzęle: M bęęęnj njępombha pęchęjara pęchęny byč, přęga ho njęńmje lutowacz, a lęęęępnočę teč wjele dořęnja. Ča hroline njęęowęęa nimam žanej wocęi, ja ņe fhuwa žanej wuřęi, a ņda ho, ņo mohto puřit fhuoacz, fhuupj w prawom cęęni na boř.

Jačo dęňba męř fhuoi, pęchęęęle, kač pęchęgo, fhuwoj žohnowanu njebžęlu. Mętož mandęšęřta jo jenu, kač hwořaf, džawaldęchaj pař mjerajęj a pol jaħanęęęnj, a Dęta pęęęęřta je wšchęny fhuwřafm jačęřduch na hromadu telerjojo, fiž je fhuęřtame wčęęęęwječęnjęmędęęęje polkni w rožku ņęęęęle. „Tam tola bęchęęęęle teč!“ prajęle Jan męęęę a potęoi ņchęřduž ņašo na ņtę. „So dračęnjacz wot ranja bačę do wječęřora“, ņpęchowawęęle Dęta, „jedyn moht ho woprawdę bańowacz, fajęčę tu hędzęęę wšchto teč!“ „Ho, to ja teč męęę!“ prajęle Jan i fhuobom, foteřnuž fhuomacz njęba, bačę wón to dračęnjemę abo to fawńowanj męńęęęle. „Męoi rař jom, ņchęřęřta!“ wotroczę ho w dweřęńnej polejny, węęę teč, ņo je dęęę njebžęla? Dęęęę by tola fhuř pęhęna cęęęęčę, dęęęęę bęto i męęowęęa njęęę, ņo ņęę fwoj cęęęęęnję lęczę wjeđęę. Wobladaj rař na lubeho Wobęa rjane njębęęę, a ty tu njęřęđ jačo přawto.“

ņchęřęřta malo wo tym ročęnjęęę; je fhdobňawanjom wofbada na njębio, bęęęęę pař tola f mjeđęęęnj, powlįřfota je fhuwojnaj tořtįmaj a cęęęęnjmęj ručękomaj wo wodęę a pomara febi w njęęowęęu. Wuj ju na to wuřęę, fhdawřwa jej wofęę a ju potřwaf. Wona ho wječęlele, hdyž teč wo tym wjele njęrowęęęle. Staręđi brat a potřa pař to cęęm lępęe ročęnjęchaj.

Maria, dwanačęęęlna džwota fhdobęęę febi jařęmatane pletny jaby wuřęrow a Wřarnat, hędzęęę wo wšchęđnjazęj jazy, fhuowa ho do wufba. „Męchta dawno wumyta a rozowęęęna byč, ty lęnja hęla!“ hwaręęęle mačę, „ņchto tam tečęęę a ņčęęę wofhuđbuřęęęch?“ „Ďaj, Męřta“, prajęle Jan, „hdyž twoja wobha mačę fhuwle nima, cęę i rođnočęi pohanjęę, dęęęę by ho fham přęrowacz. Křęňbom rano jačę dęęęęch ho męęę, a bratrow a potřę teč, jęne džęčę to druħim. Męęęęch teč Wřarnata njebžęřti pęř wofbę. Wono ho hęđbom fhuom.“ „Ďaj, tón lęny ņčęř!“ — potřawozamęęle mačę i mjerajęny hčobom — je ju rořowřaf; jedyn njebęchaj ničo nowe wazořa na džęci wawęęę. Bęchęđ wđęęęnjom njemęęęj fhuwle, ņtary pęřaf fawřatačę; lędb na nowy bačę do pęđbęle wječęřora wofbęęęm, dha hu teč bižo ločęęę pęchędřęęę.“ „D!“ ņnapęčęęęmę Jan, „to je jařdowa, na foteřnuž lęčęęę njęęę; hęę, Wřarnata, ja to dęęę mačę dwaj dnįej na džęto hęčę.“ — Dęta dręę frolemi, jačo dęęęęę brat i tym prajęčę, njęmęęę: Ďdu by druďby džęni domach wofřata, džęčęm fhuoi wřakata a te fham e rođnočęi pohanjęę, by ho lępę ņtao, nęčotřę fhuobny ņalutowata a teč huwatu njebžęlu fhuęęęčęę mohta.

(Potřawozamęę.)

Pučęzowanje po Božim piřmęje

abo

tařę męřę nadeđęęch, Bože fhuwo cęitajo.

Pobawo fhuwęny cęitaj „Womhaj Wšw-a“.

1. kubi Wđęřęęowę, 49. řaw.

(Potřawozamęę.)

15. M wón wjeđęęę fhuoi wotpocęęn, ņo je dořny, a kraj, ņo je węęętoř, a taf dha ho přęży wřda, ņo by ho polkřęży wufhamęnjem. Techo bla pař je ho teč pęčę fhuoje fhuwojnęčę a lęnojčęi fhuoje fhamoitawęęę a fhuobwo wřdaj, a je febi męř a potřę teč ja tajfu pęčęřnuj fhuwle, ņo je nahřilil fhuoje ramjo f wofchęnj, ņo je i danřim wotroczęm.

Wřan je lęni Wřęta, na foteřnuž męęęęch dřęwo řawacz, hdyž jenož męř wofbřowu, wřaj Luther.

16. M Wřahar wjeđęęę wotpocęęn, ņo je dořny, a kraj, ņo je węęętoř, a teho dha ho Ćimny, ņo by ho přęřowaf wo polkřęży nahřadowęę. Zola lęni a njępřowawęęi ho, je ho teč wřdaj wřęęę fhuobwo a famoitawęęę, ņo je nahřilil fhuoje ramjo f wofchęnj, ņo buđę danři wotroczę fhuoje žęwe dnę.

Luther wřaj: Wřahar je lęni Wřęta, na foteřnuž mohta dřęwo řawacz, jenož ho by męř wofbřowaf.

Mjeřęu tute řotke řřowa wo Sebuloňo jato daloti, i ničęim njębřawęęny wuřad na morjo, a Wřaharowę wawęęę jato njewobęe řočęę na rořotu?

Řřowa wo Rubenu, Simeoni a Lewiju jřęęęę, hu trořota pęchętožawęęę njępřowňowanj, wo Ćubęę, Sebuloňo a Wřahar u pař trořota pęchętožawęęę žohnowanja.

17. Dan, by-li teč był dęowęęny, njęmęęę Wřęřny Ćym, buđę tola po fhuwoj njęęę lu wubžęčę, jato druha ņchawřta w ņřawęlu, a hdyž jemu pęchę malowęęi Ćymločę njędowabę, ņo by ho njępřęchęčęny wobwaraf, tam mozjęe ho lępęwęęę.

18. Dan buđę teho bla Ćad na pučęj a Ćimj na ņčęęęęň, a buđę je fhuwojčę fhuomawom njęjabyř fona do piřty ņřawacz, ņo by jednřit na nim Ćad pađnřt.

Tute Ćimajo Danowęęo ņřawa, ņo i řakazęj a lęņnje wotmęřęęęj lęņnočęi doruna, ņchtož ņřawřęčęřta na mořę pobřawęęnj, fhuńnjajęčę bižo w pomęřęi wo wubřilim cęębu do Wařęa, foteřnuž nam ři. Ćud. na 18. řawję řęđęla, rořęřamj ho nam pař wo wjele bęle w Simeoňu, foteřnuž njępřęchęčęnj i hadowęj lęņnočęi pęchęwınje. Č nim je ho přęnjja potęloja węđęęęęnjja ņta (ři. Ćud. 13—16). Žęřęřom wotřęjo pař hu męřilil, ņo ho tole węđęęęnję na Ćubawęa Wřaharotha ņamęř, foteřnuž je wuřęňom i Danowęęo ņřawa, a na antiřęřęta, foteřnuž męř teč i teho ņřawa wuřęčę. Zola wo wobřem řęř Ćimjločę.

19. D Ćņęęę, ja wocęřtuwu twoje řęoje.

Męoi potomnjęj maju ho řotowacz na bęřę, dořęo trajaze wđęny je fhuwojmi njępřęčęęęlemi. Č tųňę wřęňow wuřid ņtajnje a pęchęgo ņašo i buđęčęřęemę, runječęli teč na fhuwlu pędęęę.

Tola ani na Pidenonowe, hyna Zoafonowe, wumozenje nje-
hlada bowa duscha, pichetoz wone je czakne, ani na Simonowe,
hyna Manaochowe, wumozenje njełamerki bo moje żedzenie, pichetoz
wone ho bórty minje; ale na wumozenje, forteż hyn swojemu
ludzej hlubit, jo ho piches twoje wéčne słowo stanje. Na twoje
wumozenje, Żehowa, na Mekiaohowe wumozenje samerki ho moje
śladowanie a żedzenie, pichetoz wone stanje ho na wécznie.
Tak wulożnje židowiski wulożował najchu śchtuczku.

(Potraczowanje.)

Stawisny rekruty f leta 1813.

(Po franczowski pisa — 6—.)

(Potraczowanje.)

„Nó, moji tnjeja“, wón dale dźeje, pišmo f listowce kapky
wuczajnywoschi, hšichje!”

Zapocza pišmo čitacj. Wipisaje ho w nim, jo hyn wjeto-
wał, do wby Saban f Winazlom na pjdemoh bžecj a prjedoh ho
wroćicj hač wón, a jo hyn tutu wjetu dobyt.

Wohjeł bžecje to wérno! Tutoń hšepowoski njedocimf Winagle
rešafche mi pjdaje hšromat a jo nad tym roshnewajo bžeh f nimi
wjetowal. To wšchtizny wjedachu a teho dla njemožoć hšacj.

Zato tam žyle pobitšchemy a poraženy stajach, prajecje přen
lékar te mni:

„S tym je tuto prajšjenje roshjudžene. Nodži ho ja hšizbu!“
Žyle jednólowajao jo wobletak.

Sawota ho něchtó drugi. Nješedžbowach na ničo wjazy ...
něchtó pomohaje mi do rufanow.

Nadobu nanafach ho na šfobže a jako ho mje šhatzjinta
woprachd, žačotšnje šatonach. Wych ho je šhoda hšupł, njeby
mje čjeta Marhata dźeržala. Wšupawidny i mačny burjenti a
džechny pšehs male torhošcžo. Pšafach kaž dźečo. Šhatz-
jinta tež.

Čjeta pał rejecje:

„Tuczi padušči a mordarjo! ... Wafosimizy čzi ... Něšto
wofnu tež hšromach a hšubjenhč. Třebajau wšchito! Njech tola
tež naš wojni!“

Ludžo ho wofoto naš hšromadžichu a rešnit Šepel, fšž tam
hwoje wjažo pšehewasche, prajecje:

„Wojedla, mačzi, šmeručaje ho, čzi jamoža wojz do jatwa
tšmnyč.“

„Njech mje tšmny, njech mje morja“, lawola wona, „ja praju,
jo hu muožojo bojanj, hšož hšebi to futic; dadja!“

Měšecjaniski polizita ho pšchibšči, duž džechmy dale. Ludžo
ja nami i wofnami hladaču prajcy: „Sabo jedyn, fortež dychi
do wojni!“

Knješ Goulden wjedžecje, to dšyždjetj čjeta a šhatzjinta
na tutym dnju do něšta pšichizj; teho dla bžecje hšebi w hšoczjenu
f štemu jehnjecjuzi“ hšuraju pječizni šfokat a tež dwé blediči do-
breho wina. Wšecje pšehewedženy, jo mje pulšecja. Škak ho
teho dla dšiwajecje, hšož něšto wšchtizny pšafajo pola njeho sa-
šupicimny.

„Šcho to reča?“ dźeje wón, hšwoju židžanu čjapru na bof
hšumowiči f wudžerajimaj woczomaj na naš pohlabajo.

Njemožach jenu wotmolwicej; čšijnuch ho na šfóz a japoczach
pšafacj. Šhatzjinta ho te mni hšodny, potožni ruku wofoto mojeje
šecje a pšafajecje pšchemoh mje.

Čjeta pał prajecje:

„Tuczi padušči hš jeho wšali!“

„To tola možno njeje“, lawola Gouldenaz wan.

„Haj, to je najšubjeniče, šchotž hyn hšob najšonida“, dźeje
čjeta. Tak pofaje ho nješmanitowicj lutyh ludži w najšajničim
hšwette.“

A bóle a bóle wona hšarjecje a hšantorjecje.

„Po tajim njedža žana rewołucija wjazaj wudryč? Tuczi
patofimizy budja pšeho nad nami hšječizj.“

„S waba, i waba, čjeta, šmeručaje ho“, dźeje knješ Goulden.

„Wže dla, njewotlajecje tatle. Zošef, pojedaj nam wšchito po-
maflu a nadrobnje. Šsu ho molši ... to njeje šinał možno,
... Njeje dha měšecjanofita abo njeje wojceki lékar ničo prajit?“

Žaloczo rošpowjedach, kač bšecje wopredfekt list čital. Čjeta
Marhata, fšž hšiczeje ničo wo tym njewjedžecje, pšoběmny hšwoje
prajczi, wulajzje:

„D žakile njedocimf! Wšoh daj, jo by hšiczeje juntróc
f nam pšichol ...! Iwo jemu je šekeru rošražu“

Knješ Goulden hšudoh lawola:

„Šcho?! Ty nješy hšudoh prajit, jo je to žja? To je
po tajim wérno?“

I jako njeprajizy ani hšowěcja hšowu pšiwšchach, wón ruzy
štytujo pšichipomni:

„D tuta młobžina, tuta młobžina ... na ničo njemysli ...
Škajta hšupocj, šajta hšupocj!“

S tajim rečimj hšodžecje po štwje. Potom ho hšodny,
jo by hšwoje nawoči wutrel a čjeta Marhata prajecje:

„Haj, ale najebadž teho wjedžeho jeho došacj nješmédža ...
Šich šakafolčej jim ničo njepohoma, hšžo džekha wječoz budže
Zošef w horach, na pučzi do wutraja.“

(Potraczowanje.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Přeni potutny džet, 11. mērza, ho w Šakficy kaž fšže
léto šolleta fa šnutšowne mišionistwo hšromadžje. Wecžaje šopjeno
šnutšowne mišionistwa, fortež nam wužojo šolletu fa wožny
šfuf hšicšejšjanijeje ludboje na wutrobo šladže, tež w hšeršicy
rečci jo wuda a w blšičim čžahu ho šubym Šecerbam rošžedzi.
Wecžaje šopjeno, w čjoptych hšowach špšhane, wéčje tež wutroby
našich Šecerbo lawot, jo w šmilicy ludožiči bohaty dar fa
šnutšowne mišionistwo woprucje. Šolleta ho wot něšta na wo-
rečnje hetmanštwu w Wudychinje pšwěle, fortež ju hšromadžje
hšownemu towarštwu šnutšowne mišionistwo pšepchoda.

— Šetja šmjeje ho wulki hšžeršiki manöver. Na nim budže
ho wobžedizj 4. a 11. wojceki šopš čšechšwio šakšimaj wojce-
škimaj šopšomaj 12 a 19.

— W šetšim hšimfim šolšecje študije na Šepčanijej uni-
veršicje 163 ratarojw. S nich je f Šakfice 39, f Wrešfice 57.
Šwjejelaje je, jo hšwoje pšeho wučbeni čžuja, tež pšehs
študowanje ho na hšwoje powołanje šolšednje pšichipotowacj.

— Šetja na ewangeliše duchowništwo študowacyh léto a dale
wotežera. W šetšim šolšecje 1888 bžecje na 9 pruškich univer-
šitach 2190 pruškich na ewangeliše duchowništwo študowacyh. W šecje
1892 bžecje šich hšiczeje 1893, 1894: 1500, w šecju 1898: 1356,
w šecju 1899: 1218, w šecju 1900: 1131 a w šecju 1901 jenož
hšiczeje 1079. Ša pšoblednje 14 šet je ho po tajim šetja na
ewangeliše duchowništwo študowacyh wo wjazy hač šoljoju
ponizila.

(Šafolne šafitanje.) Pšehd pšichipražam hšudoh w Fran-
zowškej bu pšehd šetšim młobženy wot 18 šet f hšwerczi šakš-
dženy, došez bžed: žonu šfšonowaj, ho by jej 2 frantaj cubit. Wš-
pšomjerja hšodna je f wšupudjenja reč šakfatarja Wpporta. Wšon
praji: „Wšoh nadanč je šofki. Wšobštorženy ho wšchego wšajnaje,
jeho šakfatec jo ni njemóženo. Pšichi tym wšichm džu nělotce šloma
pšichitajecj. Ša pšehd hšobu wšihu šnainjo šchžjowaneho Šebžšnika.
Tu w našej šali wono šeci, hšžecj wo minowatych šakšudžajecje.
Ale čžeho dla njeje wo nim ničo hšichčez f šakšudach, do šotry-
dž džeczi šeczelecj? Čžeho dla ho Wšimficy šchžjowany přeni
šrečž wšoh pšehd wotnož štaji, hšžecj wo šot šakfatarja trjeheny čžuje?
Hšy bychu jeho šehdom na teho šchžjowaneho pšafatni, hšož wón
hšiczeje na škulšfej šakšy hšwajecje, wo jeho něšto njewjedžecje na-
deššali na šakšy haniby. Wšy to šecje, moji tnjeja, šotrydž ja
wšobštoržuju, fšž ho wy je šžšelanofca šotrydžecje a pšchi tym šecje
šurawoz, hšž wy do šloma njewěru a žalocžiwocj roššchčericje
a ho džiwacje, jo lud wam wotmolwi je šfšiczi a šakfakolčicu.
Šakšudžecje wšobštoržowaj, wy mače f temu prawo. Ale ja wšoh
wšobštorzu, to je moja pšichipšichowocj!“ Tak bu šafitanje šobneho
rečšnika žalocšne šakšudženje franžowšeho šloma. Škak pał je
w našim šudu? Šžšelanofce, roššakšjenje, potraczowanje hš
pšowššitowne bžeko, ale wšchje ewangeliya wo ššwštwu šaj Wožej
mozy, fšž šfšodžny čšini wšchicim, žy jo na wěrja, jo jich wšele
pšoblednje. Ale štare šloma pšaczi: Šchotž čšlowecj hšnje, to budže
wón tež žnjecž.

Šdy-li ipewat,
Piltje dželat,
Strowja cje
Šmowjony jatol,
K twój šwajolat
Stadny je.

Ša hlaw šprowny
Nrapoj mowzy
Lubowcy ma;
Bóh pal šwerny
Wšes špat mĕrny
Čerčtwowcy ba.



Wjed ty šwowaš,
Šwĕrnje dželat
Wšedne dny;
Džeš pal šwajam,
Dufat dat,
Wšowcy ty.

S njebež mawa
Wjed cji šmawa
Šwawcy je; .
Šwa mowa,
Kjž Bóh woda,
Wšesny cje!
F.

Šerbske nježelske łopjena.

Wudawa šo kóđu šobotu w Šsmo lterez knižicijichšestni w Budušćinje a je tam ša šchwórtlĕtnu pišedplatu 40 ny. dostaež.

Wjedzela Reminiscere.

Ent. 9, 51.—56.

„Njewĕšće, tajteho ducha džĕczi wy šće?“

Kaž je suate, wobmjesowa našch Šbóžnik kwoje škutkowanje na semi wošbeje na židowšty lud, dotelž mĕjšelce po Wozim klubjenju se židowštyho luda žohnowanje sa wšĕž narody pschincj. Tež šwójim wučownikam wón tole wobmjesowanje napołoži; jeno w šenofimnych wabach zato pschitlad sa pschidobny cjoš tele mjety pschetroczi. Ja pal wón jeno škladnosnje cjinješe, a to tam, džĕž šo womogotrebny kaž Zatul s nim bĕžjelce, prajjzy: „Ja cje njepuščicu, šhiba šo mje požobnujich!“

Podobnje kaž pschi špocatzu kwojeho profesijšleho škutkowanja bĕ šebi našch Šbóžnik wotmyskili, tež nĕtto, džĕž šo wono k šwójemu kónjež bližjelce, psches Samariju pučowacj. Wón čhajšce šwježĕn šelengch ĕetow w Jerusaleme šwježĕčj. Samaritšim pal na šo šitĕžce ras šapowpacje šbóžnicje pschickej; šnawo čhajšce našch Knjes tež pschody přjedawšich wušgowow widjelce. Težo dla wšĕla wón přjedy šebje wšĕtom, šo bychu jemu w bližšchim Samaritšim mĕštu špohibotowali. Ale kaž Samariťaj njebĕchu špobpli: „Wšitkž, Knježe Ješu, budž našch šćej.“ Tak šapowjedžicu woni proščowzemu Šbóžnikaj tež pschijecje. W to do wutroby rĕžyaz napohlad, tajtž šo tež šitĕžce džemka wšĕdĕnje wospijetuje. Kaž nĕtotry dom, kaž nĕtotry lud Ješuša wot šo štorla! Kaž maša je licža tuch, kotjž šo modla: „Wój nuts, ty požobnowany teho Knjesa; cježo dla štejich ty wotach?“ Psched

kaž mnohimi durjemi Šbóžnik šteji a podarmo kapa! Wone šo njewotewruja a prošwa wo šospodu je s tym wotposalana.

Dwoj wučownikaj, kotrajž šwójemu Knješej wošbeje blisťo štejelcizaj, broťraj Zatul štaršich a Jan, šo nad šadžerženjom Samaritšich s šnĕwom šahorichťaj a džĕščťaj, šo na Ćiaša powotajjzy: „Knježe, čhajš-li, džha čžemow rjetuwcj, šo by wobĕn s njebežj wabny a jich špat.“ Tole rošhorjenje mĕjšelce dobru šamyski; pschĕtož Samaritšizy šwjeteho Ššawa Wozeho, kotryž čžajšce s lubowcje k čłowještju do šmjerceje bĕč, wot šo štorlach. Wšĕčpohlawacj dyrbimy tež tu lubowcj k Ješušej, kotrajž s tuteho šadžerženja rĕczi, teho runja to domĕrenje na šamšnu džiwoczinjazu mōz a to šurawjenje, kotrež čžajšce šnydom šastupicj. Tola „šurawny byč je jeno dobre, džĕž šo pschĕzo štanje wo dobre“ (Gal. 4, 18); šurawjenju teju wučownikow bĕ šo nĕšto wot čłowštyho šnĕwa pschmĕšćawo, šiz njeczi, šĕtož je pschĕd Wobom prawe. Wty pšĕhawamy to k šurawjelcho štuťa a štowa.

Ješuš šo wobroczi a pohrosy jimaj. Tak wobšrosy wón nĕđu wĕtram a morju; džha wšitcho wocžicny. Šitĕžce lōžo dŕžiti moršte žolny šo wĕcje žolny šnĕwa wo wutrobomaj rošhorjenju wučownikow šnĕrowachu. Tón Knjes pal jeju šitĕžce njepuščĕji, pschĕtož čžiwšta wutroba je psches mĕru škroba; ale rjetny k nimaj: „Njewĕšťaj, kotježo ducha džĕczi wój šťaj?“ Wón šetru Ćiašej napšĕčewno šťaj, na kotrežž bĕščťaj šo powotatōj. Na šadny pad pal wón Ćiaša šudžĕčj nožce, ale čže prajĕz: Šdžž Ćiaš tak cjinjelce, džha škutkowajšce

wón w duchu santonja, kotruž je pšton na mnye był; nětko pať hpm ja sam wšchifol, nja, so bych cźlowjetow dusche sčalył, ale so bych je sźbezkal; tak durbicze tež wy w druhim duchu stufomaci.

Schtōž taj wuczomnitaj chyzščtaj, budiščie pšcheczino wěrje a pšcheczino luboščij bylo. Najpriebny pšcheczino wěrje; pšchotōž tōn knjež wjedšidše, šo durbicche wón runje pšches swoje cšerjenje a wumriječe, wot kotrehōž bē wopofatanje se stromy Samaritskich tak rjez špōzart, do krahonjeje šancj a špōw štut dotonječ; a špōw wón wowschēny budže wot semje, pōcēhjnje wón wšditchij tē bebi, wotatšim drje tež tydhe šakšerpjēnch Samaritskich, kotřij nētke lēdy wjedšidhu, štōž cšinjadu. Luboščj Šbōžnikaj njedowola, tak kručje i nimi wobthōdžecj — wón dže njebē wšchifol, cźlowjetow dusche sčalyč, ale chyzščje se sźbezecj.

Nježadajmy teho dla tež m y pšcheczino Isuschuwom nje pšcheczjelam woheń i njebja, kaž to Isatub a Zan chyzščtaj, wurowschmny bebi wjele bōle woheń swjateje horimowicze ja bōšitnu wernoseč; a je-li raš wufje, so ja mjēcōm pšchicimaj pšcheczino možam nje wěrj, dha njech ja to mjēc ducha, kotruž je šlowo Wože. Wēra do wowschēncho Šbōžnika a dobyčerkita mōž jehō šlowa naš nawab, so šo wjechēch nawalnich bēdčlow pšcheczino nje wěrje wōdawamy.

Nawalne wustupowanje pšcheczino nje wěrje by tež pšcheczino luboščij bylo. To Šbōžnik mēni, hōžj rjetnje: „Njewētaj, kajleho ducha džečji wōj štaj?“ džečji ducha czičomjšejnje luboščje! Zehole ducha profeta Eliab nje mječje. Wōn wīchaj se wufke štutki dotonaj we swojim cšahu, jako lutki sam wojowajče pšcheczino wo roščerjēzemu pōbanistwu a wotpadaj wot Woža, — ale jehō bēditi a pucje njechōdžachu wō wjazy do noweho santonja. Šchryštuchow duch je durbj: „Człowiki hpm njeje wšchifol, so by cźlowjetow dusche sčalył, ale so by je sźbezkal.“ Kōjebē nawalne šatrocenje je po tajtim pšcheczino knjejomaj woli, dotelž šo i luboščju njejnjebe, kotruž hmy druhim winoječji. Š czim dha je naš Iselub bebi dobpl, so šo nētō i raboščju tē njemu pōšnawamy? Tola jeno pšches tu luboščj, kotruž jehō ja naš do šmjercze czerječje a kotruž hīdče ja hwojich njechwječelow wrodečje. Wšditchie bēditi, kotruž h y wšcheczino tutej ščurštuchowaj luboščji, njemōžja špomoznje byčē, ale jeno ščlowu pšchimeju. Duž mozujmy šo ducha ščurštuchowje luboščje a štufujmy to swojim žiwjenju kōždy cšaj jako džečji tuteho ducha!

K. A. Fiedlef.

Njedžela a swjaty dzeń.

Duby Wōh je i njebjich prajil:
Šchēčj dnjow, cźlowčje, hpm cšj štajil.
Na tyd wōdžij šo a džečaj!
Šsedmuj te mīčji štōžj a špewaj.

Czečej mōj džen a šlowo swjate,
Twojaj duški i šlowu date;
Schtōž h y hšchifol njedželu,
Duški štēb je w tōženju.

Schtōž to njebja, — šōdnowanje
Najšchēch hpm bebi franje;
Tole, lube džečjanka,
Šapšchēčje do pomjataka!

H. Z.

Wječna stanowja.

(Pōtkaczowanje.)

Zan džečje nētō ja Isurjom dō jstow. Tam tež rjane njerječji. „Warka, pšchidōž raš rucje te mni“, Isawola Zan kortnawje, „jow je nētōho wobhadacj.“ Warka špēhjnje pšchifolčji, ale tež Ćerta a Isurj wēčajnaja za mje štupščaj. „Wohlej ruz, Warka.“ rjetnu Zan hmejō, „h y wēščje wēčera wēčejor hīzōm bēdama. so h y bēnaje bēštnu ja štōdhe cšimnta, a chyzščje je tola hwinječōm domječ; jeli šo i Šjarnatom jow na nje hšidnich, dha mačj hwinjaj štēbēčj hotow.“ Warka a Šjarnat šo bōštinowanje wje hšimelčtaj, štrabidštaj bēštnu do šofbita a hōščstaj won. Ćerta pať na džečji hwarječje, a Isurj šo hšimowaje a šandowajče. Štwa podamaje wōprowdje hrowny napohlad. Wufke tojo bē hšidče tajle, kaž bēchu dženj rano i njebo wufelil; i džečjelina štēčija i žyčje mosu mačho brastka šolebačhe, to by me hwojich hīdčeje wot nozj hem motruž wjeuwšdich pšchecra nje mēčelčaj, a tydhe jemu i cšajam šikaty wufol do buški. Isawo Ćerta pšchēo dale hwarječje a na nulu a wōžu štorčaje, hwaršchēcujm Zan štupnje: „Wōj wobohaj cźlowjekaj taj prawje wobžarowacj.“ „Nō“, rjetnu Ćerta, „ja myšlu, wōj tola tež butru tošto malacj njemōžeta.“ „Wō bušnje šo tež njerječji.“ pōtkaczowaje Zan; „ale pōščudaj raš, taš bo ta wēš ma: Šchēčj dnjow w tōženju hpm Wuzej Zan, študy džečakčej, teby budže wo luby štēb djełane, hač pāt i czała bēži, a wīchēle jense šlaroče cšajaju cšj pšches štowu. Še štyma trata, durbj mēč; Isawo noma jōdnu študnju a ščurštjca jatu; mi hāmenu njechōžu nowe štōrenje ničo štōbōžite, a Isawo by pšče rady wonu štōšitl wjata. Tež durbjata hōra tomora šo wobčēčj a wufelēčj, wō Šwandričje a Isawu wječji njemještēčje, a nowy plōt wofelo jahrbny by šo dērje hōšitl; Wētōž hūhij h y hīzōm nētōru štōdho wostepale; a štōž teho runja štōdchaj ja naš študžy lužbi dale hā. Isawo šo šwēru jehō štira; dom a džečji drje taj wufke napohlad nimeju, kaž by to rada chyzja; tež budže jeli to pōłanje a mječe, ptohanje, pštonjenje, wēčje a šopanje štčero šikale, wōšēhje hōžj študjaj lōbr na najelēš lujni šopaba, štj so žyčch dnjoh do jahrbōže w štōdōstny štōd. Ja praju, to wšditchje je djełtawe bny; ale hōžj hō štōbut i hšimowicze šlowowu, teby ma džečō a wšča šlaročj štj; wīchaj mōjēch pōdželō lošo šapowēčje, a mačj žyčj tōdēj cšej tēnu. Šobotu wēčejor hīzōm budže wšditchō wumjēcēne a do rjaba šporane. Dječjanka budu wumante, njebjelša draslo wufadōjena, a na njebjelō maja dōm; a džečji taj hwaršchēčil napohlad, so mi a Špane jo wutroba do cjele hmeje; a tať je wot ranja hač do wēčera. Najelēš lujni špōmōžnicha byčj njemōžē, haj hāmo tať nj. Njedželu štym runje taj wōšēbnj, jako najwōšēbnichj lužōj; teby štym wšditchj Wože džečje, a nimanj žane druhe powołanje, hač jemu štēčije, a ja chyz hō pōlčj, tajdē wnanjenjenje njemjōžiwane wōšajēčje. Wntajē štym wōšēbnō njebjelō rjane njewšczōwō štēnit, jako nimo jehō jahrbōžj džeč; wōn runje hpm štōdžēčje, a duž praječje te mni: „Mažu wy bydžeje mi prawu luboščj wopofolaj, hny bydžeje wopowidnu jstj moje bērnj wotkōpōwacj.“ Šo pať jemu hōrdēčje prajacj: „Wīdchite, so to je pšchēcino mojej dōstojnoiči a šo ja mnye njebōžiti.“ Wōn i wufilm štōžimjōm na mnye hlabatēch, haj runje tať kaž ty nētke, Isurjo, ale rošēmtich, štō ja i štym mēnju? — (Nētč h y swjatej šahorjenočju napjelnjem, a czečjeje dale, kaž štēbue.) Načh štjēs ščurštj h je mje tať wšpōfo pōšbēbnit a mje tať drowu wufšit, so bych wēčjuj šbōžnoščj pšches njehō herbowat. Isurjo, wēčjuj šbōžnoščj tola wēršch? Šak mošti mny wōhōj študjō lužō bējs teje wērj naječe žimjenje hīelēčj žimjenje potne prōžj a džečō, šlaročeje a mni! Šaj, Isurjo, budšidj tute mnye njemēč, hīdčeje hēnba bny do wōdy štōčj. — Wōžj pať je wēra mōj jeničji troicht, moja šemēčta nađžija, dha tež ja noždu i lošetj mīšlu hō wo štōrtacj; wjele bōle čhu ja swojim štjēlom a Šbōžnikom, štj je hāmo šalōšit tuteje nađžije, w luboščji a hšewēnoščji štōbōžēčj; pšchotōž žadnu cźlowjelē njije jehō našbēbnit a njije štēčēčju, štj jehō šojnje i nahōmaj tapje. Wōna rēč: „Ty durbischi swjaty dzeń chwjezićčji!“ Šo prawim to jana šakaj njije, ale prawje hnadym dar a šaklam na tamne štōrēde šlowo: „W pōčje hwojeho wōščēka durbichj štōwō štēb hēčj.“ Šōžba njebžela je tajki štjō šbōžnoščj, štch njebjēč, kotruž durbj nam cšēčji tōdēj pōšōžēč; a hōžj nētō te šōz njebželow a rōčnje cšajh hromabu štēčim, dha je

to hiżom chętny dżel wot lęta, hdźeż możemy każ w njebiechach żywi być."

Derże jo byłszy po lizomaj ronjachu, kotreż pak pola njeje żenje niwjeđe njebiechach. Też dženka njebe to हुनुचे, hdźeż płańciche, wiele wjazg mjeztanje, to mjejechtaj jo Jan a Hana lępie na hwęće dżyłłi mjeztaje. Dżęto jeż potęjo njewoštaj, a piewdziej też niż. W jejnej wutrobje njebe dżadny męć, a wona ho hinał trojstwowac njewiebjędiche, hać wjeđe sđęgowanje a sforżenje. Żuriej pak be ho dawno hiżom żołę pjechtal. "So by swoje żywe dno Wjesztarocęż Wots był, dawno wemų!" prajejche huńem, "Woh w, tak jeno swoje waćńi seźiwich, jo njebiechodźa!" "Ja, Woh w, snapšechężi Jan męćnje, „a derje je, jo wobu to w, a jo to moja węż njeje. Moja węż jeno je, jeho kańje dżęćeż, a Woh we swojej wulkej wobężiwuńceji njebudje hej ničo wot moje mniż žabać, sđętoż ja njemobł dżęćeż. Tak ja sđęwaj dżęni sđęwjeću, a dam jemu ho staroć, jo moje dżęći njebiechodźa. Ja też njebych k temu ani prōdicha wchicęćimieś mōbł, kaź też ty to njemōdęch." "Tak? niemōżu ja sa nje dżęćeż?" řapadze jemu Jan řrabuje do rēće. "A sđęto čzi moży da k dżęćanju?" dżęćeż Jan. "To ho hiżom namata." — snapšechężiwi Żurij trochu řamoleny. "Żurjo!" prajejche Jan j dżęłbranjom, „ja čje njęcham k řłowam nawabicę, kotreż čzi j wutrobzy njepchidnu. Ty runje tak derje do Wōba wērřh, kaź ja; ty wērřh, jo je čzi Wōh řwjenje a řłowacęż k hać dotal dżęćak, jo pak może čje też na řłowacężo čziřwęcę k twojej dżęławej ruzg k męćej pchicęćeji. Ty też wērřh, jo, hej!-li to řčini, tola twojim dżęćom wēćeje řahōdźeći njebe. Wō to njemęć žanu staroć; řwajta, kať pōńdże, sđębō njeđęlu w Wōjej woli żywy řy. Čziřu motku wō ho, wobłęć ho njeđęłřku řuńnju, a pōj řobu te mřđi. A řerta, ty maich też hićęće čřaba dořę; wōtoj řđaty řęje, wōtōřh řo pōńdżęlu wōt dżęłhego dżęła, płataj a płotaj řuńje, a čziń dżę a dżę dżęławoy dżęć tak, to čzi wēćeje wjazg wunjeře hać twoja mřba. Sđętoż mōdęći pchęře řrawoy řwaj řalutowacę, to j řęła hićęće njewēćh. Ty dżęćiř hębi řwaj wjacę, też swoje dżęći k porjabej a k rōbnoćiř pobanęće, potom budje tak nęřōřu řwaj dżęći mjenje řębejan. — řerta! (jeho řłęb řo mjeřti) ty wēćh, ja řum j wōmaj pchężo derje męći."

Derże jo řębo řęłszy po lizomaj rēne ronjachu, a to nęćto j wōprawōdźim huńcom, a Żurij, řiř katanje, kotreż jo řařich řwēřčewōnjacach we swojej wutrobje čzięeje, hewal řad j nęřōřym řordym řłowam pobudęćeje, řđatę ho dženka wōt Žanowych řłowacęći řrawowych řłowow řajta być, k najmjeřćiemu njebe wōm jemu žane řube wōtomwōnję, ale mjećęćeje. řerta pak řęćny: "Wchicęćim njeđęlu wōprawōdze te mřđi pōńdu." "Wōj dženka řobu!" prōdęćeje Jan wutrobję: „njepōčajta j k temu řłejeći jo wōbroćęće, a njemōtōřta j wōt jenocho dnia k dżęćem. Dženka nimach žane wōdźęćenje; řiřto wē, řiřto čzi luby Wōh wchicęćim njeđęlu pōćęće! Wchicęći hiżom wjeřōw mōże wōcho řinał řęćęć, hać řano be." — "Aż jęto řęz to!" prajejche Żurij, „řęto dżęćak pōćęćak? Sđębō dženka njemōje, dja ju wōřta. Ja dženka też njemōżu. Wchicęćim njeđęlu pōńdżęćo j Wōżemu řłidu, a pchicęći tym wōřtanje." — Nęćto řo pōćęći řmonicę, Jan na wobęju řłudnje pōłłaba, pōřłowoi řęju hićęće juntkōćę a dżęćeje ho řęćęe wōt njeju. Wōj wutroba řarowacę, ale jeho mōdłitwa ja řabłudżęnje be čim řorajřcha; řrawe řłoi wōn řwōju nadźiju na řębo řłeja, řiř pōmha.

Derże jo řęle řęłřno pchicęćim řęćatach. Swōny řębo wōćachu: Wōj pōj, pōj pōj! a je i be řłowacę, jať by čępła Wōbo troyćak. Wōn wōćęje, wona njepōřęćęće. — Żuriej ho řunej tak dżęće, wōn ho j mōřny mjeř řęmęćęřřich řudji njęřwēri a řęćęjeje wōćęćaju řabę řōwōweho řęćęa pchicęći dżęćim dżęćakach. Wchicęćim njeđęlu wōńdżęći k Wōżemu řłidu, troyćakowacę řo. "Njemōtōřta j wōt jenocho dnia k dżęćem!" řęćęćeje hićęće Žanowu řapomajęćę řłōb, „řđęto wē, řęćto mōże řō řłejes mjeř tym pōćęćak!" Wōj, pōj! wōćachu teř mōwų. Tōn řłejes wōła j řunim, luboćęćim řłowom; njepōřęćęći, lubde čje j mōwų čřabnyć dżęćęćę. "Njebudźęće jať řonje a jať mōde, řiř řłowana mōmōj. řortmų řwřba a řęřjadłō dżęćich do řubę řłećę, řębōj k tebi nadźęćę."

Jan bęćę dom njepōřjaba a řnautřowneho njemęća wōpudęćęći a řłupi nęć do řwōjejo řamřęnoho dōwa, kotreż bęćę jemu řęćę řłōbōnjęćę, řęćę njębej. Hana bęćęćeje be wchicęćim dżęćim w njeđęćęř dżęćę pchęć řęćęćim řurjem j maľm čzięće wunjećęćim dżęćę. Swōine wōćna řęćęch swojęćim, řłōńcęne řrđi řwēćęću na řęćę řęřpudowanje, a řnapřęćęćim wōřłom

węćęće wēřři řęćłōw mōń řęćęřjazych řōřłinow dō řłow. Hana řłuki bęćęćę. Sđębō be řęćęju w řębi a wōłoko ho wřęho njebełřę wchicęćowata, njęćęćę dżęćo řęćęju řunow řnautřownym męć řęćęćę dżęćę. Sčřłwacęćelēna řłatřęna węćęćę męćęćę řpewaiře, rubjećęřo a wōnjęćęř w řunowaj a pōřłudajęćę wutnje, kať řęći a bratr męćęři řęćłęćiwōwe řęćęćęř, wōt wuńcęřa řłobotu řm nawadę, řęćęćę. řaťo řo řłowoi, řorucęř Hana 12 řłeńej Žanų najmłōdřim řłęćęřu w řōłębų a jęćę pchicę wōńuju, a dżęćę j mōwom a dżęćim řłowoi dżęćim te mřđi. Żyła řwōjba be po řrawym řłudajřcha. Žanowa řata bęćę, jaťo řo w njej wēřōmacę dajęćę, męćōmō-mōća, nęćto pak be ho řłajřitna a řłanina be řęćō wōdźęćę. řanina řłurja be řłotana a tam a řem řęćęwřitna; wona be hićęćę j řęćęćę řłębōwōny łęć a pōławōnjęćę hićęćę troyhu řłubji čřęřęnjōnjęćę řabow. Też dżęćęřa dżęćę be řata řłubowa. Ale wřđitō be tak řęćęje wuřłowane, řat derje řapłatane — k temu te řęćęje njęćōwjeja, řładzy řęćęřane řłowų — jo řo Jan je řwōjeć řwōjbu bęćę wchicęćim wuřłwęćim męćęřęćim hićęćę wunjećęćęćę.

(Pōćęćęwōnje)

Puczwowanie po Bōżim piřmje

abo

kaľte myřłe nadędźęch, Wōje řłowō čitajo.

Pōćęćę řwēřny čitaj, "Pōmha j Wōh-a".

1. řłębi Wōřřęćęwō, 49. řław.

(Pōćęćęwōnje)

Nładęjż na Dana a na jeho wōwōju pchicę řębi řařub, jo by řębowa jeho řłanam řłajnje k pōmōży řłę, dořęć wōdźęćę, kať řłęje ho Žanowu řłab řłajnje na wōńach bęćęćę j najwēćim njepřęćęćelom a pobłōćęćem řławęřęgo naroda, j řłiřřřřim řłubom. Dan njębe ani po řęćęje ani po mōży řłiřřřřim dōřęćęm, řębo dja tute dořę pchicęćę a řębo dja tuta nadźija, njewuřłowōđęna wō řłławicęćę.

Dżęći maja tute řłowa řa řđęćęwōnje wuřłowate a ja nōwmi mōzami ho wōřładowacęgo wōćę, abo řa wunacęćę, jo wōn wřđitōj řłownanje, kotreż je řłanam pchicęćęř, wōćęćaju wōt řłęjłowęje pōmōży, abo řa řłowu, jo by Wōh wōćę řławę řławę bōřh řłowōnjęćę do njębieřęgo řaja dōwōbł. Kať pak by řębi te tute řłowa wuńōřłi, řławicęćę napřaba njęje na řařubowę řłwjenje, řłita tute řđęgowanje je řęćęćem; tak je wōn j nōwa dōpōřłak, jo je wōn čłowęć nadźięje.

Tak mamų teř mų ho nadźięćę, jo Wōh řwōju řęřęć wuřłowa a j wuřłomha je wchęć wchōřom.

19. Ab, řłępny řłarčzi řęu, po řwōjim mjenje řłōřny na wōńju a wōřłojnje, pōmōđę dōwōwōj j dżęćim narodomaj na naracęćę řłardawęć řłowne řładajęćim wōřłō a wchicęćęje je, dōwōwōći řłaj, j wōpęćęřu, tola też w pōřłudajęćę čřabach wuřłid a njęho hōńi njanęćimų na wōńju.

20. Wō řłęra, řłępneho dżęćęgo řław, kotreż řłbłi w řławęćři řłajńac, na mōřřim řłojř hęćę do řłowicę řłōwicęćę řłow, hdźęć řłwřu řławę řłobę, řławęćę, wino a woli, pchicęćę řławų řłęb, a wōn budje řławęć dōbre řłłi dawacę.

Kaź je řařuba řęćłowowa řřwōwōćę, řławęćęrowa čęćłna řławęćę, Žanowa řęćłak řłowōćęćę a Gadowa luboćęćę na wōńju njanęćęćę k řōřłubę, řať řłęrowe řęćęjenje, jo mōbł řłajnje nęćto dōbre řłubęćę, řať řłęrowe řęćęjenje j dżęćom Wōżim je wōn řłajnje řławęć, řať je řłōb j jeho řłow, a je řławicęć mjeno řławęćę, a ř dżęćom węćęćęćęje je wōn wuřładłak namęćłłow řłōbęćę w řławęćem řławu a řławimų jeho řłabha, jaťo by řo nęćto pchęć nim řław.

21. řławřłak, Wřłřny dżęći řęu, je puchęćęnj jelen; jo řwōjim lubořim řłōřřim řławu budje, kať řwōwōju jelen, řłowřę njęje řłowu njewōřłny, a dawna řłane řłow; wōn ma dazę pęřęńęřa a řęćłitna, j řłowřęćę wuřłowu řęćęnje a řławęćę řłow.

Kaź je wōn řam jaťo jelen pęřęńęřři napōřład, tak řę też wchęć jeho řłowa pęřęńęřę.

Čławimų řławicęćęgo řłabha řł nam maťo řław, jo njemōżemy nadōbne dōpōřłacę, jo je řławicęćęgo řłab był řłab j pęřęńęřęmi a řęćłitnami mjeř řławęćřim narodom; tola mōżemy

Spomnieć na Deboru a Barata, kotraž staj, pobivšij Siiferu, Zabinoweho pólneho hejtmana, lubowjy špew špewaju, a na to, to je jo na Sebulonowych a Nathabianowych mještach najprjedy pisać powjebat ewangelij wo skrytstwju a jo hu tež prěni japošichotjow wušćich i tuteho kraja.

22. Zojeť. Nabełnyj prěni narodženyj syn, budže roćej a jo pšchjiporjeć a rozšdřećej, to budže jeho mac, kotraž je byla dołho njeplodna w nim wješketa macj hrowjich džećej, a jo tamna, kotraž je wjele džećej pomela, mjenjujy Ewa, porojno njei wotbyrna, wón budže jako pldbnyj šichom bažonyj žyćej žołce, a jeho dźowki wdođa w knjejtstwe, dofeł je w mještach a na wšach wšcho šobnje ipowoznje tarabowane.

Grain a Manabej břeštaj po lećbje najwještjejej šlahabj, mještčajtaj wulku a rjawnu krajina a doadžešćajtaj i wogebitej mozaj a majnosćej: to je, šćotž Sałub Zojeťej jako žohnowanje pšchjibjeť.

23. A hdy bdyhu runje šćelero jeho roshnawali, a pšćećizmo njemu wojojwali a jeho pšćećećebali — bdehu to jeho bušobđa a jmacj, jako dobri šćelero i prđami Hagaritjzj, Sturcijzj, Skedarjenjzj, Špriyazj a drubj.

24. Dha wšćat, tola jeho šćelba truta wonstaje a ramjenja jeho rukow hylne; wón wonuđe dohřećerjzj je wšćich njepšćećelšćich nabobšow; jeho prof wulceť i fruteho nještobłose wětna, a ramjeni njewustanaje, jo moźetej ruzaj profi nastajerj, a wšćo to stama ho pšćes ruzaj moňneho Woba w Sałubje, dofeł je Wobh luby Snjes pšćećit mođ wjowcej rukow. Š njich hu wušćili postajroje a famenje w Izraelu. Š woboju narodow Zojeťowej wutubu šćmanj wučerjo a mužjo, frućej jako šćelaj, i šćotrmjzj ho Izraelce šćobe natwarj. — Dopolni ho na Šćiagaj, Šćisju, Wěchu, Amoža, Šojnu, Šćiwona a drubjich.

Rimale jašnje šćpmina Sałub na Zojeťowj wušćub, kať hu jemu paľe wlaťk bratřaj a Pořitarowaj žona, jo je wšćichotjow do tajich čěknowćow. Tola ruzaj moňneho Woba w Izraelu hu jeho buľnile. A tón, na kotrobož hu ho wšćitjzj hřećijili, je potom byl i postajrojo a pšćotawojarojo wšćoňego doma, a je byl je tawozerjom nječějčeho šćobaj. Tola tuj wonuđu hu jenož wobruwjenje ade podboť, niz pať wopřijerje wšćoňego teho. Šćotž na ho tu prajerj, wčećerjenje dźijna na pšćichotjow Zojeťowych potomnikow. Čež jim hu jo podobnje baťi wlaťke a njepřećećerjo hu ho na nich mēřili, jako nēbhy na jich wozaj Zojeťaj, šćajnje lētajuj nje-pšćećerje profi na nich. Tola jich njemōj po šćoćaj mēni ho pšćećo jašo do dohymwazaje moza, pšćećotž Snjes teťej: ja nimij je šćwojej mozaj a wón je jich njelabłazaj šćotaj, kotrobož ho džećaj.

Tuta moňji šćinaj tež i pockatja pšćichotjoneje šćotčerj, hđećej ho wšća šćwōrba wōta, jo by byla je žohnowanjom ja Zojeťaj, a Snjes nad šćwōrbu wōta ho, jo by žohnowanju šćajb, jo by byte i Zojeťom. Š tuj šćuťerjzju pšćećebadza Sałubone dźatne wopominanje na dobroty, jemu pšćes Zojeťaj wopōtalane, a njelajena wještobelčej jeho žijnjenja, kotraž je jemu šćlawnj pšćichotjow jeho potomnikow šćarukowala, do woprawdžiteho žohnowanja.

(Pōtřacřowanje.)

Šćawisnyj rekrutj s lēta 1813.

(Wo francowšćim piša — 6—.)

(Pōtřacřowanje.)

Knjes Goulben hu šćutny, hdyž tajse šćlowa jašćehja. Pōšćurni woblićo a džećeje wōkōm pōdžijšo: „To dže je njelōboje, jara wulke njelōboje. . . pšćećotž Zojeť je woprawdže šćwōm — . . . to budza pōdžijšo i wēitōčju šćotčej . . . wōn njemōje bļeje haćz dnaj dnemj mārčebromacj. Wōtom šćbōri a lejo wōstajnje. To je njewpřadna, čěta, jo macje tajse rēće a jo jemu tajfu hujburiu rabu damacj.“ „Hujburiu rabu?“ wōna bjarwajećej. „Wjy čyzeće jo takim teť tajšćich wōdbyh lubyj moricj?“ „Mē“, wōn inapšćećizni, njelubuju wōmjny, wogēbje tajse niz, w kotražj šćotčebazaj šćwoje žijnjenje ja šćlawn jenićećeho čćlōwjeťa šćubja. Tute wōmjny pať hu nēto nimo. Nēto njewjūwēbajuj wjajaj wōjowarow ja šćlawn a dohēbjeće nowyč krajoj — nēto ho wo to jedna, hrowju wōtčiznu kitarj. Nēto dřeje hēbi wšćitjzj mēř hēćej, ale dohēbjeť Wūbojo a drube naroby pšćiđizabnu naž nabpadnōćej. Šćim durbimj najpšćećizmo čćajmōćej, hdyž čćemju naldu wōtčiznu šćitōćej. Haj, čěta Wārhaťka, — jeli jo ho nula

Šćamolnōćej rebator: farac Wōleć w Rategach. Čćiđeć a nakłab Šćmolerjez inćiđiđećerjenje w Budyňinje.

powještaj, bdyh ho hańbowal do wukraja čćetmōćej, hdyž njje wōtčizna wōta. I šćpomatjucze hēbi: Čćetanzow wšćubdžom jaź-wjowaja. Tajki čćlōwjeť njje hrowje pšćiđiđizabnōćej pšćećizmo hrowjenu wōtčiznu krajejo dopjelaj. Wjy durbimj maćaju wōtčiznu lubowacj, teť hēbju, hdyž nam bolōćej nacćini.

Šćhwilti nićež wjajaj njeprajajeće, i šćutnym woblićizom ho ja bļido hujbnu.

„Wobjedujmuj“, šćōnčiznje džećej. Njune dwanacze bije. Čćeta a šćaržiznta, hdytjaj ho tam!“

Šćubdžizom ho a wobjedowadym. Wšćemjy bļach hēbi šćlowa kuzajja Goulbena; šćabdu ho mi prawe a wērne być. Šćo šćhwilti džećej čěta:

„A tola bdyh na Zojeťowym mēćejze čćetmōćej. Njebdyh ho wo kraj šćlarka, w kotražj ho hořpōdarjo wšćubhēuju, hdyž hu ho mlōdžerjzj wšćitjzj wōtwjēdli!“

„Jeť pať hujbom prajaj: „Pōkřuhōćerje čěta, wj wēćerje, jo nićež bōle njelubuju, haćz mēř a pōkoj, ale ja njecham jako hanjenj, wōt wšćitjčej šćazwjanyj čćetanz po žyljch krajać čćetacj. Tola, hdyž šćaržiznta to šćeja, čću do Čćhwijaj hēć . . .!“

Wšći blyk mojich šćlōwacj pōwšćećej šćaržiznta hrowju hēlōm, jo by hrowje hōhly pšćeb nami potajila a prajajeće žylje njelējo:

„Ja teť njecham, jo tebi čćetanz rēćaj.“ „Derje“, jeť wōtmōlwiť, „nēto čćinju, šćotž čći drubj, pō-čćajhu ju i drubini do wōtaj.“

Knjes Goulben njeprajajeće nićež — jenož tole:

„Šćōbje je hrowbōdny a moźe čćinjeť, šćotž jo wōm čće, tola ho wjeľcu, jo Zojeť runje tať myšli, kať ja!“

Wōtom wšćitjzj jašuj wonemajčamj a wōtōto drēmaj pošćany čćeta a wša hrowj forb. Wōšćeje ho žylje poražena być a prajajeće:

Zojeť, ty nochžećej na mnje pōkřuhōćej. Ale to je wšćo jene Šć Wōkej pomozu wšćitō nimo pōdžje. Šćedze-li Wobh, jašuj pšćihōbjećaj a šćaržiznta budže na tebjje čćatać.“

Šćaržiznta njje wōbjima a šćapōca pļacaj. Ja pļacaj hīšćerje bōle, tať jo teť knjejeť Goulbenje hōhly pšćes liza rojchaj.

Šćōnčiznje wōbaj wōtēdžećajtaj. Čćeta mi hīšćerje pšćawōta: „Wōbnyťaj naju tola hīšćerje dnaj abo tji rabu!“

„Haj, haj“, wōtmōlwiť, durje šćōnčizniť.

Njemōćaj ho wjajaj na hōwomaj džećerje. Ženje hīšćerje njebdyh teť njelōbozōwom byl. Hīšćerje dženka ho mi wutroba doji, hdyž na to šćpōmjny.

(Pōtřacřowanje.)

Wšćelake i bļiska a šć daloka.

— W Budyňim wōtřerje jo ho nēto pšćećećerje dohbyta w wōstajowanju wōbly do šćpōzōwōmōho hejma. Dotajni jašćujer, knjes Graja, je ho nowabēć dat, to jo jašo jako hējmij šćapōžlajz wšćwōlōćej da. Š tym ho našćemju wōtřerje njemērne wōbłone hībanje jašćujer; pšćećotž hdy bdyhu jo konsewratiwne a reformarje hōby roslroćidite, by wulki šćradaj najtal, jo šćozialdemōtatojo hōbu rēćaj. W prufeť Kuzijaj jašo hrajoja Wrenim nad Wūzajawōm do wōbly šćupi a ho teť wēćerje wujwōli.

— W Šćawkeť jo kraľ Albertowm šćond hromadźej i dopōm-njećju na njelapōmniťeho kraľ Alberta. Rosdželenje danje ja šćitk šćimlōćej ho wudowje kraľ Alberta, jeho majetkoťej kraľowej wudowje, Karole, pšćepōba.

— Doťež bēće 28. februara njewjēdoro i bļyšťarjom, mamy po lubowej wēćerje hīšćerje nowu šćimu wōćajacj. A je ho wjēdoro wot teho čćajta teť jašo jašćumilno.

— Wo powjećajacj profesořa Wula wōt uniwērity w Čćhigajo moźe ho Čćhigajo jako „Wabel našćeho čćajha“ wōnamjenicj. Do žyla ho 40 rēćow w mēćejze pomjēba, i mič 14 wōt wjajaj haćz 10,000 lubyj. Čćhigajo, drube najwještjeje čćejte mēřto, tećerje najwještjeje šćwēbste a pjate najwještjeje nēmitē mēřto. Nlowiny wudowanaju ho w 10 wšćelachy rēćaj a Wōza bļazba ho w 20 rēćajch džećej.

— Njēbushca kronprynczaja Luiza je ho nēto na pšćećew wōt Girona dźelata. Wōna je ho je hrowej macerjaj šćelata a jašo na Wōstřitru šćemju šćupila, jo by we willy Toskana porodaj najpšćećizmo hładala.

świolniony? W czerpieniu durbci cłowiet wulnycy, ho swojich hamśnych pšeczojow wdawacz; czini to, śmieje je śchodowanja dobyt. Skat nętotremu będże czejsza chorolec śmuckownje spoznoma! Zato łutki ham na swojim lęhwoje leżelche, je wón w nożach bjes spanja do ho śchoł a spójnal, so bę w pucaju ślazenja. Jeho chorolec bu jemu najstor, to nowemu żywieniu a ślęzjedze so tajkim c cjelejsi Bozej. Też hdyż chorolec k śmierczi wjedże, ma Bóh wchelafe żohnowanje a cłowjeta pšichotowane. Stawy tat nętotreje swójbny halle pšči wotnerżenim romje prawje faczudu, ścho to jedyn na drugim ma, a stowacśichdu ho nętko czim wutrobniścho. Skat nętotry, kotryż prjedy wječe žiwjenje njewerjelahe, je pšči rowje droheje mandželsteje abo lubowaneho dżęjeza k wercje wozuczi! Tak hu czerpienja a cłowjeta hufo narod k nowemu żywieniu. A tola nima cłowiet, lotremuż je Bóh nętafe czerpienje pópśal, hufo doleż žanu nuliśichu próstwu, hacz tu wo wotowlaczu teho bameho, a dżiwa ho, hdyż jemu Bóh na wšče jeho próstwu žaneho wotmolowjenja njeba. To reka śczerpśimolec wulnycy. Stónćenje Bóh tola pomba, hdyż też hufo hinal, hacz to cłowiet wozakuje. Wobtedźbowacz je, śchoż w nastłim śczenju teji: „Jezuś wal inbowacze Marthu a jeje potru a Lazaru“ a tola: „Zato wón wuślycha, so je wón thory, wošta wón dnaj dnjej na tym mečeje, hdyż będže.“ Nunje Jezuśowa lubość bę, kotraž jeha wotbjerzowacze, hnydom pomhacz; jemu płaczeje dza wuślychji nadamt, Marthu a Mariju, tak też swojich wuczomnikow wo wercje kroczel do pędwa pšichotowacze. Duż njeh cze jeha komżenje njemu abo we wercje kłabazeho nęczini; w prawym cżaju cji wón k pobylnjenju twojeje wercy swoju žyju bójśtu mój a lubość njewi a ho je swojijo pomozu na wón pšichotakni. Tak dya jeno cji dze wubdżez, czerp i Jezuśom a wdawaj ho swojich hamśnych pšeczojow; to czi żohnowanje pšichinjelje.

To płaczi też ja našče dżeto na semi. Dżęłajmy i Jezuśom — a wotemrędamy pšči tym hamśnym Znterśam! Śmierczi będicznoci! to pędaje nam śnieżowu śchizj. Tu dżę je swojimaj woczomaj wdżimny, śchoż je wón praji: „Cłowjeta hu njewje pšichotol, so by bebi dal kłuzic, ale so by wón kłuzil a dal swoje żywienie k wmozajenju ja jich wjele.“ Wšdjo cho cżinjenje i lubośćje wukłabdelche. Njebećiznje stutowanie by też naś spotojniscich czinito. Jenje cłowiet czićelidze sboje njeacśajwa, hacz hdyż je bameje lubośćje stutuje. Skat rjenje je w tajfej swójbje, hdyż je pšiczo jedyn drugemu pomhacz hotowy, hdyż ho kóždy wjeśeli, mōže-li drugich śwjećelczi. Do tajšeho doma Jezuś dal pšichotabaz tak tam w Bethaniji. Duż hladał na swojeho Kneja; na jeha lubośći ho twoja sahorci. Śchoż pšči wšdčim swojim cżinjenju na Jezuśa hlada, wón njewbude też swoje żywienie pšicze wyśoto waićz a ho śtrachow bojez. Zato Jezuś swóji wotpohlad wupraji, so cze do Żidowiskeje hieć, jemu to jeha wuczomnizy wotrabzowachu. Ale wón wotmolwi: „Njeje sa džen 12 hobjinow? Śchoż wodnojo thobji, tón ho njętorczi; pšichotaj wón widzi swętko tuteho swęta. Śchoż wal w nozy thobji, tón ho storczi; pšichotaj žane swętko njewe w nim.“ Wón cżyśdhe i tym prajiczi, so njęjbu hjędže te 12 hobjin jeha jeńiśeho dnja nimo; durbjal ho wón teho dła bojez? wón będże thobji w kłęczym nim swętko bójšteje wole. Kłabne słowo. Cżyśni my to prawje wopomnicz, tak wjele śtarocze będymy bebi potom salutowali! Bóh je kóždemu jeha cżaj wotmérici; doniż

tón wotbeżał njewe, njemōže nam ničo śchodbij; tak docho hacz jeno Bóhu wolu dopjeljnjamy, wobaturuja jandželjo našče kroczelo, so swoju wośtu wo žadny kamien njętorczimy. Duż přez i njewuśneję śtarocze wo cżajne žiwjenje; stutujemy a dżęłamy i Jezuśom, njemōže naś žane njebōze potrediczi.

Stónćenje nętko też hjędže to ja naś płaczi, śchoż Domađi praji: „Cżęłajmy i Jezuśom kóbu, so będymy i nim wumrćelji.“ Ś Jezuśom mumrjeć reka dżę bōdznje wumrjeć. Wón je naś je swojim czerpienjom a wumrjećjom i Bóhom wujednal a nam wercje žiwjenje dobyt. Zato pšichominjet hęccha je wón też pšichominjet jeho leżehwa, to je śmiercze. Śchoż je i nim pšicze wercu swjalany, njętrjeba ho teho dla śmiercze śtrachowacz. W Kłęczymowomaj woczomaj je śmierczi jeno spanje, totremuż nulinje wozuczenie k nowemu żywieniu ślęduje, nam wot Śbōżnieta pšichotowane wo wercje kłabnoćci!

K. A. Fiedler.

Cy durbich śwajaty džen śwjećelczi.

Wjeśna śwajina.

(Wotraczowanie a stónćenje)

Weto będže ho pomingo: Jan bę śwęcneję kotlje a žwatej swoju żohnowanu njedżeln pšchal. Drugdy toje ho jelda, tak by w Jurju ho nętko leśdhe hibacz wozčalo, dła wo pšiczo jašo na swoj śtary pucz pšiczeje. Ale miłi dyci a dyci i Herta dżędhe, tola jenićży jeno teho dła, so by Bóhu taj je ślaboćoję pšichotowacze czeł ho wopotalaf a ludjom potatal, so ho hjędže i ślęćelcziastuwanu dżęzi; hewał wošta cżęje tón śtary. A wón pšči tym ničo hwałic njedhe, bęłi wšdelajz druhy wjejni wobydlerci, fojśi też ničo njewjędaczu wo njebęłstim żohnowanju, derje pał wo pędż a wobęćinjeśchaj žiwjenja. Toła w Jurju, tak bjo spomnjenje, hibaczu ho i cżahami wozębitie wuzle: „Za ho woznio a w nozy Ćiuliju, a tola dale njepšichotaj hacz Jezuś-śtarolecziż Wots tam łobraf.“ To wēz bę njerłaza. „Wobkuchoj raś, žona“, wón jenu rjekaj, „ja huw łutowaf a łutowaf, so mōżenmo dwe kłomjeći kupać.“ Wón heatr tam łobraf i jennym dopohanje; Jana dyci tola hopoljenje rohnyci: „Haj“, wotmolwi Herta ranjena: „Zan też bebi žadny potez k śnedanju njęłaba: tón je pšči kłęhe a hełi rabotny.“ — „A ja njewim“, rjekaj Jurij jašo, „Zan ledy potozju telko hłęba trjeba tak my; našče njerobne dżęzi njęjbu našyczi.“ — „To też žadny dżiw njewe“, śwadęćimzi Herta, „Zana storo łódy džen wat, a bęćmaj a mufowa pōlnowa derje wubdżęzi a jeno potozju tak wjele płaczi jozo tón ludu kłęd.“ — „Wšchaf mōjich też bęćinjećoj warić“, Jurij jašo praji, „lypatj tola raś, tak žana, a war a plataj wiaqy; so Zan a Zana dale pšichidżetaj dyci mój, to tola kóždy woić.“

Herta bę žyle sa to, a tam a hem buchu w spoutkownym żywieniu pšichemenja pšicewelate a też wubdżene. Ale ścho pomba noma łaplata na śtary drahty? Weto žyle žiwjenje bę hłnie; nad nim žane żohnowanje njewotpoczomacze, doleżi bęćinaj wozaj bjes dohobajojnoćje žiwaj, a dbyż pšichemenje abo pędjenje žiwjenja i najmuśtowajędche wutrobny, i polutaj a i rośtaczaj njepšichidżi, dła też ani pšicdja njepomba. Toła Žanoma hęcra wutroba pšiczo hjędže nadbji njepšichidżi; jeha mōlbitny buchu pšiczo hōrzcichu, a tón Kneś bę mēr wobantnył nad bęćmęćimaj. „Njechodźaj-li, dya dętrjeba k męci pšichot.“

Będže jašo njedžela, blifio do Bóžeho śpęczaj; imony je hylnym hłobom wotaczu, ale Herta a Jurij njemjęćinaj pšichidżi. Jurij na tożu leśdhe je sandżelenymaj woczomaj a i czełim wozdychom; pšicaj ruzaj pšči dołu wotowocłowacze. Zato dżęłaczęć bę pota nętafeho wara dżęłaf, czełi tracy drjewa bę jemu pšči tym na hłiebit padnył, w tuppym pobylnčenju nętko leśdhe, a lełaf ham njewjedelche, ścho i teho buchu. Zan pšči tożu hędęćje a kłabjeje thoremu mōtro-lymne hęćinaczu na cżoto; Herta ślejeje ruzaj łamajo jemu k nępomaj. „Wobł ho, Herta“, rjekaj Jan i dżęłbranjom, „mōbl ho; žane njebōze njewe pšicewulke, dbyż mōže ho hjędže i Bóhu mōdlic.“ Herta to spyta, ale taf będže

to czešto! hwešdomje dzyšče jej wšchu móg a nadžiju rubicz. „Za na teho knjeja polubčaka nješyjm, duž tež nje won nêto wu-
 blyhčije njebudže.“ — D nablany cłnowječe, a buďišeč stotbahž
 króč njeďakowany a jymnje wutrobj pobyl, knjeiwna lubošč,
 hnađa a hwerčnosč wostanje pšedgo jenajfa, pó jeno, wupšćelrjije
 swojeje ruzy a njemu, prochw wo hmitnoš; je tež wój hřeč
 wulki, Wođa hnađa je tola hiščeje wječka. Prajališ i roščatej
 wutrobj: Knjeje, budž mi hnadym, pšchetó ja šym hšabj, dha tón
 knjeje rjeŋje: „Došč mačh na mojej hnaďe, pšchetó moja móž
 je na hšabych móžna.“ — Derta njemóže wo modlic, nê jenu
 šdyhawač, ale tón knjes hštyčij tež špudawojne. „Zo je ho-
 stanje ja naju hřečij, wona štoržeje. Wěch žano, fat pšedgo
 prajachmoj: Ach, ščo-jež- to tón knjes póšče! a fat menjad-
 moj, jo ho dšeto naju rutow lěpje ja naju dšeci staru, dzyš
 knjeiwno žohnowanje.“ Žan mječelščeje, tola Žurij wočij po-
 wočjomj a stwow cžicho i štwow. Wšón be i póňacaju pšchijšol, a
 be dšecjine popšednje šlowa štrofmij. Derta, wpožy špudšelena
 nad tajim inawojnom žiwjenja, lawota: Ach, Wojo knjeje, fat
 čyž ho čji dšakowac! Žurij šabo budže.“ — Naj, i dšakej šm-
 hotowijšij, dzyš i hšchjónšdenju. Derta dzyšče jón fat rabj wo
 wo wotwobročejšij. Wy-li Žurij šo wohtorbj, wšchitjo durbjajo
 šobyle byč a pšči starj wostac. — Žurij pak i štwow wyščje
 a potača horje. „Mě“, rjeŋj Derta pšafajo, ja čyž ho i Wobu
 lubemu knjejej fat njelo modlic, jo čji wumječčj dacj nčdurbj.
 Pšoblej tola na naju pječ dšeci. „Wone wčyhtle wo durbj
 stječaj fat čžicho a šlyšto. Žurij štwow ruzy a pšafasčje hřeč
 hšlyš. „Za wodžyl hiščeje wumječčj, wón čžicho rjeŋj, „ach
 fat rabj dzyš hiščeje pola waš wostac, ale luby Wob mj je i
 waščemu lěžnjowoj njetrječa.“ — „Mě“, pšchitaj Žan, „wumješo čje
 nima, wón hiščeje žanej wbošej hrowce tabdžočjčj dat njeye, kž
 na njeho nadžiju štaječe, a fat derje, kaž je tebe šajo gal tře-
 bač, móže hebi tež durbu pomoz šbudčij. Žu wěru dšerž krucje,
 hšyž tež Wob hrowc, što tebe wójnje, a fat čžemje jeho pro-
 pščje. Wóčeje, dšecj, šctupaječ jo jow, Žurjo, šlyš ruzy, wšchaf
 to móželj, a Derta, modl ho prawje i hšuboleje wutrobj: D luby
 Wojo! my šmy wčyhtaj hšabi hřečnjaj, špoečž nam móž, jo ho
 wšchitaj i tebi dšerčjom, wni wšchitaj hšuwšowonu nju wot naš,
 njechaj-li šponšowonu wot naš wjac. Knjeje, kž ty nam žane
 čžejšče brémjo njeapotožilj, hacj mjelčej njemóžemu, o pomhaj
 nam, pomhaj štworemu, pomhaj močerji, pomhaj tym pječ dšeczat-
 tam; špoečž jim wěru a mēr, da jón žan wšchēm, a wjedž naš
 junu wšchitčij to hroweje njebeščelcho kralestaj! Wóčeje najč“ —
 a fat modlečje ho Žan dale. „A nēt, luby dšeci“, praješče wón
 na to, „wěreje jeno pšedgo, jo budže luby Wob w nješčehach to
 najšepšče ja waš čžimč; podaječ jemu wutrobj, žiwjenje a
 myšle. Šobž wam nēdajto potrabuje, proščaje; čžiwilje waš
 starošč, potročje. O fat lubojne bidje wščeje žiwjenje, budžčeš-
 li i poboznjowoj pšedj tym knjejom hšobčjčj. Wajch wam móže
 žowy wostac abo wumječčj, wam ho jow čžabnje a tam wěčjnje
 derje pšabže, šobž lubeho Woha hani i móžej wumwolječe a jeho
 fatnje pšedgo pšehed wočjomaj a we wutrobje mače.“
 „Ty durbijš hšwajaj dšej hšwječčjčj“, rjeŋjaj Žurij i jo
 hšchitajny štwopom. — Wšchčjowoj tej fatni be wón najwajšy i wo-
 domojčy hřečijšij, tebo dia jemu najčejšchjo na wutrobje lěžečje.
 Wšón be Woje šlowo a pšedwomaje šepzamal, buž be tón knjes ham
 i fat šlyšnyu pšedwomajom do jeho doma pšchidol. A tole pšed-
 womaje, wumječčj ho prawy štrach dšej hšalče, bēšče jeno
 inawoj lubošče a hnadj. Žanowe modlitwy bēču wušlyšchane a
 škota a šwal durbjēljajta ja teho knjeja dobytaj buč. — Wšchit-
 čij čłowjowoj tón knjes fat i hebi nješčebnje; jeno drubhy pšchje
 podobnu trawštwilowčj jich wutrobj šajšchajuje. Woni pak maju
 wočji a njewidža, a waju wšchitje a nješčebčje. Ale njemolčje ho,
 Wob ho njeda ja šmēdž mēčj. Na hšidnym dnju budže tón knjes
 prajicj: „Džiče wote mje, ja waš njelajaj.“ Potom žane kačje,
 žane štorženje wojaj pomhacj njewidže, a šwony njewidžaj wojaj
 fe hšwerčnyu hšobom te miči wolacž: Wój pój, pój pój!

* * *
 Čošč be šo lěto pomnyto. Žurij be hiščeje žowy, tola ruzy
 njemóželče jara, nošy pak i žpka niz šibacj. Šwony wolachu,
 wón beďešče pšehed durbjaj, Wjarnat i wajmšdšchijom dšeczom
 pódla njeho, a Derta dšedje i durbimij štwomi dšeczim te miči.
 Žan ho wječelščeje, jo be ta čžyžóžčjca fat narowita, a hšyž
 i dšělbranjom na wboščego Žurja pohłaba, durbjēljče ho i tony
 myšlemi trawštwowacj: Štej tež jeho nošy wolšhromitej, dha je tola

w jeho durbijš ho wožiwito. „Za a mój dom čžemoj temu knjejej
 hšchjēčj, w njej pštane štejelče. Šwój doňt wón i wulkej
 ščejepilowšču njeye. Derta njemēščeje nētfo dšchit fat mjela na
 jeho wobuščnosč štoržicj; wón be pšedgo dšakowoj a pšchēčelny
 pšchēčjomj njei, a fat buďišeče mošta wona, hšyž jeho čžerpjenje
 widželče, hšy hrowja a bōrčata byč, abo šo dia bohateho dščeta
 a wulkeje prózy wobčezšowacj? Wona mēščeje nētfo wozny čžimč,
 dužij hdy pšedj; durbjēljče na dščeto špobčjčj a ho hiščeje w domje
 pšrowacj hacj do póšdneje nozy. Ale wona be radojna, doščjž
 ho temu knjejej bowrēječe, a w radobčj a w domēčjomj bu lōžba
 njedžela temu knjejej powščežena. Žurij pak jeno njedželo šamtu
 nješwječelčeje, wón hšwječelče pšech žpy tubčej a jaruna, štož
 be pšedj štwobdij. Nētfo mēščeje hšwite, hšwoje dšecjij wučjčjčj
 i nimit špewacj a ho modlicj. Pšobžne, derje wočžebnjene dšeci
 žy žohnowanje Woje. Žurij njemóželče bušto nowe pjelle špo-
 wacj, njebu jih pad tek tešto roštorchawč. Dšeci pšedgo čžerje-
 tje a šaptane hšobšachy. Waj njetrječelče i štrjwšlyšnjeju čžerje-
 nejju lictow wšto mječj, Marka mēščeje hšupdom wot šladu
 štwow, a Wjarnatowoj njedželšij pšej be pšedjy šobotu šaptatny.
 Derta pak praješče: Žan na prano, fat mošl jebny žiwjenje bjes
 njedželo mjelč, a fat šym ho ja pšehed Wobom a žyšny šwētom
 wobekšata, hšyž pšedj mēnjach, jo niman štwile te miči hšobčjčj
 a nješčelju hšwječjčjčj? Šak nēkstru hšobžim w žiwjenju šym pšed-
 čžimča, a durbjaj potom teho knjeja wo jeho čžejčj a hebe wo
 hšamšju šobžnojčj šebacj. Njedžela je bižo jow na šemi kudy
 šobžnojčje, kudy njebjež; moja buška móže bižo tam hōrčatj pšeh-
 bywacj, ja pomhlyš, ščto mje tam dočžata, a fat i Žurjom a
 fe hšwojmij dšeczim tam w hromadže budu a potom šabudu tuteho
 žiwjenja prózy a wobčezšowacj.“

Njedželu šwječjčjčj žana pšchitajna njeye, ale hnadym dar teho
 knjeja. Šchitōž je bjes njedželo žiwjenje, je bjes teho knjeja žowy.
 Šchitōž pak je bjes teho knjeja žowy, tón žancho dščeta na nim
 nima. Šchitōž ma wočji i wožiwjenu, tón njech hłaba! Šchitōž ma
 wuščij i hšchjēčju, tón njech pošlucha!

Stawšny rekruty f lěta 1813.

(Po francowštim piša —6—.)

(Potracžowanie.)

VII.

Wot tuteho dnja njemēchaj ja ničjo wajaj myšle. Špwtach
 derje šo f dščetu hšpwnyč, ale tebe myšle šlētowachu pošpochi tam
 a hem. Žo derje štwje Goulben pšym. Praješče fe nim:
 „Wšdaj ho teho, šoweto... nēlož štrōtj čžaj, kž čji hiščeje
 wostanje a wopytaj škatřintju a čžeta. Wšlyš pšedgo hiščeje,
 jo čje puščšča, ale dšaj to wē? Čžetaju wojawat fat wumje,
 jo móže ho to dšičj.“
 Šhobžach teho dia wšchēdne i škatřintjny a wostach tam žyčj
 dšej. Šrudnaj derje bēčmjoj, ale tež šobžomaj, doščjž ho widžach-
 moj. Šwobomachoj ho hiščeje bēše, hšyž bēšče to do žpka šmōdny.
 Durbjaj škatřintja pošpowa, faž na pščdabwščij riejšidščij dnjach,
 ale f dobom špudach jej hšlyščjčj to wočjom. Wštom pšafachmoj
 wšón, a čžeta Marjata špawčja wójny šatšwacj, kž wšchitřon
 šwēt njebžewojny čžimja. Praješče, jo wuššchowanajka šomšija
 na šchjibowoj štwičha a jo móža kuczj njekšamny wšchitřim ludžom
 fat prawe žiwjenje šajebdžojčj. Žo naju šlyšij štrach polōželče,
 hšyž ju hšantoricj štwidachmoj, a wuššchomaj jej, jo ma prawe.
 Wječor wšokolo wopšmich abo dšewječjčj, hšyž ho wrota
 wšchjimaju, šo do mēšta wročžacj a na domojpucjcu widžach
 wšchitřje foršymj a foršimjčij napjelijene i rekrutam i fe štamny
 wuššchēžnymj wojakami, kž hromadže pšjachy. Rekruty pšedgo
 pšafčaju a čži durbj je šwojmij majamny na wučho šanjenymij
 čžaptkami, i čžerjčewčjmij wožami a wulkim brodami wowedželče
 i wuššim hšobom wo hrowjčij wšpawčj, pučwowčjomaj a durbdomēchaj.
 Njemēščeje hebi ničjo wšobidnjelče wumhšlčjčj, hacj tute
 šakurjene i wšabžymij lampami wuššwēljene foršymy, hacj tutyčj
 šaradž wopšymjow a mtochny ludžij, kž pšjachy, rečaju a faž šlepi
 na šlido wšachy.
 Ša šurščik šymow, ja pšlyčaj, špawočjch ludžij bēšče to
 šwabne žiwjenje. Ale šikomaj njedžešče ho dščelčj, bušdu žiwjenje
 ša dwaj štwičajta na hšakřta hšakšelj. Šwēwajaj, pšjo a hewrečelajo
 ščōčžnje hšwgnjčy, štwow na šlido pošōžimaj, mjēs tym, jo štari
 wójajy hšwoje šarany wupřodničny, pošpochi špewajo:

„La gloire nous appelle!“

Gdyż takie węzy wiedzach, że Bohu dzafowach, że bęche mi w moim njebożu sprawnych ludzi wobedził, kiz mje trofchtowachu a ho wo to starachu, io do tajlich rukow njepadnych.

Tat czafach hacz do 25. januara. Pšched nefortny dnijemi bęche wulka hyla italskich refrutow, Piemonteskich a Genueskich, do męita pšichęta. Pręni bęchu dotkni a wufornjeneni, jich kudzjerate hłowu bęchu i wulmini tołkimi klobufami tpe, męiachu selene hłolowu i rubjeje wotny a male częrnjene kabaty, kiz bęchu i tożanym papom iwafane. Jich stupnje bęchu pšche wšchu męku wulke a brojne. Tożij woni na torbolychžu będozachu a twarozki i dlonje jędozachu. Čęi druly bęchu kuche, dołke wugmudżene postlawu, będozachu we hwojczy wullich fitalch je šnuu, šduž bętu hęch na hęchach wiedzachu a hłabachu i wulmini, czornymi, rudnymi wocęmi na nimo hłobzaje šony. Wmucowowachu ho wchędnije na hwozowaniščęju. Męiachu do ičęsteho polta jafupicę. Wydłachu teho dla w kafarje.

Gejtman refrutow rěłajche Wodal, bydłęche wyjche najeje jšny. To bęche hylun, fruty muž, ale tež dobroczynu a pšęczelun. Da hębi hwoj częrnij pola naž porędzicę, a jafę hylidęche, io hu mje wudębnili a io ho jara bojad, mje i tutami płowami męrowajche: „Wšęcho ho czlowek šwaci... po šidęcz płowami będozachu wojujęch a marščerujęch, kaž hwoju pomalu hęch, a mnohy ho tak wuozu do ludzi nęlecz, io šhorja, hduž i temu wjazę šladnočę nimaja.“

„Ale tajte rěče ho ni njełubjachu, czim mjenje, hduž na jęho lizomaj pšęcz abo ičęch wulke wulwrowe torujęchja wšłobach, kiz bęchu hšetro kłuboto do koje jalęke. Prajejche, io bęche jemu Wuja nimalo pod nožom hębu wušleli. Tajte wšłobęnočę ho ni dęni a mjenje špodobachu, doleż bęchu niž nečore dny hęs powjęjeje jafęche, hizu myšłach, io mje jafubdu, kaž dołhego jatuba na šłofiz dworje, wo čębož wulmin hbožu ho hęchęje dęnka powjeba. Čęta Marjata prajejche wšędnje, hduž i nimaj pšidnjęchę: „Raj, naj... čędęja naž na pofoj wotajicę!“

Na dnju 25. wulkeho wōła ačnyj rano jafę i šhwaržnyj hęcz, jafę ho knęs Gouden na dętanfchim bldom hędože je hylhami we wozomaj je nuti wobrocęjeje a prajejche:

„Stajich, Zofoje, ačnyj tebi hęchęje tutu nož męrnje špacę dacę, ale nęto dęrbęch, moje dęčęjo, tola hšonęz, io je wczęra wječor wuafas ja tebe dęrbęch. Ty dęrbęch i italskimi refrutami marščerowacę; nęfotni młodzi mužojo i męta počędnju i tobu. Młody Kšipfel, Jšaur Leger a Kšapcor Sebedej. Wōndžęce do Wobuchę.“

To hęchšowichę czimjach, io mje nohy nječęrnjitej a ho hudojch, njeprajo ani hšowčęta. Knęs Gouden wučęze rjenje ję hęny wuafas a špacęja pomatku čitacę. Dędumniju ho jęnož hęchęje na to, io bęche Zofoj Wertha, narodženy w Dagaburgu w Wajzburgfchim wotřęchu sa ičęstij wolk poštajemy a ho ma na dnju 29. wulkeho wōła pola hwojeho wōjřta w Wobuchę bucz.

Tutun wuafas czimjęche tajki jafęchęcz na mje, jafę njeubęch wo nim prjedy do žyla ničę wjeđęta. Wjeđęchšomjo.

Wo hšwiti pšichšpomni knęs Gouden:

„Stajich dęnka popodnja jednacęju woteudn.“

„Eso naitřędach, kaž je šeho šona.“

„Ale nęto njemōžu šhwaržnyj boženje prajicę.“

„Tu wšah, Zofoje,“ wotmolwi wōn čęcho, „hym to čęczę a šhwaržnyj prajicę dat. Pšichšdęta i nam, moje dęčęjo, a mōžęščę jęu hęchęje wotřęchę, prjedy hacz dęchę.“

Widžach jęho wulku frudotu a to mje hęchęje bōle hęchęche a rudęšęche. Wōžach wo lędma hylow šdęczę. Wo pšęčarowu wōn dale prajejche:

„Ty ho njerjebajch wo ničę staracę — hym hwoj wšchito do pręda wšłobara. A ičęhęji Wōb, io ho šafę dōno wōczęch, nōw Zofoje, a ja hym hęchęje jšny, potom we mni šafę twoję nawnowšleho pšęčęjela namofafę. Šęnym ho šetarič, a moje najwjetřęche šfože by byto, tebie jafę hwojeho hšna pšdi hębi škowacę, pšęchōžę hym wozu jšrawnu myšł a wozu dobru wutrobu hšojnal. Węch tebi hwoję pšęchępšwito wotšupit... hęchomaj jara šbowonaj hromadę jšwaj bytoj... Tola nęto dęrbimy teho ho wotajicę. Ale sa troiki częb — hym pšęchęwędęcnę, io tebie bōrhy wujęchę, doleż tat dalofo njemōžęch marščerowacę.“

Gdyż tote prajejche, bęch hłowu na hwoję foteni položit a pšafach i częcha.

(Potraczowanie.)

Wšęchlake i bliska a i daloka.

— Na Wudyřim seminarje je ho kandidatne pruhowanie jafędnę hobotu hšowčędo. Wot 26 je pruhowanie 24 wšłobata. Šketo bęche Šerbowo pōbla, njemōžachmy hęchęje hšowicę a podamy wo tym pořęzicę powjęczę.

— Hduž pšchęd trętkim wo tym rošprawajomach, io ličęba na duchowniřto hšudowozęch w našchim žytym wotčymu kęju wotębiera, na jęno na Wipczanfkej univerzicę pšči pošlednim pruhowanju na šatnje wofęnje pofołalo. Hduž bęche prjedy jšojnje pšches 30, kotřiz ho i pruhowanju jafędnich, jich tōn tręcz wjazę hacz 16 bylo njeje, kotřiz hu duchowniřte kandidatne pruhowanie wšłobati. Šerb njes mni njeje. Ale jafęnje je hšowacę, tat je ho ličęba na duchowniřto hšudowozęch pomjędo, hduž bęche pšchęd nefortnyimi lętami hęchęje pšęchęjelnjenje. Węch hęchęje nečore lęta jafubdu, potom jęno duchowni pola naž pobrachnu, kaž bęche to nęduž, wozu tym, kiz ho na duchowniřto hōtaju, šafę rjęchšij pšchęchod tejeje.

— Knęs Gōlc i Matez, kotřiz je hwoję prawijimje pruhowanie w Wipřtu hšwalobnje wšłobit, je 1. męzja jafę referendar pšči Dradžanfchim hšubnitnje jafupit.

— Wjebęla ho šafę pšchibęzije, na fotřęz młodzi hęchęčęjenjo pšchęd konfirmacęju wotčęł šupja. Škōtřę hwojimi mōtkam sa tōn dęni rjane dary wobabędnja a węčęje hu młodzi hęchęčęjenjo tpeč darowu potřębnji. Ale knōtřja ho tola tež na to dopomnija, io hu pšdi hwojate hšędnęcnę na pręnim męčęju tu pšči hšłuchnočę na ho wšali, ho ja duchowne šfože hwojich mōtōw staracę. A tale pšchibękuchnočę jim tola wobjęje pšchęd hšędumnje stupi, hduž čęi młodzi nęto won do žiwjenja du. Duž je tola jara pšchibęnje, jim rjane pobožne kniži do rukow položicę, io bęchų je i natwarjenju a wobarnowanju hwojęje dōtęje wuziti. A tajte šube kniži wan šafę najehe lutherke knižowne towarčino wofčęza. Wšanu natwarjaju hęřbu s hšihu lubym počęřčim dęčęcom! Na to njełubdžęje!

— Š tajte ščibawoćęju ho w našchim częhu njęchšomnočęju wuwjedy, wo tym powjeba podnat, kotřiz je ho w Šulzbach štel. To drje czlowek węřit njębu, io by tajte nęčito mōžno byto. Wjędęlnicęja lęzęche wječor je hwojimi dęčęcom wo tožu. Duž ho wo wšno kępachę. Wona hębi myšłęche, io je ho jęny muž i dęčę dołoj wōdęził a jemu pšchibęto, ho klucž wontach pšči wofęnje lemi. Durje ho wotewřichu a nutš jafupit jafabjewa jōnřta poštawa, fotřiz i nacęhjenimj revulorom hębi wot žony pjenjęje a wšchitę dšohotnočęje žadachę. W hwojicj hšulcicęji ję njędęlnicęja klucž i hšamoręj pōba, hduž bęchu pjenjęty a druge dšohotne węzų. Węs tym bęche rubjęznik hwoj revulor na tožu položit, žona hęřęje sa njōu pšidymu a na teho rubjęznita wušleli. Wona njębęłęche nimo trędnito, ale wuřleł tręchę a na pomoz wotanje pšchidnjędu hšubpōba, fotřiz njepřęchōwje hōčęja jafuchu. A najwjetřęchemu špōdžymu paš ho pofoła, io je rubjęznik — ba ba. Wona ho do jafitna wotwjębę.

— Wipczanfški bankowy prozřę pšęchęčęmo nęhduchęmu direktarjej Čfinerjej, kotřiz hu wot pręnego pšchibęchęgo žuda i hšofatni na wjele řet jafubžęny, je ho i nowa w Wipřtu wotnęł, doleż je hšęřowitowu žud na rewiziju pręni wuzud jafęčępšju. Čfiner je pšči drubim wuzudę lępšęje šfože męł. Wšchibōzmi jęho tōn tręcz sa winomateho jębožeha bankrota njemędnę, ale jęnož ja teho, io njeje štetnjęchę Wipczanfškej banki w knižach doleż rošjafnit, ale pšchitřowu. Wōn ho i jafitna na 2½ lęta jafubž.

„Pomhaj Wōb“ njeje jęnož pola knęjow duchownyč, ale tež we wšchęch pšęchędawařnjach „Šerb. Romin“ na wšach a w Wudyřimje dořacę. Na šchtwōřčę lęta pšaczi wōn 40 np., jęwotkliwe częřęla ho ja 4 np. pšęchędawaju.

* Ščława naž wōla.

Sy-li spwiał,
Pitnje dżiał,
Stronja cje
Smođynaj statot,
A twój swjatoł
Stronaj je.

Sa staw sprowny
Stawoj mózny
Lubofej ma;
Bóh pał swierny
Wšesje spaj merny
Czerwiofej da.



Nješ ty spwiałš,
Sawernje dżelaš
Wšedre dnaj;
Dzeš pał swjaj,
Dzešaj dat,
Wotpočaj ty.

S njeješ mana
Nješ cji štimana
Štimanafej je;
Štima woda,
Aš Bóh poba,
Wošewo cje!

F.

Szerbske njeđzelske łopjena.

Wubawa šo łóđu šobotu w Esmerlezej knižničkejšćejni w Budušćinje a je tam ja šchwórtkétu pšchedplatni 40 ny. dostacž.

Njeđzela Łátare.

Zana 11, 32.—46.

Dži s prawej wéru, duška,
Dženš t rowu Łozara;
Čai wohladacž šo štuka
Tam krašnojč Šbóžnika.

Dženšnika njeđzela ma mjeno Łátare, to rela: Wjekeł šo! In, luby ćitarjo, šo knano ipodziwacž nad tajtim woabjenom t wjekełu wokrježej šwjatohó póšneho cšaba, w kotrymž mamy tola t nohomaj šwojeho cšerpižeho a mrežajeho Šbóžnika šedžecž, na jeho ranu hladač, jeho šduchowanja štjuchecž a nad šwojimi brědami šylyšy potuty platač. Ale pšči wšej šwojeje šrudobje šmémny šo w tymle štutnym cšabu tola tež Škryšufoweho cšerpijenja a wumrječza wjekełicž; pšchetož my mamy pšdes nje mēr s Bóhom, a s Škryšufoweho šfjiza šo nam žórto wěčnjeje radošće wulilwa. Niz jeno myšle Žesufoweho cšerpijenja dyrba nam w tu štivilu dušku napjejnecž, ne, my mamy tež na tu krašnojč špominacž, do kotrejeje je Žesuf pšdes šwoje cšerpijenje šafurpik. Š dšimanjom na wotwytnyeny kónž jeho cšerpijenja a wumrječza, pšdes kotrež buču jutry bałte móžne, móžemy teho dla tež hižom w póštnym cšabu šwoje Łátare šwojećicž.

Dženšnikšće šwjate šćenje no Łozarowym šbudženju nam tež t temu šliži; pšchetož wono potašuje nam Božu krašnojč naščeho Šbóžnika a woščewja našče dušče t jutrownym trošćtom. Duž wódbšiwajny tute Božu

krašnojč na Žesufowym wobličju do našćim tešćeje najprjedy w tym, kaž šo wona w šwěrje jeho wěrjazych blyšćeji.

W štucacžach mješ našćim dženšnikšćim a tpdženšćim tešćtom je rěčž wo Žesufowym pšchidženju do Wethanije a wo jeho postrowjenju pšdes Marthy, kotraž běše jemu na powjelež wo jeho pšchidhadže s štwarćtom napšćedžimo šćla. Wot Marthy šawolana, pšchidže něšto tež jejna šotra Marja. Žesufa wuhladawši, padže wona t jeho nohomaj a džešče: „Anježe, hdy budžitej ty tudy byš, njeby moj bratar wumrjel.“ To šu tešame šłowu, s kotrymž bē hižom Martha Žesufa postrowila. Kaš hušo bēšćitej wóbej šotšje tute myšl mješ šobu wuprajitej! Tola šampłeney wonej na Žesufa njebudžitej, runjež šo jeju nadžija na bratarowe wotšorjenje nješopjelni. Šacžišćež Žesufoweye wóšoby a jeho šłowow bēšče pola njeju pšde štuboki, hačž šo blyšćitej šo něšto w šorju wot njeho wotwobroćež mošje. Kaž Marćine šłowu dopotašuja, wóbej šotšje tu nadžija, šo móže Žesuf tež něšto šilćice pomhačž, twierdže džežćitej: Žesuf bē a wofša jmaj Škryšufš, šyn žiweho Bóha, hdyž tež šo do jeho pučow nješamašćitej. W tutej šwěrje, s kotrež wonej na Žesufa wikašćitej, blyšćitej šo nam Žesufowa bójška krašnojč. — Tež dženša nješopbraćuje na tajščy šwernych pšćimwšotarjacž Žesufowych, kotščy pšči wšćech jeryč naščonenjacž a pod najwješčćimi šolocišćemi braščćimweho cšela tola šwoju wéru nješpudćeja, t Šbóžnikšćej prajaj: „Dža wšćal wostanu ja pščežo pšči tebi!“ Nješblyšćeji šo w tym tež Žesufowa bójška krašnojčž?

Kunje najpobożniejszych czterperjo dże wusławają, io je jich świętych Jezusowy sztaf a io je jeho móz w ślabych mózga. Szamo błudżaj wuczożnizy łoż blichce tak na Jezusa iwojanych łaczają, io mozi zle wot njeho puidećdzij niemiođa. Njeje to wšchito dopočas a jeho bójstu kraśnoć?

Dale wobdźiwajmy Wožu kraśnoć w Křystušu, tak łoż wona w jeho wutrobnyu smilenju nad cłowštim hubjenstwom wojenja. Bołošć Marthy a Marie nad šubjenjom swojeho bratra Jezusa hluboko šapšija. Wón wěćje na to myśleće, tak mošlo cłowjeństwo šbożowne być, hdy budźiće na Božich wuczach woštał a swoje hubjenstwo i hrědom njeławinošowało. Zta cłowita hubjenoć jemu do wutrobny wěłaće. Stwui dže jemu teź tule pšči rowje hrěch w swojej najhrośnišćej wodobije napředećajmo. „Jezus šawłafa“: — wón wjedźiće, tak bē želazymaj kotromaj wošto wutrobny, a šacujawšće wutrobne smilenje i nimaj. Tak zle bē Boži byu cłowštu naturu na šo wšał, io łoż teź byšow njeławinošowało. Ššyly, kotrež wón tuby plaće, šu wuras teho smilenja, kotrež je jeho k nam do hubjenstwa hnał. Doteļ wón hrěšćnemu hubjenstwom cłowjeństwa dleje wšchladowacź njemiođe, wón na semju pšchidze, io by nam pomhał. Sa njeho, šwojateho šyna Božeho, njebē lohto, do hrěšćneho šwěta šastupić. Kał dyrbjeće jeho kōzde podobćenje j hrědom šabolice; a tola bu wón runje tak špytnowaj tak kōzdy druhu cłowjeć, jeno io bē wón kōzdy kōćež i dobyćerjom. Wy njełamozemy wopšchijec, šchtož w šachroźe Wětšlemene a na kšćizju pšchē jeho dnuđu džeće, jako hrěch zpekeho šwěta jeho jimaće. Ale wón je tón hōrti šhelich pš a wšchōn hrěch na šo wšał — te šameho smilenja j nam; a pšchē tole smilenje je nam pomhane! Kał je wōn naš tak lubo mē! Šo je kraśnoć bōjšjeje lubošće w Křystušu. Wona njeławceće niž jeno cłowjeństwom šromadnje, ale kōdemu jenotliwemu, kiž mejeće ho blichce narodźice. Tež tebi dtaćji šlowo Božeho pišma: „A bym cje i wěćzej lubošću lubował, teho dla bym cje se šamej dobrotu k šebi cłahnył.

Ščonejnje wobdźiwajmy Wožu kraśnoć w Křystušu, tak łoż wona w jeho mózy nad šwjerczu wopolaće, šizom šchtyri dny Łazaruš w rowie leleće, tak šo šamo šotta Martha, kotrež bē hōtke kōtōto wrjebj swojemu dowěrjenju na teho knješa wuras dała, wšonik nadźiju špušćić, jako jej myšl pšchidowje, io je šnano šizom huiće łoż šapocjalo. Ale tón knješ wē, io Wožu ničo njemiođne njeje, a io je nēko jeho Wōtza wola, Łazarua do žimjenja wrōćo šawolać. Duž da wón šamjei i rowa wopšchijec a šawola i wškim šhōdom: „Łazarze, pōj won!“ A hlej, Łazaruš hnydom žiwj i rowa wuidze. Marja a Martha matej swojeho bratra šašy. — Tōtne blichćajcy dživ Jezusow, i kotrymž ho wōn i nowa jako knješ nad žiwjenjom a šwjerczu wopolała, bēće takrež wobraš teho, šchtož mejeće łoż w blížich cjašu i nim šamym štać. Škōtke dny blichće, a tež jeho do rowa pōžidaju; ale šchtož blichće jeho row njemiođeće. Wón, kiž łoż pšči Łazarowom rowje „horještawanie a žiwjenje“ njenowajće, mejeće tež mōž, swoje šamšne žiwjenje šašo wōfać, po tym io bē je dobrowōlnje do šwjercze dał. Š potornym modljenom šejimj pšchē tajte mozu a majestōću. Wšchijšćušamj tutemu knješej, kał mošli łoż potom blichće šwjercze štrachowacź?

Toła wopomajmy wumějenje, pod kotrymž mōže Jezus tež łoż naš horještawanie a žiwjenje być: „Šchtož do mnje wēri“, wōn praji, a dale k Marće: „Wērićiž to?“ a: „Nješym tebi rjekl, io, budźeš-li wēriće, Wožu kraśnoć wohladować?“ Ale wērimj dža woprawdže? Je wēra do Jezom Křstia njepowalne šrijedźiće do našeho žiwjenja na sem? Š wruhujmy swoju wēru na Marćinym wuhawcju: „Šaj, knježe, ja wēru, io by ty Křystušu, šyn žiweho Wōha, kiž na šwēt je wšchōł.“ Šastule wēru wał šebi ničo šam dać njemōže — duž dživj jeno k Jezusej, šladujmy na njeho a prošymj jeho, io by našim wēru pšchē mōž swojeho Duša wšhōlnowacź cłaj. Šotom budze tež nam jeho šlowo plaćic: „Šchtož do mnje wēri, budze žiwj, haćz runje wurje; a šchtož je žiwj a wēri do mnje, tōn niħdy njewumrje!“

K. A. Fiedler.

Pučowanie po Božim pišnje

abo

łaste myśle nadendze, Bože šlowo cjtajo.

Podawa šwěty cjtaj „Pomhaj Wōh-a“.

1. knji Wōškowce, 49. staw.

(Wotrachowanie.)

25. Wot twojeho wōšoweho Wōha, kotryž je twojemu wōtzej pomhał, je tež tebi a tomojm potornimaj pomhane, a wot wšchego mōžnego by ty pōžohowanjom w krajnach, kotrež tomoji potornizy imēja, a to i pōžohowanjom i njejeje dele. i dēwchom a i rohu a i pšdōnym wjedrom, a se žohnowanjom, kiž delećak w hlubinach leži i wutrajnimj žōkami a i pšdōne jemju, a ty budźeš pōžohowanjom niž jenož na polu, ale i šobom tež se štotom, i pōžohowanjom na nadrach, io imēćež tež młodožewo nadobē.

26. Twojeho wōšoweho pōžohowanja, kotrež wōn i šutym nad tobm wušpjuje, budza mōžniće duži pōžohowanja mojšć šaršćich po woli wyšchōt na šwēće a tak dža imēćež wšchito, šchtožyli imēje wōkšōt na šwēće. kotrežō je šbožo pšewoła, a šchtožyli mošli šebi blichće pšchē a tute wōbate pōžohowanja pšchidaju na Želotow šlowo, a na wēćej Najroweće šlowo, kotrež budze wšwōleny mjelj šwojimi bratrami, io bōdōće k mōžnemu knještwu; a štej mjelj nim jako jich wjerc. Tak dža tež jeho potornimaj pšchitaj, io maja wōšebitōć pšchē šwojimi bratrami w šubjenjom štraj.

Wšchōtati i dšajom pōšbjeju ho dža wōtčoweho wōtza na hory a šetnje do hlubinow, i wōtčuwjećenje Cyprtošecje runimj na wōkšōle a šwjerczeće hory, ščonejnje na hory najpšeršchōho šwěta a pšchijenje Želofej je wšchēž rowm wēry mjelj bratrami. Wōn njeje špōtošom, io je šwojemu lubošćej najšmarćeće je šwojeho žiwjenja dał, pōžōji wōn tež Abrahawowe a Šizawowe žohnowanje i wškej dajni na jeho šlowo.

Šo drnich pšchōłowowarčaj njemuzj rēla špōcšat naščje šchćući: Šwojeho wōtčowe pōžohowanja šahaja pšchē Damerice hory, pšchē hory do šizna, a pšchē lubošnoćē hōrtow i wēćnoćje, kotrež bēdu pšdōne bjele wšchego runjećja; i tym špōtina šo na miraz, pōšwōćdžca a pšdōnu rolu w Ščainšćich a Manaješćich horach.

Najwōšebnićeje daraj, kotrež Šatub šwojim šynam pšchidželi, je tōnećne šwēće šmuziti šhōbōće a šoharšim pšchē pšdōnu šemju. Tautaj šhōwaj daraj štał wōšbšelenaj, io dostanje kōzdy dža wōbeju šhōwneju šplahow — Šelofow a Šudowj — jedyu dar po kotryj nēre. Šchtož šynow wōbeju dšōwom našpna, dža je Šatub wot wšchego špōcšata na to šladaj, io by ho jim wōšne šplahowe prawo doštał, a tak je ho tež žohnowanje mjelje wšchōmi šchćerjomj wōšbšćilo. Ššu njemuzj po dšōmaj šrijadowani, a to Wššym a Ššimj byu šajnje hromadu, dšōmaj je žohnowanje šhōbōće, druhimaj žohnowanje šoharštwa ho pšchidžćilo.

Šduž je šo w špōcšatj Šudowj šplah wōšrjedža wušbšmj, dža wōšbjeju šo na šōzju runje tak dšōwaj šplah Ščainowaj a

Manafehowy; monaj pať ho stajnje tam ja jemički splah licžtaj, hčezje je Levijowu splah ja wošebitaj splah licžem.

27. Benjamim, Raheliny najmlodši bryn, j dobom tež najmlodšiji njejh bivojini bratami, je tořkazy wjeľ, jo ma žadanje na wojnu a na rubenjtino; rano budje rubenjtino žnacž, wječzoz pať budje won rubenjtino wudžlečez, jo budje jeho wšehdne dželo, jo rubenjtino rubi a je žerje.

Benjaminowi potomnižy beču wošebje šmani na wojnu; mjes nini beču wtojtino šferoz j profani a metjazoz j tamjenjom. S mid j wšehol nešotržički rjet na bitwu, n. pič. kubnit Eubd, frat Saul je šwojini bynom Jonatanom, a na wojnje, kotruž su bili Gibejsthe njeľtuta dla, fu druge plajbi dwójzy pobiti.

Měžnje wudžozije Luther to, ičtož ho tu wo Benjaminu proji, na šarwota, kotruž je wšehol s tuteho splaha. „To šrojamičž nežnje wo japoselitate šarwote; pičetož wón je šwajetešo Šečžepana špžerak jato wjeľ, a potom je dohčezje wudželak do wšehogo šweta.

28. Zo hjo wščitje dwanacze Izraelste naroby; a to je, ščtož je jich nan i nini rečjal, hčoz j wón požehowno, ščždeho je šwojini wošebnom požehownowanjom.

Šatub bečje do ho šredak je šrudobo a j wšeholom, ščtož bečje ho w šwjenju jeho bynom štado, na kotručž be nimalo lětstot doho šladac žmel. Šehowuwo profetišči duž wešjeje do teho; žwi šrejchaj woni pšehed Šatubom, a pičidobone štanjini jich naroda w šlubojem kraju wožwjadu ho jemu.

Šatubowe wešehčeznja šw wostale šij, na kotruž je ho izraelšti narod w pšidnišičih hčrčah čkaoh, hčžez fu potčozemj a pičehčezhanj w Egiptowškej, šepceal.

29. A wón pičitajla jim wščitim šwoje pošlednje pičitajanje, prajžij k nim: Ša budu šhromadžemj k mojemu ludu, pohrebojace mje pola mojih wčtožow w jamje na šefronownim polu, šetehjštešo čšlowjeja;

30. W dwojatej jamje, kotraž napičezjino Mamej leži, w Ranaanštim kraju, kotruž Abraham tam wot šetehjštešo čšlowjeja šefrona k heršičenu pohreboj.

31. Tam je Abraham pohrebojan a jeho žena Sarab. Tam je tež šaak pohrebojan a jeho žena Rebeba. Tam šym tež ja Leju pohreboj.

32. Na tym polu a w tej jamje, kotraž je wot šetehowych džezji wjazja.

Žanedo j wčtožow štareho šluba njenadenžičej, kotrehož mošt pičetožez č hčez do pošlednjeha šwchženja, šluba Šatuba. Wšidžjini tu, jo j šmjertne šožo štareho šluba wobate j jahnjočja a j poštojom, dofečž šmjertne štrozje šw wobate j wšetej nadžjju na poťoj, kotruž je pičhotowanj narobej Wožemu.

33. A Šatub, došonjajwšči pičitajanje na šwoje džezji, položi šwoje ruzy hromadu na pošledičjo, šarwode ho j wšehčezom, hčoz je pribej wo toju šedžal, a pičidotoma ho tal na wumrečje, jato tajš, kotruž ma myšle wkuňoz, a wumrije, a bu šhromadžemj k šwojemu ludu.

S wotpošladanjom šomdži ho najcha rošprawa pičji pošlednich wostomiladž Šatubowych, kaž doľho jenož može: čžitak ma wšičje a šacuzje, šat wón jo šwojeje pobožnočje; a doľtojnjočje jo wotšali s tuteho šweta.

Wožo šknjeje! wotewš mi šwoje njebečja, hčoz jo čož mo- jeho jenišeto bežičenje naklila. Šewoj beč šym doľojak, a teho ho wšehol. Wšič šym ho j hčedom, jo šym wuľtal, duž poščezel mje do wčžneho šbžžneho poštoja. Ščtož mam na šemi, teho čžu j wšehelozje jo wšacž, jo byh šbžžnošez doľtal.

(Potražowanje.)

Štanjšny rekruty s lěta 1813.

(Po šranzowštim piša — 6 —)

(Potražowanje.)

Šknjes Goulben štany a wja j šhamora torništř j šruwjazaje tože, kotruž wón na šlido potolži. Šopoladach šrudny a pohuščemj na njeho: wplach jenož na njehože, jo durbju wječž.

Tu je wčoj torništř, prajšečje něto Goulbenež nan, šym wščitno nušne nuš štad: dwe platonje šošiči, dwe štanellowej jazzy a wščitno drabe. We Wodruzcu hičezje dwe šošiči doľojak. Zo je wščitno, ščtož trjebeč. Šezym čži tež hičezje šupni dželacz doľ, pičetož ničo jeno špčatničez, bačž čšrije polu wojařow. Šsu j wješča pičezy j šonjazaje tože, kiž nošy ipari.

Tu wčžezel tať hubjenje šhodžic; a njemčezih hičezje tutu bolozj čžepič. Zo pať . . . moč luby hčezje, je wščitno.

Položi torništř na šlido a ho šydnj. Wontadž hičšachadž štanjšič rekrutow bečacz, kiž šo na wotpučowanje pičhotowadču. Nad man hejtman Ribal šwoje wštošy wudžlečez. Mežezje šwojeje šonja w šafarmach šlejo a pičitajla šwojemu šizobownemu, pohladacz, bačž šu jeho derje wotrybowali a jemu wotšj dali.

Tajša hara mje džiwije jaja. Njemžáčah pičego hičezje wčezje, jo durbjaj něto wotpuščezječ. Šešadzaj nan njemčeny a boľojni, jo mi štanj hčajjadu. Nadobdo ho durje wotčžiniču. Škatřžintu platajzy moju ščiju wošjowowaje, a čžeta Marčata wotločje:

„Šezym čži tola prajita, jo durbjich do Šchwizy čžefnyč. . . jo tučzi pakošnižy čže ščončeznje wotwjebu . . . šym čži tola prajita, ale ty mi njejh wčit.“

„Wadž Marčata, to njeje tať šč, do wojny čžahnyč a ša wčžny kraj wojavacz, šačž hčoz je wščitny iprawni ludžo šapriwaja. Wotločje wy tola radicho Žolefa troľhotwata bačž šow tajšu haru hčala a jeho wuřwaria.

„Ačž, wona džezje, „ja wščak jeho njehwarju, ale je tola žalotnje, tajš wčit nahčoz.“

Škatřžintu mje njepuščezje, bečje ho te mni šydnjta a šo tečšadčomj.

„Ty jašy pičidžezječ“, wona prajezje, mje k hebi čžičezjo.“ „Naj, haj“, j čžiča wotmoľal. „A ty, ty budžezj štanje na mnje ipominacz a nišoho drubeho ludowacz.“

Wakidze a prajezje:

„A! ne . . . čžu čže wčeznje lubowacz.“

To traječje hičž ščtworčž hodžjini, jako ho durje wotčžiniču a šknjes hejtman Ribal jaštupi. Šowaleny mantl wšičezje jemu kačž hčonwječiči ržž pičez ramjo.

„Wš, džezje wón, „wš, a najč mlody wotruč?“

„Tu je“, šnapičezžiw šknjes Goulben.

„O haj“ prajezje hejtman, „šoli jara Wožemje prajez, to je wčite . . . inaju to . . . wotajimy wščitny nětoho domadž.“

A j wčtožny ščžom wón potcačžomajčez:

„Dej, mlodženzjo, šhroľtoješ! Duwbyr tola, njezšmy tola žane džezji wjazj!“

Potom wuľhlada wón škatřžintu a pičšipomni te šknjeje Goulbenej:

„Wščho derje, šapšičijam, šo raby do wojny njeczehnje.“

Wubnar ludnowaječjo wo durbj. Šejtman Ribal prajezje:

„Mamy hičezje dwazezješ njeniščinow štwile.“

A na mnje pohladajzy a šknjeje Goulbenej ruku šawdawajo pičšipomni:

„Nještomdžezje přeni appell (šhromadžjnu), mlodženzjo!“

Šejtman wuľžde, pičjed durbjeni hičšachadž jeho šonja teptacz a rjebotacz. Wšezje hubjene wjebro. Štyřki mje wumowowadču.

Njemžáčah škatřžintu wotpuščezječ.

Nadobdo maita wonka wuľta hara, — wščitny wubnarjo na jenzym mešnje wubnowadču. Šknjes Goulben wja j šlida močž torništř prajžy:

„Šolefo, wotbijam ho něto . . . je na čžafu.“

Šemjerčšlědu štanjš, pičšipomni hebi hčozj torništř. Škatřžintu wosta bečje a džezezječje hebi platajo šwobj ščozžuch pičjed wotločjo. Čžeta Marčata pať runje šteječje a na mnje wladajše, se šubami ščšipjo.

Wubnowanje bečje pičego hičezje šhčezječ. Nadobdo pať pičšela.

„Wpell ho šapocznie“, džezje šknjes Goulben, mje wotbijmajo. A nadobdo ho jeho štubote šacuzje pošaja, šapoczja platačž, njenočaječje mje žple j čžiča šwoje džezjo a prajezje:

„Njeboj ho! njeboj ho!“

Čžeta Marčata ho šydnj, a jato šo k nej poščilich, wša wona moju štonu mje šwojeje dloni a mje šoščo šawola:

„Dziśco, Dziśco!”

Wtęko wo f njej wobrocziach. Eso mjelczo wobnimachmnoj někotre mjeńšichu dołko. Khatarjina pabny do womory. Położyła ju na ławku a bėżać se s'wuy, ǰo ani njemobrocio.

Bėch hnybom na tořyhołocy, woħnjebž Statilich refrutom a cħyřođy ludži, kiž wołajo a płaťajo nař pšewowdźeńche. Ale ja nicjo njewidabach a njeħlychach.

Šato ǰo i nowa buhnowařche, ǰo sħrabach a widbacz, ǰo mjes hwojijaj natomaj, žyřitom a Klipflom stejach, kiž mejechtaj wo baj torniřt na křibjerće. Teju staršej piħed nami płaťachtaj taž na pšewowdźenju. A prawizy, piħed nadizny hėbjeńche hejtmann Widal na hwojkej malej tħerej toble a rėczyřche i dwėmaj pėchřowumaj wyħřichomaj. Seržantom cħitachu njena a my wotmołwjadmy. Wołaiħe ǰo žyřit, Klipfel, Wartha, a my wotmołwjadmy taž cħi drubj. Wotom pšichajta hejtmann: „Do pėdka!” a wotcėbđechmy po dwėmaj piħes francowite wrota.

W rėczyřce tħeži pjeřaria Swiřka wołajache stara žena i pėwėjeho pořħoda płaťajo piħes wotno:

„Štaħyporo! Kaħyporo!”

„To bėche Klipfloma wotwa; jejna broda tħepowatache. Klipfel křiwaiħe s rułu, jej njemotmołwoje. Bėche tež jara ģrubj a powšehjeħe ģřowu.

Ja sa moju woħobu tħepowach hižo do pėdka, hnyž na to myħlach, ǰo nimu Wouldenėz tħeže poćahnu. Hnyž f njej pšichjeńchamj, mi koleni tħepowataħtej. Estyħitach něħofo i wotna wołacz, ale njepoħlabach ģorje na tħežu. Wubony ģrimachu tał jara, ǰo njebėche nicjo ģħyħeć.

Děći bėžachu sa nami wołajaj: „Ģaj, ģħabnu do wořny... Ģaj... tam je Klipfel... tam Ģořel!”

Wėry bėđmy swonta meřta. Esnėh tajcħe. Estyħitachmy jenož našche stupy w blėće. Hižo bėđmy někotre ģođžiny doħo ģħit, jako mi hejtmann i řonja pšichelma: „Dorje tał, piħećjelto, ģum i Wami spořojom!”

Wħi tutach ģřowach durbjach hiħeće juntrėć sapłatać, a teħorunja wulki žyřit. Dale štapajo płaťachmnoj; cħi drubj bėđu bledži, taž ģmjerć, ale njepřajadaju nicjo. Na wulkim wołcje wu- cħeže Sebebej ģwoju bynku a řapozča řuric. Statilj rećurča pał ǰo řabawjadchu a řimejadchu, doleži bėđu hižo tute žiwjenje ģwućeni.

Hnyž bėđmy na Mettingflu ģoru doħitł, kiž bėche hižo ģħetřo wot meřta řwalena, byri nie Klipfel na ramjo a projeřche, ģwoju ģřowu wobrocjo:

„Ģaj, tam deřta!”

Woħlabach tam a widbacz našdala meřto Wřaleburk pod nami, řasarny, pówrowe mlyny a žyrňowu wėžu. i řotřejež bėch piħed řehćejćimi njehćejeni je štarim wořitom Brainsřtanom Khatarjinzynu tħežu woħlabel: to wiħitłto wo řehćejcħe, tħy foto wofoto ǰo cħornjadchu. Tola my wořaj durbjadchmy dale.

(Wotracħowanje.)

Wřdelake s bliska a s daloka.

— Njedźelu Duli bėche wjeřetny džen sa řetlicjanřta wořħadu. Wėrni řrėć bėche we woħadze wořħyħi duchowny rođžicel Meier, ǰo by tħejta Wilku jako diařnowca do noweho řařořřřwa řapłatał. W nėmleř Wojeji řħužije mejeħche ģujes wyħřyħi žyrňowinski radžicel Meier řraħnu a duchopłnu nareć na řařořřwa Miħa 6. 8.: „Tebi je prajene, řařořř dobre je a řařořř twój řnješ wot tebe řaba”, mjenujujy 1. Wože řřowu dzerjećež a 2. luboćež wopofatać a 3. pouřizny być piħed twojim Woħom, a tħejta duchowneho Miħela do noweho řařořřřwa ģwjeđženijaj řapłaka. Nařtupne pėdrowanje dzerjećeħe ģujes duchowny Miħela wo teřeče 1. Teħe, 5. 9.—13. a wotlozi: dzeržny wjeřeče řiwajyt teje jednoty, řotřyž je 1. řiwajř wėry, 2. řiwajř luboćeħe. W ģerħbeř Wojeji řħužije ģujes řaraj wjeřeř ģic. Řenež tħejta Miħela woħabđe piħeđřitaj. Woħ řoħnuj řřuřřowanje noweho duħowoparřitřa na jeho nowej woħadze.

Njedźelu ma řo ģerħbe řemřenje w řħižnej žyrňwi w Dražďanadach. Wodžer našich ģerħbeř řemřenjom je řon řrėć řađžewany. Duž řmeje ģujes řaraj Wřořal. Wrođžicjanřki řproweđnu wućbu a ģujes řaraj dr. Řenež Wřelećjanřki pėdrowanje. Womjeřež wo wotnėřym řemřenju w pšichřowitym cħiħle podamy.

— Ģutrowna njedźela a pėrni džen židowřeħo Wřaħaħ- ģwjeđženja tħeħa ģromadže řřeħtej. To je pobař, kiž ǰo wot řeta 1328 wėřaj řtal njeje. Žyrňowřta řřromadřijna w Mižy řebi mħpłeħe, ǰo je to njemogħne řežnitka, hnyž pořtaji, ǰo byri pėrnia ģutrowna njedźela pėrnia njedźela po polnym meřaczřu po tym dnju być, hnyž řet ǰo a džen w nalećřu řunaj. Ģařte ģromadřerjeħenje je pał jara poređbo a moħa ǰo řařo řeřitotetki minyć, pėrny ģać řařo budže.

Běh to cřini.

Dřiħeće jedyn ģħerľuch wot njebocřicħeħo řatařa, řotřyž je nam do ģwojeje řmjerće pobał.

Ģħoř: řak powitaj ta tebe.

Māž miħy polna ģwizow

S wjeřetnej řemřećřu,

Nad řrařom našich ģetow,

Na Wořim pobařebu.

Ton, kiž te ģmeřij řwori,

Tež na naš řpominu,

So na naš luta řori

Eso luboćež řnjeřowa.

Won ģłada i woćřtom mlyny

Řaž řoto bħyħećřatny,

A řraħnje woħwėřitwyym

Na ģwoje dzeći řem.

Won tħiħne řħly wođži,

Řdžež ko tež řħlyny,

Eso i njeħa i řroćřtom bliži

Ča řřitħnu wotřobu.

A njom' řřajny dowėrjenje,

Na njeho řřadujmy,

Hnyž wot rōžom piħes cħejenje

Řdy řħođžicž durbitny,

Čařa ģorjo, kiž nař wřiči,

Tu dže po ģođžizny,

Dřal wopřurjmy jom' wyħřyħi

Wħi řwubřolach, wjeřelach.

A našche cħejńjom puće

Eso řřođča lubořno,

Woħ řeřħađećež da ruće

Nam ģmeřeđje nadžije.

We našchob Wřiza domi

Toħ' řeřchob' cħłowjeřtwa,

Wřes wotnėřenja řořni

Eso radoćež řħewojaza.

Hnyž našche řizo bėde

Dřaħ řħerňny wotmacho,

Ča řřajny řwėt nām nėħy

Eso woćřto řomřnyčje ma;

Hnyž i řraja řřitħnyč ģħobnu

Nařaħ duħ tu wotcėćež ma

Do řaja řotřy ģařom,

D řrařina nadžija!

A řpominanju.

Estħoř dženřa řuťuje, ma řitřje tež nėřħto.

Čsam dořonjeć je dobre řeto, tola we wiħřitřch řařobach njeroće.

Njeřładaj wyħe řeħje, ale *pob řeħje.

Estħoř njelutuje w prawny ģħařu, řon řuľu cħetpi w nje- ģħařu.

človjek čini mjele džinom. Woštajmy-li jeho tak, dha budza wdchitzy do njeho wćerica (a ho pšćerćow Romjanow nam spjećajć); duž wćhćinbu Romizy a wofinu nam kraj a lud." So mjeleće ho něšto stacž, to hć wěste — ale śhto? Wšćhći mćchćnik Rajsaf wćdźiće radu; wón džeće: „Rěpje je nam, so jednu čłowjeka wumrje ja lud, dužli je by zpyty lud sabinyk.“ Rajsaf ho i jeho słowow ſda, hć drje wón ham wo Zefuſowej njewinje pšćhćwćdźenju; ale wón ho tola boji, ſo moħta ludowa ſaħorjenoteč ſa Zefuſa pobjślad Romjanow ſbudźić. A ſadźenjanju teħo, ſo njebychu Romjenjo ſambyř mćli, wyħotej radže tež pobjślad ſbykt kamofatnoćće wćacž, wón teħo dla namjetuje, ſo by ho Zefuſ wotftronil: wón dyrbi ho knježenju wyħoteje radu woprowacž. To hć ſymna politiħa mudroćć, ale Wóħ tule mudroćć k hanibje ſćini. Wćħes Zefuſowa ħmjerćž ho runje to ſta, śhtoz mjeleće ho ſadźenacž. Jato wjećerjo, wot Wóħa pobjślani, Romjenjo bćrſy na to woprowdže wćhćinbjeħu, něšto a temp wutupichu a ſtaremu ſaſonju, tež wćhćihćemu mćchćinju tćnz ſćinichu. Kćnje Zefuſowa ħmjerćž dyrbićeħe ħrěd ħyćć k wumozenju čłowjeka. To drje je ja nař potajnitno, fotrěž ħenje potnje njefrolymimo, ale tola ſkut, wo fotrěmž tež nařć teſt ħwědži. Śćženit Jan w tamnyħ Rajsfoħowyħ ſłowach njewćdomne wćdźenje widži: — Zefuſ dyrbićeħe woprowdže ja lud, ħaj ja zpyć ćłowjeko wumrjećć, ſo by jo wot ſkaženja wumohć.

Ĥrěħa dla niž jeno Ĥracl, ale zpyć ćłowjeſtwo do ſkaženja ſapadny. So mjeleće ćłowjeſtwo ħame wo tym ſacźawanje, doƿoſaħuja wopory poħanow a tež iraćliſti kulćas: wutroba ħeħeħe ħo po wubienanju i Wóħom, ħwědomnje ħadache doſćizćenje ħa ħrěħ. Zać ćzítamy w najħim teħće, ſo jich ħizom wćħed jutrami wjele do Żerusalem džeħe, ſo byħu ho wućizćili t. r. dla pšćħtupjenja zeremonialneħo ſaħonia i woporani a naboħynimi wofańjemi wodaće dozřili; wćħetož ħjes přjedawićeħo wućizćenja njefćbđiħu jutrone njehno jěćć. Ĥdnyž ćłowjeć do ħo dže a k ħeženju wo mćrje i Wóħom wotući, dha jemu wotom ſłowu wo wodaću ħame ħiħćeħe njepřomja. Ĥeħodba njeje ħidowſtwo doſćoħna naboħnja? Wo wodaću ħrěħow je wjele rećć w ſtarym teſtamencie; ale doħoħe do o ſć z ħ i n j e n i je wobraħuje. Wly ſćelććženjo mamy doſćonane dolećizćenje; wćħetož my mamy wjednanje wćħes Zefuſowa tręj. K temu bć Ĥħryſtůſ plidřiħof, ja naħe ħrěħi dolećizćenj, wón je daħ ſwoje ħiwenje k wumozenju ja jich wójce. Ĥrěħi zpyleħo ćłowjeſtwa na ho wofawři wón ſa nje doħrowćnje do ħmjerće ħeħeħe. Zać je ħo wón nařć ħrědit ſćinil a naħe ħrěħi wotƿoħćizćil: my mamy wćħes njeho wodaće a mćř i Wóħom. Śćženit Jan ƿraji: Zefuſ je ħyħi džeħi Wóħe, ħiz roħbunje bćħu, ſħromadźić na jene. Ĥiħćeħe dženħa dže ƿlaći wo tyħ, tofřiz Zefuſa ħiħćeħe njefraju, ſłowu ƿrofeťy Żejaiaħa: woni bludža wćħitzy jato wozny, tćdy wutroba ħo na ſwoj ƿućć. Śħtož ħwoje ħwoje w ħwěće ƿtja, woſtawa we ħubćinje ħwojeje wutroby tola wćħeħo njepřoħojeny; wćħetož ħwětna tubka njelatoħa laćnoćć jeho buħe ſtaćć. Ĥinat je tam, ħeħeħe je wutroba Zefuſa namata: tam ſħozny mćř w njej byħli, doleħ na wona i Wóħom mćř. Wćħes Ĥħryſtůſa ho tež ći ħjednoća, tofřiz ħu beħal džeħeni. So wćħeħu narobow, je wćħeħe ſtaħow je beħi wón lud jato Wóħu ħwojbu ſħromadźil, a my nadźijamy ħo ćħaħa, ħeħeħe budže

jene ſtaħo a jedyn ƿaħty. Zefuſowy ħćħiz je ſnamjo ħjenćenja ja wćħeħ, tofřiz ħu i wćrnoćeħe.

Roħpominu jeno wćħeħo ſaħo, ſħtož je nam Zefuſowa ħmjerćž doħyła. ƿodaćamy ħo je ſwojim Śbđźnikom do ćħiħeħe ħamotnoćeħe, ſo byħamy tam zpyty jemu naturfju ħubjenoteč ſħofnaſi. ƿotom ƿať džeħy tež i nam ħorie do Żerusalem a na Wólgaťa, ſo byħamy tam ħwoju ħrěħim duħu i jeho ħwojatej trwoju wućizćili. Wćħetož „tręj Zefom Ĥħryſta, ħyħa Wóħowa, wućizćije nařć wot wćħitćeħo ħrěħa“ (1. Jana 1, 7).

K. A. Fiedler.

Ƥřecławanje po Ĥoħim ƿiſnje

abo

laſte myħle naďenděħ, Wóħe ħłowo ćitajo.

Ƥodawa ħwětny ćitat „Ƥomħaj Wóħ-a“.

1. kniħi Wóħiaħowa, 50. ſtaħ.

(Ƥřecławowanje.)

IV. 50, 1.—14. Zoſej, wudfawćahy ħo, ſo je nam jemu wumrjeć, ſtara ho wo to, ſo by ćħeħo ho ħaħbowo po egyptofkim wćħćinju; potom, ħdyž bć tež ćelenje po egyptofskim kraju nimo, wuƿroħy beħi Zoſej ƿola Żaromno, ſo ħmćl nana w Kananfiskim kraju ħomacž. Wćħi ħomany wobđźila ho ſtaloħy wćħćiwćrni a egyptofizy krajni ſaħojitzy, ſo ho temu Kananejſzy wulzy dħiwoju.

1. Teħdy ƿadny Zoſej, i boloczy wobjatny, na ſwojeħo nanowe wobćiħo, a ƿlaťeħe nad nim a wotfoħowalće jeho.

Se wćħeħ Zafubowych ħymow bć wón i nanom najwojazy ſħubil, doleħ bć wot džećiznyħ lét ħem nanowej wutrobie najbřizći byħ, potom bć 22 lét jemu ſdolam, a ſćlćenje bć jeho doſtaħiħy, muto ja ħwětnu wutrobinje we mćrje jaħo doħn. Ƥotom ƿať tať doħo ħaćć bć Ĥracl žyħ, bć ho w ſwojich Egyptofskich ćřehćowach ſtaħnje nad nanowym mćħćinſkim ſaħitom ćħat. Něħo ƿať, ħdyž beħićeħ nanowej woćć ho jaħeħeħe, beħće ħemu, jato byħat ho jaħo wćrćeħ do něħubćich ćħow, ħeħeħe bć ħamulćć je ſwojim Wóħom a ħeħeħe mjeleće i nim ho ƿiħe-běďićć.

2. W Zoſej, ſo by ćħeħo je wćħćeni ćřeććemi ƿoħřeħat, a ſo by je ja baloſi ƿućć ħaćć na Dobronće ƿoħřeħiħeħo ƿiħiħotowal, ƿořići ſwojim wotroććim, mjenjazy leſarjam i niħ, tofřiz mjećahu ſħubju leſarjom ſaħacž, ſo byħu jeho nana ħaħbowali.

3. A leſarjo ħaħbowachu Ĥracla a ſawěćeħo po najćřehćinym a najdřeħćinym wćħćinju mjeh ſħoni wofańjemi, ſo fotrědž Egyptofſzy ħaħbowachu, doħiz ho ſħyħizćići dnjom njeminy; wćħetož teħo dnjom beħće ja ħaħbowanje ƿoſtaħene. W Egyptofſzy jeho ħarowachu ħřebomďeħacž dnjom po jeho ħmjerći, ſo taħim ħiħćeħe ħiħćeħi dnjom po doħonjanju ħaħbowanju.

W Egyptofſtej mjećahu ja tćdy ħoroćć; woħebiteħo leſarja, tať beħu tam leſarjo ja woćći, ja ħłowa, ja ſubj, ja ħoħb atď. Ƥoħřizćiħe bć tam tež woħebita wořćħta ludſi, tofřiz mjećahu ćħela ħaħbowacž. Wćħi Zafubowej ħmjerći ƿať wćħćeni leſarjo ħiħćeħe ħaħbowachu.

Egyptofſizy mjećahu, ſo duħa ſemřeħoje ćłowjeka tať doħo wotfoćo ćħela ſćlćuje, w fotrěmž je byħliħa, tať doħo je ćħeħo ħiħćeħe beħje řbźenacž; ƿotom ƿať ma ħo duħa na doħzi ƿućć wćħes wćħelće ħwěrnice ćħela na leťtoři, ħaj na leťnyħu natiħćizći, doħiz beħi ſćlćenje jowo ćłowjeć ćħeħo njewobćeħe. Teħo dla ho Egyptofſizy ħižo w ſaħariku wulzy wo to ſtaħacž, ſo byħu ćħeħo ludoħo ſemřeħoje wćħeħ ƿiħćeħacžom wafomaf. To ſlawoħeħe ħo ƿiħeħ ħaħbowanje. Wiďćeħe dženħa namataħi w Egyptofſtej ſaħatombach abo ćřehćahy mćħćowimje wjele taħiħ ħaħbowanycž ćħelow, fotrěmž jo ħumitiu, i fotrěmž jo ƿomolane a fotrěž w ƿerſićej rećći „mum“ reħa, mumije narćřenu.

W Egyptofſtej ho ćħela po trojćim-waħćinju ħaħbowachu; najdřeħćeħe ħaħbowanje ƿlaťeħeħe 4140 ħwětnow, ħřenje 1380 ħr., najřamodniħe ƿať malo. Najdřeħćeħe ħaħbowanje mjeleće ħo taħe. Najřidreħ mjećahu ħo i ſħyħym jeħelom moħy i blomy wćħes nařć mjećahacž, ja to wubienil ho nap ƿotom i dřobimi řořćħamami, ƿtoħřamami a ſelami. Ƥotom narćřnyħu i wćřtym ſamjenjom na

čimov bohu belni život, so molbi črteva s brjucha wuzčabaje; brjuch wumjagaja na to s dakovinom winom, napielnicu jón s marami, kajju s podobnimi wozmjagimi wézami a potom jón iago jaskiču. Néto potokiču čéto do ritra abo ialpetra, a taf wosta néfotre tyžjenje stejo; potom je s nova wotmwyšči, s byhu-šowymi powijajami wobmošiči s i gumijom pomalawiči badu čéto jaskajenim wrédo. Sawoštajen pat potokiču čéto do drjewjanice ščinje, kotraž b je poprijana a taf wuzčelana, so bo runje hoždelje člowilju postawu do njeje položič. Ščinju stajidu hawotajeni potom do čselnizu.

Zle binat pač méjšeje ho, hdyž fu židva v pódníščich čzabach hwoje čésta žalbowati.

Wéše-li w Egiptowim kraju kraľ semzet, žarowachu Egipt-čzenjo jeho, rostowhojzu traju drahu, sawrejčizy wéše žwanizny, njepowozizy wjazy bohám a hwoždenje njepowozizy. To traječje 72 dnjow. Rimale hana čježe došta fu tu, Zofeje, trije po žarowanom poručjenju, kotraž b trach rosréčizny ho s Zofetom hlaboti jascičiče doštal wo wobstaranim wótu; póda pač b tež Zofeje wulki dšat dožny, so b Egiptowike tralečno bjes méry derje jaradowat.

4. Šafu pat bédu žarowanisťe dny ho minyle, režčelše Zofej, kotraž béše hebi sa čzob žarowanja wóhny na hwoje a gradu ročej daf a tosi ho pšehd fratom ujebméjšiče potlačej, s žarowanowéj zračke — s pšehidwórnymi jastojnicami — prajizy: Šajm-lic hnadu namačaf pšehd wani, dha poréčiče wšaf na nojim méšje s žarowanom prajizy:

5. Mój nan je lačawšči hwoju bilisu šmjerčej pšehidhoy wote manje wšaf, prajizy: Šlej, ja mru, pohrejebaj mje do mojeho toma, kotraž šym hebi pšehd hwoje wóza Abrahamo v Kana-anšim traju wurš. A néto pšehoj čje, njeh ja horje čšabnu do Kanaana, jo bny hwojeho nana pohrejebaf, kaž šym pšehidhobaf, a potom šajo pšehidhoy, jo bny hwoje jastojnično dale jastaf. Šaj mi domotnočej na néšto čzaba a domot mi, jo bny čéto wunijest s wójeho kraja.

6. A žarao bžečje, wotmošiču jemu pšehd hwojich pšehidwórných ludž: Čžehit horje a pohrejebaj hwojeho nana, kaž šym jemu pšehidhobaf. Pšehidhobaf, s kotraž šym jemu pšehidhobaf, je tež ja mnje žwjata.

7. Zač čžehnjelše Zofej horje, jo by hwojeho nana pohrejebaf. A po žarowanowéj poručajowéj čžehnidu s nim wšičizy žarowanom wotročizy, mjenujzy wšičizy šaršči jeho doma a wšičizy šaršči Egiptowiščo kraja, mjenujzy najwožebnišči s pšehidwórných a s krajnyh jastojnicom.

8. A temu tež žpy Zofelowy dom a jeho bratija a jeho nanowa čzelež. Ženož hwoje bžečji a hwoje wozny a hwoje wóky wóšizijom v šowenšim kraju, dočelž njehčahu wužohnjuch a ho s noma v Kanaanšim kraju jaskičiče, ale po néfotnym čzabu čhydu ho jeho do Egiptowišče wróčičej.

9. Tež čžehnidu i nimi horje, jo bydu méli wójnišči pšehowb na puču pšehd pučiznu, wóh a jédni, a taf béše čzob šafubow- wých pšehowbžerjom na Hebronisťe pohrejebniščéjo jara wulke itadto abo wójšjo.

(Potračowanje.)

Štawišny rekruty s lěta 1813.

(Wo frantzowšim wíša — 6 —)

(Potračowanje.)

VIII.

Šta tym hamym dnju dóndžednym hač do Witsch, na druhim do Gombach, do Šajferslauterna abt. Šapozča ho s nova šněž hieč.

Šaf šym ho tola hušo na tutym doštim puču po toštim manšu krajča Goulbena žedžit a po jeho štupnjemi s dwójnyomi pódušchem!

Čžehnjedny pat w horach wó w ruinije pšehd wšy. Wšči jastupe do kóšde wšy ho dubnowačje, potom šulinje štupachny pohřebowajo hwoje błowu, jo byduhny wuštabati šaf stari wozaje. Wšido pšehidšedžy potom i žič malyh wofnam abo štupidny ho do hšijných durjow a prajachu: „Šau rekruča.“

Wječor, w hojpodže, béchmy jara šhožowoni, hdyž móžachmy wotpučojčej, wošebje béč ho ja. Njemóžy nam wurapječ, kač mje moje noh bolelčejte! Šaj! Ženje njeběšt tajnu muzčowčej jaz- čul. W hojpodže méjadny prawo na méšno pšči hšachlady, ale

čži dobri ludžo potlačizaju nam tež méšno na blidom. Rimale pšehžo dostawčahmy hdyš a bérny, druhdy tež čžeršny potčej a šchfu žyčelcho kóš; stari ho naš wopražčahu, i wotkal šmy a šchto šym; mlobe hošy na naš je frudnymi wofličienim hlabachy, špominajo na hwojich nawoženjom, kiž bédu přeč, ščelčej abo špdom méžowom přebh wotčahnjom. Potom naš t šoju hwojeho šyna wjedžednu. Šaf derje mi béše, hdyž móžach ho potom w nim wultřeč! Šaf raby hdyž 12 hódny došto jpat. Ale hšjo na šahim ranju, pšči žwanizny wububžidny mje bubom. Wšidžy nade mnu žbrunjenje pšigata a bešf, wšidžy mafe s wróšom por- trčte wofnože šchflezny a ho prachaf: „Džje šym.“ Potom na- dobo ho mi wutrobto baječše a prajach t hebi: „Ty žy we wšy Witsch, w Šajferslautern, šy rekruta!“ A potom dnyhach ho wšeh- nje woblečaf, tormitr na štrichet wiač a na torhožčéjo šhwatčaf.

„Džičje i Wóšom!“ praječše hošpaja, kiž béše šafje wotučžifa.

„Wšy japčaf!“ wotmošiti rekruta.

A wotendže wšehdnje.

„Šaj... haj... džičje i Wóšom! Tebje ženje šafy nje- wóhladam, ty wošty rawšo... Šaf wjele je jich tón hamy pučej čšto!“

Ženje njelabudu to, taf béč na druhim dnju po našim wotpučowajenju we wšy Šajferslautern hwoj tormitr wocinili, jo bnyč ho čžitu šofčju woblečf, kač mjes šofšleim maly, šhetro čžiči potčej namačaf, w kotrajž béše 54 frankow a list wot šajča Goulbena. Tón luby muž béše mi wšaf:

„Wuž pšehžo šrawny a nadobny me wójšje. Špomni na hwojich pšehidwórných a wšičičif, kotraž by raby hwoje žiwjenje wopronoaf. Wšehčéžno župhm bnyž šimuju, jo byduč tež pšehčéžno nam tajzy byli. Wšy tebje pšehowóž... a čje wumož je wšiči- ščif štrachom! Tu je, mój Zofeje, néšto pjenjes. Še pšehžo derje, w žulbje néšto pjenjes w rukonaj džé. Wšifaj nam, taf hušo hač móželš. Ša čje šofču, moje džéžjo.“

Čžitajo tute šlowa pšafach horje šofly a myšlach:

„Ty tola njehyš wopuščedženy na hwočje... Šrawni ludžo na tebe špomnja... Žich njemějšič fabyč.“

Ščowúnje dóndžedny na pjatym dnju wječor wototo ščelčiči do Mobjuca. Doniž budu žimy, budu na to špomnič. Wéše žalostna jma. Ša šahim ranju béchmy ho na pučj podafi a došči čzob béchmy pšehd mnohe wšy pučowati, kiž bédu s wofajami pšehrejetajene. — Žedni a pšehžy, draquarajo w šufšich jatach, kiž ló na rézy roščéžčiwidny, jo bydu hwoje tonje pizowali, mjes tym jo druhý wólčšči šyna a šhony do hřódžow noščachy, wóh s póštorom a s kufkami, fanom, wozaje wšičičifšči družinow a rjadow, kiž po šněžy tam a šem šhwataju a ho wo naš do čžista njelharaju. Šejtmam Widal béče s tonja ššif, jo by ho ščjopšit a džičelš pšči. Wšidžy a pobmihčizy naš jara pohnu- wachu, dočelž béchaf jo šapóšiči. Wječjo abo dželčjo Štalžy njemóžachy wjazy žede a wofstachu toho bía me wšach. Wje pódušče s boložčemi palacu, njemóžach storo wjazy štupčej.

Šu po čšabu čjma. Ša njehju šwéčadžu ho njelječomne huwédy. Škóždy hlabadžje do přédta a praječje hebi: „Šemny tu bóřny“, pšehčot čžmowa hnuha, čžmowe dupfi a šwétké šwéčšči na šhromje wóšjora nam blife wulke méšto wójewjachu.

Wóřny wšidžachy štraje. Škóždy njelječelše. Šafu wototo nékafjeje čžeje pšehidšedny, wšidžachy došči s lobom potřny pšehetow pšehd nami a šahy njehy wšpny s žyphelom a runje pšehd nami štore wrota s horjelčšebnjemum moštom. Š njeho bele wofačje wofaf s notřfanej ššebu na naš:

„Wer do?“

„Šejtmam, kiž žyle přédtu jtejšej, wotmołowjelše:

„Frantzowšta.“

„Štorny polk!“

„Nekručji ščelšeho polka!“

Néto našta wulka čžičina. Ščehnjemy móš ho wšičiči a štraja naš pšehyta. Žedny wofaf méjščeje na šiju wulku šatarnju. Šejtmam Widal režčelše s nékotrými wšičkami, potom ho nam pšchwowaf:

„Šmécčje šatuničji!“

Wšči hubnarjo dubnowachy, ale šejtmam jim pščišafjo bubony šafy na štrichet wšaf. Wóřny dóndžedny do méšta Mobjuca. Škóždy ho přezowafčelše prawije krucy wultřic, jo njehy šlafaf, pšehčotž hač runjež béče w nožy, béču tola wšičite forčemy a šlamy wocinijeme, jich wulke wofna ho bšyřotacu a šybolacu,

Bomhaj Bóh!

Sey-ti špemat,
Pitnje bješt,
Strojca cje
Sewojny statol,
A twój swjatol,
Srabny je.

Sa hew štróznj
Najoy mojnj
Dubojc ma;
Bóh paš swórnj
Wiches špat mérnj
Čeritwojcz da.



Njech to špemat,
Sewórnje bještol
Bještóne unj;
Dješ paš swjatol,
Dusoi datol,
Wotpočnj ty.

S njebeš mana
Njech cši hmanol
Šimowolc je;
Žywa wodol,
Kíž Bóh podol,
Wofšewolc cje! 7.

Serbške njedzelske łopjena.

Wubawa ho łóđu hobotu w Esmoletczj knižicizšiczerin w Budziczinje a je tam ja schtwórtlému wšchepłatu 40 np. dostáč.

Ujedzela Palmarnum.

Marč. 11. 1.—10.

„Dzowta Zionsta, wješeł ho jara, a wysťaj,
Jeruzalemsta dzowta! Hej, twój kral t tibi
pščit hadža.“

Husto bě ho Jezus hwojich njescheczelow šminj; něto paš dzěske hįzom dawno wědččjenej šmjerčzi dobro-
wólnje napischězimo. Lud, jemu wšchuwšowozny, wocjato-
walche šjemenje jeho kralowštej krašnojče, tola nje-
pšcheczelow byta žadachje jeho došpotne šmjerčenje. W jeho
šmjerčzi durbjachu ho nadjįje woboju štronow dopjelnicj,
ale tak kaž hebi to myšliti njebechtje; pšchetoz šmjerčej
wón počezewi, so bu cšim krašniščo dobywat, a hwoje
kralěstwo došta na ščįzju. Dofččj bě prjedy rěče wo
hwojeje meštanškej doštonojčzi tak husto šakajowal a ludej,
hđjž chyzide jeho ja krala křinčej, ho wušowal, hebi
něto pšchewewa, na počuz t hwojemu cšerženju a
wumrjećezu ho niz jeno Jeruzalemje, ale wšchemu iračskemu
ludej, t jutrownemu šmjerččenej do Jeruzalema pšchit hadža-
zemu, jako kral pšchewšajčej. Wšchew wocjowaj žuleho
luda chyzide wón Sačarjome wědččjenje wotšnanjenicj,
w kotrjnz bě jeho pšchit had w twodobje a ništočzi
jako cšaj na wóšlicim štrěbjecz do hrowneho měšta
wotšbanu, so by t tym wšchěčj wozci na hebjje jako
Wesťiša we wotrocčowškej podobje škozowal, łóđu myšł
na šwětu mój a krašnojčej, hamo pod hōdowanjom luda,
potnje wotštronik a pokalowal na hwoje šnutšowne poměry
t hřěčnjej cšłowštej wutrobje, do kotrečej dže duchownje šačej.

Jezusowny hwojatočny cšaj do Jeruzalema, kotrehož
dopomnjecje křesčjanika zyrtej i dženšniškej njedzeli
hwojčej, nam našde ščenje wotšbujel, hđjž najprjedy na
to pošaluje, tak Jezus do Jeruzalema cšebnje jako kral
mozy. Jezus, jeho wucjowozny a wjele luda bližadju
ho t Jeruzalemu a pšchindžedu na swojim počuz do
blisťočeje měšta Bethsage, kotrež na raišchim hōtu wolišo-
weje hory wšči drōny, i Bethanije do Jeruzalema wjedžozej,
ležejde a w kotrjnz bě wošebje wjele měštanšćak domow.
Duz wotšbōšta Jezus dweju wucjowoznikow, jįmaj porucziwšči:
„Dįtaj do teho měšta, kotrež prjedy waju leži, a hupdom,
hđjž nuts pšchindžetaj, namofatj wóšłatko pšchuwšane,
na kotrjnz hįšchēze žadun cšłowelc njeje hebjit; wotwještaj
jo a pšchuwšedžtaj tošame hem.“ Tak poruczj wón, křž
tola pšchidšol nješ, so by hebi šluzjčj daš, tymaj
hwojowaj t kralowškej mozj, da w tej hōmej myšłi
jenemu žulemu paricj: Tón Křies t wóšłatko
potrjeba, a rjelny hwojowaj wucjowoznikowaj do přěšta, so
jeho wošchēčej tošame na měšče hem počezele. Tež
anj ho t Jezusē jako kralaj mozj pošnowamj, hđjž
prajimj: „Ja wěrju, so Jezus Křisťus je mój Křies“
a hđjž ho łóđu cšaj napominamj: „Šluzčez temu
Křiesjē š bojojčju.“

Kaž paš je tón Křies ham pošnal: „Moje kralěstwo
njeje wot tuteho šwěta“, tak wida ma ho wón tež wšchēje
hwojčezje mozj a krašnojčej a cšebnje do Jeruzalema
jako kral mēra a cšičezje myšł. Wšchetoz to wšchitko
ho šta, so by ho profety Sačarjome hōwmo dopjelnišo.
Jako kral mēra podawa ho Křisťus do hwojeho Wōtza

wole, kotraj bu wšehes profetow pšchipowjedana. To profecijele hstowo, w kotrajmž wón tón krócz pšchifanimi hwojeho nebjehseho Wótza htuji, reka: Powjeječe dzowozj Zionskej (t. r. Zernalemeje): Slej, twóid kral, kotraj cje i lubočeje i wuboleje i wubojej wutrobje nošy, pšchitbadža k tebi i cšideje myšlu, so by czi k isčehowanju hwojeho pšchitwojanja lošcht cziuti: „Bójeje hem te mni wičitzaj, kiz wo iprógni a wobčejezi seže. Ja džu waš wóšchewieč. Wšimieje na ho mój wšah a wutkieje wote mnje, dotekj a cšidejeje. myšle hyn a i wutrobju pokornu; dža namatače wotnočizni sa hwoje duške.“ Szowuju cziču myšl a poniznošć wón wšehes to swantowanje pokosowalche, io niz jako seimiki kral na rjebotajm wójuškim kóuju, ale jako merny fersčta na wóšlečizim srečječizju, a wojnište nadawoti nještmanym, do Zernalema jedachje. Kraz wošot, tak bž tež wšcha pšcha cžaha zule tublo. To wak njebž bjes pšchicizny, io naich Szóizni w hwojim cžahu hame zule, posčene wězu trjebočije: Wón dže pšehes hwoju poniznošć našdu hordolčej wotofucizje. Pšchi wón teho dla žaneje nodže, io bydu ho křudzi pšehed nim nještrachowali, a so mošli tež najuzičaji prošerjeje dowěrnie k njemu htwicž.

Stónčnjeje i našeho teksta widžimy, io Xhrystus do Zernalema cžehnje jako kral cšezječeje. Kraz pšchi narodže, tak je tež pšchi tyme nještchizenju porno ništojezi blyščezajaz wyštofečej našeho Knjeja widěje. Wón ham hwoju cžezel njeprytafche; ale Wóh šahori wšeh wutrobju, io wiele luda, kotraj bž na hwoježen pšchisčot a isčitšycho, io Žesuh do Zernalema cžehnje, jemu i palmowymi hatolajmi napšchecizno džečije, io by jeha, kaž bž to pšchi kralowšich triumfnych cžahab wašchje, do mešta wubje- wozdžat. Žesuhowaj wučozmnišaj, kotrajz io wóšlakto k njemu pšchiwječehčatjaj, položičtaj hwoje drašty na njo, io byšdajtaj hwojemu Knjejeji mjekše hšudjo pšchipotowalo. Wšjele luda, kotrajz i nim do mešta cžehnječhe, pšchicje- račhe hwoje drašty na pučž, io by jeha cžezičej, kaž io i tym kralowej cžezčezaju. Drušy rnbahdu hatolaj wot šchotomow a isčelidju je na pučž. Wutrobna hwoježenšta radobčež bž mješ lud pšchidčata a wóšchizny w duški isčazu- mawu: „Zo je džen, kotrajz je tón Knjež cziim!“ A w tutej radobčeji czi, kiz prjedy a sa nim dječju, wóšlje wyškadu: Hosianna (t. r. ach wómhaj! daj šbož!) temu hynu Davitowemu (t. r. temu hšlbenjowemu Wšehšohaj!) Křwaleny budž, kiz pšchidžde w mjenje teho Ruzeja (to bž tón postrow, i kotrajmž bydu do Wš. 118, 26 putnijaj, i hwoježenjam pšchitbadžazny, w hwojotym meščeje powitajni) Hosianna we wyštofočiji (t. r. wómhaj jemu ty, kiz ty bydlišdu we wyštofočiji. t. j. w njebjju. Wšo: Žež w njebjju njech ho czi Hosianna pšchitwoła)!

To bječju kralowšte cžezje, kotrajz wyškazy lud hwojemu meššianštemu mernemu fersčechu wopofalomalche; Žesuh bž po tajim hšowny wotpoblad hwojeho hwoježenšeho mš- cžehnenja do Zernalema dozpět: wón bu w zplej meššian- škej gloriiji, kotrajz jemu hšidčelche, hwanjeje wóšpobladny. Tola sa nož je tótle triumfny cžah hšwajazj radobč, hšnž wopomnimy, io bž wón i šdobom Žesuhowaj hšmjetny hšd. Kraz wšychene woporne jehinio k reianju, džečije ho žy- wóječej wyškazcho luda hwojemu cžerpjenju i poniznošću a cžidim podaczom napšchecizno, šebi teho derje wedomny, tak budže bórlj wot wšehcho hšweta, jemu w tu hšwitu hšidčeje hošbowazeho, wopušcheneje a isčotorenjeje a fak

budža te šchije, i kotrajmž dženka „Hosianna“ hšinezi, io nešotre dny wotacž: „Křezč i nim! kšitizuj jehoi!“

K. A. Fiedler.

Putrowanje po Božim pišmje

abo

lajt myšle nadenadže, Woje hšowo cžitaje.

Podawa hšwerny cžitaj „Bombaj Wóh-a“.

1. Inšij Wóššahowe, 50. staw.

(Pšotracžowanje a šlónčenje.)

10. A jako pšchidžičku, tala niz po rumym pučju, džečhe nimo Gazy pšehes Šilistiki kraj, abo po dalšim pšehes pučizim a potom nimo Morweho morja, io ho na naraščej wóšfej štronje do potnožy wotročizaju, k hynu Atad, nešbže wona na polu na naraščej wóšfej štronje blyšč Jordanšeho wultowa, bóžež tamnišdji wobublerjo hwoje žito móčžaju, a kotrajz bječju po dorn- cželad, tam wošezajch, pomjenowali, dža isčadaju a wotmčuju tam žara wulke a žakohje žarowanje; a Žofej k hwojim domow wob- žarowa hwojeho nana hšdom dnjem.

Bo Štewerumuju je hyno Atad hama meštnošč, kotrajz Žožu- owe inšij Beth-Sagla mjenuja, a kotrajz leži njebolato Jordan- weho wultowa. Š hšwórowčž hšodžim do frosčeho ranja wot mešta Šerido a Š hšwórowčž hšodžim do wječšora wot Šordana. Atad leži rumje na mječah mješ Žudowym a Benjaminiwym ipšahom a je ho pšchi roszčeljeni Benjamineji pšchidžičku. Čhečičaji tele mjenjenje ja prawe pšchidžičak, dža měto „tamnu Šordanju štronu“ rečaz io nawježerow WšchJordanšim kraju a niz w naraščim, a tak měto Wóšiož rečez, dotekj njeje Jordan pšeh- frosčil. Tola možajutej je štronje „tamnu“ a „tutu“ štronu Šordana hšowat krajnje po bybudenju Šraclšich džečji w Kanaanišim kraju, io ma „tamnu“ štronu hšez naraščaji a „tutu“ štronu nawježerow WšchJordanšim kraj. Žež ja Wóššahowe cžah bž wšete, io budža Šraclšič džečji w Kanaanišim kraju byblich, jako by ho to hšjo šotno. Woni bječju žimi w pšchidžebno, pšchitomolečž bž jenož pšehelabny cžah. Namy teho dža hyno Atad derje isčje mječ; ja nešaje nětofe njehate mešno njedolato něšahčij Jordan- šich hšodow na naraščich frosčje WšchJordanšeho kraja.

11. A jako wobublerjo Kanaanišeho kraja pšehes Jordan widačuju žarowanje pola hynu Atad, džadju mješ hobo: Egiptje- njo dječža tam wulke žarowanje wo něšahcho šemžercho. Tcho dla je to měšho imjenowanje Wóšl Mžizram abo Egiptomšče žarow- wanje, a to tajšim kraju dža. hšdž je Wóšiož tótle pobadit- nišat, po to hšimjo nešbže 230 leti wóšžidžo; a meštnošč leži tamnu štronu WšchJordanšeho kraja.

Tot hš Isakubowe cželo nimale po žyle hšamym pučju do Kanaana dowješli, po kotrajmž hš ho wóšdžich Israclšič džečji do kraja dohwole. Čto ho to bjeje wšehcho jaupšta a bóle pšch- padnie, dotekj njehadžu ani imahy mječ i Šilistimiki, a dotekj čhndu i tym, io po doškim pučju cžehidnu, pšehrečje čim wje- čihu pšchu džeč. Ale napowamčije je, io je Wóh i tym hwoje- wječženje wotacžaj: Za džu tež tebe jašo hem horje pšch- mjelč.

12. A jeha dječzi cžehidnu, hšnž Egiptježenjo na tamnym Jordanowym brjoš wotacžaju, pšehes Jordan a cžimjadu, kaž wón jim bž poručiz.

13. A wješedju jeha do Kanaanišeho kraja, a pšehrebadaju jeha do dwójajeje jamy na polu, kotrajz Wšrahom bž šupš i polom ja pohrečidžičko wot Šebrona, Šehčejšete člowješa, napšchecizno Wamre.

14. Zato bječju jeha pohrečiali, wóčji ho Žofej jašo do Egiptomškeje je hwojim bratranji a je wšidimim, kotrijz bječju i nim horje cžabnyli, io bydu jeha nana pohrečiali, a kotrijz ho něto jašo cžajej, i Wamrešički štron ho wročžajemu, pšchidžičku.

Duč hšitnoščeje we wšidimim hšmblu a šawječženju, io ho Šraclšič dječji jašo nešbž do domijnj wročžaj, měš pšehes žyho staw; i tym pofajnja 1. inšij Wóššahowe niz jenož na wučžah Šraclšič dječji i Egiptomškeje, ale tež dale won na wječnu de- mšnu, do frosčejaj nana šancž lud Wóži.

V. 15.—26. Wročžički ho do Egiptomškeje boja ho Žože- fowi bratřaj, io mošli jim Žofej něto, hšnž njetrjeba wjazaj na

nana dšimacž, jich škóčej sarunacž. Tola Zošej jich špokoji, je hiščejce mnoho lét žiwu, widži kal jeho iplah rožeje a ho roššerja, a poruči, na šmircež ho hutajuz, jo mo ho jeho čžeto něhdy řbu wiačž do Kanaancifeho kraja, hdyž je nabojel wotž řiwý lud domoi powjedže.

15. Zošejowi bratřja pař ho bojachu, hdyž běhece jich nau wumrije; duž dčadu mjes řebu: Šanabž mohł nař Zošej hiščej, a mohł něto, hčež jemc laboleč f nanej ruzy wjaž njewježe a hdyž jeho dotal dremajz hněto něto wožini, nam šapacšič wčičitu škóčej, kotřuz řny jemu čžinili. Čžyto mohlo potom f nami ho itacž!

Tu widžičž, kal žalostne njewbože je hřeč a še řiwednomije; to je čži štoro tořta rana, kotřuz njehodž ho špokožič. Hdyž hřeč hiščejce piched duriemi drěma, dwa nimajž ředžbu teho, a dha řhrořich hiščejce wjaž a njedřwaruňice hřeči na njon. Zy řlečičič f jemeho hřeča do druheho. Ale hdyž je hřeč wubudženy a wožini, potom honi mnohich kal daloto, jo řadwělužy pař do wobny řtoča abo pořtrow wořnu a ho wobnjeřuju.

16. Teho dla dčadu jemu dře piches Benjaminu powjedžičej; Zwój nam poruči do řwoweje řmirceři prajizy:

17. Kal dřiřice po mojej řmirceři f Zošejej rjez: Wuby, wobja wřšak řwójim bratřam jich pčeluwjenje a jich hřeč, jo řu woni tal šle f tobi čžinili. Duž dha daj tajtemu řarečičnef ja nař pčacžičej; my čže wřwobjny, wobja nam wřšak, hdyž je wěcho na tal dōbry řonž dořčho, nařče pčeluwjenje, řluzomifitak Woba twojeho wōtza. Hdyž řny prjeđu hameho nana mēli f tobi, kotřebž dla ři nař pčeluwičičil, tal mamy něřtawe luby, w tutny puřtrow kraju, hameho Woba f tobi, kotřemuz řluzimy: Woba nařčeho wōtza řaluba. Duž dha wobja nam tuteho řhromadrieho Woba dla. Zošej pař pčalofče, jato woni f nin řečadžu.

Wěchu to řyřly bolofčej, jo njemějadu bratřja doměřenje f njemu, ř yřly hnučža, jo řeču tal poruči a ponizji, a řyřly řobu čžučža, jo mējadu tajtu řhřofčej.

18. A jeho bratřja řhromičili, kal je Zošej jich řłowa pčhřaj, řhřobřichu řo, jo tež řami t njemu dořidžechu a pčhed nim na řemju padnučju prajizy: Řiči, my řny twoji wotročžny, nařče čžeto a nařče řimjenje je tebi podate, jo mořech nař dla poručičej, kaž řo tebi řpōbaha. Tola mamy doměru t tebi, jo nam hnadu wōbradžič a njedajčy prawu řatřočičej.

Řřimi njedociņny, kotřičž řeču něhdy řalubowi řhmojo, řu do řřa pčeluworičej; tu wubladamy jich w pořtawje pčelwerařne nej piches wofatu a wěru.

19. Zošej pař řjetny t nim: Njewbože řo, pčchtož ja řny pod Wobom, a toho dla nimam prawe, jo řimel jeho wuhudjenje, waje ři řtuki nařwpaže, porjedžič.

20. Wě je řle řo muu wřřilili; ale Wōh je io muu derje myřili, jo by čžinil to, řčtož wy dženřa widžičej, hdyž je wař ja toto toporo do rukf wjač, jo by me wukřim htožče, kotřemuz dčajide dōač pčhřahadžej, pčři řiwunju řřečadž wukřf lud.

21. Teho dla njewbože řo, jato mohł pořbōžičho hiščejce ho wjeřčičej, hdyž je Wōh wřcho řam hižo řarunel: ja čžy řal dotal, tal tež dale řejmōčej wař a waječe džečej. A wōu řpokož jich f tufni f f dřiřimi řłowami, a řečejce lubořje f nimi, jo hřina njemōjadu, řřiba to hychu doweru mēli t njemu.

Wubōřje f nimi řeččej, řeta po Wōhřawojim řariřu pčhes wutřobu řeččej, jo řłowa jato deřčej wōmōdōžizy, wōmačžny a wōřčewiřny řo wulwaju.

Tež ja nař njeye něhdy je řmřlřtom, jo nař hřeč pčhjejo hiščejce boli, hdyž je tola Wōh řwowejo řhna w nař řewil, a hdyž je Šbōžimel jato řehno Wōže, kotřez nařče hřeči njehē, jato řhřnit a řarečičniř ho nam dal řpōnacž, hdyž nař niz jenož wřčidne řalřomčjenja a wřčidne njewēra, ale tež řpōmanije na řjedawāhje hřeči pčhed nin poruli a hdyž řo řwōimy f nowa w řčahach wřřa a řhřřnolčej wo nařče wuhwadņenje a wo wumōženje nařčejde dūche, hdyž řny tola pořoj a džečatřitwo Wōže řhjo dawno řačřili. Řhčetož my mamy wřčidne a řtajnje prořwēč: "Wobja nam nařče wim;" dořpita dōwēra do wery a dořtate řlubiņje, jo řo nam nařče hřeči wōwawaju, byřtēčj bōřny řo pčelweworičej do njewōhřladimōwče a řaipracnočej, njehy nař řajeta bolofčej f hřeča a f řludobu, w dūčhi wuhwadņaza, nař řtajnje f nowa f nařčemu řhōžičej wōbita.

22. A Zošej wōčejimřich jo wot nanomeho řhwanaja pčelwewojche w Egpřtomjēj hiščejce 54 lét a jeho nanowý dom, a běhece řimj, kaž pořbōžičho řojna 110 lét, njemunizy w lēčah 2259—2369 po řřw. řiwēta.

23. A widžejce řřawimowe džečej hačž do řčřtwōřeha řtawo. Tež Wāchřimowe džečej, Wanařehoweha řhna řu džečej pčōfōče na řojewowý řlin, jo mořelčej wōbitary řradžej je hiščejce na řiwý řlin wiačž a ja řwōjich potomifitow pčhřipōnacž.

24. A Zošej, řačřajuz, jo řo řonž ōřiči, džečej f řwōjim bratřom a řodafam: Za wumru, ale Wōh budje, kaž je řlubič, w řhřhnočejčej, kotřez wař řodēřdu, wař wēčejce domapřtāč, a wumwēdže wař f tuteho kraja do teho kraja, kotřuz bē Wrařahamej, řhakej a řakubej pčhřihřahat.

25. A dořelž f wery tal kračje řajelčej, jo řracl jenož na čžah w Egpřtomjēj byřli, f tucē řwēce řludawāřche do Kanaana, wja wōm pčhřipohu wōt řraclřich džečej, kotřičž řeđu dořte řeta, jo bē w kraju řhřejč, w pořtaju a čžido řimi byli a piches Wōže řohnowanje řo řhjo wulzy pčhřiporič, prajizy: Hdyž budje wař Wōh domapřtāč, dha wōmōčje moje řořčej wōřřal, jo byč tež ja f wami pořdel mēl na řlubiņem kraju.

Tal wumrije Zošej, jato bē jo a džečāč lét řtary. A wōni řalubowaju jeho po řhjo řapřomnienju walečuju a pořtořčihu jeho do řačřčaja abo řčōimje je řhřomoroweho drěma. Řajta řčhřinja njewječe tu wōřbitu wořnotu, dořelž njehē bō řačřej f řamjenja fa pčelwewjenje do řlubiņehoh kraja řobžič. A řčhřiny wōřhrowāču něřto hiščejce w Egpřtomjēj.

Wōni njewpčelwewije ju, kaž řalubowaju, hřyřom do Kanaana, tola 144 lét pořbōžičho řu řu řobu wřali a řu ju řa řōřuwē čžajy řhrowali na řolu pola řečadž.

Řřmōwara je egpřtomřf řigowž. Řeho drjewo je wutřajne a tal rjez njewpčelwaja.

Tal řhōčža řo 1. řniři Wōřřahowē f řčhřinjemi řa njehōřich, ře řaromāneni a pōhřebjami a f wulřadom do pčhřichōba. Čžaj řlubiņewu bē řo mřinč: něřto řarōčenje řo němy čžaj 104 lét krařny, hčež řtawimy řo dale řletu, kaž řeta řil řwōje řōřny dale wala bē ře řtawimow, domž řo f řluzowōž řōřnow njewmuri řačřejčil f pčalazym hōčēřtom. Č tyn nařtupi čžah řatonja.

Še řředwōwazych 150 lét nima řracl řane řtawimy řłowibehoh řšōja a řšōžnočej, ale ma jenož řwēřne řtawimy, domž jemu njewjeřje řōđřina řa wumōženje.

Řtawimy řekřny f lēta 1813.

(Řo řranzowřim piřa —6—)

(Pōtačřawanje).

Džečž to řajim f nej po řřobže hōřje. Řimo duzy widžāč pčhes wōčřenje dūrje dwoju wuřow, řiž hačž f wajeř nahaj čžeto mēřčelajta. Wery to řajim řona pčelwaja, a řehōba tež řtara řona njepōřchē, pčchtož hřes dwēla mēřčejce wōna tež hiščejce něřto dželēč. Wōčejčej řanū f čžornym bantami a řčēřofu řaknu f mōdřehō plota, řiž běhečej f bantami pčři řamjenjomaj pčhřiwajonaja. Řejnej ruzy běhečej hačž f hōčžomaj nahaj. Šwadje řo mi jara řrudna byč. Dowjedže mje řōřje do řčēřto wulřejce řimj, w kotřez wulře řhachje a dale řaby řōž řejcaču.

"Řhřidžičejce pōřčej," řona pčhřipōmni.

"Řaj, řny řhū džeč mārčēřowat," wōmōtwoli. Wōžāč řēřna řeččej. "Řam tal řpōřny a řłōbny, jo řřoro wānu."

Řēřto wōna na mnje řludawēče a řhřchāč, tal wōna řčpēřtāde:

"Wōbohe džečej! Wōbohe džečej!"

Řōřom ni řařařde, řo te řhāčřlam řyřnūčej a řo mje wōpřtāča:

"Wāčže bolāzej nořy?"

"Řaj, řhjo řři dny dořto."

Derje, wulřejce řo řwōje řtawije a tute drjewajny řo wōbūčjel:" mōna wōmōtwoli. "Řhřidnu hřyřom řajy."

Wōřtaji řwēžu na řbōže řtajo a džečej dele. Wōřpinač řwōj tōmrič a wulřūč řo řřmni. Wēčāč pčhřerje na pōbūřchōmaj a řēbi myřlāč:

"Wōj Wōžo ... mōj Wōžo ... tal mōže tola čžiwjet řetlo wutřāč? Wēdje by bylo, jo byč wumřjet."

To hēč řebī duzy po pčēžu řhjo řta řōčž pčhāč. Řēřto pař, pčři čřōřhych řhāčřāč, čřujāč řo řajř řpōřny a njehōřowu, jo hych nārādāč na pčhēzo wūřāč, naječāč čžety Wāřhāty a řhāřāřinč a řtawje řōwēřna a wōřřitřich, řiž derje řo muu mējadu. Wēčāč řo jara hūjenje.

„Dobry to tajne węzy myślach, wożničichu ho durje a wulki, bylny muž f wotbami hižo schěrny do jstwy satupi. To bęčeje jedyn f teju. Fortezny bęch dęłach pšchi dżele widołat. Węčeje ho fojšču woblekł a mejejeje faran a dwę ichleńzy w ruzh. „Dobry wječor!” wón prajeje, na minje trudnje pohladajo.

Bohilach jenož hłowu. Sa mužom satupi stara žona. Męjejeje drjewianu dńočku a fajejeje fu pšchede mnu na semju. „Tyščęje majčej nohy do woby”, wona dżęčeje. „To wam węčeje derje čini.”

Węch zple hnuty a pšchi hebi myślach: „Je tola hiščęje dobręch ludži na hwečeje. Potom wusluch hwojeje nohajzy. Dofelż bęču ho pučęerje rospuła, wone krawonjachu a dobra stara žona wołpjetowalčę: „Wšohe dżęčo! Wšohe dżęčo!”

Muž ho mje woprachta: „S wotkal jęče?” „S Walsburga w Vothingraifej!” „Ale derje!”

Ho nętoręch wolomifach wobracęje ho f hwojeje žonje: „Dži tola po čęerjow khlębowy tyfań! Naju młodżęnz hiščęje ichleńzy wina wupije a potom čęerjow jemu w męerje spaz dacz. Pšchetoz trjeba męra.”

Pšchi tym blido te mni pšchizny, tak fo męjach nohy w derje činjazęj wobyje a winoway faran pšchede mnu. Potom napjelni wón naju ichleńzy f dobrny bęchm winom prajzy: „Wam f strowoščej!”

Hořpota bęčeje wuslucha a pšchinęby wulki, hiščęje čęorhy khlębowy tyfań, kiž bęčeje zple f čęerjowj rosbężanej butru potryt. Nęto hake čųajach, tak hđown bęch. Storo bych do womorj padny. Najęerje to tučzi dobrny ludžo widožachu, pšchetoz žona prajeje:

„Prjedy hacž jęčeje, moje dżęčo, durčęje nohy f woby wjač.”

A prjedy, hacž japščichach, ičto čęyčęje činję, ho wona pšhili a je hwojim ičęoržuchom mojej nohy tręčeje.

„Wđi Wožo, Injeni”, lawolach, „ho wo minje staracę, jato bych wajče dżęčo byt!”

Ho šhwili wona wotmolwi: „Mamoj tež hyna pola wofakow.”

Stęchach, tak ho jęj ręčž pšchi tutnyh kłowach hacęęjeje a wutroba mi krawojęje. Myślach a nařatřinku a na čętu Marřatu a njemůžach ničo wjazj praję. „Jęčeje a piče!” nujowajęje muž, tyfań do křibow krajo.

To tež čųinjad a derje mi jęřoboz, laž žęnje prjedy. Wobaj mi mjelęzo pšchizlawowalčata. A jato bęch dęđel, muž pořtanj. „Hų”, wón wotmolwi, mamoj tež hyna pola wofęta, je řadżene řeto do Wulfęje čęahnył a njęřmow wjazj powjęjeje wo nim dostalaj. . . Wđojny hu řatohne.

To prajinidři pšchi hebi njęs tym, ho ruzh křizžuzjy po jstnje křobđęjeje. Čųinjad, ho ho mi wočzi řadżęitęje.

Radobo prajejeje muž: „Nęto pak dobrny nđ!”

To prajinidři wotęđęje. Žona f dńočku a nim dżęčeje. „Wđ wamaj řaplacz třpaz řwęcž”, a nimaj wolach. Wđh pšchewođž waju hyna domoj.

Potom ho wuřleřach, leńnyh ho do toža a wjerdęje wuřnyh.

IX.

Naijatra wotučęch woloko řchęřęch. Na rōžu mniřkowęje dńoři řęjejeje trompetat, kiž f hromadżęnjju durjeje. Wřhito ho hivalčęje řęchadžę řonje, wořh a ludži nimo čęahnučž. Wořh drie mje hiščęje řętro boleščęte, ale poręno řadżęnjnyh dnjam to ničo njębęđęje. řato bęch ho čęiřte nohajzy wobul, čųajach ho laž nomanarodżęny.

Stęjad řęćęje na nohomaj a wrajaj pšchi hebi: „Dđž to tak dale pńońęe, řořęfo, wuřęčęje dobrny wjati. řenož řapocřat je čęęřt.”

Zple řobozowny ho woblekach. Węřetowana žona bęčeje mojej řtupni f popjęłom napjelnita a na řhacle řtupla, ho njębyčętej hromadęje řęřęje a tola wuřřonęte. Węřęte derje mařanej a ho řwęcęęęčętej.

(Wotracęomanje.)

Pńotnemu čęajej.

D drohe jęhno řęjuřo, kiž ja minje f hmerječzi dżęčeje, řęw ja mój hrečž ho krawowilo A řęčęřlinny tak bęčeje, D pomhaj mi, fo čęęerjenju řa tebi řwęcny wofanu.

Ty čęęřit řy, fo bych tež ja řu f tobu čęęřit, bęđžit, A fo by moja wutroba, Wđi duřh ja tobu řęđęřit, D pomhaj, fo węčęerjenju Čęi pšchęzo řwęcny wofanu.

Čęžu f wutrobu řęj pojadacz řęo řřudowacz dacz f tobu, řaj, f tobu ho bacž řęhřžowacz, Do řmerječęe hieč ja tobu, D řęw, wo to pšchędu dđa, řo bych čęi řwęcny wofat ja.

Daj pšchizęi wřęęe čęmilę, čęęerjenje, Daj pšchizęi wřęęe řęřę řřudny, Daj řazęicę a tež honicę mje, řranęny, bity, řudny, Daj pak, fo wofat te węčęiti D řęw, pšchęzo řwęcny čęiti.

řa wđm, fo my hjęs čęęerjenjow Dom f wjęřęlu njęřřidżęnjem, řy řu do řwoidči řřakowolčom Wřęęes řęřęž tež dowjęđęch, řęhřžoz f tobu dže pšchęs čęęerjenje, Tež f tobu węčęnje řobozny je.

Dųž jęhno woye, wumny mje ř krowj twojęj mje řat řjenje, řo ja pšchęs tebeje we męerje řęo řhwočž njemžny řęnje, Do twojęch ranow leřny ho, řak wumru ja čęim řobozničęo.

řelach.

Wřchelake f bliska a f daloka.

— řupjanřte řarite męito, řotrez je ho pšchęs wotęđęnjęne řnjęja dęchowneho Wřęęe wupřodńito, hiščęje f nowa wobřadżęne njęje a njęřh f temu tež w to řhwinu řone wuřlawy, laž řęřęřimny, dofelż ho tam hiščęje ničęto řamolńitj njęje. Wřy řupjanřtej wřęęadę f wutrobu pšchęjemj, ho po bęčny nowořho řudčowpořřęria namakata.

— W řakęřach je pšchęd řřofřim řwudowjena řęmžmora řęmřęta. řęjnny njębęčęęřęři mardżęřitę, řotrez je nętorę řęta prjedy řęmřęta, je řęřřitę 6000 řřwudow wotřatřł f tym pořřanęnjem, fo by ho daň njęs řřudę wudowj w řakęřach rosbęđęitę.

— řęw w řradżęřanach je ho řařę řřwile wofalanę řřak. řwudowa njęboby dęchowneho řřřřmanna je inuřřkownęmu niřřionřtju 50,000 řřwudow wotřatřł.

— řřalę je ja řapęřęju dęiřęřitę a mofrotu węđęčęřit a řaž ho řda, nima je hwojim węđęčęerjenjow zple njęprawo, pšchetoz męřož je jato tořki męřny řwęcž f nam řęđęřitę.

— řona řwřęřęw w řarlinęje, řotrez je je hwojimi řřiritiřřifřimi řřumřęřimami ludži jębala wudowarjo, to mōže dęchow moręnyh řawolacz, by jębanřtwa dła f řajnuw na 18 męřęřow řařřęřita. řwona ho wobľęřęřowannā a pšchi tym hu ho wo jęje jębanju pšchęřwęcęřitę. řacž pak butřža ho řřiritiřřio pšchęs řwile wuřud woprawadęje pomuřęčęž, ho řara wřęřaha. Pšchetoz řęřčoz čęęe ho řam řębacž dacz temu ho pomhacz njęmōže.

— řwōž „řurij řwofł”, řotrez bęčeje na řojenje řęřow f řupje řřalad wuřęta, ho ja 4 njęřęle domoj wotřęřita njęje. řwōž je ho najęřęje f 12 męřęm, řotřž bęču na jęti, pobudřita. řo je řęđmā řřęřęřa řwōž, řotrez je ho w řęřę řřnję řřubita.

Soy-li špímat,
Pítnje djetal,
Stromja eje
Sawójnyj štatol,
A twój šwíjatol,
Stradny je.

Sa jaw špírazny
Ravoj mózny
Lubofej ma;
Wóh pať šwíteny
Wšeses špať mieny
Szerfwojcej da.



Vsech ty špíwajš,
Sawítenje bjeľach
Wšedne dnj;
Djeť pať šwíjatol,
Dujdaj daty,
Wotpočaj ty.

S njebešj mana
Přech ej šlmana
Šíwíwofej je;
Šíwa woda,
Přej Bóh poba,
Wšedno ejet!

Serbske njedzelske lopjena.

Wudawa šo špízu šobotu w Smolercej knižecišćejcetni w Wudušćinje a je tam ša ščtwórtlětnu pšchedyatu 40 np. dostać.

Žutry.

Marč. 16, 4.

„A jako tam pohladachu, putnychu wone, šo tón kamjeň wotwaleny bě.“

Žutrowne wjekele dženša we wutrobach wšitkich wěrojacych křesćijanow bydlí. Wjekele šwonja žutrowne swony, wjekele pšcipowjedaja žutrowne škerludše, haj, šamo šwórbra šo šobowjehelí, wacžítí šo k nam wróćiwjící šwoje rjane škerludšítí šanošćujja.

Tež my, moji lubi křesćizjenjo, čizemy šo wjekeleč. Bójce, džiny š pobožnyimi žonšćimi k rowej borještanjeneho a šćhčimny wulku dobyćekitny powjeseč šerčity žiwjenja: „Šmjercež je póžrjeta do dobyčja. Šmjercež, hđže je twoje žahabdo? Šela, hđže je twoje dobyčje?“ Wny njetřebamy wonjazyč wězow našupowacž a čzelo teho knjeľa žakbomacž, pšchetóž wón je žíwý a knježi do wěčnjošće. Wny šo tež bojalnje, kaž tamne žony, prošćeč njetřebamy: „Ščtó budže nam tón kamjeň wot rowowych durjow wotwalicež?“ Pšchetóž tón kamjeň je hízjo wotwaleny. Tón šćyníšdaj je ryhel šmjerceže rošćamať a durje wušćeknyť. Wobšladajomy hebi tón wotwaleny kamjeň w šwětle žutrowneho křónceľa.

Wón je pomník Bóžeho wodźenja. Čěhći pjatt myšľachu hebi čži nješćečelšo, šo maja dobyče. Tón šnješ běče na čžíz pšćhítity, wón běče wumřel a ležěče w rowje. A na jeho row będu čžęžtí kamjeň položítí a jón šašćyglowalí a wofaťow tam na štražu šćajítí.

Wěrowicež běče po šćazju pčěhšćezana, prawdošća pohřebana. Ale hlaj, kajše žutrowne dobyče knješow! Šemja šarži, šogel šo rošćemi, kamjeň na bot šćečí a wozjazy šo našróža a k šemi padnu. Tón knješ Ješus pať wutóže jako šeršćyta žiwjenja. Wótž je šyna šbudžít. Džíwne wodženje Bóže! Šladajo na wotwaleny kamjeň šo jemu tež ša našč čžah dowěruju. Dženša drje šo tež šda, kaž byču knješowí nješćečelšo dobyče dostać mošlí. Wjele luda je jim pšćhípadnylo. Wona je žakbina wučžba, kotřož čžłowjeľa šćežo wěru a šwědomnje bařtu čžini. Pšćežo bóle a bóle šo w našćim čžahju čžini. Š daloka je hízjo hřimanje šćhčecž. Ščtó budže? Wotwaleny kamjeň wot Ješusoweho rowa nam proji. W šwojim čžahu tón knješ šam tu na šćwíščěžu budže. A šćhčžuliz pšćečžíwwo njemu řečja a čžinja, ničo jim nješowba, tón knješ wostanje dobyčjet.

Wotwaleny kamjeň wot rowa Ješusoweho je pošľední kamjeň na twar došonjaneho horješćezja. Wny wěrimy, šo je naš knješ Ješus wot hřěchow wumohl. Šđy by wal w rowje wofať, šćhčt by wučžítečít našču hřěčžny pšćt? Ščtó by nam móg bať, řečjazy hřěcha rošćamačž? Křyřtšus níz, pšchetóž wón by šam wopor hřěcha byť. Wón potom njebeť tó jehňo Bóže, kotřož hřěčhí šwěta nješe. Wón potom njebeť našč šćredníť a wučžičhí měšćhnik. Žešo frej naš potom njemošča wumpež wot našćeje hřěčženje winy, pšchetóž wona by była šarna frej čžłowíšćeho manřarja. Ale něšto je křyřtšus horještanyť wot mowych. Něšto je našće wumđženje došonjať. Něšto mamy wujednanje ša našče hřěčhí, kotřož je Bóh pšćhíjat.

To wobbšwēdzuje wotwaleny kamjei. Pšchetōj wōn je poβlēbni kamjei na twar našeho wumozjenja.

A wōn je rōžny kamjei zyrtoje. Břeni kšefeczijansti kšezor da wysche rowa kšyrstuhwōweho krašnu zyrtej natwaricz a sej zyrtej řiwjateho rowa narjetnu. Ale zylte kšefeczijanstwo njeje ničo druhe, řhba zyrtej řiwjateho rowa. Tōn kamjei, kotryž řu cšēbłoj sačyřšl, je řo rōžny kamjei řezini. Pohladajće na japořchtolow: řhto je jich tajřik řmuzitny řezinō? Wřyblicze řebi, jena muezba, myřl, myřlicze řebi, jo by tajřa řwet pšchewinyla? Abo myřlicze řebi, jo bychu řo czi muzoj jo bařtu řrudowacz a moricz dali? Abo myřlicze řebi, řo by našcha zyrtej pšehka řihcže řetajla, řdy by na řkšiwom podložku řetajla, řdy by na pšl natwarjena byla, kotryž řu nētoři jebadojo řwētej mjes wōzi cšyřl. Dolēj s tym, řesuš kšyrstuh je woprawdže řorjetstny. Tōne pobam řu řwjeři japořchtoljo řaž wulku řtaju do řkšumjazeho ludoweho morja cšyřl. Šchtōž řo wo njōn řtorzi, tōn budže řo rořtaječ, na řtorchož pał wōn padnje, řeho budže wōn rořmajēč. Tak je, tak budže řač do řōnža řwēta.

Škōnežnje je wotwaleny kamjei řakladny kamjei našeho wobnowjenja. Štrēdže wo řkaju řmjerce je mōž wēčnego řiwjenja. Ty ju w řistoriji zyrtoje wobladař. Řať huřto by zyrtej wot řurowaje řwētnje mōže řiwjalana. Ale řōžny řrōč w njej bydłaga mōž rowoweho ryřhela a rjeřajny řrořputny a ř nowej młodořtnej mozu pořtanye. Ty tu mōž pōnuajesh w řtutach, kotryž řtej kšefeczijanstwa wēra a lubojeć dolonajēč. Ty pōjnoječ je w řmuzitnych wēřozobch, wo wutrajnoři mšionarow, w pomiznoři diałomšow. Wřyblicř řebi řhano, jo by tajřa řiwjenřta mōž s wēry do nēřajehi mōrweho pšchicēř mořta? Řē, řiwjenje wuřřabga jenož wot řiwjeho. Podať řu, luby řkšefeczijano, s cšēłom a dychu do lubeho řnjeřa řewel kšyrřta a řhabaj, řač tež mozu wēčnego řiwjenja w řebi njeřačujesh. Ty řo modliř, a wōn je tebi bliřto a dawa tebi řhrořtoleč ř wojowanju pšchecziwo řrēčje. Ty řlyřlyřly řeho řlowa, a wutroba řo tebi řori w luboři, w nutrořci a radoři. Ty řtatař, a wōn řo ř tebi pšchiblyřje a řlyř řwutřewa a řebje řrořtaje. řaj řawēnje, wōn je řiwj. Wotwaleny kamjei je řakladny kamjei twōjeho wobnowjenja ř řiwjatemu řiwjenju. řutry řu! Tōn řnjeř je řorjetstny! řalleluja. Wjeřel řo, wjeřel řo, řkšefeczijanstwo.

Na jutrowniczku.

Řkōb: Ach, wostai pšči nař s řnadu.

Nařch pšchelamať je řiwj,
Řiž pōnōže řrēdy nař
A jara miłošyřny
Nam dawa řbōžny cšař.

Tōn plačej našchōj dořha
Ře řařnił řariřmo.
A pšchijehje nam s rowa
Dolēj mēra wēčnego.

Tōn law se řhtoma řudj
Ře mōžnje pšchewinyl.
Řēř pšchitū ř njemu lubj,
Šo by jich řnjeřej byl.

Řnjeř řesuš dawa řnadu
Wřchēm řmōžny řionřim,

Řim řhwi dobru řadu
A řiwnje pomja řim.

Řēř prawi řařwōja
Řō řbōzi j řwjeřlom
A ř dobwanju maja
Dolēj mozy ř řesušom.

Řwal řiwjenje nař wola
Řēř řwřitřich ř řiwjenju,
D řkšchym řeho řlowa
Še řwolnej wutroba.

D wutřny tudy řhōdžic
S tym cšchim řhjeřezom,
Řiž řbōžnje nař čje wōdžic
A ř Wōřej pšchijewēč dom.

řoj, wuř nař, řudho řiwjaty,
Tu radoleč řutrownu.
řač řudže mēř nam daty
Ře wēčnym řiwjenju.

3. Ř.

Dowēř řo řohu, wōn pomja!

Wēdže wjeřor 23. deřembra. Nařajta dyrřelēche patoržiza byč. Wōtry wēř řkšumjeche wotō řkšonjaneje řhēje, řtorž s řōnž wby řteječe. W niřej řtwiczy řebječe řtara wōwta řa řhōčlem. řene wtořy bēdu bēle řa řhēř, řiž řo wōwta řhēč wōwkami s mōřelōm řhōčelē; jēne wōbłōže bē potne řmōřom. Na wōwczaj mēřelē řtara řkšelēřtana řrylu. Řiřeh nej řteječe řtara řlōdo, na řtoržny řibitja řelēče, w řtoržj wōwta nutnje čitajše. řamřa pōbla njeje mato řwētoleče dawoče a wōhēř w řhōčlach bē řařnił, jo jara cšōpō njeř. Š jēnej řudu řerēčelē te řwajete řnił, s druhej tolebu řkšumajēče. W te řhōčtja, ředom řelēč mēřozow řtara, dēřamajē. Wōna bē řunje wuřnjata a řtara wōwta řebi wōwta řrōžu dawoče, ju pšči řpanju řdžerēč. řola řoleřti na řpřudowanju pał řryha řhōčtja, nimalē řti abo řdřry řēta řtara, řebječe a řhōřtaječ s matej řēčtu, řtorž řo řwōjim wōřhōnju jow a tam řtajo jēne wjeřelē řhōdžowalē. řēna cšchidna bēře w te niřej řtwiczy a by řyč, řotřiž tudy řhōčej řhōřnym wjēdrom, wōwta řhōřwajny. řwōje wuřhōwane mejođu, řa řhōřwajny mēř mořl. Ale — ale, wřcho řtō njeje, řhtōž řo řlyřiczi!

řtara řalž wōwta bē wot wulłej řiwnoři a řtorolē wřchēna. Wōna řeho bla je řhōweho řubowanēho řōřeho řlowa mōž a řtorž čerpač pšalēche. W řwōjim dořtim, řiwnyř řhōřwajny wōłnym řiwjenju bē řtanjē w nim namatana, řhtōž mōželē ř wōřchewenju dūřte řkšicē. Řēřto pał řtōřt řōle řrēbaiche řlyř řdy řrēdy. Řēřtore mēřozy bēdu řo minule, řo bē ju wulłe njeřōže potřechiło. Wōna bē jēničelē řyňa mēla. řōn bē řēřny a řrawny muž, řiž bē řebje a řwōjich ře řwōjeju řulow řēłom řiwil. řwōn bē wuřchitny murtēř byl a dobru warbu mēł. řunu bē řtorny a wjeřel, wjeřor a řēčezom a mačeri řōženje řrajō, na dēřlo řchōł a řkšōj bēdu řeho mōrweho dom řpšchijel. řpři řwōjim řēle bē s řhōřelē murtē řele pamp a řebi řlowa a řlowy řrořařl. řeho řōna, řižom dawno řhōřwata, bē řo pšchē řo řat nařrōžata a řudřita, řo do řēnjēne řhōřelē řařabje a ni njeřelē pōřřiřcho pōbla řhōweho mōndželēho w rowje řelēče. řať bē řo ř dēřezajē řkšowōwōczu řa njū řaral, a řwōju pšchibōwnu dšowtu, řtorž bē řej řunje řač řyn dořta byla, řhūbita. řej pał ničo njeřēřaj řawōřajōti, řač dwe řhōřty, jenu řti řēta, druhū řhōřty njeřelē řtara. řo řyřym řchōřtim řwēčje njejemēče řanēho řlowječa, na řtorchož by řo řwōřelēč mořta. řenož njeřelēho Wōřta řo řerēčelē a na njeho řwōje dōmēnjē řtaječe, bjes řtorchož wole řana wōřta s našelē řlowy njeņanje, řiž je řlūbil, řo njēna najřubjeřiēcho a najřhōdželēho řatōmbječ.

řiwom nēřtore mēřozy bēdu řo njes tym minule. W tutyň cšaju bē wōřha řalž wōwta ř njewōřwajenju wjele řewōwōče a řiwnořiē wuřčerjta. řiž jenož wutroba bē jo w řwōdže cšēřta, řo bē wřchitřič řwōjich řubowanā řhēř řmjerč řhūbita, ale tež

čježna lubošej wo wichebny kšlěb bē so k temu pšchwaldala. Da hwojeje wuhpoteje staroby bē jenož mōl dšćelac a warbowacōj mōwka. Nēst pať, hōdž dyrjebeje teju dšćicōj blađac, bē zyle sadžewana, hēbi nēstaje krowčich i nšćužicōj. Štoradžu drje ho dōwri wježni lubož a nēstaj dōbacōj hōwdōž ho w lubošej a šmilnošicōj sa nju a baridžu jej nēstajku šcherpatku i pomožy. Ale to wšahat nišže dōbacaj nēstaje. Wona bē hēbi nēstote toletki i čěžnemu pohybej na jad položajta a hač hēm šahrowala. Ale tež tute male famoženje bē nēst pšchtrębeje. Dženšja bē pošteni krowčich ja pototru kšlěba wubala a wona njewjedžeje, šah bōdže ho a te mōlčje krowčiki na šwiate dny nahyščicōj. I wšahat dyrjebeje winožu baň ja hołpōbu brach, fotuz wošbēdžer kšče, w kotrežj ho ani prōščta jamaricjeje myšle njehybaje, wot njije, teje hšubaje wudowy, hje wšijeje šmilnošje a i hroženjom, so ju wučęženje, hēbi žadače? Džen a nōž bē pšči hēbi tabu šladowala, šah by wuhbōd i tajlich staročejow namafala, ale štajnje podarawo. Duž bē hēbi dženja wječor bibliju i poloz wjala a i njije jej najč šnjes na wšičite hšufnje praichenja wotmōwotnje šćiejeje. Š nutrociju wona kšjenje čžitaje, kotrež pola Matēja na šchetim šlawje steji: Pšoblađaje na pšati po njehjeham a njelataraje ho, šhto budžeje ješč, šhto budžeje picz, šhto budžeje ho wobletac; ja wšičitim tym steja pohanoj; wašč njehjeli Wščež, so ju wy teho wšedho potrebeje. Haj! wona špawaje krowčicnje wšči hēbi:

Dže strach na mnje,
Ze šle k ja mnje,
Dža ho, ju wšičjo kōnjež dje:
Dža hēm mērna,
Wohu kwērna,
Wōn mi bōrny pomōacž čje.

Wōh je mōžny,
Nšdny hrožny,
Šhwatčž hwojim i pomožy;
Šcho je lōže,
Dadž ju mōže
Wumōž jich je žatočje?

Šsyhny ho jej i wočowon roňaju, ale wona je je hwojim šchoržuchom trejeje a ho i malej Marzy šćiejeje, kotrež bē hižo dawno je pšobžiwotju na nju hlađata a ju sa šwrtju pšchmafala, šah by jej nēstaj prajicōj čyžla. Ruba wōwka, dšćieje wōwka, powjedajeje mi tola šah nēščto wo lubym Šbōžnicu a Wožim dšćicju, šah šče njedawno čimta. Žako bē wōwka pošlednje hšuficju i wočowon dōwreka, iapočja rečejč wo šwadim narodže, wo žabiku w Bethlehemskej hrožji, wo poštręžu na polach, wo jandelšah a jich špēnu. Š nutrym duchom bē Marja pšchpōšuchala a w rabinowej wješčelōje ju jeine wobličio bšćiejejeje. Šah dha, luba wōwka, pračjeje ho wona, tote je? Dža tola dha, Wōže dšćejō wšičite nož hwoičiž lubych jandželow i pētym dšćejom na jemju kšēle a čji jandželjo xane selne ščmrowe ščtomiki hōbu njehju, na kotrežj hū njehjeje jahlucza špōwšichane a na nič jašne hwoičiž špōwšicja, kotrež hū hēbi na hšewdžah špōščile. Šah dha, wōwka, njehpōščele lubu Šbōžnit tež k nam hwoičiž jandželow? — Na to wōwka wōwta žaneho wotmōwotnjeja njewjedžeje a hšlyh jej i nowa do wočowon šwacudu — pšchetōj wona myšlejele na to, ju wšahat tež ani kšlěba na šwiate dny njehjeje. Marja pať je hwojimaju ručkōwaj jeine wobličio majajō prajicje: Njehpōščjele tola, hnadž dženš w nožy jandželč pšchindže. Tute, dšćejachō dōwřenija polne šlowa jeje staročejow wutrobu hšuboto hnujaju. Ječ bē, jato by tež wona šimla hwoju žuju nabižuju na šnjejla w njehjeđach štajječ a ho i tujaj hšwrtomaj žyle do rukow miščejnēho Wōžja pōbac. Wona Marču do tožja položji, hōdžež ta pama hšidjeje ras hwojejo Šbōžnicu pšobščeje, so by hwojejo jandželja pōščat, a hšnyh ho šama k nej, dōdže bē lampu hšwrtja, w kotrežj bē ho pošlednje hwečenjenje dopališo. Čžma a čžičina kšewjejeje šwistuju.

Tōn šamju dženš popōdnuju bē pošnit gmejnkštemu prjōdštetjejeji list pšidniščej. Šwito to njebē, so by do teje wuy list pšidščot. Zeje wobhlytēje je hšwontomim šwētom a jeho nalež- uwošemi wjele čimicōj njemjejadu. Taji list pať, šah tōn, hšidčeje ženje tu hwoj pučz njebē namafat. Šnjes gmejnicōj prjōdščetjeji jōn na wšedch bōtadž wobšladowaječe a jōn na porščach tam a jow kolebatje. Š hšiwajuju bē dobra wina. Wšchetōž wōwka na wob- walžy ho pošnju štempel Galwešton pošlawomaječe a bēšče hōbu napšchane: Dobre ja 300 dollarow. Wōmaku ho wōn šhrawa a list wočimti, i fotrehož ho dwe papjeryž wunahlyščite. Kšētiže hēbi hwoju brylu štaj, so by čžit, ščto to je, ščtož i datōweje Ameriki na njeho pšchindže. Žena papjerka bē nēstaj pščeme- njerka (wšwečel) na 300 dollarow abo 1200 hšwntow, kotrež dyrjajahu ho na pjeničnej banzy w šlistim čimelje wuplacičje, druga pať bē list, kiž mējejeje tote wopšicjeje:

„Wužy woženj knježe! Ze mimalo 46 lēt, so we Wšahšej gmejncije škuba wudowa wumrije, kotraž jeničše dšćejō so hēbi hšowotajti. Žona bēšče kōstič čyž do hwojicje šmjerčeje do teje wšy pšchicajewaja a njemjeđeje žančy štarščidž ani šlistič pšidščelow, šohjž bychu ho ja dšćejō štaradž mogli. Tak šćie- iče wošhročenju hōž hantluti njies žuhym ludžimi, žyle hšudy a wopuščidžaj. Ale hōžj nan a macž nēšto wopuščidžajti, dha Wōh tōn Šnjes jeho tola njewopuščidžaj. We wuy bēščajti mandščelaj, kotraž žančy dšćejō njemjeđejajta a teju wutrobie tōn Šnjes i šmilnošicōj hnujeje, jo dšćejacišneho hōžta k hēbi wšwajidž wozahybajewaju. Dyrječejaj jeho i wšedmu dōwremu a jato bē ščynu wuhbōžil, štaradžajtu ho ja to, jo k tyščejštemu miščetaju pšchindže, hōdžež nēščto hōdneho nawumju. Tūtoň hšudy hōž bēč ja. Šo šmjerčej mojeju dōbročelow, kotraž bēščajti mi nanowae a macžene mēšto w šmilenja polnej lubošej šatwipi- loj, ho mi wšuhdōžom šwštaječe a ja wōmšantuju, do Ameriki čyžahnyč, so bych tam hwoje šbože špjal. Wōh tōn Šnjes je nje šwarowato a žohnowat. Wšele šrudneho hwoje tu i wo- pšebka wšwlat a wšelata našhōnjenja čimti, hūm njie trađat a jow a tam wōfoto pučewat. Dženšja pať rjaju šarnu a hurske šukla wobšebžu. Wječera hūm je hwojeje mandščeljej hwoj šilōwom mandščelšit jubilej a šmōž naju jeničšeje lubo- waneje dšwoti hwoičiž. Nafajdu wutroba ho wot dšata ja hnadne wōdženje Woje pšchewlōweče a špōmōnaje na dōwrotu a šmilnošč, kotraž je ho mi jato šhročeje wo wōžnym traju došta, ho hnuty čyžajach, njehštemu Šnjejcej wopor dšata pšidniščej. — Teho dha Wšam tudy 300 dollarow pšchpōščewam a Wšah prošaju, te šame na to naložic, jo by ho šwrtwa wot ničy wozahajnyla abo hōdž žana tajta we wšy njije, jo bychu ho pjeničej hšudym a špranumju šarščim jato pōbjerač i wo- čęhtnucim jich dšćejō wudžēle. Ša ho nabižim, so tūtoň mały dar čyžo dōčej Wšam do rukow pšchindže, jo jenenmu abo dnyhemu Wšahčij hšudoh na šwiate dny hōdow i wješčel škwi. Tōn Šnjes pať čyžl hwoje žōgnōmanje na tutu šćerje- patju wotožicje a š hnadu na mōj dšafny wopor pošladac. Wšam a Wšahšej žplej gmejncije i datōweje žubny wjele šwōza pščejō, hūm i pōščęčewōwajym potrowjenjom Wšah

Kurij Wšera.“

Gmejnicōj prjōdščetjeji, hšuboto hnuty wot tujej ryncowon, ho na mējeje, šwobletan šajšč bē, šhrawo a i tatej duchowemnu šhwatajeje. Tōn ho dōbžajč njemjeđeje, jato jeho hšubō, kotrežō jato mēreho a pšchitōneho mōža šnajeje, do jeho šwty i wšlufim wješčem wōtanjom šwupaeče. Ale hōdž bē te papjery pšchelabat a pšchēžitaj, jeho pšobžiwanje wōščicjeje. Šo prandže, tajta dšatōwnošč bē wo šnecnu ređto namafa, šawōla wōn a po ščōtlim wōspōmjenju prajicje: niščto tote pjeničej wuhpōdjo njehjeje, hač šlara Galiz wōwka, kotrež je tōn Šnjes po wote- mješčju jejnch dšćejō staročej wo jeju šawotajenije hšwrtow na ščuju wotožic a pola kotrež je mējeje jeho najmjeticha mifa. Wōbaj, duchowny a gmejnicōj prjōdščetjeji, bēščajti pšches jene, na- šajtra tōn wō pranam čyžu dar hšudje žōnje pšjedpōbacž. Žane wjele njemjeđe to wulle hwečenjenje wopšicaj, kotrež ho pšches to pšchitōwoma. Raž wōnemjena Galiz wōwka na hwojciž štanže hwe- džeječe. Nafajō a ruzj štwištōwiti wona šawōta: „Šah je tōn Šnjes dōbročejom! Ša njehjūm hōbna ani doštowja wšijeje šmilnošicje, kotrež mi wopōščajč“. Na drube ranje pať, jato Wōži dženš šwitatje, ščmroweju ščtomiki pšči tožu lubeje Marči šćiejeje. Na nje čšwēnjene jahlucza wšwahaju a jōne hwoički ho šwēczaju. Wōži jandžel bē to wobradžil, njije wōwne. Marča? Wōbež hšwrtōž pať wot wobščebžōmanjom hwojeje wōwki wotroščicjeje a bšćetjej pēnaju pōbožnaju hōščitaj. Wšedēnje pať štaj, šah bē wōwta to jeju wuščitla, ja hwojeho dōbročelja w žulje pšpōžol a jeju pšōfina hu wuščijšana. Tōn Šnjes je šamnu štrōmu mōrja šame žōgnōmanje wōdšēlat a Wšēčej dom i dōbrim ščōžom wu- hotowat. Rōžba dōbročejowščej, bližičemmu wopōščafana, je wšahat jato šadženje wopora, kotrež ho k njebu ščeha a i ščebja i Wōžič hšwrtow šōžo bele puščajta na škuba jemju.

Štawimny rekrutry i lētā 1813.

(Wo franžowštin pšja — 6.)

(Pōstacōwanje.)

Ščōnčnje wšah hwoj šoristite na šćibjet, njemjeđaj hšwic, ho tutym dōbrim šudom, kiž bēču nje tať berje hōpšōwōwaj, pōšabōmōacž. Čyžaj to po appeli čimic.

Na torchoščęju stejadu hižo mnohy Stalisy, Čsajazy a je jubami dyrtolazy. Wioji trawjeno Jürst, Klipfel a Sebedej pšćin- dżędu wofotaj podšęstę.

Na jenej stronje torchoščęza widżad nydży fanomy a lajetu. Wabizny bujarjo wobżachu swoje tonje k serozijam.

Kam napšćędzęno bęhę wofota ja jęsbudę, tak wyhōka, faż Wstajburǵika jyręje a toto wofota stejadu wyhōte wubedene třeže. Wobdobne bęhęje ženje widżal njebeč. Hōdžy ho roshladach ja- poczachu bimbawoće. Kōdžy fupri na jiwje męstno. Sejmam Widal pšćihawata, i mantlom na ramjenjomaj. Š wrotow nam napšćędzęno pšćijędžędu woły a na nań ho franzowizy abo italzy wolačęje, to budza ho třeby rosdžęłęč a jo ma kōdžy, hōdžy ho jeho mjeno wuwōta, wujupicę.

Wōs džępacęz krocęł pšćęd nami stejęče a appel ho japocęta. Kōdžy wustupaj i rjaba, hōdžy ho jawōta a doła patronowu tošču, tekap, bajonet a třeblu. To wšichto hebi pšćęs jiwuju blinu, kurtju abo pšćęs kil powhacędu a duż je jiwozim kōbulami, męzami a brōnijem faż rubęcęntyż wubladacędu. Dostach třeblu, tajfu wulfu a cęstę, to mōdžy ju lębna njęčę. A doleż ho mi patronowa tořka nimale hačę k bristowjam bimbajęje, potaja mi jeržanta Winto, fat ho paży kurtęstęcho pšćipinaju. To bęhę jara jprawy męz.

Potom dostachmy kōdžy pol sta patronow, jęhōtę žane dobre jnamo njebečę. Nętko widżachmy, jo našcha nusa bōrty nimo njebudže. Čępčędu nętko wofupicęz a ho do našćich hołpodom wrōcicęz, ale nadobno wućežeje hejtman Widal jiwōj tekap a pšćihata:

„Wrōcęje ho!... Do prędta!... Maricę!“

A bimbony japocęachu jrimacę. Jara nje mjerlaję, ho ho njemōžach jiwojemu hošpodarjei džakowacę, kiz bęhę mi telto luboćeje wopotalaj. Jrajach pšćit hebi: „Šmęja tebe ja njędžatownoh!“ Tola dyrbjach dale.

Džęchny po dohęe stęhņeje drōty a j dobom bęchny s wonka męsta na brjoju Aljeina, kiz bęhę žyle i lodom pokryty. Na brjošomaj pošćębowachu jo wyhōte hory i rozpadnjemym i hrodami.

Jęhō batalion džęčę k Aljeinei dele, kiz my pšćętrocędzachmy. To bęhę rjamy wobkultazy napoglad. Njebečny na kōdži kam; pjęcz abo kšćęz sta krocęł pšćęd nami, džęchu druch wojozaj, kiz pōtworawe woży pšćębowachy. Wōd njebečęje štabi, ale i męstlom potęty.

Hōdžy bęchny na druhj brjoš dōčęsi, maręčęrowachmy hiščęje pjęcz hōdžim dohō. Sebedej, kiz pšćij mni džęčęje, jrajęčęje:

„Hōdžy dyrjajo takle maręčęrowacę, je mi žyle lubo, jo du do wojmju. Tak i njęstęcha na kōdžym dnju njęhōto nowe widżimy a hōdžy strowi domoj pšćihōdžęmu, mōžemy wjele powojećę. „Sawēłęčę“, jemu inapšćęchōwacę, „ale mi bi tola wjele lubiřho bylo, hōdžy njębųch telto hōnit, čųpęł radęřho ja wnje, hačę ja druchęž žiwu bųčę, kiz i męrom doma heđža, hōdžy my tule hūčę męrimy.“

„Ty njęstęčęsi našču jlawu“, wōn wotmolwi, „jlawo je tola njęřhō rjane a reje bęby hōdna!“

„Ale na to jemu wotmolwaję:“

„Wōj luby Sebedejo, jlawo ja nań ničo njeje, ale sa druchęch, kiz ju i njeje derje žiwu, i njeje derje jędža a pija a wja. Nań w nowinach čęjtamy, maja woini reje a wjepele a nimo teho hiščęje jlawu, kotřęž kiz i našćim i točęm, i našćim potom a klobom dołubōžęmy. Mų wobųj wojozaj jamejęje wjele i teho nimamy, hōdžy tež ho strowi domoj wrōcęzimy. Štubiny luboćęz k džęlu a druchęd tež kam našćęho cęčęla. Nařćę pšćęčęłęč, kiz mōža doma woflacę, kiz mōdžach mjenje a špachatowacę džęłachu hačę my, ju hebi mjęs tym w tutęch jędom lętach pjęnęly jastęžili, štatol tworajo, ho woženja a ju nařabam, wořęnim mužojo. A hōdžy nętko čęi, kiz ju jım jlawu dohęli, ho domoj wrōcęz, woini jęk jazpimajo a maja-ili dohęžel cęręnjęny mō, dależ dyrjadaju palęzj picę, jo bųchu ho w jmnje na dalokich pučęjach štreł, mjęs tym jo woini jiwje wino w čępčęch šimach wjadaju, potom jęch hęja a prajo, to ju wopřęz!“ A tučęj rekrucę, kiz ničo druchę nję- žabacędu, hačę doma woflacę a džęčęł, budu napořęłęd proščęrio! To wo tym męnimy, mōj Sebedejo!“ To wšichto ho mi njęblu a radęřho bųch widżal, hōdžy bųchu čęi, kiz po jlawje žadaja, kam do wojmju cęhōnjęti a nań na potoj wofstajili.

„Na to wōn wotmolwajęčę:“

„Šęm žyle twojeho męnjenja. Ale doleż kmy tola nętko

wojazaj, a dyrbitmy to bųčę, je kępe, jo jrajimy, jo sa jlawu woju- jemy. Ludžo dyrjajo hebi wšichtę, jo ho nam lubi. Gawał — wōt mi to, Jolejo, — bųchu nań wuřmęčęli!“

Hōdžy takle mo tutęch a druchęch węžach ręčęachmy, widżachmy jfōncęznie wulfu ręku, kotřęž našę jęřanta Wajm ręčęje. Pšćij ręžy leži wječ, wjeřęs kotřęž nań našę pučę wječęłęčę. Njemje- džachmy, fat wječ ręta, ale tam jastęcham.

Džęchny do domow a kōdžy mōžęčęje hebi palęza, wino a mjašo k wupicę. Štęhōž janych pjęnęs njemjęłęčę. jędžęje jiwōj čęrnomy kšćęł a druchęm pšćihladowacę.

(Pōstacęowanje.)

K jutram.

a.

Nom. 4, 24. 25.

Džęnj wječęłęje ho, jradęjeje A křwalęe Wōba węcņowęje. Kiz jiwōjōž Šęyna k jmiręje; da, Kam pombacę j hřeřćnōh jwjeřęstawa. Wōbu je to jutrne jęhņajto, Kiz ja nań woprowal je ho; Nječ našćich cęžękich hřeřčōw dla Nječ to nań j Wōhom wujedna. Wōn džęnj tež hōrjejanęł je Kam wšichtim i węcņejnj prawdojęje, Kam bręč wjaj; jšćōdžęz njemōžę, Jom bųž cęječę, džak do węcņowęje.

D Želu, cęječę a křwalba čęi Šō špęna džęka w šćęłęčęstwu, Jo žytjm jiwęcęje jędęřto Nječ křwalo tež cęje pohanjō.

b.

1. Korinćim. 15, 54—57.

Njęs je džęnj hōrje jtanęł, Še jmyertnych wjajšōw čęhņęł. We binnje je wōn pobęł, Njaj njępšćęžęłom dohęł. Křęi je wōn pšćęłal jiwuju Tež ja tu dųřču woju, Dųř njępšćęžęłom hūta Je nań wječęch pōzřęcęž čępčęł. Šęmjercę, hōže je twōja jama, Hōže, heła, twōja křloma, Hōže, cęreje, je mōž twōja, Šćęhō ju, kiz ho cęje woja? Nętk Wōba křwalęčę cęzemy, Šo t jiwujem njęk džęmy, Njwřit je nań k hebi jęčęhņęł, Kiz je wōt jmiręcęz štanył.

Hęłęř.

Wšęłęke s bliska a s daloka.

— S Katez. Pšćęčęłęnaja našćęho Wōžęho domo dari křawnu drobnotny wofatny tepicę. Šęřbife pacęřęje doły doriřu rjane wofatne wōdęcęje. Wōboję ho njęčęlu Walmarum pšćij forřimozajio do třebanja wja. To je dohny pšćękštal luboćęje k Wōzemu domej!

— Štrjedu po jutrad je sařo herbsti džęn. Malętnja sřab- džowanjo, Malęznja Šęřbika a wotřajby Wlacęzcy. Dųř njęch ho wšęhity hōruja na tōn džęn do Wudysčęina.

— Njane herstje powođęčęłę a herstli lub jřihane wot Jana Dobručęho, archidawidow we Wōjerecęch, i tym napřimom: Daniel w lawowej jamje, ho lubym Šęřčkam naležnje porucęuje. Tež redaktor ma čęřba na pšćębał a je ja 25 np. na jstęnje wotęda.

— Wšćij nalęčęny wšęhōwach řu ho sařo wulfę semjercęzneję męte, wōhejle na Šęřkilef.

Daljšęe dobrowolnje dary ja wbože armeniske řyrot.

M. M. w B. 5 hr.

Šćęłę, redaktor.

Šty-li spěwał,
Pětnje dźělat,
Strowja cje
Sswóhny statok,
A wój swjatoj
Sradny je.

Sa staw spězany
Kawoj móžny
Lubolej ma;
Bóh pal swědny
Wšes spat mčny
Čeriwolj da.



Wjech to spěwał,
Sewěnje dźělat
Wšedne bny;
Djei pal swjatoj,
Duski daty,
Wotpočny m.

S njehej mana
Wjech cji čmana
Žiwolj je;
Žywa woda,
Kij Bóh poba,
Wolčew cje! F.

Šerbske njedzelske łopjena.

Wubawa ho kóždu hobotu w Esmo lerzej knihičičičejni w Budošcinje a je tam fa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 up. dostoč.

Onasimodogeniti.

Jan. 20, 19. - 21.

W nozy přenjeje jutrownički běchu Jezusowi wuczom-
nizy šromadženi w Jeruzalemje. S bojoježu pšched
Židami běchu ho šady jamnjenyh durjow řechli. Tu a
tam běchu hižo wšchelato hišćelci, so je tón řchizowany
i mornych štanj, ale ta prawa wěra jim hišćeje w-
brachowalaje.

Težo bla pšchindže tón knjes řam a stupi řredja
mjes nič. Wšes tajle řpodiwone iwenjenje dže wón jim
potaloč, so je něč řinački, džiłi řredjo do řwojeho
horjeřakca. Njebjelki Wóčež je jeha i pšchetražnjnym
čžetom wobdarit, řotremuž ani řamnjeny row ani řawřene
durje je řadźenkom njeje, řaj ři řej pšches řamnjene
wrota wutrobom řwój pucž namata. Jezus řam pšchindže,
ale niž i řpřidnymaj rukomaj, wón řwojim lubym wuczom-
nikam, a řej tebi, luba duřka, něčto řobu pšchinješe:
Sswój mēr.

Wěr budž i wami, řak řostrowi řiđ, a řiřće
junkturč, řo řy wutrobu řnučo. To bē wot řtaryđ čřabow
řem řostrowjenje řidow, woprabđe řiane řlowo!
Řeti řo ř wutrobu pšchindže a wóčtož na teho řolaja, ři
řwamy mēr řodawa, řreje mže řakle řostrowjenje řrudnu
a řhoru wutrobu řerje řrořćotowacž a wuřtrowič. A tola
mž čřlowjejočo mžemje řreje řak řrořćaj a ř wutrobu mēr
řopřidče, ale mēr řawacž a řlowa řowjełnicž, to w řačej
moyz njeleži. Ščtož řak Jezus řpřilubi, to wón řej
řowjełni, řčtož wón řraji, to řej wuřtowa, jeha řlowo je

řtut, jeha myřl je mōž. Wón woprabđe řwojim wu-
čomnikam wēr řchindže a wobradži, řiž i njemērnej a
i njeřowolnej wutrobu, wapjeljenu i řojoježu pšched
Židami, řyle řhes řady na řpřichod čřakachu. Wřchitaja wadžija
a dowěra řeřke jim řpadnita, řako běchu řwojeho miřćtra
řrawaweho na řchizju wřřajo widželi. Ščto řudže něčto
i nimi? Njeřubđža wřřchiki mēřćmizy a wřřamawčeni řej
na niđ řakacž, njeřubđže Pilatuš řej řiđ pšchěčřebacž
a řřowowacž? Řakři řudže wřřchidow iřakřelřeho luba? Težo
bēchu řtōžowoli, řiž njeřeřke řam tu mōž, řrakničž
řolomonřeho čřařa a mōž Dawitoweho řaklowanja řjedno-
čřiečž a wobnowicž? A řhaj, řredja w řajtřaj řrudnyh
myřćad pšchindže tōn mērny řeřćitja, niž řenož tōn, řiđi
řotřeřož narodže řeřu cži řandželjo řpěwali: Wēr na řemi,
ale řej tōn, řiž řeřke to nairhoržřke wojowanje wōřtak
a řato řobycęř i nozy rowa wuřřoch, tōn řchizowany a
řola řorjeřamnjeny Jezus řřchřřřřř; řiž je Wótga a čřlowje-
řtmo wjeřđnal, řak řo je řōž njeměra na řemi. „A
wón řolala řim řwojeje řuzy a řwój řol“, řčt. 20. Wón
džyřće řim řak řewicž: řłajće, řute řiřna řu te řnajo,
pšches řotřej řym wam tōn mēr wārđowal, řotřuž ja wam
pšchinjeřu. Řodny řřim, „řo řo cži wuczomnizy wjeřćelichu,
řato težo řwjeja wobřadachu.“

Čřiči řiřat a jutrownju řwjeđeň řej ničo, luba
duřka, tōn knjes Jezus je řo řej tebi řařo, řak řam
řwojim wuczomnikam, řewit, wón je řej řakal řraweane
řiřna řwojki řolōřřnyh řawow. Řeřřa řtupi wón
i rowa ř tebi a wita řeřje: Wěr řudž i řobu. Řadaiř
řebi řajřke mēra abo řy řpotojna w řobocje wřčedneho

življenja? D hbrje je ta wutroba, kotraj mohla cžida
bucz, hduž hebi rosmuškli, so nalshe hrēchi teho Knjesa
hishčezje dženka krdudaja a fchizujaja, hbrje je to hwedomnje,
kotrej je mērne a naš njewobiklorajje, so hmy šobu winoqčzi
na kwannej hmjerczi hwjateho hyna Wožeho? A hduž
hebi to rospomnišč a wēšč, so je njebjeski Wōtz pschi-
kahał: Ja, tōn Knjes twōj Wōh, hyn jebyn furowy Wōh,
kiz nad tymi, kōtzi nje hbrza, tuch starichich hrēchi doma-
vptam nad jih džečimi hacj do tjezeho a schmōrteho
stawa, a wpane steji: Ssmjercz je hrēchow mīda. Nje-
nazini to tebi njemēra a bojojēze, tat lo špdujehich: Ja
hubjenu cizlowjeł, schōt aze nje wumōž i teho cžela teje
hmjercze? Hlaj, potom pschindze tōn Knjes a praji tebi:
Mēr budz i tōbu, budz širočstna, luda duicha, a pohladaj
na blusny mojeju rukow a mojeho bōfa, spody fchizja mašč
statof mēra, ja hyn tebie wumōhōi wot hmjercze, ja hyn
tebie i mojej krmij wuknuwōt wot satamanstwa hrēchow,
wēczny Wōh njebudze tebe budzic, je-li so do mnje wērišč.
Teho dla njeomōž hō, ale dowēt hō hwōjemu lubemu
Jesufjei. Cžizn wiščitko preč, schōtz twōju wutrobu nje-
mērna a šrudnu cžini. Wēt jeno, potom budze twōja
wutroba mērna a cžida, pschōtz ty mōžehi wylstacj:
Schōt aze šatamacj? Khrystus je tudy, kiz wumrčel je,
haj hishčezje wjazy, kiz tež šbudjenu je. D so by nalscha
wēra rostla a pschibērala w tuiym hnady potnym jutrow-
nym cžabu, so by hō nad nami wschitimi tež dopjelnilo
to hlowo, kotrej tōn Knjes dženka wschitimi hwōjim
wuczomnikam pschipowjeda: Mēr budz i nami! Zueł i.

To je tōn Knjes.

(Gerof.)

Sana 21, 7.

To je tōn Knjes! ach, hšhahčezje dha wy
Do hlowo wējazje?
Taf tječičezje teč, so wšchudžom, wšchudžom by
Haj, bylo hlychane:
Ach, wšchizaj i njon' hō macze wotacj,
A wšchōn hwēt budze wšchitohowacj:
Lo je tōn Knjes:

To je tōn Knjes! Wjes njeho ničjo nej',
Kaž teč hō šaracze!
Ja pschētrčezj hvez a prōžu dawacj hej
Do nozj dolhčezje;
Ja pšafacj wot wječezora i ranju,
Wēch podarmo we prōžowanju;
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! Wōh' šafōn wēmy je
A šbōzna šafōn job;
Schēcz wupschētrčezj na hlowo Knjējowe,
Wšcha mija štozi hō;
Taf šbōzije ničōt njewōbzujje,
Taf šrafowizaj žōd'n nješohujje;
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! žno dolho biščo je,
„Tu njeje“, mēnčaj ja,
Wōz we mui bē, a wōčōzjo ščēmjenje
Schēczje hwēdu njēbōna;
Hšaf Wōhu! je hō wumērčato,
Nēt wēry šlōnczjo šschōdžato:
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! Jan hej šefnat je
A nam' taf we wērie.
Hlej, cžiči buch pšez hnadu špōnaje
We mērnej wutrobje;

Taf powječezj pšatašč w cžichej bušči,
Haj, wješč' tu doštanajezj wušči:
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! Do morja Pētr dže;
D šafka luhōčzi to!
Mōj Wōžo, wječez, schōtz naju dželuje;
Du i tebi pšez plomoi!
Ešym i wješelom do šōtnow panył,
Wšchaf šnaju tošč, kiz nje je cžabnył:
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! tež drušč ja nim du:
D šafke cžehnenje!
Ach, cžiči buch wšchaf hbrēzi w šwatanaju,
Kaž luhōčzi pschitaje;
Schēczje pšaczi wojowacj tu kručje —
Ešu jeno prawe nalshe pucze:
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! Duž pschindžezje i hōčžemi
A hbrucze i jebzi hō;
Eš wšchelatē naš hnadu naščezji,
Duž wšatačezje wšchaf jōj'
D frašne Knjējowe hōi kwožy!
Schōt šōhujje pšez hōčžom šajy?
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! Nēt wjaz hō njepraščezj:
Schōt hō? Schōt cžinišč ty?
Schōtz cžini, wōn šam cžini, kaž ty cžezčezj;
S tym mēr ma wējazaj;
Hōč Knjes naš hšōta, wōžohujje,
K nam w šajnym, cžinomym pschihabžujje:
Lo je tōn Knjes!

To je tōn Knjes! Cžāž krtki jeno tu
Mje hnada wōščewer:
Schēczje jima tu, hlej, cžēlo, wutrobu,
Hōčz duicha pschēczertzi;
Tam hladašč do wōščezja jemu
A wšchafaj, hduž hō cžetnył šemū:
Lo je tōn Knjes!

J. Brōfka.

Šjednanje je šlōdke.

I.

Jačo bē ras Wšchala nimo a najmiste wječezj hō blieč
pōčzinadu, dha dwoj, muš a žona, po wječezri hō štawje hēdžez-
taj. Wōna bē hebi i šubje šolefio dele pschujwješka a pschēdžezje.
Wōn pał ja šlōdom hēžjo ma wšchelatē kniži a wšhna pschēd šobu
ležo a w nich cžiča a potom pschēze. Šwajata cžičina po šleč
štwje knjezi, žane šlōwēčko hromadžje njerečezita, jenož hynki
šchwōrczateho šolefka hō hlyščezj. Na jeno dōbo teč je šafanu
a mlōda žona na hwōježo muša trochu hrojnje hlabajō hlowo
wōmje a praji: Žano, ja bušč hčezja, to njemōhł ty ani cžitōcz
ani pšacj! Schōtz wōboje njemōže, Wārja, wōtmolwi wōn
i krtkim šlōdom, tōn je hubjenu a šlupj, tōn je kaž šlepy
a štuchi.

Ja hyn pał teje myšle, hōy by ty, Žano, taf rjenje pšacj
a cžitacj njemōhł, dha tebi tafte šlūžy a šafowistwa na šchju
njebychu hādli, štruchž dja po špčhč wječezjorac tu w štruhach
cžitacj a wšhna pšafaj a cžinišč, jačo bušč ja tu na šwēczje
njebhla. Mōj šmōj nēt dwe lečje ženjenaj a ty hō najmōdhiči
bur wo wby; wōni ju tebie do žyrčimfeho a šchulsteho prōdōč-
šeweritwa wušmōhli, njewōmano tebie ja gmejnifeho prōdōčsterija
a ša šlawitka pōštajili a ty hō to wšchitko pšidajal. Ty pał pschi
tym njewopomnišč, to ty ja to žaneho dšata nimadž, so jenož
lutu prōžu a lute njewužitne dželō hebi na šchju hādžezj a šam
hebi najwjetščju šchōdu cžinišč.
Šafomōžu dha ja pschi tym moje buršte hōšpōdaritwo, Wārja?
Njejšu žnē berje domšowane? njejšu moje pola w najšpčhčim
rježje? njeje šfōi w hbrēzi w dobrym porjadu?

To wstach ja prajiez njechym chybła. Zano; ale runje tego dla, dolez był w twojim hospodarstwie tak wustojno ja spróźniuju, durytal ty hebi wotpaczińt popiszeć a miz po swjatošu hicieže so tu hynnjez a wšarja ja drubich čimiez.

Budž njeharja Mierca, ty ho tola hama nad tym wješe-
lišč, to wdoj muž taifu czeleż w gmejnie wužina a je t hannym
čhebnyu šajstojnemu wuwołowem.

Šchtu ja a ty wot tajtje czeleż mamoj! Mój nan wčežnje
praji: šchtž so do drubich ludži wozow tuja, tón ja to ničo nima,
hač njieranje a hanjenje. To ničo ujewinjehje, hdyž ho jedyn
ja drubich starca, tšdžy ma ho han soho dolež staracz.

Wdoj nan to njewojmy; wón na swojim table šdalem wot
ludži bydlł a žannych hušowod nima, ja pač hym šrejzha wšy a
mam tad towačiniwo i ludžimi! Šak dža by ho tež lěpiče gmejni
wostaracz mobto, hdy by tšdžy ho ho čhył nařad čahanyč
a ničo njeby jeje nuže šajstjenje ho ho wtačž čhył!

Ach! gmejnja a pišežo šabo gmejna! hwari wona napobledž;
ičto nije a tebe gmejnie wšy staraja? To jene ja hebi jenož
žadam, to nuž wječor je swojje žonu rčeži abo něraje domjaje
džeło prjódkowimje a ho tu njebynje, so by čjital a wšial!

Taj hdyž, kotraž štaž do tajtje pišćotory pišćiožto a tajtje
rčeže hromadž wjedžetai, štaž burjati mandželstiu. Wona je
mloda strowa rajna žonka. Žejny nan ma wulfte burfle lubo,
kotrěz trochu dolano wote wšy leži. Tam ho pilnie džeła a
wšičtje džežo so po naplěpějczy porjadnošći dozonja, ale i drubimi
ludžimi tuta burfla hwošba wiele do towačiniwo njepričindže.
Wona ho wo drubich njietara a ho ja nitiw wo wšy njeprawiča.
Wón swoje dawki a swoje dawannja w pravym čžahu wotrožeje,
ale hewal wo to njewdžiti, šćto ho w gmejnje štanje. Šak be
Marja pšidmowa, hdyž i Žanona do žentowy šupci, bóle žama ja
ho byčž a njemóžeče šajchicje, so ma jejm mandželstiu mužl a
wutrowo ja naležočeje swojaje gmejny. Wón je wulfi lubiel a
wustojny ratat. Wjele lět je pola wozawol byl a na to tu a tam
w Ščerbach a Njėmazach pola wulfch burow šklizł. Tatiń čžah
je t čemah naložil, so by ho wo wščem dale wudalonjal a hdyž
domoj pšidindže, be to ja wulfte šwže meł, swoju lubowanu Marju
jato mandželstiu do swojaje hospodarčina domječž.

Wo tžy rčežach, kotrěz hny prjedy šćiděli, wščo šašo wo
žiwote wostojdenju. Wón w šćahach čjita, sičzi a potom pičžina, a
wona šašo pšehdeje. Ša pa bžojnyu pač wón swojje kniži ačjima, a
wšičtje pičžina na strowu potóži. Wón swoj štólč i Marji
šunje a š pšćejelnimym wobščimem t nej praji: luba dušha, ja
čhyz tebi něšto žyle nemežo powjedacz. Šlah! ja hnyu jako pšči-
šahanz wobščowany a duryhu jo tego dla něžeje ja dwe nježeje
do mēta pobozh, so hdy na pšćichajmny žuže džeł brat. Marzinje
tolesto ho na jene dobe wječelčž šajtanje; hnyh je we wozčomaj
šćaja a šrudnjic na njeho polabadoj wona rčejnje: šćto pač to šašo
je pšćihajny hud a ty pšćihahanz, žano? Do tam tola nje-
póndžedž! Ma dwe nježejele čhyzel nie wupuščedžty! — Ša
duryhu, wón ję wotmolwoi; ja duryhu, Marja. Ša hny t čemu
po šatonju ja hódneho namatamy a dolezł je pšćihajnje buždenje
w kraju šawjedjenje, na kotrězmy šny jenož wučeni žužnižy, ale tež
mužyjo i luba strowo šajstjeje maja, dža je to moja najhwječehča
pšćihajničnwošča, so ja ho njewuřamtuw, ale tam du, hdyž mje šafon
a krajna wšičnwoščž wolačoi. — Šchtu dža ja to dořtanjenje?
Ničo. Šan praji, ja duryhu tón žyln čžah, w kotrězmy jako pšči-
šahanz w mēčeje pšćehawom, wot swojich pjenjež žywu byčž! —
A ty čhyečž tam hičž, nēto, hdyž sy tu w swojim hospodarstwie
tak jara nužny? Ty prjecz hičž njemóžečž, my mamy móžowom,
tak a runkiza matej ho domoj bradž, bėrowe hromadž duryhu jo
wobščyžacz a ty čhyečž hičž a wšto ležo a nije hama wostajčž?
Šmeruju ho, luba Marca, wón na to wotmolwoi; hdyž ho ja do
nēta na pšćihajny hud pobam, dža budže tžo džeło wšto wot-
štronjenje, a ty sy wšćah žama tajta dobra hospoia, so bužedžž tej
dwe nježejele, hdyž bidu ja prjeczadž, ja wščēm hładacz. Dwe
nježejele! šawola wona a hnyh jo jej i hnyšom conia! Dwe nje-
žejele čhyzel ty w mēčeje wotčacz a ja duryhu tu tak doležo žama
byčž? Wona njebe hšicžeje ženje žanu nž woč doma prjecz byčž
a tego dla wotni to šajchicje njemóže, so by jeje muž ju a jeje
hnyta na tajni dołhi čžah wupuščedžž mobł. Špofoj jo tola.
moja luba Marja, trořawowščaz jo wščom; hłaj, mój žanec štarolčeje
nimamoj; mój tšdže lēto nēšto wuřyřčedžž mobł. Ša to duryčimoj
žobu šćatonomaj byčž a tatiń džak ja jemu i hny wotpołoziečž
hebi mušnju, so ja lěpiče kraja, luba a gmejni muže dary naložam.
Ša hny wwojal byčž, a tatiń šafon je dobrzy, wo kotrězmy duryti tšdžy

wwojal byčž; ja swoje dawki dawam a šćtož ja žrēte, ja šćulcu, ja
gmejni trebne je, hwēru a bjes mortozanja wotrođu. Ale mi ho
šo, so to dolež njeje; tšdžy je wotmolwan, swojim bližimym i hny
darom šklizčž, kotrěz je jemu Wědž dat. Wšy mužyjo, kotrěz tajtš
dat wot Woha mamy, duryřim i nim t čemu pomhacz, so ho
wo kraju a w gmejnje wšćitno po šatonju štanje. Šak doležo hačž
to wšćitž, hičž to móža, i wješečeje šubničnwoščeje nječinja, ale ho
wot tajch naležočnwoščeje wuřanaja, tak doležo my tež šćoziečž nje-
hnyjejm, so ho prawdo šćiniwo a so te duže njelmanotčeje w kraju
ludaj šćahžožo.

Wo tym ja ničo njewojmyju, wotmolwoi Marja, ale to ja
wem a tebe praji, jo, hdyž ty hnanjehče myšle njebudžedž, hdyž
ty swoj čžah a swojaje šamoenje na tajte njewuženie wlašnje
prjecz mjetadž, hdyž ho ja drubich bóle dužiti ja nuže a swojaje
hospodarčiniwo štaradž, to ja wem, so doležo njebudže tracz, dža
budžemoj swojaje lubto pšehedacz duryečž a po prjeczajny hšobčičž.

Hdyž be tole praji, swoje tolesto šašo njewječedže, so bėre-
čžedže a šćwōrščedže tak hnyh widoř. Šan drje ho i dořtymu
šćowami dale na njewotročzi a ho hičje i njež hny, so by ju
i dořtymu šćerowat; ale po hnywi ho wona i wulfim šćwō-
wanjom je swojeho štōža wobšćim, tolesto šćwabim, je do łuczajta
šćozčž a se žitny hnywataje.

Něcore nježejele hēdu jo tynj mlynje. Marja a Jan
njebečajati dale wo tym rčežadoj, ičtož hnyu čžejny na wutroweje
ležečje. Čžah ty be, so duryečje Šan do mēta na pšćihajny
hud. Wón be wšćitno ho na swojim hospodarčiniwo pšćihowatow,
prjėnjamu wotročžej be nuže pičžinalje dal a tež i Marju ho
šćejadž, šćto šmeje ho ja tón čžah, hdyž džeža domo njebudže, hačž
a čimiez. Žej wona be, hačž runje hwiřto i pšćatimajny wozčomaj,
wšćitno ja swojeho muža šćwōwatado, bēle šćohle a rubihča, kotrěz
mobł w mēčeje trjebach, laž a hłowoty a lěpšcyu šćurnju do wulfšeho
brēmajčěžja šawaltija. Tajta wona tola bēčeje, so pšći hebi myšle-
čeje, lubžo duryba w mēčeje po šćwōwštomu napohladže muža
widječž a šćpōnacž, šćitju ma wón čjita a porjadnu žonu doma.
Šarda wona wrođu na swojeho muža bēčeje a do njeho wjele
džerčedže, hačž runje wo wščem i jeho hnyhčimom pšćeh
jene njebe.

Mjana našma be; do polnožny mity belččejž džečje, a na
ranje be nježo žaše. Ma njebo jo hšicžeje hweđž i mēščatčom
šćublachu. Wotročžž be konje šajchahnyl a šćejedže i wšojom
pšćeh duryemi. Šan swojaj Marji bōjemje prajo rčejny: wostaj
šćerowat, šćto, wono je šaše a njetřebadž šćanycz; njebudž ša na
nuže a Wěh njeh čze i noju madum hnytom šćwaruju! Šak ho
wón wot njeje džečedže. Šwona pač ho do swojeh wobščedžčaz
šawali a bōrte hnyh pšćehawadž. Šato wōs i dwora ječž šaj-
hnyhča, ho i tšža hšili a swojeho hnyta, hičž pōlla njeye w swojaj
toležoju ležo i mērom šćwōčeje, hwozo wotšćeja. Šwō, wulf štyl
na nju da; jej bēdže, jako njehe swojeh ljubeho žana ženje
wžay widječž duryčiala. Wšćehle šćyne myšle ho do jejeje
wutrowy čšćidžedžaju. A tola be wona žama na ho ša, hebi pra-
jižy, jo je to hamba, kak je ho na swojeho muža rořwēnēta
tajtje wšy dla. Wona hebi čejše poroti čžinjehče, ale tež
nježo tak ša bečja, a ho na to dopomnu, jo wšćah duryh jo hma
po swojim šamoenju ho to štaracz, so by hnyšewistwo a wobšču-
dženje wotštronjenje bylo, do kotrězohž duryčiala, po jeje myšli,
pšćeh mušjone šćobžerjenje i wotšćožny šapadnyž.

Wo tajšim wona šahe i tšža šćam a čejedž wolačedže. Žnyh
džeł wona džečajeta, a swojich ludži t džeł džerčedže. Šćacž runje
hnyčerčž wuřudžeta, to nitiomu pololacz njehčahča. Žej šćakomaj
na žane wlašnje jo tynj ničo hnyčez njehčehčedžni, so je nēštaja
pšćetora njehč njey a jejmym mužom. Špofobčuju t nej mušij
pšćihōžeje, w žplej wotšćowščiz derje šnaty. Žemu „njebōčičej
prjódkofčej“ rčedžy. Wón be mjenjužny w swojim čžahu mladnyu
muž w gmejnje a dołhi čžah gmejnič pšćehofčej byč. Ale wón
be w tynim swojim šajstojnstwje swoje domjaje naležočeje ša-
tomžiti, na šćonitru hšobčij, wulfšeho čćajca čžim, do pičža a
hščazja ho dal a ho tak wobščedžny wo swojje žple rjane šamoen-
jenje pšćihjeje. Žōn nēř po dworadž wotšćowščo hšobčedže a ho
ja njeje rořwōsladowščje, tak by ty a tam łuf dobreje jēdže a
nēštaje krotčij dostak. Marja pač, hdyž be jeje wuřadładca, pšći
hebi myšlečedže, hłaj, tajti tež wdoj žan juu budže. Žejo dla
jemu šćido kruječeje a wščedže, šćtož to jeje hnyšewistwo. Šu-
trowa jej wutaladž a hnyh jej ho wozčowom šćwōpčahu, hdyž jej
tón wobohi mušij wotšćerjenje powjedadž, kak je ho prjedy ja
gmejni je wšćej hnyšewočuju šćaradž, kak do swojeh mēčejehebo

nješboža a hujbenjstva zapadnu, a fak ho jemu nēt wśchity czi hmeja, kotrých lēpšje bē pyta. Kunje tak budže i namaj, praheje wona mješčo pichi hebi a wśchitewi teho wbohego mužika je wśhej dobrej rēžu a i pičjom. Zato bē ho tutn idati, wona jašo do brōnje hwoatašje, io by tam mōčējzj pomala. Wječor pak, hōdž bē ho wścho domje dšēto štao, dha wona ja hwojim pichajom toleštom bežēšje wješe hōč do polnozy, jašo by ho jej i tym radējzj dbywate, hrozajzj hwođubje wōbaracz. Zato bē ho do hwojeho kōza w hwojej gamontej komorzy lēhnyta, dha jej stajnje hōny nowy njejet cziwjak. Zej ho dšijehje, io je jeje Zan do hamby a do hwođubje padnyl, io pak wona jeho tola njeje wopuščēšja, ale hwojeho hujta na ruzj i profeschēštim mēčjom na hrijebēzje po wšy wokoło hwođi a wo šimline dary za njeho prošy. —

(Potraczowanie)

Stawimy rekruty s lēta 1813.

(Po franzojskim piša — 6 —)

(Potraczowanie)

Wokoło schēšjich dōwēdžechy do Frankfurtu. Tuto mēto je hiščēzje starče hacz Mohucz a ho mjezwi je Židami. Dwoje-džechy naž do wšy i mjenom Schenhenau. Hdžz dšēbaty post hujarow w faarmach ležehje. Naž hujm škonit, beše stara lēzja prjedy chorowanja byla a w nim beše wulki dmoč i murjowanymi šhōdami.

Pičes nješčōnjeje mjete hažow, hiž beču tak wulke, ho mōčajomy kōna hwēdy mjes wuhajenimi hōdžz, pichōwēdžomy šfōnčanje do našehje kafarmy. Hejtman Florentin a wōboj lieutenant Clavel a Bretowille na naž ckaladu. Wo appelle naž našti podwōdžy po dšēbach do našich hōnow wōbožacy. Zo beču wulke fale i matymi wołnami. Šerjēdža mjes wołnami štejadu kōza.

Seržanta Pinto wōwōny hwojui latarnju na stopy wo hrijēdž stny. Potom wotpoložj kōzby hwoje brōnje, wotpina hwoj tor-nisitr, wuliu ho stupnje a wuzleka ho draftu. Zebedej ležehje io mnu. Bečmjo hawēšje šprōznaj. Po dwagyczi mjenščinacy šachmjo kōz morwaj.

X.

Šakle tudy w Frankfurtzje sejnacy woješke žiwjenje. Hacž dotal beču jeno wśchēdny rekruta byt, nēšto buch wojač. Hričēzju tudy wo eferžerowanju. Mē! To wśchito, fak po pichajinai wōczj f prawizy, wōczj f lēwizy wōbrozajich, fak hwoju šēšbu džēzēzj a mērič — to wśchitšo namuščēšj i dobrej wulki ja jedn abo dwaj mēžajoy. Ale namuščēšy pōkudacz, abo kōz wojač praji: dišajiplinu, io ma korporola piščego prawje, hōdž i wojašom. šeržanta hōdž f korporola, wulch hōdž je šeržantom, hejtman hōdž f lieutenantom, a generala. hōdž f hejtmanom rēčēdže. — a hōdž by tež wihēdžestajem wobkrucit, io hu dwaj a dwaj pičj, abo io no bēčny dnju mēščacz hwočzi.

To lēty czi hujenje do hlowa, ale nēšto czi rosumjenje tuteje wēšy polōži. W kōdže hui je mjenjaju wuzaz pichitny, hiž ho i škulenim cziat. W nim ho wo wśchitšim rēčzi, ičōž mōže wojač šawinowacz, na pichitak: Wo cšelanju, wo njepoščitah-wočēz, wo lēnōčēzj ad. ad., a to wśchitšo hwošta ho piščezje je šmerčezu abo i najmjeničša f jostinom na pičj lēt.

Najgarnja pišach knjezej Goudenej, Rharžinzy a cšezje — mōščezje hebi mbylčj f tajfej hnojčuju. Hōdž jim wśchitšo wu-pōwježad, hacž hui mni, fak bych mjes mni piščēšymal. Hōwježad jim wo mojih cšezach, a bolōščach duzy po pučzu, wo dōwrotach, hiž beču ho mi wo Mohuczju došalo. Tež pišach jim, ho ho štrōwčiji a hujmčiji cziuju hacž teđu, hōdž wuzōahmacy, a io jich wobšimam a kōzdu tujžaz frōč.

Pišach to wśchitšo w našehje stnje, hrijēdža mjes hwojimi towarščimaj a pōščak tež jich pichōwōwimaj hōbu poštowoy w jich mjenje. Š kōtka, to beše rjany napohlab.

Potom pišach tež do Mohuczja tim dobrim ludžom na Mnichowškej drōhy, hiž beču mje mōkš rjēz je šabōwlanaja wumohli. Mošpišach jinaj, io dbychaj na wōnym tanju hujšom wotpuščō-wacz a ho jinaj to frōč ja wopofalanu ludžōž pōščatowacz.

Na tutym dnju doštachym popōdžnju hwoju woještu draftu. Wjele Židow i nam do dwora pichēšy. Kōzby wojač jim hwoju wśchēdnu draftu piščeda. Šhōwach jenož hwoje toščle, nožajaj

a šupnje. Štalžy mējadu wulku wuju, tutych Židow šrosmičej, hiž bychu wśchitšo najradikōž darmo wali. Gwōnejož pak beču tunje tak pichēšlepani, fak Židza, a teho dla trajacy wōščeržowanja a wifk hacž do nogy. Načti korporalioj doščladu na tutym dnju wjele jēdže a pičja; piščēžō dbywčajny hebi huj pichēšēlčēz, dočēz lēž na rano a wječor wumawčujomacy. Wšehōwawčita šhryšila hežēšehje mjes tym w hwojim kuzje, a štrōwčehje wihčijich mō-bych ludži f dobrych hwojōw — tak tuj mjenowalčje. hiž pola nijej nēšto pichēšajomacy. Šklo wot naž wuda teho dla pola mjeje pōhēdi pjenješ! Čhōdju wśchitž piščēšēz, do mōdbyh ludži f dobrych hwojōw. Wōščēšiož pak beču ja nju jenož hiščēzje njepleđi, pakozijuz, dundatoj! Mē, kōto hebi čhēzē? ... Čhēzē-latomnočj! ... čhēzēlatomnočj! štaly žhy čhōwēž narod wot rekrutu hacž f generalje.

W tutym čašu pichōwēdžju f Franzojskeje wśchēdne novi rekruczja a f Wōštjeje wihēdne wōšy i ranjenimi najpichene. Načti napohlab do be? Hričēšōwizy cšak! Wśchitž tujz ubošy wojož mējadu šmerjēnjene šaroy. Temu beše nōž, druhemu ruča, hēčjemu noha, druhemu jašo wulch šmerčēz. Potōžim jich do hmeja, io nječuchy do frōchow rozpadē. Šitā drach beše najhujbeničša, kotrūž mōščehje hebi wumyščēz. Žonjaje šufnje, štare rostorbare kōzajomwe wēžy, mantle šofalow a t. d. Wokoło noži beču ičantla abo šofelje wili. Šenož i wulkej nju mōčajuy i wōla lēščj a šladacy i šhōwōhōwaj, dšimajaj wōčajomaj, a do wōščitza wiožajomaj wōčajami na naž kōz dšimje šwērijata. Žygajio, hiž w lēščah dbyla, bychu i nimi hōwōželnočē mēli! A tola beču czi hiščēzje najšhōwōwōwaj, dočēz beču šmerčēz wuzčēti, mjes tmn io beču tujžaz piščēšetow w šhēly abo na bitwščizach kōz wōli.

Kripel, Zebedej, Žurst a ja wōpytachym tujch wōhōch, Hōwježadacy nam wo hwojim žyčym nješbožu wot dočyčja Moštwy žem, a nēšto derje špōnjach, io beše 29. buletin potnu wēru wošjewit.

Wśchēlake s šliska a f daloka.

— Šerjēzje šhōdžowanaja wotmēdnu ho šaidžewu hrijedu po šnacy wōschaju, dopōdžnja nalētnja šhōdžowanja a wōtrjōby, popōdžnju hlowna hromadžijina Maczizy Šeršihste. Šlownu hromadžijnju nawjedowoiče mēsto šhōwōwneho knjeja piščēšbydny knjes mēštopchēšhōda šerat Rihžijan i Hōdžija. Wōšehje jednake ho wo dōwtarjenje Maczizneho domu. Š dōwtarjenjom dbyti ho po mōžnōčēzj dōry šapōčēzj a ho šwar do rufow waršehō mihčtara knjeja Kawa piščepoda. Wōhōbita twaršita komižija ho pomjenowa. Kōwōltož ho wōbahu wo knjeju šararju Wōšafatu w Budejčezach, Šhōwōwčiju w Lubiju a knjeju Šmolewczju.

— Knjes wuzčēž Hōrliža w Komorowje pola Kōlez hrijēčzi pōdželju 25 lētum jubilej hwojeho tamniščehō wuzčēžijawa. Hōdž beše pičed nēšto cšahom šhorowaty, je ho Wōžu dšafōwano i jeho štrōwōčju jašo wōdščitšo.

— Lēne hrijēdženje hujšōwōwneho mišionjōwja wotmēwajja wo lēta wot 27. hacž do 29. hrijēdže w Drazžōwach. Piščēšējo hujšōwōwneho mišionjōwja hu i tym na je dopowmjeni.

— Fak daloko piščiwēra piščezje hrijēčje wōtrboj šacmju, wo tym hrijēdženje i štočebuhšēje wōšolnočēje. Nēkōtji murjēro na šwarje dšēladu, jaša na dōbu jēdn i wōščitšow dele štočj a ho po šemi walečje. Čzi drujy šōtrōženi pichōwōwatacy, dočēz hebi mghladu, io je jeho Wōža ruzčta šajala. Šato fa šhwiu jašo šnny, wśchitžaj tež pičed hūdanczom lējadnu. Kōz ho wōdžōžio potala, beše pichitčija šama piščiwēra. Tam mjenjaju wokoło Brestlada hrijēčje wērija, io dbyčih ho w nalezju, prjēnhje ba-čōwna wuhladawčija (teho beše murtjē wuhladal) po šemi walečj, potom mōch žple lēto šwōzje.

— Wōšlke mēsto Warka bu pičeh wōhēn janicžene. Šimale potōžja twarjenow je hrijēčnych a pičeh 300 hujšōw je wśchitšo šhōbito.

— Wōštrōwma šabfija w Kanton w Čhinje je do pōwēta šlēcizja. Wičes 1000 ludži bu mōrjēnych.

Žalishje dōwrowōne dary ja wōšeh armenishe hujčoy.

Š Buležanšēje wōhōdy pičeh knjeja šararja šhōwizy:

R. f R.

5 hr.

Š mjenje wōhōžih hujčowoy wōtrbojny dšak

Šlēciz, redaktor.

Soy-ti spěwat,
Pítaje džělat
Strowja cje
Sšwójny fiatol,
A mój swiatol
Stradny je.

Se ja ſwar ſpróznj
Nawoj móznj
Lubofcǝj ma;
Bóh pať swětnj
Wšes ſpať měmny
Gjeřiwofcǝj da.



Njech ty ſpěwajch,
Sšwětnje džělatcǝ
Wšednje dnj;
Njech pať swětnj,
Dziřidi datn,
Wotpočǝj tu.

Se njebej mana
Njech cǝj ſmmana
ſiwofcǝj je;
ſiwa woda,
ſiž Bóh woda,
Wšedńew cǝj!

P.

Szerbike njeđzelske łopjeno.

Wubawa ho kóžbu hobotu w Šsmolerzej knihičisłiškęskni w Wubudńinje a je tam ja šchwěrdńitnu pšchwěpłatnu 40 mp. dořtačǝj.

Misericordias Domini.

Jan. 21, 15. - 17.
Lubujejch mje?

Nasche džęnńiške ſwjate šcęnje pšchwěbđa naš w duchu na broj goliteštesho jěsora. Tam bę ho horje-
stanjenu Šbóžnik hędmjom ſwjajch wučomńikow ſjewiř, fořiz jęho haťke ſpójnacnu, jato ho jim pšes njęho wulke jahnowanje dořta. Pšchetoz džęze je jahnowanje, tam je pšęwe tón knjež; jate jahnowanje bješ njęho; a džęze je wón, tam je kóžbu cǝaž jahnowanje. Se hwojimi wučomńikami powobjedowawich, Šbóžnik na Pětra tróznj tu prařęń staji: Lubujejch mje? Rořpomńimj hebi, lubi cǝjnarjo, tje wažnu prařęń knježa Jeřusa; pšchetoz tať ho wón tje nař prařęa, a hładajmy potom, šhto móžemy jemu na to wotmołwojč.

I. „Lubujejch mje?“ Tak ho nař Jeřuř prařęa. Tak prařęa ho wón w našim teřęce hwojeho wučomńika Šchimana Pětra, fořtořęž tón křęč Šchimana Jonařoweho hyna mjenuje, niž Pětra abo keřęa, to řęta ſtala; pšchetoz „řtala“ bę ho řhabřala: wón hwojeho knježa tróznj ſapřę. „Šchimanje Jonařowu, lubujejch mje?“ Kiz ja jęho mozn, jęho wjeđęńitwom, wuřtońońęnu atd. ho Šbóžnik Šchimana prařęa, ale ja lubofcǝju jato hłownej węzn, a to wón tróznj cǝim, to by jemu ſačęznj dať, kať wulka ma lubofcǝj buęč, fořtořęž wón žada, a ſo wona njęje jęno nakhwilne pokřęńenje, ale dořpólne podbđaće temu knjeřej. O kať wjele knjeřowa prařęń wopřęńija! Wón cǝže prařęč: Šchimanje Jonařowu, ja hým hebi wo

tebe derje ſařłuzit, ſo mje lubujejch; pšchetoz ja cǝi wjele njęřařęńęneje hnadu wopłofajch. Pšęhujawich cǝe do liczby hwojich wuřmołęnych wučomńikow, řęzinič cǝe ř wřbajej cǝłowjekow; řři řęta doľho dať cǝi hwoj řęřęb jęřęč a řęčęač cǝi bohařę řřadnoicǝ, wřcho řęřęčęč a widęčęž, řęřtož hým řęčęal a cǝimil. Šchimanje Jonařowu, ja hebi wo tebe derje ſařłuzich, ſo mje bóle lubujejch, dǝžli cǝi druř wučomńimj; pšchetoz tebi wopłofajch wjeřęču hnadu hačę jim. Ty řęřęčęčę a mojim řřim najpřęwě-
ńišđim wučomńikam; tebe wřad hřbu do Žairoweho donu ř řbudęnju jęho džowęčęřę wot řmjeręce; ty bę řwěđř mojeho pšęhęřęńęnja na ſwjatej horje, hđęze ho mi Mójřař a Čłiař řęwřřęřta, hđęze ho moje wřbłęčo řwěčęčęde řaž řęńęzo a moja drařta bęla bu jato řwěř; ty džęłęde ſo mnu do řębrody Gęthęmane a widęčęčę tam moje řęchwęjatanje a mój řřęř, kať ho řę řmjeręču bęđęač a nutřničęno mołdach, a kať mój wřt w horjęž trępęjelach na řęnu wabałęe. Šchimanje Jonařowu, tebi pšębe wřčęńi mo to pójnaće dať, ſo hým řęřęřęřę, řęweho Wřba řyn, a řłubich, to cǝžu na tule řtatu řwóję ſpřęk twaricǝ; tebi pšębe wřčęńi řłucę njębjeřęłę řęaleřta dowęřid; tebe jęno dať na morju ř hebi řřęřęčę; tebi ho džęń hwojeho horęřęačę najpřędy řęwřch. Šchimanje Jonařowu, ty bę ho cǝęřto nabe mnu pšęhęřęřęđi: tróznj mje řapřę a pšęřęřęřęřę, ſo mje njęřańęjch; ja wřł cǝi twój cǝęřęřę řęřęč wodač. Ša to męł mje ř dwójnję, hař ř trójnję lubofcǝju lubowacǝj. Duž prařęam cǝe druř a řęčęřę křęč: Lubujejch mje bóle, dǝžli cǝi druř? Ja wřřęal węm, kať hým mje pšęd řwětom pójnawoł a ho te

mi dđeržaj, prajzaj: „Kneje, komu pódšidny? Ty mašd hłowa męžnego žiwjenja; a my hmy wěriłi a pódnali, so hy křtyštaj, hyn živeho Boga.“ Za berje wěm, tať ty w tamnej czernej nozi, hđžej budy pšcheradženy, i gorliwoščy wuwoła: „Hdy bychu ho tež wšidžy nad tobu pohórščowali, dha wšak ho ja ni hdy njebudu pohórščowawć;“ ale to mi doleč njeje; pšchetož pšidi wšdžem tym mōžešće mi ty njechwětny być a jare pšerćej. Šchimanje Žonašowu, hdy by tež cłlowitimi a jandželktimi jašyfkami wo mni rečaj, to mi njeby doleč byto bjes luboščje. A hdy by wšdžejšć mošt a wjeđišt wšiditke potajnikawa mojego kralestwa, to mi njeby doleč byto bjes luboščje. A hdy by mě wšiditke pšnacze a wšiditku wěru, tať so by hoty pšefestajal, to mi njeby doleč byto bjes luboščje; pšchetož pšidi wšdžem tym by bjes luboščje był spuzožy wožas abo křincžaj wšwōncž; to wšcho by cji ničo wšidne njebyto, jeli mje lubował njeby. Šchimanje Žonašowu, lubujejš mje? —

„Lubujejš mje?“ tať ho Jezus tež naš prašaja; pšchetož wōn naš wšdžejš runje tať lubuje a cže naš runje tať sđbōžny męž kať Pětra. Doleč pať bjes luboščje k njemu sđbōžničej njeđošnanjem, teho dla ho naš prašaja, hačž ho lubujem. Tež na tebe, luby cžitarjo, ho wōn i tym prašenjom wobročaja: „Lubujejš mje?“ Wōn pšched tobu steji a praji: Ja hmy cže i wěčnej luboščy lubował a jena lubošč je drugeje hōdna. Ja, twōj najiwěšdji dobročel, stworizel twoežo žiwjenja, Šbōžnik twoeje duše, ja tebe cłlowitku naturu na ho wšak, nješkōnežnje wjele czerpjach a w hōteji hmyerčzi hmoju trej pšidelač k wđowanju twōjich hřadow; ja cže w hōteji křečženizy do swoježo kralestwa pšidajaj, dač cji hwoje sđbōžnyčezinaje hłowo, sticžach tebi hwoje cželo a hmoju trej jato njebište manna a napoj wěčnego žiwjenja; kať paťaj a hwojeji šhubieni wozuju kšōžji, tať cže nješpōžniwje wptach a nješpšestach ja tebe pšuchječ, so by Wōg nješpōžny figoniz hřičeže njeporuab a do wohnja nječhješt. Kať hmy tebe a twōjich pšidawinnych se wšdjej potrebnōščju a žiwnoščju žohnowal a cji kšōžu cžaj se hwojim hnadym šchitrom blisťi boć! Kať huro wōn wbradžach tebi a twōjim luby m by cžejel křtoroščzi sažo nowu strowošč a pšidhřabadžach do twoeje hwoiby se hwojeji pomozu, hdyž beše nula najiwěšdica! Gle, tať hmy i wješelom a se křičim na twōju wutrobu skutkowal, so by ho ty w luboščzi mi pōbđal. Sa to pať dyrčjal mje něto lubowac; ale lubujejš mje tež?

Twōj Šbōžnik hiđeče dale i tobu rečaji. D pšidchaj tola, šhto ho cže prašal! Wopomni, so ho njeprašaja, hačž mašd prawe pšnacze wo nim, hačž wěroņiče katechizma berje inajelch, hačž hy wjele biblihihi hronōčkow, hřeluwšchow a mobilnowo i hłowy nauwutk. Wōn ho njeprašaja, hačž pilne temjich a spowježič kšōžičih, mihi-oniše hwojedženje wopyturjelch, raišču, blidowu a wječornu mobilnowu njeakombđejch; hačž pšched hwetom cže hne žiwjenje wjeđejšch, cželnych lōichow a hředžich wješelow ho wšdawoich, hwoje džeči pšched samjedženjom wobarnujejš a teho runja. Sa wšdžem tym ho wōn njeprašaja. Wōn drje to tež wot tajdich jada, kōtřij hu na jeho mjeno křečženi; ale to wšiditko jemu doleč njeje; pšchetož mašd-li tež to wšcho, mōžešće tola šhubieny być, niž pať hdyž jeho lubujejš. Ničo cji w hwoječje k sđbōžničej tať nušne njeje hačž luboščje i Jezuskej. Teho dla ho wōn pšchede wšdžem ja luboščju prašaja.

„Lubujejš mje?“ — Lubujejš mje bōle hačž nana a macel, bratra a botru, mandželstu a džečo? Šy mi hmoju wutrobu dať, žyle dať? Šy m twōja jenička žadoleč, rano přenja a wječor pohženja myšl twoeje duše? Cžinišch a wostajič wšcho moje dla? Šu to tebi najšbōžniče hđžajny žiwjenja, hđžy w mobilnowe i mojinaj nobomaj ležič? Šym twōj troičť w cžerpjenju, na hřorožuju, w njewuščidnych pōbđejnjach? Šy hebi hamewa a hwojeje wotemrěł a hmy ja twōje žiwjenje? Lubujejš mje? —

II. Lubujejš mje?“ tať ho naš Jezus prašaja. Šcho wōžemy jemu wotmolwič? — Pōhłabajmy najpřejdy na Pětra a rospōmnam, kať bē temu woto wutrobu, jako mēješe na tole prašenje hwoježo Kneja wotmolwič, a tať ponizje wōn to cžujelje. Kunjež Jezus hwoju postrom mēra, džeit horještacija šprowadženy wuščōmnikam pšidowanaj, a data poručiščoj: „Kať mje mōi Wōž pōhčal je, tať pōčelju ja waš“ tež Pětrej pšaczejše, dha tola žive dopomnječe na tamnu žalōžnu nōž, hđžej bē wōn Šbōžničej hweru šlubit a hamenje šlamat, cžežo na nim wotpōčowajše. Wōn hwoježo wšidřta i žylej dušku lubowalše a tola jeho tš křōž šapře. Kunjež bē hnadom na to hmoji hłuboki pať i hōžymy hylkami šprowaje pokuty wopiatowal a pšches trej na Golgatha wodaje doštal, dha tola k hwojeji hłubotej šrudobie me wutrobie fačuwajše, so bē ho japoščtošteho powołanja njeđostojny sežinil. Šcho pať mōžeše jeho wōt tuteho hnutšowneho njemēra wuščōwōđič a jeho dwēlowanje samjeļowac? Wđatō drugi džiłi toť Knejs šom, a toť to tež cžujelje. Wōkšōžujim, kotry puč wōn pšdi tym nastupi. Pětr njebē ho jemo pščewizno njemu, ale tež pšidčizno hwojimi šobuwōčumitami pšidchōł. Duž dawa jemu Jezus najpřejdy škadnōšč, to šažo dobre sežinje, štož bē pšidčizno pohženim špředich. Wōn ho jeho prašaja: „Šchimanje Žonašowu, lubujejš mje bōle, džiłi cji? Wējele ty prawo prajej: Hdy bychu ho tež wšidžy nad tobu pohórščowali, dha wšak ho ja ni hdy njebudu pohórščowawć?“ Ka to wotmolwi Pětr: Ach, Kneje, so cže bōle lubuju, džiłi cji drulu, to wšak prajej njemōju; ale ja cže tola lubuju. Nižom i teho pšowanamy, so bē Pětr něto nowy cžonjeł. Wōn wjaj na to njemjōłi, ho i druhimi runacž, hebie hameho wšidewišchowac a je hwojeje wšhōtošče na nič dele hładac; dopomnječe na jeho pad wolta jemu šchit wšidčewno wšdjej nabarotoč a džežaja jeho w ponizōščju; i wōbrucženju teho, so Jezuba lubowalše, ho wōn na hwoje přjedawiche štułki njepowoła, ale jeničny na Knešewo wšidchōwōđomne woto, kotřej wutrobu a jerdjenje pšidchujaj; teho dla wōn na Jezusowe prašenja wotmolwja: „Kneje, ty wēšch wšiditke wēzy; ty wēšch, so ja cže lubuje!“ Jezus pať jemu na to wōžnošč dawa, tule luboščje wopostajowac a tať šažo dobre cžinje, štož je samowolac: wōn jemu poručeja: Pōž moje jehnjata, moje wozny! budž tym, kōtřij mi pšidhřidžaju, wōdšej a pomoznik! Š tajtimi hłowami jemu Šbōžnik i nowa japoščtošte powołanje dōwěra, wo kotřej bē ho wōn se šapřecžom Jezuba pšidhjeł. Jezus tule poručiščoj trōžny wuprjaja, so by Pětr wopomnil, tať wšhōte powołanje to je, kotřej jemu toť Knejs i tym dōmēja. Tole dōwěre- nje dyrčebiche jeho i nowej hrowiwoščju napjelnič a ja to hwođečič, so je Jezus jeho šažo pšidaj a jemu to trōžy prajaj! D tať wolta je Knešewna paťajka hweru a

Jan, kiž je dve nješčici v mēseje, bu pīchi kōždm jednanju ja vchīpāhanga pomolani, čjaj ho jemu mino, so njevjedčelche, hōže je wostal. Tola pat draubdy ho jemu njemalo stīpāfche. Hōžj tu w jali bēdčelche, a durbjachu ho jebafcho, padubichy, mor-darjō, rubjēnjach a druhy njelobolcho bīdčjch, dha be jemu hufio pravje čjēsto woloto wutrobj. Wlchēs wofna lube plōnčjto hwoje jachne drubi želčelche a wo tym wovjedčelche, tak rjenje by tola wonla na hwojich polach dželčjz mošt a wōn durbjējche jow na pīchepytanje tajich hīch čjōwjetow postludacj? Njeho mīpke hjes jcho wole je jale domoj lēkadu, hōžj ho ka lōta žōnita, padubichy a fāschewāwaje wchīpābi dla wobkōrjena je jōgaktj rēču jama famolwējche, a w dūchu wīdželche wōn hwoju lube Marju, taf doma hēdži a ho jcho dla (njstīnje rubj) a placj? Wchī tūch wīschelach rēčjach stareho rēčnita a jōstupjerjow wobkōrženych, w kotrūch jēdnj temu drubemu hufio j wōtrjny hlowami na wchēčjōw rēčjēchtaj, jemu wchēčjōwjenje hwojeje lubeje Marji do mīklow wchīndje a jemu bēche, jato by ho jcho žjle domjaje hōže do hromady hupnjčj chajta. To bēdu ja njeho wo prawdže hufio čjēže hōdžjnu. Nemu be drubjch, jato by na hlowjazu hworčjē čjērbt a wōn durbjējche wīdjtje hwoje mozu napinacj, so by hwoju wchīdžjlnōsōž dopjelnj. Š Wōjčj pomozu wōn šte mīpke, kotrjz jcho iberjachu, potlōčj a napojlōdnu wīcho pīchewjny, taf so kōždy ras te pīchi čjēchtim wuprjēdnu, hōčj by ho jebjy ja wīnowateho ab njewīnowateho wuprjēčj mēl, to prawe wutrdjēti. Wlchēs to pat be hēbi, kōž hīžo prajeme, domēčjenje a hwalub wīschjtkj dobj, ho wjelo do njeho bēdžerachu a wōn žam bu pīchēs to jara jōktojem.

(Pōstacjowanje.)

Zene je usne.

Hlōb: Njeh Wobu džatje ...

Njeh wīschemu čjōwjetnu,

Kiž jeno čjāhōžjčj haji

Tu w jēstīm pīchēdytu.

Šso j kōčtīm hlowom praji:

Hōžj tež ho tuby wīcho

Še hvēntem labjera,

Njē šchewi jeno to:

Wōčj wozta Žejnfa!

F.

Stawjny rekruty f lēta 1813.

(Po francuzjstīm wīša — 6 —)

(Pōstacjowanje.)

Tute powjēčje naš jara pīchēčjōw Ruščim wōhorjachu. Njēstj mjes nami prajchu: „O hby by ho tola bōry japōczō! Tōn kōčj durbja tajke pravne pūti dostacj ... Dubhli hīščjē doho njēhju!“ Tež ja buch taffe rošhorjeme, ale drubhdy pīchi hēbi mīhjad: „Žojeto, hū dha nēto žjle wrōtnj? Rušojō saltoja hwoj kra, hwoje hwojōn, wīdjtta, jchōž je lūžom najwōwēčjēche tuby na hwočje. Hōžj to njēbgydu čjīniti, bydymy jchj f polnyj prawom do žjla japmawti.“

Ra dnju 18. maledo rōžta jašo wōtupčjōwacy a 24. maledo rōžta stjēchmy pola Wschaffenburga, hōžjz naš stawny marščal Njey wīscheladowajche.

Hējtman najdaje stōtny rēfajche Florentin, lieutenant rēfajche Bretonille, komandanta žjleho bataillonu bēche Gemeau, jcho adjuvanta Wodal, našch general rēfajche Souhan — to durbj kōždy wōjak wīdžēčj, hōžj njecha taf šlepy woloto hōdžjēčj.

XL

18. a 19. mēzja japōczja hōt tēčj. Hōžj by hwoje do-pomjnu, dželče ho wōpōchj mōt rano dželčj hōčj po popōdnuju tīhōch, hjes pīchēltacjā dēčjčj. Pola Wschaffenburga dželčmy f lēwōzj nimo hrodū, wōhōlerjō hrodū hladacu f wofnow na naš mjes tym so nam woda do šchōtrjow bēželche. K pravjzy rēta jēščelche a šchumjēche, so bēche jama kurjana wīdžēčj.

Marščal Njey ho nam pomolū je hwojīm stabom blīščjēche. Šchōžj Sebedeja trochtowajche, bēche to, jo durbjachmy naj-lubowanjēcho a najprawanjēcho wīschjtkj wīschow wīdžēčj. Ja pat hēbi mīhjad: „Wdy mošt je domach wōhladacj, bych ho bōle wjēhēt.“

Samolwity redaktor: Jaraf Gōlčjz w Nalezacj, Čjīščjz a naklad Šemolterjz knižjčjōčjērtje w Budyščjnje.

Šlōnčjnje marščal f nam dōwūdže. Wīdžj jcho hīščjēje we wulfim, f dēčjchōm namacjanym kōfukū, w mōdrje wjūchjēj f hōžjēmī pōrtjēj kufnī, a we wulfjch čjīrjach. Wēščje rjany muž, je jōtjny mōlōham a jōgōnym wōčjōm. Šchōče ho jara hīlny byčj, njēbēčje tež ani kufra hōdby, wīchōžj hōžj nimo kompagnije jēchajche a hējtman pīchjtaja, štēby prēfentēwōwacj, wōbročelche ho nadobo na hwojīm wulfim tonju a prajelche žjle wōhje:

„Kaj jenož ... Florentin tu je!“

Hējtman ho hrana, ale njewjēščelche, jchō wōtmolwēčj. Wī ho šchōče, jo bēchtaj w čjōhach wulfje rewolūzije hromadže jato wīschōdnaj wōjakaj hīlōjtj. Šlōnčjnje wōtmolū hējtman:

„Daj, hījes marščalo ... Wōjčj Florentin.“

„Šawēlčje, Florentin,“ hīapōčjōwaj marščal, f rufu do strowy polajnu, hōžjz Njūsta lēščelche. „Šso wjēhēlu, so čje jašo wīdžj. Wōjak ho hīžo, jo hū tam tež pōhryebany.“

Najcha žjla kompagnije ho nad tym wutupom wjēščelche a Sebedej dželče je mni:

„To je čjī tola muž, ja njeho bych hēbi nōw rošhorjčj dač.“

Ja pat njapōdīhach, čjehōbia chajpche hēbi Sebedej nōw rošhorjčj dač, doklēž bēche marščal hwojeho stareho towarjēcha pomatj.

To je wīschito, na čjōž ho f Wschaffenburga dopomjnu.

Wjēčjōr dželčmy do wjy Schweinheim, hōžjz mējadu wjēle wina, lenu a žita, ale hōžjz naš njimale wīchjzj njelubje powitaju.

(Pōstacjowanje.)

Wīschelake f bljška a f daloka.

— Hōžj bēche hījes Jaraf dr. Njēčj pīchēd jutrami hwoj jastōjntj jūbilej we wōpōdže hīwēčjz, njēbēčje tehom do jutrow jcho jastōjntj bratram mōjno, jcho pōwtōrjčj. To ho sta jchōwōrt 23. hawrjeje. Wlchēs 20 jastōjntjch bratrow bēche ho jēlchō. Njāch drohī pīchēdyha hērbjēlche konferenzj, hījes Jaraf wēščer Šafub, mējelche hīwajuz narečj na lubowancho jūbilara a jcho wōzrowjzj ja dalšche duchowopajwīške štutowanje pōžohowna. Dar hērbjēlche konferenzje bēchu wotwina tafa a rjane tafa. Hōžjštta pōbōčjna konferenzja wobradzj rjany wobraz a pīchi pīchēpōdacjū tehōle dara rēčjēlche pīchēdyha Hōžjštjēlche konferenzj, hījes Jaraf Wschjžan. Popōdnuju pīchēdyha Budyščjnje duchownjēje konferenzj, hījes primarjōs Wjāzta, jūbilara wutrobjēje postrowjēje a jemu rjany dar pīchēpoda. Šawjēdēt bēche hīwajuz tchō, taf je hēbi jūbilar w hwojīm jednōrjny, hībōčjōwmy a šprawnjym wāchjnu wutrobj hwojich jastōjntjch bratrow dobj. Wōh žōhnuj jcho dale, so by hīščjēje dohtje lēta w hwojeje wōpōdže f bohōtym žōhnowanjom štutowančj mōst!

— Wōndžetu 20. hawrjeje bēche ho 25 lēt minjta, so hījes wūčjēčj Hōrtjza do Komorowa jato wūčjēčj pīchjēchtaj. Džatōwna wōpoda bēche hwojemu hīmērnewu wūčjērtj tōn džen rjenje wuhōhōwō. Nōwo w 8 hōdžj, jēndžedū ho jōstupjerjō gmejnū a jupulke pīchērtjēčjēstfowu w šchulī, hōžjz bēchu jūbilitē dželčj hīromadžene. Njēs Jaraf Gōlčjz a Nalecz, kotrjz bēche f hīwajōtchō wōčjō f Komorowa pīchjōchōl, mējelche po wūpōwjanju štērljēlche rēčj na hījela jūbilara na jastōzj Wj. 84. 7. Hmuty ho hījes jūbilar pōdajōwōwa. Njēs gmejnī pīchērtjēčj Šchjbat wōtrōmī hījela jūbilara a wīchjzj jemu hōže pīchējachu. Wjēnja šchulka hōzja, Šchjbatcz f Komorowa, jcho je hērbjēlche štūwēzju w mjenje štūlīščj dželčj powita. Šchulīstē dželčj bēchu jemu rjany štōl darūte. Wīščjēje wīschelake drube rjane dar jūbilar dōta a mnohe hōžōpōhēčjē f hwojemu jūbilitēj. Wjēhēle nad tym bñjom bēche čjīm wjēščelche, doklēž je hījes wūčjēčj Dōrtjza čjēlče čjōhū pōrtōčjē pīchētracj durbjāt a mōželche nēto tōn džen jašo w štrowjēčj hīwējēčj. Wōh luby hījes hōžjz jemu hīščjēje dohtje lēta štrowjēčj, so by dale je žōhnowanjom w hwojeje štūlī dželčj mošt.

K rospōmīnanju.

Bože mljny mlēja pomalu, ale derje.

Šchōžj malo rēčj, tōn ma ho malo samolwēčj.

Wīlny šōpacj je pīščjō hēwētj.

Bomhaj Bóh!

Šty-li špíval,
Bjlnje džětat,
Stromy cje
Štvořony statol,
A wój swjatoj
Stabny je.

Sa staw spřogny
Nawoj mózny
Dubojz ma;
Bóh pal swětny
Wičes spať miera
Čerťowosj da.



Njech to swětač,
Šawrnje džětat,
Wšědne bny;
Djeň pal swjatoj,
Dwědji baw,
Wotpřočj ty.

S njebeš mana
Njech cji lžmana
Žiwosť je;
Žywa woda,
Kjž Bóh poba,
Wotčesj cje! F.

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa ho kóždu hobotu w Šmolersez knižničičežetni w Wudušinje a je tam ja ščtwórtlětnu pšchedpłatn 40 np. doštač.

Žubilate.

Jan. 21. 18.—23.

Šwajate šćenje káněženeje njedzele nam potaja, tať je nacth luby Šbóžnik Pětra po jeho hřubotim padže jašo wobgnadźil a jemu po něžnym wruhowanju wěstosć wolneho jopofańanja do jopóchtosćkeho jostojństwa dať. Dženšnikske šćenje ho tydženidemu pichštantuje a powjedba nam, tať Jezuš nětko Pětrje do jeho widačobneho jopóchtosćkeho powońanja pohlabněć da, na to potałowawich, jo iměje jeho daliske žiwjenje zyle hinajšći běh, hačž hebi wón to myšli; ale wón ma wopomniće, so jeho tón knjes powjedže, ja kotrymž ma hieć a hwoj kšćiz njelěč. Wudzeli kšob jeho žiwjenja tež cježiči, hačž na pšćitab Janowu, dha to jeho myšć njedyrbi; pichetoz tón knjes kóžbeho tať wozji, tať je jemu to hřubobne. A póněžli wučž tež wičes czeřpjenja, dha knjeloma miłosćima ruzta tolať k šbóžnemu kóněž powjedže. Njemějekeho jo Pětr teho wješelicj? A njedawa to tež nam horšiwosć a nowu móž, hwojž na hwoje žiwjenje šladamy?

Štuplubcho wšćal by cšlowjekej byto, hmeť hebie hameho wozdžić, a hwoj by wšćitko tať šćito, kať hebi to žada. Tola šhonenje wući, jo to niťomu šwožčene njeje. Wobhladať na miłozenja, kotryž potny nadžije a s mnohimi wšćedewjacźemi do žiwjenja šatročaja, a woprajčej ho jeho po 20 abo 30 lětach, hačž je wšćě hwoje wotpohladu dozpiť; wón wěčeje pšćidha, jo ho to šćato njeje, ale hřano tež pšćitaji, jo je wičes Wozju hřadu wjele lěpšći wušpěch měť, hačž hwoj bužišće wšćho po jeho hamehnej

woli šćito. To dyrbješće tež Pětr šhonicj. Wón bē wšći hwojeje wohniwěj naturje, tež potny žebženja, něšto hōdne ja Žejuša dotonečja, a bē hebi wěčeje hřimoz pučž ros-myšli, kotryž dhyliche wšći tym hieć; ale tón knjes now rjetny: „Jato ty miłobći bešće, wopachowalče ho kam a džěče, hōžž dhyšče; hwoj pal ho lešarich, wušće-šćrejšć hwojeje ruzu, a druhi cze wopoba a powjedže tebie, hōžž notžesť.“ W žiwjenju je najbōle tať, so je miłobći cšlowjeł notwihničji, šćarich pal do pšćego wšćelčejje nje-wotwihnosće jašćupuje. Wola Pětra mēšće do wo knje-šćowym hřowje ruwje na mowal hycj. Tón bē w miłobšćich lětach hwoj hamehny knjes bñ a cšijnjeje, šćitoz ho jemu iwobobalče; něto waf, do šćarich lět jašćupiwšći, dyr- bješće ho wón wšćečžimo hwojeje woli k temu pšćego bōle nišćowacz, czežmu jo jeho natura ipječowalče. Š Jezu- šćowym hřubobnim dyrbješće wón hycj a jeho křalešćmo rošćirjecz; ale wón dyrbješće ho tež wšćehwēdžicj, jo pšći tym po jeho woli hieć njemōje, ale jeno po knje- šćowej woli, to jo Wozim křalešćtwje najwšćelče šćuti nj- pšćes šćrobku iwozijnosć, ale pšćes šćeřepjenje czeřpjenja ho wuńonjeju. Cšlowjeł wšćal ho do teho tať prawje nomalacz njewē; jemu by lubšćo byto, hwoj by wšćho po jeho woli šćito, a dže rabicho wješele bñti šćrubob mēč. Šo dyrbi ho wón wozdžić dač, a to pšćečžimo hwojeje hamehnej woli, to jemu wošebje w miłobšći do hřowu njeđa. Tola to ho pšćemēti, hwoj šhonenje ročje; pšćetoz cšajb pšćitadžejju, hōžž hebi wón žoneje raby wjazy njewē a ho po lěpšćim wozženju rošćladuje. D potom je to křahny troičť, mōžšćel-łi prajicj: tón knjes

je, kotrujz mje wodži — tón Knjes, kotrujz je mje lubowat hač do šmjerce na sčizju, tón Knjes, kotremuž je wšča mož data w njebu a na semi; wšech wón hińal čizni, hač bebi ja myšlach, wščato wém, so wón wščo najlepje wuwjeđe. Luby čitarjo, nješby tole wodženje swojowe knjeja hižom tak wětroty tročić našponit? Nospominaj jeno swoje šandžene žiwjenje! Tvoja wutroba šo wěčeje i džatom a šwalbu wščeržiwu wobu wšcelije. A njebawa čži to tež wjebełu nadžiju ja wščihođ? Wjeđ wšć horja swoje čjerne mrofi tež nad twojim žiwjenjom ščeri, ty šo tola troščiujech: To je tón Knjes, kotrujz mje wodži!

Wón pat kóždeho tak wodži, kaž je jemu to štužobne. Kašči rosděl je wodženju, kotrež šo Pétrej, a tym, kotrež šo Zanej došat! Pétra njewostaji tón Knjes, kaž bē bebi drje wšča! Pétra w Jerusaleme, ale wjeđiške jeho naprjedy do Samarije, wotom do domu hejtmana Korne- liuša, stóncežje do Babilona a do Róma. A tudy poz- čerpi wón matraštu šmjerca. Jow šo dopielni, ščtož bē jemu tón Knjes prajit: wón bu wot Rata wopako- wany a tam domježeny, hđžež jeho čžeto a frej wozdužje, k matraštkej šmjerca na sčizju; ale tež tudy ho pokasa, so bē i Pétra mjes tym žyle drubi čłowjek nastat, so wón njebe wjazy tak šamomótny, nahly a našdaty, kaž nēhdu, ale čžičaje myšle, bohupodbaty a ponižny, tak ponižny, so šudnikow wo sčizjomanje i hlomu dele proščeje, doleži šo ja hđbneho njeđerželche, tak wumrječ, kaž bē jeho Knjes a Šbóžnit wumrječ. — Žyle hińajšche bešče Janowe žiwjenje. Žeho dny durbjadu šo, kaž to Šbóžnit w naščim šeznju našpomnja, čžičiščo pominjecz džiłi te drubich wužobnikow. Wón bē teho knjeja hiščeje wščińč wđžat k šubu nad Jerusalemom a šme- džiške hač do wyšofeje staroby škutnować, tak šo mnohy mēnjachu, so wón i žyla njeumrje. Žan bē swoje i wopredla tež rošhorjoze waščnje hižom wšches šlowo a wščińlad swojeho mištra pozjischčez hač a njeportrebajche teho dla čžemidny čžerpenjow w tej mērije kaž Pétr. Žeho mōželche tón Knjes drubi puč wjeleč hač teho. Wón dže kōždeho tak wodži, kaž je jemu to štužobne. — To je hiščeje džensa taf. Pohladaj na džeci jeneho a teho- šameho doma; taf daloto jich puče w wōdžiščim žiwjenju hušo róžno du: jenyum je bohate šwože wobradžene, mjes tym šo pola drubich ščizij žaneho kōnža nima. Šlej, dweju čłowjekow runych darow a runeje wilmofe: tón jedyń wščińdže k čžeci a našladnočiji, tón drubi ma šo nješčestajnje i čžičotami bežičej, kotrež ženje žyle wob- knjeńčej nježože. Žajste njeunofče dla ho loho štawa, šo njebožowny, wodobnje kaž tudy Pétr wšči pohladže na Žana, je šamižču na šbožnoweho hlada, abo šo šo pola pohleńčehow myšle hōrdofice hižaju! Ale taf to njeđerbi byč. Tón Knjes Pétra je swojim praščenjom wotpofasa a dželche: „Želi šo ja čžu, šo wón (Žan) wōstanie, hač ja wščińdu, ščto to tebe nastupa? Wōj ty ja mnu!“ Wly mimamy temu knjelej ničjo wrjōdtrjichčaz a šo ja tyn praščeč, čžehoda ho temu abo tamnemu hińal wjeđe džiłi nam, ale kōžny ma jeno na šebje myšiče: a šo wo to štaracz, šo by tón Knjes i nim wotwoblaby šwo eje lubofče dozpił. A kajte to šu? To praji čži knjełowa poručnočez, Pétrej data: „Wōj ty ja mnu!“ Taje poručnočez plačzi tež tebi, luby čitarjo! Twōj Šbóžnit čže, šo by tež ty jeho prawy wužobnit był. A jeli je to tež tvojje wščeje, njeđerbihač šo ty wotom nade wščem wjebełičej, ščtož mōže čži k tutemu kōnjej dopomhač? šo

wjebełičej tež nad domapytanjami, kotrež čži Wōh ščelje a i kotruńčej čže čje wón na puč wšiczerjenja domjeleč? Wōpomni, šo w knjełowej poručnočej: „Wōj ty ja mnu!“ tež to šlubjenje tebi, šo jeho wužobnit, runje kaž wón, wšches čžerpenje i kražnolčzi, wšches šlyly i radofčzi, wšches šmjercač i žiwjenju wōdžže. To budže Žesuwoweho mi- ločjeweho wodženja kražny a šbōžny kōnž! Šo to bučmny jōn wščińty wšches Wōžu gnadu w ščyrštyšu dozpił!

K. A. Fiedler.

Wjeđ mje džiwnje, Žesuso!

Ščerščuz: 609, 1. Žef. 46, 4.

Wjeđ mje džiwnje, Žesuso.
Tebi žyle podban šo.
Wšmi mje, bratije, ja rufu.
Dha puč wušt nješmolu.
A wšči horj, doty tu
Šbožownje tež wščeržuju.

Jeno šbōžnje. Šbōžniko,
Ščtož wšče puče wandrowštož,
Wšče mje, šo na rošpuču
Ščeržču prawu wušwolu.
Nješladom na šhadu čžej.
Ale hđžež twōj nam tam mēč.

Kaž ty mje wot młobofče
Šwōje puče wuščelje.
Šprožš taf dale i mišofču
Tucha wšicetaj i šbōnacu.
Šo wščež wō, kaž wjebełičej mje,
A wščež rjenu: Kaž Wōh čže!

Luby Žesu, wodžił šy
Kraheje mje a bratowšju;
Gnadu šłobjad w wjebełičej,
Gnadu hōnič w njebožu,
Gnadu tež we hšednočej,
Šbžž šo bližad w potuči.

Taf tež wjeđ mje, Žesuso,
Wšches, šlyly rječerje.
Šorzo praču: W šiwje wščeje
K pomozu mi šłabom šlej,
Krače čžerje wōtaraž,
Šo mi wōstanie twōj raj.

Dale, luby Šbōžniko,
Wjebełič nēč swoje džičotajo;
Š gnady wščerwōž, šebaj mje.
Rošč mje hač do štarofče;
Twoje ramjo žadam šej,
Šiž mje wjeđe i žionej.

Suriž Brōšfa.

Šjednanje je šłōdke.

(Pōkražowanje.)

III.

Kaf dha pat šo Marzi doma dželche? Šrudna došč wona bē a jara šo jej šlyšajche. Wona w swojej dželanofčej nještaja a i tym bebi čžejše myšle še ščije džerčelche. Žubžen bē šo mĩntl a wona njebežela še wšči dželche. Ža dopmęču šo ju męntelz šmōtr prašelche, hač njew, kaf šo Zanej w mēlje bje a kaf šo jemu tam lubi, hač jej njeje pihač? Nē, džerčelche wona wotmōw- wič a šwalajche, šo by domoj pišičija. Tam wona do swojewe komoty dželche a hōrke šlyly pšafajche. Wona džerčelche šo, kaž mēnjelche, šamibowacz, šo wščał jej wōn njebež teš ani jedyń jenički ščejč pihač. Wōn mōže pihač a rjenje pihač, ja drubich wōn to rody čžini a ja mnje je to jemu wščerelje. Taf wona pihač bebi rječelche a bebi šłabi, šo njeha šajtač, hđžž wōn domoj

ale wona ho njeshtrobili, swojej wozi k njemu vsobehnyez. Pshihi hebi wona to spovate slubjenje czimjelice; ja njedam ho dljeje na jeho stobiz, ale cshu jemu swerna pomognija bhez a wostacz, pichetoz won ma prawije w tym. Ichtoz czini, a zona je prawanemu swojej podbana wo wichecz wezad.

Wo mozejde pal wona zaneho mera wiazjz njemjelice. Bohoncz durbjelice jazshchabnez a wjepeleche domazjenje taj man-dzelska njemjelichaj, taz dzenja; tez lwdn niz, jako po wotrowanju a po twozu ho domoj wjelehtaj. Zanej pal ho najwjetelje wjepele wotbradzi, jako domoj pichidnje, a jeho lubofny kunt jeho i tym klowczom witaiche: nana, nana!

Kak dzechi duschno nana dostanu.

W jenej wlezjz beše muš je žonu a džečimi; wón meješe dnw trawje a něfote wony, tež pola a luhi, to mozejše derje žiwj byč. Tola niče žane štože a žane žohnowanje pod jeho ičehu. Kam to pichidnje? W Božim domje njebé wón ženie w džeč, čim hučičjoza pal w forczenje, i forczejz wón šadim dby štrošon dom pichidnje: netť seješe wón. Jo moška ho semja kwečaz, biješe žonu a džeči bjes wnu. W zyle wny rełaiče wón „bjesžobny Handrij“ a šodny dhalowate ho jeho. Žeho džeči, Zant, Handrij a Šifla ho jara piched nim bojaču: hžbz i forczemy pichidnje, sefakšawa wone do wicheč fuzičom, bžadaju k hurodom a družbez. W hurodomje byoleše mjenjuzj šedwz, pola fotehžoz be wido hinal, bwnjez wón jenoz malu fušl pola wobdželješe, jo jemu hičžeje dolzj šhleda narolče. Tón pat be pilny, inaješe hwojeho Šobžnata, na fotehžoz wón hwoju nadžiju šitj, doležj wježdelje, to wón jeho wiceje wopuščelje njebudze. Še hwojeje žonu be wón w mjeje žiwj. Žeho džeči, Zant, Bětr, Marta a Šanšla beču k bobajolčej wučene. Šezn bjesžobžneho Handrija, Zant, a žyn pobožneho šchewza Zant, bechtaj špječeleneaj. Njebžozu popozitno be šedwz Daniel (tal mjenjuzj rełaiče) je hwojeje hwojbu doma ho roščerjowawich mo lubim Žesuju a jeho dženacz. Džeči beču feždelje a šapšichjaju teho bla derje; njerožmjaju pal něštato, dha ho nana praščawaj, taz by to i toymjenju dha. Pichidnježu wone netť Šanšu a Handrijom bromače, bla wopwjadaju imaj, ičotz wječelju. Šdžz be wučba w šchul školčena, dha durbjelice Zant hwojemu nanej šedwzowacz pombač a Bětr hwoju dwelutno šotičejz pštonič, teho bla wigače tež to mele furjato i šezjz luboljez na nim. Mata Šanšla šfhorj a jeje hšawojz wibednje pichidrače. Štarichej bechtaj jara šrudnaj, ale ičelčelšeta Marta pšči tym wotia: „nawša Šanšla njemjeje wunječ!“ A Bětr be wodno a w nozj štarčelšew wo hwojeho maleho lubuštata; taz ruče hacz be se šchide, beželje k hwojeje Šanšlzy pohladacz. Nětaj praječe k maczeri: „mi by tola jara žnim byč, durbjala wona jašo wosthorič.“ To šchajpi Bětra do wutrobn, jo wón placzjz won beželje a ho dopominuwišj, jo je luby Šobžnik hušto šhorjz pombat, proščelide jeho, jo čhžj tola jeho šotičjz lajo wustrowicz. Běstr, jo je jeho Žesuj wuštjshat, beželje nuzs a rjetny, „wona moše neto jabo itanzč“, njemjedwšidaj, to durbj do druždy dolho modlic, prjeđo hacz pomoz pichidnje. Žato wón teho bla wibdelje, jo je Šanšla hičžeje wichezo šhora, wo wón šrudnaj, tola njelasta ho modlic a pšči modlenju na jemu pichžo šžo wofoto wutrobn. Wo 9 njanz počza ho polpšchewcz, a Bětr be netč čim wjeleščidj, to wješčelče, taz tež hičžeje nalč Šobžnik netšo pomba. Wješetjz wopwjeđoče to hwojeje maczeri, a šlubi, jo čže hwojeje žime dny jeho wosthacz.

Čezemy netto jašo bjesžobžnemu Handrijej hiez, taz hórto hacz tež nana je je itara njeroba a bjesžobžničej; žona a džečij žu w nušj, wšichto pod polščezom! Žebyn wječoz wopitj Handrij i forczemy dom pichidnje. Zant be žam doma, a dolež na praječenie „bže moše je?“ hwojemu nanej dospolnje wotmol-wicz njemjelice. dočja i pjačezu něfote kulo do hłow. Š roz-bitej hłonu beželje placzjz laby šžeje, Bětr be tež tunje wona, wón pšchidžebidč i njemu ho jeho prašča: „ičto dha placzelje a ičto je —?“ ho dohladajo, to jeho hłona šrawani. Zant šrozšelje netť hwoju šrudobu, rjetmowiči: „tajhežo bjesžobžneho nana tola něčto nima, taz m.“ Bětr na to praječaje: „njehjz dha ho hičžeje ženje k Žesujej modlit, jo by tón bej dušneho nana dal?“ Zant: „ně hičžeje ženje; ale može dha wón to tež?“ Bětr wotmolwi: „Daj, Žesuj može wšichto! Žato be nalča Šanšla šhora, žym ho ja i njemu modla a wón je ju wustrowic“;

modl ho ty tež! Zant myšleše, to ho tež pšpacž hodži, šnadž pomba, a taz hušto nan i forczemy dom bžeše, čženy wón na žynowu žubju a wobleđe ho wotije; pichetoz wón myšleče, jo luby Šobžnik hewat njeshtjshj. Žeho hłowa beču: „Daj wšicht mi tola měto mojeho bjesžobžneho nana pranje bušchne!“ Taz šanšledju njedžele a wšichto be hičžeje jenafje: „nan seleše a šliješe, ale Zant ho wobleđe. Wšichto ho šawče, taz by jeho modlenie podarom byto. Dha jo jemu džečelje, to be wunječj, jandjeljo pichšobžadaju jeho i nješcham, bžez jeho nan jemu napučezjo pšchidžebidč rjetnu: „wjoja modlitwa je wuštjshajona, hewaf by nje tu njenamata.“ Zant wozuczj a jemu be wješčelcho! Wšot teho čžaba modleđe ho wón hičžeje hučičjše, wo dušneho nana prošjwotčj, runjež be jako by to možno njebyto. — Wo nělotny čžaju podbež jeho nan je ičšotna a bu pod čžezimti bololčeni do lože potozjny. Na drugi bžen pšidžibež pređat teje wofadaj, fotežz be wo tym njelbožu šitjshat, i Handrijej; jako wón nuzš šupj, počza Handrij šelicz, jo je jemu taz ičto, taz wón šobžičj njeye. Wredat jemu ičelčimwoje pšchidžebidčaje a džešle, jako be Handrij wozčimjuch: „Wšh ma a čže wiceje něštto dobre wunječj, — wón durbj hebi jeno hwoje čže žiwjenje piche-myšlic. Handrij do ho džeče, jemu be, jako by ho pichžo čžezimtičj hřešom šapjz jemu wotewaraj. Wwoječj pšchidžemczu šapšhija jeho, jo šforo šodnewaja. Tychžej šandje, wón wozaj wutracz njemjelice; duž da predwora prošje, jo by jeho wopitj, fotežz i rabolczjz pichidnje. Kat žyle hinalič be dženja šhorj! wón počja: „ja žym tola hubjny čłowječ, hacz jeno budž tež hičžeje rada la mnje?“ Dudožny: „Wšh tón šknjes praji: „Ja nočuž šnjerez hřešnik.““ Daje: „Wšh je šwernu, šiz nalče hřeči wotawana.“ Wbročezje ho jeno w domerjenju na Žesuju, tón budze wone waiče hřeči wodač.“ Tónle trošit njemjelice Handrij taz ruče na ho nalozič, a bžbz ho wón i dudowomju wo wodače wobleče, dha rjetnu: „netť wem, jo je mi Wšh w šchrytu modla! Pšchidžebidče čžu jemu žimj bečj; ad pombačje ho wo moš modlic, jo bch hwoje šlubenje džečat!“ Tež hwoju mandželja prošelče wo wodače wšajčelje njelma-nolče, tež hwoju džečom ščezj wón ruzčj plawajuch.

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Pšat 24. haprleje hwoječelše knjes archidiakonuz Dobružny w Božeracz žwobj 25letny šastojnik jublej, pšči fotežmž ho jemu wjele wopolatmo lubolče a počželčowanja došto. Bračerjo jeho inšpekije rjany šhorojny šerwice, jeho šastojnjz bratšja wichełake drobnoto darj, knjes mješčezanošta rjany palnowoy pšcač, knjes konšistorij radčelčel Ščjedrichtjz po poruč- nolčej komiteja album i podobničam a naljadaj be k pšczowanju do kupel. Knjes šuperintendent Šuring pščinješe jako šastupičj žychwinškeje rabj šwopščezča žyete wofadaj a rjany čžaknit wot herblich wjeđnaz wofadaw a bibliju wot dudowomju. Knjes diakonus Kwalat pšdepwoda dar wješetje wofadaj Wlmo. Depu- tazija ewangeličnoje mušljelje a mloščezimoweho towarštwja wotbradzi hwojemu doščolčenemu pšchepbždže wot duženta šlebornych jedžmžaj a wot duženta šhorojnowych ščezkom. Š hnutimj šiwomim ho jubilar jo mnohe wopolatna počželčowanja podšafawna. Wnohe telegramy a šwopščezča f daloka a bliska pšidžedžu. Čži knjeza, šotičj beču k šwopščezču pšchidjiti, wotadžu hičžeje wježo hodžjz i jubilarom a jeho hwojbu w pšchčelčelnej šobawje bromačje. Wšh luby šknjes čhžjz wpožičjz, jo močj luby jubilar, taz hacz dotal, je žohnowanjom to hwojeje wofadže škutowacz.

A rospominanju.

Na mašu šhčjz tež* Woje šlónčžo hwečj.
Wutroba ma hušto čžeščeje njelčj hacz šhribet.
Wščžo a šwedomjo jenat malo šnječelje.
Šamolitny redaktor: šaral Šolčj w Kalezadž. Čajščž a naład Šmolerlež knižičičžčjetnje w Budyščinjce.

Soy-ti spěwat,
Pitnje džělat,
Strowja cje
Ssmóbnju fiatot,
W moej hwojatel
Srodny je.

Sa fiatot spóznju
Rajoj móznju
Lubojś ma;
Bóh pał swórnju
Přesěš spał mčěnu
Čerwjnosć da.



Wječ to spěwaš,
Sswěrnje džělatiś
Wšědně dnj;
Džej pał hwojatu,
Lubiti dat,
Wotpjeć ti.

S njebeś mana
Wječ cji hmanu
Žitnosć je;
Žina woda,
Kij Bóh woda,
Wošćedn cje!

F.

Serbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ło kóždu hobotu w Ssmolerzej knižicziščezćeni w Wudušćinje a je tam sa šchwórtćetnu pšchedpatu 40 np. došćać.

Čantate.

1. Pětra 1. 9.

Kónz wasćeje wěry, — duchow sbóžnosć.

Četpjeć, něšto wutracć, tajste něšto dyrbi cšłowjel
wšědnje kam na hebi šhonicć. Wofomu hebi hwoje lube
hwojate pšimo do ruki a počěnu hebi w nim wot spocjatta
hać na kónz wšě stromy pšćeněć a hebi wšěch wobhladać,
wo kotrychž so nam tam wosjeba; njenamakom w nim skoro
nitoho, kiž budžišće ženje njetrjebal hwoj kižij njefć.
Sswjate žiwjenje a pšbla wšelata šrudoba, woswoje je
i cšłowjelom tak doho šjenocze, dońž wón pšed tyni
hamny burjeni njefej, i kotrymž wobł do wěćnosće
wuněć.

Sswjaty Pětr wě nam tež něšto wo tym se hwojeho
šhonjenja powjeděć. Ake runje tehdy, jako mějše Pětr
hwoj kižij njefć, je wón šhonił, išto Bóh i tajtim hwojim
kižijom sežje, a tajti ma cšłowjel se wšěcho teho hwoj
wujit.

Sežjeł mać, so dyrhajo jejne mako džěčo i njej
šhwatajo pšiběžec, wotaje jemu wona něšto rjane lějštotate,
woječki wujšćhi pał na wójnje hwojim woječkiu lubi, so
dže jim, jeli mužnje wojuja, so bėdža a dobudža, cšěfne
wujnamjenje dacć. Runje takle hwojaty Pětr nam kižiećijanam
jato wojerjam w našeho Knješwoje šluzbje, lubi, so junu
žinu trónu (to rěla: wěćnje žiwjenje) dostanjen, kotruz
hebi wocšatamu, hdyž šmějny wšcho hwoje cšěpjenje tu
na semi pšětrate. Glej, to je krašny dar, sa tajtj mamy
šo našćemu Knješej džakowacć, tajtj je nam wón se

hwojim cšěpjenjom a se hwojeji hmerćju, kaž se hwojim
horjećanjenjom dobył. Žónle dar a tole rjane kubto
nihdy ženje njelandać kaž te semke kubta wšě do wšćitka;
pšchetoz te tu sa druhid na semi jawostanu, hdyž so ty
hwoju putnišku drařtu wuščezěš. Semke kubta šu
hušto i hřědom wopluskane, tole kubto pał niž. Wone
cži tež njelwandje, kaž rjane semke kwetě, a žadny wichor
cži jo njepoleni, kaž šo tu hušto někomu seńže, kiž je
hwoju nadžju na něšto stajit a hwoju wutrobu na něšto
powiřnył, ištož šo jemu potom podelni. Našće krašne
kubto je sbóžnosć w njebežach, tajti měr a potoj, tajtj
ništo njefubi, njelagodne wjebele, kažte je nam naš
sbóžnit se hwojim cšěpjenjom, wumrjećjom, i horjećanjenjom
a je hwojim htwěwodženjom wudobyl.

Našć luby wujšćji mėsćnik pał tole kubto sa naš
dotal pšćhi hebi šhowa, se hwojim šłowom naš napomina,
nam kam potaje, kajzy dyrheli tu žiwi być, naš pošulnja,
šo móhli wo wšćej šrudobje šo hami šapřecć a šylni
jawostacć.

Ništo woječki žanu trónu njedostanje, šhoba so bė
šo mužnje bėdžit a dobył. Najpředy dyrbi něšto wumrjeć,
potom haće može něšto druhi sa nim herbowacć. We
tebi pał dyrbi přeni twój stary hřěčny cšłowjel wšchón
wumrjeć, potom haće budžěš kam šhwana, hwoje wěćnje
žiwjenje došćać. W tamnym měšće horta na nježu, kiž
ma hwoje hařy, w nim Bóh ničo šapřěšćene, šamašane,
njefěšće njefěšć, — wšcho njefěšće dyrbi i tebe přiecć
šo móhla šo cži twója měra kaž cšěfne što hwećěć.
Kaž šćitnik hwoje što sešćrje, so by hebi jo wucjěšć,

tak naš našy knjes i pšómjenjom swojeje srudoby a tyšchenja wuczijęci. Duż wojsłań cziżki pšidi wišćem swojim czeprjenju. Njemóžešy pak skoro wjazy wutracę, pohleńń ho twojemu sbožniwek na klin. Tyšćit cze won hórje a hórje, tehdy bži a klapaj ho wo jeho durje a ty imęjlešy swoje wumozjenje. Gataj tšwilu na ujeho. Wón cze wěcse pónbže pošlynięć.

Zuby knjesę, sežinj naš wšólnoiwych, so móšli swoj kšizj za tobu njeleč, a pšidi tebi wutracę. Sačęć s naš wišćę morkotanje a widsę czełne napišćęzwinjenje. Štup ho nam pšidj wočoj i twojej sečęrnosću a twojim swjatym czeprjenjom, so móšli wot tebe nawuknyč sečęrpliwu wošćę, pošlynijenje dostać a swoj męć wobthowacę.

Boža krašńość.

Kšobzjad i nalečjom so jeni
Tebo puchy wobladač,
Wušwalach ju i kšerluchemi,
Chyph so na njej tradowacę:
Ale krašńički by, Wožo! —
Wšće moje wušnacę,
Najwušćichę by moje sbožo,
Kšerluch mój a wješeł!

Czopotch krajow wještichu krašńość
Duch mi stajj pšched wočej,
Kajta halle bardow jašńočę
Ze tam a hwić saroništ!
Ale krašńički hacz štuffi
Ze jich wulki sworiceł,
Wón wšini kšwalu, wón kamulšt,
Zemu duscha wopor sečel.

Narodničęca žórkow, rěčow —
Dory, doly pšchedočach,
Sęřebach tam kšrejb dušow, šćmęčłow
Czižny duš a womłobjad;
Ale krašńička je rufa,
Kotraž to wjeho natwari,
Ze to wotićęń jeno buka,
Wšowo Wojej krašńoćej.

Morjo šćmucę bšychach w duchu,
Hróby ma a potajńšwa;
Klaka ho! kšinečęche mi w wučhu,
Kajta mōž to wušćina:
Ale krašńičke je mjeno
Tebo, kiz knjes morja je.
Majch strach pšched nim? pošćhaj jeno,
Zubosęć wón so mjenuje.

Wobladach na krašne, mózne
Wože džiny i wječera,
Widjad hweđbne wjeho mózne —
A hšōž we mni jawota:
Wšćęche krašńički je teho
Trón, kiz knjesi nad nimi —
Wacęka procha pobšćōńešo!
Wón ma šćol tež we tebi.

Kak tam budža halle krašne
Wubta našej sbožńoćej!
Ma hwić rjenješ nęšto cšajne,
Kiz wón pšchedom njecha je? —
Ze pak přemi dom tak ržanu,
A rjenješmu ho narodzu!
A tamnyh šćonam powotary
Ked ho jednam je šćmjerczu!

Čej šmilny Samaritiski.

Wulkotny je štut wišćedneho wojata i Węša. Zo bęšće pšched nęšto lęćami, jako w přědńoj nalpnje tón wojał po hōbach męša Węša kšobzjęche. Duż wuštada i štōpę pšćihęnje-neho hōlza w rostōrbanej dravečje nębže 9 abo 10 lęć stareho, kotręž bęćde wot jmy wšćōń prošty. Wotny hōwčęńoćejće pošćicę wobohom džęćuju hōbu hęć; won dęplde jeho do cšępře ješty dowječę a jemu jęčę a wječ dacz. Hdyž tam pšćindže, woprašęcha ho ja wobšćejnoćemi tebo džęćę a hšoni, so je hęžo dotho hęwota a so ho pšched wrošćeršćow a pšched drube hę czižęće prawe přewi sežinj, wōkheje pak, so wo Wožu a wōrje ani namjenjeche nijewdęšęche.

Duž ho wojał rošbudj, wobpšćęńeję hęwotj nan lęčę. Wón hōwčę pšćejche, tebo hōlza na mōž šćmōčę, na druhi džęć dęplde wón rano jašo pšćinčę a ho ja druhim pšćejčę. Ale na druhi džęć njebęšće hōlz niđže namafę, wón bęšće cšęmęł. Wulgy šćubny bęšćecho wojał pšće wšće hęžy hęžy męša, so by hōlza jašo namafel. Dotho wón wōdarmo pšćafę a pšćęžo wještęcha bu jeho bolōčę. Ma dobo wuštada małego cšękšęježa. „O derje so mam tebe jašo,“ jemu naradęćowno wōlafęche, „něto pak tebe wjazy njepulčęšę.“ A kaž jara ho hōlz najpřęby wobarafęche, wón jeho ja ruku wša a do wušćana ja šćanjerođene džęćej dowjeđe, kotręž bęšće bęžo lęta dotho njelšćōńje wjele dobreho štuffowal. Hdyž tam pšćindže, ba ho i direktorej wušćana dowječę, jemu wo tym hōlzu powjebafęche a jeho wutrobne pšćejche, so by jeho pšćijal.

Ale wušćan bęšće žyle wobžadęmy a k temu, praji direktor, dębęjšeche hōlz wošębitu wučęžu męč, dōlečj ho swojeho žyleho šćanjerođęnia bla k tym druhim pšćidacz njemōžęche. „Mō, dha wōstajęće jeho tōla i namjenjecha tu mōž jow; ja wam kšubju jutje jašo pšćinčę, abo —“ wón to njewupraji, pšćetōž na dobo bęšće wotwųšęnje w nim wotučęto, kotręž dęplde hęčęče tón wōčęor do štuta stajęć. Direktor po jeho pšćiwnje cšęnjeche. Kak jara pak ho džęwafęche, jako jemu wojał na drube ranje 800 trantow pšćępoda i tymi hšowami: „Ja pšćęshu wōšę, te pjenjeju wōčę a hōlza we wušćane šćowacę. Wšćinje šćerom pjenjeju, pšćetōž ja hęm je na šćrawne wōšćenje dostal. Wōšćę-čafęče, kal hęm k nim pšćijafęł. Šćękšękšćim dnjom je moja wojeršća kšubja k šćowę a ja mōžach ho džęcha do mojeje dominy wōdęćęć. Dolečj pak mōžu hšowobnje štuffowacę, hęm ho i nowa ja wojeršća kšubju pšćijafęćęć dal, so hęch i tymi pšćijafęńšćimi pjenjełami wōšćęńečę a wučębu teje hęwoty ja- pšćōčęć mōhł.“ — Direktor i wšćęłojęcu kšubj pšćafęche, hdyž wo šćimlnoćej tuteho wojata kšęčęche.

Šćawisny rekruty s lęta 1813.

(Po frančowšćim piša — 6 —)

(Wotražowanje.)

Ležachmy w wšćęch wještęch domach a męjachmy nimale kōžby džęć hōwaję a hšwinjaję mjašo abo polčę. Wušći kšćō bęšće jara dobry a wino teho tunja. Nęštošj wot naš pak, kiz dęžęhu na takte wōšćenje kšęwajow hęčę, ręčjadu, kaž jo by wšćitō jara hšubjene byto. Ale ho wyladu, pšćetōž kšęčach męčęčę- now po nęmšćim pšćajęć:

„Njejshu doma ničęo drube hōčę pšćeršerjo! Hdy by jich nęčšō w Frančowšćej wōppat, by w jich šćhalupach hame šćęche džęny dostal!“

„A w tym męjachmy prawje; hęm hšuto šćōšnal, wo, šćtōž je pola žužgh jara kšćęčęć, je doma kšubny ranōš!“

„Šćrōta, ja ja moju wōšćobu bęč jara šćowajom. Ležach i dwęmaj rekrutōmaj pola wšćęnešo pšćimeho mišćęra, šćeremuz bęču jęđni wšćitšće kōnje pšćej wafci. Zo ho jemu, wē ho, njeje šćōdōbalo, ale wón ničę njewpřęčęche, ale kšęwaję wot ranja hōčę do wječera ja šćachęmi hšowju trufiti. Šęžo jona bęšće wulka a kšćna a jeho dwe džōwaję ara rjanę. Ze ho naš bojadu a roščęčęčachu, hdyž ho i cšęręžerōwanja abo se šćražowanja wōdęćęđmy.“

Ma šćhōwōrtym dnju wōšćō wječera, jako džęmny ranje po- wječęrjeli, pšćindže wōšćō hšowmiz kšćęđšćōw i bęčej kšćowu a i cšęčęřowōnym wōbšćōčęć f nam. Ale pošćrowōwšći pšćajęche wón po nęmšćim k pšćitnemu mišćęrej:

„Zo šću nowi rekrucęža?“

„Kaj knjesę“, pšćinj mišćęř mošćōwō. „Tutęch šćubj cšęž

življenja njewotbudzemu. Najradšo bih wščitih hromadžej lajbejčel!"

"Ja ho pa to inèrom wotbročiča j prajaz:"

"Kotniju nemaju ... Njeprajčeje jo tajim tajke wèžu."
"Edma bèhke pòstny mištr moje glowa laštyschal, dha jemu pichj fanomj doha trubla j rufi poadje."

"Wj seje jara njebèžšliva j wòščini rèčezni, knjes pòstny mištrèje" praješje šèbèžnja, "komjèlèže hebi, idto by jo stato, hdy by waž nèhdy druhi hač tutòt indòženz kolomat."

"Ač to bèhke jenož tajke prajidma", naprèhèžewi pòstny mištr. "Šèto hebi džežèje? Šdòž cšlòwjetèj wšchito wòstnu, hdyž jo cšlòwjet lèta doho wòtfradnje, na kònju wjazy njewè, lèto hme prajèje a rèčej hšpòlèje."

Šèbèžnja, kiz nìchtò druhi njebèhèje hač wèžny duchowny, mje na to postrowi prajizj:

"Mòj knjeze, wy seje nadòwny muž! Wudžeje pšehèwèdžèny, jo knjes pòstny mištr njemòže nìkomu žaneje hšidowj cšimèž, tež nì žiwòjemu njepšèhèjele."

"To wam wèžu, mòj knjeze, hevat tež njebhdy jehò tolbaffi jèdè!"

Wšdij tutych słowach hò pòstny mištr, hwojej šèrofolej ruzy na bruch klòžjo wòšnje wušknja a jawala:

"Njebhdy nìhdy wèrič, jo wudže mje nèhdy žranowija k hšimècju pohnuč."

Wwojej towaršèjej wotèndžèljataj, dolež durbèjèljataj na strazu. Ja wòščata kam. Nètko džežèje pòstny mištr po bledhu farèho wana, hdynd ho ja bido a džežèje ju jo mu wupic, lètož jara radu cšimaj. A wò tutého dña hèm mjèduju tučji lubžo jara wjele dówèry jè mi. Na kòžnym wèžeruju hèždajomy wòfòto fòchlow a hebi powjebachomy. Tež farat a mlòde holzj pšchidžèchu pšchopšlèdač. Wèjèšèjej wòbej žòlte wlohy a mòdrej wòdci, jena bèhke wòžomnacze lèt stara, druha hšano dwazycji. Wèšèjeje po mojim šèdaju na Klatrèžintu podobnej, lètož mi wutrowu jmalède.

Wjèdžèšèjeje, jo mam doma njewjetje a teho dla jimat žel cšimaj.

Pòstny mištr jara na žranowjow šloržèšèje a knjes farat praješèje, jo je to lšàženy narod a teho dla wudže jo tež žyly nemiki lub pšehèčimò nam šèhènjèž.

"W prènim cšaju", wòn ke mi praješèje, "rèčèljèžèje wy j nami wo hšwòbòdže a my to radji bšidajachmy a molajachmy ho radbho ja wòšde wòštkò hač ja prawtèho trala a amwitrèho hšèžora. Wj jèže wòstnu j našimj wòščamj wjèbli, ale niš j nami, wy seje ja muple wòwòjalaj, kiž bèdu wulfe a nadobne, a teho dla njebèdu narodny wòšdij njepšèčèjejo ale jenož jid knjeja, Dženja je to wšchito hinal, žyła Wèmcžina wudže maršèdrowacž, žyła mlòžžina ho pošèbèje a my, niž žranowija, wudžemy wòwòwacž ja hšwòbodu a prawdu! Šèdòž to njemje tutych myšlow rèčej, je pšehòže tòn hšimlènjaj, dolež na jenož njehšimamowò wšchitèlj krajoj pšèljèžimò hebi, ja heje pa mlòžžina, hšròbòtòca j pšèhèchòd. Doho seže to wšchito ja heje mèli, ale wy jo wèjèšèje wjazy džežli mež. Ja ho na tòn cšaj dopòwnuju, hdyž wòšdij generaluju ja hšwòbodu wòwòwacaju, tehy wòstnu w bròžnjaj ipradu, na klòmie, kaž wšèdini wòwòž, to pa bèdu tehy wjazy mušòju. Dženja pa trjebaju wònì wòlstròwane meble a ho bòle bòrdja hač naldij pjenèžiznj. To pšchidžèje j teho, dolež je nètò wòšnja rjemjenšimò, kiž bèhke prjèdij wopor, wamjèšimò, lubòščj. Nètko paš cšezmy mi wo hšwòbòdže wo wòštòmny kraju rèčèjež, a teho dla hebi ja mušlja, wo wudžèje wy w tutej wòjnie pšèhèhracž. Wšchitaj šèžèkani lubòž, wòt jenoštìwego šubentny, hač j wucšenemu profètorèj hòhòpòstnowa budjo pšèhèčimò wam maršèdrowacž. Wj macje drije na wòščim cšaje namjèšèdého nawjebowarja žyèho hšweta, my pa wòšni ja nami wèčimj prawòlèjež. Wj hebi mušlèjejo jo macje Saffich, Wawòrščich a druhich ja waš, — ale ho mušlèje: džežèj itareje Wèrmšèje berje wjèdja, jo je to brèh a najwjetšèda hašba pšèhèčimò hšwòjim beatràm wòwòwacž. Njèh ho krajojo šwòwaršica, ludh budja tajnje wòščdij njepšèhèšèjo. Wònì budja hšwòju krej a hšwòj kraj šèkrtacž. Wšchitaj budja waž nabradnjèž. Wudžo žranowija, jo wuzik tralòwò damno njeje tež wuzik luda."

Tafle duchowny j hšimòlèžny rèčèšèje. Tehy jehò rèčej božej njeròžimaj a hebi mušljaj: Šèlowa žu klòwa a tež šèlèbne wutlèje žu šèlèbne wutlèje. Hdyž j bitwje jenož naž šubentow a profètorow hòhòpòstnowa trjebaja, potom bijo wšchito pòrdje. A lètož to druhe nastupa, tych Wawòrščich a Saffich budže bijo

bižiplina wòtžèrèčej, jo njemòpadnu, kotraž naž žranowjow hšuczi ho bèž, hač ruwjè jo nam to njepòdoba. Njèpòšlèda hwojal korporalej, korporal šèrantej a taf dale hač hørje j maršèhalej, kiž cšini, lètož hšèžor dže? Wjèdju, jo farat ženje hšèžid njeje, hevat by wòn wjèdjal, jo njeje idèja njèžè, ale pšchitajna wšchito. Ale njekam jemy naprèhèčimò rèčèjež, hevat mi pòstny mištr žaneje bledhe wò wjazy njepšèdijènjè. Njèh hebi mušlètaj, lètož čhetaj, ja hebi jenož pšèjeju, jo na nètòho druhèjo njètrèchju, hač na theologow.

Wšdij tajkè doščaj doščaj nadòbo 27. mètzo rano pšchitajnu wòtpučòwacž. Wjèž batallion nozwòwajèhe prèmi kròž w Lauterbachu, druhi kròž we wòšy New-Sitèchen. Maršèdrowacmy jo wòpòdij. Wèh maršèdrowanje dòpòlnje wòfunt. Njèžèljacž j pò wjazy moje pòšta paratrow, wòj tornirèj moju šèlbu na ramjenju — baj ani njewjèdžach, hač hšidèže flòzaj.

Wjè wjèbèčny hami buzjo po pučju, wšchito maršèdrowajède a ho hibaldhe. Trjechèčimju žyè pòkzi, wòtžèlje jèdžòwò, fanomy, pòstrowe cšajli. A to wšchito cšènjèjehe do Štrutara, kaž po wultim bèhèčju tìžyžaj matyč rèčòwò je wšchitaj strow do wultèje rèki flòwataju.

Matdij šèrantoju mjès hòw prajaju: "Wj ho blížimj ... wèž je štòdžina." A mi hebi mušljachomy: "Cšim lèpje! Tučji Kruxòjo ju na tym wina jo hò wòž naž do wòščatow wšali, hdy bydu hšimòrom wòstlaj, hdynd hšidèže doma byli!"

Zuta wuši naž rošhorječède.

A potom namataj wšchidòmny lùdji, kiž ho radji bija. Klipš a Šebedej njèrèčèžaju wo nižim druhim, hač taf hšchitaj j Šwalatami wòwòwacž a cšj druhy cšimaj tež taf, kaž bydu ho na to wjèbèllini; nočdžaju ja bojnajh placèzj.

(Pòstacžowanje.)

Macžerna lubòščj.

Zato ho w Kalifornijèj pjanje ja štòtom šapocja, wòpnučèje mtohy muž hšwòju maršèlèstu a hšwòjeho madoho hšnja a hšwatacž do tamnje krajinj; wòn hšubi, jo wudže, jeli so hò jemu berje pòrdje, žižacž a pjenèjly pòštacž, jo bšchitaj wonaj ja nim pšchidžòd. Zóna cšatòšèje a cšatòšèje, ale ani list ani pjenèjly njepšèdijèdžu; pšètož jemu ho taf njèčimjèje, kaž bèhke hebi w hšwojej lačnòšèje ja pjenèljami nabal. Šèdòženje pa to žabandje bòndže. Zóna hebi w New-Yorku jèdnu tgaru lupi a pučòwanje na bžòji nastupi.

Duzjo po pučju nastja na doho wòlanja: Wòheh, wòheh! Wòdu plumpadaja a do wòhnja hšidaju, ale pichj wšèchem prèžowanju ho dale rošhèrješèje. Na lèdžijèhèje pòstrowò wšad; hdyž budžèje wòheh tam dšòdòd, njebòžhèje mòž žaband cšlòwjet žimò wòlèčèž. Cšòmny ho do wòžny wšèdèljèch, najhšimlènjaj j hšwòtòw do nìch jèdžèdu a cšòmny bèdu hšmòdom potnc; nètòti pa durbèdaju potni jadwèlòwanja na lèdžij wòlèčèž, mješ nimi tež macž je hšwòjim hšimom. Jèdnu cšòtu po druhim wòtžèje: jato ho pòšèdini hibaldhe, wòlèdeje wona j wutrowu lamazym hšòpom: Wèjèče tola hšimòlèje jo muu a j mojim džežèčimò. "Wèwèru", bèhke wòtòwòwacje. Wòna pa dale pròšèjehe. Duž pòrdje ho šèh: "Šèmano mòbli tola ho wjazèjež", "Wè, nè", druhj wòlòdaju. "Ženu wòfòbu mòbli šèwèčnjeje hšidèže hòbu wjacž", prajaju druhj. "Derje, jèdnu mòže wjèhèje, ale jenož jèdny."

Macž hšwòje džežèje j wutrowje cšidèžèšèje, jo wòwòšimò, potom jo bele da a praj:

"Wbi hšmo, hdyž ty k wòwòjemu nanej pšchidžèšaj, rječk jemu, jo hšm ja ja tehy wumrjèla." Cšòmny ho wòwòjèje bòrny po tym lèdž rošhèčimj a hšèrèna macžèrèna wutrowa wjazy njèklapèdaja. Tajta wutrowna, ho wòwòwaja lubòščj, kotraž je hotowna živjenje wòlètajèž, — to je to, lètož hšwèt dženjènjidij džen trjeba.

Wèštkò wo Mohamedu a jehò wuzbje.

Džòž ho hšèčèljèčimò wò wòwòčèrnejèj Euròpje hšèje a bòlòto rošhèrèlò a wòstkrèžlò, jemu w naròžnjich krajoj nowy stralajny njepšèdèlèl nastja: Mohamed je hšwojej kšwòje.

Mohamed narodjò jo w lèčje 571 a hšjo šàhe hšwojej štardèje hšubi. Š èho wòdòlèje je nam hevat malo inate, hšiba to, lètož hò pòrdžòdno mnohe pòwòlèje a bòjst pšèdèdaje. Mohamed po pšèkufusj a wòženi ho w hšwòjim pšècž a dwačymy lèčje j bòhatej wòdowu Rabidžu, pola fortèjež bè ja pšèkufuskeho pomožnika byl.

Šty-li spěmal,
Přinje džělat,
Stromja čje
Šawójny statol,
A wój swjatoł
Čradny je.

Ča staw šrožny
Nawoj móžny
Lubofč ma;
Bóh pał šwětny
Přěšes spał měčny
Čerštwofč ba.



Mječ w spěwěch,
Šwěčne džělatěch
Wšědne dny;
Džen pał swjatoł,
Dufaj daty,
Wotporčaj tn.

Č njebješ mana
Mječ čji šmanna
Šimofč je;
Šima woda,
Kíž Bóh poba,
Wšědne čje!

F.

Šerbske nježelske łopjena.

Wudawa šo łóžu hobotu w Šsmolerčez knjižničnejstwi w Budyščinje a je tam fa šchwěrtičnu pšedpłatu 40 mp. dostać.

Na Bože špicje.

Zap. št. 1, 1—11.

Štrojmjenje sa wulki pobawł Božeho špicja nam fańdže w pohladanju na Škryštušowych wuczownikow. Po štylničnych dnjach šu woni teho šujela 40 dnjow mjes hodu meli, nětko durbja jeho šašo šhubič, šo bychu jeho čzjm wěćijšo meli. Wot nich hladamy na naš jato stawy Božeho kralestwa. Šchto nam Bože štwieže praji, to šlowo swjateho pisma nam šewi: wón hebži k prawizaj Božej, a pšicštaji: wón šašo pšicńidže. Šo durbimy wěćič a we wěrje rošpominamy:

Ważnosť Božeho špicja sa jeho kralestwo:

1. Wón hebži k prawizaj Božej.
2. Wón šašo pšicńidže.

1. Ješuš šo pod čělnymaj wozomaj tyč šwojich šhubi a tak dale mjes nimi nještobdi. Pšchi wožnych wokolnitnjach hišćeje wštwi. Šchžěpan jeho wobłada w šwojeje šmjertnej hodźnje, Šaulus pšed Damaskom, tež jeho hłób t a tam šafšyšča, kaž Petr we widženju w Šoppe — ale wón je přečej wlaty. Š tym pał šo wšafšče šjednocenstwo šapocěnje: Šlaj, ja šym pola waš wšitke dny hač do ščončjenja šwěta. Wón je potajim wopravdže pšicštomny a my to je šwjatej rabofčju šacujemy. A džěna je tón džej, na kotrymž je wšehomóžny praji: Šwybň šo k mojej prawizaj. Po šdacy pšedčěwjenje pšedčěwto tutemu kralej na šemi: Šidjenje, šurwofč, njebožćiwofč, pabulštwto. Ale čzija a tola wěšta džej

druha móž pšes šwět a čěmnosť přečej čzifčaji a šewi šwojny móž. My to šami na šebj čzujemy, hač my čzifčiči, čzifčiči a šepšči bywamy a pšedčěwto štaremú čłowjekej wojujemy.

Š temu dar powščeného pšicńidže. Bože štwieže leži šrejdž nježelow Šlogate (prošćeje) a Črandi (wulštyč), t. r. tón, kiz je k nješju špič, modlitny wulštyč. Tak přenja škšěšćijanšta wošada štajnje pola nješo wškwowanje namata — k njemu džěchu wščitaj štyšni a šrudni. A tež my štejmy pod jeho pšicštrjećom. Šduž tež džěna pšes šwět šlinčaji: roštorhajmy jich šwojšt, hduž tež šo šurwoma móž pšedčěwto škšěšćijanštu šběha, ja naš rěka: Šón, kiz je w nješěšach, šo jim šměje. Nješifki nawodžowat šdž šwojeje štwieže wěšče pšes wšče štrachoty wjedže. Š temu da jej tón šmješ najwulšćiči šo: „Wy budžěće móž šwjateho Duča dostać!“ Dar to šu šwjatki dšwělnjene. Nětko móže šebj džimajo na šwoj wulki wšop łóžu dar wot šwojejo Wótza ja tyč šwojich žadacj. Šjes Božeho špicja žane šwjatki. W nim mamy to rukowanje, šo šo našče modlitny wulšćidžo, powščenje je rukowat ša to.

2. Božudajmy na dšipowjedanje nješifčiči pošlow: „Wy Šalšěšajny mužjo, šcho wy štejo do nješješ hladacje? Šón Ješuš, kiz je wot waš šorje štwaj, budže tak pšicńič, kaž jeho wšdželi šče k nješěšam šorje štwaj (11).“ Šešuš praji: Wy budžěće moji šwědčjo (8), w tym wšhole pomolanje, šijo teho bla, dolež je wšhota čzěč, pošlamy teho powščeného byč. Šaž wón šam praji: Šchtož mje widži, tón widži teho Wótza, tak durbjato wo jeho

wuczowniakach rękac: Słońc jich widzi, widzi wumóżnita.
My dyrbimy naskhe żywienie po jeho woli słońc, ja nim
kłodziej z jeho jaton dopielnic. Wobhladnijcie dyrbimy
na kwercze kłodziej, so jemu cjęsz cżinimy. Wobhladajmy
na Jesuśa, kiz je spoczjal a kōz naszheje wery. Dżelajmy
w Bozim kralestwoje, hladajo na teho, kiz sašo pschindze.
K temu napominaja naś Jesuśowe pschiruananja wo
dżelaczercjach wo winiż, wo kwernych wotrocźkach, wo
kijerju. Naskhe dżelo dyrbi so stacz w służbie luboście.
Dżelajmy, dofelz dżen je, pschetoz nōz pschindze, hōżez nichtō
njubudze mōz dżelacz.

Botom wuroście nam s jeho k njeju=stpicza prawy
trostch. My imjemy kwjate jedzenie po jeho sašo-
pschindzenju, kotreż budze naskha nadżija. Tak budżemy
my junu s naskhimi křowami pschi wuču stjecz, hōzj wōn
sašo pschindze, my mōżemy je temu powychenemu w poniż-
noszi pschinjecz. W tajfej nabżiji sbladujemy hiżo psches
czaknowcz do tamneho wczeznego kralestwa, hōżez je Jesuś
nam prjedy schol, so by nam wczuzn domisnu pschihotowal.
Hamjen.

Křystusowe k njeju=stpicze.

Na Křysta k njeju=stpicze
Ja kucze jatozam
Też moje ja-nim-hicze
Tam k sbożnym bndlenjam;
Mje ja hobu ta hłowa,
Swoj hlaw, też wczehnje
A pschi hebi mje sħowa,
Dżez nctō s trōnom je.

Na Křysta k njeju=stpicze
Ja wchōn ho dowrcju,
M i dwelōwanjom dżicze
A kwetnej mubroścu.
Křyst date ma nct mōzy
Tych kwjowich pschekraśnic,
A jich wo cżime a nozj
Do swēta pschekabicz.

Na Křysta k njeju=stpicze
Ja nchdy wużnycz cħu;
Najlubsche wścho mi wśmicze
W tym jensim pschegitlu.
Tōn postak dybi wostacz,
Tōn hłub ho njeħuje,
So żywienie mam dostacz
Tam, hōżez mōj psitj je.

Na Křysta k njeju=stpicze
Duż rady spominam,
D sbożne domojhicze,
So sħowny ho ħan —
D ħwēto, mēr a ħnaba!
Sħmjerz cjęstaj je strachom —
Mje domoj nchdy hlaba
Tōn ħamy wōtz a dom.

D mroczalki, wy jaśne,
Wy woly njebejste,
Tō bchū kłuzby trānje,
Kiz wy tam cżinjicħe.
Na jenej sħizj tam knjezi,
Kiz i bħecha wumōze,
Na drubej kħorboj k reżji
M i njeju imajuje.

Duż merny cħu ho spewacz
We wēte do njeja,
Sħmjerz niemōze mje ħnēwacz
A stajicz do stracha;

Ze Křystus jeno ħnadny
Mi ħydom bħecħantej,
Ja trostcha njeħym ħodny
We dobie poklebdnej.

Budż, Křysticħe, tebi kraśnowcz
A ħwalba najwycħcħa;
Sag naskħich dachow jaśnowcz
A drōba do njeja;
Pod noħomaj nct žyla
Cżi ħanja ħoduje,
Cjęsz twojom' mje nu spēwa
Dženj a do wcznojście.

W Jesuśowym mjenje ho modlicz.

Etħo to rēta, je juntekōz nchduśca pōħanka najlpcje wi-
kōżila.

„Nō, maczi ħana,“ tak praji misionar k tej s pōħanĭma
wotroczenej, „praj mi, sħto to rēta: W Jesuśowym mjenje ho
modlicz?“

Wona da kčehowazje wotmōtlowjenje: „Ja njeħm, wotroczo
Bozi, ħacz ħudu ho wo tym prawje wuprajicz mōz. Ale ja cħu
tebi prajicz, tak hebi to myħlu. Ty dyrbich mje potom dale
rosnuocizcz.“

Dōzj man ja naleźnowcz na wulkeho krała, ja, jato stara,
jusa žona, ħydom bje wicħeho k niemu bēżecz niemōžu. Duż
wptam hebi najprjedy wyħotoħo muža a teho ho prajcham, sħto
wōn k mojej prōstwie praji, ħacz mōže ho pschod krała pschinjecz.
Najradicħo byħ ho na krałowe dżeczō wotrocziła. Wone krała
najlpcje mōje. Wy-li krałowe dżeczō te mni prajito: „Ĥaj, twōja
prōstwa da ho kħydiccz,“ potom byħ je wotryħta, so mnu pschod
krała ħiccz. Cżini-li to, potom ho krała wjazj bojez njetriebam,
ale mōžu strostħinje pschod njeħo stupicz. Potom stupa ho jady
krałowego ħyna, a tōn ja mje rēzi: ja niēz rēczesz njetriebam.
Njedyrħat-li krał „ħaj“ prajicz? Wēczje. Wħat ħara žona
njetropħy, ale wyħoti muž, kotreħoz krał lubuje, jeho ħyn. Ĥaj,
dōzj ja w mjenje Wōżezje ħyna pschod, potom mōžu strostħinje
proħcz. Ja wopychajom Wōze dżeczō a ħym jeno i nin, duż mje
Wōħ ħazpēcż niemōze.“

Sawēczje rjane wulkadowanje teho ħłowa „w Jesuśowym
mjenje ho modlicz“. Misionar niēzō wjazj pschitajicz niemōżicħe.

Stawisny rekruty s lēta 1813.

(Po franczowstim piħa — 6 —)

(Pōtaczowanje).

Na dnju 8. ħaprelje jaćachny nařch bataillon do twerdżijnj
Erfurt. Mēsto bēħe jara wotwimercżene a boħate. Stajnje ħudu
na to mōsticz, tak w Erfurcie list dostacz. Ĥydom ħōdnach
kħatřinajny rukopis, a to mje tal jmaħce, so mi totem
tħepotajicħe.

Seħedel wsa moju sħebu, prajaj: „Wōj!“
So teź jara wjeħelcħe, powjecz s Wālzburga dostacz.
Wēħ ħwōj list do saka wħmł. Wħitny moji trazenj ja
mnu dżechu, pschetoz cħyħu jon cżitacz ħyħcz. Sħdnyħ ħo
na swoje tozo, hōzj bēħ ħwōju wotpotoził a sapozacz.
Sħyħy ħo mi pschē iza tonjachu, dofelz kħatřinka mi ħobu-
dżelcħe, so ħo ja mje modli.

ħato to moji pscheczħeħo ħyħcħu, woni prajachu:
„Wy wēny, so ħo naskhi doma teź ja nař modla!“

A jechu rēczelcħe wo ħwōjej maczeri, drubi wo ħwōjich ħotrach,
tħezi wo ħwōjej njeuwjeczji.

We lišcze bēħe ħucz Goulden ħiħcħe nēfote rjaczki pschi-
ħajil, piħajo, so ma ho wħitħo w mēczje berje, so dyrbju ho
sħroblicz, so tate ħubienĭstmo njeħudze doħo tracz. Wōħeħje mi
poruczicħe, mojim towarščam dżelicz, so na mōj spomnju a so
ħo juch ħarščej rubřitaj, so ħiħcħe njeħitaj wo niħ ani ħłowczta
ħyħcħaloj.

Autōn list bēħe s wulkm trostħtom ja nař wħitħicħ.
A dōzj na to spomnju, so bēħe do 8. ħaprelje a so ħo
bitny bōħj sapozaczu, mam tōn list ja poklebdje Wōjemje s do-
mijnj ja potojju wot nař rekrutow; potojza wot nař njeje wo.

svojich staršich, wo svojjich psichczechach, wo vschitkim, shtozh na bwezje lubowachu, niczo wjazy kshchala.

XII.*

To wschitko beshje, taz nach serzanta Binto brojsehe, jenoz sapoczajest keshje, psichetoz reia durbjeshje ko borij farejswacz.

Nikto paz durbimny hichjeze i druhim bataillonom jenoz swoju wjerzdijnu strazowacz. Ale po netortnyh dnjach praji serzanta Binto, kiz mje lubowalche, te mini:

"Psichczelo, kshchor Napoleon je psichschot."

Nichoz njejeshje hichjeze nejshto wo tym kshchach. Za jemu po tajnim wotmolwujach: "Ale hijn tola runje w forcznije ishlenuz palensa wupit, tam nichto wo tym njereshjeche!"

Binto paz mitotajche i wocznojaj, prajisz:

Wschitko ho baba . . . wschitko shwata. To hichjeze njerofumijeh, rekruta. Ale wdn tu je, ja to czuju hacz do kshczow swojjich portow. Doniz tu wdn nejje, mamy kwajot, ale neto hlabaj tam delach khuzrowo nimo khwatacz . . . Wschitko dohwopa hebi nowje kwinjenje. Wotczafaj jenoz prenii dzej a to hshonajch: kshchorizy a tofakozje swojjej namoczji netrihejeba, jo bychu wdzilch, hacz tu je abo niz.

Wshiti tym ko serzanta do swojjeje dohseje brody wusnja.

Za ho nad tym runje njerowjeshlich, ale durbjach tola wjesheke wobliczo potafacz.

Serzanta ko njemyleshe. Na tym kamny dnju popozdnju wofoto shchod wo wschitzy wozaju na pucz pobachu a wofoto psichich durbjachmy tezh my dale. Nacz marchal, wjerch Moskoffi, kacajachmy je spowim statom do meita, a borij po nim psichidize tezh general Soudam, starj zyle kshchidizny wupich, durbjachmy psiched nim ko potafacz. S wotrym hshobom, kiz mozachmy wschitzy rojumnicz nam psichwola:

"Wojazy! Budzjeze dzej awant-gardij kshczeho armeetorpa. Njejabudzjeze jo sjeze Franzopoljo."

Snydom wschitzy wochadmy: "Stawa kshczorej!" A wschitje wotna sjadshczezjadu i tutym zashonim wotaniem.

Wotom ko general i woshchom Sapselom wotshali.

Hichjeze w tej hamej nozj i druhimi wojakami Erfurt nowo wupshczedjamy. Wofoto shcheczich rano widzachmy meho Weimar. Hujnje kshczoz shwabjeshche a woshwiteljeshche jabrdy, zyrtoje a kshje.

Zudy kshczedjachmy hebi lethmo naprawicz, mjes tym, jo nachsh hujarjow do meita jedachmy. Shdzy wofoto dzejwiczich hebi jedz warjadomy, kshchachmy najbala i dohom shlezch. Naczsh hujarjow beshu w mezhje pruwlich hujarow trjedjili, ho bojachu a i psitoleni na ho shelachu. To paz beshje tak daloto, jo nimale niczo wo bitnje njepryhtachmy.

Po hoshiznje ko nachsh hujarjow wroczadchy, beshu dweju mužow shubiti. Taf sapoczja ko nachsa wojna.

Woshchajmy tudy pjecz dnjom, mjes tym jo zply kshczji armeetors do preba dzheshje. Dofelz beshmy awant-garda, po tajnim prenii dzej apheko forpa, durbjachmy hacz do Sulza a Warthau do preba. Tam widzachmy prenii trocz njeprshczedje: Kofalow, kiz paz psichjezo najbala woshlachu. A szim dale ko woni wroczadchy, szim wjetjaju khwobshczj my dostlachu.

Wje paz roshneta, jo moji psichczel Sebebei psichjezo ko wshhorjo woshlache:

"Tuczji bundatojo nochzeshja czafacz, ho naj boja!"

Za hebi myglach: To je tola najlshje sa nazh, my dobudzshemy a njerichowamo ko beshizje.

Shtoncznje paz tola ishlachy, na druhim brojsh shetro shcherokeje, shkubokeje reki. Widzachmy jo shczedja nazh do kshczow shicz, jeli so reku psichczozjamy.

To beshje na dnju 29. hapreje a sapoczja ko mischcziczj. Zenje njerjehmy widzal kshczoz jo rjeshchjo shwatacz. Na druhim boku reki wupshczetzejowaje ho njeprshchewidnoma runina a na czjerowjenym

wshhorje widzachmy wulke czjrdjy tutah jedimnyh je selennyi fabakami, mahymi, pod pazju widzajmy patronomnymi toczkami a njebjomobrymi shwolamny. Dale jady widzachmy tezh netortnyh shlebojnoschferjow. Binto jich snajeshche. To beshu Nuzhij jedni hoinwajetjo a tofakozjo. Snajeshche te reku, prajisz, jo je to Esolawa.

Widzachmy ho tak daloto hacz mozno i rezu, jo bychmy na jedbnjeh shleli kiz ho po shwiti wroczjo ischadnychu a ho w rancich seriach shubichu. Wotom wshwotowachmy hebi psich rezu lethmo a dostajichmy straze. S lethwiz leshcheje wjeita. Tam ko wotshel poba, jo by spyal za dobre psichesh mjach shupicz, psichetoz, hdnz beshche kshchor psichschel, beshmy psichshajnuj dolast, wshchizj zaplaczesh.

We wby, jako jady warjadomy, psichczedjachmy psichjezo nowe potki nachjeje dwijije. Mozowachu tejo rany psich rezy. Wshgnijowe hshubi, we woshje ho bshytotaje, polshczadcu rjany naposhob. Wshonom nochzeshje ko spacz. Sebebei, kshcipel, szurk a ja hebzachmy wofofoto njesho polneho fotola a prajachmy, na hebie pohladajuz:

"Tuzije ho sapocznje, hdnz chzemy reku psichczoczesh. Naczsh psichczetjio w Wshalburtu, kiz w forcznje swoje wmo pija, hebi weshje na to njemybja, jo tola na brojsh reki hebzjmy, hdnz kshcz kshwajezeho mjaša jedzo, a jo na nabej sjei lezhim, a jo na swoje stare dni wshcz dostanijemy, najebacz ranom, kotrez hmy justije ja nazh postajene, a kotrez shwano prjehy dostanijemy, hacz hebi to myshlimy.

(Postaczowanje.)

Budzje Sprawni.

"To mi niczo njepomha, bibliju czitacz, ja ju tola njeroshimju," praji psichczuz i nekomu, kotrez jeho napominahche, jo by pilniicho w nej czitat.

"Shcho dha wy njeroshumicze?"

"Wiczo, wona je mi czishje njeroshumliwa."

"Ton, kiz powjebalche, beshje psichs to snaty, jo psichi wshwanju hujto doshj sprawnu njebeshche."

"No, moji psichczelo, dnz chzemo hebi juntrocz shostrososhymnyh ischpuch namafacz," drubi dzheshche, a w bibliji putajjo potozji porst na shlowa 2. Mojij 20, 15: "Zj njepryhtaj chradnycz." To je neshchto, shtozh mozeshje roshymicz, ne werno? Na to psichidize, jo tezh po tym czimicze."

So we, to je nalne, so my zply bibliju roshymicz nawshnijemy; ale to najwoshchotno tola je, so my po tym, shtozh jamoshemy sapshchimnycz, szimny, potom nabudzshemy dzej a wjetjeshche jashkoshje. Njezczimijmo-li to, potom nam tezh niczo njepomha, zyle shlowo Bozje roshymicz. Szimnijmo-li paz, potom budze nam Shch po nachshim trebanju roshymjenje ja jeho shlowo wotshamfuz.

W druhim czasu.

"Ja hmy dzejwa najshberata, a du nuts a chzu mi a mojemu hujnej psichshowotacz, jo bychmoji shleboj a wumrjetejo."

Taf wotmolwio wudowu w Zarpadje Shahzej a sjewi i tym sadwelowanje swojjeje wutroby. Shtecz — a wumrjetez. Ale wona beshje pohanta, i wotaf durbjeshje jej nodzija psichiczj: — Wshiti tym wshchom polshczadchmy na hshbsh profetj, kotrez jej w mjenje a po poruczshozji Bozjej psichshala, najshczede njichajo ja njesho, a potom shama ja ho a ja swojesho hyna neshcho napiez. A hdnz wona czinjeshche, taz beshje jej psichshalane, njebe mufa w kalbahu shjedena a woli w facanje njewotshchelache.

Starozjczja za zimnosci, sadwelowanje w sensimsh powolanju, njerahshene spetluzajje — taf mozhesh to wshchidnje w nowinach czitacz, hdnz nowiny wo shanomomshchamshchah wshaja. A wone ho shawaja hshchjeba w shcheshshjanitshje, hdnzesh ho wshje i njebhesham shchajna, hdnzesh ho i shkettow droshi ewangelijon prdjube, hdnzesh wot malotshje kwajate pshmo snajeshch.

"No haj", reka, "jow macze zashone shtodny nachshch wobshczetjoshczow, bohaczji macja wshchego doshcz a shubizj durbja ruku na ho kshiczj, hewaf durbjo shlowu wumrjetez."

Shamitshja wotmolwio: "Za hichjeze zashono prawesho wopshczeshchego wshczal njebhjmy, ani jeho hujmo po shchbsh hoshczij." Wshiz to, jo tu shubizj a bohaczji, ale so shje njewera a sheshchjoshczj shubichy a bohachy tak wulke, to je czeshja shchoda nachshchego czaka.

W mozej wshy widzacz jonu psichi rozku shczecz, hdnzesh mezheshch shchymoshczel nimo psichich. S shledim shadnjemsh wobliczhom tam

* Tuto powjedanzczo bu psishane wot dweju glawnjejju francuzshjej shpishczewoj Emila Erckmanna (r. 1832 w Wshalzburgu) a Alexandra Chatriona (r. 1826 w Wolshentshahu pola Wshalzburga). Woboj chshczitaj potafacz, taf ischdnna je shlawo (gloria) a taf je mer shcho wshchego shwosa. S nimaj sapocznje ko nowa doba francuzshkjeje literatury. Srojumitar bezje psichczologizny wjeshne a woshitne zhivjenje wobrozjowacz. Wshchelimy ho, jo moshemy tute jata dobre powjedanzczo nachshemu ludej podacz. O. W.

Čep-li špival,
Bijnje dštal,
Stronja cje
Šwofšny statof,
A wój šwjatof
Čradny je.

Ča staw šrózny
Napos mózny
Lubofč ma;
Bóh paš šwérny
Pšes ipaš mčam
Čišerwofč da.



Wječ in špivalš,
Šwérnje dštalš
Wščedne dnj;
Džen paš šwjat,
Duški dan,
Wotpočej tu.

Če njebeš mana
Wječ čej šmana
Šwonočej je;
Štwa woda,
Kíž Bóh pedn,
Wofščed čje!

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóžu šobotu w Šmolerzej knižničkejčejni w Budsichinje a je tam ja šchwórteltnu pšchedplatu 40 np. dostać.

Črudi.

Jap. št. 1, 18—26.

Tale šlowo šwjatelo pišma šteji pravje šredija Wožeho špicža a šwjatow. Prjedy je šo nam Wože špicže wupowjedako a něto štyšchimy wo wošabže twuczowniow, kotrij šo hotuja na šwjatki. W jenej myšli šu hromadže a tale bratrowiša lubofč moželše čjim wutrobnišča byč, dofelž bešče wošaba wuczicžena wot wšchego nječijšeho pšes šud, tiž bešče na Žudašča pšichšol, a něto šprawnofč wutroby wjalaiše. Duž šo woni tež fruce šknješowch pšičitalniow džerja pšes wšwolenje noweho japošćtwa na Žudaščowe město. Ake wšwolenje šame woni temu knjezej pšchewofstaja a jemu jo poručja w modlitwje.

Prěnja kšćesčijanjka wošaba šo na šwjatki hotuje:

1. w bratrowškej myšli;
2. w šprawnim šwoblenju;
3. w šwérnej šwedomliwofciji;
4. w šhromadnym modlenju.

1. Woni beču w jenej myšli hromadže. To bešče šwjast prěnjeje wošaby. W tutej myšli tež Pětr k nim rjełnje: „Wy mužojo a bratja!“ Wón zylej wošabže tu naležnyč pšchednješe, šo w jenej myšli wuradžala. Tale lubofč bešče tón twjerdy šwjast, kotrij wošadu hromadže džerželše. Do tajšete wošaby moželše šwjatki Duž pšičinč, pšchetž wón je Duž lubofče. Tale

prěnja wošaba — našej pšičladd. Pokašuja nam tež naiše wošoby tón šamny lubofny napohlab? Tam duž lubofče — jow duž hidenja a dželjena. Pětr praji: „Moji bratja!“ — witaš tež ty w tej myšli šwojeho šobutšćesčijana? Žena myšli — pštaj ju w naščich domach!

2. Bratrowiša lubofč tamnjeje prěnjeje wošaby moželše čjim wutrobnišča byč, dofelž Žudašć wiazy w njej njebešče. To beču wščitno šprawne dušče, kotrij beču šo pšes čmowotu čžičeho pjatka k jašnym jutram pšchedobyte. Žudašć — tónle nješprawni — čjełnje na šo šakšuzeny šud. Pšchetž jehó hřeš je hřeš pšedčejimo šwjatemu Duškej. Šprawnofč — je wona tež bešto naščeho žiwjenja? Nječamny šo jenož š pščezčiwjenjom wot Žudašča wotwobročičž — ale šami do šo pohladáč, hacž tež foriški Žudaščoweho hřeča w naš njeteži. Ščto wježšče Žudašča do štaženja? Lubofč k šwetej — jemu šo njeľubjelše knješowe žabanje: „Šaprej šo šam!“ Težo dla wón Šwójnita ja 30 šlebornych pšcheradji. Duž špřawimy: „Wobhoň mje, Wožo, a špwtaj moju wutrobu!“

3. Š tajšete šprawnofč wukšabža šylna šwedomliwofč, w fotrejž jo ša to šarachu, šo by šo prědne japošćotške město šašo wupjelnišo. Žič wabjelše to šlowo knješowe: „Žeho biškopšwo dyrbi druži dostać.“ Duž wošaba čzinjelše šwěru do knješowej pšičlajni. Žeho šajny dopjelnič, bešče jej šwjata pšičpšičšwofč. Štejmny tal šwedomliwi tež k Želškowym šajnam, šo mčera nimam, prjedy hacž nješny jehó wolu dopjelniši

hač do pošlednjeho piškita. Storži drje ho w naščim časju na spabowanie kibeležijanškeho živjenja — ale čmu dha tež mi čame čverni pschecizmo Wožim kajnjam? Wože člowo je a wolitanje tón jazož, na totruž toarimy. Biblija dyrbi jašo swoje stare pravo dostać w naščih domać a wožadach, so w njej pytamy woči a pschafanju naščeho lubeho Šbóznika. To je to prave škafitwo ja rany naščeho časba.

4. Ale niz po swojej woli wuřwota noweho wučow- nika. Temu knjezej jo poručja w nutrnej modlitwje. Njeje to dobra wučba ja naš? Džyž my štejnuy pschi ropuczu, so čebi čam radčijz njeučbi — njeučbž po swojim ročoinje, ale poručž temu knjezej swoje puče a molb ho: Knjezej, potaž mi, išto je twaja wola! A tón knjež tajfu proštom wuščijidi a nam pučž potaže, kiž k naščemu šbožu wjedže. A temu je nuřna prava nje- škabčaza wera, io ho pobamy do jeho ruki. Duž proščmy w naščej modlitwje wo tajfu nješkabčazu wern, kajtž je tón knjež dač prěnej woškabže, so džyž ju tež nam wobradčijz. Potom šbózne čwijaťi nam škabčaja, pschetož čwijaťy Duč budže našč wutrobny šbož, kotruž naž psyčje je čwiojimi darami, so byčmy hwećni čwědčtojo bysi naščeho knjeja a Šbóznika Jezom Křyřta. Čamjeťi.

Čsoje knjeřtvo.

Tři čorty knjeja po ščerořim čwěčzi, Zich knjeřtwa ščepat možny, mly je; Wođ njođ so šjednočaja čwěta džeci A wučiwaju šbože njebeřte, Ščubž njeť pod ščitom tuchle trójnkom, Tón žary wurubijny radčowčny, Na čwěčjač čwiožijz kibeležijanťe' Tón nima džel, šlaw jeany njeť.

Ta prěnja čotra jašo hweřda wođži, Šhód člowiki i božim hwećtom rořiwěřta, Wož wyččičřtu a mer do dučowoh pobji A i proča člowitino k bořiwow pořběha. Šbóž žimjenja ho niđny njeřlemi, Džyž jejna ruka je psyč wprawbi. To by ty, ščelčřčan janowla, Ty naščja wera njebeřta!

Ta druha čotra, i njebeř narodžena, To šhudu jemju čini k njebečbam, Wož jejna we wutrobah šahorjena Ze hylmitiča hačž čwijaťy, to nječubam, We tyřajtrčowčnych pruhach bħyčjezi ho A wšchědnje womłodžny člowičestwo. O lubořž, knježna člowowa, Wšchě twój duč tež pučejina!

Džyž placjo dženty čzowow drođu časjnu, Džyž doitač požadaniow šinj, mje, Džyž plonjenja we mkožny wočřju hařnu, Wač čwijaťy, wač žiwjenje naž rořwjeđže: Nam pschidob, ščezja čotra lubořna, We nješčim čwěwlu, čwětle potaša. To šta je ta naščija, Tročht čwěče i jeje řelichaj!

Duž čwijaťni, kraňnej hotbučje tej wěri, Tón jeany psyččje, štwěrbčje, powyřččje; To lubořž i řerčje — lubořž nječ waž čžeri, Ze lubořž šbože, šbože lubořž je; A řoščje naščiju, tu trójstřřtu Wšchě žiwjenje a čwijaťy wam pschecčelnu; Nječ wera lubořž, naščija Nam jemju i nječjom šjednočaja!

Šlawisny rekřuty s lěta 1813.

(Wo frančowřim piřa — 6—)

(Kotlačowanje).

„Daj!“ jawota Křipfel, tajte je žiwjenje. Za čebi ničjo i teho nječijnju na mjěščih pierčah lečež! Džyž ščepčij woprav- džje žiwu ječy, dyrbi ho čje džerba derte, jutje řečanje hieč — a na tajte wačujne wotmenjenje šwječeli. A ištož rany naščaja, kotruž dostanijny — to i wščowojz wem, so runje teřto wudžetu, kaž dořtamu.“

„Šawěčje.“ dželje Sebedeje, „šwioju trubtu natyřuju ho na- džiju, io nječubam, dořel njeřčum dočej wořowal a ho wobarat.“ Zalle ho rořčerčowčamny dwe abo tři bořojny.

Zara wořje wořuch a Křipfel dyrčelje nje rano řchajčž, io buč wotučit. Wřchudžom ho k hromadžemju trubčelje.

W nozj beču ho mořny warite, so mžočamny řerč Solawu pschec- kročje.

Štónčnje tajelje. Kšbžij řhwatačje čwioju řšebu wurježičž a šwiož manil řulčej, so by jón na torniřter pschijwajal. Šom- hačmju čebi a potom řhupidom do řjaba. Wěče drje rano wo- tolo řchrijoch. Wroři, kiž i řerč horje řhupachu, wřchitlo, kaž je řčerčny řšewerčerjom wođčowčamny. Dwaj batajlowi, wořajz we wořčelach, a wřchijz a řhorthwije w řhrejba, hjož piřes młst džędu. Zich řhwu wudčowamchu řhuchu řaru. Za nimi wječechu ho fanony a wořy i munijju.

Čejtman Štorentin dželje nam runje pschafajal, čzerčimy wštr napuřčej, džyž generalje Šouham a Čemineau, wřchitł Zapfel a naščj fomanđanta pschidžechu. Šladach pschęzo, hačž řhučjo bħyčje njeřchijčejaju, ale — ničjo ho njebeřčaje.

Džyž bęčeje wolk na druhi brjoh džęřot, wón jařta a tworje- řche po řharže. Wořoto pschijz bęčeje naščje žyle wšřto pschec- řchlo. Ščłno rořčerčelje wroři, a woblachamny řhano ři řčtmořčž hođimny daloto stare řčere měřto i řčowčojtm řčechami, i řulojtej je řchřtom řerčej wěžu, kiž řchijz wořčelje, a dale řadu wđžamny řtary řrđ. To bęčeje Weřkenřel.

Wřes nani a měřtom čwějnelje ho řhuboř řarěš do řraja. Maršchal Reu, kiž bęčeje runje džęřot, čwylčje wuř wjedčęž, išto w tutej řhubinje ři. Tęho dla wupřbčta tam dwe řompagniji. Wřy druhy pomalu řječowčamny.

Kšbžjo ho tuteje řhubiny bořelje, čim bčle, dořelž bečmju džer přejdy řady wulle čřerdy řčřnyč wđželi. Njebeřčte řadu možno, io beču ho tute hačž do řona tuteje wulleje řiminy, totruž mžočamny dořpotnje pschewčęž, wrořčite. Tež ja ho ženje bčle njebořach, hačž teħby. Wočřatadž nęťaje pschewčapjenje. Ale naž řalle w runej řmujy, i natyřanj řšebu, je řmahowčej řhorthwiju, hjes pschewčmatanja, je bjes bořojče do přęřba hieč w- džęčž — to wutrobno pořbčowalčje. Wřajadž pschi čebi: „Šznano woni čęčajta, to by ja nič a ja naž naščjeje byto.“

Štejad přęřdu w drubim řjedčje, řady mojeho pschecčela Sebedeja, mžočje mi potajim wěričž, io wočzi wđžeradž. Š řhwit- lemi pohlabadž na šot na druhi řarčej, kiž w runej řmujy i nami do přęřba džęče, a woblachadž řjebęž w nami naščeho marščalla, je čwiojimi wřchitłami. Wřchijz beču čwioje wulle řtřřwate řčubki na přęři řajilzi a načřowamchu řchiju, io bychu wđželi, išto ho naščala řawa.

Naščij wupřčřani wořajz blizachu ho řhubinje, kiž bęčeje i čzerčimny poročjena. Hjo nęřčto mjěščitino přęřdy beč řadu nęčto ho řhřtlačž a hibač wđžal, jašo řito, pschę řerčž wěř węje, a beč čebi mřhřit, to řu řhano řhučjo je čwiojimi hlebeř- mi a řekafkami — ale bęčeje mi čęřto, do teho wěričž. Ale w tym wotomiku, jašo naščij řšęžjo ho řerčam blizaju a na wjazo- řch měřňach ho řawoča řčelčej, wđžach řhwinje, io beču to hlebij. Wōřny po tym ho pschęd nami řabřija a ho i fanony wutčeli. Řhučjo męčaju fanony, beču runje na naž řčelčej, a jašo ho wobročřij, nječwem řajteje řary dla, wđžadž w naščim řpnyu přęřbne měřno.

Š dořom řařlyřčahy hřbž naščeho wřchitł Zapfela, kiž męř- nje wolaičaje:

„Šo rořčđčijč!“

A čejtman Štorentin wořřjetowaičaje:

„Šo rořčđčijč!“

To řta ho řal řpęčnje, io nječejach řhwile, dale mřhřičej. Ale pořřta řerčel dale ho i nowa řawřřtota a je řame řtorkanje w naščim řpnyu — bęčeje řož možny wđhor, kiž nječje — a řařy wđžadž přęřbne měřno, tutón řerčž na prawizy.

Na dobo jawota general Chemineau, kiž beše do našeho farceja islawit, le žalostnym slohom: „Dati!“

Widzjad Rusow we wustkach rynchak na naš jednacž.

„Prěni rnat . . . na tolena! . . . wsmicije bojonett!“ wolašije general. „Stofu!“

Hdyž beše do Sebedej klakny, jicjad tak rzej w prěnim rnatu. Wši je, kaž bych hiščeje dženža tutu cžrjodu toni a Rusow mi napredkowu jednacž widžak, kiž ho, tečaj w pjačici, do předka sthlahu, a kaž bych hiščeje přičego generala jady naš měrnie pšičakajacž sthlahot:

„Kedžbiježe na wufas wožen. — „Natyfajce . . . wožen!“ Wšjetije ischry batallionu beču s dobom wuslěiti — beče, kaž by ho njebo pomalio. Wědoma beše ho tur trochu šhubit, jako Rusow cžćacž widžadymu. Ale něto hrinachu našije tanony a tule beču ipřednistje hačž jich konje.

„Natyfajce!“ jawota general.

„Zane dže to nješym tak raby cžmit.

„Slaj, hlaj, cžćaju,“ prajad pšiči hebi.

A le wščetž ston ho wolašije Vive l'empereur! Sławta hžejorej.

Ase wješeloczi hwojeje wutroby wofadž i druhimi na pšchemo. To trajejše dže nješčinu doho. Wotom wšćitke wotdžele sašo do předka džeča, měno, jo w wšćitko nimo. Žako pa bečym hiščeje 200 abo 300 fraczej wot sthabinu doleni, našta žalostny hofk, a general pšičakaja jahy:

„Dati! . . . na tolena! . . . wsmicije bojonett!“ . . .

Ružojo pšičejeriču i sthabinu na naš kaž se njeodobre. Pšičinžechu wšćitzy hromadje. Semja rzejše pod pšćowami jich toni. Mjerostajachmy žadny wufas wčaje, ale pšćinarodženy rohom francowžich wofalow nam prajejše, jo mamy do tutjeje cžrjoby stěleč, a tak nalde stěly přofotachu, kaž hdyž ho na bučomach bubunje. Schčož to njeje šam hšychal, hebi to njemžže pšćedstajecž. Někotři Ružojo pšičinžechu hačž do nalschij rjadom. Widžadym, kaž ho w furje polběhuja, ale bčry po tym ničjo wjazy njewidžachmy.

Wo nětorých mjensčinach, hdyž beše ho wospowči natfo- wata a tšćelo, wosběhny ho w tutym hofku hoberši stěp generala Chemineau, hšičadym wufas: „Pšičitacž stěleč!“

Wědoma hebi inwermichy wobčudacž. Ščožby hmatajše, tola hiščeje jumu wuslěiti. Žako pa beče ho tur roscžajmž, widžach- my žalostnu cžředu jědných po druhim tolu sthabinu horje cžćerje.

Šnydom džečym do předka. Wubony rčachu, tanony hri- machu.

„Do předka! . . . Do předka! . . . Sławta hžejorej!“

Džečym pšćes hromady tonjom a wofalow, kiž ho po semi wijadny dele do sthabinu a hmatachmy na druhim tolu sašo horje do města Weisenfelsa. Wšćitzy Ružojo cžćachu Witwa beše dobytka.

(Wotracžowanje.)

Paramelle a jeho kulstakski prut.

(Stěncžanje.)

Paramelle přeznowašije ho pitnje dale, fo by prawje mnoho gnejnomo, fotež mječahu doat jeno wodu i žušow, kiž beču po delšchjo ho naběžele, je itrowje cžerjejte wodu wotdarit. Dopol- nej jeho njebečiznowiczi dźiwowachu ho wšćudžom. Nunje tak pšiči- pšćowawachu nješmėritu pilnocž, i fotežž wurypwanja pofalanacž fužowachu wješčim. So by ho jemu furwota wotša jenož trochu wotruwata, baricu jemu stěncžnje 2000 francov.

Nješćowawca rewaluzija, fotež bčry po tym wubnyr, šadzerža tež našeho dobročerzija na sthwinu w tak ischžimom sthufowanju. Wčry pa wotčěžny hara, a generalna raba woflanom, Paramelle je fozde wušpěšijene žčřdo 10 francov wupacžije a wuda sočon, fotežž wšćem gnejnami pšičitajowaje, jo durbija sa lěto sa wšćemim pofalanom žčřetani hačž do prajenje sthabinu rzej.

Něto hšojšeje Paramelle rad lubje wšćudžom, hdyžćitni ho sa nim prajachadu. Dotež halle ho ischžynatu popyt we wšy Fortuna njeradž, powjedachu po žlyhm wotřeku wo jeho wu- mjelkwinie. Doněra k njemu pšičberajše džen wote dnja; mječahu jeho ja njemylneho, cžčohž dře ho wón přičego je wščeje mozu wobarajše, pofalaju na někore popytu tu a tam, fotežž ho njebeču radžile. Tola podarmo; bč dže jich tak mačo, fo

beču pornojo wadžojšči radženyh nichow, fotežžž ličžbu a mōž hiščeje na wšče mōžne wadženje pšičehachu.

Paramellowe mjeno pšičipšćowawachu tež hžjo hwonta nješew du St-šćik. Dotežž ho jeho džen a wjazy wo rabu pšćachdu, prajelšče hwojeho bšifowa, fo by jeho le blušby puščizki, myšlo, jo mōže wjele wjazy dobroho sthufowacž, hdyž njebojowony, tradžy lub i wodu islawije, dbyž jo hwoimim islawijowom.

Wjele wšćeho islawitka puščizkaju jeho le islawitšćina: na cžož wón hiščeje wotřekje de la Carree a de l'Avoyron, wosžijeho tež Durdogone pšičetohowajše. Wšćudžom mječelše tekto ščōža, jo mječelše wšćidny lub jeho wuščitowo a ja dšim. Wšćudžoni pšćinjeje žobnowachu, a cžćez a šćawa isčehowajše jeho.

Hdyž wjele stow radženyh popytow sa jeho wušćitowčž hwděželšče, pšičebodž wón po němžim na 40 francovšćich wotře- žow, tež pohlada tu a tam pšćes mjelw. W pšćihōdných kraji- nach mždelše tčćžinu prošćowom dopjelnicž, w hšwjemčy lědma hšedmy džeč.

Tak pšćowaje Paramelle wot 1832—1853 lěto kaž lěto wot 1. mēřaja hačž do 1. julija a wot 1. septembra hačž do 1. de- zembra wšćidnje i wuščowom nješčelow a hwoj; dnjom wot tanja hačž do čmy a popřcha hebi pšiči tam jenož pšćipodbnju jeničžu hōžžintu wotpocžinta. Wěščnje wučowajše na konju. 64 lēt facty islaw islawowotěče dia le hwojim džečlom a šćija hwojju wědomojšo wo žčřach.

Prěni krōčž wokolo senje.

Wototo jemje doječž, njeje ja našče cžahy ani pšćes mēču cžćeka ani šćmjerčž žadna wēž. Dake njedawno ho bobata jendšćelšta hōžbja i džečćani a i cšćelbž i hwojemu wješelcu wotoflo jemje pšćewjeje, a dšćeli, islawitšću islawijoweljo a islawijoweljo našloni, w rčanjom hšipju tež tym, fotežž njimajo islawiczej, taje něšto hebi šami wobhlabacž. Šlak dalato je tola lōžćimšćino ja pofšćeni cžaj pofročćilo! Prěni, kiž wotoflo jemje jēdžechu, trjebachu na to lēta, nēč došahaja mēžaju. Wulke šćrači na wjedawšćich wučowanjach hū ho minyle. Sawěčnje budže ja teho abo tanneho islawimca, něšto maleho wo tym hšomčō, fak je jo přenjemio, kiž wotoflo jemje doježče, jechšo.

Portugija Fernando Magalhaens wotmynšči hebi l. 1519 do dalofje ludy Malucco w raniščeji Wšćije a to po nawješčornym wučju doječž. Nunje kaž bč ho Kolumbej ischto, džeče ho tež Magalhaens: wšćudžom prošćelše ho wōpderu, wšćudžom ju wotpofalanaj, donžž stōncžnje wot šćpanišeho knježćelstwa jwēž lōžšow došta, jo moht hwoj wotpohlad wuwječž. W mēčje Sewilla, nad řetū Guadaluwivur, wuhotowachu lōžče, a 20. sept. 1519 puščizki ho šćawljiz i 237 mužimi do morja. 13. dezem- bra pšičinžechu i nēščizćemju pšičitawej Rio de Janeiro, hdyžž ho ja pšćetupowow wubarowachu a tak hebi wšćelate ploby kraja ja tumi pjenješ namjenjadu. Wo dnemaj nješčelomaj trjechichu pola řeki La Plata hobrow, fotežž ludži řerjechu. Wědny i nich bšizeje ho rejo abo řepje „wuj“ lōžžam, cžćetny paš wotom šaš, hdyž na što muž i lōžšow na kraj wustpi. Jo bčry ho i dšćimim roš- rēćeli. Magalhaens pšćedewija hebi w pšćitawje St. Julia, kiž šust dale k wōdnju řelječe, hmu pšćedžacž. Š wōpředka beču tu Šćpanjenje cšćije hami, po dnemaj mēžajomaj wuhlabachu hobra, foteřmž lēdma hačž do paša došahachu. Wčry ho druny hobrow pšćitowacželšče a i žubšćimim wjele wosthčabowachu; tola drubny i nimi tež niž runje jara pšćedželšče njelabowachu; powjedaja ho dže nam, jo hū jenuho lōžćitka i jēdōtym šćokom islawitšći, fak ho na mēčje wumrje. Šćpanjenje nětorých hobrow jatny wjadu. Ale beču to i Woda jēdžaj, so lōžby wōn džen potny řetw žubitka pšćetřeba a wōl bowa wody hēs wōdymy- njaja wupi. Wosžijōž našta na lōžčak řēčž; Magalhaens wot- hdyžž nětorých i šćmjerčž a najneměrnišćich wo stowu řetčichy řćimiwšći, jēdželšče w septembřu a otobřu 1520 po patagonskim brjoju dale. 21. oktobra mōšću drōhu namafu, fotežž i atlantišćeho morja do cžachcho wjedže a ja foteřžž bč wjele islawijemčy nješčel řēčžit. Nēč pšćepřewowachu drōhu na wšče rōžki; mjēs tym pa wōdymy Šomes, kiž na jenez Magalhaens-owej lōžbi poručelšče, je hwojimim ludžim do Šćpanišeje. Magalhaens pšće- jēdže pšćes drōhu a wotbročž jo řřebdu, 28. novembra 1520 je hwojež lōžju „Wiktoria“ do wulkeho ozeana. Ruče šhubi ho ameriski kraj lōžćinitam i wōdowom, fotežž wo islawiczej řehole morja niž to najmjeršćije njewjedžachu. Šćoro ischry mēžaju trajejše jēšta po njeměrnych wōdach; žřobta a woda beču wuščle.

„Zwibat, kiz jedzaczmy,” powjeda Biquetta, kotrjz je tole puco-
wanje wzpoczlo, „njebe hjom khlb f jedzi, ale hamou proch
a czerw, kiz b f zwibatow tat kcz hotony, a nimo teho hichceje
fatacznje hmjerjedzeje. Njehoczachmy hlobu wumierzej, durbjaczmy
tez koz: jedzi, f kotrzej b wulki powjaz wodzety, jo njeby tak wo
powjaz icho. Teze czwati kjez bocy tajfe czahy na plonczi, na
wodze, na wchitu byde, jo durbjaczmy je ischtyt, pjez dnjow doho
w morju namoczjej, jo bychu trochu nroszofale: potom je na
wulku pjeczenje a tajfe jedzeczmy. Gsajto boczmy tak doho,
jo ani drebjanjy resz njezabowaczmy; wulkej bocy tak rade
pječenje, jo fa ischtu fu po foltotom dawaczmy.” Schtoda, jo
kdbnizy krajuw fupw Stahait, kotrjz czisze blifto psci jich ischcezzu
lejcheje, imlichy, naberidzecu jenz dwi „njezobowonej fupje,”
f potnozy wodz tamnjeje a namaczaju hafte wolozenje, hdbz bocy
Zadrony nadeschli. Szo dwinjo wopizaju nam pucowarjajo, ischtyz
be na fraju a wdbjch dwinne, kotrjcz tu jeczaju. Gzi pat nje-
bocy, kaj ho fda, dotal hichceje jzaneho zupnifca wobladali.
Strowy powetr pat naberidzecu halke na Philippinach a na jenej
kupodnej wupie wobljadzowalkej Wagalhaens f kratom jeneho
kultiwirwanego ludu. Na fupje Zegu wotredza f knjezerjom
wiofok; a ton da ho je fwojimi fnatnymi tez hichcezy, faplece paz
Schpanjenjo wo wobiny f jenym kupodnym wjerchom. E 49
wobrownjenjimi muzimi czehnjickej Wagalhaens napisczeko 1500
njepjechczelam. Wosty nafa krowane morjenje, w kotrjz Schpa-
njenje zofachu. Wadprowcznik padze ranjeny na jenu a wochu
na njeho; hichceje neotrze zah wotbroczenje ho f fwojimi fharo-
czinju, hacz wozji hichceje czstacz, potom ho fwojeje a hizzo njebie.
Tat wumrie 27. dnrleje 1521 fzeranowo Wagalhaens, jebni
f najwjerchcej a najmujcziszcijich muzi wchecz czajow — a preni,
kiz je wofoto jemje dojez. Wbn je ju wobick wchaf be wot
Philippinow pucz domoj hizzo fnaty. Njekotrjz f towafschow
Wagalhaensa fahubi wicherada trala nad Sebu, durbj czahyju
na kupodne fupy, f wotflez na Borneo dzejche, hdbz jek mohab-
medanfik kral hacz na napisczeceljmo pichaju. Ale tez tu
zafateje wicherada, dotelz dzd drubej jedzi, kiz jim jiduchschteje;
29. julija fahowe njepjechczela fefachteje, tola Schpanjenjo
f knjejom fwojtachy. Wo dalichim puczju feczachu gowernaura
Palawan-a, kotrjch jzateho wjadaju, jo bychu zbrobu dostali. Munje
tat wjadaju pola Wngbdanoa lddz, ua kotrzej be brate jenze
tamnjichogo trala, po fahalkej bitwje. 26. oktobra fahna wulki
wchor lddz do wulkeho ftracha. „Wolaczmy go,” powjeda
Biquetta, „f Wogu temu knjezej.” 6. nowembra dojedzeczmy fupw
Malucco. Niek potdzafowaczmy go Wogu lubemu knjezej a
wjechele stlejejo potrowichym kraju. Tajku njehjemnu radolez nam
fawczecje fdbdy woda, hdbz kebi pomnyli, jo boczmy jenz jeje dla
27 mchazow bjes dwezy dnjow po zupch, njelhatych morjadz
btubdzili a wulku fupw kupow wopytali.”

Szdom njejedz wofstachu Schpanjenjo na kupach pola
Malucco, faharachu ho f zbrobu a f druhimi plodami zuseje
jemje a fahaju ho do Timora na pucz. Wfchij tym pat wchib-
hadzichu fah jenu lddz a tal wofa jenz hichceje admiralfta
„Witoria,” kotrjz Sebastian el Cano pchec indifk ezean wje-
dzejche. Naby bychu Schpanjenjo na drebjy Weqamawje wot-
pocznyli a fo f nowej zbrobu faharali, kotrjz be hido fah nimate
wofstata, ale czahycho rabidcho hlobu wumierzej, duzi Portugialam do
pofarow pichitcz. „Tat wobiejchu 6. meje pat „dobreje nadzije”
a jedzecu dwaj zpoj mchazaj doho f potnozy, ale mies tym
jemje jim 21 muzi. Stonznje njemczaju cziszej niezo f jedzi.
W najwjerchcej nudy dojezbe, „Witoria” do fawerbidich fupow,
hdbz je St. Zago lddz, be dje piches pjez mchazow pohochi na
morju byta. Tu durbjachu kebi f fczju pomhacz, dotelz be kraj
— a je to hichceje dzenjiznjidzi dzen — portugialski. Durbjachu
czinicz hato bychu po wulim njehozju f Amerifk pichitczli a niz
wofoto fapa „dobreje nadzije” wchijeli a hato by Wagalhaens
f druhimaj lddzomaj ho do Schpanifseje wrotczli. A woprubdze
dojtachu tat dwaj czokmitaj f rajfom za druhe wezy. Ale njemalo
dwinuachu go Schpanjenjo, jo be tam hizzo fchwort, runjez
durbjeche po dnjowinach „Witorija” hafte fjerbada bycz; bocy, kaj
tez to hinal bycz njemdze, pichego f wjeczoru, potajfima fa
plonczejom jedzo, jedny dzej fchubli, runjez kaj bychu dzej dohyli,
bychu-ii napisczeko jeli. — Hdbz be czotm teczaj ras psci drebjy
po rajf, wdbjachu f lddze, jo Portugialijo njepjechczelzju wufkupaja.
Jedny f lddzifnow be potajfnow, jo je Wagalhaens wumjez a
jo je „Witoria” wofljena lddz f tych, f kotrjz je Wagalhaens

wumjez, pcheczadzil, a hizzo czahy „Witoriju” fahubicz, tola wona
rucze do morja czety a tal fwoj pucz woprubdze dotonja.
Szobotu 6. feptrmbra fahja pola Seville woflebe: krcz. Ale je
60 muzi, kotrjz bocy wot Malucco wulick, bocy jenz hichceje 18
wofstali a tez czi fhoru wchitzy fhoru. Tamni bocy pal na Timorje
czekli, pat kdbnizow dla f hmjercezi wofkubzeni a morjeni, pat
f hlobom na morzu tonz wofali. Kotrjz bocy wofitali, fupichu
najafata bocy a je fwechtkami na kraj do zhrtywe, bcy bocy jo fa
czah czepjenjow fchubli. Szwit be preni krcz wofbici!” —
Ale 56 let fahdze, doniz fwozlim wcz j nowa wjadaju. Zechdom
be to fenzbjetzan f rancjz Drafe, kotrjz w letach 1577—1580
wofoto fene jedzeczke, potom jedzachu tez Hollandizy na pchemo,
a l. 1614—17 jedny Nenz, Jurij Spilberg, wcho na hollandifch
lddzach. Niek drje je wcz fahadna a njeje niezo hmjercez dwinne
jo fhadz njenabizy ho f nim feczahcz, kiz je tez hizzo wofoto
fweica pobyt.

Wschelake f blifka a f daloka.

— S wulkej radoczkej fmy w fwojim czaju nowu ewangelstu
zhrtej w Szmjechczedaj powitali. Wona je fwojeho duchownego
dofstala a duz bocy po fadczu wchitfe pchaja dopjeljenje. A tola
na to bdejche fahnye, tolo wofoto Szebjia bybda, kotrjz chadzja w
lubej maczrejnej rcczi fwoje natmarjenje namaczaj. A neto je tez
tole dozpote, jo ho tez herfite krmjenjeje w Szmjechczedajfim
ewangelfikm Wozim domje wotberzi. Wrenje herfite krmjenjeje budze
Szwiatu Trojizy a je f faraf Wafat-Wofklnzjanfki pcheczelnjewe
prenje herfite krmjenjeje na ho wjal. Szebjia fpromjedz budze w 1/2,8
a herfite krmjenjeje 1/2,9 hdbzin. W 10 hdbzin budza nemeft
krmjenjeje. Wchecje Szmjechczedajfki a wofolnych Szerowu
je ho f tym dopjelnitio. Nadjijomnje wani fwoj djak f bogatym
wopytanjom herfifich krmjenjejom wofpofaza. Wdy budze pchicobne
krmjenjeje, ho w fwojim czaju jeni. Wofebity djak fchucha
wobderzej nacheje herfiteje duchowneje fonerenzj, fnejfej faraczej
tucerzej Zabuje, kotrjz je ho farak, jo ho tele zadanje Szerowu
dopjeli.

— Szjedbu po fwiatcej Trojizy wotberzi ho fwojedzet
fwofotownego mifionifstwa w uowonawarjenjm Wozim domje
w Probdzichcu. Szerofe predbowanje knjez fawcz Szarjent
f Rhdwoczja a nemeft jenze faraf lie. Knjez Kreticjanfki. Wcheczelo
mifionifstwa, hotujecje ho w prawym czaju na naidz letny hwojedzet.

— Szwiatki ho bliza a tedom ho w Saffich zhrtywach fah
fhoromadzije fofketa fa frajny zhrtywom fonda. Njedy ho tale
wazna fofketa najchim Szerbam fahj wotrubnje poruczaje, hdbz
ho jim na wotrubno polozi: „Szwiatki prohy „zhrtywom fonda” wo
dary. Nadjijomnje jo lubi krmienjero bobacz fwiatki faidu
a wopornjewe fwoj dar fa zhrtywom fonda wopuzja. Wbn nujnje
podzjeranje potrzeba. W kraju je fajnje potrzebiczje, pchewulke
wofobdy dzejlic, nowe fahoziczj zhrtywe twaricz, nowych duchownych
pofhajcz pomoznych duchownych pofchiczj. Wofobda fama to nje-
fahodze. Weme fofkety f twaricz zhrtywom f molom wchitkim
wofhadam njedpofahajajo, jemizy tym, hdbz je najwjerchaja nufa.
Drube herfite zhrtywifceje wchidnoczej dawno wjazy njedpofahajajo.
Duz woz je jemizy zhrtywom fonda pomhacz, pcheczot fahobicz jecho
zohowanewano wufstajenje — interekam f rancjeje zhrtywe w tch
wadach fchiciz, hdbz njune fherdzi je fatham, wofhadnym a druhich
pofkdnizow njedpofahajajo.” Duz dha, fwiatkwone wofhadu, kiz
maczeje a dzejceje f dzajceje fa Wozje fahadne dary pomhacz zhrtej
fchryftowufowu dale twaricz, wopuzicje wofubnitwe bobate dary fa
noidcu drouu ewangelstu zhrtej!

— Krat Jurij Saffki 26. meje do Lutzjy pchidjedze a Lubze
poyobdnju w Wudbjshinje, hdbz budza jemu naidzi Lutziczenjo
hofkadowacz preni krcz po tym, jo je na fcalowfk tron fupit.

A rospominanju.

Auku fa pluhom, wotrubno w njebjehacz.

* * *

Wdb hjebjichdji hdbz, ale wotrubno, kaj won tez do wotrubno
hlada.

* * *

Woblenje je dychajnje ducheje.

Esy-ti spinał,
Pitnje dźiałł,
Strowja cje
Ssawódnj statol,
A wój swjatelj
Sradny je.

Sa staw sprown
Kawoj mójny
Dubofej mo;
Bóh pak swěrnj
Wšes spai mójny
Gjeritwofej ba.



Njed ty spewatč,
Sswěrnje dźiałł
Wšednje dnj;
Džen pak swjatelj,
Dukič dary,
Wostpočaj ty.

S njebej mana
Njed caji hmana
Žiwnofej je;
Žiwja woda,
Kiz Bóh poba,
Wotičew cje!

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa ho kóžu hobotu w Ssmo lertez knižicijščezetni w Wudowčinje a je tam sa štywórtlětnu pschodplatu 40 up. dostać.

Sswjatkli.

Žap. št. 2, 1—13.

Šcho chěžđa swjatkli? Na tole praščenje hebi jich wjele njewě jašneho wotmolwjenja. Ğodowna a jutrowna powjefej ho lóžo frohmitej, hač swjatkowna. Tam wo- hładamy warišonu žesol skryta wšed bobu, swjatkli wohładamy hamyč japoškotow. A tola hu swjatkli tróna na rócne cšajw. Sswjatkli:

1. narodny džen;
2. žnjowy džen;
3. wofntny džen.

1. Sswjatkli narodny džen a to najprjedy sa wučow- nitow, kotřiž budu wšed dar swjateho Ducha s nowa narodženi. Sslubjenje, jim date, ho dorjelni. Njeto bėchu halke wučownižy hmani, powołanje, t kotremuž bėchu powołani, dopjelnic; woni droymniču žesłowu wučbu a wutrobotofeje nabychu. Džiwno to pscheměnjenje! woni hu kaž s nowa narodženi; jich jaht, jich swižtofej, jich pšnacze, wšičitko bėšce nowe na nič. Šchož bėšce džen naroda sa nič w seńskim, spocžatt jeńiškeho žiwjenja, to bėchu swjatkli ja nič w njebejškim, spocžatt japoškoto- lšeho žiwjenja. Tajte swižowanje je tež mjes našim narodnjam a kšičezńim dnjom. Tamny šaloži naše seńšte, tutón naše njebešte mješčezńanske prawo; wšchetož wšes kšičezńu lubi ho nam swjaty Duch, bjes kotrehož ničto njemžje žesłowej „kries“ rełec a w nabžiji rofej.

Sswjatkli pak hu tež narodny džen kšičezńiansteje žyrtwje, šaloženški džen. Kaž my kóžde leto fermušču

hwjećimj t dopomnječu na šaloženje Božeho doma, tež reformajšiti hwjedžen t dopomnječu na šaloženje ewangeli- keje žyrtwje, my dženka powiškittowny narodny hwjedžen kšičezńiansteje žyrtwje hwjećimj. Khrustuš ham njebeše žyrtel šaložil, wón bėšce jenož w ewangeliju a šakramen- tomaj to šowotajiti, šchož bėšce trėšne, hbyž dazydn ho jeho pšiwikowarjo t wošadže hjednočječ. Tala potrebo- nofej ho bėry wolaša: 3000 bu jich kšičezńych a ho t wošadže hjednočje. Duž hu swjatkli narodny džen kšičezńiansteje žyrtwje. To je sa naš wobjenje, hebi dženka jbože wšecč, io t tutej žyrtwi hšwadny a cžnje tehole šjednočjenja woštrucječ.

2. Sswjedžen hwjattow je žnjowy džen. To bėšce hižo wola židow, ale my mžemy jón we wyschichim frohmjenju tež tak njenowač. Najprjedy naš dopomni na žně, kotrez mėjachu žesłotolozjo. Žich předowanje šahori, 3000 bu jich kšičezńych. Wšekete šacžwanja hu wėčeje jich wutroby napjelnite.

Ale tež w našim smyšlenju hu swjatkli žnjowy džen. Tamna swjatkowna wošada je wšedch krajom (šht. 9—11), kiz hu hwědt šaloženja kšičezńiansteje žyrtwje, je wšičkad sa to, so je kšičezńijana wera sa žyly hwědt pošajena. A njeje kšičezńijanitwo dobwečejžy cšajwny pschi wšičem njepšičezńehanju a pschēčezńehanju; wječehnje dženka hšičeje tón hamy dobwečerki puč? A woprawdže hwjedžen hwjattow je žnjowy džen tež hšičeje sa naš: wón naš dopomni na žně, kotrez hšičeje cšajana na rolu hwěto, wón naš wobi, i darami a modittu tele žně podpjerac, napjelni naš t džakom a s wješefofeču, so hu

žne bižo tajke bohate a fo je plubjenje Khrystuhowe, fo budže jene sladko a jedyn pastyr, swojemu dopjelnejemu blize pšichicho.

3. A stonczi je fu šwjatki potutny džen. To fo njech nětotremu dživno šda. Wón hebi myšli, fo potutne myšle fo i wješečnu šwjatkam njehodža. Za fšehščizjana pač fo potutne myšle stojnje bodža a fšehščizjansta wješečtošč je hinajša hač šwětna wješečtošč. A runje šwjatki naž t potuče wjebu. Šdžž fo wo japosčitolach praji, fo bėchu w jenej myšli hromadže, šdžž fo i tym prawe šwjatkovne šmyšlenje wošnamjenja — a my fo prubujemy a nadenbžemy tak mačo jebnoty domach, w stacze, haj šamo w žurkwi, njeđurbjalo naž to t potuče wabič? Šdžž fo někoti tehdom prajachacu: Šcho tedže i teho byč? a i tym njerosšubdjeni a njeměrjowy pšehščiwu šwjatkovnemu džiwej fo šadzeržachu — a my fo pruhujemy, tešto kwičtošč a pokojničtošč je mjes nami, šnawo we nami: mošto to potka wuwoštošč. A hdyž stonczi je wo tamnych wušmėwzach hšyščimny, fo wo japosčitolach šubžachu: woni fu fo w škōdkim winje wopili — a my hebi myšlimy na džeči našeho cšaka, kofšžž tež tak myšla, njeđurbjalo to potutne myšle w naž wubudžič? O lawečiče, šwjatki fu potutny džen.

W tej trojatej myšli, jako narodny, žnjowy a potutny džen čžemy našče šwjatki šwječiče: potom tež šwjatki Duč t nam pšichidže! Hamjei.

Šwjatki.

Witaj, šwjatkovny nam cšajo,
Pšichičej frudny trojčaržajo,
Ducho hnadu, puščič jo lašo
Na naž dele wo Woga!
Wutroby fu šawutitile,
Dofelž rožny nimaja;
Wšj, jo byču i tebe pite,
Nėta, krašna nješebjeka.

Šwėt, ač, škrōbiti nam je rubit
Wjele duzy po purcu;
So naž žyle nješabubiti,
Wšj t nam i twojej pomozu!
Š plomjenow njech twojich padnje
Na naž mila jasha ščtka,
So nam šedže nowe ranje,
Š nim tež lubičej premitič!

Šmil fo, dofelž wustawamny
Wod horjom a štaranjom!
Darow twojich potrebamny
Š kōžnym lėtom, i kōžnym dnujont.
Wšj a Šžny njech tebie tešele
Tradagemu člowčejemu!
Ducho hnadu, puščič jo dele,
Wuššyšč našču modlitnu!

Wajdroščja krej.

My wyšoto dofelž drohu krej Khrystuhowu wušhwaleč nje-
mōžemu, t kotreječ pšehščerženjenju čžu wan ležehowazy mačo
pobant šdžičič. Wučerž šwjojim ihulertžam wo wjehčehomozy
Wōžej wopjedačce a praji, so ničo njeje, šchož wōn njeby w-
džeč mošt. „Wōči Wōžej widbėtje na wjehčeh mēšnatu wošojič,
šch a poboznjony, a ničo njemōže pšedje jeho wobličewo pota-
enje buč. Nėšny a dušny hōščez šwjaju rušu ščhny, so by
wošnanjenik to čže něšto prajič. Wučerž jemu dowoli a mačy
hōščez praji: „Kries wučerž, něšto tola je, šchož Wōh widžez
njemōže.“ „Šcho by to bylo?“ fo wučerž woprašaju. Wōž wor-
moliwo: „Wōn njemōže pšehč krej Khrystuhowu našče hreči

widžez!“ To bėče žohnawna wėnosč. Našče hreči budža
wod wjehčezaje kreje Khrystuhowe, tak pšehčite, fo hramo Wōh
je wjazy widžez njemōže; pšehčetož wōn jenož hlada na krej hwo-
jeho drožeho žyna a jeho dla wobgladuje naž ja čžitnyh a woinnje
naž horje do hwojeho krašitwa.

Šlawišny rekruty i lėta 1813.

(Po francozškim piša — 6 —)

(Wotcačezjanje).

Našo wo šabrodam něste Weisenfelsa bližachmy, šajtachu jich
fanony, kotreč bėchu šobu wiali, šady šabrowych šabrodow a po-
šypčacy naš i kulemi. Škula roščičejepi šekeru pobowšičta Mer-
lina a wottorej jemu hlowu. Korporalej Domaščeje frud tuteje
šekeru rušu roščimje, kotraž ho jemu hižo na tym šamny wje-
čoru we mēšje wotreda. Šapočachmy bėhac, pšehčetož čžim špě-
nišho dōndžedch, čžim mjenje šhwile maja čži druhy tēščez — to
šōždy mjes nami wjedžedch.

Štonczi je na špōdy štronach bėch t mēštej dōndžedchmy, hdyž
bėchmy ho i wulkej prōzy pšehčez tak a šahredy a šhmjelowe
žerže pšehčebowšali. Maršal a jeho wjehčyž džečny i nami.
Našč post čšehnjelche mimo pošrebničžca po topolej aleji hač
na toršohčca.

Tam šojtachmy. Nėšhščjanosta a šajtpjerjo mēsta šejachy
hižo pšehčeb wobnizy, wo hychu naž powitali.

Našo bėchmy wo wšjajny šejtupati, pšichičja maršal, wječej
Wotšowšiči prjedy naž a nam i wješečny wobličewo pšichwola:

„Taj je pravie! To hebi dan lubič! Šžny
i wami pšepojom! Šžeržor durbj wo wšajšim doštrny ša-
džerženju hšyščez To ho mi špoboba.“

A jako general Šouham jemu prajelche: „Š tutyimi pošoholami
fo čžini! wōn wotmolwi!“

„Haj, haj, to teži w kwi, teži w kwi!“
„Ja ja mozu wobodu bėch jara wješečy, fo ho mi w tutej
bitweje njebėche ničo šado.“

Bataillon wosta hač našajtra we Weisenfelsu. Šopšodowach-
my pola mēšhščanow, hiž ho naž žatōnje šojachy a nam wšhčito
dawachu, šchož hebi šobachmy. Bėchmy jara šprōžni. Šdžž
bėchmy dwe abo tšj trubi wukurili a wo šwjōžich rjefowšičah
štuch rēčeli, lehučimny ho, Šewebej, Klipaj a ja we dželatni
tjehčerja na hromadu šłomy a špachny tam hač do hrečž nozy,
hōščez naž lašo wubudžichu. Durbjachmy šajo štančez. Wjehčez
da nam palenz, a wotpuščowachmy. Dedečšit lijeche ho i štanami.
Bataillon wuhotowa hebi hiščezje w tej gamej nozy lėhwo, dwe
hōžinje wot Weisenfelsa. Dedečšitja dla pač njebėchmy jara wje-
šeki. Tež šhežor Napoleon bėche do Weisenfelsa pšichišol, a ja
nami čšehnjelche žyly hreči armeatōrps. Žyly džen jenož wo tym
rēčachmy. Nėkoti fo na tym wješelachu. Našajtra bataillon
wotkolo pječič rano i nowa wotpuščowa a to jako awantgarda.*

Ššehčeb nami bėše reša i mjenom Šipčacy. Nještachmy
hakle mošt, ale džečimny šindom pšehčeb wōbu. Nėta bėše šhētro
šhubofa. Šdžž šwjōjej štupni i šlōta čšabadi, hebi myšlach: Šdy
by čži to něšto prjedy prajič, jako žo ty pola knjeja Šouhama
wōjšelche štomubolenje došacž a ho ja tudyšen budžyž nōhajzy wo-
buhaleč, njehy to nišdy wėrit! Na šwēče jo tola žatōšne
wēzy štanu!

Našo něšto na drušim brejoju rēči wo kerčžach džečimny, wo-
hladachmy na hōrčak t lėwizy čžejōbu šofatow, hiž naž wobedžšo-
wachu. Naž pomatlu pšehčowōžachmy, hebi njewėrio naž nadpab-
myč. Nėšto hšōšnach, so je šlōto tola t wēčemny wužitne.

Na tajke wašnje hōžimny marižerowachmy. Wj zyle šwēta,
jako naž nadobno mōžne ščjenje a hramanje fanonow pognu na
druhu štronu pošlabacž. Našč šomandanta hladačche se hwojeho
šonja pšehčeb rošōžinu.

To trojelche šhētro šobno. Šeržanta Winto mēnječche:
„Našča dwinija do predta dže a fo nadpabuje!“

Koštajo tež puščachaju a žo šnawo po hōžinje šhubiču.
Potom wotšowšičny žyly dwiniju w štonach wo runinje t prantōzy
do predta hieč a žyle čžehowy rušič hšōšnyh pšehčeb šobu hōnič.

„Do predta!“ šanota šomandant.

Šapočachmy bėječ, njewjehšo čžeho dla. Durbjachmy nje-
pšehčezelaj pučž pšehčeb rētu šaracžič. Me pšichitōžachmy pošdže.

* Taj rēla džel wōšita, hiž najprjedy čšehnje.

W tutej bitwie bu najsz marychal Desjires i kanonowie kulki morjenu.

Wjejadomy potom bival pola wsi Górczen. Powjedachmy, so smejony wultu bitwu, a jo bédche to wáchtio jenoż mady zapocziat. Dyrbajch pokolacz, hacz możeny też wo wohnju wutracz. Mózceje hebi wo tajim moe myśle pódchytajecz. Zytu dzeń a zytu noz myślad na Rhatyżniku a proszach Woha, so by moje zmijenje ischtal a mojej ruzy idzerzecz dzał, kotreż słudy cłowjeł tola tał nułnje trjeba, so by hebi swoj wáchtionu tšłeb jałstuzil.

XIII.

Sadźláchmy hebi na brjoju pola Górczena woheń. Nétoſi dźechu do wsi dele a pichwódzachu tsi abo ischtu pichu fruwu i rlanju. Tola nétoſi bédchu tał iprózi, so jo radicho ł spanju łechmychu. Też ja hmydom wuśnydž ale wotuczich wo tóžde ho-đženie, pšchetoz na itarej drebij wáchytajecz. Zytu dzeń a zytu noz wultu haru, itajne ičóžjenje wolow, fanonow a pátorowudž farow.

Seržanta Pšto njeprajecz. Kurjeje hebiwoj trubku a gušče-je hebi hwojei noſi pšdi woheńju. Nódžy krócz, hódž so néchtó hibajech, dźyžech wón néchtó prajecz.

"Wó, rektruta?" dźejehe wón.

"Ale tóždy czińjejech tał, faż wo ničo nještýjchał, wobroczi ho hwojo a haſy wuſnu.

Na Górczenſkej wézi wotbiwajech runje ičóžecz, jako jaſny wotuczich. Pšches pučowanje wo pódce bédhu moje fołce žyle rosnatijene. Najebacz teho ho šhrabach, hwojei ruzy na jemju sejerajoz: dźyžch wo woſrjenacz, pšchetoz bédche mi jara šoma. Wobohi ho kurjejehe, bédche tu jenož popjeł a néchtó mało wuhla. Seržanta bédche hnył a wotoblowajech hebi bétu wrotóju rulinu, pšches foruž ho nétoře kłóncze pruhi jałwéžachu. Wototo naſ hičjehe wáchtaj iprachu, nétoſi na štribjeje drebij na bofu, noſi ł wohnju wobroczeni. Nétoſi šmorczachu a w honje rěczachu. Jako seržanta widźeche, so bédch wostanł, wón wón žehitne wuhło a polozi jo na hwoju trubku. Potom wón praji:

"Daj! rektruta, néto žny poſledni!"

"Njewjedžach, ischtó dźyžech i tym prajecz."

"To cze rośdžena, rektruta?" dźejehe wón dale. Wó žny tu wostali, ale naſeje žyle wóſſo je prjez, je néto w Łágenje. Počechenjemu přeni do Wipſta, Pruſkałam na dšuju.

Wototo heđmič ho wáchtaj je španja dubnowacu. Dźechu do wšow wo drjewo, kłóma a hyno. Potom pšchjédžechu wóſy i proviantom a munijaju. Nodžláchu ho patronu a tšłeb. Też dwe pšchabawazy pšchidžechjeje te wšy, a doleż mečaj hičjeche pječ tołc, poſtičich šliſtjeł a Sebeceje šchlenzu palenzu. — Pšches račku karjauw. Dowlotich hebi tež, žeržantej Wintzej ištlenzu poſtičjež. Wón ju wšdija, prajaju: „jo palenz na tšłeb hwołozje wožjowa."

Wédmy žyle wjeſeli. Ničomu njeđžijeche ho wo žožonych wéžach, kiž mečajhu ho w tutej noſy ſtač. Ale žnawo po hođžinje widžachmy nađala dothe wódre hnyhi.

(Poftracžowanje.)

W prawym czaſu kedźblivy ſczinjenu.

Bajta powjeda, jo je šmjerecz nébny i cłowjetom wučjúnita, jo dže jeho do jeho poblednje hođžiny kedźbnoho ſczinicz, so meł tšwile ho na wunnrječe pšchotowacz.

Łeta ho mnychu. Na dobo tu šmjerecz ičjejeche a cłowjekej tajaſche hoju hič. „Ale ty mje tola nješy kedźbliwého ičjúnita“, mrežaju jablowowaný jawola. „Niž?“ šmjerecz praji. Kóždy džen žny tebe wubudžita. Njewčubitej mojej wočci po ničim buſkičkej? Nještýjdučich huſenichoz? Nješju ho woje wotšy ſečedžiwile? Nještóždžich njewčeljičho? Nješju ho moje mozy ſubite? A ty dšaj prajecz, to tebe nješjym kedźbliwého ičjúnita? Kał hušo žny tebi wóſche teho pohrebnje cžaji wo méče ſectacz dala? Wáchtionje he w wotowacz wo šmjeretnych padach cžital, wozaj hacz položa bédch tajny, kiž bédhu w kęžajduž lětach wotowolani. Za šym do wtojeje ſewóžny wšidžička a ty dšaj prajecz, jo tebe nješjym kedźbliwého ičjúnita. A néto pđj jo mnu, hacz žy wšchotowany abo niž!”

Duž, luby ſchecjážano, hoſny jo w prawom czaſu na wunnrječe! Wudž tał žny, wo žy tóždy džen hotowy ł wunnrječu. Předowanje šmjerceje kłóčich wáchtionje.

Ššamowanjate ſwony.

Wé 29. nowembra 1378. Cžiča a trudna bédche hevat wje-žeła Wřaba, a runjež bē halle tsi hođžiny po ſahpadženju kłóncu, šdachu ho haſy tola kož wotemrječe. Ale w domach palachu ho hičjeche hwožy a wotobłezje kedźbchu w hwoižch imach. Tola tež tudy wobtracowajech žnwa rosmotna a hmyžaty žort. Wšcho bédche dženba tał hnyta a cžejtomajstne, i tóždeho wotličza rěčejehe jenož bleda tšychnojecz a tužna ſtarozec. Ach bédche to ſrudna nož ja cžechom!

Šhžewor Karl IV., šlawny móžecz cžšłeſeho kraja, wulki lubuſčt widěch wutrobom, ležejehe horza w horbny kralowim hrože na šmjeretnyu kožu. Nétoſio mánjachu, so bédhu jaudžel šmjerceje bóryj wšchitupi a duča wulkeho wjercha pšched trón wuſchjeheho žudnika powjedze. A njewopravnje ſrudno bē w blato pohwé-letnym pšchewitu. Wjelczizny wotbiwajachu wulky traleſtwa ſhoreho šmjeretne lěchw, mjes tym jo kralowſke džeči ptačizny pšched nim kłeczachu. Mrežajy tał šdželi jim hičjech tał nétoſru mudru wužbu a hotowajech ho potom jafo pobožny ſchecjážian na wulke, potajničozom wotne pučowanje, i kotrehož jo hacz dotal hičjeche žadny putnił wroćel njeje.

Džo bē jemu dučowony Wože wotkafanje podal, a potom i cžičim mowlonjem na bol ſtupi. Cžičje, i cžachom hwiatohe méra wo wotličzu, ruzaj méjo uturnje ištjenje, tu kral ležejeche, a tež w ištwe bédche tajta cžičina, jo buđžičje hawo hwođbom tšóđ po njeju wutnyecz mohł. Šestich! nječajny ſaklinca, faž wot potajneho ſukta wotputowany, je wšchod ho wéžow Wřaji wultu hwał hwonow, wot minuty na to druhi, potom ičejzi. Wšchito wotbédny a ſarža; jeno mrežajoz kral ležejehe šmretom, i žunim hwočom wo wotličzu.

"Džeči, moje džeči!" wón potom je šlabim wotemrěwážny hłohom dźeche, poſtudajecz, hižo wota mje najsz Šchžini! Za šym jemu poſtuchny — méčeje ho derje! "To wurečjinywčij, wón woči jaudžel a bē w tym knjeju šóžnje wuſnił. Šso doache, jako by žunja hwektina wotolo jeho ſchēđžiwje hwoju ičejpetjala.

"Wotow!" wotachu i hšabokej bolozču pšchitowaj, a lědy bē pod jich hšallami tola hłowo wurečjenje, jako na jene dobo na wšokotej wézi katheđrali ł Ššawjatemu Witej wšde hwoju hwoicēž wozčachu. Ale kajte bē to hwojenje! Wédhu to hnti ſtožbu, tał njewopravnje bolozčiwu, tał hmyžaju, so hawo cži mužoz, toſiž kiž hacz dotal némie hwoju bolozč w wutrobje ſamjúnje dđerželi, néto i hłohom ptačaz ſapozčachu.

Ščtóz pał ho wšdi tutym nožnym hwojenju najbóle na-ſtróza to bē hwoń pola žywotnje Ššwj. Wita. Jako i dobow wšhoko nad jeho hłowu wšchite hwoju, wot hroſtého hwoja hacz ł matema šmjeretnemu wódněžej, hwoicēž poččachu, tu wón hwe- rēcny pšched ipožiwajomom ičjejeche. Wón dže méjejeche tola kłucz ł derje žaraceni, wšdi wšdi hebi; ičtó móžejeche hebi teho dia hwožich, wo nožnym cžaku je wšcheni hwojami hwoicēž? Šlečazajom hwočtom cžejjejehe wón po wulim cžnowym hšobje horje. Tola kaſi napoľah jo jemu tudy poſtičje! Nječajte cłowſke hwojenje njebēche niđže wóžecz, jeno jaſne pruhi méčaczka padachu i wot- nom nutz; ale hwoju hšabachu pšhého hičjeche wječe hwojebow jaſhi a kłnczachu tał bolojnje a ipewadu tał ſrudnje, jako bychu wutrobny méle, kotrež móža jačuwacz a hwoicēž. Nétoſio wotomiti doſho ičjejeche w wóńk faž ſamjenjenu, potom pał pšchēđžny hwojata hroſta pšches jeho wšhy a fołce, a wot tšyka nadp- njenu wón cželny. Nimalo hwežjwjenity ho do hwojeje tomory wroćzi.

Powjelež wo šmjercezi drohého krala, kotremuž ho w Cžechach žadny druhi njeruna, rošchđerjeje ho i wétromony ſchidžani po žnym kraju. Duž lečachu njelčezom wutrobny a njelčezom wóčta ronjach najbóčjeje hšlył. Ale i tutym žarowazym pohel- ſtawom cšehnjejehe i dobow tež powjelež wo hwojenjem wulky ipožiwajom pobanuku wšde wšde méla a wšy. Duž džejeche tał nétoſru pobožny muž i nutramy pohłabom ł njeju: „To je Wóh rěčal wšches hwoje hwojejehe hwoju!"

Hidžec mwohe, mwože lěta po tym powjebacze hebi lud wo hawohwojatych hwoacz wšdi katheđrali Ššwj. Wita, kotrež bédhu nadobnemo kralej hwoje žarowaze poſtrony hšelenja hičjeche do wéčeznojce hodu plale. A tał nétoſrištali ipromiňchje na nēbuhčij „hwoy cžas“ wroćzo a žohnowacz i hšabofim hnyčom proch teho wjercha, kiž bē swoj kęžajzy cžšeli toj lubowal, faž nan hwoje jeničje džečo.

U runjez je wot tamnych czašow hišćeje tał někotry czešči mješč wumjeł, dya tola hwoyny na zyrkwi Sawjateho Wita ženje wjazy hame swoonle nješu.

Wušnacze!

U byl ja Maria Madlena,
Moi Šbóžniko, a šlata,
Čje by te moja wutroba
Tał lubje žabkomała;
Wšče na tebe bych wažil čhazy,
Ze mašy pať bań a hišćeje wjazy;
Duž moŕto tamne narčbowe
Budž něč mój psalm a šyly žakowne!

U bych, kaž Josef, row tež mět
Do šlady wulamann,
Ty, Boži morny, njeby šmět
Wi tam byč, potrjebann;
Ja šahrowa a ržowimščje;
Čji lěpšje wem la pohrebniščejo;
Twiój row a špacna šhowanna
Budž, knježe, moja hnuwa wutroba.

U budžeč byl ja mrčžalka
Na horje woljowjei,
Kíž pichleca tam šluzowna
Njeleč tebe ł Wórga wolej;
Kať šbóžne bylo mi to dželo,
Šcho wofo wuhlabadž by šmčo?
Ja šahna mrčžalka čhajt byč,
Kod nohu twojei w njeju rospłumječ!

H. Z.

Něšto wo šarobje rošlinow.

Wščitno na šwěće šlawa ho po wěštych šafonjach, po tajkim tež nastaje a wužofonjenje rošlinow.

Š maleho špječata nastaju; pšchóberachu na mozy a šylnofczi pomalu, ale we wěštm postajenym rjedže. Tola čłowječ to dušto teždu nima. Wón teždu na leženje a pldó, poródko pať na ičšje, kotrěž wokrjedža teža.

Rošliny maju šwój czaš, w kotrymž rostu a pšchóberaju. Někotre šaje šahnu, druge traja dljejši czaš a někotre dojahnu wyšote šta. Někotre dywimni pšego šajo ł noma plašowacz, jeli čhzyme je na polach a w šahradach mječ, druge jeju jutrčce.

Narupnišćeje šta dojahnu šdymu a teho dia tež napmještaji rošiwu a wopšhijecje.

Lipy a duby ho w tutym nastupanju wušnamjenjuja. W Šreiburgu w Šchwajz ju w lěče 1476 ł člešczi dobyčja bitowy pola Murtena šipa hodžena, kotraž w lěče 1831 nimale 7 łohczi we wobšahu mječješe. Druha tam hižo tehdom štejazna lipa běčje jara šaherola a mječješe w lěče 1831 we wobšahu 18 łohczi. Wona je na 800—1000 lět šlata. Tež duby namataju šo tu a tam, kotrěž maja tał wyšote šta.

Na woljowej horje pšchi Žeruzalemje šteja woljowazy, kotrěž móža na 2000 lět stare byč.

W wuštych lěčbach namataju šo tu a tam jěde, kotrěž šu pšdes 1000 lět šlare a 7—8 łohczi we wobšahu tošfte.

W Šendželštel je jedyn šdym, Taxus baccata, kiž je na 3000 lět šlary a kotrěž we wobšahu pšdes 29 łohczi mječ.

Tež amerianšfle zyrreby (Taxadium distichum) šu ho čžajto na 60 łohczi wyšote a 20 łohczi tošfte namata. Pola mješta Dazata šteji jena, kotrějež šaroba je ho na 4000, haj wot někotrych na 6000 lět woblíčšija. Kalifornijski Mamuthowy šdym je 180 łohczi dołhi a je ho na 3—4000 lět šlary namata.

Na šupje Teneriffa nadeńžeje wuški a šlawny pšchirodopšymit ł Humboldt na palny podobne šdymu (Dracaena Draco), kiž bědu na 1000 lět šlare, pšdes 30 łohczi wyšote a pšdes 22 łohczi tošfte.

Wyšote šta maja tež Baobab (Adansonia digitata) šdymny w Senegambijej a roščkwrjeju ho wušly jara. Někotre tudyš šdymow duryja na 6000 lět stare byč. Łohčž-tošfte šdymny šu hižo na 30 lět šlare, a namataju ho mjes nimi tajfe, kotrěž šu we wobšahu pšdes 45 łohczi tošfte.

Džiwajo šteji čłowječ pšdes tutymi hoberšimi šdymami a čhwalil wšchěhomož našeho Wórga w nječechach, kotrěž je šlawicel tež tutych rošlinow!

Wšchelake ł bliška a ł daloka.

— Šadženu wutoru je kral Žurij Lužizny wopytal. Dopodnja najprjedy do Žitawy pšichědže, hđže ju wutrobuje pomitanu. Šižo na pučzu do Žitawy ho jemu wšchelake hōdowanje na dwōrnišćach wopozlata. Na radnje šbje jeho mječšćanožta ł wutrobownymi šlowami do Žitawy witalche. Šewjatožna hōcžina mječelche šo w šali radnjeje šheje. Na to ho kral šajo na dwōrniščjo poba, šo by do Lubija jek, hđžž na dwōrniščju hōdowanje mješta džafowanje pšchwaja. Hōdže 3/4 pšichědže mōn do šlareho Wudychina. Wudychin běčje čimk, šdžož běčje famoht, lubošč a šwērtwošč hwojenu kralaj wopozlatač. Wšči dwōrniščju witalchu jeho wojetle towaršlawa. Na šlowimny torhōščiczi špěwach jemu šjednōcšene špěwašfte towaršlawa. Na to poba ho do radnjeje šheje, hđžež hēbi stare polady a pišma mješta wuhłabla. Duzy po pučzu jemu lud mōžnje šlawa wolašče. Š radnjeje šheje džheje do Šērtrowjeje zyrkaje. Wšchēd duryjmi jeho ewangeliše duchownišwo Wudychina pšdes šnjeja primatija Wjazku a w njenje heršteho duchownišwa pšchēšyda naščje heršteho duchowneje šofnerenzy pošrowi. Štrajne šlawy bēdu wječēš wuhotowali, na kotrěž ho kral wōdžēli. Šod šlawowōštanjom luda wotčēdže 1/2 hōdž, pšdes mječšćanilke hōšy na dwōrniščjo, šo by ho šajo do Drazhdjan wrōčēli. Kral je, kaž je wuprajil, wuške wječēte mēt nad hwojim lužimim ludom, kiž je jemu ł tym ł nowa hwojny nje-powalim šwērtwošč špēli.

— Ščrjedu po šwjatadaj dop. 1/2 10 hōdž, jmeje šo heršlka duchowniška šofnerenca we hōcženzu „winowej šiczi“ w Wudychinje, na kotraž pšchēšydwōno najpšchēšćimelchjo pšchēpšchōwje ł džimowanje na wōžne ho mējazje wutradžowanja. Šwopotniju šmeje šo, kaž šōdže što, šlowna šromadžina, Šowawšlawa Womozy ja šudowawšcy Ššerbow“, kotrěž naščich šudowawšcy podpjera. Šowawšlawa je hwojim wōžnym nadawšom duryšola ho hišćēje bōle wot naščich burow pobjereadž, hđžž hōdže šewi pšchōnōčej jenoz 1 hr. wučžini.

— Wuške njewōžje je ho wot šoboty ł njewēšle nozu w lēšu pola Žwitatny šlata. Šowēlž bēdu rubjēšimny hōnerjo pšaf w nozu w lēšu šlešle, šo šoboty wječor hajmiki aššerlor Šertel, kiž běčje w hwojim czašu wudychij mječšćanilke hajmit w Wšchēž, a lēšowy nahładowať do lēša podaščaj, jedny w druhim ničjo njewjēdžo. Lēšowy nahładowať najšerje přeni na Šertela šleli, jeho la rubjēšimny hōntwjerja mjejo, Šertel hnydom šajo šleli. Nahładowať trjēšcy hwoje žiwjenje bōrih wudycha, hajmicheho aššerlora čēšto štranjehcho do šhorownje domjēledu, hđžež je tež wumjeł.

Ł rospominanju.

Wšohštorzeny wērnōščje dia.

Njedawno bu w New-Yorku hōł wšchēd šudnifa domjēdženy, kotrěž běčje wšohštorzeny, šo bēdche šlnejš, šotrenuž bēdche jeho mačž jeho do šluzby daka, člešim. Šsudnit ho hōlža woprajcha:

„Njeje šlnejš lēčšćelidny byč?“

„Šaj, mōj šnjeje“, wōn wotmolwi.

„Wō, čšeho dia njehju pola njeho wšlat?“

„Šowēlž čhnyčē mje mōwōwadž njewēdnōščj rēčēč.“

„Njewēdnōščj rēčēč?“ ho šudnit džiwajo pračhēčje. „šaf je to mōžno?“

„Šaj, hbyž by wopyt pšichōšč, kiž jemu njeba wjebny ipodobny byč, byč duryšat wim ludžom pšajēj, šo wōn doma njeje a to ja njewōdž“, hōlčēčš pomjēdāčje.

Temu hōlčej wida člešćž šludica. Ale takš fujes, kotrěž wot šprawneho šluzōbnika hēbi žada, šo dury šhacž, mēt šo šhōšacž.

Mudry čłowječ wjele šlowow njēžini.

Lubošč w erče a šapalž w ruzy štaj hūšienaj předarje.

Šwērtwy wotročēł je pošlad w domje.

Šty-li špivati,
Plnje bžlat,
Stromja če
Svojéjny statof,
A tvoj švjatof,
Erabny je.

Sa stvar štrógnj
Radoj mógnj
Lutojéj ma;
Bóh pa! švórnj
Pšes spá mórny
Čeršmoféj da.



Nječ ty špivajéč,
Švórnje dšlajéč
Bšedne danj;
Nječ val švjatof,
Dušni datj,
Bšpóčšá ty.

S nječéj mana
Nječ éšj šhvana
Švórnoféj je;
Šiva voda,
Nječ Bóh pada,
Bšššéšéj éšj!

Šerbske njedželjske lapjena.

Budava šo kóždu šobotu w Esmosterjez knižičičičičetni w Buhščinje a je tam ja ščwórnóštrnu pšchedplatu 40 np. dostacj.

Szwjedžen šwj. Trojiznj.

Jap. št. 2, 38, 39.

My šmy šwjedženštu drožu čžahnyli wot hodoowneho šwjedženja pšes jutry hacj k švjatkam. Nječo my na wjetču štejmy, dženka na tym dnju, kotryž te šj róčnje čžahy šwopšičija. My hšičéje juntročj wóročjo wohladamy, kož to pučžowat čžini, kšj je na wjetč horj dšičot, š praščenjow we wutrobu, ščto mučža noš róčnje čžahy, ščto mamy čžiničj, ščto wopomináč ja našč netéžičšij čžah? Š Pétrowych što.ow ščičimny to wotmolwjenje.

Ščto mamy čžiničj?

1. Čžiničje pokutu pšed Bóhom;
2. wéčéje do šelom ščryšija;
3. Daječe ščbi švjatého Dnča wobradžičj.

1. Jako Jan ščičéšnit wstupi, bšedše jého prénje ščto: Čžiničje pokutu! Wón wjedžeje, ščtož bšedše jého ludej mišne, prjedy hacj móželše k šbožu pšičiničj. Ščto mamy čžiničj? prašchachu šo wščizny, kotrymž Pétrowe ščloma pšes wutrobu džéču. Jim Pétar to šame napominanje da: Čžiničje pokutu! To njebšedše nilomu w šraclu nowe, njeimate žadanje; kóždy wjedžeše, šo je to prénja kročel ša teho, kšj čže šo šwójemu Bóhu bližičj. Pobožni w šraclu šu š wutrobu ponižni čžlowjéšjo byli, kotšj bšedše ščbi teho wédomni! My teho šboža hódni nješšim. Ščto wé, tak hščto ščrešči? Wobaj mi moje potajne ščrešči. Štwot we mni čžštu wutrobu! tak woni prašča.

Tež nam je tón šamy pučž wofajany. Ščtóbž šo w čžidje hódzije šam wrahuje, tak k šwójemu Bóhu štej, temu dybši štykno byčš, kak je murja mješ Bóhom a mješ nim pšes hšéč, kotryž wón šam wotštróničj njemóže. To je lohke a šwodobne wo Bóhu jako šubym Wóžny pomjedáč. Tola mašč dha tež prava k temu? Bšedš nomi ššej hšéč, kšj nam to pramo šherje. Wutroba šo šmétrowáč nječa. My dyrbimy wušnacj: Ja šum pšedš tobu ščrešiči. Čžin poturu! Tola ščto je rostáčje a potuta bješ wérú? Šak šaštróžaje, šdy byčšmy prajičj dyrbjeli: To nam wščitko ničjo nje-pomha; hšéč je a wostanje.

2. Pétar pšičšitaji: Daječe šo kóždy ščičičj. Ščičéje-niza žada ščbi wérú, wérú do šyna Wójeho. Ščičéjeniza šu durje k laidžnju do ščryštušwého kraštwá; pšes nju šostwipimo do ščadla ščryštušwého. My šmy ščičéšni; duž šmy Pétrowe žadanje dopjelniš. Ale mamy tež wérú? To je tola hšičéje ščtne praščenje, kotrež ščbi šwédomlwe wotmolwjenje žada. Škelto ma jých ščičéšičijanišé mjeno, šu pač wérú šhubili. Woni šu bješ roszmšlenja abo šami nješčičéšjelo ščičéšičijaništwá.

Šakša je tvoja wéra? Ty ščbi myšlišč, šo šwjate pišmo a katechismus šnajéč. To móželš drje w pomjaktu méč, ale wutroba ničjo wo tym njewé. Wéričj, to réka šašhomany byčš ša čžah a wéčžnoféj. Wéričj, to réka štróščtne pšedš Bóha štuječj š tymi ščlowami: ščryštušj je mje wumohé; duž wšmi mje w hnadje ša šwójého; ja šum wučžičéšny wot ščrešéneje wšny; duž baj mi jého dla š hnadj ščtjni pravdošéje.

Tale wëra je žadna, ale jenczki puć, po kotrymž f hwojemu fónzej dóněžnje. Khrystufowuy fchiz je falozj. Tón, kiz ma wëru, móže jenož Bohu Wótž rëfëcëž a šo jato jeho džëcjo czuć. Šchtó nam wo nim powjelcz dama?

3. To čžini hwojaty Duch. Duž jehó trjebamy. Ničtò hebi jehó farneho dacž njemòže. To móžëcž a durbijã na to čžatëcž, wo món nařdu wutrobu f nowej žimwënfkej mozu napjelni, kaž čži wuczomnijy čžatëcž, šo by tóu knjež hwoje flubienje dopjelni, wón šam je dar f wyřota. Žehó pomofatje čže nař do wòčkej wërnoiceže wodčëž. Ničtò njemòže Žezubel knjež rëfëcëž, řhba pšëš hwojateho Ducha. Wón wući, trořchtuje, řhōřta, polëpřhuje. Wj jehó wiřitizy trjebamy, šo by nař rořřhwëcžil, wuřhwëcžil a pšči Žezom Křřřidčëže řđeržaj. Wón wući nař žimy być we wërje, wo lubofčži, wo nadžiji. Žy durbijã jemu jenož wutrobu wotewrić ž wo tje njeřo řo wodčëž dacž. To njeje čžëřte a njeje wjele žabatë.

Tak nař ja pšchidóny čžãř žyrkwiného lëta řhwój puć pšëšë řobu; řhwój žbñ f tym rořřbudženjom: ja čžu řo džeržëcž f temu trojenicžtem Bohu. Žo čžu wolu Wótžã čžimicž, wëru do Šbòžnika řđeržëcž, pšëšë hwojateho Ducha řo do wëcžnej wërnoiceže a wo njež řđeržëcž dacž. řamjeñ.

Čši hwëřdy.

Čři tam hwëřdy jařne, řjane
Na njeřëřãch řhřčëřã řo,
K řemi f wòčřom wobrocžane
Đerje wibžã řòžëřo.

Řrenja řprawanym ludžom řwëcžì,
Wòji mër žim đaruje,
Řraji: Lubë čžlowski džëcži,
Wòy wařã řwëřny pšëčëřel je.

Šëmëřkotate pořtrowjenje
Đruřã řwëřnym pšchitima,
Wòta: Wajčë wobydenje
Wubžã jařne njeřëřã.

Šwëřlëřřto to řjane řtečë
Đobrocžimy ř hwãlëčì wë:
Žãřnu řtãnu ja nič plečë,
Ša řiř řtãti lubofčë.

Sprawny, řwëřny, dobrocžimy
Wòřtãč čžu ja f wutrobu,
Đòžnj po řkòžom budu žimy
Ř te hwëřdy njeřãřnu.

Štawisany řekrimy f lëta 1813.

(Po franžowim řiřã — 6—)

(Pòtrãčowanje.)

Šeržãnta Winto nam řindom wiřitò rořãkadowařčë: „Wlačë wulle řbože, rëfëcëž. řhwój ničtò wot wař žimy wofãnje, móže řo winačë, řo je ničtò wulkitno wibžãl. Řkòžã tajã mòřna řmuačë je řruřil potk. Wicžu řiř řiřãjicž. To je řchëřčëřãčãž řhřãž řruřow; a tamle wibžëčë řhřëčë đobře řmuhì řčřnych. Šëřãdy nič, tutò řëř hëřiwju, — to řo řofãtojo. Šã řođinu řu wòlaju řto řhřãž muži napřëčëřo hebi mërč, a to řãřtich, kiz moja najwëřiwëřbu řlowu mjeř wřhřitimi řruřãfãmi a řuřãfãmi. To je řitma, řhwëž wòčžëč hebi čžëřim řiřiz đobčëž. Njemëřãčãmy pak wjele řhwile, ðale wo tym rëčëčëž. Wãđobò řo je wřhëčž řtronow řãřita. Řkòžy wja řwójny řhëbu. Štupãčãmy ðo řjadow.

Še wřow pšchëčëřãčãmy řanomy, kiz řejãdy nař na řhëřãch řořãtočã. Čëž wòř f muňizju pšchëřãčãmy. Wj bëčãmy řrenì, kiz durbijãmy řo do njeřëřãčã ðãčëž. Wřobladuju tute řromãdy řruřow, f kotrymž řo řhëž wòabj řhřãjã čžornjeřãtë, pšči hebi řpajãch: Tutò řkëž, Wòřow, je wřhřitò řhřãjene, wřhřitò řo řhëž řhřãž . . . to njeje žãnejë pomozj wjãž . . . wřhřitò, řchëž čži řhwã, wòřřëit wo tym, řo wo wëřãčãž, řo řãřãtãčã f řitim řobuřjënočë njeřãjãčã. — Wòbãřãj řo . . . wòbãřãj řo!

Žãto tole myřãčã, řëčãřãčë general Šhemineaj řãm řprijë nař wòtãjo: „Wòwřëčë řare!“ Wřhřãžy wjãžãž, f pronzij a řëwãž, wòřprijetowãž tutò wufãř a řãř wòwrijãž řhřãři řareje wo řhřãřicžy bãtãillonãch. Wëčž tón řkëž na jëđnym luitřowomym řyntu. Wřëřãčã řo ðãđ tym, ðoleř mënãčã, řo budžã řruřojò najprijë pñëřã nãđpãđnjëž. Wë řëđna bëčã tole ðomgřil jato řhëž tule řãž řrupy ðo nãřčëřo wòřjããã pšchëřãčãmy. Š ðobom iãpocžãčã řanomy, řiř hëčbu řruřojò na řhëřã f řëwãž ðowjeřil, rucž a to žpë řinãł ðãčã wòla Wřëřãfãfã: Tón řkëž žo nočã žpřëčë řõž wòãč. Žãm řtejãčã řinãno 30 řãnowom a mòžëčë hebi myřãčë, kello wòřãow tutë mjeř ðãm potřëčãmy. Kule řhwãřãčã pak wjãžë nař, pak ðo nãřčich řjadow trjëčãčãmy, pak řo ðo řemje řãřãžny, totruz f wulřim řhõřom rořřwòřãčãmy. Nãřããã artillerija řehó řãnjã řhëřãčë, řo mòžãčãmy řëđna polozju nje-přëčëřãčëřãčã řãřã řhřëčëž, — ale to ničjo njepomãřãčë. Šte-jãčãmy žo řãřãfnej řãřãnjãje a nječëřãmy tola hëřãčë ani řã wulfëřil. Řpajãč hebi: „řhwój tudy řhřëčë řhřãřwòřë řhõžimy wofãnjãmu, řny wřhřitizy mowri a njeřimju řo ani wòbãřãčã mořil!“ To řãřãčë řo mi řãřãřim być. Wë ðãđobu pšchëčëřãčã pñëřje pñëřë řpãnjãje je řchãnjãnjem, kaž pola wulfëřo powo-đžënjã. řnyđom wřhřãž řhëčãčãmy je wřhëčž řtronow. Wòř wë, kello řruřow je řãm wofãřãl! Wë řãž žim čžerçì rucž: tola na řãž ðobëžãčã a řãž wòřim wòããžy: Wãterland! Wãterland! a ðãm na řio řkroczil řwójë tule ðo řiwota řhëčãmy. Řëřto řãpocžã řo wòwjanje f ðãjonettom, wobrocžãčãmy řhëbu, pšchëtož čžyřãčã řo ðo nãřčich řjadow ðobëčëž. Wãřãčãž řo f njëđwòřëčã. Čžãř hwojehò žimwjenã njëřobuju, kaž řãž bãtãillon řruřow f ðãřã řo ðã ðãž ðã a ðãž f ðãjonettom nãđpãđny. Wòbãřãčãmy řo je wřãčë mozu. Wë řãž řkroczil řejãdy nař řtejãčëřãčë ðwë řãnjãje a tute žpřã bãtãillon wòřãřãčëřã. Řëřto hebi ničtò wjãžy nje-řwëřil, řo ðo ðãž řãřãčëřãčëž. Wë tule lëããčã ðãle a nař po ðwãnãřãčã potřëčãčãmy. Generalëž Šhemineajëj bu ðobã roř-mječëřã. To nječëřãčë wjãžy wutracž. Wřhřãřãčãmy ðãm, ðo řãđy řiç. Wòžëčë mi wëřëč, řo to wřhřitò řãđi čžimãčãmy.

Tãř řhřãčãmy wëřëž Šwëřřãen, ale wòwjanje bu řõřij řhřëčë řãřãřãfãčë. Wã jenož řhřëčë na to myřãčã, řo wjãčëčãž. Wãřãčã řo řã řëř f řãnowom a f njemòřëčãmy pšëčëžimy tym, kiz čžãčãmy mi moje žimwjenë wòãč žimwjenë, tole najðëřãčë řublo, kiz ðã řõžby řãř ðerje wòřřãčãčë řãž mòže. řhřãčãmy tudy řruřow, řõřãčãž wòããje a ðãpòřãł mje wòřãwãwa. Nãjebãčë řehó pak řo wjãčãčã, řhřëčë Šebëđã mje wibžëčã a, ðoleř wjãčãčã, řo řo wòwjanje řõřij f ðowã řãpocžãnjë, řãwãčã jemu řuku.

„Šmòj řbože mëlòj!“ řpajãč, „řhwój tola řhëřow řõřij pšchëřãčã. Že řãž ðwãwëčë řkëž wjãž ðãčã my . . . a řhwój tola řãnowy řobu pšchëřãčë!“ řãwãčë řëž, ðãčã ž hëřëčë řer-žãntã řwito řëčë. Wibžãč jehò, řwój ðãjonett wjãčëčëž. Žehó wòřãčëžo nječëřë řo pšchëmëntu. To mje wjëčëřãčë. Wñch řëž řãđy wjãčãł, ðãčã ž řurit a řãřprijã řhřëčë řãj. Wë durbijã ðã ðwëřë wëžy myřãčë. Šãwòla řo: „ðãle!“

Wjãřë wëžã a njeřpšëčëřãlemi řëčëřë wjãž, kiz řo ðãřëčë, řur řãpãřãčë ðãčã f řhëřju. Wã řhõřã řtronãž wibžãčãmy nje-přëčëřãčë. Wëčë řinãno wòřãno ðwãnãčãž, jãřo mi wřhřãžy ðo řpřëãã řhëčãmy. Wã ðrawej a řëwëř řtronje wjãž Šwëřřãen wř-přëřãřãčãmy řo wulfë čžřjõž řãřãow a řëđnjãž hornjow. Nãřããã artillerija, kiz řejãdy nař na řhõřãch řtejãčë, řãpocžã řãřãřimy wòřëřã pšchëřãčãmy pñëřim řãnowom, kiz ðãm f řhëřãnjom wòřãwò-řãwãdu. W ðãřãčãch řãřãčãčã řãpocžãčãmy řubãnjã řubãnjãčã, řãřãčëřãčë jãřo by ðãwãřã f wòwrijãžim wjãčõřë ðëřããã. W ðãle pak wòřãdu řruřojò řõpòřhi f čžõřje řwój: Wãterland! Wãter-land! Tule wëřil na ðãž wjãčëčë, wòwãwãwãčë ðãž kiz řhëřã- nje je řhřãčë řãřãřãwã, to řo njemòžãčãmy ničjo wibžëčëž. Wãjebãčë řehó pak řãčãčãmy. Njeřwibžãčãmy a njeřwibžãčãmy řhřãřwòřë řhõžimy ðobňo ðo žpã ničjo wjãžy. Wãđobò pak řëđny řprijãž řãřãowjo w ðãřãřim řãřãju. řãřã řëčëžë řo mòžno — njëwëř. Š řkòřã, bëčãmy mjeř ðãm, řëčãčãmy mjeř ðãm řõlo wòřãto a

popłanzom. W tych papierach ani niczo njebe, ichtoż by na nęfajtu kłojć potafowalo; doleżć to jemu nicdła za što męćz njemůdźeje, to cżyżycie saho kwoje kralowńe prawo bebi doobćz a pńedćimio republiky wustupić. S zyka pał woni kwojeho krała po kamej konstitucyje f smjerceży wońbudźiczy njekmńedźachu, doleżć bę wotkabźenje kwojatanje, hdy by krał i wostom kwojey wotćiznje brojł.

Wńe winy a prafchenja beču letajana a Lubowit w 11. de- zembra l. 1792 do fonenta pńedńiwidźenje, io by je bńichćat. Kńoż po njeho pńedńiwidźeču, na niczo pńedńihotowany njebe a njemjedźeje, ichto bychł by i nim stoć.

Wńcho wońsćidny, hńoż pńedeb kwojocy kńudnikow stuji. S kłobakom w rucy pńedeb tymi łafa, tońiż beču hake i kńoita jecho pobbanjo bęłi. Pńedebńyha Barere počła: „Ludwito, francuzowiti narob je Wńa wobńoforźit. Konwent je porucźit, io budźeće Wńy wot njeho kńudźeni. Nęrtle budze ho Wam jopłit Wńojichńi kńoćowoz cżitac, kotrychńy dla seje wobńoforćeni. Wńoźeće ho kńynić.“ —

Kunje tałe kńubofio ponizjny ho Ludwiti wustawno potafa. Kńaczkunje be jara hubjenje Ńhotowany, be na nim tola jecho wńyřta dońtońnoće knacz a na jecho wotńizje męra a potoj wńidźeć, doleżć be njemwinowat. Prafchenja dńe beču jara Ńachmjatane a wu- Ńichńije letajane, kńo tońyba na popab, ale kunje tał wotmęriene a doradne beču krałowe wotwolnoy. Zola to wńcho niczo njepomńohće, njemjedźeje, kńi wńidę prawa i nohomaj potepowomachu, cżyżku jecho kńmjerce a duż jecho teź Ńradny dńit doćzaka — dńit Ńradnje kńmjerce.

Wo kńuwomny pńedebńichowowanju saho do kwojeho jańwa Tempła ho wrđicńiwitć, Ńhoni, io njękńe kwoju kńwojbu jenje saho wńidźeć. S zyka pńedź jemu konwent Ńajitarowy dowoli. Ludwiti f temu kńawucej ręćiznikow Targeta a Troucheta a wustoli. Doleżć pał ho pńeni Ńepowije, to Ńtary dońtojny Walešherbes na ho wńa, kotryż be bńichće za łepće cżyży minister był. Kńoż be to Ńradny napońlad, hńoż wobohi Ńtary kwojeho pńedawidęcho knjeja a krała tałe a łepńe saho wobłada! Doleżć pał bńichćaji wobaj Ńajup- nitaŃi hńo Ńtary, jebi bńichće kńobńiwocho prawoinita Deńeje ja ponoznita wuprońńiřtaji. A cńile tńio muńojo wachu njemate dńeło a pńozu na ho, ja tńyđeni wńe aty Ńradowacę a krała pńedeb jecho mowarjami Ńajupńić.

(Potraczowanie.)

Poko j.

Dńiřka, Ńtawoće Ńabudź,
Wupńiweć Ńradobiti,
W Wńojej Ńtawobńie nabudź
Wozę f wjeřłeni!

Głaj, řat řtote ranje
Kńiwa po nozy,
Pńaczńow Ńapńewanje
Kńi pńeřes ho a wńy.

Wobńć Ćhaj! dńi po honacy,
Głaj, řat pńyřane řu,
Widźiřńiř po wńichńy Ńtawoć
Luboweć njekńeřtu.

Tón, kńi řemju wńiřci,
S deńeńoćom wńobłara,
Teńije wńiři, bńiřćiř
A cńe lubo ma,

Ze teź cńjnowa Ńeńeńeřta,
Kńi cńi tudy da;
Ka pucź, do wńojńieřćka
Dńeřńi řakńeweńa.

Wńćielake f bńiska a f daloka.

— Sęrijebu po kńwjatadńy męjeńche ho nařńcha naleńńia konfe- zenza herbfńiřki duchownych. Kńaź na tńyoch, kńiž beču řakńewani, beču ho wńidźity dopowńio na 10 hńoż, we winowce kńiž řeřńi. Kńiyes pńedebńyha řarac wńeřeć Ńakub wotewiti konferencju i nutrne mońbitowu a postrowiti dńewu řakńowńiřńeu bratrow, kotraŃ bęřćataji pńeni řeřeć w nańeře řewidźińńie, knjeja řaraca Wńedźata-Wudńyřńiń- Ńkeho a knjeja duchownego Noweho-Wudęcińianńeho. Wo pńedęću, pńiři pońleńnim řekńdźenju konferenczy wuprajemym, beńche knjes

pńedebńyha dńe petizjji na konńiřńorńtwo řeřajal a wotńreńjennu hejtmamńarow pńedepobal. Sęju myřł, io njebu ho dale kolekta ja ewangelńiřki we wukraju na řmjertne njedźelńi řbrata, doleżć je tale njedźela ja řbratanje kolekty njepńichńobńa a io noćyba Ńyř- winńa wńidęnoć wot indurńije wuprajennemu řadunaju f woli być, io by ho kńwjedźeni tńyoch řaklow řeřńełt abo na njedźetu pńedepotożit. Petizjji stej i wulkej wukńojnoći a rańnoicę ře- řajacne a konferencja na namjet knjeja řaracy ręćerzja Kńeńca- řekńicńianńeho knjeje pńedebńybe dńal wupraji. Wobńreńjne hej- mamńio je ho, pńeřeb hać ho petizjji na konńiřńorńtwo woteńedźeře, po dńuřichńy Łuźiřńiřki konferencow ja řiđ nařlabdom naprafćakala, io moħło potom myřł duchownińtwa zńeje Łuźiřki konńiřńorńtwo pńedepobala. Wńożńojenne ģmeje dobra teź dońty wupńeře. S ra- doicęju bńiřćimio, io pńiři wulkim miřńionim kńwjedźenju, kotryż je kńeje łebe w 9. septembrie je Dńuřadźanach, wńeřńorna miřńionka řhromadźńina řberżana wotłanje, kotraż je pńeře, wotńre- je ja wotńudęarow, ģajmawna byta. Wobńarowacę pał beńe, io je wobęćeřńo ģuńńeřownego miřńionńtwa ho pohnuć dala, dńe diafo- uńńije pońlacę do řńiřby miřńionńtwa w Ńandńiře, neńto, hńoż pola nař dońach bńiřće řat jara na diałńiřach pobradęje. Kńiyes řarac Wńobłata-Wudńyřńiřćianńi pńedepořńuene na miřńionki kńwjedźeni řreju 10. ģunija w Wńodńyřńie, hńeř beńe popołńnio w 2 hńoż, řeřńiřa Woźa řńuźba i pńedowomom knjeja řaracy Sęrżenta a popołńnio w 4 hńoż, neńńita i pńedowomom knjeja řaracy ręćerzja Kńeńca- řekńicńianńeho. Wńeč 29. ģunija hać do 1. ģulija ģmeje Dńuřadźanńe kńowne ģuńław-Adolńie towarńiřno kńwoj kńowny kńwjedźeni w Wudńyřńie. Dńiž knjes řarac Kńaba rospomńiane namjetuje, řat mełi ho Sęrbija na tymle kńwjedźenju wobđzeńeć. Dńiž ho wobłamńite, řreju 1. ģulija dopowńio na 9 hńoż, řeřńiřu kńwjedźenńi Woźu řńuźbu w Wńeřńiřćej řyřńi wobđzeńeć. Na pńiřńiř bńownocho bńiřńieřkowi towarńiřa wo bńiřńiřki kńwjedźenacy w pońleńńy řeřad je knjes pńedebńyha wotwolńenije dal a nanata ho wocńeřńicńenije w rońprowanie towarńiřa. S radoicęju bńiřćachomym, io cńiřńeř nowe řeřńie bńiřńie potracńuje a io kńiřńieřńeńńeja nowe tńy pńiři cńiřćeřu nańozi. Sęptacńenje tuteho poleńńenya knjes pńedebńyha w kwojei wulkej wopomńiwocęzi ja wańnu weź na ho wońmie. Kńiyes pńedebńyha poda ličńbowanje wo řeřńim pobocńnym bńiřńiřkim towarńiřu. Dońhodowo je było 364 řrinnow a wudawńow 200 řr., řat io be 10. ģanara 1903. 164 řrinnow w pokłabńny. Na rewizjji nańeřje řeřńie bńiřńie cńemym dale dńełacę, io by w kńownim cńajbu dońńawana byta, hńyż f jeje cńiřćeřu dńońdę. Wulku radoeć ģudźi teź to wońńewenje, io budze w Sęmńełeńacach, hńeř je cńeřada ewangelńiřki Sęrbowo, ho pńiř- chodńie teź řeřńie řemńeńenje wotđzeńeć. Pńeńja řeřńiřa Woźa řńuźba budze na kńwjedźeni ģwjateje Trojńicy wot knjeja řaracy Wńatarza dberżana a pńiřńiřni knjes řarac Wńazta-Wudęcińianńi, bńiřće řas w tńym leńe tam řeřńiřu Woźu řńuźbu dberżeć. Kńadźńia je neńto, io ho Łupjanńe duchownińte meńno nałym saho wobħabđi. Wo zereńomńiac Łuźiřńiřki wńořadow ģmeje ho wuradźo- wanie Łuźiřńeho duchownińtwa we Wńełeńńine a budze knjes řarac Domalńcha w mjenje řeřńiřki wńořadow ho na wuradźowanju wobđzeńeć. Wulka konferencja Łuźiřńiřki duchownych budze 9. řept. w ģabradęćńiřacach a pńořy knjes pńedebńyha wo bońaty wopńet. Konferencja i wulkim dńakom pńiřńiřńaje, io je ho knjes pńedebńyha pńiři powńitanju nańeřeho krała w řeřńowńeři řyřńi wobđzeńit a je nańche lube řeřńie wobħaby pńiři ģeńowowanju pńedeb krałom řajupńit. Doleżć ho łoni kniři kńiřownocho towarńiřa wudale njeř- bu, ho žane řičńowanie pńedepotożińe njeřzeba. Wulki dńal pał ma ho i nowa pńořeć řwńerennu pńeřeńeje nańeřeho kńiřownocho towarńiřa, kńiž njecha mjenowanym być, io je cńiřńeř bńiřńieřko puź- nika řapćakńit. W bratrowńim řhromadźeńyću je saho konferencja wo naleńńowacęch nańeřich lubyřki řeřńiřki wńořadow wuradźowata. Rał wjele řńamęć plodow je hńo i tńyřki řhromadźńimow wurořńo! Wulki a hnuty dńal řńuźba pał wobħeje nańchemu lubemu pńedeb- ģybe, kotryż řaž non ho řtara ja kńwoju lubu řeřńiřu konferencju a kotryż nańche wuradźowanja saho w kwojei ģnatej ģiwocęzi a rańnoicęzi wobđzeńeć.

Dalńiřke dońrowońne dary fa wobħe armenńiřki řywoty.

Pńeřes knjeja řaracy Wńateka w Warcę:
M. R. f Wudńojny _____ 10 řr.

W mjenje wobħich řywotow wotrowńo dńal

Gńełeć, rebaktor.

Čas-li spítat,
Pitnje bítat,
Strowja cje
Šewojny statot,
A tuoj šwajot
Stradow je.

Sa jaw próžny
Napoj móžny
Lubowj ma;
Bóh pal šwěny
Wšes spat měny
Čerjowosj da.



Kšes to šwěwch,
Šewornje bžěwch
Wšědne dnj;
Dšej pal šwajot,
Dušaj datn,
Wotpočaj tu.

S njebež mana
Kšes cji šwmana
Šwuwosj je;
Šawa woda,
Kšj Bóh woda,
Wotšaw cje!

Šerbske njedželske kopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knjižničejeni w Wuduščinje a je tam ja šchwěrtletnu přehpřatu 40 np. dostać.

1. njedžela po šwj. Trojizny.

Čap. št. 2, 42.—47.

W 1. psalmje čítamy, šo je božabojny čłowjet jako drzewo, pódžene pschi wodowych rečach, kotrež šwój wšod dawa w šwójim čžaju a jeho ličjo nješwjadnje, a wščitko, ščtož wón čžini, to šo derje radži. To pal njeceptaj jenož wo jenotliwym džěsčju Wozim, ale tež wo zřych wošadach.

Šwj. Čžech. 47 šo reči wo wodje, kotraž běži wot tróna Wozeho a pschi jeje brjowy šu wšelate pšodne ščtomu, kotrežž ličjo nješwjadnje ani jich plody nješwjaja, ale k jědži a letakšnu šlužaj, šwěny drje šebi wšklěč na reču šwajotego Duča, kotraž šu na šwajatonnym šwjedženju wulata a kotraž tajke čžerstwe dušowne žiwjenje pšodži. Tež Jan, tón profeta (Čžew. Jan. 22, 2), widži tajku žiwu wodu, pschi kotrežž brjowy šteji drzewo žiwjenja š nješčobnymi pšodami. Tajta žawa tečžejaza wošada je wošada w Jeruzalemje, wo kotrežž nam našej tešt powjeda.

Prěnja ščescšijanska wošada w Jeruzalemje našej dobroj pschitlad

1. w šwójich štrowych korjenjach;
2. w šwójich lubojnych pšodach;
3. w šwójim šohnowanym mlawje.

1. Štrowe korjenje. Čsu-li ščtomowe korjenje čhore, je to na žylym ščtomje widžěć; šu-li pal štrowe, móže ščtom bohaty wšžit pschijewěć. Ščto šu štrowe korjenje Jeruzalemjeke wošady? Woni wostachu wostajni

we wučžbje japoschtow, to běše jich dušowna zřubo, jich macjetne mloto a š nješo čžerpachu móž k wšchemu dobremu ščtetje a niž š nještrowych žylych wučžbow, kotrež šo š wštim šłobom wšchopwjedachu. Woni džeržachu šo tweržde bratrowiškego gmejštwu, wšes kotrež jedny druhego pšpjerofše, šo tón abo drugi na wopacžnje puče nješčindže. Woni wostachu we šamanju kšleba, wšes kotrež šwoje šwšowanje je šwojež powyščenej šlowu žiwe džeržachu a pščežo nowe možy a dušowne žiwjenje dostachu. A ščonžnje džeržachu tweržde na proštwje, wšes kotrež šo wščitkich dobroch a dokonjaných darow wěščj čžiniču.

Čsu tele korjenje pola našej tečž bščežje štrowe, abo šudje a wotemrije? Te nješadža šo wjazaj pod šłowo, ale wšče šłowa štajč — a tak šo jeho šohnowanje šhubi. Škal je bratrowišta šubowč wštudnyta; nišdž njeha druhego pšpšlnič, kšž čže wumričej. Wščudžom šo wješeke a pšpšljenje puča, tam pal mjenje, džěž je najbohatšjo dostać w šwajtm ščramenčje. Škal šimke je modleršte žiwjenje. Čaj, w nekotrych domach je modlitwa žyle wotmilčaja. A tola runje w tym šylne korjenje naščeje možy leža.

2. Lubojne plody. Tam w Jeruzalemje džěše žyle po tym ščelawču: „Dušča š dušku šjednocžena, měr w Wozju pučaju“. Wera njeda k šebicžnojčej pschitčej, ale mješ nim rečaje: jedny ja wščitkich a wščitžy šo jehšo.

Č što pschindže, šo šwoje šubla pšpšadžu k pšpšeranju šhudyč. To drje šo jako dobre nješwopšata, šotelž wošada wšhudyč a šawoč dšrbšče pšdžščjo

w Korincez ja nič dary hromadščic. Ale šašada stroweho wošadnego žiwjenja je pšdgo: Dobrotu čimicé a šobudžélic njeapomnježe, pšdetož tajke wopory ho Bohu derje špodobaju. Bohata wopornowicež je dobra méra štuštkowneho žiwjenja wošady. Derje, šo mamy mjes nami tež tajke wošady.

Žich pobožnosté žjemi šo we wješbetolézi a dšatowolézi. Wóni šebi wožadcu, kajke bohatstwo mejadu we Škrjstufku a dawachu jemu čžekč.

3. Žich šohnowany wliw. To škwow: Šdžž šo něšto puče temu knjezej špodobaju, wón tež jcho nješpšdželowé i nim špotoženšč čžini, dopjelni šo na žykej wošadže (43). Wóni buchu čžekšeni.

Tajta bratrowsta lubošč, tajta njebejšta myšl, tajta šwétišpšdewinjaza méra, tajta dobročžiwowšč njebešdu hišdže byle a to dobroj šačžišdšč čžini. Wošada béše mésto na horje (Mat. 5, 14). Wóni bédu šól šemie a šwéto šwéta a ludžo jich dobre štufki widžachu a Boha w njebejšad škwalachu.

Tajli pšdškud njemožéšče bjes wšwéšča wošadž, to mejšče wliw a tón knjes pšdida wšdédnje tej žykwé, totžž bédu šólžni.

Šo by Boži duch tež tajke šlody mjes nami pšdšnješt, šo bychu našče wošady oaly byle w puščžinjé wobročženja wor Boha, šo bychu tež pšdšes pobožné špódženje štanow tež i wonka štejaz pšdšiwjedženi byli i Škrjstufšej k wéčžinu šbožu. Šamjen.

Wšdššdženje modlitwy.

„Mój brate“, tat powjeda dušowny, powjedajče mi podawš. totraž béše šo mušej i jcho wošady, kž béše šo pšdch štrótkim i Americi wročéš. šat. Wón durbješe pšdes réku a wšwóiti, šo by puče lutawal, željništ móš. Wón béše pšdšewéšowen, šo w tym čžabu čžaj nješpšdželowé, nétožče dla pa šo i wuchom na jemu lebnj, šo by néšaj wječšot léjše hišdžéž móšt. Wšdšitlo béše čžicho. Wšdž šo škwatowaj na pučž nastaji. Škšéžje a wéšče wor jeneho proša, na forémž tolije težachu, na drubi pšdšelščzi. Šidetož šredžimj rum pšdšikentj njebéče. Wón béše žjžo na potozju pšdšičok, jako na dobo hrimotajž wječšot čžaha jady šebje šakšiču. Žemu šo, to wšwóitišči, w štjlnoščéž wšdžon duch šubi, a wón šebi wšjlešče, šo je jcho šimertna hošžina pšdšiču. Wón šebi wšwóitišči, šcho durbj čžimicé. Šwoy šebje točžazu réu, jady šo pšdšiwotowaj čžaj, k bokej štočžicé, béše njemóžne. Wón možéšče jenžž: Wobu šwoju dušdu poručžicé a jcho wo pomoz proščéž. I dale dšéšče w škwatrnj bžénjju, šchoj šotrnžž durbješče wšdšite mozy duča a čžela napináč, šo njeby wopaf šwupš, šewaf šo do nawalneje réki padnyš. Čžaj pšdgo blžje pšdšibna a wón mejšče hišdže daloto hačž k tanemu brojéž. Duž šo šadče, šož by čžaj šust pomafčo jš. Wón nadoby nowoje štroboléčje a mejšče nowu nadžiju. Šlož mošja béše hšdrom dožpiti, ale tež jady šo mejšče šotomotiw. Duž, hačž by štočžič k bokej na našty brojš? Šcho wo ta, šdžž šo tež néšote raly pšdes šlowu pšdščžimj; wšdšaf béše jcho žiwjenje wšwomane. Šadnj njeho čžaj nimo šehna, wšwóitišči hišdže, a wón béše rubještawo šimječéž.

Šcho béše jcho wšwóitowato? Šsano béše wožet šotomotiw hišdže w prawnj čžaju pšmšl a tého dla špšdšočšč čžaha šadžerčéž móšt. Šat šoto šo šo štačž mošto, šo jcho wožže wóhlabo, a jcho prošj, čžaj špináč, béču šowarimo. Nje-wértažj čžlowješ šwoje wšwomanje i naturičš pšdšičejnow mušabimuje. Škšéščimj pa wš, šo je tajke wšwomanje dšim a šo ma šo jcho wožej šnadže dšawowšč, kž jcho modlitwu wšdšički a wšdšitejščoté šaf wožž, šo bé wšwomanje móžne. Duž proščimj — potom nam Wšh pomš.

Štawišny rehrawy š léta 1813.

(Po franžowštim piša — 6 —)

(Pšotadžowanje.)

Dšédny pšdes šadrowj a šapšidimšim do šžéje. Šejne šadnje durje šawje šeržanta i wštkim šadšimšim štidom. Dšédny do naštnj. Wječšče dšé wošje do wšy a dšé do pola, dšéž šo hišdže wšwóitowáč. Škurjany dla ničj nješwidžajmy. Wš jštwje štejšdže nješpšdželane što a pšdch šotom šolešta. Ludžo bédu bjes dšéla wšdšitlo šéjo a téjo wšwóitajž do bitny čžštat. Ale pod šawšéčkami šufajše na naš naly poš i béše wopušču a došžimaj wšdšimaj. To wšdšitlo šo ho mi šaj šón!

Šeržanta béše wošno wočžimš a štejšče žjžo na drohu dšéž dšewo abo šjo prušj šwaršo šredžž wošow a šnowjowych šwomadow štejadu. Šadnj nič štejadu drušy a šafachu, šwoju štšbu méro. Do wšy škwatachu pšdgo wjazj wošawom. Nétoštj šo duzy šo pučžj pšdžjo i nowa wobročžaju a šwoju štšbu wšwóitowáč. Dšéču do wšdšičš štšžowj a štšdču šotnj še wšdšičš wošow. Wšjž pšdšidže nam pomoz. Maršalš Njé pšdšidže je šwojim wšštom a Šwajš durbjachu šo wročžič, njemóžaju našču wšjž nadšéšowáč. Wšéštj pšdšičta na wobemaj štronowaj. Wšj wopuščžičimj wšdšitj šwoje šwóantš a škwatowáčimj k šwojemu poške. Šédma šo k njemu namatowáč. Štejšče pola wšy šaja. Čžitachu šo mjena. Wšot naščje žykej šompagneje béču tu jenžž hišdže dšwajščštržžéžjo mušjo. Wšj žpšdželš šuršje tu wjazj njebéše, ale Šebedje, Šklipel a ja béčimj šbožowenje wočžéš.

Ale bitwa njebéše hišdže nimo, pšdetož Šwajš šapowadžu néšto tež našču wšjž šaja nadšéšowáč. Šato čžyčimj šo rúnje šradowáč, pšdšibžachu 18,000 šaradž wošawom prušjeje garbu štofu na naš. Wšdžachu naštwóimj naščijš morowjž pšdšéčelow šato šnamjo bobžga na šwojich bojnotočach. Šžla rúnja béše jenžžič nročéž prošča a šura, š fortežž widžajmy drušy naštwóimj, a šlebrje šo tžžazach do štyšotáč. Dšéčimj pšdžjo dale a šte do jady, jako na dobo néšdoto šož štššotáč. Dšéčimj šdžjo šéšdče. To béše maršalš Njé; nišdy njéššim tajke wobličjo šajšo widžal. Šcho wočžj šwáštšičé i hšwémow. Šcho šžžž šžéšče! Wš woštomtu béče žyke wššto špšémérš. Wšdšitlo ja nim dšéšče. Wječščadimj, ale dšéčimj Šwajšam napščéžjo a po dšéšáčž njemšdšičaju béše wšdšitlo we wošuju. Ale nješpšdželš štejšdže štrajče. Wječšče šo ja došyčšerja a wočžajče čžéšáč, čžim bóle došéž béče nowe pošpšimjenje došaf a došéž béčimj pšdes tuw pšéž šohžim došjo štrajaju wšimj juče mučimj. Našd šatillon štejšdže šidom štróž jady a wšdže šale wšdšje naščijš ššwomow šwšidachu. Šišdže wjele wšdšiča šara béče paš šepšotanje šulowé we naščijš bojnotočach. Što šwšidáčš žožšenje. Wječšáč tého paš dšéčimj tež mj do wšdšla wšwóitaj a štelico. Štwapachimj pšdes šwomadw morowjž, dšéčimj i nowa do wšy Šwšrichen. Šam wošowajče mužž i mušžom. Šo žykej wječšéj drušy njebéšče ničjo wjazj wšdžéž, hačž štšbu a generacijo na rješotajžš čžonadž, kž je šwojim šepšotom rucabču, šož wšdšimj wošaf. To trajéšče néšote njemšdšimj a šrajadžimj žjžo pšdšiči béše! Wšž šo čžini . . . wšž šo čžini . . . pšdšidžimje do pšdšiča!“ Ale na pruškej štronje béču drušy wšwóitaj, šž hišdže njebéču wošowáč. Duž durbjachu drušy šaz čžéšáč a šuton štróž šobšujel šaf špšémnje, šo néšotš bačž do wšy šwája čžéšachu. Wječšaj bitwu ja šwšimje. Štož maršalš Njé durbješe wročžjo žčočéž. Wšwóžj šimšimču i štšbów Mary a wošdachu na ničš ranenjš wššdšowš i bitwy. Čžššáč tež do šaja, pšdšelščožž néšote šloty. Šžo paš čžyčj nimo néšajče štróžje béžéž, wšdžaj na šotžy ššano poška wšdšowš na šonjoch. Dale našč ničš pšdšičžičeržow šwšte čžibójš šanonow. To mjé pošnu, šam šož wšdšabáč, a néšto špšidáč štšéžowaj šwášolca, kž néšdoto šredjé žyke drušijš na šwojim šonju šebéšdče. Šebéšdče na šwojim njéšim šonju šaj na šlotju. Špšidáč jcho poš šotrnj ščšrčim wšdšimj žyke derje.

Šso ani njehibáčje a wobšéšdšowáčje bitwu, kž šo wšwóim hišdže, še šwojim šalotowidom. To mjé šaf njewšéšči, šo je wšdže šotno wošadž: „Ššawta šžéžerš!“ Šwotom béžadž šredžž dšwemaj štarajmaj ššéžowaj šo wječšéj drušy. Wšéž mjéšš šrešim: a wšdžadž hišdže, šož wječšni wšwššlercjo, mušjojo, žony a dšéžéž do pišowjž štwatajž štelicu. Šklipel, Šebedje, šeržanta šwšto a wšdšitjž, šotrnžž i šompagneje šnojáč, béču hišdže wšwóitáč, a štšdšičaj šatj žožšotnu šaru, šo šebi to njemóžšči pšdšdšitajč. Šotšny šur walešče šo po štščach, žyšele šrafšotaju dšé a pa-

Malesherbes Ludwif je hyslojtmaj wočzomaj f nohomaj padže, hdyž jemu prěni jeho srubny woahub wošwero. Ale ani to hjižo krata njehnuješe. Tón bě ho dawno „hwrěneho woitajz a pod njehjeleje postajiz“, derje wjedžo, so mordarzo hwoj woopor f rufow njepuščaje. Zenož hwojwo wutrobnje lubowanu hwojbiu mječjele hiščježe na starošci. „Hjižo dwe hodbitje rozponinam“, počza frat, „bačz nam hebi munitowacz, so hym hdy hdy isto pšechiwo hwojwoj poddanam šawinowat. Za nam pšichaham f čužomaj tajfežo cšlowjeťa, kotrjž ho botuje pšehd Woha štwiciz; njehjnom ženje ničo druge, štwiba šwože hwojeho luda čyžyl, žyw ničo pšechiwoje jemu pšahat.“

Galte 20. wulkeho rōžta ministrio Garat, Lebrun, Pariziti mješčjanosta f neloški družo do Tempia pšichidžewo, kotrjž jemu wošewjenko, jo hjo jeho f hwojerczi wošwubšiz. Pšidi tym njehobojomny frat piškno na foment pšehpoda, f kotrjžmy proščidže, so bychu jeho hiščježe f najmještita tpi dny žiwje wošajiz, tež wo jeho hwojbiu ho šarati a jemu spowjednika dali, kotrebož čyžyče ham mječ. Zo bu jemu f dźela domolene. Ale wo wotštraczenju ničo wjedžerž nochadzju, na drugi dšeni hjižo durbjeleče wumjerčz. Ludwit wuhlada dře hiščježe jemu hwojbič lubyž, ale wo šajčih woblietjenjacz. Hdyž hjižo f jzta škožebno cšlowjeťa tad srubny dōit hnuje, potom ho to pola tajših ludyž šawječe hiščježe bóle stawa. Tōn, kotrjž prjedy nad žiwjenjom a nad hwojerczi hwojbič poddanow rozšlawowalče, durbjeleče nēt f njepšprawny rozšudže hamjnyč poddanow hwojwo njemionowatu frej pšehczet a to pšehc ničo a la ničo, štwiba teho bla, so bě jim pšehc mnoho dobrotow wopušcziz. Šawjwo lubu mandšilow, dšeciž a šotru durbjeleče wopušcziziz f najwjetšim hujenimjeju, w rufach hwojbič mordarjow. Wjes dšima, so bě jeho to widoč tat famylito, so bě faž bjes rošoma. Hdyž bě potom štwilu ham pobyl a lažo trochu f hebi pšichot, wupravnj hlowa: „Zo be hurowo wotomil.“ Ale frata dowera na Wožu miločz, troičat a nabđija, kotrjž jemu čyšte hewdōmje postčjeleče, a štwjata wera je hwojczj pomozu jeho njewopušczizju.

Af tat wotpuzowanjče pohlednju nōz na tymle hwočze f šewjnym potozju a mēre.

Najajzta rano, 21. wulkeho rōžta, hjižo do šewčizj slany a dosta štwjate woprawjenje. Wojazny hjižo ho bližadju, kotrjž durbjachu porjad džerčez. Galte polže pšichidžewo komizorajo po frata, so bychu woopor hwojeje njepšprawnočje a bohaschōwiznočje na wotprawiščico pšehwōwōče. Ludwit čyžyče hiščježe hwoj testament pšehpōwōcz. Ale hdyž f jenemu komizoraj pšichlupit, prajizj: „Prochu Wajch, pšehpōwōczje tote piškno fralowej — mojej žonje“, wotmołowi hurowz: „Mā je jeno poručžene, jo bych Waž na wotprawiščico dowiel.“ Na to frat: „Mā, duž (Pōkracžowanje.)

Wšhelake f bliska a f daloka.

Č Hrodžička. W našim nowym 9. dezembra 1902 pšewječenym Wožim domje, kotrjž je f tepenjom, elektrifikim wobšewlenjom a wuměštkim wotkramim wotnami wuhotowanu, ho bechdu 10. junija kēny hwojczet herbfelcho mišionšeho towaštwa wotmē. Šrabja f Čisjedel Minakšiti, 18 f wjetšča herbfich dučomnyč, a mnoho wotnomy pšehczelcho mišionštwa bechu ho f Hrodžiččjanškej la mišionštwo ho horjazet woahudu f hwojczenskej žrjwli šromadžili. W herbfelcho Wojeji hšwibje lujes farat Sarjeat štwacžanjšit, hju dohōletneho Hrodžičččjanšeho fantora, na lažozku Jana 12, 20—23 pšewowalče, wumjedžuju, so profiwa pohowan: „Mj čzymje radži Žesža wuhlabacz“, nam šchecizjanam 1. hwojžnje dšatowne wješele nad tym, šchōž wjazny mamy hačz woin, 2. potajnje štwjatu hšwibu, kotrjž durbymim im wopohajacz, a 3. pošhlynuje štrōčtinu nabđiju, jo ho mišionšit štwit krašnje dotonja. Nēmle pšewowanje wo dnjomym ščwpruču, Jana 3, 3, w biblikim pšuchimjo ho namazajom, mječjele lujes farat lic. theol. Rjencz f Kēlcz. Š jabrimym štwomam wōn pšehczelam mišionštwa pšichnōla: Mišionštwa wošaba, duž ho f nowa hwojcziz f hwojnomu powolanju nad pohanskim ladam! 1. Šaj hwoje mišionše powolanje: šewajz a dželaj, so by ho tež pohāntwo f nowa narodžiko f Wožemu kraleštwu na sem! 2. Špōhāwaj hwojwo mišionštvo mōz: Doj ho jama f nowa narodžik! Tu leži forjet widocho mišionšeho džela. Nujes fantor Sarjeat ho je škulškim džecžim w wošewnaj pšewowanjomaj wōšowalče f čhoromym a šotšpōwom postčardarjom šcheciziz. Kōlletta po herbfelcho Wojeji hšwibje 242 hwinowu, a po nēmle,

pšehi kotrjž pat ho f nowa wjele Šewerow wobdžiz, 208 hwinow wuzimim. Njemjedromy beščez, pšichpōdnju a wješčoz, kotrjž lujny hwojczetki džej jednu f najpōdniočij lēta ščimim, njeye po dočzu štwabzaju f šelenjenju na polu mišionštwa lažewat.

Se Šemječez. Čšeciz Woju Rjenczej dajče! Zele hlowa štwacžaju njehleži wješe prenjeho herbfelcho šewčienja w Šemječezadž, kotrjž beščje pšehczeljenje lujes farat Wōlatf Wōšhlinčjanšit ho wo wšat. Wšho beščje jara rjane a bobaje žōhnowane. W nozu f njehčiz beščje hšlyu beščez a rano ho rošwōtiti f wješelej nabđiji na žōhnowanje, kotrjž čyžyče tōn štwjane na načju w jeho mjenje špōchimam štwit potoziz. Š herbfelcho pšewōdži beščje pšichōžto 10, 5 muzički a 5 žōnčih, šchōž je sa moču woahudu dočz. Wšhi najwjetšim ščōwzju pšichpōhadžaju herbjiz kemjerjo Af kat wješele a kat wjele, so beščje to wutrobuhnujaju napohlad. Kaž f wotmołowje pšichidžewo f štwra, f šchōwōla a f džehwacžidšije woahudu, jo beščje lubowla žrjwizča napšljenja. Duž beščje prenje tamnišče herbfelcho šewčienje woprawdže nabđijepšim počatz. Š dupšom 10 hōžim ščōwzju ho herbfelcho, jo pšichpōhadžaju nēmaj kemjerjo wulku štw Šewerow wuhlabadžu. Tež nēmle šewčienje beščje derje wopšwane. Džat štwluda tež štwjele buchwōwemu w Šemječezadž, a tamniščemu žrjwizčemu pšehczelječezertwu fa wopohāntu pšehczeljenjowcz, f kotrjž ju lubu žrjwizčim naščim herbfim šewčienjam wotewerili. Kat je Wōž lujny štwjaczat tat rjenje žōhnowat, tat čyžyl bobaje hwoje žōhnowanje štwaczat na tute lubo Wože hšwibz.

Wōžju do šchōzrowōweho hejma štwjajo ho pšichpōdnju wutoru 16. junija. Škōžim štwjany poddan na pšichpōdniočz, hwoj hšōš wotewadcz. Načje štwjane ho hewat f politikim naležnojczim njehšewera, ale tuby je tote wšne šchōwōczja pšawcz, so njehčahu ho načšič Šewčija šchepčiz dāl. Zo je tola na prenje wēste, jo žabny Šewb štwjaldemōtratej hšōš bačz njemōže, šiz džebža wšōhōn porjad pōwōrčiz, šiz džebžo pōwōrčizčej načšju šchepčizjanštu žrjwele a pōwgnacz wšru a dobre pōžnje walčanje. Ale nēto hju tež šcheciz dwehu mjes načš lud štwit f načšim ludžom wēst do wōczow štwjajo, laž bychu wōcziznjy štwjēni byti a načšemu lubel pōmōbč čyžyl — to ju hwojwōdōwškim (deutschfreiwillig). Wōni ju je hwojim šchōwānjom na dobre wōcziznje štrony tad derje we wōlnjomaj wotkōwōmaj Časšejke faž tež Wšwjeje, hdyžez Šewčija bydla wutšlupit. Duž durbymim lubym Šewčam derje hšwēne napominanje pšichōwōcz: Šladōjče ho jich! Wōni ju najwjetših njehšchecizjo načšich ratarjow a wošebje načšich mjenšich ratarjow. Hdyž jenož jene wuhšewjume, woin džebža njehy wotewcziz načšemu wštrānjemū štwje. Wšchōz to niz jenož štwōczaja štwōwcz nētš pšichōže, ale wošebje načšič ratarjo fa hwoj štwit ničo wjazny njehšōwānu. Hdyž pat ratarjeje rola w načšim čšahu malo njehje (hwojwōdōwškim) tež na to dželajo, jo bychu tež ratarjo fa žwo hiščježe mjenšicu pšechšim došlali, a hdyž nēto jim štw, na kotrjž ju wošebje potajani, tež ničo wjazny njewunječy, potom ju načšič ratarjo štwicim. Duž lub Šewčija šladōjče ho načšich najhōrčizih njehšchecizlow, hwojwōdōwškim. Dobry Šewb njemōže ritomu drugemu hwoj hšōš bačz hačz w Wuhytjom wotkōwje: štwjeje Črāji w Wštwōpōczu, w Wuhšim wotkōwje: njehjeje štwčereje w Šwemjergu a w Wōjerowšto-Rōšborštim: štwjeje hrabi Animeje nad Wužatowom.

Čsoje pohladanje.

Wōbožneho muža ho pšawčahu, tat pšichidže, so je pšehi wšchōm njehōžu žiwjenja pšehčo hwojwo čšchū myšl a radobčz hebi džerčal. Wōbu wotmołowi: „Zo f teho pšichidže, jo f hwojczej wočzi derje na šedšju hjeru; pšichōž wšchōfo he pšichidže pšehč myšle do wutroby, ale tež to dobre.“ A jato ho jeho dale pšawčahu, tat wōn to čšini, praji wōn: „Škōžde ranje, pšehy hačz do hwojeho powōlanja a mjes ludyž du, šchewčij hwojczej wočzi na toje štwju: Napšriedy pošewjnom jej f nēčjeham a ho na to dopomnjim, so je moje najwōžnjeje powōlanje a wotštwjennym štw mojeho žiwjenja a mojeho wotštwjennja nam hōwčadž. Š druga štwju jey na šemju a wopomnjim, tat malo rima trjebam, so bych juno mōj row w nej namatā. Š hšwca štwadam wōwolo fo a wuhlabadžu hebi hromadu tyč, kotrjž ho hiščježe hōrje džej hačz mi. Na tote walčanje ho wšchje sruboty troščtinu a hju je štwōwom a f čšwōwčejam štwōjny w Wōš.“

Šty-li špívat,
Bítaje džítal,
Stromja cje
Šwójebny jatot,
A twój šwjatot
Šradny je.

Ša šwar špírošny
Rapož móžny
Lubošes ma;
Bóh pal šwírešny
Wšes špat méšny
Šjeršwójes ba.



Nječ ty špíwáš,
Šwírešny džítalš
Wšedne duš;
Duš pal šwjat,
Tweš dar,
Wšopčoš ty.

Š nješeš mana
Nječ či šmana
Šwírošes je;
Šwa woda,
Kšž Bóh poba,
Wšedne cje!

F.

Šerbske njedželjske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmoleršes knižnicyšesetni w Wuduščinje a je tam ša šchwórtletnu pšedpłatu 40 up. doštač.

2. njedžela po šwj. Trojicy.

Jap. št. 3, 1.—10.

To je přeni džiw w japoštokštyš štutak. Přer a Jan łudj dopoštataj, šo je knješowe šlubjenje wérne: wón wobtrucej šlowo šwójich wužornitow pšes zejchi, šž ščehowachu. Njewéra wišat přeje, ščtož wona nje-wiši. A tola našej tešti na nož to napominanje štaji: „Čžinče po Přerje a Janje! Čžinče po nich!“ Taje džiwj drje niz — ale džiwj modlitwy, wěry a lubošče. To dyrbišč jenoz woczi mēž wšedč a wušči poškuchče! Ale hiščeže w drugej myšli dyrbi štorija wo wu-šojenym šhromym naš napomináč. Wot njeju čžemy wuknješ. Wawušimy, šat my na prawe wlašnje šubjenštwu a nješbožu na šwěčeš napiščežimo štwimy. Duž njedž šu wonaj našej wučerjeje.

Wš wojojanje š šubjenštwom šwěta je nam trjeba:

1. japoštokšta wěra;
2. japoštokšta lubošč;
3. japoštokšta roššubjenošč.

1. Přer a Jan džěštaj šhromadž horje do templa wššpóšdnju, šdž šo t Wóhu woblachu. Duž pšči temlowož duryaš šhromy šedžede a proščešče wo šmilne darj. Ššnano je japoštokšow šžo šwěčšiče prošy. Ale dženkša je wšebity džej ša njeju, šož ša šhromešo. Šdž wón šč dženkša wo šmilne darj prošy, japoštokšta wěra jeju wutrobje šahori — wonaj na dobo šadžujetaj, šo je šow wššičšča pomoz nušna a šo je blišči

pšes Wóžu móš! Duž wěra na j n ščbo pomhazu rutu Wóžu wščeš šhorešo wuščeštrjenu wššlaba — duž wěra pošnoje, šo štaj wonaj grat Wóži.

Š tajtej wěru a š tajšim pšes wěru roššajšnjemym wóčštom dyrbi ščelčšžjan t wššchemu šubjenštwu pšičšštwič, štožš jemu šon knješ do pučja wjedže. Š trutej wěru: Šow móže, šow dyrbi šo pomháč, dyrbi šo wukšwicz. Šdžž t čžłowjekšo njemóžo, Wóž to móže. Šdžž Wóž po čžłowštej myšli pomháč nječa, — wón ma šwójju radu a puč. Ale dwělowáč nješmemy, šo Wóž wšpomháč móže — wotom šalle móžemy šapšchumnyč, háč a šat Wóž wo našču šlužbu t šwójej pomozy roždi. Šat šu wššičšty rjegerjo ščelčšžjanške lubošče, wšebje rjegerjo mišionšwa na polu nuš a šredča t temu džiči, šwój štut šapoččej. To běšče jim štut wěru, štut Wóži. Jenoz tam, šdžž wěra do škuta čžeri, jenoz tam šo radži — ale tam šo tež wšprowdže wššičto derje radži — to je japoštokšta wěra šžo wjetšču, šhramičču Wóžu pomoz našhoniša, wjetšču háč ty, štožž móžščštaj japoštokšaj šhromemu pšči temlowož duryaš wššpšowjedáč, štožžš ščelaju te rjane.

2. Š wěru, štožš je wěrešje pomozy Wóžeje wěšta, šjednožš šo lubošč, štožš šebi šule mjenje ša bratrow šada, štožš Wóžu šlužo a w ješo mjenje šama rutu pošči. Šdžž wěra praži: Wóž je šudj šato pomogni — praži lubošč: Ale ša šym ty tež, šym šola nješo, mam pšičššičšnowčš, jemu še šlowom a še štukom pomháč. To tebi Wóž nješžowšomnešo na twój šwěšičšči puč poščešle, šubjeněšo na čžele abo na dušči — šhromešo, njedž je,

so jeho nosy wozu ujenjebetej, abo so su schidla jeho duske wofromite a stamane. Wšcho jene, tajte to njesboje swontownije — lubość dyrbi hebi prajicj: „Staraj so!“ Jow njesmješ nimo bieč kaj mješnik a levita — jow reka sajtacz, kaj Samaritiski.

Wny dyrbinu so hami wabjeni czucz: Wóh chze, so hodu pomhamy.

3. Mamy-li tajtu lubość, potom tež Wóh prawu hynloszcz da, kiz roshudjena w prawej mudrosczi do stutka stupi. Tez w tym staj japoschtolaj nalszej wuczerczej, tež hdyž hmy hebi teho wedomni, to tón knjes jenoz wofsebie wufwolewacz, kaj japoschtolow, sa hrednitow dżiwneho stutka Wózeho powoia. Tez ja nalsze jednore wšchedne hkuzenie mamy wšchale wot japoschtolow wufwuczj.

To praji Pětr k fchromemu: „Pohladaj na naju!“ Sčto je wón wofhladał? Wne wofbščiz japoschtolow — ho hwězajateju we wěrie a lubośći. Ale to dže běšče najwadžnišče, so je juntrócz tajtej wěrie a lubośći do wofbščiz pohladał. To tež nam ptaci. Došč njeje, so my j jašnjm wóščtom potnym wěry a lubośće hladamy na hubjenych a jich hubjenstwo — my dyrbinu na to dżiwacz, so czi njesbożowni tež nam, nalszej wěrie, nalszej lubośći do wóščiz pohlabaja. Wot teho wjele wotwóhšuje, so tajti hduhy na jene dobo wytnje: Woni su bratja, kiz maja lubość k tebi, kiz do pomogy a wufhowanja wěria — ja to na jich wóščacz mizdu. Wojowanje wšchedziwo njesbožow dyrbi wšchede wšchem wojowanje bycz wšchedziwo mačonadžiji.

Najwadžnišče je parščonste saštupjenje. Pětr ja wščijawšči jeho sa jeho prawu ruku, posbže jeho. Sšěbora a šloto wón nima, ale wjele krašnišče! To je wotiw. Sšěbora a šloto njeje najprěniče a najwadžniče — kaj dobra je tež hwo to tale pomoc. Derje temu, kiz može pramje dawocz. K temu njeterjeba ničto bobaty bycz. Jenoz hotowy bycz, bratra sa ruku japschimuczj kaj Pětr. Dóttijnjena ho njesmješ bojez. W tym jim wjele wobračuje. Ššam saštupicz — w tym leži moz a wupěch lubośće. Sčtóz je k temu hotowy, tež bórny druhe hrediti nawuťaje. Tak ho to wulzy mužojo a žony lubośće nawuťli.

K stutkej dyrbi hšowo pščinicz. Pětr rěčeječe w Jesu hšowym mjenje. Duž mješice hšowu hšobžicz. Tak dyrbinu tež my prajicj: W mjenje Jesom hšerysta postan a hšodž. Hdyž tež tón knjes na tajte hšowocz šlowni hšrowicj njeswobražij, w hšodnym padže da wón hšowu móż, kiz je w hšabych hšulna, kiz jim pomča, tež pod kščizom derje dohěacz.

Tak stanimy k hšobuščku — k wěrie, k lubośći, k roshudženoczi! Lubość pať je najwjetičha mjes nimi — to je wodby wěrněho žiwjenja na naš. Hamjen.

W r a .

Luby Jesu, hnadu doj
Tym, kiz prošuja ho hwěru,
So by wjeleil ho wój raj
A jich wjele pšičišto k měru;
Wšchemodšej jich prošuj hnuodice,
So jich wušgw roicje radnje.

Luby Jesu, hweřka doj
Tym, kiz w hšerjertym ščěnje hědža,
Šwojaki hšuda rošwofajaj,
So cze pójnaju a wjebža.

Wjež jich na tu prawu drohu,
Jesu, wěry pučo, k Wóhu.

Luby Jesu, mozy doj
Tym, kiz mučini wufhawaju,
Troščtne hšowěščto wšchaf jim praj,
So na pomoz počataju,
So ho wučerzaj pšičez bėdža
A ja toba jęčerpnje hěbža.

Luby Jesu, lubość doj
Tym, kiz we hšiwofčiz hšodjo,
Šahot jich a potajaj,
Čah k tym bej a tebi šahodža,
K twojej hšahbje, k twojom hšowu
Šahot wšchednje lubość nowu.

Šlawisny rekruty f lěta 1813.

(Po francuzisim piša — 6 —)

(Botaczowanje.)

XIV.

Hdyž wotuczich, běšče hšezjed nozy. Wroščele czahabu po njebu a mēžoz hšadajče dele na wupulčezny wješč, wroščozne fanony a nashopjene czeta, runje tak mērnje, kaž wón hewal na plušfotazu wodu, na šelenu trawu a w najnje na padaze liščje dele hlada. Čšowlež njeje ničo wotno njelachodnej štworbje — to hšowni mēražy čšowlež lepe hač žadny drubi.

Njemōžaj ho hibač a mēčaj žalofne bolocze. Jenoz pravu ruku mōžacz nēfal wbroščezč. Njebadž teho ho ni radži ho hšehnyč a widžacz nēšto hač hšabodo do drohi nits hšowidocz čšlow. Wēščadž je wofhwězječe je hšowim hšedym hšewštom. Wědu wēte kaž hšuch. Nětore mēčajdu rūt a woczi dalofa woczi njenej. Druže leščaju f wofbščizom na jeni, patronowu tošču a formiraj na hšeribječe, ruku do trawu jasnijšč. To žyle jašnje widžacz a hšičijaj je hšubani f boješčiz a hšowu.

Čšyadž po pomoz wotacz, ale hšabščahč jazoz čšenič hšoh, kaž hšoh pšahozeho džičeja a pabnyč jaby sadwěljajo na jenu. Ale čšenič hšoh, kiz bēč w čšiwofčiz nozy wuwolaf, f hšwimeli druhe wubidži a roščiwčercječe ho do wšičišči štron. Wščizny ranjeni hebi wušghaju, jo ho pomoz bliži a ščohž wōščje hšičeje wotacz, wotajče. Tuto wolanje trajeječe nětore njenščijny dohba, potom wščizny šašo wočšimōžaju. Ššawščahč jazoz hšičeje tonja rjehotacz, kiz w mezej hšiwofčiz pola nalsiteho pšota ležeječe Čšyadžje hšawcz, widžacz, kať hšowu hšowu f dočkej ščijaj šbedny a potom jeho wroščje pabny.

Dočkej bēč ho pšiči šlawianju napinal, bēšče ho moja rana jaby wotewrila a čšujach i nowa freid pod waju wuběžocz. Ššawščahč woczi, to bych wumreč. — dopomnich ho na dobo na wšičitje jaščžene podawiti f mojad džezadžyž lēt. — kaž moja njeboh mačez nje na hšowimaj rutomaj wolebajče a do špara špawelaje, na maču šwicež a čšijtu tomortu, na nalschjo pša, kiz jo minu hšawjeječe, na nana, kiz wječoz, je hšeru na ranjenju, domoj pšičidžje, moje šbedny a wšičeječe. Na to wšičitfo ho dopomnich, kaž wo šnje.

„Woboa mačji! ... o wšohi nana ... hebi wušghach, hšyž hšijahč wōšč wuběžajocz, jo moju džezoz jenoz teho dja f tajkej lubošču a prošuj wufubščahčtaj, so by nēhdy ščipatine wo žiwjenje wšičiščto, hame daloto wō fōžbe pomoz! Kať hšijahč wōšč tch tamalof, kiz wamaj tajtu šrudobu hotujaj! ... O hdy hšijahč wōšč tu tola bolto! ... Hdy mošt ja waš wo wodače prošucz ja wšičitfu naju a prošuj, kiz hšym wam čšim!“

Tež na hšatrzinku, čšetu Marčata a lubeho droheho Šwuldenez nana wušghach. A to bēšče žalofne. Widžacz jich dšiwjanje a boječeje. hdyž powječej wo wulkej šitwje doštanu, widžacz, kať čžeta Marčata wšchednje po wulkej prošuj dže a na pōit hšwata, mjes tym so hšatrzinka ho modlo čžata, widžacz, kať njes Šwulden ham w hšowej štrwi hēdži a w nowiauč čžata; jo f hēčzi armee-šorps bóle čžepil hač wšičitfe druce, kať wón pojšičzi hšowu po šitwje hšodžij a ho hšakle pōdže k hšowimemu džezadžeftemu bšidu hšudnje. Moja dušče do pola uich we wōtčijnje. Widžacz, kať hšijawščez Nedo je hšowej tošču pola njenu jaštupi a čžezje Marčacz wulki list doba. hšatrzinka šteji šady njeye, hšida kaž ležnja. Moje hšerjertne wōšpizmo je runje wšičiščto. Ššawščahč hšatrz-

švojego krala, kotraž bē tak dobročiny, na tak furorne majšnje naričbu, ho po wšchj Europej hrobu roznječē a wšchjzy roznječē tojo ho bžen a bole bojadu, jo mošte ho tamne biesbōzne ideje tež hale roznječē. Tež wšchjberašče imonakowna mož nowjeje republiki budaž, a teho bla pšimachu ho wjazy hačž položaja europifich mjedchow brōnje l. 1793, jo bychu Franzowcy sli- džiiti a kralowu šmjezčē wječiti. Ale wjazy bē njeprščedlowe a wjazy bē franowifich wjoafow a wješdaja jih šmužitočj a wšchudže dobuchu jih wjošfa. To paf mešče hšičeže hōrčich wliw na šmestowne wunwičje rewolucije; tyranifno bē furonifich hačž hōy prjedy, jo krej tak mjenowanu, „pobladnawč“, kofičž ačyžu, kaž hēbi republikańoj wylachu, ško krala mečž, ho f rečami liječe. Ani se štomon ho njebožij wuprajč, ani f pieron wopřihadž, idto je Franzowifa jo tamne dan wjołabata: wjele stow tyhož iprawnych a njewinowanu dyrbječe pšče ničžo a ja ničžo šmjezčē. Mjes tymlje njebožownym bē tež Marja Antonietta, dšmowa šhežoroweje Marje Th. reije a šwerna mandželika Lud- wifa XVI.

Ta bē hačž do lōna julia l. 1793 je šwimotaj dšičejšomaj w Templu pšchewočač dyrbjata, doniž tehdom šmjezaju „wubjer“ j tež tele jeničje wjele, jeje dšičē, j rukow njewudrje. Kaja bē to radobež tymlje njewjuzimym tigram! Dšičeže wo- hšedž nožy dyrbječe ho jih roščoš dojnječē a jich rubježni wotročjž čehnjewich na šwoje žadawe dšičē. To bē wutrobu hnujazy napohlad: nihdy njewjehače macšerifa luboteč šwojeho najwōdšičeho poľaba do njewjehčeskič rukow puščēčj a se šwimotaj šwimotaj šfittidaje Marja šwojeho šynka. Ale to bē podarmo: j dobun hrabny jedny jeje dšiwōwčizny, hrožo, jo iu hnydom šofole, je-li jo jemu mačšo lōwajta njewpřehoda. A jenož to macšerim wutrobu šamo, jo ša jone dšičežo drube da, jo by jenemu žimjenje šderžata. To bē jeje najwještaja šruboba; dolež šdžōž ho j potom šta, na to bē ho hižo dawno f trutej wtru a šynice nadšjny wobronita a čim bole, dolež bē to pola šwojeho njewboheho mandželšeho wšcho nalšonita.

Dšičēji wnohweždchū, ju paľ fa trōfki čajž rewolucionifskemu tribunalej abo šudnitum do možy dachu. Nihdy mošna kra- lowa šefejše nečto wšcha šoršana a w hūšbenej dračje pšeh budišifkami, kofičž bēchu halle pšeh trōfkim čajkom jeje poddani byli. Se šarowčju a šrudym dobitom bēchu jeje wloby jeidčōž- wile, ale f jeje laberženja a wupitja bē hšičeže prjedawšēji štan, jeje šdšōtawčja a dowera do Wōža šmač, a šamch šudnitow to pobnu, kofičž ho nad jeje štrum škaratrom njemato nješimachū. Wšcho drje j munitowanachū, ale doľofačē a wnohwežēj j ničto ničō njewōšēče. Šzama jo šakitowaje a to tak doralije, jo po žpke ľubi na šudnitow bōrčaju a čj ho bale waldēčē hižo njewerajachū. Šo šfōnēnje wupud hinaf rečāč njewōšēčje, hačž hewaf, bē jene. Duž dšičeže 16. oktobra l. 1793 tež Marja Antonietta po šamym šrwannym pučju do njewjehčeho raja ša šwojim lubnym mandželškim, kotremuž bē we wšchēch podēnšenjach šwerna wjoľata hačž do šōna.

Jeje šynka Ludwifa došta nētašf jchewž Simon do rukow, kotraž dyrbječe jebo wotčōhnyčē, ale hižo l. 1795 wmozōj jeho šmjezčē f kuteho wotčōššwa. Jeje dšmowa paľ pšchidšē, došf čajž w jaitwe pšehewiwič, pobšičō do Awštrije; tola bē berje widžēč, taľ šrudne bēchu jeje mlode ľeta byle, dolež njebē ša čajž žimjenja ženje prawje wjeleba. Jeje mandželšf bē wōjwoda Angouleme. Šfōnēnje dyrbječe tež Ludwifowu pobōžna a boba- boľajna šotra Šilšbeta rumje tak faž druby f kralowifje šwojibj šwoje žimjenje „šwobodšē“ a „runofčj“ woprowačē. (Wofračowanje.)

Wšchelake f bliška a f daloka.

Š Wudyščina. Štowne Gustaw-Woľfšte wotawšfwo w Dra- žbanach šmje wot 29. junia hačž do 1. julija t. l. šwoj štu- schi šwjedēn w Wudyščinje, kotraž wōšteji w powitanškej šroma- dšimje 29. jun. wječor w hočženza „šrony“, f štowneje šhadžō- wanki 30. junia dopodnja, j žyrwinohe koncerta popodnju a wječornejše šromadšimj, a šfōnēnje buče 1. julija dopodnja w 11 hodž, w Šērowifkej žyrwif šmjenšenje, na kotrymž buče šmēs šarať lie. theol. dr. phil. Külling j Šwifa je šwjedēškim pēda- rjom. Mjes tym jo buče dopodnja w 9 hodž. Wōža šlūžba ša šušfule dšēčj w Martine-Marcšinej žyrwif, šmje jo w Michalškej žyrwif herbšfe šmjenšenje, na kotrymž buče šmēs šarať Mērbat

f Hrodžiščēja pēdowadž. Šerbižny duchowni šu wo to pšrošfi, dolež njewōšaba, jo šo na nēškim šmjenšnju pšči pšchewočačju darow jenož křfke herbšfe šlowo porēčj, a jara lubje je šmēs wylšchj konšiforacij radžēčj D. Dibelius do teho wšofit. Duž šo nadšjajm, jo šo luboteč naldich Šerbow f šfufke pobjeranja ewangelšchj wcrbratow w wšpōšchēnuch wutrajnyh wōšabach prawje rjenje poľaje. Wotawšfwo, kotraž je ja jene ľeto (1901/2) 56 mōblitšich domow wopwječēšio, kotraž ho njewjuziču mošte bies jehō pomozj natwarēč, je tajkeje luboteče hōdne! Tež w Šerbach, a to we Łupoj, je Gustaw-Woľfšte wotawšfwo žyrke natwarēč pomohat, kotraž hšičeže ľetnje bobaječ wobjera, teho runja w Šmječēšach, hōžēj šu nēto šapowēčē herbšfe šmēče dšēčēč. Wōb tōn šmēs čyľ šwoje šōhnowanje špōšēčj, to by šo šwjedēn po berje domšhowanich šynowich žnjach hōdnye radšf!

— Wot 29. junia hačž do 1. julija ma šo wulki šwjedēn štowneho Dražžanšeho Gustaw-Woľfšeho wotawšfwa w Wudyšči- nje. Wlāče herbšfe wōšabu dšēžja tež dar ša naldich ewangelšich Šerbow w rošpōšchēnju na tymlje šwjedēnju pšchewočač a wone buča to čim radšo činičj, dolež buče ho tōn dar ša ewangelšim wōšadu w prulšej herbšfej Łužjaj, kotraž bjes drubo- wōrjazyjni ewangelšefe žyrwje potrebačja, pšchewočač. Duž wo- čakajna šo bobate darj naldich ewangelšich Šerbow, kotraž mošja pola šwojeho duchowneho hačž do 23. junia wotodač.

— Wōhužel šu šozjaldemokratōj pšči wōšab do šhežorštwo- weho šejma jnenadžity wupřēh mēli, wōšbeje w Šakšej. Wō- žarowadž je, jo je ho nošh lud wo tutch njewpředčelow šfēčē- jaušefje wery a žyrwje tak šapšepēč dat a wōšbeje jeudne je, jo šu tež herbšj dšēčāčerjo, kaž durbim j wšefōwšju wšēčē, ho ja- wječēč dali a jim šwoj hōšh dali. Šchōž ša udy hōhujē, j tym wupraj, jo je pšchējene j tymi, kiž čjedja wēru naldich wōšow janičēč a powōrēčēč šwōnōšēč fe krale a šhežorej, kotraž je pšcha naldého ľuda byla wot šakšaršeho čajā. Šaf je možno, jo nošh lud njewpōľuchū na šwojich najpřēšich pšchēčelow, ale na tutch žnjach jawnēdnikow puľchū, kiž šōn do njewboža njewjā. Šara rjenje je ho pšeh trōfkim wuprajto, jo je jeničja šmilna šfēčējānšfa šotra, kotraž šhorch budra, wjazy ša šwojich šobu- čiznowjefow činita, hačž wšchjzy šozjaldemokratij wošderjo hro- madje ša dšēčāčerjom. Dolež ma šo w Wudyškim wotrjēju šdšwōrt wutawšfwa wōšba mjes naldim dotatnym šwēnym j- astupjerim šmješom Gōšū a mjes šozjaldemokratom, pšidmōšam hšičeže juntrōčj naldemū ľudej: „Njedaj ho janičēč!“ Šchōž šozjaldemokratē hšēč da, šapēčē šwoju wēru! Duž ľubi Šerbia! njewpōľudajeje na šfēčēšfefe šlowa tutch šwjedēnitow, kofičž drje wam wšcho rjane lubo, ale njewōšēža, šdžōž šu wam ľubili, ale štupēje je šwojim hšōm na boľ wōčējnšeho jastupjerja šnjeja Gōšū w Šilšpōřach.

— Tež we Wōjerowifō-Wōšborškim wotrjēju je tōn šamj džen wutawšfwa wōšba mjes šrabu Artimeow uad Wūžafowom a šwobodomšhlym Wenzelom. Mj šwoj lubym Šerbam hižo wšafil, šo jo šwobodomšhlymi najbōrēji njewpōšēčējio naldich ratarjom. Duž dolež wšchjzy šwoj hōšh šnjejej šrabi Artimej uad Wūžafowje.

Bibliške hrōnēčka.

Šaf šheža šana jeničja
Šeo šama njeje twarifa,
Toľ šwēt ho šam njej šēžinik,
Dōžē jeno wōšmo pobladnje,
To wšchudže Wōš wšcho šwōrit je
Wšchēš šwoju mož a mudročē.

Wōš, dolež wšchito šwōrit je
Wōš f ničeho wšcho šēžinik je,
Wōš šwōricel ho njenuje,
Njēch wōčj Wōha njewidja,
Te šfufki jehō poľaja;
Šaj wšla šwōrba wuči čje:
Wōš wōšny, mudry, došty je.
Wōš je, Wōš je! čj powjeda
Tu ľemja, morjo, njebječa;
Wōš je, Wōš je! to prawja čj
Tež šwētšf, žita, trawicšf.

Sey-li špíval,
Písnje džélat,
Strowja cje
Smojónj štatot,
A tvoj šwajat
Sradny je.

Sa haw šróžny
Napoj méžny
Dubotj ma;
Bóh pat šwétny
Wšes špat merny
Čerjwotj da.



Njech w šwétnich,
Sawrnje džélat,
Wšéčnje bny;
Džen pat šwajat,
Duski baw,
Wotročaj ty.

S njebeš mana
Njech cji šwana
Žiwotj je;
Žywa woba,
Štj Bóh poba,
Wotšew cje!

F.

Šerbike nježelske lojzeno.

Wudawa šo šóždu šobotu w Šmołerjež knižiczičježerji w Budnišnje a je tam ša šchwórtlétu pšchedplatu 40 np. dostacj.

3. nježela po šwj. Trojiny.

Žap. št. 4, 8.—22.

Wtode křesćijanstwo přeni kóčj se šwétnej možu hromadu trjedi. Žapóštolí šo teho njewostajichu, wo křystušu předomáč — a nětko běče šo džiwne wuhojenje křomeho štalo. To jich předomanju pšched ludom prawu móž da. To ludžom k wutrobje džěše, jako Pětr ludej wułožěče: Niz my to běčmy, ale tón Knjes šam a wěra do jeho šwjateho mjera, tón šhoremu strowočeš da. A temu šo wěšeje to wubudžaje šlowo pšchjantny: Žal nawučiče tež wy k Željubej šo modlicj, šo byščeš štroni byli na cjele a na dnšči.

To wyschšich ludu rošhori. Woni nječadža mjeno Željuba štyčěč, štréhož šu křizjowáč dali — to jim tajš hamor na šwědomnje bije. Woni nječadža ničjo wjedžec a štyšecč w šorjestačžu, pšchetojš s tym jim druge šlowo wo šudže do dušče klinčěje. Tancji žapóštolí dyrčja mjelčecč w wščem tym, dnj šo šajachu, šdžž tež praweje pšchjizny njemějach.

Dženja je s njewěru ruuje taš. Wona šo hńěwa, šdžž wo křystušu předuje jako žimy šyn Woži — bóle štyčěje šo hńěwa, šdžž wntu, šo šo ewangeliš jako móž w žiwjenju wopotaluje. Křesćijanstwo čžežba na šof štróčjč. To šame hídjenje je taž tešdom: „Wdž nječamy, šo by tón naš nami knježič!“ Ale jich hídjenje je podarmo. Ewangeliš tola dobjěčť wotanje. Š temu pat štyška, šo křystušoni wučžomizy dwoje džerjo, ščtož na Pětrje džnja wopladamy: Wěričj a wuščacj. To

štyška k křesćijanstwu, šo by dobjěčť mošlo. Ščtož ty wuščacj, dyrčijš wěričj; a ščtož ty wěričš, dyrčijš tež wuščacj, šewal šy njemčjomny wotročjč.

Wěričj a wuščacj je šwěť pšchewinjaza móž.

Wdž widžimy na Pětrje:

1. jeho ponizjowčj wěry;
2. jeho wěščotj wěry;
3. jeho wutrajowčj wěry.

1. Pětr na šebi nima ničjo wot šordocěje, kotruž widžimy druhdy pola křesćijanow, kottjž šebi na to něčtož wjedža, ša teho knješa wopor pšchjinečj. Tež niz, šo by Pětr šorby byl na štut wušojenja, kotruž je w Žesušowym mjenje dotonjal. Š jeho šlowom klinčj ponizjowčj se žiwjeje wěry won porodžena, ponizjowčj, kotraž je wěšta, šo šama móž ničjo, ale tón knjes wščitto šamože. Tajša ponizjowčj, kiz temu knješej wščitto dowěri, wščitto wot njeho wupročjo, wščitto wot njeho dostanje, je šaložtne žadanje ša šóždu woprawdžity štut šubocěje, potom wal tež ša šóžde pšchewidčžaje wuščacje wěry. To nam Pětr pšched šwójimi šudnikami pokóže. Wón ma tajše jašne, čjšte šwědomnje, runje dočejš je šebi w ponizjowčj teho wěštu, šo šu woni jenož jako grať křystušowu štutowal. W tym leži dobjěčćka móž žapóštolotom: ščtož šu woni w knješowym mjenje čjinili, móžja pšched ščtožny šudom šastupicj, teho šo pšched nimi šawšowáčj njetežebaja.

Žal dyrčimj tež my pščego bóle nawutnyčj, wščitto w jeho mjenje, w jeho možy čjinicj. W jeho mjenje

hamym dyrbi so runje našlepeče stač, sčtož my jako kšapeščizjenjo, jako jeho wučowonizy samožemy. Sčtož so wopravdže w jeho mjenje stanje, može pšed loždyim budom woštebeče. Na jich pšobach dyrbice jich pójnacž, to plačzi tež wo kšapeščizjanijes ponižnosčzi.

2. Krafnja wopostajuje so tež wštoleč a radošč wěry japosčtolewo — sčtož je druge žadanje ja wěru a wušnacze. Kaf džimnje, so tón hamy Pětr, kotrži w mozy t tamnemu czičemu pjatke hwojeho Sčožnita šapřeje, nětko tajki wěsty pšed hwojich budnitow stupi — nětko, hdyž so to wjele šraščyniše hacž tehdom. A kajti wón wustupi! Tón wšedny muž — kajti je wón hynly a wěsty! Kaf mērne a wěste je jeho šlowo pšedem tymi wošebnyimi pošukarjami, kaf trčeki wo šwedomnje budnitow! „Wy to šeze, kotžiž šeze jeho ščožjowali — ale wy widižče, so wam ničjo pomobał njeje. Wón je žiwu a skutkuje, tón kščižowawo, horještjanjenu, powyščemu. Pšičes njeho šteji tón ščory pšed wami šrowo.“ A potom šabtožuje njeki pjatala wo tym kamjenju, kotrži wot cšěšlow šačijšijeny, je so rožny kamjen šezini — a wščitki radošč hwojeje wěry wopšičija wón do tyč šlowow: „a njeje w žanyim druhim šbōžnosčž; tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date cšlowještam, w kotrzymž my mobil šbōžni byč.“

To je japosčtolewa wštoleč — radošč wěry! Kaf nušna je wona nam! Tajšid šmužičny kšapeščizjanow my trčejawo w mēščezny naščeho šlubžazeho cšaba. Jeno hdyž šmy wēščzi a wješčel, so je w nim wščitko žiwjenje, šwētko, dobyče — jeno potom my dobudžemy. Wōh dai nam tajku wštoleč a radošč wěry!

3. K temu pač tež trčejawo Pětrowu wo šta jno šez a wutrajnosčž we wērie. Wy dyrbimy wjeržeče stač, tež hdyž čezedja nam huču šatycča. Pětr wupraji to rjane šlowo: „Šezidže šami, hacž pšed Bohom je prawje, so hdyčmoj waš bóle pošukaloj dylži Boha.

Zapodětel, kšapeščizjan pošukawa rad wuščinosčzi, ale mjela je tam štajena, hdyž jašna pščitajnja Boža šlowu wuščinosčze napščezitwo šteji: Jana móž nješmē kšapeščizjanow wobarač, šwedčeznje wotpoložič wo ščryštub, wutracž we wojoowanju sa jeho šraleštwu.

To dyrbi jašo prawidlo bywacž w naščijch wošadach: Ewangelij ščučka won do žiwjenja. Wšbudžom dyrbi bo žiwjeništa móž ewangelija wušiwacž do žiwu ludoweho žiwjenja. Wot žadanja, ščryštuba pščitowjedacž, njedamyo wo wotroščez — ani pšičes wuščotič — ani pšičes šlowu ščobruku wutrobu. Sčtož wutraje hacž do šlowu, budže ščobry. Tehdom mēščeztaj Pětr a Rjan zjany wušpēč.

Wēra ma štajnje šlubjenje. Pšochmy wo tu móž, radošč, wštoleč, wutrajnosčž a ponižnosčž Pětrowu — tež našče je šlubjenje dobyčja! Hamjen.

R e d ž b u j !

Ščičipaj roče, dōrč je cšab.
Jutije dženska nječ!
Špēčkam hodžinku šej wōh.
Wječ ju w šuštje!

Škadnosčž dženknu šebi wōž.
Wšmi ju do ruč!
Wōh wē, hacž ju jutije mačš
A šy na šwedzi.

Dobre czičije nještomubž;
Rajamstow to da.
Čžab ma ščubla, bže šwōj wuč,
Ršoh' nječajata!

Štawinny rekuty f lēta 1813.

(Wo franzowškim piša — 6.—)

(Ščōnczenje)

Nětko pščitupi wón jašo t ruskemu wojate, šiz na njeho čkalafče, a šapocja jemu mjašo je ščije hacž t ranjenju wotrošč. Šwaračefče wopochi na hwojich pomogitow: „Škwatatež tola, moji inječa. šhwatatež!“

Wōžčež šebi mušiče, so rusk wofaj rana štonafče. Ale lētat na to ani nješebšowofče. Ščōnczenje cšijny šlowa na šenjju. Wōn wofaleš rana f platom a jawola:

„Wotnobleš jeho!“

Nješčemu wofaja f šlida, potožiču jeho t druhim na šlowu a potožiču druhemu na šlido.

Nješču ženje mērit, so mója šo tajke wēžy itacž, ale widžach hiščezje žyle druge wēžy, na kotrže budu štajnje špomnacž.

Nětko ščōncel wote mije šedčefče šary ščōncel f ranjenej nohu. Wšitajaje f wōčomaj a praječe šwōjemu ščōncel, ščōncel bēču ruču wotroščaj!

Rekruta, pohlabaj tam na tutu šrowadu. Ža wjetuju . . . so ty šlowu rufi, šiz tam leži, wjazy njepšojnaješč!

Rekruta, šiz bēče šmjerčefče, a šiz bēče tola wuštu ščōncel pšči wotroščanju wopostajol, tam pohlabaju a šrowom do wōmory padny.

Ščōncel wo wušnja a pščitupim:

Še ju tola šezat . . . Še tamna ruča f mōdrom šnamješčom . . . To ma pšičezjo tón hamy ščēšpōt.

Wōšbōžinacze šo šam, so bēče ju wōnamstaf, ale ničto šo šobu njemēječe

W šōžnym wotomiti wotlachu ranjeni:

„Pšič!“

Šbōž jedny šapocja wotacž, wotlachu wščitny druhij šobu. Štary wofaj mje bjes dwēla ludowafče, pščetož hdyž nimo bēče, ni pšičezjo šaraw poščefčezje. Nješču bječe hacž žwano šbōžnju we šliti. Šaby preneho wōja njecachu šwano dwanače rjebtowawych wōjow. Wurojo f wotšoin f šōmōczamych štitacž a je ščēcy mi ščōbami cšalacju, ščubud na ranjenjacy a šwōje šnje ja wotšēšču džezje. Wōrij pšičefčiča něščto šhwarat, podwōščf ščōčzi f šowja. šajupi do šliti prajaju:

Nješbōžinacze, šnješ ščōwowy lētarjo, ale tu man: pščitajnju, dwanače wōlowo ranjenych do ščēna pščewōščž, — man tule ranjenych wotwōščž!

„Šaj, tule“, wotmōwiti lēat.

Šnydom wōščach ranjenych na wōju. Pšedy pač, hacž naš burja a wōščerjo ščōmnydu, dachy nam hiščezje ščōncel pšič. Šbōž bēče jedny wōš šlowu, wōn wotroščje a druge pšičijōžje. Ščēščach na ščēžim w prenim wotroščje pšči rekrucze, ščōmruž bēču prawu ruku wotroščaj. Šaby noju poščōwōwafče drachemu noha, ščēžemo bēču šlowu roščēščēpili, ščōwōrtenu bōdu roščiti a tof dale.

Bēču nam našče wušte mantie dali, ale hacž runjež ščōnzo šwēščefče, noš tola šat šwōa tolešje, so šo žple do mantlow šwalicam. Ršidit nješčefčefče šōžny mušefčefče šam na šo.

Šwararjo, šiz šobu ščachaju, šuracaju, šo šmjerčacu a rēčacaju wo šitnje, na naš ani nješebšaju.

W nožy dojšēščedmy do Wipsta. Tam mje donješčedu do lazareta. Tu šlowich, so bēče šo mi šōčž w šōwim ranjenju roščifšila. Šacž do 1. oktobra dyrbaj nětko w lazarečje pšičewacž. Ale moji rana šajoji taf berje, so móžach na tutym diju ščōwōwaju wopuščefčez a šo šajō t šwōjemu poščef wōščēž.

XVI.

Dyrbicaj f druhimi dotho marščerowacž, pšedy hacž pola šrowany hwojich pšičefčelow šōju trčejacž. Ale to bēče šrudne šawōwidjenje. Nješpōščach nišōwo wjazy. Wščitny bēču taf hūbjeni, hama šōčž a šōja. Šebny štary ščōšojny wofaj f wuštim ščōwōm nožom a je ščōwōšimaj ranjenjomaj le mni pščitupi a na mije pohlabawšči praječe:

„Šte, ty tu hiščezje šy. Šofe! Wšplach, so hižo ščytiri mēžazy dotho w šem ležič.“

To bēče moji pšičezel Šebedej.

Wōj pšičitah jeho po ščōžju šmjerčefče, pščetož nještany, šawda mi ruča a jawola:

„Štipe . . . tu je šōje!“

„A drugi wojał, kiž pšči hrušodnym fotole hedejše, wobhladny ho prajiwitki:

„Ty tu sy, Zojejo? Haj wojał, nejšy po tajim morwy. A tajki maži napoład! Šy wotny taž hud. To hebi dam lubić. Šchitri mježy w horonim.“

„To bječe moje powitanje! A hebi bječe mojih pščełow stajnja. Wdychadny kóžy jenož na hebe. Sebedej pať bječe hebi tola hmoju prawnu wutrobu jathowal. Dyrbjač ho t njemu hdydnaj, a i jeho tšju i fotola jěč. Ale tcho ho dżakowal. Mjajach hiščeje w hmojim toruistje dwanacze kolbalkow a wulki truch tšeba a bještju palenja. Wdžynjach něto hmoji toruist a wučesjeje kolbalki. Dach Sebedejje dwe, ičtož jeho t hylfam hnujeje. Chyžy tež druhim pščełam nětoro dač, ale to Sebedej hjada, položi hmoju dwor na moje ramjo prajiwitki: „Šberž hebi to! Njebudže to moja ščoda. Njepraj nicjo!“

„Borhy dyrbjačny ho na pucz podać. A jašy špacza ho žakotne wojowanje. Wuchny ibjezi. Dyrbjačny zojač. Mój pščełel Klipiel padny, a něto bječny wot wjštitsch Walsburg-šich rekrutow jenož hiščeje dwaj žiwaj. Wščełachny wulku bitwu pola Wylfa a něto dyrbjačny džen a dale ho wročezi. Ale borhy njemójach wjazy dale. Žakotna hma nje lojeje.“

„Bječe to na domojpuču po wulkeš Lipczankfej bitwe, tji mile jađy mešta Zuldj. Njemójach wjazy dale. Sebedej džeče pščežo hiščeje to nuu.“

„Kšobrotože, Zojejo! Šchrabaj ho! Borhy sy doma.“ Takle wón ke mni rečeje.

„Ale njemójach wjazy a pšadch.“

„Njemójaju wjazy!“ jawotalch.

„Šta! tola!“

„Šawječe, mój Wožo, njemójaju!“

„Džečach ho jeho rufi. Žemu tonjachu ho tokte hylsy pščeš lja. Špatjače mje njelč, ale bječe hjo žam pščełady. Něto ja jeho džečach njewopučež mje!“

„Sebedej, prajiwitki mje!“

„Dejman Wbal pšchitupi a pohladny šrudnje na mnje: „Hóčje, wostan tu ležo, ja pol hodžiny pšchijedu woły, kiž čje hobu woju!“

„Ja dnju 15. wulkeho wóža 1814 wotučizj w čajpelj šitnje a w dobrym ložu. Wšidach, so ju mate wotkričelka i lodom pšchitke a prajach hebi. „Ze hma!“ Š dobom hšichach hrinotanje fanonow a hnyotanje wobnja w thachach. Nětoro mjenščinje polžičcho wšidach, ho wobročeziwaj, mōdu bēdu žonfu, ruzy štylniwichj pšči thachach hedeč, a ipōnach Kšatrzjnu. Tež jistō, w fotrež bēch do wojuju telko rjanach njedjelow pščeł bnyal, jašy ipōnach. Wdylach, so ho mī dže. Dōtcho šladowach na Kšatrzjnu. Štōcznje ho šmuzich a prajach žyle čjcho: „Kšatrzjnta!“

„Špēdne ho wobročeziwajči ho mje wona woprašča: „Zojejo, hrajelč mje?“

„Haj!“ wotmōwlich, podawich jej rufu.

„Š wješełotnje ščepotajo wona pšchitupi. Šu wobjuinach — dožo. Woboj pšadčnoj.“

„Žako pať ho i nowa i fanonami ščeljech, dajelče ho mi wutroba.“

„Šchto to je, Kšatrzjnta?“ ho ju wopraščajo.

„Nalče mešto woblehnu. . . . Njepščełotny ho w Fran-
zowitkej!“

„Njemójach žoneho kšowčnja wjazy prajič. Telko čerwjenjow a čwlow a bolotjow! Telko hylšow! Dmaj milionaj morjench wojałow na bitwječach — to wšchito bječe podarmo. Njepšče-
čeljo ho w Franzowitkej. Šawječe, wječe, džečak tē bšaw ho droho japolčene!“

„Ale kať bēch t hmojim pšchuwunym pšchichot? Wo Lipczankfej bitwe jēdžachu dože rufni wojuw i ranjenimi wojałami pščeš wjele Burgeš. Četa Marchata a Kšatrzjnta šteječkej pšchēd durjeme a wječelchaj tutōn dohki šrudny čah!“

„Wi njeje trēba, jejn myšle woprašč. Wjazy džezi 12,000 wojuw bēdu hjo nimo jēle. Wa štečim dnju ipōna mje Kšatrzjnta.“

„Tu wón je! tam je Zojejo!“ Nalčeje wona napjala.

„Ale ničto njedaldže jej wērič. Četa Marchata dyrbejeje dožo na mje hlabadž, pjeđy hač mōželče wona prajič, „haj to wón je. Wmiceje jeho i wōla bele. To je nalč Zojejo!“

„Donječechu mje do jeju tšēži. Tu staj četa a četka mje

wotšladaloj wōdnjo a w nozj. Chyžy jenož špacj a wōlač pščežo: Wōdu! Wōdu! Ničto njewerjeje, to wōdu hby wot-
hōrič.“

„Šberž mježaw wōdžičow, 15. julija 1814, ho woženichmoj, Kšatrzjnta a ja. Nješ Wōuden, kiž naju lubowaje, taž hmoje džečje. je mi hmoje flamy wotšupit. Bēčny wšchitzy ščowoni. Wōina bēče nimo. Mjaj, Njejejo a Wmicitjy ho domoj wročečachu. Kšēzor bēče na kupje Elba. Ale hiščeje juntrōč wdrbjač do wojuju. Kšēzor čatašče jenož na wotomit, ho do Franzowitkej wročezi.“

„To dyrbejeje nma hiščeje wjele štarōčje čwinič. Nojumni hberžy hōpōdario budja špōtjoni i tym, io hpm hač dotal hmoje stajiwij wōšpōwēdoč, to bny: mōkōžnje pōlōal, tajka jachodna je tola wōjnja šlawa a tať jenož mēr, hmošoba a džečō wraue šbože tworja. Hdyž pať šu ho wam moje stajiwij lubite, a hdyž imēju htwite, čžu wam dale powēdaje do bitwe pola Waterloo. Na dženja pať Woženje wchitzy bromađe.“

— Rōž. —

Ludwik XVI.

(Štōczenje.)

Tať jathadžaju Robespierre a jeho towačichajo pščeš lēto wopochi. Ale wēcznje wēno wostanje, jo Wōh, fotrež žyly hwtē wōdji, tajim hurozjam tež mjeły pōštaja a tež jow wšidny, jo rewoluzija hmoje hamnje džezi pōtera.

Danton, fotrež bē druhdy tola hiščeje hmašichj a tež wjele nadōčelšči hač Robespierre, bē hebi taž druhy šcharne šamōženje nahromadži a čajliche w mērie na wchach hmojeho šboža wužiwajč. Šeo jašo do Barja wročeziwaj, bu je hmojim pščełelemi wot-
hūdženy a wotwrajeny. Warata, drje wōjōwōrčeho hurozja, bē Šcharlota Corday-owa štōzowala, hebi myšlo, ho mōže i tym hmoju wōtōczinu wuhmōwōdžič; tola ju žiwjenje hšochotowalče. Duž bē něto Robespierre ham jeničš hujē žyleje Franzowitkej. Ale Dantonowa šmjerč bē tež jeho wōpšedni trumf.

Nunjež hiščeje mmōhich na šchjēžnju pōštka a hurowišcho jathadželče hač hdy priedy, šestnaldže tola, so jeho mōw džen a bōle wotehjeraja. Tcho bla njeshōdžeje ženje hnat i doma hač i wōbrōnjenyimi mužemi. Tež hladachy Dantonimi pščełelajo škladnoče, io bnych jeho i nēčim papadnyli. Tať jeho pščełelō-
nitow džen wote dnja pšchjōwajče, hač ho napōhledny 27. julija nimale žyly fowent pščełelōw njemo njelbēže. Žyly čōh njebē ho jistō, na hwažil kšowčnja pīemč, dolež hōroba bē wšchēd pšchewalca a jathadžiča. Ale šdwa bē jebny japočal a wchitzy mējachu kuražy. Robespierre a jeho bječhōžmi wotwōczjy tam t štawu njepšchjōndžechu; pšchewjōwajči bēchu hjo doboli a tať ho i wulkim hōtkom a haru t hōhōwōwajom pōštaji, jo dury bō wōn i Šerriot-om, nauwōdnom narodneje gardy, a i druhimi do jastwa wotwōjelč. Duzy po puczū nadžjēje ho Robespierre, so jeho lud wumōž, jstōž ho tež wopraščeje šta, a hjo wšpēlče hebi na wōdnizy, i druhimi radu škladuju, tať mošt ho nad njepščełelemi wječelč. Ale to bē pšchewatōwa wēz — wchitzy budy i nowa šajelč. Šerriot šajēy je štrachom pšchēd hšmjerčju do nēlažete wōtota, i fotrežōž jeho i hšerbtom wučēdelče. Robespierre ham čajliche ho i pšitolnu jathēčje, ale wōšēlēl hebi jenož brodu, fotrež jemu nētal jašo pšchjōwajachu. Štōcznje pať tež jeho i jeho towačichemo t šmjerčju wotwudžichu a pod gušlotinu pōštachu 28. julija 1794. Pšēni a drugi džen po tym ščjōwaju i 27 Žakō-
binami runje tať.

„Šchōž bēdu potajim republikanajo jatožiti, to hamo jašo wōpšadže: Žakōbinajo jūwēczju Štrowdšitow a jim njewēidže ho ničjo lēnje. Ša priedawelče hujēčitōw, fotrež i fōntenata a i „wubjerka“ wōbjejeje (21. septembra 1792—26. okt. 1795), pšchjōdže něto tal mjewonawa „rada i 500 wōbšejazaj“ a direktorji. Tyrantjuw tež bōry pšchēta a wchō ho jašo na hmašichj bof wōbročzi, doniž štōcznje Napoleon I. žyčenu hujējtjow šōžj ščjōni a ham wōtežju do rukow wōla, na ničoho njedžiwajō, hač na hšwēru hmojih wojałow.“

Šwōstawa nma hiščeje na nětoro šmšōtōwne wōbšjenje hmoičē. Šawōboda, wmočēž a bratrowštwō dyrbejeje parōla nowoje republik bēč, ale wotwōczitōw, hēbēčjōwōč a tšranštwō hujējeje. Wōha i žyčim nadōžnitōwom šawnje čjēle bječhōžny wōpšadžidu, „wojom“ bē jich pšchjōb, ale to ho dožo nje-

schlachyjsche, Kobelpierre kam dyrbjelsche se salonjom saho postajic: Wóh je. Wóhja pozostowolc a wóhje dobre počinki dyrbjajacy ho sahubic; najwielcsje niestmanstwo bu plawiane a spwolene; tak daloto bédno ho se hwojnim „wotomom“ jabubšili. Haj, člowjel dyrbi ho woprabwdsje dšiwacš, jo ho to w tamnym wjelešbželanym kraju a čsaju hobjesche!

Češbwofi francoziwkeje rewolucije bédno doho snacš a hu bječesje wosbeje bženba widžecš; ani jeje tnejstow jo tam doho nječerš. Nimo hu tamne čsajy je wóhje hwojei brubojcš, ale my móžemy hječesje i nič wušnječ: Tak Wóh tuch špofa, kotičž so wot njebo wotwobročesja a ho pščečiwno temu špečezja, tote- bož je jim fa hujeta a krale postajit.

Bibliske hrónčeka.

Na mēbačš, hwēdy pohlabaj,
Kž w nož hwēca kražne;
Čchtó je tam staj, dšerž, praj,
Čchtó stwori bščnčstó jahne?

Čchtó wētre, čstje, mrdželam
A bečesjei poručuje?
To šy ty, Wóšo knjež, ham,
Tvoj štut čje pščetražuje.

Krusch s najkarscheho hwētneho pisma.

W našim čsaju, bžez liberalni, wosbeje doprédarjo, bebuzel fšesčesjanstwa ho dale bóle wotierajta a filozofija jaho f starej pohanštej wjerje abo njemēze wosbeje pračaršch Hinduschow ho špita, člowjeczje dušy wjele lubje Witananu, to hote ničžo, něžli wēczne žiwjenje pščejo —, je šawrēnje šajimawe, něčšto wo starodawnej Hinduščesje wedomolēji nawjedšesje.

Šklowjenje hšuchacu w šastarštu i Aranami, Hinduschami, Grekami, Germanami, Romjanami, Šiwjanjami a Šeltami f jenej wjetšej hwojbe, to je f Wřškim ludam. „Wřja“ wojimajenja šastaršty „šwēri“, štarabotšezjy waf „ajja“, „šwōjōni“; tež mjenuja ho škeltowjo w Wřšte hječesje bženš „šwōjō“. Najstaršče knižy po tamnyh Wřških wōzowow rēčji 2000 hačš 1500 do šbrjyta pšigane hu „wēdy“; wēda je wjatek nabožne wedomstwó. Wōdy džila ho na „Wantra“ a šhēro mōdšuju „Wramanu“ abo na šastowte wōdy: „Wřtwōdu, Ššamowēdu, Wāgurewdu a Wramawēdu“. Štaršča Wřšwōda, wōstō 1000 do šbr. dopřikana, wopřijata 10 knižow a 1028 hšimuw abo špēwow. Š tuchy ho wđi, tak šladnje wopopi po hwojim šhōbžesčiwotnym wutwōrojanju družinom Darwinijēči člowjēstow jato hřšit f wopřesje družimj wudawanju, f nič ho wđi, jo hu ludžo f Wošje podobnošči štworjeni f přidōba do jehōho Wōša wēriš a po čsaju hōške i tebo wšchšchego štejšidšja pšōnacja do štada pšchōžesje hšūžy šapadnyli. Tak na pšičškad w Wřšwōdže 10, 83 ho špēwa:

Kž našč je wōž, našč wōžesjel a štwōrza,
Kž jnoje mēšna wšče wšče na nič bučza,
Kž mjena nadowa ham lušš Wōšam,
Š njom“ wšhūžy pšičšhōžesju, jebw pračesč. —

Hindusch wotšewanajesje na hwēce trwoje kralestwō: semju, powētro a njebō, a bē teje wēry, jo nad semju rukije bōjšte byčje f mjenom „Wřni“ — lačš: „igis“, štit: „uigis“, štarobšewjanšy: „ognu“ — Wōh wōhryja. — Semu je wjele hšimuwow pohwōčesjensy, f kotřimž ho škwali, jo f njebješšch šōdmow, i mrdželow rožbeny f přidōba f bštwostw ho šewi na semu a potom, šbž jaho ho špōwa, wot mēštho Wataršijwana, Grešštho Promethēwa, i njebesč f ludšjom jaho by pšichjēšemu, wjeleššewjanem po hwojim džiwonomnōhotnym narodžje, po kotřimž tež dwō drjewičžy jemu štej f wōžčesčelom. Wřewjanžy přenōtne, nastaršče waldenje wōšerš šastrowjena bē: dnōj kručaj dšewca, — najrōžšaj wjerdšesja a mjehšesja, — trēwšesje šo jeme wo družbe abo jeme pšesč družehō džeru pšchētyjnēwe štwertowšesje šo do šhrēčja, doniž pšomjo wudbyri. Tuto waldenje jato potajnistwo by wōšmanjenjowane je hwojantw šmanjšesčho šhōžja i mjenom: Šwafšita, šanč. Šwřšifšita, kotřez nabedžesč na Hinduški a Greššički pomnitadž; jo nabedžesč na wudobšičšch Ščšewamowych f Wřšaršita a Wřšytenow;

jo nabedžesč tež na štarym šebjnym kōžju 1858 w Ššwřhšnje: na Wōlgnje namotanam. Wřšičšpōstjom hječesje: tamne prašate waldenje, wōšerš šastrowjēž, jo ho to w Ššerbadš nimalo bēž do našich čsajow šhrēžalo; f najmjēšča špřesčel wē wo tym, jato mējadu pšchēd 50 lētami w Delnej Kōžžy hječesje šonjerja, wōwēcz- rja hwojnerja, hūžarja a wjele trawarjow, hu poštyrio čsajta na tajše waldenje hēbi wōšerš šahžesč wječesji; najrōžšcho naložowacu f tomu gaju, špinacu do njēje lučšōjty krebš a čsajachu po nim napotožemy postřonk tam a šem, doniž ho njepšali. — Ale wrdženy ho f Hinduschom. Wēšcheli „Wraman“ t. j. Wōh, abo šōrto žiwjenja přenje škono wot ho dat: „Wřni“ t. j. lačš „šonne“, wšhōšn hwēt! abo bēžes-li wōš f přidōba na jaw štwit, šo šewit w šwēce a špowa ho w nim, to je tež we wōšhrēžnym kralestwje powētrowym wšchelake byčja špōžōž n. pšch. „Werganju“ t. j. pšichōba hřimatač (přich šl. Wřkun, štit. Wřkuanus), wo kotřimž w Wřšwōdže 10, 168 ho špēwa:

Šbže wōženy a f wōštal je wōš pšichōž?
Dyč Wōši šaduwazy po wšchēm hwēce
Ššo bōžjaj šbēnje, bōžez ho jemu lubi, —
Wōž šujam ho špōšči, wđžesč nič! jōh njemžje.
(Čchtó by pšči tym njedbrējal špomničž na šwj. Žana w štitij 3, 8?)

(Pōstračowanje.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Kaž bym hšow lubym čštarjam šewili, šmēje ho wulki hwojēšči hšownehō Wřšdžšjanštho Ššwřaw-Wōlššštho towarštwā wot 29. junija hačš do 1. julija w Wřšhščinje. Šlowym hwojēššički džej je špředā 1. julija. Na tym dnju je lano w 9 h. šeršike šemjenje w Wřšhōškej žyrkni a potom škowne šemjenje, bžez bēžja ho tež našče dary fa našich štwōrow w rožpřichōžny pšchēpodač, w Pētrōwštej žyrkni. Waldim Ššerbam je tōn trōžč ho na tajšim žadnym hwojēščim wōdbžesč a duž šotujesč ho na špředā 1. julija, jo byčymy tam w nutřnolēji a štwōrowštej ewangēlštej lubošči f hwojē wutřoby šhoriti fa našuju družju ewangēlštu žyrke a ho dōpowniti na našuju wšpōtu pšichšhōšnojč, pōwšesč hwojim wēřbratram w rožpřichōžny.

Šbžy na to špomjanym, tak wjele dobroty fa žiwnočš našehō luda hu nam bērny pšichjēšče, je wēčšje wōpōmnijesč hōšne, jo je tuto lēto jubilejšči hwojēščen fa tule wāžnym žyrowo našehō luda. Lēšja je 330 lēt, šo hu bērny f nam f wutřaju pšichjēšeli. — Nowy kral Pētr je do Ššeršijeske nutesčžanym. Wřšhōžšjom hu jehō witali. Ale hačš budje jemu tak lošto wōfoto wutřoby, šbžy do kralowštho šbrodu lačšajenje, bžez žy wožazy, kž bēdu hwojemu kralej šwēnosčš pšichšahali, hwojehō kraja moriš? Wřšōfōž budje tež žōhnomanje f tym trōnom, kotřez je ho pšes mōarštu rušu dobył? Šbžy je šeršit kral tež hwojē štwōločes mēž, jehō njepřawje pšchelata trēj f njebjeham wōta. Čžšhno budje nowemu krale, šbžy tež Wřštršita a Křiwōwška hēbi wot nowehō kraja žabate, šbžy po kralowšthch mōrdarjow šhōštal, kotřiz hu jemu pučž na trōn pšichšhotowati.

A rospominanju.

Čchtōž njemōže pōšluchadž, njemōže roššafowadž.

Wōh šo čšezšezš njebā je šamym škwōmami, došezš naš tež njēje je škwōmami čšezšit, ale se škutkom a woprabwdsje; po tajšim byršim tež my jehō je škutkami čšezšesč. Ša čžu čšimēž, tak ja rēčju, a škwōwa je škutkami wōbkrucšesč. Tak čšimēžesč Šewš. Lut. 24, 14.

„Wōmhaj Wōh“ njēje jenož pola knjēšew duchownych, ale tež we wšchēch pšchēdawaršnjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Wřšhščinje doštačš. Na šchtwōrčez lēt a plačji wōn 40 np., jenotliwē čšizšla šo fa 4 np. pšchēdawaju.

Say-li spówał,
Pítinje dżélat,
Strowia cje
Smojónu statat,
A tvoj swjatoł
Sradny je.

Sa słow spróznj
Najoj móznj
Rubosój ma;
Bóh pał swérny
Wśchod pał mierzj
Czeriwosój da.



Njed ty spówał,
Smojónu dżélat,
Wśchódne dny;
Dżéni pał swjatoł,
Dufaj daj,
Wotpóčaj ty.

S njebesj mana
Njed cji łmuna
Jiwosój je;
Jiwa woba,
Kój Bóh poba,
Wśchod cje!

F.

Szerebiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šamołerzej Knihicjischcérni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlétu pšchedlátu 40 np. dostać.

4. njedzela po swj. Trojizy.

Zap. št. 4, 23.—31.

Wyšola raba běšče Jana a Pětra wuščéřta s tym hroženjom a pšchitajnu, šo njebychtaj dale žanemu cžłowjelej wjazy wo mjenu Ješušu něšchtó rěčaloj, ani wučilój w jeho mjenje. Duž šo japosčtołaj t tym šwójim podobajtaj a pšchipowjedajštaj jim, šchtóž běchu wuščischi měščinizy a staršchi t nim prajili a šchtóž běchu moni jim wotmolwili. Žaneje mjetščeje šchrobłosće, hačž wonaj štaj pokajaloj, njenamatachu tež pola wošabdy; město teho šo bychu šo naitróžili, džiwojo na šo pšchiblizowaze wšchěčžěhanje, pošbježdu moni šwój hlóš w jenej myšli t Bóhu, wot njeho šebi móž a wutrajněčžy wupróbučž. Šdžěz tajta radowčj t modlitwje wošadu napjelnuje kaž łóždeho jenottliweho, kažti to dobył ša wšchitlich!

Wobrocžmy šo w horju a šrudobje w modlitwje štajnje na Bóha.

- Wšchetoz:
1. bjes jeho wole žana wóšba s naščeje słowj njepadnje;
 2. jeho hnaba je w šlabych šylna;
 3. a wón naš pšchězo hiščeje napjelni se šwójim duchom.

1. Włoba šchěčžijanła wošaba s teho, šchtóž běšče japosčotowol trjedžilo, derje čzujesče, šo cžěle čzaby na nju čzatalu wušnacza Ješuša dla. Wty tajlich wšchěčžěhanjow šo bočez njeterjebamj naščeje wěry dla, tola mamy ju w tyšchěnočžach wopofalačž, dolež štare šchěčžijanšte

prawidlo pšchězo hiščeje płacži, šo mamy pšchēs wjele tyšchěnočžow do Bóžeho kralestwa nits hičž. Štajimny-li šo w tajšej tyšchěnočžej modlo pod pšchitrym wšchěchomžnego, hiž je njebjo a jemju a morjo a wšchitlo, šchtóž w ničž je, čžinił, tak čzujemy šo to derje wušchomani: njeje tajše štorjenje a žalofčjenje, štotěž móže jeničžy šchrobłosčž podobčžisčěžčž a wšchjo pobžrěčičž, dolež my s teho dobrý troščt čžerpamy, šo hduž jeho wóčtoł nad nami wočuje a jeho rufa naž wobarnuje, šo nam bjes jeho wole to najmjensče štočž njemžoje. To pokajuje nam Ješušowe žiwjenje, teho žalbowaného, na kotrehož šu šo šchomadžili Herodasch a Pontius Pilatus s pohanami a s Izraelskim ludom, šo bychu čžinili, šchtóž twoja rufa a twoja raba je prjedy poščajila, šo by šo štało. To preduje nam Lutherowe žiwjenje, na kotrehož štaj šo bamž a šchězr šjednocžiti, teho šwědka ewangelisčte wěrnosče podobčžisčěžčž a jemu tola ničžo čžinicz njemžesčtaj, dolež běšče pod pšchitrymowd najwušchšchého. Duž je kraňnje špěwacž: Žeb'n twjerdy hród je našch Bóh šam!

2. Modlitwa šchěčžijanšte wošabdy w Jerusalemj ma tajše wyšole myšle, šo móže nam s pšchitlatom byčž. Woni njepróšča napričje wo wotwobrocženje, šchó, hduž by to tón knjes w šwójej radže binał wobamłnył a hiščeje wjele mjenje, šo by ruku wušchěštrjel njepšchěčželow šnicicz: derje pał, šo by pšchēs šwójju hnadu w jich šlabosčž šylny był a šwójim ščžubónitlam dał, šo bychu se wšchj šchrobłosčju jeho šłowa rěčeli a pšchēs nowe žezchi a džimy Ješušowe mjeno pšchetragnili, w kotrymž

dyrbyja wščitny sbožni byc. My dyrbimy hiščeje neštora
froczel do vredta čimicę a našče duchovne živjenje dyrbi
šo rošwimacę, hęc šo w swojich modlitwach tał wyšto
pošbėhjemu, so bydamy pšičiporjenje Wožeho traleštwa
vrjedy naščeho derjehića stajili; njechamy šo pšches tole
pščiranunaje čzim wješdęje horšimocęji pohnuć dacz?
Wolajmy šo k njemu w pšnacaju naščęe štabofčęe, do hmoer
šo wón pšches šwoju hnadu w naš špnył wopofaje. wón
budže nam prut a tji a budže naš doštownych čzinić
k wšchemu, ščtož može jemu k čzjećaji, nam a drušim
k sbožu škuzicę. To je prawy šredt, šo jato Jezuhowy
muczownik w naščih bėdženjach wopofatač a tež drušich
pšches našču wofštajnocę we wěręe pohpnylicę.

3. Wšchudžom pał, hđęž šo wera a modlitwa šjed-
nocęitej, tón knjes pščęo hiščeje šwojeho šwojateho
Ducha wulstwa: taž będže to ja modlazu ščęešćijanšy
woštadu wotmolwjenje wot hortach, wón jęho tež na naš
dawa, hđęž šmy we wěręe wofštajni w modlitwje. Wón
čhył j polnocęju šwojeho Ducha tōdžeho šwojeho škuzow-
nika wuhotowacę, so bydamy dale a bōle jęho šłowo
f wješelocęju pščipowjedali, so by našče džęle podarmo
njebyto w tym knjesu; wón čhył jęho bočacęe wulečę na
zyku woštadu, šo by šbōžnyč čzimozaj moz ewangelija na
šębi šacžuka a doštajnje po nim šhodžila. Wšchudžom,
hđęž Woži duch duwa, šiba šo tež nowe živjenje, šo by
ščęryšny w naš wožiwil, našča Woža škuzba byta modle-
nje w duchu a woprabwje, my bōle a bōle šhromadžilna
šwojatyč bywali. To šębi dženša wuprošymy: wuštęšyč
našču modlitwu Jezom ščęryšta bla. Šamjen.

Raniški špew.

Se šłōbšyč drēmowo štanu,
We męre ščęwjeny,
Duž šhwalōne špewy čšahnu
Mi i wječ' te' wutrobny.

Ty mōz a derjehiće
Nam ščabym darjēche.
Ty dšęčę: „Š męrom špicę
A štrowi štawajęte!“

Mēt radofčę, žōhnowanę
Na wščitno rošprowajč,
A wšchemu žive ranje
A nowy wobųč dajč.

D Wožo, jašne šteja
We rošy šahomy;
A hđęž mi wōčęta dšęja,
Ššu twoje dobroty.

We hajdach a we šku
Chor tebi šajpwa,
A k njebiu twitki nješu
Čži wopor wonjenja.

Tež my toh' knjęca šhwalmy
We žhlym živjenju,
A šhwalōne jom pšalmy
Nječ našče štuti šu!

Kruskš f najšacęeho šwētneho pišma.

(Štōnčęenje.)

Mjes wščęmi pał je najšacęęičo šławjemy „šndra“ t. j.
Wōh dęčęca jato šdęčęč šwēta, jato wščęch šhwoženjom šęimjēt
ščęčędu, jato Wōh mōžny, šiz pmo tōno njebo a jęmy, mēčęle

wōbzi a šwočęnja dawa na ņemi a ludžom tōjom a šbože, špawny
šapackęč dobrm a šłm.

„šndra žabny nej!“ tał mnohi praji. —
„Ščto hby joh' wōhlaba? Ščto budžemy jęho čzęčęć?“
Tał mēnkowajemy wotmolwi pšibōb:

Tu šyn, o mēnklerjo, mie woblej tudy!
Šlaj, prawi i radobužy mje pošbėwaj;
Do hmoerčęe šarajšny hjesbōžnitow!

Šo tašim wščitny jęmu špewaju:

Šhwalčęe šhmalbybōbnoh' šndru,
Tom' hōpobaręej šajpawaję,
Najbōhšacęemu dobywaręej;
Joh' čzęćej wščitno, ščtož ję žive,
Joh' počęęajęje se štutami;
šndra je, šiz wušwobōbzi!

Wščitny ludjo, wščitne ludy
Ššława šndru je špewami,
Ššława jęho i ščęštščamni.
Šiz najšępiče šwēta dawa,
Dawa šbože i wošovjanju,
Dawa možy k dobywanju.

Wōn našč wobđet čhył naš pščewjēčę
K šbožu šłowotny na šōdajč, —
šndra na wščęch nejšpšęčęlom!
Bōmšaj j twojim wščęwjenjom,
Poštaj pučę nam dobročinję
A naš k šbožnowoščej pščewwōbzi!

We wščęšćim jahaŋm nješęstlim traleštwe rošęnawaju šo
wo šitwēdže wozare bōšje možy a byęca n. pšč. šurja = šłōno,
šhas = gr. šos t. j. šerja, šužan = šęimjēt, šwiznu = štuto-
wat (šwiznu pał je jeničęš, šiz je tež polbōžiščo w „trimyrti“ t. j.
w šindublič božej trojicy šđeržam wōstaj). Wščęče tyč wščęch
a nad nimi wščęmi šęzi jato bōh wješčęny „šarna“ = wob-
pšęjčę šwēta — gr. „lranos“ je šwojimi nejšęimjertnymi pomozni-
kam: knęj = wudžęł, dajka = šhmanj, waga = šit. Bog
= ščhtowat atō, šiz będu pščimjenowanam: „angitas“ — gr.
angeloi = šwoj jandšęlo. Šo tym wješćęnym pał špewa
šihwēda:

Wulku mudročę šwoja jęho štuti:
šaruna šłōnčętu pučę je pščipofatač,
Šo žotmje šōlma ščimozy wōbzi šia, —
Wōn čšaham moer doštōlōtne jęč doby,
Še wōbzi jato žrēbiš jęwoje kōbty.

A naščipajzy jęho wščęchowēdomōčę:
Wōn šędžšitwje wščo pščewibzi na šwēčę,
Kož hōpobat, hđęž šłito pōbta šęzi,
Ščtož škrabž čšim šo w najpōtawšćim kucęe,
Še wščitno bōham wēdome a šhwanę.

Ščtōžtali šhodzi, štoji, škrabž šajš,
Ščtōž šhwanu šęj phta abo čšęta,
Ščtōž dwaj šęj škrabž šębož škrabętaj,
To šaruna tež šędžš jato šęzi.

Kož šemja šarunoma je toh' šrala,
šaydalkęe šōnzy njebja šu tež jęho;
šle, wōbē moer te jęho lečš;
Tał to w šapzy wōbzi wōn tež bōbli.

Čhył dale ščęrofoščę njebja šhwalčę,
ša njebųč wuštōł šarunęj tom' šralej;
šy j njebęš pščihšiti jęho wobšōnjerjo,
šiz j tyžagorom wōčętom šwēt pščewibzi.

Mjes šemju ščtož je a mjes nješękami,
To pščębta, to šhaje šral šaruna;
Wōn ščę čšłōwšć wōčov šhwalčę
A dšęzi wščo, taž šłōtu šračę, w ružy.
šajka pobōžnočę namata šo tuby na 139. pšalm a druže
šibšife muprajenja! — šak wjēle pobōžnego na šibšife „šōpu wa
bohu“ wo špęčšaktu šwēta podawa šihwēda w 10, 129 n. pšč.:

Tu njebe bytnoſeje, niz njebytnoſeje, Niz mroćno žane ani njebo nad nim. Šdže hiba ho ſcho to p' zjeje woli? Wě woda juž a ſtabočjina bjes dna?

Niz ſmjerceje ani njeſmjerčnoſeje beſhe, Niz njebe biſheceje djełny wot nožb, Paſ jeno ducha bjes njejejoj' ducha. Eſanluſki duch a ničo njebe nad nim.

Wě mroćoſeje be mroćno ponurjene, Wě ſpoczatu wcho w mjerwie ſołnowaſhe, A puſtota be na wicheł ſołnowanju, Wicheſ cjołpinu paſ jeno doby ducha.

Šo poeža hibacj w nim preni naſhon, Šo hibacj prena ſaſtrica žiwoh' ducha. Wſjaſt buča wuſkideſi w njebytnoſeji, Eſchtož mudry i roſpudbeženjom pilne bada.*

A preki pſche wcho pſhecejeje ho nita: Eſcho dha be delſak abo ſcho be hortacj? — Tu moztowjo a tamle bejſe mozi; Tu domijna, — ja tamnyj požadanie. —

Dofež na tym, ſnadž hižo i teho ho ſpoſnaju ōbate aſonaryž a podobnoſeji Riſwedny na naſhe ſwiate piſmo, ho paſ tež ſpoinaje, ſo je — taž liſneſki eſtju wodu do ſudobja, eſtim djeje ſteji, eſtim wjozj ho naſpoda njerjada — pſchirunaſch-li Riſwednu i poſchjſchimi wedomani a i njeſchjſchimi ſchinduſeru, ſo je eſtlowieſtmo i p'wobani wjele bliže italo pſchi prawej wjerje do jeneho Woha, duži podbiſcho pohaniſki ſweti. Woh doł, ſo by naſa njeſchjſchi narod kroceje njeſchjſchit do ſady, ale i ſchjſchimi do-p'wobſchirnowom (Wſit 3, 13) ſapomni, ſchož i poſheda je, a ſtejal ſwetu ſa tym, ſchož i p'jrodba je!

Dóit ſareho kandidaty.

Wěch hižo 39 lét ſtary w letce 1806 djeſi 23. junija a bybſch w wjeſchje wſny w Delnej Kuzhizy pola ſwojeje ſtaruſchje mackeſe na jeje wumjeſtku w niſkej malej ſmucizy. Šato rano wozuſežich, ſaſtineczachu ſwony bliſſeje zyrkaje: be njebela. Wěch jara ſrudny, ho dopominajo, ſo budu naleto hižo 40 lét a pſhezo hiſchjeje žaneho ſaſtojniſtwa — bjes móžnoſeje do mandželſtwa ſwupic. Njeſchjſchi džel moſcho žiwjenja be ſaſchot, a ja pſhezo hiſchjeje ničo njebech, hač wulgy wučenyj maſiſter, ſhudy kandidata. Škoby mi ſchowaleſe, kožby mejeſeje mie rad, ale ničto mi njeponowije. Druhy, toſtiž ho njebechu ta p'rozowali taž ja, bechu ſhožowniſchi; mejadu ſaſtojniſtwa, mejadu mandželſtu. Ach, mi paſ bechu ſaſche wſchitſke raje młodoſeje, mi ſpadowachu wſchitſke ſony rjanych koſchj czołow! Wěſe teſeja, rže jwabudu taž w ſworbje, taſ w naſchj žiwjenju. — A woboha ſiſtka! Tež wona durbjeſeje doſchje, taž rjana ſweta na wypoſej horje, bežej njeſhata je ſwojimi p'ychymy kſeniženjami czołwieje wočto woliſchewieč njeboje. Šaſly ſwupich mi do wočow, jaſo ho na nju dopominich. ſiſtka beſhe hižo 11 lét moja ſlubiena njeojeſta. Wělna a podobna Eſebowka beſhe wopoluſhežena a ſabyta na ſwedeje, runje taž ja. Na mje wona — hižo 28 lét ſtara — jeničezj eſaſalſhe.

Wſchitſto w pſchenyſchjſchj bech ho ſwobeleſt. Š dobom ho ſaſtapa. Wſitni ſaſtupi. Wulki a eſeſti liſt mi pſhepoda; durbjad 40 pienjeſtow ja njuſ ſapalceſki — žodny to ſnadny wuadaw ſa ſhubu kandidatuſtu moſchjen. Za wotemrič liſt a čitach — čitach, a mojej wočji buhjeje polnej puſlow. Wołozich liſt — čitach i noja. O ſiſtka, o ſiſtka! Eſcho moje ſhože wopſche?! Kaſta radočej, kajte wjekele! Wreč ežetaju eženne čaſy, kſny ma wſcha nuſa, wcho horjo, rožowny wotewerja ho pſchjſchod pſchede mnu. Padžeſ na kolena, pohliſchj ſwoje čolo a ptaſach p'neje puſly njeuprajomeje radočej wje ſwojim žiwjenju, ežatowach ho Wobu i zyle wutroba ho ja taſtu wulku ſnadu a dobtrotu. Liſt beſheje mjenujazy wot jeničeho pſchewela, ſararja bliſto Wudychimna w Sornich Kuzhizach. Temu beſhe ho ſlončanje radožilo, jenemu hrabjeji, jemu pſcheweljenemu, mie naležničeho ſa ſararja poručeje. W

* Wadacj = forſchjen.

tutim liſeje móžach ho i wětoſowju nadžeje, ſo tamne meſto doſtanu. A temu mejad biſhece nadžiju, ſo mje, taž mi moji pſchewel wpaſaſhe, kſneſ hrabja ſa wučerjeja ſwojeho jeničeho ſuna wuſwoli a ſo ho pſchot to, ſchož be w ſpocztku mojeje ſiſtke bla jara wažne, moje dobtowy biſhece pomohča. 15. otobra durbjad i wětoſeju do Wipſta pſchicž, dolež tebu ſneſ hrabja, wot pučowanow ho wročo, biſhece leto meſto beſchje. Tam ežyſheje mi ſwericž, hač mje ſa ſararja wuſwoli, a ho bu moji nowe ſaſtojniſtwa naſtupicž. Wotazija, wot hrabje podpobana, leſeſhe hižo w liſeje. Taſ beſheje njeſnadžij moje 15-letne žodanje duplejnene. Wěch wěty, ſo ſym ſrudne čaſy ſlončanje pſchewinty. Wona radočej ſthabžeſheje wě mni, radočej, toſtiž njebožach wumerečej.

„Ežen mojoj' buča haſle ſwita A duch a mozy wočuſeja.“

Wotaziju w ruzy bežach ſyndom i ſwojeji ſiſtji, kotraž kſny naſcheje wſy bydſheje. Za namatach ja hamu. Wona ho dſiwaſhe, jaſo mje wuſlada. Ežyſch ji ſwoje wjekele wuprowečadž, tola žaneho ſlowečja wuprajicž njebožach. „Kaſte njeboje dha je Tebe pobehečo?“ wopraſaha ho ſlončanje ſiſtka ſhynkwoje. „Ach ſiſtka, ach ſiſtka!“ wupraſahom. „ſrudno a wuſchnočej djeje ſym ſwucženy, tola wjekele a radočej je pola mie rēdo i hočom.“ — „Wjekele? Wjekele? ſromuſchj prawje?“ wopraſaha ho ſiſtka, a wutroba, džežazja radočej juſhewjeje ho w jejnym wuſchju. Taſ rjana hiſchjeje moja ſiſtka jenje byla njebe. Wſchepobach ſwojeji pſcheweljeny liſt. Wona čitahle. „Sa du i tobu, bežej-ſchj ſchj“, wotmolwi ſpſchneje a ptaſaſhe kuſly wjekeleſeje. Wěchmoji ſhožownaj, taž jandžeſjo. Wſchajſt namaž neito žiwjenje polne rožow ſaſchewaricž.

Wreža, itrač a ſtaroleje bechu ſabyte. Šato hiſchjeje powjebachmoji, i nowa ſaſonata, a teſtož mi bježomjo ho Wobu dſawowacj, ſo be naju p'roſtutu dopieliti. Kaſ derje namaž beſhe, jaſo ſwony rjenje ſwoje jaſne ſhki pſchot pola a nowa ſečelucha a jaſo i tſbož etowto móžnje ſheweluch ſhwalſy ſa dſatny wopor ſaſtinečja!

Šaj, kſineceje, ſwony kſineceje, A hrabjeje pſcheweleje.

O ſhaczeje, htoſy, ſhaczeje Nam rjane ſheweluche. —

„Šo ſamo rojumi“, prajadž i žurſtwe ſtupajo, „do ſarſheho domu njeſaſtupajo bjes mandželſeje. Třebam dobru, ſwetu ſpoblu. Wſchje tebe durb to tamny žub dom ſa mje do pſcheweljeje domotny pſchewotwočej.“

Wpſcheweljeny mi bur, toſtobož džeſči bech wučit, ežyſheje mi ſwoj ložji woſty i pučowanuju do Wipſta požečej, ſchož i dſatom pſchjſchaj.

Wěde runje jara njeemertne ežaj. Wſcho be na bitnu hotowe. Wulki ſtaj ſteleſheje w ſhuringiſkeje je ſwojim woſſtom pſchewiſchju móžnemu ſheworeji Napoleoneji. Na to wſchitſto moja ſiſtka a ja malo težſowowachmoji. W Warkine bechu wſchitzy pſchewebdežen, ſo Franzojwojo doſpolnje ſiſtji ſyndom ſabo pſchot Wſchjen ſojnu. Šo buch preni byl, kiž ſlawu p'ruſheho woſtja ſanoſcha, bech pſhego do p'weda wječ a dwosečji ſheweluch wuſkžel, w toſtruch ſwawene bitwy a moje dobučje naſheho woſtja ſhwalach. Taſ mejad be ſežedemu ſhewelucheje jeno wjech abo meſtačto pſchjſchajicž, bježej be ho hitna bila. Nadžijach ho, ſo mohł ſa tute taſ ſhwalobne woſtne a dobučejſeje ſpewny wot naſtanitow nečto ſlow hronowno doſtač. Wſchj pučowanuju do Wipſta, ho rojumi, njebožadž turbn wažny ruſopſiſ ſabječ. Eſsano móžach tam hižo p'neje ežyſchewčej, dač.

15. minowza džełič ho wot ſwojeje lubeje ſiſtke. Njeſwepjadhy hiſchjeje, kaſ wulgy njebožowany be tuton djeſi ſa Wruſkom. Ežyſchj wuprawbjeje njeboch hiſchjeje wewit, ſo je Napoleon pola meſta ſemny jich zyle woſtjo ſbit a janičej. Kaž ručeje ho i Wipſta domoj wročečji, durbjeſeje hwač bučej, a na to ežyſch je ſwojeji ſiſtke ſyndom nowe ſaſtojniſtwa naſtupicž.

(Wotrazowanjanje.)

Sprawnoſeč ſo dani

abo
Wjeje malo i ežeſtne,
Duſiti wjele i leſeju.

W ſkromiačy bydſheje ſwurbane ſurji, ſhudy muž, kiž mejeſheje žonu a ežyſchobu džeſči ſejuwecj. Sprawny paſ be, to wſchitzy wo wſy wjebjadny. Teſo bla, hbuž mejadu lužjo nečto

w męście wobstarac, dha woni Żurja pōstlacu. Żedny dzeń bęćke jęho wjeńny knęs ł bebi fatował a prajit: Żurjo, dži hny-dno do męsta, a wobstaraj mi tam tele listy. Żurbanęz Żurij poda ho na pućz a bęćke wjećke po drōby do męsta. Wōn bę dobry pęćk a njebręćke ho horje. Na pućzu jemu wjećke myćke pjećes hłowu dęćku. Wōgęje spominajće na tōn drōpi czał, io ho dęćki doma bōle fa hśłom prajćeja, dęćki ludžo fa dęćkom, a io ma dręje nōż w jału, nićzo pał ł kranju fa wōbōje dęćki. Hoj, w tym czałku bę nęłora namowa a maczćina wutroba łłoracćina a tu prōfimu: naćz wchōny hśłęd daj nam dęćka, nęłotręćki nutnićko spchowomajće dęćki herat. Zał ho tęż Żurbanęz Żurij dęćke na pućzu do męsta; wōn tu schwōrtu prōfimu nutrie sprowoće a pjeći tym na żonu a na dęćki myćkeje a na swoj żodł, kiż mōgęje schchowajće, dotęż bę prōfimu.

Glaj wśchaj! prajajće wōn na jęno dōba a śhiliwajzi jo posbēće mały hwiatł, do mōdręje papjery jatalenaj, a na fornumż itęćke: 100 tolet papjercanaj pjenęs.

W pręnim wofomiknjenju ho myćke radosęje w ntm hibaćku a wōn pjeći bebi rjęny: hdyż je nula najwjećka, je pōmōż naj-bliźka, — 100 tolet — nić huj tu bobaty miż; — tōl wjele hiećke žęnie mēł njejśy. Ale w bliźkim wofomiknjenju hnyknyćki ruzy ho modlećke: njejedź nać do spytowanja. Krowiku wōn tōł smęrom itęćke a pjeći bebi myćkeje, tōn, kiż je pjenjeli hśubil, je tēż wēćke trjeba. Za hnyć czał, io hnyć je jemu jaćo baćz mołł.

Żurbanęz Żurij ho wśchubōm wōshładowajće, ale nićdō tu njebē, toćoz jo jo prajćęz mołł, hać je nićdō hśubil. Duż tynny wōn tu papjery do jała a dęćke bale. Za pał jęho palećke bać belki wōhen a spytowac pjećez jaćo ł njemu hupajće a czaćke jęho narećęż; showaj bebi te pjenjeli, te mōga tē wjele pombać; tak mać hnydōm hśłęd fa hęje a fa żonu a dęćki, a tōn, kiż je te hame hśubil, mōje je wēćke parowacę. Wōn pał pjećez jaćo ho modlećke: njejedź nać do spytowanja.

(Pōstacowanje.)

Njeđzela a hwiatny dzeń.

Luby Bōh je ł njebęż prajit:
 Sčęćęz dnjow, cłowōće, hnyć czi stajit,
 Na tnyć prōzju ho a dęćaj!
 Sčadomy te mjeći hłow a spmęaj:
 Czećęz mōj dzeń a hłowu hwiata,
 Twōjęj dućki ł hłowu date;
 Sčyćoz huj hśihajł njeđzela,
 Dućki hśłęd je w tudyżnju.
 Sčyćōz to njęcha, — żohnowanje
 Najlęćke ham bebi kranje;
 Tole, lube dęćkatka,
 Sapićęće do pomjatta!

Wśhelake ł bliśka a ł daloka.

— Sčadźęny tudyż hwięćęćke Drajđjanfke hłowne towar-
 stwo Guntaw-Adolffste hwiataw a Wuhdyćinje mōje łtęćki hwięćęz, na fornumż ewangelle žiwjenje, w naćim hwięće jęćezaje, na najrjęćko na hjawne štupi. To bęćke hwięćęćjanfke žiwjenje w najwpyćhćim myćke; ho njebręćkōm wo pichimajęe katolfskeje žyćkwe, ale wo luboćę ł wōsbrōjćęnym wērtowarar w wutranju; ho njełōdracu pjenjeli, ł fornumż by ho njemęra pichęćwajęćch katolfskich mytowana, kaź ho nam porokuje, ale dary luboćęje ho damoacu fa pōpłnjenje ewangelleho žiwjenja, hđęćkuli ho hiba a pomozy hłaba. We wśchęć rjęczach a hwięćęćjanfke pędowanjach bu to w jęnyu dęćku wuprajęne. Ewangellema žyćke ho njęziwi ł hidźęnyom Kōmfskeje žyćkwe, ale ł Kņęjowym cziřim ewangelisom. Wōh je ł njej — a my hny tēż hwięćęjenjo! Wjele duchownych ł bliśka a ł daloka a wjele pichęćelow dobreje wjećy bęćke ho hīzo pōndęetu wjećoz w „krōnje“ łećcho, hđęćkō wo Drajđjanfke towar-
 stwo witaćęje a duchownaj ł wjećoznjemje Kņęjkeje a ł Kņōjanfkeje wo hujęnyć wōbłęćnjōćęch w hwięćim wōsbrōjćęnymaj wōbōdo-
 maj rjęćęćhaj.

Wutoru pōpōdnja wōtemri hnięz wpyćhćki konfistorjalny radži-
 cęł D. Dibelius hłownu hromadźijnā ł modlitwu ł Bohu. S jęho
 ľaborjęnje pōstrkowajęće rjęće, w kotręż wōn na Żana Wjęćichaj

Wskłomęćkeho potaja, kiż ho runje pśchęd 400 lętam, 30. junija
 1503, narodził, buđ jęnoż wuśbęćnjene, io je 2092 wōbadowo we
 wśchęć krajach, kotręż cħędzja wśhite podbjęrane bęćz. Tōn krōć
 jo 36,700 hr. wulfić a mjenjichę popjierom rōbđęłi. „Wulfi
 dar“ (7000 hr. a ł temu hwięće 3271 hr.) doła Padelęsdriffa
 wōbada w ħobęćkaj horach. Wopōdnju bęćke žyćkwinfi łongert.
 We wjećoznję hromadźijnę, na kotręż jo tēż najćij Sęrbōj,
 kaź hīzo wjećoz jryrōj, w nadobnej łećbje wōbđęćkica, duchownaj
 ł dialpory (ł wōsbrōjćęnjaj), jębny po drubim wo nuly a pichęćę-
 ćhanju ewangellećch wōbadowo njęs katolfskim rjęće, hwięćęje wo
 mozy ewangelija wōspōłacjōdu.

Kaź wutoru wjećoz, tōł ľalkinczachu tēż hřębu rano w 7 hōđj,
 hwojny ewangellećki žyćkwoj, io hędu ludžom hłowny hwięćęćki
 dzeń pichęćowajęće a na kęćęke pōryje. W 9 hōđj, cħęnjęćku
 męćęćjanfke a Židowfke dęćki do Wōjeje ľkubju fa dęćki do
 Warięnjeje Marćęnjeje žyćkwe, w kotręż hnięz wpyćhćki konfi-
 storjalny radžićel D. Dibelius pędowajęće. S dōbom pjenjęćke
 ho Włchajka žyćke je herfifim kęćęćerjenaj. Tęż hnięza wućerjo
 ł pręnim rjadowanym Wskłomęćkeje, Wurfęćjanfkeje a Sęaol-
 ćzanfkeje śkule bęćku pichęćki. Żyćkwinfi hřor pod wustojnym
 najwjedowanjom njęsa łantora Kłepłerja hřęwajęće: „Wchidž,
 hwiatny Ducho, ł njebęć ł nam!“ Sęawjećęćki pędat, njęsa forat
 Wřōłat-Prōdijćęćjanfki, łatozju hwoje pędowanje na Żel. 49, 15,
 hwięćęćnję wōbđęće pichęćkō: „Ewangelleja žyćke, njęsawōm
 hwoje dęćki w żyćkwi! 1. Pōłtat, io by tu pōpłnka łe śhlytne
 dęćki w żyćkwi! 2. Dōpohaj ł žiwjenje tym nowonarōbjenym
 dęćcom, kiż cħędzja jime bęć!“ Njęs wjagorym herfifim duchow-
 nym, tēż ł wōbodu hnyjęćny pędowanaj wchjōpōłkuchacu, bęćhaj
 tēż njęz duchownym Herrmann ł Nowomęsta Pola Wjęćkif hōr a
 njęs Włłit, fa kotrężnj wōbodu ho łolleta ľberajće. Najćij fa
 wśhite dobre ľfufki tajnje wupornomi Sęrbija daricju 281 hr.,
 w kotrężnj je ľbera Sęaolćzanfki śkullfki dęćki, 5 hr. wu-
 ćzinajca, wupłchimajęna. — W Pętrōwfej žyćkwi łatozji njęs
 forat lic. theol. dr. phil. Nlning ł Włfpa, kotręż na je w lęće
 1880 na Wuhfym Gustaw-Adolffim hwięćęnjem pędowal, hwoje
 mōgęne pędowanje na Żana 4, 35—38 a wunjedowajęće: „Wō-
 ľbęćęćke hwojeje wōćki a pōhłabajće do pola Guntaw-Adolffsteho
 towarfstwa! 1. do bōbacę žohnowanęho hwięćeho pola, 2. do
 žohnowanja polneho žnjewocho pola.“ Kōlletta wunjeje 659 hr.
 66 up. Njęs darani, kotręż jo pśchęd Wōjny woltarjom me wul-
 fej łećbje pśchępōdaję, bęćke dar herfifich wōbadowo najwjećki:
 1000 hr. Wōh ľaptacę Sęrbam jicj pjeći wōłbacz a nęlo pjeći
 rjanym žyćkwinim hwięćęnjem wōpōłatanu hřęwcu a węru a hřężę
 ju jim dale! Namęn.

— Njęs łantor ħatnik w Butezacy 1. oktobra na wunjenł
 dze. Duż ma ho męsto w bliźkim czału ł nowa wōbđęćkij męstow.

— Njęs łandibat Włęćas ł Wchidžęje je ł pręnim ľuljom
 jato wućęje w Włłopjacz wutrubit, io by ho na hwoje pruhō-
 wanje wōłbōchmanolęće pichęćowac. Wōn po hwojim pruhō-
 wanju jato duchowny do Łupōje pichęćkō. To je jara wjećelazę,
 io Łupjanfka wōbada w blićim czału ľažo hwojeho duchownęho
 dołtęne.

— Nacłki Sęrbija huj po pjeći wōłbje jato Sęrbija wō-
 potalali — jato kławōćwry lud. Njęs Sęrbow je Gřafka
 w Wuhdyćinje dōbłł a tēż ħrobja Arim w Prufkej Łuźij. Wchidžę-
 njeć je ł nowa nařhonika, io mōje ho na hwojich Sęrbow
 ľudźęćę.

Zaliske dōbrwōnlę dary fa wōbōje armenifke hřyoty.

S Kacęćjanfke wōbady:

N. N. ł R.	5 hr.
N. N.	7 "
Wchidžęćkane. N. N. ł W.	10 "

hromadže 22 hr.

W mjenje wōbōćki hřyotow wutrobny dęat

Włćęł, redaktor.

„Pomhaj Wōh“ njęje jęnoż pola njęsow
 duchownych, ale tēż me wśchęć pśchę-
 dawatńjach „Sęerb. Nowin“ na wśchaj
 a w Wuhdyćinje dołtęć.

Sdy-li spiwat,
Blinje dżelat,
Strowja cje
Ssmójbny siatol,
A twój swjatoł
Stradny je.

Sa staw sprowny
Kapoj mózny
Lubojc mo;
Bóh pak swórnny
Piszes spat mórny
Czeritwójc da.



Njed ty spiwat,
Ssmórnje dżelat,
Wskódnje dnj;
Dżet pak swjatoł,
Lubki dnj,
Wstowjny ty.

S njejbš nana
Njed cji łmanu
Ssmółc je;
Sima woda,
Kij Bóh poba,
Wólšónu cje!

F.

Šerbske njedželjske łopjena.

Wudawa šo kóžu hobotu w Ssmólerjež knižicšicyčezini w Wuduščinje a je tam ša šchwórtlétnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

5. njedžela po šwj. Trojizny.

Jap. št. 5, 34.—42.

Wyšola rada je šo šabo ihromaditla muradžeč, ščto bychu cžinili pščečiwno roščazaj zyrtwi a pšchede wščdem pščečiwno japosčitolam, totkiž ewangelij pšcipowje-
dachu. Duž pšimawucjenu Gamatiel, mudru muž, wustupi a radu, kotraž ma dobru myšl, da: „Je-li rada abo škut wot cžlowjełow, dža budže šahinječ; jeli pak wot Bóho, njebudžeje wy to móž ščajecž.“ Mudroščje a boha-
bojnosčez ležitej w radže — a tola je hubjena rada, dotelž cžlowječ w duchownych wězacz s měrom pšchylodo-
wacž nješmė, ale byrbi šo roščubdžicž.

Gamatielowa rada:

1. mudra rada;
2. ale tola hubjena rada.

Ja rada, šo cžlowiši škut šahinje, je wěrna. To cžitamy w knižach biblije: „Widžito cžekło je jato trawa.“ To cžitamy w knižach stwórbj, kotraž je wobraž wščeho cžlowišeho rošiwawanja a binjenja, to cžitamy w knižach šwětnjeje hštorije a Gamatiel woda šam dwaj wščitkadaj s njeje — wo Zhcudaju a Judaschu, wo tymaj dněmaj šbžtarjomaj, kotrymaj je lud pšchitwišat a wonaj štaj tónž wjałoj, dotelž bešče jeju škut cžlowiši škut. Šdže štaj wškolaj Ninive a Wabylon? Kól je je šmėtnej mudroščje, kotraž wulke wučžby jato wěrnosčez pšcipowjeba? Dženka tajši šwětny mudry šwoju mudroščj do šwěta trubi, šudžo jemu pšcipadnu, jutje pšchitwě druži a na-

wopacžne dopoštala. „Jeli rada wot cžlowjełow, dža budže šahinječ!“ Nunje tak prawje: „jeli wot Bóho, njebudžeje wy to móž ščajecž.“ Ščito je šo wščitlo japosčazo, ščičeščijanitwa zyrte šanicječ! Wyšola rada, romšjo tšžerozo, njewěta šu pščečiwno njej štangli, ale wona ma tola to šlubjenje, šo helke wrota ju njebudža móž pščemož. Dotelž je wona wot Bóho, budže wona wob-
štač. Kaji to trošit wošebje w naščim cžaju, šdžež šo nješpščečeljo pščečiwno zyrtwi šbžaja. Gamatielowa rada naščej zyrtwi pšačji.

2. A tola je tola rada po šwojich ščehwotach ša teho, kotraž šo po njej škožuje wopacžna, a jebaza. Wón praji: „Šedžbujeke na tych cžlowjełow, ščto bydžeje mēli cžinječ.“ „Dajice wotaj tym ludjom a puščecžje jich!“ To reka: cžakaječ! To je wopacžna rada, ale tak jich dženka hšičkeje wjele tyšaj myšli w ščičeščijanštwje. To reka, wutrobu dželicž a mješ šwětom a tym knješom tam a jow šhablacž. Ale t cžemu to wjedže: „Woni šawoštaku japosčitolow, šchwitacu jich a šatašacu jim, šo bychu njerečelji w mjenje Želuwowym a puščecžaju jich.“

Woni šo nječabža roščubdžicž a tola šatašaja japosčitolam rečecž. Woni nječabža pščečiwno Bóhu wojuwacž a tola šchwitaju japosčitolow. Tak lošto nje-
roščubženošč do nješpščečelštwu wjeđe. We wězacz wěry nješmėšč pšchyladowacž; pšchetoj žiwjenje žane dšiwadło njeje. To wuczi naš Gamatiel. Wón njeje dalowo wot Bóžeho kraštwu, ale dotelž cžajče cžatač, wón nwtš nješchidže. Duž wšimny šebi t wutrobje tu wučžbu: niz cžatač, ale šo roščubdžicž. To by wopat byto, šdy

by ty haſte na druhim wiđezec̄ chyzł, hačez̄ ewangelijon ploby pſchinješe. Ty tola teſz nječafataſi, hōdž̄ kuſob žito hſje, hačez̄ je kito ſefrawiwo, ale ty teſz hſjeſte, ſo by ploby mēł. A jow ho jedna wo twoje wēczne ſbože! Ničto ho hičječe teho kał njeje, ſo je ho ſahe ja teho knjeſa roſkubził — ale tyhaſy hu ho kałi, doleſz hu doſto ho čjatali. Moſhōubzeni kſcieljczijemjo hu čji jawoſtdotli, wo kotrychž naſch tekſt ſaht. 41., 42. praji: „Woni i wjehełofečzu wotendžečzu wot woblicza radu, ſo beču doſtojni byli, jeho mjena dla hañbu četepicz̄, a njeočeſtachu kōžbu džen w templu a wo kſežach wuczic̄ a predowaz̄ ewangelijon wot Jeſom Khrysta.“ Woni hu w Khrystu mer a ſboze namatali, duž̄ chzebza ſa njeho četepicz̄ a ſfukowacz̄. Na kotry bof chzemy my? Pobojamy ho temu knjeſej i čječom a duſchu a ſwētajmy.

Wōj Jeſu, wōj ja hōm, twōj chzu ja byčez̄ a wotcaz̄ wobſtajnje! Hamjeñ.

K ſnjam.

Dſat a čječez̄ mēł Wōh, tōn miły,
 Kiz̄ nam brōdu johnuje,
 Š tōždym lētom nowo džiny,
 Wōz a trañnojcz̄ potaſe.

Dſat a čječez̄ ja johnowanje,
 Kiz̄ na polu wiđimy,
 Jeho wōzue wobſtarañje
 Deječez̄ a ſlōnzo wobrabzi.

Dſat a čječez̄ tom' knjeſej dajmy
 Šwēwajo a we ſfuku,
 Štatrow ſmilnojez̄ njeowſlajmy,
 Šmilni ſmilnojez̄ doſtanu.

Dſat a čječez̄! doñz̄ ſemja Woza
 Woſhu plob̄ nam potrzebi —
 Hačez̄ do rowa, ſmjertnoſ' toza
 Kſwalmy Woza wjehełi!

Sprawnosčez̄ ho dani

abo
**Wepje mafo i čječez̄u,
 Dužiz̄ wjele i letcz̄u.**

(Šlōnczenje.)

Wo krōtej hōdžiny, jako bē tať dale ſchoł a ho ſe wſchela-
 fimi myhlemi bēžiti, ſaſchizha wōn, ſo jedny ſa nim čječječe.
 To bē woſhebyñ ſnjeſ, derje ſwobletany, na kotrymž bē wiđezcz̄,
 ſo jemu hſleba njeprawočasneja ſe džečzi, hōdž̄ bē žane mēł.
 „Dobre ranic̄“, praji wōn t ĸurbanez̄ ĸurjei, a rjeñny:
 „mejſty ty ničzo namafat?“
 „Šahtoſa ſeže ſhubił“, wotmolwi ĸurij, ſo by wēſty był,
 hačez̄ je wōn tež tōn prawy. Šwajł, do mōdreje papjery jawaleny,
 a na nim ſteji: 100 tolet, nutſſa leži dwazeczzi pječztoleſtičh,
 džeče žujnit.

„Wohladaje: hačez̄ to je!“ rjeñny ĸurij.
 Š wjehełom ſpōdizmanym pohoda ſnjeſ na ſwajcz̄ a potom
 jaſho na ĸurbana, maſny na to nutſ, wučeže pječztoleſtu pa-
 pjeru a da ju ĸurjei. Tōn i wopredta ničzo bračez̄ njebače, da
 ho pať tola narečez̄ a wja pjenjeſ i wuſtim dſatom. Žujny
 ſnjeſ pať praji, ſo ma ho wōn wjele bōle dſafowacz̄ a woprača
 ho dale ſa tym, ičto wōn je. hōže bydił, tať rēta, da jemu hičječe
 raſ rufo a wrōciž ho.

„Namafacz̄ — namafacz̄ — jaſho dačez̄ — je moja njebo
 mačezta pſhezo prajta — rjeñny ĸurbanez̄ ĸurij. A wono je
 wēno, pſchetož je tež kranje, hōdž̄ hebi namafane wēzny
 ſhhowačh a wēch, ičto je je ſhubił. Zamne 100 tolet bychu mi
 na duſoji paliſe, ale te pječz, kotrez̄ je mi tōn ſnjeſ daril, hu prawe
 johnowanje, a tať chzu hu ja Wožu dſafowacz̄, hōdž̄ jimeju blēje
 džiłi tpožen hſleł ſa mnje a ja moje džečzi. Tōn, kiž je ho dženſa
 ſarac, budže ho juťje tež ſtaracz̄. Šallujuja.

Na to džeče wōn ſhwatajo dale, a wutroba jemu tať loſha
 a wjeheła hrajede, ſo w prawym čſhoju do mēta pſchidže. Tam
 doſta wōn pola tuch luži, hōjez̄ mēječe liſty wotebacz̄, pomafu
 a ſaſkſenzu pima a dače hebi derje hōbdečez̄. Wa dopuñcz̄ bē
 jemu hičječe wjele lōžo, pſchetož w ſatu mēječe wōn dobuču mdu
 a pječz tolet wječe. Tať do ſtromiz pſchidže a pola pječtaria
 nimo džeče, ho jemu nowopječene poſtruy pjeheł wotrom rjenje
 do wōczom hmełotajach; wōn ſupi hebi dwe a ſhwataječje domoj.

„Kaite pať tam wjehełenje naita, hōdž̄ nan ſ dwēmaj poſtu-
 tomaj hſleba i burjemi nutſ ſtuy. Dženja bē tam runje pſhiny
 džen był, dolež̄ žaneho kuſta hſleba njebeču mēł. Duž̄ juſtachu
 wučiſte dweječez̄ džečzi a ſhwatajuca ja blido, ſo bndu jedli. Ale
 nan praječe, naprječbu ſpewacz̄ ja blido, ſo bndu jedli. Ale
 džečo poča ſpewacz̄: Šoj, knjeze Jeſom Khrystičez̄, a budž̄ naſch
 hōičez̄, a pojoñny, ičtož hu nam wobrabził. Tať beču to
 wſchizny hobu wuipewali, wučeže nan nōž a wotra ſōzdemu a
 wono jara derje hōbdeče.“

Šlōi pōdžił pomjedachce nan ſwiojm džečom ſtawiny i tymi
 pjenjelami, teže te pječz tolet na blido a ho hmejo praji wōn:
 hlačeje, ja hōm ſto tolet temu žiemu žiejesej požez̄i a wōn je mi
 hmydom na žyle lēto dañ pjenjo do predta ſapcazil.

Božojna mačez̄ pať ſtuyi ſwiojei ruzy a rēčječe čjiſhe ſe
 hwojm knjejom. Wotom džečeje wono: hlačeje, lube džečzi,
 ſprawnoſez̄ ho dani a leje malo i čječez̄u, dužiz̄ wjele i letcz̄u.

Wo doſonjanich žnjach ſajta drobi čjaž a blēde liſta ĸurbanez̄
 džečzi ho jaſho četewenjadu. Tež naſch ĸurban jaſho wožiny a
 ſhwalečeje Woza ja te pjenječ, kotrez̄ beču jemu prawje i pomozny
 pſchidže, i čjaſom pať ſobu wōn tu žyl wēž. Tať ho hōdy
 pſchiblizowachu. ĸodownicz̄u beču wſchizny te mjſi pohyli a jaſho
 ho džečzi Wožeho džečzca ſwječelachu, pſchiblizowaleče ho t hēzi,
 hōdžez̄ ĸurbanez̄u bydolachu, pōitni.

Tōn ho wēječe myli, praječeje mačez̄, ſo wōn t nam dje; my
 tola wot niſcho žaneho liſta njeoſtawimy. Ale tōn pōitni ho
 njemyleče; liſt, kotryž wōn njeječe, bē na ĸurja ĸurbana
 piſany a bē porta ſwobodny a na nim ſeječeje, ſo 5 tolet nutſſa
 leži. —

Duž̄ ho wſchizny dſiwachu a njeowjedachce, ičto prajicz̄. Nan
 čjitalče napriſmo pſhezo i nowa, wſchi hebi myhlo: to mōžno njeje;
 jow je ho wēječe ſmyſta ſtať. Ale hinať njebi; tu ſeječeje: na
 ĸurja ĸurbana w ſtromizach; a jaſho wōn liſt wočzini, wupabež
 pječztoleſta papjera a nutſſa ſeječeje piſane:

„Dolež̄ leje mi tehny na drōdy do mēta 100 tolet wočzili,
 mjenujzy ja bečez̄ je ſhubił, a wy bēčječe je namafali — dha chzu
 ja dſatomnje dañ wotwječez̄, taž je prawe a ſodne. Naložeje ju
 derje a wučeže hwoje džečzi ſprawne byčez̄. W božemje — a
 ſtrowe hwojate dny!“

To bē liſt a hewoť tam ničzo njeſteječeje: žane mēto, žadny
 datum, žane mjeno njebē pōpiſane.

Jaťo bē nan to pſchidžatił, jaſozca wōn wjehele ſpewacz̄:
 „Budž̄ čječez̄ a ſhwalba wjehełanemur, kiž wōtž je wſchječe
 raby, kiž wſchlefe dſiny čzini tu a dawo wjele hnadu, kiž
 juſto ſrudnym pomhał a je dale trodſchowacz̄ jich chze, čječez̄
 Wožu knjejei daječez̄. A wſchizny, žona a džečzi, hōbu ſe-
 wachu. Nan pať wia tamne pječz tolet a ſapcaził hwoj doſh ja
 hoſpobu. Jeho wutroba bē polna wjeheła a mačez̄ praji i džečjom:
 wy džečzi, hlačaječe, ſprawnoſez̄ ho dani, a luby Wōh w njehebačez̄
 ſežele dañ w prawym čſhoju nutſſa a wona. Duž̄ njeapomniče
 tu ſchuzez̄.“ „Wobł ho a dži po Wožeji dſečez̄ez̄, čzini hweru, ičtož
 ty čziničez̄ maich, dha budže ſože w twojei hſežzy, ty Wožeji hnadu
 wuſtawiačez̄; ſchtož Wožu wſchōn ho dowēri, teho wōn niſhdy nje-
 puſchjezi.“

Wot teho čjaſha kōzde lēto na hōdy ličził jaſho pſchidže a
 pječz tolet hōbu, a kōzde lēto beču wone hlydny ĸurbanez̄ lužom
 wuſta pomoz. Woni ho Wožu ſa to wutrobnoje dſafowachu, a
 wēječe je tež tōn njeſnaty dobročziny dawat pojoñnowany był,
 pſchetož tōn knjeſ w njehebačez̄ ſapiceke tajfu lubojež do huihwo
 žiwjenja.

Dōnt ſtareho kandidata.

(Poťrocžowanje.)

16. winotza jēdžez̄ wjehełje je wſhy won. ſnjeſ a pohōnez̄
 w jeni wōſhōje. Wotazija a dobučezkefe hōmyi wjeł pſchewodžacz̄.
 Njebo mi rjany džen pſchipowjedaleče. Šerki, doły a runina
 hſbolachu ho w trañnym bēhſchzy ranicheho ſlōnza.

Kinje plaćiti ispravachu,
Wohu czelej a hwalu dachu.

Puczwowach sroble a pichidniej przeni dzień hać do Zurobaha, hdziej pichonowach. Też pichach haćle tuż przeni list lubej Hili. Szamo w nozu njenamafach miera; dżerajach wojnje naitupne przedawaje. Najajta jehdych dala a pichidnych do hołczena, hdziej go wo wulkić bitmach naidchego trala i Napoleonom rieżdže. W Chiriniglich horach a lębach — powjebachy — leża wulhdže cżła Franowow. „Kaf i Napoleonom itej?” wopracachy go hpechaj. „Wotwy!” — „A marchal Vannes?” — „Wotwy!” — „A Dowski?” — „Wotwy!” — „A Ney?” — „Wotwy!” — „Wicho morze! Duż niemadžach go sroberzej, waczejzech swoje hlawije ipewy a cpechj je i czelej hlawnyj frajanow wolditim cżtać. To pichidni go hčedjini, jaby mje hebzajy, je mni a lajcheta: „Ach, hdy by Wch chyl, to by temu wicjemu tat bylo; tola ja wem, i wetołozju wem, Napoleon je dohul, naidh tral je htu a naidh wojsko je lanicze!”

To hčedjaniwchj sroćich go a sabuch swoje tortaciste spewy. Wulce njebože — a ja do Wipfa? Kaf lubu wojskeje Napoleon le swojim wojskom prjedy w Barlinie bęch, haćz ja w Wipfa, a tat mje a moju Hiliu dżeljeć. — „Ale wulhak go tola berał wulkić sradowachy a wulstach. Żodny dżim, to teź ho ja bęru jaho imkowach. So bęch iterje wulku powjeczj hłomi, puczwowach dale, lećach na droży cżjodbi wojakow, tofjż po baczju mój wojska pichidnędzaju a do Barlina hwalowachy. W jency wuj bęche go wulka cżjoda lubu sełcha; wołke fjehej wulhadach pichj wofnachy bramocwiczki wojakow, hualow; wunje itejachy piched hęchj.

„Scho nonewo?” wopracachy go je swojim wojskom lafawichy.

„Ach, mój Wožo”, jawola stara moćerka, „tral je wosja pichętral je hbitu, Franowojgo hu hjo na puczu do Barlina; hu sa hodżinu jom!” So rołumi, njewęrtajaj sa tral sejdne powjeczj; tola dofej chęch wetołozj wjedzej, lasnupich do tamneho hołczena. Ws a tonja woiatak na dwojce wofnach. Wchitje itny bęchu pichjepieljenje i woiatak: pijachu, jehdžach, powjebachy, hafrowachy. Żabny njebe wjechje. Wchitzy rieżdžy wo twanacj a njebożowncj bitwoje, wo blisim njepchęczela. Za njewjedžach, scho cżinje. Szodžech go sfončanje la bido, fowich hebi teź farancj hubińchego pima, to bęch j wojakami go kosmowaj wo bitwoje a dobyćju. Żo hmituju pak hjo wjechji dżel i nich woleđaje; bęchi hęchachy, go dale jehaju. Za teź stnu wopuńchęchj a wulhadach — o itraj! — so mój „Vandauer” i wulkim hwalowom priedeja mjes tymi jehdnyim jehde. „Wch iče go pichęladati, to je mój wos”, wofach — tola pobarom. Wotomif — a niczo wjazw not mojeje drożki njewjadžach. „Smęćućeje go”, prajeche sfončanje mużik le mni pichitupowichj, „ranjem wulch, trotehoz ju do waldchego waja potožili, pōczke mam i wetołozju dżerha hjičęche tonja a wos naid.” „Scho te ton wofaj?” wopracachy go; ničto njewjedžeje wotnolowicj. „A hže jehdęche i mojim wofom?” Naidto njewjedžeje. Bęchj go droh, po fotezej bęchu wozajy wotjehali; tola ani wofa ani tonja wjazw njewholabach. Dżen sańdže a bōryj hmitajche nowe ranje, ranje 19. winowaja. O itrudny to dżen ja mje, wot frotehoz bęch telfo sfoja go naidžal. Żadach, prochoch wo wos; ničto ni njepożęji. Scho dyrjach w tajej wulj iawoćęczj? Pōbach go sfončanje itrudny do njewboža a dżęch pęchji dale do Wipfa; wylchaj, so budze itnes hrobia m i midoćejimje pomhacj. Bōchy ispravach hebi hęchulchj a nożowach wjechj do wreda. Njufo letowach wojakow a wjele wofow, na fotechjch franęchj wjelechu. Kinje nimo wjelešęche cżjodbi dżęch, jato mje nečto i mjenom jawola. Wchjch, po baczju wjednić zleho polka, pichidni je mni. Nęsto dafle jeho jainach. Bęche to mjenajzy lieutenant, foteh ję nęchdy w naidchj wby na hęchim dwojce dohji cżah pichędwat. Żortnje jeho rad „Khorlu Wulche” mjenowach, dofej ho i tym hwalęche, so je tamny mojom hęchj i wetołozju jeho wōzj a so w nim hjičęche jeho duch fneji.

„Dže dha wuj tola dżęche, fnejs magitje?” wopracahy go mje. „Wch dżerha hjičęche do Wipfa.” — „To njęje wjazw wożno.” — „Ale ja tom dyrjaju — dyrjaju tam hjičęche dżępa.” — „Wojeida, jeli chęšęje njepchęczelje bajonnety jainacj. Wjele sfoza na puczi!” Żafu to prajeche, jehalajtaj runje dwoj hulanaj nimo naš wozajo: „Franowojgo ju tola Żorgany Wobjo pichelje!” Wōry tu hu!” Bole haćz priedy hōlchje zofajche nęsto wojsko, foteh Khorla Wulki nawjedowachę; a ja — dofej tola ham njepchęczela itajęz njemadžach — cęhnechj i mni. Wobwozjo hrobiej a Wipfej hōrjaj, jabuch jaru, dothod, hwaš, hamu Hiliu, hwoj žyly raj, na foteh bęch itajnje myhiti. Żaf bęch nęsto jašo hōwōwnje

kandidata, i pōrdnēju wołhaju, hčudichi haćz žyfwistka mysch; njewjedžach prawje, ičto je wchęš bitwu pola Jęny wjazw hūhbi, haćz Bramocwiczki tal abo ja.

„Sobudu swoje njebože a du i wami”, prajach i swojemu pichęczelje, „a prochu waf, so bōhjęče mje jiwcho domoj dowjedli.” — „Żaf je prawie! Sęle ho wan njewpōdže pola naš. Wchahato mam hjičęche nalo kompanijnj dobrach, imajimych wojakow, tofjż ho žanęho franowstęho njewdōżinta njebaja. Hdy bęch tola hjičęche fanonu męł, wopravudže go njęchj hōhij regimentow tajchj njefragitnow fofa. Bōjčę, itnjeje, wulstow waf ja priedarja hōwōwnje polka. — Wo wulkej cżjōdže drubich lubji hęchj hjeja la woiakami a jainach bōryj marktenberca, fotehž na wylchow jara hwarjajęche, ho hu i 200 000 wofakami tola hjičęche wot Napoleona go hčej dali. Ża njewjadžach i temu wjele prajęz, dofej i tajim wulkim wojskom bitwu hūhbić, to drje bęch sfončanje teź dołojaj.

Schjtri dny bęchu sōlste. Wjehajmy 200 wojakow, pichj tymi hmo dweju dragunajow a ičęchjoch trompetajow. Dawno bęch hōlomat, to chęchje mój wulch wajuje węzy wuwjejcz. Wjechjō bęche go pichidlić, dżu jawola mje Khorla Wulki i hebi. „Kinje”, praje, „jeno me wojnje mōže wofaj hwoje hōje cżinje. Wōšom lęł hjo huj lieutenant, mam to wopravudže haje; nęsto abo ničdy dyrjaju go i generalje pōhęhjęcz. Naidžim ho, so priedy haćz i Wōdřeje dohđęšim, wojsko dweju tuhaz wojakow nabradowaju. Naidžim go mi to, njepchęczelje hjo šetro hčedjōžę, a wjedłate hlawne stufi wuwjejcz. Luto hwoje sfatrdnje wojsko sfončanje najęjemu tralaj pichidwaju. Sžjo wōdu, tal go wōn mi a wam le hōwōjnajomy wożkowaj dżafuje a tal lieutenanta la generala pomjenuje.” „Kinje”, dżęche dale, „dawno huj pynul, so priedafitno prawe powołanje la waš njęje. Budžę wofaj, mój generaladjuant! Wōžu Waš dęre triebacj. Dam wam naldowitni, mōdru wojsklu drauju, mjez a tonja.” — Strōžich go jatrachęje pichj tajchj hłowach pomylhjęch hebi na hwoju lubu Hiliu. Tola chęch hebi chęch. Na druhi dżęh hjo bęchj na tonu i njęczom tejprawoje. Ale bęch wobiamlunt, to ničho francj njęcham. Wōhj nowy general jawola žyke wojsko hromadi, wulstoli hebi nowych wylchow a podwylchow a dżerčęche priedu hōwōwnju rēcz i swojemu wojsku. „Wrajta”, dżęche, „huj wulch, to hmy powolam, bramocwiczki njeno jašo i czelej pichęnjelje. Wem, so naš wylchuch dach naidich wulchich, mōgnych a hlawnych wōzow najęljaju. Żyly naš kraj wocajnje wot naš pomoz a wumōjnjęje. Schjōž chęe hwaręnje wojuju ja trala a kraj sroble je mnu hęč, hdziej teź by do hmiręche scho, jawola je mnu: „Sēmjeręz abo dobyćę!”

Wchitzy wulchah hōwōjnę: „Sēmjeręz abo dobyćę!”, a wulchu hebi to słowo la parolu. Też marktenberca bę pichj tutym ważnym wulstuje. Wē na jeje wōlęchju wōdžęč, tal jara ju hōwjeche, to ho tajta ważna węš hjes jeje dowolenja wobiamfaju. Ša to dyrjajęche go nętal naš Khorlu Wulkim wjećęcz. Na druhe ranje cęhņęchjmy njebalofa Potēdama (Wōbitwuj). Khorla Khorla i njewuprajnje mōjetołozju i wreda kož kraj; ja jehach porno jemu na huchim, kołczajim brunacžtu, lēdha ho nam nim dżęchje. Pichidnędzemy i rozpucžam. Na lewizwjedžeche jehōrta droha do Barlina, na prawizw wulfi pucž do Żrantitnu — ja naš pucž i czelej a hlawje. Wōi — ja a mój imperator — njewobnyhly ho ani wofonik cęhņęchjmo jato hrowaj wofajaj i prawizw jęczętu hwalobu a czelej. Raju wojsko, ho rołumi, cęhņęcheja la namaj. Żafu też na pōhłechu marktenberca i rozpuczej pichidnje, wulstoli hebi wona ičękuru drohu do Barlina. Šedma pak pōhłedni wofaj wulhadu, so wulka piwowaja cżjwiz do Barlina pucjuje ho teź wōn hnydom wōrčęj jabwchj czelej a hlawne njeno. Szuhod itwęcj itradzy hūhōba, a tal hwanuchy go jedny po drugim wōrčęjo na ičękuru drohu do Barlina, pivalacajni wchitzy nōžaju laby njewowje cżjwaj. Našch imperator jenož, wido hjo lawrjenzaj wojsko swojeju sftrōwno, ja, polny hūhōby wo lubu Hiliu, a naidhji sfojo trompetajow priedy naš, cęhņęchjmy jeničaz sroble do wreda. Khorla runje najše wojsko hwalęche, to bę ho tak lohzy hōwōwnje dafu i dōdženju la wōtynju lud a kraj, wōlnowaje ja nim krozož i hmiręcj abo i dobyćju, a dofej chęchje nęfōrte pichidnōmadaje hłowa i njemu rēczęč, wōwroczj go. Duż wulhadu, to hu jęho wchitzy wot najwulchjchego wylchfa do najmichjchego węchfa jehęrabitić a wopuńchęčiti. Huj, wōdžęche, to žyła hlawna armeja jazy lubowancje cżjwaj cęhņęje, na foteh jehjo marktenberca jato generalowa jehajęche a rostawajęche.

(Pōftracžowanje.)

Ty dyrbisz nana a maczet czelejci.

Śchtōż tu czelejci macz a nana,
Tōn je Bobu ſpōsobny;
Dōnić ſo temu hańba žana
Njejmē jeho žiwē dny;
Wōh je ſlubit dobrocziwu,
So tōn budże doho žywu
Kchōdzicj tudy na jeni
W lutej Wōżej luboſci.

Śchtō nam daty je ja nana?
Daty najchej luboſci?
Śchtō je macz nam lubowana,
Kotraž bybli niēs nami?
Narod ludy herbiſi hamy
Co hwojejo nana namn.
Eserbila rēcz je najeja macz,
Dyrbi to też jawoſtać.

Śchtōż nam drube je wat Boha,
To też hebi ſchowajny;
Njeż nam najcha woſtan droha,
Doniż tudy žim hny!
Prawo najche je wat njeho.
Dniż ſo dżerżny wērnu jeho!
Nichtō njejmē nam jo wōjez,
Wōh kam aże nam ja to itać!

Wdymy my dżē hōdni byli
Wōżōw noſcih ſaſarſkih;
Wdōż jich ſ czehom ſabycz cżypli,
E myhłow naſcih puchōdzicj jich?
Stati hu wo horzich bitwach,
Wdōżili ſo wo modlitwach.
Wōjēt wōzōw czelejci,
Wdōż jich ſwēne dżecj hny.

Czelejci dba hej macz a nana,
Kōż ſo Bobu ſpōsobn!
Kroczeł najcha żohnowana
Budże tak haćz do ſōza.
Eswēt njech dale prawo ſchwi,
Byćz my mamy doho žywi,
Wōżi ſlub nam daty je,
Wōn też ſtejo woſtanie.

Hinaſche dyrbi być.

„Nićzo ho wjazy radzicj njecha! Dinał dyrbi być!“ tak ho je wſchōch beſow wōta.

„Dinał dyrbi być“, praji dżecłaczi. „Wjenjeżniy naſ wuzajaja a my hōdu wuwrjema.“

„Dinał dyrbi być“, praja wjenjeżniy, „naſche pienjeſy nam wjazy dolećz danje njejejeju a wudawōmōw bywa wjeſcho wjazy.“

„Dinał dyrbi być“, rjejnje hołpōla, kotraž ma ho ja zyle hołpodaſtwa ſtaracz, hōdż muż hwoju ſaſlubžu bo forczmach pſchewije.

„Dinał dyrbi być!“ W tym hu wſchōdzij ludžo wſchēs jene: Dżecłaczerio, hōbaczi a ſhudzji, ſoſialdemokratyjo a republiſanarjo, wērjazy a njewērjazy, ſtari a mōdodzi. I wōni maja prawo. Wōprawōže, hinał dyrbi być.

Alle ſchtō je, ſchtōż dyrbi hinał być? W tym hu mało wſchēs jene. „Wobaczji hu wina“, czi jeni wōtaja. — „To je wina wſchōnoſc“, praja druſy. — „Mōdżio ju to ſawinowali!“ — „Nē, żony!“ — „Wjele torczmōw je na tym wina.“ — „To je wina teho a teho.“ — Kōdży wina pola tycz pija, kotſiż hu jemu je ſađewōmōw a mjeſ tym jo hebi wōbforżenja mjeſ wōwezi mjetaja, bywaja wōbtejnōwe pſchey habiejſche.

To ſtorża, jo jim pienjeſy wobradujaja — a kōdży furi, pije a czi ni mjeulinē wudawōt. To ſtorża na hubjene cziakzy — a pſchōt tym hwoj cziak pſchecziſtwa w torczmach a na hoſdach. To ſtorża na pobrachowaje hwojnōwe žiwjenje — a tola ženje domacz njejeju. To ſtorża na drohu drahu — a ho tola hańbujaja w jednowej, ſtawiczej dračkej hōpōdzicj. To ſtorża na wjele towaſtwa a ſwōche-

lenja — a tola na kōdży hwojdenj bēhaja. To ſtorża na ſtażenōež młobōweje a dawajaja kami w ſtōwie a hōdženju hubjenju pſchicklad.

Sowōweje, hinał dyrbi być!

Alle „ichtō“ dba? Wſchōt ty ſchtō dyrbi hinał być? Niż to ſwōtōwne, ale to ſuſtōwne. To njeje cziobſki porjad, ale cziłowiej. Wōni njejeju czi druſy, ludžo, hwiēt, ale ty a ja. To njeje twōje powołaſtwe, twōj wōbſtħab, twōja hwojba, ale najprjedy twōja wuroba, kotraž dyrbi hinałcha być.

Taſte myhłe pſchōdzicjeju ſmēnenu mēhōczajew maleho mējtaczka, w kotrymž bēche wulki niēmēr mjeſ wōbſtħerjeni naſt. Wuz ſo na njeho wōbrozicj a ho jeho ſ frutim ſuſtōm wōproſtcha: „Eſje wy też powōrōczenje?“ — „Wēleje, mōż pſchēczeło.“ — „Dajje mi raſu, Wy ſeje ſchowany muſ.“ — „Wōnaku.“ wōtmōwi tōn druſi, „wōtajeje mi najprjedy hwiſtō ho wupraczi. Wy trebajamy doſkadne powōrōczenje a pſchēmēnjenje, doleż ſu najche wuroby haćz na torzej ſtōżenje. Pſchōt tym njejejuemy ho ſōmōdzicj a Wy każ ja mamōj tu pſchōſtħuſcnoſci, tej ſaſtōwe wōpōwōbacj. Hōdż to kōdży po namaj czi ni, budże kōdży ſpōſoſom a žōdnu wōzaju ſtorzicj njebudże. Alle bies tuteho pſchēmōwjenja bychu wſchōtke drube pſchēmēnjenja bies wuzkita byle, doleż ſchtōdu ja torzej nje pſchōmnu.“ — Wy macze pſchōt hamny prawo.“ praji tōn druſi, ſiż ho tej rēczji dżiwōweje, ſtōwejeje pſchēcziſtwa a wōtēbže.

Wōwōmarod jenōtliwōwe cziłowje pſchēs ewangelij je, jenieczi mōżny jatoż pōmſchōtħowno towarzicħno wōwōwjenja, jeniecze ſōrtō praweho ſōbza ſa jenōtliwōwe, ſa hwojbu, ſa cziłowſtō wōwaſtawo. Wēcħni, kajyż hny my wōt pſchinarōdženja, njechōmni, ſo hamycz wōbnowicj, dyrbieli cziyćz druſich pſchēmēniz a pſchēmēniz cōż? Nē, my ażejmy ſ tym ſapōczēz, jo my Bōha proſyjny, wōn cziyē naſche wuroby pſchēmōwiz a na nōt tōn dżiu ſuſtōwacz, kotryž my nōwy narod mjeuimem. I hōdż je ho to ſtōto, potom mōżem na ſōžu druſich dżecłac. Wſchōtke dobre, ſchtōż je ſchēcziſtawitwo do hwiēta pſchōmizcħto, wſchōdża ſe prajatoleže Jelom Kſchyiſta. Wōn je nam pſchōtħad wōſtaji, w kotrymž je wōn kam tajſi, kajſkich cziyē naſ wōn nēc. I runje ſ tym je nam wōżnu wuczbu jawoſtaji: hōdż też ty tajſi, kajſkich cziyēch druſich mēcz. Naſcha pſchōſtħuſcnoſci nēto je, po pſchōtħōwe hwojateho Jelusa žiwju byćz a druſim pſchōtħad muſneho pſchētworjenja daćz.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— K rosprawje mo rjanyj Guriaw-Abolſkim hwojdenju w Budydżinje ma ho hwiēce dodacz, jo hu naſche herbiſe wōbzdny hwoj wulki dar wōt 1000 hr. ſ tym poſtojenjow pſchepōbade, jo maja ho ſkulōwiſtim ewangelſtim wſchōpōbacz a twōrjenju ewangelſtje ſapalki. E wwarōm ho w bliſkim cziakhu ſapowēnje, doleż je mēitno ja ſapalku hōžo ſupjene.

— Pſchōmōduw hrejdu imjeje ho pod wjeđewōmōw kajcja wſchōſcheho żurħwinſkeho radzicjela Weiera konferenca kuſiſkſich duchownych w Budydżinje.

— Wulke wōſhorjenje je ſbudżit, jo je ho wſchōt marinny, Wſchhner, kotryž he w Eſenje dobrowōlita, pſchōd nim cziſtajeſho, doleż bēche jemu porōwōwal, jo jeho ſtawit njeje, ſ teħatōw ſaſtō, wōt wſchōſcheho wojeſtkeho huda jemož ſ wōwēdſiſtjeje na 2 lēcje ſađubżit, hōdż bēche jeho wreni bud ſ najmiejſchō a ſ ſoſtnu na 4 lēta ſađubżit. E tym je wojeſtſi hōd ſažo nōwy wōlijo do pſtōmjenja ſoſialdemokratijē nuts tak a hōy by ho tōule njeſtōmōwlinny wuzgō do hōžōwōrtiwōwe wōſbow itā, by wēlce hwiēce nēchtō milionowy ſoſialdemokratijſkich hōſow wjazy byto. Wōdny pachōl, ſiż cziye to ja wojeſtſi czelejci wudacz, dla czelejclawmōweje wojaſta moricj, njeje nićzo drube haćz mōrdōt a jako tajſi ma ho hōdżicj. Hōdż paſ njeſtōmōwne ſađerženje tajſchō cziłowje hwiēce pſchēs ſaħōmōwe wuzpōdzenie wojeſtkeho huda hwoje wōbkruczenie doſtanie, ichtō mōje ho potom dñawacz, hōdż njeſpōtōwizcħto ſ ludu pſchōbiera. W najdym cziakhu je wōwōbeje niyne, toſte njeđōtatiſt wōtōwōbrozicj, jo njeħōdymu wōdu lile na ſoſialdemokratijſki mōn.

— Wāmje je czeħto ſħorſi a je huanō hōžo njeħōbi, hōdż tole kōpjeno do riſow cziarowōw dōdāſje. Kſtōrjo drie wſchōtō ſpōtaja, ale najſtjeje budža pōſpōty podarmo, doleż bāmje pſchōt hwojch wōyſchōk lētach pomatu ſtħabje, każ w ſaſtēmym lēcje najch ſtal Albert. Wōwe wōchōt hu cziłowſtje wēdōmōwizcħtō mjeju ſtħajene, hōdż Wōh to hwoje praji: „Zaſ daſto a ni dale!“

— Naſch lubowany kſħōr, każ hōdže lēto, ſ hwojemu wōczeriwōwjenju w pōtkōmōw mōrju pucziwe. Wōh pſchēmōdż jeho ſažo cziħōwe a ſtroweho domoj!

Bomhaj Bóh!

Esy-li spímal,
Bítanje dšélat,
Strowja eše
Sewóšjan štatot,
K tvoj štrjetot
Sradny je.

Sa staw špóznj
Kapej mágnj
Dubošej ma;
Bóh pal šwirny
Píšes špat mérnj
Ušerjwofej da.



Nješ ty špímalš,
Sewóšnje dšélatš
Bítšéšne dny;
Dšei pal šwirjanš,
Dufski datš,
Wotpošá n.

S nješej mana
Nješ ešj šmjana
Bítwofej je;
Bíwa woba,
Kíj Bóh poba,
Wofšéw ešj!

F.

Serbske njedzelske lopjena.

Wudawa šo šóžju šobotu w Šsmolerzej knižicisčičetni w Wudoščinje a je tam ja šchwórtlétu pšehpšlatu 40 up. dostáć.

6. njedzela po šwj. Trojizj.

Šap. št. 6, 1.—7.

Prénja kšehčizjanska wošáca je rjany wobras méra a lubošéje. W teje lubošézi šo kšehčizjenjo nuczeni čzujachu, wšáhto, šáhto na jeniških tublach wobšéždachu, dacž ša tyč, tokiž méjachu mjenje. Štim dale šo wošada roššéjerješe, čzim čžejo bu, tule všehšjenočž tublow wofšowacž. Tež prijedawiša všehšjenočž w lubošézi a mérje njewofiša. Nošaj tekst powjeda nam prénju njejednotu we wošabže. Šdžž tež jara wobžarujemy, šo njewješta Šhryštušowma hížo tešdom bjes šmytkow njebéše, leži tola ša naš trošht w tym, šdžž našeho čzasa hřeči a brachi hížo tešdom w forjenju widžimy. My pat dyrbitny tež te šredki natočičž, kotrež nam Bože šlowo š wofštronjenju tajšeho njekšehčizjansšeho wašánja wodawa.

Prénja njejednota w kšehčizji janskej wošabže.

1. jaina pšehčizná;
2. jejne šmerowanje;
3. jejne ščéžwóti.

Šht. 1. „A w tyč kamych dnjach, jato wučzowmizj pšehčizjadu, šta šo mórčenje wot Šriediščič napšehčizmo šidam, šo jich wudowj we wšéšnéj šključje šapomjenje béču.“ Šriedojo šu kšehčizjenjo š Egyptoškeje, š Malo-Ššiféje, kíž méjachu griechištu rěčž ša macžétnu rěčž. Tuzji béču njepotojni pšehčizmo šidam, pšehčizmo tym kšehčizjanam, kotriž béču je šidow, w šlubjenj kraju šabydlenyč, wušáli. Njejednota naša. Šehtó

béše je jaina pšehčizina? Te lube pjenjely, šwétné tublo. Njeje to pšehčo pšehčizina šwady a rostory býla? Špominajmy na Raina a Uelba, na Jafuba a Šawa, na Judáška, na Ananiáška a Šaphiru. Wšáhtlo béženje w ludowjnj žiwjenju w starym Romje to dopoštaje. A bženka? Ščehodla tat wjele njejednoty w šjawnyjnj žiwjenju? Wóhaczi a škudži šebi napšehčizmo šteja. Wašánje je binalče a myšl njejednoty je ta šama. Šak šteji žyrkej š temu wojowanjtu? Pšehčizladowacž nješmé, to wuknjemy š našeho teksta. Rosšbudženi tučzowmizj tu njejednotu šmérjua.

Šht. 2—4. Pšehčizjenju a roššérenju wošabdu njemóžachu čži japošhtoli wjazj škudym šključž kaž prjedy. Tak wšáht kraj móže dušchowpštrjow w matych wješnyč wošabach šam škudym šključž, we wulkich wošabach pal je to njemóžni. Najwóžnišči nadanot dušchowpštrjwa je, „všči modlitwje a všči šključje tebo šlowa wofšacž.“ Dobrowoščenje, wšéšna modlitwja je najšwéčičiška pšehčiznotčž dušchowpštrjow. Wšes modlitwny žane dušchowpštrjowo, tež žane žohnowane pšehčizjedanje Božeho šlowa. Tež předomanje dyrbi wupšrodšene býč. Wščo po móžnočéž tež dušchowpštrjwo we wulkich wošabach ša škudych šo štaraja. Žyrkej je štajnje macž škudych býla. Tón Šhóžnik dže je šam praji: Šhtož šče wy čziniši jenemu mjes mojim najmenjščim bratrami, to šče wy mi čziniši. Tež štatne štaranje ša škudych je š dudja Šhryštušowšeho muroštko; dyrbi-li je žohnowanšom býč, potom dyrbi „dobru škwablu méčž a pokne šwjtého Duča a mudročéje býč.“ kaž čži

prèni hladarjo khubdyh (sht. 5), kotijz bëchu požohnovani i živojenju povolanju i modlitvu a rufu nastlabzenjom (sht. 6). To je vpihiklad ja žyie hladanje khubdyh v kšefšcijaniskej myšli.

Scht. 7. „A to słowo roščeskeje a tych wučionow nifom v Jeruzaleme ju borchy jata wjele. Tež wjele wot tyh meščnikow buchu tej wërje poškľadny.“ S tymi-le słowami žo nam wulki wupëch pichpovjeda. Ewangelion žo roščeheri. Riczba wučionowitow roščeskeje v Jeruzaleme, hðžez bëchu teho krajeta facijšli. Krajte džimne wože žohnowanje! Tež wjele meščnikow w wërje poškľadnyh, wërje do Žezusa, kiz je nalchih hëdchow dla kšizjowanj, najšeje prawdožeje dla šbudženy. A to wšitko bëške šezchnuf mudreho imërowanja njejednoty, pšesë kotrzž žo hladanje khubdyh do rufow njeudchownyh položij, hðžz ezi japosčtoli słowu kšizju. Wërpohne słowo pšesë modlitvu pškweječenešo prëdowanja šebnočzene se štutkami kšefšcijaniskeje šmilnošeje ma pšezgo hiščezje tajki žohnowanja bohaty wupëch. To dopofasaju nam mnohe pšičikľady i mišioniskeje historije. Hðžz w našim časju roštora pšesë našy lud dže, kiz wutroby dželi, hðžz je w towarščnym žiwjenju iwada — ištò čže pomhač a i šajimi šredtlami? Šestowo vëdowanja, štutki šmilnošeje žu pšezgo hiščezje bronje, i kotrzžny žo člowište wutroby pšewinjenje a roštora žo wuhladuje i dobuzju a mërje. Bòh požohnuj wšchudžom słowo vëdowanja a štutki lubošezje, wòn žohnuj pastyrja a wozny, wòn woboraj njejednožeje a šwajaj wutroby mješ žobu a i nami, kiz je našča słowa.

Wòn je słowa, wy te štawy,
Wòn je šlönčžo, hwešby žy;
Wšimieže, hðžz wam da, tòn pravu
Dobry kraj šam šwalobny.
Šamjen.

Wšitko šaidže.

Echtòž Woža rada pošaj	Waž wutry žebi towarščja
A jako dar nam wobradži.	A ipytanešo pšičezjela:
Šaš! šaidže.	Wòn šaidže.
Šaj, ištòž najlubšeje ľudžon je,	A tobyž bewal lubo mašč
Tež to žo na kòž hotuje	A formaz rufu podawašč:
A šaidže.	Wòn šaidže.
Nječ štrowy štupatež daloko	Mëž povolanje špobohne
A wšitkim brözam šmeješč žo:	A šajonitowo šezezžaze:
To šaidže.	To šaidže.
Nječ rözja čeršitwa čeršwjeni	Nječ dom žy žebi pošajit
Ššo hiščezje mlòdwa na tebi:	A do šojža žo šajšidil:
To šaidže.	To šaidže.
Budž na pjenješč bohaty	Tak do wšchëž štrowow pohladaj
A pšiči wšefelach šradowny:	A wo wšchëž šemščich wëžaz praj.
To šaidže.	To šaidže.
Štej mješ štalami wyšoto	Hðžz šbòženje pal žo pšewinije.
A wobšnjež kòžde wëdomštwo:	Dža bydla nješčahobnožeje
To šaidže.	Ššo našču.

Dr. Štu.

Hðže šu našče džezji, hðže čzeledž?

Žene najwážniščich praščerjenow ja ludowe šbože je to: „Echtò žoni našy lud nješčelu.“ Wo napradžowanju ja nješčelšim mërow v lëze 1885 hiščezje položaja nalchij dželazčerjenow nješčelu dželajše. Bohudžawatowo je žo dženiščiči dženi pšesë šalonje

ja nješčelšiki mër wjaz nješčelšteho mëra šawječto. Ale šhto žo i brojim prëdnim časom šapocnje? Krajte šo nam jutu šbudjenje doštaje, hðžz budžemy dberječ wotmolwenje damoč wo wiščitij nješčelach nalčebno žiwjenja, kotrzž nam Woža hnada wobradži! A jich lëčba mata njeje! To je ešempel ja džezji loho wlučezje, šelko nješčelow a šwajatz dñjom na žiwjenje wot 30 abo 60 lët!

Wòh nje njeje wjetički nješčelšiki mër tež i wjetičemu šwječenju nježle wjet. Štožimny a rejwanške lubej mohlë wo tym naščje žwëdčezje w mëtači a na kraju. A Wòhu žel je tola tat, žo tukazy nježewže, šak durbja tòn žiwobodny čas pšechječimëž! Šnutštomne mišionitwo je žo ša to poštarato i roščerjenjom dobrych šnitow a špšov. Tajte prözowanje w myšli šnutštowneho mišionitwa je tež najše heršibe ewangelšto-lutherške šnitowne towarštwò, kotrzž dobre dudowne šitki w našim ludu wubawa. Nječke kopjeno „Bomšaj Bòh“ žo kòždu nješčelu roščerja, jo bydla našči Šeršija je šwajimi domžimny natwaržaje čitanje mëil. Ale wy hupodarjo a hupšolj durbječ šwajich domžimnyž i temu wabëž, jo bydru žebi nješčelju čitati. A to dobre pšov njeje. Wšy šajšimny, i tajšč krajinow, hðžz žo tajte špivy roštawozju a žu žo tež lubowe šnitowenje šajòžje, to mlòžji, wotroczju, džowki a wučionjuz nješčelju wjazaj tat wostò nješčaja. Hðžz žu špobodanje na čitanju namafali. Šwoni wječor ezišče domadž hðžaja a brujš i bruchich domow pšičšhabžeje, žo bydru i nimi čitati. Duž hiščezje junčoz: Wšy šarščij a šnježa, hðže žu waldže džezji, hðže je waldža čzeledž! Wšo štro čitaju woni nješčelju popozitju a wječor? Dobre špivy, dobre šitki žu šajž dobry pšezje. Tòn dobry pšezječ žo i nam špynje, wòn žo i nami šlara a nowe powjeda. Wšy mamy něchtò wot nješo, hðžz žo i nim roščezjuem. Čžož žo nam pòbla minje, nam žo njewoludžji a my žebji na to njewyšimny, tuteho dobroho pšezječela nupuščezjež a do kotrzžny hiež a škajžemny šawječelenu žo pšewoštajče. O tajše žu to štrahne bohžim ja džezji, hðžz nam žim něchtò čita abo powjeda. Wjazaj čitazje, wjazaj pšobčezjazje, to je wulne, jo by našy lud šajo bóle ezišče wješele špovby šelmal a lubowadž nauwšng! Šeptajmo to wječitzy! To budže i bohajim žohnowanjom ja našy lud!

Dòit šareho kandidaty.

(Šlönčjenje.)

To wuhladawšči šačeršwjeni žo Šhorla i šnëwom a čzerješče wröžo i žwojež čeròžde. Tola njewëri žebi marketenderu našwarič, dofelž bëške žam pola njeje i dožnitom. „Štožje!“ šajrima pšičšlëžju žo i njewšeršimam. Tola ničò njepoščuchajše, domž šlönčjuje tamna generalawa nješčaja. Wšičitwijo i nim wuzpovowaje šnješ general žwoju wšitšipitru i mójnam hšofom. Woprawowaje, šenophontow i šwitarčow rješajo šwobiščho nježezčaju. Wšičitzy težšitnje pšovžachaju — tola wòžadž, to dnyš a dnyš hlabuju, hacz tola čwizja hiščezje na šarym mëžezje šteji. Š dobom pšičjeda po bròšju šwariči šteuantan. „Džže tola čezezje?“ šarowla wòn. „Šarlin je hžjo wot šranžowjow dohuty!“ Žato to našče wòšto šaššajša, čzerješče ja marketenderu je špedom wröžjo na wulki pučiz do šranfurta. — O šat bëške žo wèšo pšewëmënto! Šwulke mójne wòššo šanicžene. Štožny kraj ja nětotre dnyš wuzpjenje, šlowne mëšo wlate, a naščehče — ja žebje šizje a šary generaladžutant Šhorle Wulšewo! — Čžep-njedmy dawe Čhamigrem, tamny šwariči šteuantan, i š nami.

„Woprawowaje“, praji mój general i nomeny pšezječela a še mni, jako drugi wječor po tym w šubjenje wšy pšewnožowowaje a ruije pšiči wječeri šedžajomy: „Woprawowaje, my hžjo škadž Napoleonowej w šwibježezje opertujuem.“ „Wòžno“, wotmolwi Čhamigrem, „jeno žo nam hžjo šuffe Napoleon na našchim šwibježezje njewšeršuju.“ Mje šma šaščahše pšiči tajšč šłowach, myšlach runje na šizju. To — ištò to be? Wë wšy žo i došy ponca štelež. Wšičitzy bëchu naštrženi, žabny štožezča njepšifu. Najšči štjo trompetarjo wendadž trubadžju, to wòšho nješčelje. „Šranžowjow, nješčezješeli! wšičitzy won i šlëwa!“ wotadž ja. „Mëk potažezje, jo šče šwšojjo. Wozujmy wšičitzy, šajž lavy muž pšiči muž.“ Tuto prajiwšči wpatč durje. Tola — njewëm, bëške to šitki a šwra abo pravne šaborjenje — njenamafadž durje. Š žmjerštrny štrahje šwomadž a roščib šlönčjuje, ištòž mi preš pšičidžje, pšezgo wozajo: „Šwšojjo won, šwšojjo šwšojjo won! Nješčezješeli napšičewno! Lubi šwšojjo, njewopuščezje wšičehje generaladžutant!“ Šopšoja šwšy šamafadž, džezji šdžezžadžu, poš a kòčča eželjo štožičitaj pšesë šlido a

stoly na gorze hračle. Za myšlach, io hu Franzowjojo hižo wo jstwie. Budźeje mi tón frócz pomiane, wooprandže cžaj žiwjenja njechaj wjazaj adjutant być. General widšo, kať ja wo jstwie latgadam, myšleje, io je io jeničžy žmuzićež. Zať bu teź wón hožo žrowiliši a štupi i wofalam, kotřiž bechu ho piched hřežu žhomadžili. Za džeč ja nim. Ach kať berje mi bė, hdyž wón štupaj a čjna nje wođawabawše. Někto nje tola ničto wjazaj njewiděje! Wožy možach, jeli ho nula hičežje powječišy, čženječ. „Adjutant i dwagaćeži mużemi i poŕjebničšy tamle pichi malej aŕwtiwičžy“, hramaje general. „Ze dža tón bys rojoma?“ myšlach pichi hėbi. Tola ničo njepowabaje, špatach i muzej čzjrdžo wofal. Wėdna bėdny i aŕwtiwičžy dōčili, wu- hlabach žple wojšto Franzowiom, kotřiž hižo wōtre bajonetty nam napřehčežno tyłachy. Za štočži na woť a faredžaj, je šmjertny štredhom hižo potimowu, jenož hičežje kłowa: „Zleječe, tičeječe!“ Wėdy bėč io wuralat, jaŕhtychaj wjazowčch Franzowiowo „Bardon! Bardon! proščje, šupichu te mni, padžeču na tolena a pichė- podachu mi brōnje. Něk hake ŕpōinach, io štach tola tať piches mēru“ wulki byť njebė. Staru murju beč ja njepičejelste wojšto mēł, hčeje čženjowe halušy pať ja bajonetty. Sady murje beču ho jenož tūčy štrowati. Wōrčy čženječ wofajto i dženječ jatumi wōrčio i hwojemu generalje. Zjutōn wofolaha nje piched žyfej kompanijny a džaťowalječe ho mi, io bėč ja kłanjenje wojowat. Wšajne mi bė, io w teź wofleji bitwie tola žana tře pichelat njebėch. — Manje hmitaječe. Wėdna bėdny je wšy, wubladachny i nowa Franzowifch wofawom. Někš general naš hnydomo ŕjadoma: „Wratija“, džeječe wōn, dženka njelabudže, ke tajtumu luđej pich- žaŕhčeje! Njemōžemy-li dōwyc, io ho tola njepododamy. Njor- hōwje nje rijamtu, tola hlabojace na mnje; ja waš tajnje i ko- bycužy wjebu! Pichęzo bėle ho Franzowiojo pichibōjowacy. S dobom přenja njewiděječja fula pichileči. Wožay wchitžy hlabadau ja generalom, kotřiž bėdne jim pučy i čjeičži wofatačy čhāt. Dofelž pať bė tutōn stajnje jađy frowtu, mēričaju teź woni, io maja ho wōrčječ. Duž jebdu ho druhim pichęzo dale do sady štupachu, runjež general wofaječe: „Do předa! Do předa!“ „Ach“, myšlach ja, hdy byd ho tola teź wōrčječ myšł. Tola hėdžach na konju, a tutōn je mnu pichęzo do předa štupaj. S noma pichileči fula i njewiděječelcho wojšta. Mōj brunacič drje bėdne ho pichi přenjeji hižo trowu džimal, někto pať njemōžach jeho wjazaj dženječ; wofelčži wuhłoto a čzerječe pichę wječ hōty a doły do předa. Wnōšu Franzowioja, kotřiž na nje hłachy, wōrčioč ho, jaťo wōdžachu, io ja i mjecžom jim na- pichęčewio jehtrawam, a čželachy pichębe mnu. Wjelež teź htonach, wofach, mōj konik lečeječe žať djas je mnu ja njewiděječelmi. D hdy bu to moja šilka wjebožala! Pichęzo bliže pichidnjež njewiděječelkemu lėhmu. S dobom štōčži brunacič piches jenu hrjebju, a ja ležach delta, wōn pať čzerječe dale. Hlabach hny- dom, io buch ho piched njewiděječelmi štrowat, a tať bėch mu- mōžny.

Wječor pichidnjež do jeneje wšy. Wšedch hojčenzom ieteječe wōš i konimi a bė přōjōm. Spřōžny a hłōbny čhych ho trowu wofchewječe. Tola i čim łaptačječ? W hřeži lečeječe burřti łabat a štary kłobut. Wofomit — a bėch hwoj nahlōwiti a hmitačej wojeřiti pčladyč ho wuhřel a hwoje šhwitnje itawu do burřtcho łabata žumat. Zať mōžach lohaj infogitno pučowawč. So pať w tutim hojčenju pichęzowawč njemōžach, bėč wēřty. Runje čhych wōwōnuč; io wotewerichu ho jađy nje durje, a dwė pčlaci čhujach na hřibječe. Franzowija štupi ke mni: „Allons, allons!“ štrownu nje, hađži mje na wōš, štōči ja mnu a: „Allons! en avant!“ čjerchaj i nim le wšy wōn. Woje bla, myšlach, šm i wchenu štman; i woopreda magister bonorum actium, pichi tym kandidat, potom generaladjutant a hōnčanje poľownič. Čjim hřmawitičō jebdęč, čjim hujčiočō mōj žuy hujes jađy nje hwoje: ton! ton! wofolaje. Zať je wšicho ŕpōinach, io wōn lępichęho hřewōmija njemajeječe, hač jeho poľownič. Hōžim bėču jałche. pichęzo dale jebdęč w drinjo do Szlejskijeje. Na dōwo wuhabach piched hōnu nēfotčch wofawom. „Eteječe!“ sawota ja, a hřtu bajonetow wōdžach napřehčežno hėbi: „Wōdaječe ho!“ Tola mōj hřes, hřtrowiliči hač ja, wuhřelčji i wofa, mjecz w lėmžaj a pistulo w prawaju. Štuffi wuhřidachu mi wofoloto wuhřom, fōnjej pať piches tajfu hru hřtrowilchaj njemōžach dženječ, lečeječtoj wo drinjo dale. S dalola hřthychaj hřičeje něštōto frōcz hřelč; na to wšcho wōčhizom. Wěč jaťo žam. Tola jaťo i mojim hñicjom? Dyrhach ho jaťo wōrčječ? Něk, tať wulka moja hřewōneči njebė! Wědęch dale, jebdęch, doňž ranje njehwitalaje. Štončnje pichidnjež do jeneje

wšy, wubhlabowach ho a wubhlabowach ho, a hlej — to bė wooprandže W. moja narodna wječ, jaťach piched domom hwojeje lubeje štorej macjeři, jaťupich a wotewerich hřwajate burje; kōřta raboćež — wuhablach tam — lubu macjeřku a pichi nej hřežo hwoju — ŕiži! —

Kajte bė to saľowidjenje! Kajte wjebele! Kajta raboćež! Sa hřwitu džeč wōn, io bych brunacič wuřchahnuł. Wšiti tym pichępłach teź wōš, wotewerich jałchęžil, namatach w nim wuhřtu hōwōni potku štočy. Ešto i tureju łapōćež? Tamny hřes, fōtremuž mōjchaj hřthęječe, wēčeje žanjeje wjazaj njewiděječe. So pať bych tola wēřtu drinjo šchot, wōwřicijō mōju namafanitu wo wchitřich wjeřichčch nowinach. Wēhęžy jađchęču, a ničto njebė ho namafat i tutemu kulbu. Duž bėč bogatich, hač bėč ho to hdy nađat. Šilka bu moja mandželita, a ja łupich ja hębie a hwoju lubu mandželitu rjane kulbo w načej krajeji šlotowřkej frowjine.

Wo woprocę Božeho doma.

Smowny wofaja: „Wōječe, wchitro je hotowe! Wōječe, łupječe dardo!“ Ale wuhř džel luđgi ho łamolwija i tym a tamnym a njepichidnje. Sebny praji: Za nimam žanjeje femchęzaje drařty. Wōni bychm wchitžy na mnje hlabati. Dža hřthęječe wo tamnym wōwrocženijem itajm škoranu w Afrizaj. Wo wurjarenju jeho hynow, pichę mizjonar, bėdne wōn nēdže 70 lět štary a tola pučujne hōždžicju njebželu hwoje pječ hōđim wōnjowego bydła hač na mizioniste hřthęječe, io by tam Wožu hřhuzbu hōbu hwoje- čil. Kač runje hōđy ras pola naš piches nōž wofa, dža ho mnuje džeči tola i njemu hwojčjež njemōžach a hōwachu ho pichęzo piched nim, hdy bydu jeho wuhlabati. Wōn je dołhi muž, hřtrow čzorny, hřdi laž šolč, a fōja i dočim čzornojtm wofelčom, ma jenož jene wofa a dohru brodu. Na hłownje ma štary štupu, ale wot kajtje harby, to njeye wjazaj i wuhřdženju. Na čjelē nohų štari burňjanju jaťu, řiz je i łupch łupow a frowdow hromadu šelchta, io ho bōle pčatač njebōžbi. Žeho frōtke fōžane hłowny hu piches tajne žpawate i dženjeje nacženjenje, io ho ša, jaťo by hřdne nohi mēł. W jenej ruzy njehje hřhwalutu wofuřti, i fōrežiz hėbi pōť třeje, w drubej ruzy džečži dohri ři. Wofoloto řhije ma rijmeti, ja kotřiž je nōž pichajwalam. W jenej hñeřlowej dđerje nohų hwoju protulu, to je wulka bēdnečječa je hėdnimi dđeramti. Přenja dđerča je njebžeta a do teje tyłnje wōn njebželu hřelčaj i te druhe dny tať dale, io by wjebeł, hdy je njebžeta. Šesobtu podama ho na puč, io by njebželu i čzōjom na femidjenju był a přeni džaťowati šřtřulch a to: tōn hřnes budž i wami, njefombōžiz. Wjehje teho njehje hřičeje štōčžom na hřibječe, io by w Wožim domje na nim hēdžež mōhł.

To je hřwēny a špramny řhęječan, na kotrehōž hōđy i luboćijo hłada, hač runjež žanu femchęzaj drařtu nima. Wřebdy bėdne wōn džimi Afritanac, nēř je wozmōžim žewuhowne a hōw- hēba njewiděječe frowdnolje. Žeho čjelo je w hujenjej drařtje, ale jeho duwida je i prawobōžju ŕeluhowej wōdžeta a pchłchena a fōtka pchja dža je wuhřidč?

Druhy ho jaťo i tym šamolwjeja, io do Wožeho doma njepichidni, dofež hu štari, řlabi, bračimi, io hu řhęčjeři hujene a io maja jara daloko do žrlywe. Nēřtrowu je w žrlyw pať hřna, pať hōrzo a tužno, runjež moža na rewančich łalach, w hōrjōče, přōřehje a furič derje wtracę, řchōž moja hřtrow drohōwřaplačeje, runjež hu pučę dalote.

Žanu dđerčawofawe je jendželřim hřthęječju Wērbize w woľod- ničej Amertaj štora ři wēhęžy. S konjemi mōčachy lėdy ho pučach dale. Ale hujene pučę njicju wōwrocženčch čzornowoh wot wofata Wožeho doma wōdžeržale. Zam bė młoda žōřta jenož i jency nobu, fōtadž dřiřelječe w podpřetach hřōžječ, a tola w hujbenjem wjednje ženje Wožu hřhuzbu njelafomati, runjež mejeječe dwė hōđžnje hač do Wožeho doma. Wōna pichidhōdžeje hřžo hōbota, džeječe řabe puch, io by njebželu šprowna a iparna mjehyla. Wōdjepje ho jej pichi řhęje frowčeli do blōta řhęčhęje. Wof lōbčja žnu delta bėču i bēłom wofajane. Žanu pichidnje teť štary hřepny wšy hōbu, fōtredž ja rufu pichidnjebžechu. Na jeho kolonomaj bė widęječ, kať hřhōboto bėdne w bēłtje teptat. Žow ničto přajjež njemōžehje, io je jeno něštō wōno widęječ čhāt a teho bla pichidč, dofež bėdne hřepny. Ženož jeho řnauř- fōrnny čzloweč hřchępche ho rořhulčjež dač.

Druhi mizjonar i wječzōwneje řnbřejeje pichę: Žunu předowach na łupje Fōrtola w načej łapali. Žato bėč předo-

wanje dofontal, dżech won a chych ho jaho na konja hydnych, fortechaj bęch taż dotho wonach pichajwial, ale fortecz bę ho mjes tym wottorhnył a do lęha czełny. Duż dychach ho na rybato- wnym czołnje domoj podacz. Dha pichitupi 70lętna žona jeneho cżornocha, fortecz nje proiwejeche, ho bych ju hodu do mojeho czołma wial, doleż bę i mojeje dominy. Za pał ju haż dotal njebędy znal. W czołnje ni potom czełezoma žonka powjebache, ho hżo dołhi cżaj tōžu priedu wjeżer žana lufka węchi wot hwojeje lupy na lupy Fortola hōbōj, ho by priedowanje hęchachala a potom jaho domoj dje. Zeje puč dżechje pęches wodu, hōżęż pał toćęja hačę poltra toćęja piody wobu wulke kamjenje leżachu, po forte- niż mōżęche ho hōbōj. Po tutym puču hōbōżęche wona, kij w ruży dżeržo, i Wożemu domej, hūsto też w noży a pichł wulkim węrije. Wchęd tutej žonu bydy i ho nętorę hęchęłezjan dānbowacz, hż ma Wożi dom zule blihō, abo ma dobrę pučę do njeho, a tola ma tutu wuręčę a njepichidōje.

Tebyn cżorny w męčeje Paramoribo dżęche junu: Mi jara žel cżini, so ja butęčišho njemōđu je mihi hieč, doleż powječęż wo Wođu mojej wutrobje tať jara drahā woltanje. Za bęch priedu taż hęch, każ stoczjo, hż ničo njemę. Wriedy hūm jenoż hę žiwjenje wjebl, doleż njewjebđach, so je hę. Hduż pał Woje hłowo hęchach, prajach pšči hębi: Sęcho je to? Wōj Knjes a Wōh, hż žane hōltanje njeje jōhōžiti, tōn dje a dawā ho ja mije hōjstacz, wōn rosla hwoju tręj a wurije ja mije? Tak je po tajkim wchęcho, ičtoż hūm hačę dotal cżini, žablawe a hęstānija hōdne, doleż je ja mije tajku hōręcz njemęczę woptacz durbjal, hż bęch ja jōhōžiti. Nęto je ni wchęcho wōhōdne, ičtoż hūm priedy cżini. Za hębi žadam, wot teho wurōżęny byčę, so bych wōwōdę hęchōw doital.

(Poftracjonowanie.)

Domwřenje na Boha.

Twańny, twańny na Boha,
Wōn budų hřōb a staja;
Wōh njech nař tu pichitowna,
Nalęcha mōż je mata.
Glaj, kať bōrny njeboža
Nalęche lubta iřaja
A nam hrōnu wjechela
S nalęchej hłowny třeja!

Šelaba też je wutroba!
Přořčmy Wođu hřabu.
So nař ničo njehluda,
Njeławjebe i padu.
Njech ho iřęči i wjechelu,
Šamejo na nař tať —
S fačjom pať a je wjeche mřidu
Ėad na hřobnyh cżata.

Mjemy Boha i pichęčęle,
Wōn njech ja nař ręči!
Nada pichęzo hřiwječęz njej,
Niż tu na nař hęči!
Šęriębja w naščim pofoju
Njepechęčęło itanu,
Wjebu bitnu pichitōdbnu,
Do winy nař cżabnu.

Luboleč, prawda pichidęraj,
Hrōnu dołtal hřiwnećę!
Stoty mer tořh wōżany traj,
Šwōju czełęz męj wernoleć!
Strowoleč, czerňwoleč, žiwjenje
Djātne wużiwajmy,
Sa wječę dary luboleče
Wohu hřwalbu dajmy.

Přořčmy Boha wo tu mōz,
So we naščim hōrju
Wobstacz mōhli dżęť a nōz,
Zaťo staj w morju;

Šęriębja w naščej staroleči
Njech nam pomoz iřabzaja,
Nada, třejoj njech pichitupi,
So ho iřuti radzaj!

Nadžię, radžięz hęłł ho dacz
Naręchemu Wōb dżęlu,
Nalęču žiwnećę žōnbowacz,
Hōjcz wjechemu cżęlu!
Šęłōzjo, hęchęč a cżopotaj
Njech we prawej męrije
Sęmi plōbōniej wōbradzaj!
Njech hmy hřini w wērije!

Dżęłajmy a iřewajmy,
Dōńj nař jemja nořy;
Dobry wuřiw hęčępitińny
Wchęł nam kořny nořy.
Tamy dżęť nam i miłozęju
Wože myto hřowa,
Hduż po hřiwneńny dżęłanju
Šęmęrcę nam hřiwajot wola!

Wšchelaka i bliska a s daloka.

Ze Šęchęzjy pola Nalęč. Šęidžęnu njewjełu hřiwječęle žiwnećęř M. Nowat tudy je hwojeje mandžęłej hřōj Nōty hřaw. Hōkita lęť bęchę ho mřinka, ho bęchaj wōnaj w Nalęčanzęstij Wożim domje hwoj wewowaniti hřaw wōbamltoř. Štoty mandžęłiti por pichidōje, pichęwōbđany wot dżęči a dżęčięčęzi, popodniju w 2 hōdę, do Nalęčanzęłeho Wožeho doma. Knjes řaraj Wōlęz męjeche hřiwječęłiti ręčę po hřowach pjalnitny: „Hřwal teho Knjeja moja duřcha a njełapemā jęho dobrōtoř.“ W mjenje žurkwinšeho pichęđęłejęčęřima pichępuda wōn rjanu bibliju a też w mjenje pichędōnneje dżowti, fortecz bęchę ho na hřuwjaje wōdjenje ja wubotowanje hřiwječęnja starata, rjany hōbōwřęchęzny wōtrowe wo wōbraju wučęłomittow, do Štawaha pučęwōwęjeju: „Knjeze, wōltaj pola nař, doleż ho i wječęřuru pichitānje.“ Wōbdataj wot kotocho węzja 2 hřynow a 2 dżowtow, 22 dżęčięčęčęzi a 7 wnučętow, fortecz iřaj wulki dżęd a wōwota. hřiwječęłaj hřōj Nōty hřaw w lubnym domje w Šęchęzju.

— Wychnoćę je 6100 hr. pichimōkita i pichitwarej řčule w Šęchęzju pola Nalęč. Ščullke pichęđęłejęčęřtwo je tole pichihwolenje i wulkej radobęzi a dżakom pichajak. Twar je wulka potřebnoleč. Sa twar ho wchęcho w našymkim cżaku pichitōtne, tať ho mōže ho w řajnym nalęču hřynōm řapocęčę.

— Šakta wychnoćę je pichipōnata, so nowy řakši wōbny řakōň porjędjenja tręba. Tajke pichęmjenje by jara tręba bylo, ho by wječęche hřowjenje do luda pichidōho.

— Wamj je hřidęčę žiwu a wēřęze hřchym jemu wchęty w mřyli hřiwnečny řakōwōkōw dalisęche žiwjenje pichęti, hdy by wō- prawōbje nadbija byta, mōz hřowjeje wōtwōbōwčęzi a jęho pšči žiwjenju řbęřęčę. Ne po nęřčęhčich powječęch tola i temu ani nadbije njeje. Duż wchęł durbja ho też jęho hřiwni pōbđanjo teť wētočęři pōbacz, so budje Wōh tudy lękaftej wēdomoćęzi w prawym cżoku mjeju řajęčę.

— Šęriębu 22. julija imęje ho řyromadžijna duřowinčę Wōjerowšeho wōtręša we Wōjeręcz.

Dalisęe dobrōwōlne dary ja wōhoje armenisęe hřyoth.

S Wulęčanzęłej wōkady pęches Knjeja řararja Křubizu:

Ř. i Ř. 10 hr.

W mjenje wōbōhč hřyotow wutrobny dżat

Wōlęz, ředaktor.

„Pomhāj Wōh“ njeje jenoż pola Knjesow duřowinčy, ale też we wšchęch pšchędawačnjach „Šęerb. Nowin“ na wřach a w Budyřčimje dořacz. Na řchtwōrčę lęta plačęzi wōn 40 np., jenotkiwe cżiřka řo řa 4 np. pšchędawajny.

Šty-li špěvat,
Bilne džělat,
Strowaj cje
Swojbyj statot,
A twój swjatoj
Stadny je.

Sa staw spřogny
Nawoj móguny
Dubočj ma;
Wěh pať swětny
Wšes spaw miann
Čerjwosćj da.



Nješ ty špěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšěbne dnj;
Djeń pať swjatoj,
Dubočj datu,
Wotpočaj ty.

S njebješ mana
Nješ cje šmana
Binnosć je;
Sina woda,
Kij Bóh pada,
Wšěbne cje!

F.

Serbiske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo łóđu hobotu w Šsmolerzj knižicjškćejni w Wudwischinje a je tam ša šchwěrtlětnu pšchedplatu 40 np. došćak.

7. njeđzela po swj. Crojizj.

Zap. št. 6, 8.—15.; 7, 55.—59.

„Wy durbice pšcipowjedacj počinti teho, kiz waš porowat je wot cjeđnosće na swoje džimne šwěto!“
Snaješ ty tule swjatu kšćelcizjaništ u wšěbšćelciznosćj?
Twoje kšobjenje durbj přědowacj tym, kiz wokolo tebe šu: hleće, tak myšlj a štuttuje, tak je žywy a czeťwj kšćelcizjaj, tak kšobđi kšćelcizjaj sa kšojim Šbóđžinom.
Nješju teđ hleđy teho, kiz je nam wopišmo wostajit, šo byđymy hleđžiti ša jeho štopami, wjazj namatacj na šenišćij kšobach, na kotređ je jeho swjata noha štopila, — wěryjazj kšćelcizjaj widjti tola froćelj wot kroćele hleđy swojeho Šbóđžnika. Šbđž je šo teđ hweđžaje šbóćežto jeho šenišćeho běha dawno kšowalo w frejzeđewnej jašnoweći hory Golgatha — jeho wučownikow žiwjenje a mumrjeće je wotblyhacj jašnoweće jich mišćeta, kađ šo hweđwy runje teħom najjašnišćo šbóćežnu šwětoćj šo šabnyšćezja, hđž je šo šbóćežto najšimaj wocjowmaj šubito. Kađ doħo Jezus čjełnje nješ tymi kšojimi běšde, hšćeće nekotry w šćěnu šteješde, kiz běšde potom pošojajny, wušwolony grat, hweđžaja hweđda w kšryštubowym kraletnje bywacj. Tak teđ Šchwěđpan, wo kotrymž našć tekst powjeda.

Šchwěđpanowe žiwjenje, czeťpijenje, mumrjeće jašnowećj krašnoweće kšryštuboweje.

Wohladajmj:

1. duchapolneho šwěta bójšće wěrnosće;
2. jeho woblježo wot njebješće jašnoweće šo hweđžaje;

3. ša nješćelcizelow prošćo na pošlednim kšogju;
4. ducha porucžajeħo do Jezusoweju ruħow.

1. Šchwěđpan nještara šo jenođ ša čjełne berjeħeće jemu porucženyħ kšubdaj jako hłabat kšubdaj, wón teđ šo ša jich dušće stara. Še šenišćim kubtom wón teđ w hětach nušy duchowne žohnowanje lawostaja a š tym wobšpěwědźja, šo ewangelišion w hětyħ šłowach njeuobšteji, ale je ducha žiwjenje a bójšta wěrnosć a prawdoćj. Njeje to jašnowećj krašnoweće kšryštuboweje? Jezus hěđi wšě samartitišćej žónšćej a prošy wo wodu; hnydom roštwiwa šo rošćećejenje wo wodže, kiz do wěčneho žiwjenja hěđi. Wón naščyđi tyħ 5000 a štođi jich myšle na jeđž, kiz wostanje do wěčneho žiwjenja. Wón wubudjti morthowj a praji: Ša bym horještawanje a žiwjenje. Wšchwěđžom je widžomny dar jenođ hřeđt k wyšćišćemu wotħymjenemu kšogzej, jenođ inamjo njewidomneće hnyady, jenođ jašođny kamjeń ša natwarjenje dušće.

A š twojeje wutroby, š twojich wocow, š twojich šłowow njeđurbjalo šo teđ něšćto wot kšryštuboweje krašnoweće won blyħećećj? A nješ tymi twojimi ty njeħať kšryštubowej lubošći w tebi šo jiwiećj dacj? „Dušća lubošće je lubošć k dušćam.“ Niz je hěbicznosćje a wot lubošće kšryštuboweje czeťenje cjinny dobroty jako žiwi hweđžaj bójšćeje wěrnosće.

Tak doħubje Šchwěđpan nad šrećimwošću kšojich pšćelcizownikow. Žednore šłowo wo kšřizjowanym kšryštubku šo krašnje wopozaljenje jako bójšta mōž a mudrosć.

2. „Wóni widaħaju jeho woblježo jako jańđželšće woblježo.“ Kađ podobaja š wyšćišćeho šwěta šteji tu Šchwěđpan.

Wotolo njeho satorchnjeni kudnizy, wot hñema saczejtwjene woblicza, njeprchcejšnje pohlabanja, wječjenja a trwelačznj cłonowjeŝo, kaž by wyšchajš čert hñu hwojich helstich duchow draŝtu mešchnitow a wišmawučerjnych wobletk, a brjedža mjes nimi hjes bojošce Šachšepan a na jeho wobliczu mēr, jandželsta majestolc. Tak wotendžechu piched tróttim čši japošchtoli wot woblicza rady, jo bėchu dostojni bñi, jeho mjeno bla hanibu czerpicz. Tak Zesuh hom w Getšjemane burowym wojatam i tajte wyšhofolcžu napřchecziwo šupi, jo k femi padzechu, wošpřewi wot jašnosće jeho njebeškeje krašnosće. Tež Šachšepanej, kiž je hotowy czerpicz a wumrjecz, jo njebeška wotewrja, wón widži Zesuha k prawizy Woje, tak je hotowy jeho horjemlač k mečnej radošci.

Czetyr tež ty jako dobry bėdžet Škrystušowuy! Twój Šbóžnik tež na twoje bėdženje dele hlada a je hotowy, tebe popwieracž, hdyž khablaš, tebi trónu dacž, hdyž by šo dobre bėdženje bėdžil. Tež i twojeho woblicza dyrbi šo to wujnacze hwoćezicž: „Tón knjes je moje šwėto a moje šboje, toho dyrbjal šo bojecž? Tón knjes je mój mojeho žiwjenja, piched kim dyrbjal šo štróžicž?”

3. Šachšepan bėšce wot luda lubowany. To bėšce pšichizny došez, jemu ja žiwjenjom štejecž. Šo runym puću šo to porabžilo njebešce, duž nastupi šo šchawy puć štejec. Czertowšle wotmyšhlenje jo porabži. Woni wopacziwch šwėdow najaču, tošiz šwėdčžadny, jo je Doha šestronal. Tajte šestronanje paš šo i famjenjowanjom štošakše. Bjes praweho wuřudu jeho i mešta wuštortachy. A jow šo ton šamny hnujazy podawt pošaje kaž tam na šchizju. Jeho wošlebe šlowo je dobroproščenje ja hwojich mordarjow. A my? Wo luboćizni my wjele rėczimy, ale wobtnježaza mój našchego žiwjenja wona njeje. Najhuženješke wot hoboćułowješa myšlicž nam czešto njeje. Šle je šlym placizč — to je hešło našchego czaša. Nadšcho njeprawo czerpicz hač czi nicž, šu njestrojnjene šlowa. A tola čizemy ja Zesuhom hwođicž? Wližičamuy šlućicž a heje šam šabycž, njeprawo šmėrom czerpicz, johnowacž, kiž naš pošleja, dobrotu czi nicž, kiž naš hñda, wrošycž ja tyč, kiž naš pšchecžehaja, to rėta ja Zesuhom hwođicž.

Kač je tón knjes wošlebe šychowanje hwojeho šlužownika wuštjchajal? Tam leži Šachšepan šo trawio k nohomaj jeho njepřchecželow, kiž Zesuha a jeho wošadu pšchecžehaja a bōry leži druhi w prošce k nohomaj teho, kotrohž wón pšchecžeha: Sauluš. Šachšepanowe czerpiczje a wumrjecze je zahadło byto do Saulušoweye wutroby; jeho wobroczenje bėšce wuštjchjenje Šachšepanoweje wošlebe neje proštwy.

4. Š wješekeje radošcu Šachšepan hwojeho ducha do Zesuhoweye rufow poruczi. Zesuh bje je tym hwojim šluhit: hōžez ja šym, tam dyrbi tež mój wucziwomil bycz, a šwėrny šlužowomil, kiž hačž do šonja pšchėraje, bėšce Šachšepan. Šdyž bėšce jeho šonž tež pošny cziwile, wón bėšce tola „wušnjene“. Do Zesuhoweyej rufow porucziwomil hwojeho ducha, tam je derje šchowany, kaž dječo w maczėtnymaj rufomaj, hačž na czaš wotuczenja.

Šdyž ty ja hwojim Šbóžnikom dječž w žiwjenju a wumrjecžu, potom je tež nōž t w o j e h o wumrjecza wot Zesuhoweye krašnosće wobšwėtlena a ty mačž w Zesuhowej ruzy w šbōžnym wozakatowanju wotuczenje pšči Wojeje wutrobie.

Dušča, horje k njebeškam! Šamjen.

Wšmi kšchiz na šo!

Mark. 10. 21.

Šle, k šbōžnojci czež
Pšchecž hñiz bje, to wėr;
Še šestrolowšču
Nješ hñiz hwoj a nuša a šrudobu wšču!

Kšchiz czeži drje je.
A brėmjo je šle;
Wštal czežo a frej
Pšchecž tajti rad njechatej lubicž dacž šej.

Kšchiz hōnido nam!
Wob trjeba jo šam;
Š nim pohanja naš,
Šo myšlany šwėtu na pšchicžobny czaš.

Šle, kšchiz drje je prut
A Woži je šchud;
Njech šobony czi je;
Wob lubuje tebe, hdyž poštoja cze.

Kšchiz dobyr paš je,
Šdyž i šorjom tež bje;
Wob našladže jōn,
Šo jemu by i dowėtu poddal šo wščon.

Kšchiz wobtwjerduje,
Šle, we wėrje cze;
Duž proch šnjeja ty;
Šo ja nim tež hjeđizč a šwėrny jom šy.

Čhzeš lubowacž ty,
Kaž šluhit jom hñ;
Pšchecž hōryšchjo jōš,
Dha do pšchaha kšchiza šaj šwōlnoje šo.

Kšchiz nješoj šo jōš;
Ri, napřchecziwo
Dži kšchizeti ty,
Šo luboćiz by widžal knjes miłočizny.

Kšchiz czeštny to je,
Šdyž wošhwođčjenje
Duž Woži czi da,
Šo knjes ma cze ja hōbnōš kšchizwoščerja.

Duž kšchiza šo šwōl.
A brėchow šo šwal.
Kaž knjes žada šam.
Šo doštač mošt žiwjenja trōnu tež tam.

Ty špōšmoječ tam.
Kač nulyty wščyžny. —
Duž šyroble to wėr:
Šo do njebeš kšchiz je nam jeničža czež.

Jurij Wrošta.

Nlašy wšchėdny khlėb daj nam dženka.

Še wšlown wōžtu lėta 1841 bė žalopaje šyna a hdyž ščto nimo šjeje bješce, trweczeške hñeš a šchecžerješke, kaž hdy by na šchłenu šupi, a hōžez runje bohaczi ludjo njeobladu, tam šamo pšchicžobnyj wotnowe šchłenzu wostacž njechacu. — A tam daloto delach, njealoto wot Šolanda, leži wulle štare mešto Antwerp. Š tym mečje šu rjane, krašne bašy, ale paš tež hušene, wulle hōšti i cziwomyi šhėjni, hōžez šhuboba je wicješch šutow wón hlada. Š tajtej bašy bė šješa, a w tej kšchiz šomorca a w tej šomorje šmjerčšhuba šwōšba abo familia. Š teš šomorje bė runje tal šyna, kaž na bašy. Š czešticž pšchecžehacž šejšce šore dječgata, a te womšlabacze, kaž by šo bōryč do bruchego wošlečehaja domješch dyrbjalo, hōžez wjazy ščd njeczerpi ani šumu. — Wšči nim hječejšce mlaba žona a mečejšce wobjej ruzy pšchecž woščizom, a bė šhuba a i šubjenej draštu wobčezena. Šewal bėšce i mužom

wot pobozneho luda. Za njewem, shto tam taf hebzele, jeje ruzy besdajet motrej a wocit tej; nastjerje be plakala.

Ma jejeno dobo famola nechto wot hnyuchy thachlow hem: „Macje, macje, ja hym htdny!“ To be htdlezy wot 3 abo 6 let, htd to taf famola. — Ale macz njom njepraj a wofita faz morma hezto. Djezjo jaho sapocza a dzeleche: „D duz dai bha mi jeno fuif jecj, ja sforo wjazy wutracz njemozju; macze, duz tola taf dobra!“

A netk pohlada macz horje a be to pohlab, kajfz mozejch tu a tam wtdzej, htdz nechto sfont, to je wotkudzeny a ma wumjerca, a dzeleche: „Zandzefo, duz Boze dla smeron, ja fama htdnu meu, my Boha lubeho knjeja hiheche uwejmny dolez profhly.“ Ale ton jandzej ptdzezo jaho prosdejche: „Daj mi tola maui fuif, ja cje profchu, ja cje prawje rjenje profchu.“

Macz wjazy wutracz njemozejche, wona spody toza mapny a wuczajny tocatz htdbea fa krotkaf a praji: „Tu macz, ja hym jny shtowata, to bych twojej hotficzaj polinofu hwarila, — ale te woboe kurjato drie joneje wjazy trebeacz njebudze.“

Dtdlez potofczi a popadny tocatz faz mozej wofek — a jato be zarjone potozju jebd, be ttdfch f jebfi ptdhiberal — a ptdhibenje potozju maczeri jaho a dzeleche fe htdkdm stofom: „Tu, ja hym to ja hotficzaj sfoyne tofajje!“ — A duz hebzele jaho najpjet f thachlam. — Wol hodjiny potoficzo ptdhidzje nan domoj, pohlada na zonu f htdbotofej zelnojca a dzeleche: „Herta, moj kmoj glara njebhozowaj. Za bho zle ranje f mozej taru ptdhi zeleznizy fteu a njefimny hebi hiheche ani krotkaf labkuzij. Za bych dzyk, to bych mowry byt, ja njewem wjazy, shto czinjcz.“

Wtes tym praji maui htdlecz: „Mano, ja hym taf jara htdnt, njefjy ty htdbea fobu ptdhidnej?“ — Duz pohlada nan taf pokfurmurjenje na fwoje dzezo, fo fo htdlecz ttdzi a rjetny: „Sudy nanfo, ja to wjazy czinjcz njecham.“ — A htdz nan fwoje najmjefneche dzezatof wuhlada, taf fo fe fmjercaz bedfi, be jenu, jato by fo jeha bucha podnuricz bchjata w htdbctoncznym horju a boloficzaj a ptdafje podarmo wutkdb f tuteje nuhy. — Na pohlebu praji: „Za njewem hinaf pomoz, hacz fo fwoju taru na ptdchobozowanje ptdchadam. Tuta be jeha jentefi grat, f fofornuz hebi ftynd dzezaczej wofy ktdb labkuzij.“

Rtdzy jyat je w Antwoerpenje na tochofchczju stojnje ptdchobozowanje, f kotremuz moze ktdzy fobu ptdhidnej, shtoz cze. Wtdn da temu, fcz wuwota, fwoju taru a czafafche zafonnje krdny, hacz jeha taru na ptdchobozowanje ptdhidzje. Nunje dzelejche tam dwe ftdzej, bohatej knjezji ptdhes tochofchcz a jena praji f drubej: „Haj, taf tam tdne muz fudny fteji a ptdkurmurjenje hlada.“ Duz ftdpudzejte jo btdfo njeha a htdchjedzje, fo jedyu kny f nim rtdzejche a fo jeha ptdchjedze. Shtu tu czjny, a won jenu fwoju nuhy ftdzejche. Taf tamnej knjezji wtdho ftonjefche. — Ma to fo rtdsrdzejelajte, shtu dzyete czjntez, wonej hadzdejche ja taru a dostajelche ju fa pohdabeta tolezja; wtdho fo btdwafche, fo dwe tajte wtdbejne ftdzejni taru fupidetej. Wonej htdnodm faptdczjchete a prajejstafetj temu muzje, fo by ju jmaj domoj dowjeft, fo dzyetaj jenu to faptdczjcz. Wtdn pat njehafche, a prajejche, fo ma nefotof nuhe wobftaracz; ptdchetoz won dzyjche ja fwojicz jtdz fupowacz btdz. Duz fo jeha tej knjezji woprdchjedzejte, htdz wonej bybli, a htdz be jmaj to prajit, wotkruczfjdeltej wonej, fo to runje niczo wotofa njete, runje tam dzyetej tej wonej na tu htdnu. Duz won f taru jtdzejche, na ptdcu btdwafche laldacz, tej knjezjni fupowafdejtej bemy, htdbe a dzejwa a horny fupowe a potofjiczi to na taru.

Zato bechu f htdzi ptdhidzj, htdz toz won btdwafche, menjeche won, fo duryi btdzejche dale jecj, jecajny fwoj ktdob ptdchd njmaj a praji: „Dowotaj mi, fo htditku tudno lafdu.“ Knjezjni dtdzejche ja nim do ftywy a wtdchjedzejte jafone hubeniftnow. Zona lelejche faz morma na jemi a htdlecz wotafche: „Macze, daj mi jecj, daj mi jecj.“ — Tdn wzj menjeche, to je zona morma a pozca zafonnje ptdafcz. Ale jena f ftdzejnow da wonej pjenjely, fo by htdnodm wo wino fctof. Duz dachu jej wino ptez, latapidu htdbeje, dadu dtdzejcu jeha a dtdzejatof jtddejche a ftdwadowafche lubonje na damacz a zona ptdhidzje jaho f hebi. Ntdt hakez prajejdeltej knjezjni f muzej; „Kara a wdfo, shtoz na nej je f twoje a wo wtdchizaj njedyrdzje wjazy hubeniftnow ctdpjecz. Moj btdmnoj tam na — ftej bahu, ptdhidzje, taf hwtu hacz je tebea.“ Muzej be, faz by njedyrdhbat wtdcz, shtoz htdchjedze, a njemozejche zane ftdow won ptdhidnej, ale jeno ptdafcz.

Sa thore djezjo pak ftdhidzejtej lctarja a duz dtdzejtej wobej knjezjni joho precz, a na ptdcu bronadzje niczo njerdzejdeltej, ptdchetoz jeyu wutroba be ptdchjara hnta. Ale potoficzo dzeleche

jena f drubej: „Zane krdajnfche wtdjele tola njemoze bycz, hacz htdz jedyu jato pomozny a ftdkarifki jandzel nctomu a nuhy pomoha.“ A wobej busdajet netko htdwleje a ptdafdejche kamaj w ftdpudh htdczaj nuhy a hubeniftnow. — S tym, shtoz be jmaj Wtdz f htdny bohafitafna daf, busdajet hwtu jandzejte a wupohajdeltej ftdudny a potrednony f horja a hubeniftnow. Na tajfe wtdjone ptdmha czlowjez niz jeno f temu, fo by fo ftdwtdta ptdjima dopwelnaf, ale pomha tej, fo by fo Boze njeno wtdzejelce, fo by Boze krdeltnow ptdchjefcho a fo by fo Boza wola fata, faz jo njebju, taf tej na jemi.

Htdk Bozi.

„To je ptdhidab!“ praja lubzo, htdz hebi ton abo drubi podamf dowaufajnfcz njemozja, woni pak njewopnozjma, fo je wtdchto, shtoz fo fawa, wot Boha prjedy potajenje. Nkhtaf wo wtdzjy pola Wtdzny btdche wo wufke nuhy a ttdbeafche pjenjely. Wtdn btdjehe hebi ham malu jwtdnojcz wotnajaf a btdche f tym fapocfaz, shtoz bechu jenu ftditni lubzo na njftu daf potofczij. Wtdn mejejde wole ptdafcz, daf jeha cztdchjedzje a won hebi wtd njewjedbjdje. Zehu wuj btdche jenu najwjazy, 2000 tolef, potofczij. Tdn pat mejejde f njemu tajfe dowjerjenje, fo hebi ani doleznoje ftda zadal njebdeche. Ma dobo ton wuj njewadczjzj na inflyenzu wumrie a jeha zana tej runje ctdfo thora lelejche. Jsi dny potoficzo fo tej wona njny a woboe dtdzej, ftyo mali htdzju, tu wtdpdyrczoni wotafchu. Sawofstajeniftnow ja dtdzej potajenje ftdminda do rukof wfa. To mejejde ton rubaf ton dtdz, nichy njewjedbjdje.

Duz sawjednit f njemu ftypi a jemu do wucha fcheptafche: „Mjedcij! potom je tebi f ddbom pomfane!“ Wtdje dnjow won wo htdbotofej myfclach ftdbdeje — hacz by to czjndi abo niz? Tdn fty by f dobyczetjcom, won fo rofhdzj, wo ttdy pjenjclach mjedzejcz.

Ma jentym lubofnytm lctnim ranju, jato runje fwtatfche, won f rtdz dtdzejche, fo by fwoje ftyczje ptdchjedabaf. Ptdzejo hebi na fwoje njeprowo myfclafche a jeha ftdwtdmnoj fo ftdwtdzocz njemozejche. Zato po ptdcu, wtdn wtdfobefo jita wdzejajny, ftdpafje, btdfo pozpulu jafstjelu. Wtdn jeha wofita a na nju pohdchjedze. Shtu wona wotafche? „Woj fo Boha! Woj fo Boha!“ jenu jafnje do wufchow knjezjelche. Wtdn f ddbom na htdwchju myfl ptdhidzje, won btdche Bozi htdk ftdfymit a w jeha wutrobje knjezjelche: „Shtdn fo wote mnje, latanej!“

Tdn hamy dzez won hiheche f ftdmrdzje ttdy fytrotow dtdnje a jenu jewi, shtu je wtdnojz a zenje njebdeche wtdbehfchi byt, hacz w tej hodjzjenje, jato fo domoj wtdcz.

Ptdczj drie ftdwa, hebi njczo njewmofu, a wtdje tygzaj na jeha ftdwanje ptdfuchaf, bies tcho fo bychu ftdto drube ftdczuj, hacz fo won na ftdbdtfch ftdnclach jraduja. Htdk Bozi pak btdche, kotryz f tcho ptdczatna rtdzejche, kotryz moznje do jeha wutroby fo ddbu a jeha na prawy ptdcz wobwczj.

Wo wopnje Bozeho doma.

(Shtozcjenje)

Ma fupje Zamajta wo wtdzejnje Indfitej, ftdtaj f ftdtych fupow wobfitej, moja Derrnhtuzjaj mifionifte htdhdchjedzo ftdchjed, htdz je rjana zrdwtdfca w lubofnym dote, f zohowanju ja zply wobfitej. Tam w btdfotczi je ftdbo bohafeto knjeja Zomlin. Prjedy btdche won, hacz runje mtdbo, furowy ptdchjczimnit ftdzftudnow, njewmjadzj czlowjez a prawy tyran ptdchjedzmo fwojcm ftdfclom, dtdz hebi tam wtdchizaj knjeja ftdfclow djezja. Zehu wtdna mtdzjelsta be ftdro hiheche bde furowa ptdchjedzmo ftdfclom. Wtdna hwtu fama jich ftdwadowafche, domiz tej ruzaj njewobktdwafche. Shtofofow mtdzachu w fwojcm knjeju jenzof fwojcho czlowlowarja a ftdchjedzaju, htdz bychu f njemu lamotajni. Dha fo fta, fo jo netofki ftdfclowoj wobroczczju, tofjz bechu w ftdchjedzje be mtdhi byti. Dtdfo njctrajefche a ftdro wtdchizaj potoczju ho f potucze a f wtdje potkledz, a dostaju ftdrejtu, kotruz ftdwontownje njemjedaju, w tym jcz jenzof wtdnu ftdrejtu fobwdzjti. To je Zeldz ftdchjedz. Jich lubozel f njemu wtdzejche czjm bde, czjm bde jich knjes czlowlowafche. Rtdzu njebzju ctdmtdzaj ptdhes lcty a horcy do ftdchjedzje be mtdhi. Taf btdry htdz Zomlin to fton, ftdafaj jcm twjedzje, wo jaho f mifionitarom podacz, a fo by fapoczajny ftdit ftdajz, won f palenzom a drufimni ftdwtdmny wtdelame ptda-

šče, jidi jako wot wezwotbroćciže. Ale podarmo! Woni wostachu gwerni a njedachu go wot Wojeje kšusjy wotwuzciže. Dolež hty mby wozno wjaz njewjerdnu, thodjadu w wozu. Tomlin kiz wo tym kšusji, počnje jidi sa to kšofac. Mišudžom staji wón kafarjow, to bchdu tych wuščidžij, kiz te kšufi thodjadu. To tež njepomabaje. Woni stradžu po šaftrjoch pšehw hucjiznu takjadu a njebješu bčhu tako šajo w Wojeje kšusje. Tomlin a jeho mandželsta dochtaj jidi f šfotomej pšawjowac, a šfudowawchtaj jidi, taf dočho, hacž mójchjstaj raju hibacž. Ale tež f bolagyni šfribjetani a f rosbityni słowami bčhu pšehwo šajo w Wožim domje. Mišionarjow hami jidi podarmo proščjadu, to njebudu wjazj pšichjst, domž njebju rany šafje. Woni wotmowidu: „Maša (knježe), Wože słowo je wjele pšobče, byšči pufi bola.“ Tomlin wotbruczki jim, to budže kóžbe šfongowac, kiz hiščježe juntročje te mišji ponže. Pšichjchidnu njebješu pšehow phta hčtu šfchlow a hjej, wón hjo šajo te mišji. Jara rosbj-enaj podawataj šo f ludžimi, rječasami a je šftrjytami do Zehrieldu, to bychtaj tych njepowščitnych jimataj a domoj wjedtoj. Woni pšichjbe do zyrhwe, šafutaj je swojeje mandželstaj nuz a wchjntu, kiz tam bčhu, šo jich šftrjodju. Ale šcho je dale f wjedžitju? Židž jastłofajo leža ja hwojich knježich na solenach w modlitwje. Tomlin a jeho mandželsta dychjntaj juntročje kšusceč, jidto šo tudy pšebuje, šo tole taf pšehomžnje tych šfchlowow jem wabi. Mišionar pšedowalše runje wo luboščij našehow Šohžnita, totraj wšho pšehwinije a totraj nam mójš dama, wšho pšehwinije. Tomlin a jeho mandželsta čujchjntaj ho hnutaj, ale wozaj nochtajaj šo pšehwiniječ njai hnuacž wjedžer džeč. Jafaj jidi šfchlowoj won pšehindjedu, dataj jidi dohahmječ a šwajakowšč domoj wjeleč. Tomlin a jeho mandželsta jekataj na šonjad domoj, pšči nich woblečena stara čorna žonka, kiz je wrjebj knjenima došta byta, a totraj bčhe tuš wjazj šfretaj dowolene hacž druhim šfchlowam. Wona kšichit, taf wozaj pšedowanje hanitaj a šeftrujetaj a njemžje šo dleše njelječ. Druž jimatj wona to šafata, prajaj: „Maša (knježe), niz hanicž, niz Boha hanicž. To, šchož hmy kšucheli, je Wože słowo. Wny hmy hjoj to nad nami šponit šduž Maša dowošt, dha čžu to pšedowanje hiščježe juntročje wam prajječ.“ Š wuščmješenjom dowošt jidi Tomlin, a hjej, tu bu tež slaje čjornej žonje date, šo f tajše horliwosčju Wožu rabu wo našchim wmozječju a wo našchje šfobnoščij jimatj wuklabuje, šo šo jeju šofbnyčnu wutroboje hnuještaj. Domach něto wšidžny šfjstnje čafajto, šcho budže Tomlin činije. Ale hjoj, wón poruczi, šo durbja jatdu šajo puščaječ a žadaješe hčbi wot jeneho jščfłowo nowy testament. Tpdžer šo minu. Wšchjny widžaju, šo je ho na Tomlinu a jeho mandželstaj něšto slato, a šfchlowo ja tym pšehindjedu, šo šftradžu w bliščij čjitataj. Wšchjny woblachu šo ja njaju f Bohu. Njebžela bč šajo a hjoj šobotu bčdu šo jščfłofjo do Zehrieldu na pučč dajti. Šduž do zyrhwe nuz šlupja, šoho widaž? Tomlina a jeho mandželsta w hucjifu kšej. Kaž wšehowmož bčhe jeju něšto do zyrhwe čšahmo. A šcho ho sta? Šta šamjenta wutroba šo sleni a je šfjlowatymaj wozjomaj džetaj wozaj won. Domach dataj něto starej čjornej žonje pšichjč, totraj durbješe f njimaj rječez a šo modbič. Wulše pošutne bčženje pola njaju noštanje, ale Woža huada dobubže a Tomlin a jeho mandželsta šo f brutej wutrobu wotbroćcižtaj. Wot něka wozaj kóždu njedžetu f wulkim čšahom hwojich šfchlowo do Zehrieldu hjoj džetaj a štaj najnutričnjaj pokšukarjeje. Mišionar pšehwo wo njimaj: „Ženje njebjadu tanny hnuwajje napoblad, hžnj šo knjes Tomlin a jeho šuba knjeni f tajšim čšahom ludži f zyrhwi bliščij wjedžach.“ Wozaj něšto wozno možne čjiničejtaj, to bychtaj šfchlowam pšedawošču njeprawdu šajo šarutajoj. Šdžej pšjedy wot njaju čšitlowani šfchlowach, tam něšto hromadže šo modla a čjitataj Wože słowo.

Žalepy muž.

Bčhe nelajši stary, šhudy, šlepy muž, totrahoj wchjntaj derje šnajaju, dolež meječe waščnje, šo po šahadž pšči hčšji šo dale mašajo šfobječe. Žunu pšichjbe na wulki pšofbny blaf abo wozhoščjo, hžčž potom wjazj njewjerdžiče, hžče bč a tež ham njemžičeje pšutnje, hžje meječe go wotbroćciže, taf jara hacž tež mašalše a f kšičšfom pytaše. Čžim bole šo wjerčješe a pytalše, čžim šludničij bčhe. Ludžo, šim niz dmoč, jeho šedžju njemjaju, ale kóžny meječe druhe wčžo we štwaje a něštofj ani na njeho njepošladachu. Něštofj jeho pšutnydu, ale

hašbowachu go, jeho ja ruku wšacž a wobščje. Wšobemu mužej go počza pšehwo bóle šfustacž. Žedny maty hólž j napšchjeje w bliščojzi hčebješe na šfónčžku, bčhe wječelaj a njestaratelje šo wo niečo. Jafaj tón jeho wušlaba, totrahoj derje šnajčeje, pšichj-bčny f njemu a šowata: „Stary, hžje čšeljch?“ Domoj, tam a tam, wotmowit wón. Šólž wja jeho ja ruku a džehče: „Wój, čžu čže domoj dowjeleč, wem, hžje kšuchčej.“ Š tym dowječe jeho domoj. Něštofj wulaj šfowidjo pšola, jafaj šo to šta, a jeho haniduju go šafčermjow, wšednjčdu a njewšladachu go dale.

Wojji lubi, to može šo kóžny džen štač, ale něšto druge temu pobohne štawo šo tež kóžny džen. Žyly wšitj pohanišči šwet je šaj tajši stary, šhudy šlepy muž, totrahoj wchjntaj derje šnajaj, dolež je w šchuladž, abo hewaf f nowinow wo pohanač kšuchčej. Stary je, dolež hjojom wot Šobana jem go wo pšichjchodach powjeba: šhudy je tež, dolež pohanišči šwet žanu šobžnojč njima a žaneho Boha; šlepy je tež, dolež šo čžnje go wotšoto moša pšiči wščem, šfotž šfobnoščje našlupa. Wšdu tu šleji a njemžje šchčžetu namalacž, po totrajž by domoj do njebješ pšichjčej mošt. Wšon šo wjerčej tu a tam, ale čžim bole šo šafubdž, a ludžo, kiz šoj šnajaj, džeja wotšajšij njeho. Woni moja hjoj šofšt, hwoje šluba abo njepjehy w myšlach, abo njemžja jeho wušlabač, dolež hu jidi wjazj pšehw wozjomaj jim, a rjeknu, šo nije taf šle f nim. Druhy mjenja, šo šo to ja tajšij wozhobnyč, šajšiz hu, njebžoj, šo bchdu jemu wpmabti, dolež mošt šchb wč šafje pšichjmenja doštač hdy bchdu f mišionarju pšichj-fupječ čšajli. Pšiči tym bywa f tym šlepyim pšehwo hójje. Duž pšichjčofž džečžaja wčra a wčrala šo pohana: Džeje čšeljch? Wotmowljenje: Wčž domoj. Duž praji wčra, dha šy na wopacžnym pučžu. Wój, ja mam wot Boha widažaj wčžaj, ja čžu čže wjeleč. Wob tón knjes mi pwečeš je hwojim šfónčfom, totraj je Željž Kšryžny. — Taf wječeš džečžaja wčražaja wutroba jeho dom, taf čžer wčra njemjontow, dolež jidi je wot wozhobnyč ludži, kiz durbja go hašbowacž.

Wščelake f bliška a f daloka.

Šohženu šfjebu meječe go dježjanšta šfromadžjina Wojerowšfłowo wotrešja po wobščjenom knješa šuperintendentu Kuringa. Knjes šuperintendenta Kuring pšichomnyč poštworaj a f šludofofačžutym šfowami na wobščenoščje, totraj na duchowništi šfaw wo našchim čžahu pšehwiniječ, pošala. Wšchdnošč meječe knjes wšchjšči šaraf Dahlmann f Ruhlonda.

Wobščej wustawow ja šlepyč, totraj meječe čjoptu wutrobu ja wobohij šlepyč, šajes wšchjšči špšetat Vermet, je šajdženu njedjeju w Drazždanach wumrjel. Šahje je tón knjes šlubeho njepštrajwneho muža f hčbi šawotaj.

Wamž Leo XIII je pšodžetu wopodnju w 4 hčžinadž wumrjel. Wnenadžny talie powječeš njepščičelje, hžny wón hjoj dotho w mrežju lečeše. Wón je šo narodžit 2. mčraž 1810 w italskim mčrže Anagni. Žeho pšjedawičje njeno bčhe Šoachim Pecci. 20. februara 1878 bu wón ja bamžaj wuwoleno. 25 letny bamžjiki jubilej je wón pšehw šfrafim hwoječit — jubilej, totraj jidi mafo bamžow dočata, dolež šo žabny ja bamžaj wuwoliteč njemžti, totraj hiščježe 60 let stary njeye. 31. awgustja šardinaloj w Romje hromadju šlupja, noweho bamžaj wuwoliteč.

W Ščljefstaj je wulle powobšenje krajiny šapuščjto, totraj je nadžjny ratarjow na jene dobo šamjicož. Džahjny šo Bohu, šo je naš pšehw tajšim čžejšim domapšantjom šafklowaj, šo mžemny našče žně njane domoj šlowacž. — Tež wšchje Anidowšfke krajiny je wulle njewjedro f kšupami pšichjčoj. Žně bčdu daloto šamjence. Šrupy bčhu šaj hobjoze jeja wulle. Tež w južnej Čšefšej hu pod njewjedrom čšepičej mešt. Šow bčdu šrupy hiščječe wječelje. Ššamo twarjenja bčdu wobščfobžene a želcizna do Čhrynowa wjazj jidžič njemžje.

„Pomhaj Wój“ njeye jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchčch pšchew-dawariščach „Ššerb. Rowin“ na wšacž a w Wudyščinje doštač. Na šfchwórcž šeta pšičzi wón 40 np., jenotliwje čžiščla šo fa 4 np. pšchewawaju.

Sy-łi spiwat,
Bilne dżelat,
Strowia cje
Swojóny fiatol,
A wotj swjatol
Gradny je.

Sa staw sprowny
Razoj mózty
Dubońs ma;
Bóh pał swierny
Pšes s pat merny
Czerstwójc ba.



Wjech ty spiwach,
Swojone dżelatj
Pšedne dnj;
Džeń pał swjatj,
Dubki batj,
Wotoczi ty.

S njebej mana
Wjech cji tšwana
Šimawojc je;
Šima woda,
Kij Bóh woda,
Wolšed cjeł

F.

Šerbske njeđzelske łapjena.

Wubawa šo łóđu šobotu w Šsmo lerzej knihičičičejni w Budyščinje a je tam ša šchwórlétnu pšchedpłatu 40 np. dostać.

8. njeđzela po swj. Trojizny.

Zap. št. 8, 26.—39.

Tešt nam powjeda wo czornym. Wón bešče minister kraloweje kandeže w Abiopištej. Wón pučrowalše domoj wot šwjedženja w Jerusaleme a czeňnje wjebeły šwoju drohu. Czeňimny tež my ta šwoju drohu do mešta se škotymy šoćkami wjebele.

Wjebele džekzi Wožich na jich pučzu.

Woni šo wjebeła:

1. nad Bohom Wótzom, kiž naš šđerzi;
2. nad Bohom Šsynom, kiž naš wumóži;
3. nad Bohom šwjatym Duchom, kiž naš šwječzi.

1. Wón jako pohan je bjes wjebeła, hđž ma tež wyške powołanje a pjenjes dočej. Ale w jeho dušci je žabanje po njeładónym šbožu, po šwjenju. Pšes džow šwojeho wótzowješko mešta drje džekje wo žiwym Bohu kižšwał, kiž je wškitó cžinił a lotnyž je pščečiwó cžlowješam pšđerželny, šđerpliwny, šnadny. To wožiwni jeho dušku. Wón šo wobdželi na ročijnyh cžohach w Jerusaleme. To je jemu radočej, Boha šhwaličž a šo t njemu modličž.

Štož pohan halke jako muž šhoni, wutnjemy my hjo jako džekzi: „Ja wěrju do Boha Wótza, wšehowmóžneho štworicžela njebešew a semje.“ Wón je našče šwěto, našč troičt, našča pomoz. A tola je jich wjele nješbožownych, tač derje šubnyh kaž bohattyh, wošebje hđž jim šwjerčž do wocžow hlada. A to, dočej woni žiweho

Boha, jeničče trajaze lubto, njeptaža. Pštajmy jeho w ponizkej proštwie! Pštajče jeho w komorzy, w žyrtwi, w štworbje, w šwjatym pišnje. To nabywamy šhynłocžje a bohobojšecje.

Štož jeho pyta, namaka jeho, niž jenož Boha Wótza, ale tež — a to je ja naš hřečijnyh cžlowješow wošebje wozaje —

2. wjebele nad Bohom Šsynom, kiž naš wumóža.

Tón minister cžitalše. To bešče dobre pučrowanške cžitanje. Pušta t. r. prošona je droha. Što wón cžita? Žej. 53. staw. Wón cžita wo šastupowazym cžepjenju wotročžta Bojeho. Wón to njerosumi. „Wo kim reči profeta tajše? Štož czerwjedše tač njewinowacžje a šđerpliwje? Štož je žiwu po šwojej matračkejš šwjerčzi?“ Wón teho namaka. Pošol bu jemu poškany a Šilippus jemu wtožzi: Wotročžt Woži je Ješuš Škryštuš. Nje-winowaty a šđerpliwny je wón hřečij šwěta nješt. Wón je žiwu a knježi nešt, jedyn s Bohom. Jeho njebeška šu našč wotytjnyjem kónž. Šimeon šhwalečžke Boha w tempłu, jako to džekžatto Ješuš na rukomaj džerjeječe. Wotobne wjebele czeňnjeječe pšes komornitowu wutrobu: „Nětko je tu šbože šwěta, nětko móžu wěčnje wujednanje, wěčnje žiwjenje dostać.“

Wótje šwědčzi našče šwědomnje wo naščeji winje pšes Bohom: cžemna je wěčnowečž, žalostne šwženje, naščrožža šwjerčž. Ale hčaj, my šmy Ješom Škryšta namatali, wujednarča naščeje winu, pšewinjerča šwjerčžje, njebešewo pščečžela a bratra. Wón je našča naščija. Š nadžiju je wjebele šwajšane. Štož wošoje nima, šam

winu nješe. Sčtôž w fwyjatym pišmje sa tym jenym njepta, w kotrymž by wišitile kľubjenja baj a hamjen, temu pomysljenje na njeho žanu nadžiju, žane wješele nješčijnješe. Duž, wy kľumetni podrožnyy, pytaťže w pučwowanitim pišmje, cšiješe, kľutnije s pöblami, kotrchž wam tón kľnješ dženka hiščeže dživnje sezele. Potom namatacže wy wšwudžony w pišmje fwyjeho Sbožnita. Tak roščje wobšowaga nadžija na Ješufowe wječnje šbože — a tak šo wam tež wobradži

3. wješele nad fwyjatym Duchom, kľž naš fwyjeci. Komornik pytaše fwyjateho Duča w kľščezeny. Ssnano bešče prjedby hźžo kľščezeny. Bohanj buchn f wjetšča pľches kľščezeny do židowškeje wošady pšičijezi. Ale Ješufowa kľščezena je něščto wošebne. To pšičindže f wodže duč. Wón kľščezje „je fwyjatym Duchom a f wošenjom“. Tónle Duč wucžijezi wutroba, špožezj nowu mōž, šle pšewinyež. To šlyhaji komornik a wón žada bež, šo troščke, šo mozaj a žimjenju duča: „Šlej woda, ščto šadžewa, šo njebych kľščezeny by? Wón namata, ščtož pytašče. Wón wuina fwoje wušnacže a bu kľščezeny. Woda bežječe wotolo jeha cšela. Duč žoršleče šo pľches jeha dušču. Wón šaczu w bebi nome žimjenje. Wón meješče wštoščje wodacža hrěchow a njebyšti mēr. Duž cšehnjšeče wješeły domoj. Šacž je domach wo tym powjedat, wo tym šo nam ničjo njepowjeda. Najwražnišče je: wón f tym, ščtož bešče namata, fwoju drožu wješeły cšehnjšeče do šbožnje wječnje domijny.

To je tež sa naš najwražnišče. Wy šmy žimjenje duča šacžuli — pšči konfirmacijaj, pšči špowjebži. Ale tola hiščeže w našim cšele teži wabjenje f hrěchej. Šodžimj nješwērnoščje pšičindu. Duž pytajmj Ješufoweho duča w šlowje a sakramencje, w modlitwoje, w fwyjatym žimjenju a dajmj mešta Wōžu Wōžaje, Ššynej a fwyjatemu Dučeje. Wón naš f nowa wožimi.

150 mil je wot Jerusalema do Šthiopije — dolki puč sa komornita. Njech je puč našeho žimjenja dolki abo krotki, f Ješufowym dučom wot Boha my domoj dōndžomy. Šamjen.

Katarjowy šakany kľerkluš.

O bšat cšji, mity Wōtče, bšat!
Ty šy naš šublacž žadal.
Škwal ert a duška jeha wšchal,
Wón šlěwa je nam nadat.
Cšezče, bšat a šwalba! jeha mōž,
Ta bšela fa naš bšen a nōž
A da, ščtož nam je trjeba.

Ty šupi f mitym beščejom f nam,
Šdžž rōlnit wobšy rolu.
A twaja mōž be šlišo nam,
Šdžž koša žnjčeche w polu.
Cšezče, bšat sa kľštu kōdžicštu,
Kľž kľžtam žrejšeče pod koša —
Ty, Wōtče, be žu darit!

Wo mērje.

„Moje a twoje šbudžnje wšču šwadu“, praži Senefa. Sa wraju: Moje a twoje šbudžnje wšču šwadu. Wadži šo Wōž šo muu a cšje mje mojič hrěchow dla pšched šud žadacž, moje a twoje durbti naju bšelič. Šuby Ješu, moje hrěchi šo twoje hrěchi, twoja prawdoščje je moja prawdoščje. Ščto pytaš, njebyšti Wōtče, na muu? Šrěč? Tón njenamataš. Wišitile

moje hrěchi leža na Ješufowym kľhibječe: Šawěšče, wón njebešče našče šworječe a nažōži bebi našče bološče. Prawdoščje? Tu mam. W tym kľnješ mam ja prawdoščje a kľlnošče. Cšezče, hrěwašch šo tež? Ščto cšezče? Twoje a moje durbti naju bšelič. Twója je hela, moje šu njebeša; ššowaj twoje a wošaj mi moje, dža wobaj ničjo pražez nimamoj. Šsmjercž, hladajš kľšale? Twoje a moje durbti naju bšelič. Daj mi twoje, wimi moje; ja cšji dan moju wōžu, daj mi twōj pošč; ja cšji dan moju šrudobu, daj mi twoje wješele. S tobu, mōj kľščezano, šo tež nočuju wadžič. Mōj šmōj brataj, daj namaj pľches jene byč. Twoje a moje durbti mješ namaj wšču šwadu wotnōbroščezj. Ty šy tak bohaty šaj ja; ja šym tak bohaty šaj ty. Twōj je Wōž, mōj tež; twōj Wōž, mōj Wōž; mōj je Ješuf, twōj tež, mōj brat, twōj brat; twoje šu njebeša, moje tež; twoje hrěšwo moje hrěšwino. Mam ja šubla, cšezče a kľlnošče; njeh cšje to nješwōna. To njeje ani moje, ani twoje. Wōž dawu, komuž cšje. Ša mam, jato byč njemē. Dženka moje, justje twoje. Šsnano mašč justje, ščtož ty dženka mam; šmano šy justje, ščtož ja dženka šym! Mašč ty malo, ja wjele; wot mojeho wušleho šubla mi wjazj nješwōna, šacž tebi wot twojeho maleho. Daj namaj pľches jene byč, ty mōj, ja twōj, jena wutroba a jena duška.

Wišit. Š. Žitawfi.

Proščje, ščtož to šamōže.

(Wišit, f 1784.)

Proščje, ščtož to šamōže,
Wišitlo berje šloni;
Tež to, ščtož je najcšezšče,
Šato lōže šloni.
Šróšwina pomha pšče mušu,
Wišče šubjenšwo wišitko;
Wišče šhorščje a šrudobu
Pomha, baj, wišče wišitko.

Šróšwina pomha pšechy watacž
Šawita šlyšnu drožu.
Wē wišče špēje rostorhacž,
Wješče dušče f Wōžu.
— Ale w kľryšta mjenje my
Proščje šōže ranje;
Ščtož Ššyn ja naš wuprošy,
To šo wēšče štanje.

Wišit. Š. Š.

Kľhudy Lazaruš.

Šedyn bšen, jato šhudy Lazaruš pľched durjemi někajšeho bohateho muža lešeče a pšy jeha brijody šlachy, pšičindže tōnkamy pučž drabi šhudy muž, bšelacžer Šadof f mjenom, a wuhlada nimo dužy Lazara w jeha šubjenšwoje. Duž be jemu jeha wutrobnje žel a wōn f njemu pšičimjwōšidži dšezje. Dačž cšji ničjo njemōž; pšchetōž ja šym šhudy šaj ty a mam cšjōšbu dšezji šžawič. Ale ja nimam žanych brijodow. Duž daj mi fwoje wotšladanje je šwōratami, šo jeničžny nad tobu šimlajam, bšelič, šo mje blēje nješabanišwja.

Tak wón bšezje, a šyša šybolešče šo w pšechšelnitwym wōščtu tehole šimlineho muža. Ša to poda wón šhudem Lazaraj ruku, pražijaj: „Wōj šo muu, pšchetōž hlej, ja mam škštu. Tam cšymy tebie wotšladacž, tak derje šacž to šamōžemy, a šprajaj mi moje šamšne šlido, bša čšu cšji dšejbencška f šlida bohateho šromadžč.“

Šato be tele šlowa wurečal, poda jemu Lazaruš ruku a rjelnj: „Ša rady f tobu du, pšchetōž ty šy dla fwojeje pobōžnje wutroby wušwolena, mi njebo wotewrče a pōštednje hodžimj mojeho žimjenja polōžič. Ša wšchal jeno hiščeče malo potrebam; ale šak durbčal cšji tole šobnōwanje rubič? —“

Wōnaj bšičštaj a pšičindžšlštaj f wotšezanej šhōžy, je ščinju kľytej, a Šadof Lazara do njeye wjedžič; Šabotowa žona paš jeha wutrobnje pomita a pšičšotoma f šličja a moča kšwō w šonowry. A wōnaj dowiežičštaj wōbešho Lazara do njeye na pōštanje kšwō, a Šana, Šabotowa manžšlita, pšičijnje ščliščtu mlota, šo by šo Lazaraj napičž da.

Ale Lazaruš rjelnj: „Dajtaj šo mi wōšba napičž, pšchetōž

mi čhe je po picz a ja mam wulku horzotu w swojowim stutach: loutowam."

Duż bjeżesche Hana a pschinješe czerstwu wodu ze żorta; Zadoł pał fšobdżesche Łazarej liż je selenej woliwowej halotu, kotruż tam a hem machašce.

Ł Łazaruš sapadže do štubofeho drėnta, pschetoz tużno bješe a wofoto pschopodaja. Zato won nješto drėmašce, Zadoł a Hana mucham wobarašćajta a jeho wofšobdżeszy pschalajta. A Łazaruš fšmješćotaje ho w swojowim drėntu. Duż Zadoł a jeho mandźešta na ho pschladowištajta a mjelcziży bještajta: Ach, ho by won pola naju wofšobdżi!

Tak drėmašce Łazaruš njefotre hodziŋu. Zato ho djeŋ na-
tšili, wón wożuci, swojej wozi psbeže a rjeŋu: „Wój lubaj
čšlowjejtaj, tak wój mje gladataj! Żenje nejšym fšobdżescho drėma
wuži, džiłi pola waju, we waju bječe. Wi ho bještaje, so mje
jandźeszo njebječu. A njeje temu ta? Dobry čšlowjejt, potny
lubofe, njeje wón jandžel Wóži na semi? Wój štaj mi najtraž-
nišce a najšobdżesze hodziŋu žimjenja špowotaci! Moja wutroba
je polna potoja a wobšojzena. Żeho dla šacujam, so je
hodźina mojego domojšćija pschitajta. Pschetoz pschlownja hodźinta
štubeho je jemu špocak a pschebječuše njebještaje žimjenja.

Na to łowba Łazaruš Zadołej a Šanje ruku a wuŋny i psche-
czelnym wobližom, a fšwjezi Wóži jandželjo njebječu jeho dušchu
f wobšledjam fšobnošce. Zadoł pał a Hana pschalajta wo
njecho a pschinjebeštajta jeho čšćo i čšćemju wotpsucziŋu.

Ł Łazaruš, fšojnje botonjaneho duch, bu jandžel-psšton Zadoł
a jeho mandźešce Hany, a jako wonaj na jentym dñju wu-
wuczišćajta, wobbawašce wón jeju fšmjerne łožo, a zmi duch
fšobdżesche jinaj wobližo, a wonaj fšichćajšćajta lubowim bjež:
Šchtóž fšmilnošć wopofaluje, fšmilnošć došćanje!

F.

Blize, mój Božo, czi!

Blize, mój Božo, czi, — bliže pschež' czi!

Wól-i też wulki fšćizy — ja rėbel mi.

Spėwał bjež i barčami:

Blize, mój Božo, czi, — bliže pschež' czi!

Režu we ndżej čmje — špróžny a šam,

Ramjejt, taž Šatut tam — ša bšował mam;

Njech ho tež bježi mi:

Blize, mój Božo, czi, — bliže pschež' czi!

Ša ruku twuju pučz njebjesli du,

Čšćerjenja pskštam jandželjo šu,

Riwaju horje mi:

Blize, mój Božo, czi, — bliže pschež' czi!

Wotzucišć dušcha mi wšebelena,

Ramjejt ša Wetšel a šowaj fšwój ma,

Psčiwoty ša fšobdżentki:

Blize, mój Božo, czi, — bliže pschež' czi!

Šduž je do njebješow došćesaka,

Špoby mje hwebš wšče pschėbėdnjeja;

Wėcziŋje mi šalkinjez:

Blize, mój Božo, czi, — bliže pschež' czi!

Pšchel. njeb. duch. Domašćka-Poščacšanski.

Maršcha, pschirodna mačz.

(Wjeřna stawijaŋa.)

Wubječež Mėrcziŋ fėdźesche fe swojej botru a fe swojej
dźomtu w njebješcy čšćije šwije. Mėřšpor bė nimo, Mėrcziŋ
mjejsche wulku fšwójnu bibiŋu wšed potu, i fšotrež bješe tunje
žonomaj čštat. Wėrta (Dorothea), jeho botra, fėdźesche jemu
i napšćeszo, fšwju fėdźšimnošć na čštiane nastajo, mjes tym ho
Łejna psči małym wotnještajta fšejesche a rospřšidjena psches njo
hlabašce. Wėrta i hlomu wijo ho i njej wobroczi: „Tam nješt
štejišć, Łejna, a hladašć fšrudaje na bještćizit, a mačz fšwoje myšle
na to šłozene, tak woska f młodym hołsam a f swojim njebješšim
radobesam pschitćiz.“ „To mje runje njestara, rjeŋje Łejna
čšćišćinko, tola šo trochu šaczetujeni. „Šchtó dha gemał?“ wo-

wrašca ho Mėrcziŋ pschėwəwajo. „Ša mjejad tak wšchelaše myšle“,
wotmołowi Łejna i semi hladajo. „Ša tež pomyšlicy, so mošto
psche wjele jo naričz ja mačzu rožku; wona tak buřta šteji a bjež
šo ras lehnje, mořka i čšćizta jabo potanycz.“ „Ši, dženka je
njebjeřla“, wja Mėrcziŋ jago hlomo, „dženka ho njehodźi štarac;
dženka mamy fšwječizćz a ho w tym knjeju wjebełiciz. Šduž wo
mduženi ženi, „Wjeř wocje fšwioje wobližca durblicy fšwój fšes
fjełcz“, — dha njebjeřla rėta: „Wšćitku wosku fšwiožy čšćitce
na njeho. — „To hołczo tola tak čšćizce wopal nima“, šapozca
nješto botra. „Wobladaj ras, fajze čšćemje wróćeze wšče Šraw-
zež dwora šteja; powėr je tak tuŋny, io može bještćesze šte naričz;
psches psči tpožen hjo je ho tak šćlo, šemja njemže tełto wšobi
pschėtrebač.“ „Wote wšćitlicy štarosjeřow šu te wo wjedrje te
najštambice, Wėrta“, šapadow jej Mėrcziŋ do hloma, „pschetoz
f pschėmju njemženiŋu ant to najimješće poba čšćinicz, a f dru-
hemu je Wbž hačz, dotal wšćitfo najšćeje wobšarata. Wni šari
šmy to na dołcz šhonili, tola tola rėta buřto: Šchtó-tež-to i teho
wjele djeřšca buřto? Žito durbt na pola šćinicz; pał šar rėta:
„D Wobzo, fajza horzota; tak wonta wščo palu a šmalu, to wjeřce
dobre njebudže a pschinješe buřene žne! A tak ty tež štoržizaj,
Wėrta, a to fšoje lėto, a durbjəta tola nješto štor i tež wjerje
pschitćiz, io tón knjeř bještćesze ženje ho pschėgladab teje w swojowim
hošpodarstwi. Wėrno je, buřto dawa bobace, huřto tež malo,
ale i tym dže pofalačz wobwoje, so je nis jeno šmilny Wbžesze, ale
tón knjeř, hź ma mož dacz a njebodca, a šo durbym w cšaju wuŋy
na jeho hnadje wšacž a bracz wot fšubot, fšotrze ma pschego ja
mož pschitšotonawa. I Wėrta, wopomni, teke šnadne cšajb bječu
tola pschego žohnowanišće ja nariče woprawdžic šbože, hač cšajb
šemješe polnošće, bježćz durbjəduŋy pschewcz; knježe, njemježz naž
do špowotanja. Nječ jeno pschego na tón šemlicy fšaknošćow
pomyšćim, io, bjež ho pominjaje, tola psche jara šubdž pschėd
teho knjeja njestupimy, dha nam to, šchtóž bještćesze wuŋe je, šamo
wot šo pschopadne. Luby Wbž,“ tak bještćesze pschėwəwajo pschi-
štaj, „nam wšćak hloda wumrječz njeda.“

Mėrcziŋ bješe lėdy fšonczit, jako nabe šćumjenje powėr
napjelni. Čšorne wróćeze bječu psches šwlyŋ wšdor njemėrjene
a bještćz ho taž i šłanow liřesche. Žybele lėtachu d štėrow, šlara
fšakšćawina psči wotnje šćileje fšwioje haloty hačz i semi a šopjena
a pšody lėtachu do wšćech botow. Nječšćamit, hź bė bebi hačz
dotal i wėrom na hlomu pabacz dat, šaljeje i šwawšom do šėt.
Šary a hołbie psčaju šłowant, a buřta a šaczi ho štruzicy a
fšachdu psči hlubšo do pjerow. „Knježe Wozjo! šim! štonašce
Wėrta, „Knježe, šimil ho nad nami!“ Łejna napřšćajana fšoczel
najpet šupi a hladašće pschjeje na šarawšom hru. Njeřšćo pschje
ho f wotnje pschitćiz. Njełczo hladašće do bjeřce fšadžezego nje-
wėdra, jeho buřto ho čšćio hšobitćiz. Šizjo po njebže bjeřacž
mjėščinacž wšdor a bještćz trochu popuščćajšćajta, ale woda
waliceje ho po pučacz, šamjenje a šemju a wšćelati njerjad je
šobu toršawdž. „To buřce ja nař cšaj pschomjanja“, rjeŋny
Mėrcziŋ pohobany. „Wėrta ruzij šamašce a šwlyŋ jej bobace po
šizomaj dele bježacu. Škamata bještćiz žyle pscheta, njebjo bu
japšćisze a wjeřne droti ho wožnowjadu. Tu wawuŋny jebny hlomu
psches wofno, tam špacuachu hjo pschew dnobřte wrota, a pschob-
wanja a štorženja bječu wot wšćitlicy botow šćilicze. Šebnotłivi
hošpodarjo fšocžadcu je wšly wuŋ, fšwioje pola wobšladacz, a tež
Mėrcziŋ ho wulle šćhorjenje wobu, wja čšćatu a šij do ruti a djeřšce
je šabniti dnobřitny duriem na polo wno.

Mėrcziŋ bė šabrdnit w Šwmožach, hź bė male pschėbėdžene
fšubliche wot nana pschewšat. Šhoroczeje a wšchelaše njebšoza
njebadu jemu f wotplaczeni dołga pschitćiz. Šwmořćit fubla lėdy
dobabaišce, daň a danit wotwjełcz a male hošpodaršom i jeho
wšchelatimi wudawšami dale wjełcz. Šemječe prawje njebšożowne
žne durbjəduŋy jeho nimalo čšćimječz. Šobn, bėw fšwuje, njefotre
wowsy a fšwiojo bječu njuŋy hšot, rolu w dnobry poricže djeřćez;
pschėbacz wot teho ničo njemjeřesche, pschetoz Mėrcziŋ bė dnobry
hošpodar a njebaišce raby na najnušćim pobrachowacz. A
budźisze psči fšwiojim poboznym šumjenju i teko wobšladnošću
a pilnošću njebšořadit, njebudźisze dře bještćesze tak daloko
pschitćiz. Wón lamoh fšwioju šhorawatu botru i bebi woscz,
fšwioju žonu lėta dołgo na šhorolu djeřćez, a psči tym njebaišce
psči woczejebnju fšwioje dźwoni na nižim pobrachowacz. Tak
bė njebšebny Wbž jeho krute dnobřenje pschego špacizit a psches
wšćelata fšubdž jemu pschėpomšak. Ale dženka durbjesche tola
wšćitku mož fšwioje bječe hromadu wšacž, so njebj šabwėlowat.
Wontacy na polu to bė šrudny napořad! Žyła rožka, kotruž bė

hiščeje večera večerjor tat krašna v v potnym kčenju midžal, bė jemu njejedro do čijta janizena. Štat wulku nadbijaj bė runje na tole pola itajit! Dwe abo tola podtra brėmjenja budziščeje moht na wifk pichinjeje; i wješelom bė hižo na wichelake wuporjedjenja hwojeho dwora myšliti, a tat hwyba na feinfim hwožu, njebe jcho lėnuche bošate žohnowanje na pola nječuniteho wofitaju. Worta, kiž tat hwyneje wotnary njebe, tazy bratr, bė hiščeje wo wichelatic rjanaju wėšadž wčelata, kotrež dwurjachu ho natupicje. Nowu sa wėšadž mješčeje Wėrczinowe dožo wo jtnwe pichicje, a Lejna dwurjehche mēž nowo njebešle wofelčenje a to wo nowej mōdže; pichetož Wōta hižo dawno se jelninowicje pichibladowacje, tat dwurje wōdho holcjo w maczetnej wo hatarkeje mōdže sešditej draščeje hwožicje runjež bė tež tale draha wo pranom hiščeje dobra a čij itari ludžo wo wgy ho pichgo jabo hwjelicichu, hižo Lejnu w starej mōdže wōdžachu, kotraž bė tola po jich mēnjenju wjele rješkaja dužji nowa. Esamo mōdži hōlyh njeNOWACHU Lejnu wjchi wōdže poljatarkej draščeje najrjenije holcjo wo wgy. Ale Wōta tola i tym spokojoju njebe, wōn dje wjgaj mōda njebe, a hižo drube jagnodnišle hōlyh telko jamoziču, mōjščeje to Lejna težo, a nje-trjebačje teho dla bacj drahim holžam hebi na Lejnu wotbačj.

Wėrczin hi na teže wo takim wupychenju inerom poškuchal, haj, wōn budziščeje, hdy by jcho nadbijaj na te podtra brėmjenja ho dowjelita, tež to teho swatit. Nēt it ho hwojeje blańoščje dohlada a fejeleče hluboko sahanjebny piched hwožazym hwdom teho Anjeja, ja čjož hwoje njebože mješčeje. Niz jeno rozka bė janizena, tež nowy a ječinjari bešditej sešlamowanaj, a jeno tam a hem hiščeje htwelajo fejeleče. A len, nad kotrajm mješčeje Lejna hižo žyle teže hwoju wōdčje, te kotrenuž bė tat netorny večerjor dohladaja, jcho doholcje mērita a potom htwobie wchodčija, tat dohti hiščeje wjadjeje narocje. — Idu hied bė wo nim hiščeje wōdščje. Wėrczin fejeleče frudny piched hwojim ineromym hwožom. Ale jcho wočji hładostrej dale: wōn njebe ham potrečeny, wotjoza žylich brunojšicj polow bejche njejedro wupucjicjo. Jcho najbliščiji hwoh, poltur Nowak, runje i dohlimi hōhami k njemu ho bliščje.

„To je tola hešta wnež, kmōšice? wotaišče i wulkej nahlostaju jemu napščječjwo. „Wotkōrčeno, jcho dha dwrbi i teho naišče? Za mam i to, namaj je ho najhōrije sešho, ja hwm žyle wo wchjo pichichot; Wam hu tola k nojnjenicjemu hiščeje kuliti stero wotate. „Haj, džałowano Wōhu! rjenu Wėrczin wjelele. Nowak pohłada se spōžimowanju na Wėrczinowe mēru. Wōhu wōdane wōdčicjo. „Nō, kmōšice, to dwrbiču wrajcž, jawota i hłowu wijo, „Wd ježe mi tola džjenu čloweje, mje tola to hešle nje-wjedro do čijta čijto njeje, ja mam stereje hiščeje nēščto pich- hōdčicj; ale tat i Wami budje, to njewēm. „Za tež niz! pohuju wo Wėrczin. „Do tat čješčih wješow ho tež njewšam, pichidžemy hiščeje najstereje na myšlicju, ičto i Wōzej pomozu dale šapōwčje. „Nowak budziščeje jemu rad wotmōwlił, ičtož njewēra jcho wōščjeje, taž n. pich.: Ah, tat mōže ho ludy Wōh wo kōžbe polo we wchjch wchaj stacaj? a jšto wōmna potaj jcho pomoz? Šchtož je i beščtožom šapadane, je šapadane! Ale jcho bė hašba, wōbōwemu starenu mužej, kiž bė tat wjele šwabit, hiščeje jcho jeničiti trošt rubicj; a wjšeče teho bė nēščto w Wėrczinowym wajdnju, ičtož jemu wēše itracowanje načjini, kotrež hebi ham pravje wuložicj njewōšječeje. Wōn rjenu i hordym pohladom: „Nō, hōždy hu jemoje wajmōšicjo; ja pichuju, so bu ho Wam berje ičho. — Š tujmi hōwami troščjeje po brēščje dale, a Wėrczin ho na dompučj pōda.

(Wiščichodnje dale.)

Sžożowny khudn.

Jemu dješče duchowny, ičto abo dje, to njeje wrajene. Wōn dješče do žyrnjeje a nadenbže pšaji žyrtniwych durjač htwobho čijwčelata, wtrchož se hłowami postrowi: Wōh daj čji wjšeke ranje! — Škubaj ho jemu džałowateja, a pichijitari: njewēm ho dopomnicje! to hwy hdy frudne ranje mē! — Na to dješče

budowny k njemu: nō, dha čji daj Wōh wjele šwoja! — A htwby jemu jašo wotmōwiti: htwjeje, ja hiščeje njejšbum ženje njebože mē! Še spōžimowanju dješče duchowny k njemu, ho dwrbi jemu tola to wōdčicje, dotelž tola wchitajči hwdži na njaju a njebože itorja. To čhu rōdu, wotmōwiti wōn; ty mi pichjeleče wješeke ranje, a ja wrajach, so njejšbum ženje žane frudne mē, a to je werno; pichetož hdy hwm hōdnju, htwaju ja Wōha; a hōžj je mi hwna, htwaju Wōha; hdyž ho htwējuje, bšsta a wihōri, htwaju ja Wōha. A wōšitjo, ičtož Wōh čjini, htwaju ja jcho, a tat tež ničjo sa mnje frudžaje njeje, ičtož hdy ho itanje. Ty mi potom pichjeleče wjele šwoja, a ja wotmōwitič, so njejšbum hiščeje ženje njeboža mē, a to je jabo werno; pichetož ja ho wēm Wōhu pōbečjijncje, a hwm wēh, so wōn ničjo hewo mēčjini. Šchtož Wōh na mnje pōščeje, njeje je frudobo abo wješeke, to mam ja napščeke, a pichijam so i luboščj; pichetož wōno dwrbi wchitjo k lēpšjemu htwicjčj tym, kiž Wōha luhaju. Šchto dha pač čhuj čjiničj, napščečjini budowny, hdy by čje Wōh do hele jastōrčji. A wōn mi wotmōwiti: to Wōh čjiničj njewēditi: čhuj- li jo pač čjiničj, dha mam dwē ruzj, rufu mojeje wēry a rufu mojeje luboščje, i twnaj bdyč ho Wōha šapichimyl, tat so by wōn so muu do bele dwrbičaj, a mi tež tam njeby pola njeho jle byto; pichetož ja čhu radichjo i Wōhom w heli bcyč, dužji wo njebeščaj htw Wōha!

Wajče hebi Bože hłowo!

Luther nēdyj wrajčeje: lubi ludžo, kupuječe, tat dolho hačj hu witi; htwōdščjeje, tat dolho hačj je rjane wjedro; trjebačjeje Wōhu htwabca a hłowo, tat dolho hačj jo macje; pichetož to dwr- bicjeje wjadjeje: Bože hłowo a jcho htwaba je taž nash deščje, kiž ho jašo njewōrčba. Bože hłowo je byto pola žjwot, tam pač wjajaj njeje. Rawol je pichijneki Bože hłowo do Gwidhiseje, nēto maja tam Tarku, w Romje je tež Wōje hłowo byto, nēto maja tam hamža. A wj, moji lubi ludžo, njetrjebačje hebi myšlicj, jo budščjeje Wōha a jcho hłowo wēčnje wōhšowancj; pichetož wach njewōdaj a šapimowanje budžetej jo čjaka doščj wudnacj. Tebo dla pichimaj a džerž jo tweržaje, ičtož to samōže. Lēnjej ruzj matcj htwbene lēto. — Hiščeje na mału htwiwiti je to htweto pola wab- hwoščjeje, dotelž to htweto macje, jo wōš čjma njewōdabnje. Šchtož wō čjime htwōji, tōn njewē, hōže dje! Jan. 12, 35.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Š džafownej wutrobu načji rotarj i mješčobam hładaja. Hdyž je jim Wōh luby knjež rjane žne wotbrabiti, tat je tež rjane htwōnčnje dnu špōščiti, jo mōšja rjane žne domoj htwōwaj.

— Ša dotwarjanje željwolenaje jeletimij wot Wōhōtwōdo to Radownija ho pichibitowje, tat jo budže jeletimja ho w pichichodnym teže twaricj a nadbijōmne tež dotwaricj.

— Ša wjšeče wule pōwōbenje w Schelisej injebožjenych je Krutił stat 1,6 milijonow htwimow pichipōstajal. Šhōžor ham je 10,000 htwimow daril. Dale pač ho tež wchudjom so kraju htwine dary štwēra a wēšče budja htwine dukche rad wōmāčj tym wōbōhim, kiž hu piches to njebože hluboko trječeni.

— Wanj je ho htwarotčanje hłowal. Šchto budje jcho na- šbednit, wo tym hiščeje ničjo hiščečje njeje. 31. julija tat mjenowanje konfławe, htwōmabizija kardinalow, fōsiž jo šaturizija a wot htwēta wotamfnu, htwōmadu štupi, kotrež ma noweho hamža wjwōwlicj.

A rospominanje.

Kaž hwožintna nad wodu, tat šatčjewa nēlota wutroba nad htwšami.

Tež i wēštit, we wētru ho htwāłajeje, pčjōfka hłōditi mēd čjebuje. F.

Daliske dwowōšine dary ja wōboje armeniške htwōt.

W. R. i B.	6 hr.
W. i S.	2 "

hromōžje 8 hr.

W mjenje wōbōhič htwōtow wutrobnj daj

Gōlčj, redaktor.

Sov-li spěvat,
Bítne džělat,
Strowja cje
Sčwójny fětat,
A twój swjatel
Sradny je.

Sa staw spřogny
Napoč móžny
Lubočj ma;
Bóh pal swětny
Wšes spar měrný
Gěrjawočj da.



Wjech to spěwacě,
Sčwěrnje džělatě
Wšědně dnj;
Džen pal swjajm,
Dufaj datn,
Wotpřěcě st.

S njeběj mana
Wjech cji křmana
Bimnosć je;
Bjwa woda,
Kčj Bóh poba,
Wofčew cje!
F.

Serbske nježelske łopjena.

Wudawa ho łóžbu hobotu w Smolekercz knihicizkiczejni w Wudysčinje a je tam za šchwěrkletnu pschepłatu 40 nr. dostacć.

9. nježela po swj. Trojizny.

Nap. st. 9, 1.—9.

To je najwjetšije dobyće, kotrež je tón knjes po wědženju na Golgatha dobył, wobkrućenje profeszijskeho płowa: wón smjeje bylnyč a rubjenstwo. Duž japočtošće stutki tróžny wo Pawołowym wobrocženju powjedaba.

Kšesćejšijan dyrbi wjedžeć wo swojim wobrocženju — a duž wopomámy:

Kak bu Saulus Paulus?

1. Wšyfoi na konju — Saulus;
2. deštach w přósche — Paulus.

Tón komornik cšehnjelje s wjekełošću po swojej dróhy. Dženka widžimo fariejštedho, kotrež wojuje pschecizmo temu knješje. Tam Filippus, tiz pšelstwo mēra nješe do rostorchanjuch wutrobow — a jow Saul, tiz woseń nūs mjeta do mlodeje kšesćejšijanšje wožady. Wón ho se swojim hroženjom a mowowanjom nadurwa hačj dale Jerusalema a křubjenedho traja. Do Damaškona ho wón nastajni. Wot wóžow herbwanom wužbju cže wón sakitacj pschecizmo noweje wužbje. Saul wěšče bjes porola žiwj byl po šatonju a wón móže ho wožbžičho ham na kšewědženje swojich nješpěčjelow pomowacj, so je w mlodošći žiwj byl po šatonju. Ale tež cšlowjelajo, na kotrež ničto ničo wječj njemóže, trjebaja wobroczenja. Ale pschec stutki cže hebi wón njebeša dobyć, swojow prawdošć cže hebi ham wudžělac. A wón myšli, so trjeba jenož wumrjeć, so by šbóžny byl. Wjebudž hordy, ale boj ho! Wěšče móže tón knjes wukřowacj kaž pschec

džiw; jemu ničo njemóžne njeje; ale hduž dyrbi se Sauluša Paulus być, žada hebi wón swjotaj křutnošć; pštaj hweřu, potom ty namalacj; wón žada hebi Natħanaelowu wutrobu: jenož cji, tiz hu cšjsteje wutrobu, budža Woba wudžecj. Saulus je hordy a hamoprowy. Tazki njemóže pschec Wohom wobšćacj.

2. Město Damaškus widži hjo s daloka. Duž ho bylny t semi wotrohje. Zeho nahle hwěto s njeběj wobšwěčji. A wón t semi wadnywčji křiči hišć: Saulu, Saulu, ščo pschecžěhaš ty mje? Tón hamj hišć Boži, tiz w paradizj wotalacj: Gadamje, hđže hy ty? jeho s mjenom woša. Sšlowo huda: Ščo pschecžěhaš ty mje? niž jenož na wužownišach hy ho pschepšchimnył, mje hameho hy ty bi; niž s kšesćejšijanami maš ty cšjnicj, ale s křyřtušom hamym. A tola šunt hnadny: Ščo pschecžěhaš ty mje? hšowo franjenjeje luboče, kaž pohladanje Šbóžnika Wětrowu wutrobu wofšćacj, kaž bolocj macerje nad šabudženym džešjom, na kotrež je wščo štožija, kaž profetowe idychowanje: Ščo hym tebi cšjnil, mój ludo? Nješjum tebe s Egiptowšteje wuwjedj a ty hy na křadž woi; wyl swojeho Šbóžnika? Cžehodla šapćacjeli moju luboče s hđženjom a mjerženjom? Ščo pschecžěhaš ty mje? Wjeběšćeharjo, hamjerjo, tak křicj pschec jeho dušach. Wojajliwje křicj s jeho rta: „Ščo hy ty, knjež?“ pschecenje wery. Ja hym Želub, kotrehož ty pschecžěhaš; duž wón morwy njeje, ale je žiwj; žadny wopacžny profeta, ale swjotaj w njebešach. Tak hym ja pschecizmo njemu wowowal; wěda mi, ja šahnu; ja hym teho knjesa wohladal. Ale wón dže Želub žeta, Šbóžnik;

ho mjenje v nadžiji, to šmeje dobrou škabnošč Brawoškawje nje-
pchišplušchnošč jeho činjenja doposlošč.

„Hbže je tón hrovnj, šačornjeny wobras pchišchol?“ praščesche
ho Ludomir, š pchiščelom ho postrownišči. „Slej, tónle je“,
wotmolni praščajn, pokasajo š wutšownej radosču na rjany
wobras. „Wějadč drje njemalo džela, doniž to porjedžič, šačtož
bėchu čaš, město a wěče tež člowjeczěj ruzy šačobžile, ale ša
to widžiče wědeš hodu miščične džela. Wudžesč šnadž nětko
hiščesče radžič, šo będž tónle krašny wobras na šmjecče čšimyl?“

Ludomir pohladowasche š wašnosču a radosču na rjany
wobras, wječelo ho je šlōbdej nadžiju wobęča, a potom wupraji
ho š tymile šlowami: „D njebudu čši to radžič, drohi pchiščelom!
Ale komu mamy ho džatowasč, šo tónle wobras ho na šmjecče
nječšišnje, ale nětko ponowjeny wutrobu a wōčęto wobhladowarja
šajma? Slej, twojemu šnajestnu, pchiščelom, a twojej hortlowošči.
Sdy budžiče twoje wōtre woto hōbnošč tejele mōlby nješpōnato,
a hdy budžiče twoja ruka šebi telko prōzy njedawala š wo-
čšiščenjom a ponowjenjom, a hdy budžiče twōj rošom wo nim
taf nješudžil kaž mōj: dha budžiče šnadž na wēčne šajmlo
tole rjane aręybđeto š wulfej šačobže wumjelštna naščeje wōčęžny!
A hdyž — tu ho Ludomirovoj hōšp wumjščaj a w šwotacznosčej
pchišberašče — „hdyž tež našč nješestli Wōtž pobobnje šapōčžina
š wobrašom, kotryž je šam wo člowjeczěj dušči wutworil, hdyž
tež tónle aręymiščtr pšči wščęm tym, šo tōne wobras čašto
š proščom hrēča a še šlawom šlōbče šajščewarņny a wob-
ščobęžny, tola čša, šo by ho tōn wobras wučšičšil a w pře-
dawiščeje rjanosčej šabščičšil, dha tola...“

„Pšičestaj, pchiščelom!“ šawola Brawoškaw, „hijo wēm, du
čęšo twoje šlowa šamjercja. Prawje činijš, šo mi na tajše
walšnje nješpchišplušchnošč mojejo činjenja špōnacšč bašč a nje
ša to hšofašč, šo šym dotal taf nješprawny šud džerčal wo naj-
rjeriščim wobraš, wo wobrašu Wōžim, šajšč tola šōždy člowjecz
je, byrne najwječiji hrēščimil byl. Šobuch to, šo wōže tež Wōh
šwōj wobras, byrne najbōše wobrošņny a šaturjny byl, š nowa
wučšičęč, ponowič a do přjedawiščeje rjanosče pchišwječ, haj
šo to niž jeno wōže, ale tež čže. Wōttal šym wudowjeny wot
mojeho pšębđęda, ša čōž šo najwutrobniščo džakuj najpředy
Wōžu, a potom tebi, mōj bratřej!“

To rēčo šwōjmašče pchiščelom, a potom hiščesče pščida:
„Niz jeno dia hmojeje wumjelškeje hōbnoščę budže mi tōne
wobras nětko drohi, ale hiščesče bōle teho dia, šo bē pščičžina
polpščenja mojeje wutrobny!“

Wot teho čęša šarajšče ho tež Brawoškaw, šbudžajęč
šudži š dobremu wobrocęč, a džal jeho lubošči š bliščęmu radž
ho jemu někotryškli wobras Wōži t. r. člowjeczju dušči wot
brudom wučšičęč a do přjedawiščeje rjanosče nawrōčęč.

Pšči rowje šerbškeho Dobrocęla.

Šbōžni šu, kiz wo šenřim dolj
Šhubęč rany škujja,
Do nich lja wino, wolj
Brawoškewo šmilena,
W wutrobje jich nuju čujja
A jich bręmjo polōžuja.

Šranje tež šlin šemje čmowny
Šapjel jich tōn šačodny,
Džalny wōttal šu jich rowy
A jich škut njej šabęty,
Wšena jich šu šōnowane,
W Wōžič šnihač napšane.

Derje, kotryž wēta dawo
Tajke mozy š lubošči,
To je š nješju ščežęša prawo,
A palman wo Wōžej šačrobji:
Tu daj, Wōžo, nam tež šhobžič
A twōj Duch čęžyl naš ju wōdžič!

Šbōžni šu, kiz wušęwaju
Šorna šmilnej dobroty,
Nječ tež čęta pročnu, šajju
W hōbnoej šparnej šomorzy:
Š džatnej ruku potomni
Do šnjow džęja ša nimi.

Ššowne džęčo šemja wōžna
Čšičšimto je wōžęla,
Dręmaj męrne, lubošč wōžna!
Šorzy džal šwōj woprowa
Tebi žyle Šerbowšwo,
Derjo šerbški wōčęžny!

H. Z.

Maršča, pščirodna mačj.

(Wšęjna štarjšna.)

(Šwotacžowanje.)

Wjes tym bē Wōrta domach wo wulřim njemęrje, a jako
tōne njemęr wjazy šmjecč njemōžęche, džęšęche bratřej napščęšwo,
šo by šhonič, ščto je njewębro načžimno. Šafo bē Wōrta dom
woušęčęžičta, a Šejna čšjęše šama wōsta, šwpi šošo š mačemu
wotnjęščtu a šhadolšče šamęšlena won. Na njewębro wjazy
nješpomęšili. Předy drje bē na njo męšlita, a čęčęšne žašolęšnje
a nanowy šrudny pošlad bēščtej jej bliřo ščlej, ale wona męšesche
dobre dowęrjenje, šo šnadž taf šē njebudže, — kaž mlodolč
šidat pšęžo wščitko lōjšęho wojnje a mēni, hįžo radu wječęč.
Šejna ho štrawa čšujęche, nanaj a čęčęše hįžo šodu pšęšpomšč.
Nęč bęchu jejne męšle šobra na wulřim burřim kuble, jeina
wutroba wšęšęče na Škōščez Mikławšču, jeničšim šym naj-
bohatašęcho bura wo wšę. Šona tež wjedžiče, šo ju wōn runje
taf lubowalše, kaž wona jeho; ale wonaj to hiščęše šajščaj,
dōkęž šwojejo šwoža hiščęše wēščaj nješčęštaj. Mikławšč bē šym
bohatacho šublerja a Šejna džowta šhudeho šačrobniča, a ničtō
drje na to njemęšęche, šo šudętaj wōbaž muž a žona, hačž
wōnaj šamaj. Mikławščovny nan bē šordny muž, a pšči tym bu
hiščęše ščętro wot šwojeje družęje žony, Mikławščovweje pščirod-
neje mačęerje, wōbničęžny, kiz bē hiščęše hōrbžičęha kuble nan, a
kiz žylu dom po šwojej šlowje wjedžęche. Ša bē dawno wot-
šudžita, taf š Mikławščovny budže, šo dyrbi šebi jeničštu džowtu
holanřkewo wujja bradž a šo taf do družęho kuble ženič. Šęho
mloda pščirodna šotra paš dyręčęche na nanowym kuble wōstáč
a šebi šyna mačęerje šotra, Wobuņęž Šęžyu bradž. Mikławšo-
wy nan, kaž tež čši drulj wōbđęšeni šarjčđi to wščitko ša jara
dobre špōšnačny. Wšęščđi džel bohatač burrow njepraščęju ho
hdyž čębđę šwoje džęčš wōženje, ša hōbnoščę čšlowjelowo, a taf
ho drje wutrobje hromabu namašaju, wōni praščęju ho wjele
nalezniščo ša hōbnoščę wubrow, a taf by šamoženje š šamoženju
ho namakalo, hačž runje jara šujto na pščikabady widža, šo jeno
nješbože š tojšč manđęšłtwow pščiwōžę; haj, hačž runje to šami
na šebi šhonič, dha tola na to nješđimaju. Šo rēča: Ša ša
šwoju džowtu žadny dwōr wo wšę njewōčęm, šotremęž moř šbože
šwojeje džowti dowęrič, kotryž by jej šwęmny wōdžęč byl a ša
jeje wēčne šbože šo šwōču štaral. Štaraj Škōščez tež pšči ša-
štaranjny šwojeju džęčęšow męniščęštaj: „jeno šo prawje wo pokłny

hejbijaj, dha ho wiščifko družje hižo namala;“ a njebudščijtaj drje njemato njemdrifaj, budyščtaj-li Mitklawiwoche wo hysle fnaolj.

Mitklawiſch beſche tule ničeſlu popoſtnju pola dobrody pſcheſe: lom, hdože be teſz Lejna ſ družbimi mlodomy holzami pſhineč chyzla. Wiſti tym njewjedreje pomuhyli Mitklawiſch pryedj na Měrczinowe, dhyžli na ſwojejo nanowe polo; ldyh be nimo, dha hižo won bežeſche, a widžeſche to wupulſenje, pryedj hačz Měrczin won pſchidnoč. Zyle naſtrožjany wiſchidne dom, a jeho ſtarſhej nje- mōžſchytaj jeho trudow ſapſchijez. hdyž tola beču jich pola zyle njewobſchodžene woſiate. Mitklawiſch jeno pſchego na žaločz ſobreta pola Wudyhecz myſleſche, a bidyſhej wutrobny rob pomſat. Zaſo ho ſaſmerſny, bežeſche, ſo by ſ Lejnu poročaj, do maſeje haſti, kotraž nimo Wudyhecz dwora do wolow wjedžeſche. Lejna be jeho ſ dwora wuſtupje wiſdſata, wočini ma foroznye woſno a poba jenu radofitny ruſu. Mitklawiſch jej huuty ſufu ktočeſche a rjeſny: „Wenſta, njerudž ſo, ja Wam pomham.“ „Ze taſ ſe?“ woſprajcha ſo Lejna. „Zy jo hiſcheje njemdyč? Haj, ſiſ je, ale ja Wam pomham.“ „S tym je ſoſanu mōſchizničju do ruſi ſtkōzi.“ „To baj nanej, je to rady bam, ſawēzeſe!“ pſchitajzi hiſcheje, a jeho woſkočjo ſo ſ wjeſelom roſjoſni. „A Zy mēniſch, ja moſha te pjenjeſhy nanej dačz?“ rjeſny Lejna naſtrožjano. Mitklawiſch ſpōdži- wany na nju pohladny. „Ežeſo bla dha niž?“ „Dha dnyhdy ſo won drje tola dhywočz“, wotmolwi Lejna a bu woheſčezimjena. „Mē, to njeadež, jo to niſdy njeczinju.“ „Mō, derje, ja mōžu jenu je ſam dačz“, rjeſny Mitklawiſch trochu njerlajy. „Haj, čini to!“ rjeſny Lejna troſchotowaj. „Hdyž jow po ſchēzēžy ſ polu won džeſch, ſetſaſch jeho ſ Wōrtu. A wmi te mōj wutrobny dſat, Mitklawiſcho,“ čyſchidno pſchijajzi, a polſkič jenu ruſu. Mitklawiſch jenu ruſu ſ wobaniſaj ruſomaj dzerjeſche: „Sa Eže njepuſchēju, Wenſta, to mi wē!“ prajjeſche, a wotroczj ſo ſ ſhwat- ſom not njeje.

Wenſta ſhožowna ja ſwojini ſwētnym Mitklawiſchom gladſche, a do myſlow ponurjena ldyh pytni, jaſo ſna a Wōrtu do jnyh ſtupijſchytaj. Nan be čyſti, Wōrtu paſ čini rjeſzinuſchjo. Wēſtočz njewboža be jej lōžicho njelje, hačz njewētočz, a pſches wuprajenje chyzheje hebi wutrobo polōžēz. „To njewbožo je tu, Wenſta! ale ſ tym Anjeſlom čyemju jo njelječ. Na Twōj len pohlabaj, je žaločz. D ja wēm, ſchto to reſa, hdyž drube holzy wjehele trēja a wochlyja a ſwoju radofel nad hōwom majju, a jedyh dyrbi pſōbny pſchidlowač.“ Leſny jo hylſy po ſizomaj ronichu, ale ſam u hebe troſchotowajo rjeſny: „Mamoj tola hiſcheje wot loſſcheho lenu, čzeta; nimamoj ničejo drube čimicē, dha ſ čſahom pilne pſchēdzenoj a mamoj pſchidlowe nalečjo nad wulſim plat-ſlōdženjom naju wjehele.“ „Haj, nēchto wſchaj pſchego je. ſchtož mōže jeneho wjehelečz“, rjeſny Wōrtu, „jeno jo ſo wočzi wočzinitēj. Wulſe ſboze je, ſo ſny telſo bērnow wuſadželi, duž jemy pilnje bēny a ſkōt tež. Echto ſ wboheho ſwētrēčja, ſ teho liſchata budže, to njewēm. Wōwſha ani ſornajſka njewyba. Ale tež to ſo namala. Tola hiſcheje jene wjehele dnyhju čyſi ſobudžicē, pſchetož wono tola derje čzini, hdyž ſo dobroym čzowjelijem do wutrobny pohladnje. Nanje jaſo ſo ſ pola wrōčicē chyzymoj, pſchidubje namoj kloſakej Mitklawiſch napſchēčzowo a chyzheje nanej ju tolet dačz, jaſo poſčōrnu, kaž prajjeſche, a bē na nim wjehečz, kaſ rady by je wotbyſt; ale Měrczin njehajſche, a mējeſche tež prawa.“ „Njehajſche?“ prajjeſche jo Lejna zyle ſamolena. „Aj, kaſ ſwēdžicheje pjenjeſhy bračz woi teho mlōbeho pachota, taſ mjelēčō ſtareju? Wiſchetož teho dnyhdyſche ſo Mitklawiſch wuſnačz, ſo taj ničo wo tym nje- wēſtaj. Wōn paſ mēnjeſche, jo ſu jeho nalutowane pjenjeſhy, a na Miſchata budže ſ počtyni ſtami, tehyh doſtanye ſwoje zpe mačējne herbſtowo, a mōže ſ nim ſapōčezēz, ſchtož čze. Tola Měrczin wiſti tym woita, wōn ſ nim njehba ničejo ſtrabžy čzinič mēčz. Ale ruſu dobroemu pachotej kōčzeſche, a hylſy jenu do

wōczow ſtupichu, jaſo prajjeſche: Wōh Eže ſwaraju, Mitklawiſcho!“ Lejny tež hylſy wo wōczju ſtejadu. „To nje bōle ſwojeſti, hačz nje naye njewbožo ſrudžj“, rjeſny na to. Wōrtu na nju ſ bōſa pohladny. Lejna paſ ſpēſchene ſtaw wupulſchēj, ſapōdženo wječzeſ pſchidlowačz.

Měrczin dženſa ſ jedy modlitow nutniſcho ſpewoſche hačz hdy pryedj; to be jeničze pſidenjenje, ſotrez be na nim pōinačz. Wo wječzeſt wja ſaſo ſwoju wulku biſtliju do ruſom, wiſchitzy tſjo ſepjadu ſo ja biſto a Měrczin čzitalje Mat. 6, 24—34, hdože wo liſtjach na polu a wo pačzajčz pot njewehkami teſti, a hdože reſa: „Wpajajze paſ najprjedy Wože kraſelimo, a jeho pramo- doſje; dha budže wam to wiſchto pſchidate.“ Wōrtu a Lejna nutnje pſchjōpſchlowačitej, a jaſo jo lempēč džeču, dnyhdyſchu hebi wiſchitzy wuinačz, ſo žanu taſ pſche wulku ſuſſkiočz njewo- čzujaj; haj kraje, wjehele dowērenje be jich wutrobny napjenitō. „Wōno budže lepe hačz hebi mpyſhini“, rjeſny Měrczin ſ jaſnym pohladom, „ſpomatej na nanje, ſo ſym to prajē.“

(Wiſchidnoje dale.)

Widmelake ſ biſka a ſ daloka.

— Knjes zyrhwinſki wučeſt Keſk w Waleſchēzach je ſo jeno- hōſnje ja zyrhwinſkeho wučeſtja w Bulezaju wuſwolil na mēſto kantora Gantina, ſotrozj 1. ſtobroja w wotpočzini dže. Knjes Keſk ſo ſ tym do ſwojeje narodnje woſhady pſchēpſhli. Knjes kantor Gantniſch dze hwyj wotpočzini w Wudyſchjine wučeſt. Duž jo zyr- winſke wučeſtje mēſto w Waleſchēzach wuprōſtino, hdože je knjes Keſk doſhe lēta ſe žohnowanjom ſtawowal.

— Nony bamž je ſo wutoru wuſwolil pſchi ſednym wot- hloſowanju. Sa bamža je jo wuſwolil kardinal Sarto, dotal wo Benedigu. Wōn ſo narodžj 2. junija 1835, je po taſtim 68 lēt ſtary. Wōn je rožbenj ſ hwydeje rataſteje hwybhy ſ Keſe. Hdyž jo jeho praſchadny, hačz to wuſwolene pſchitowanje, wot- molwi wōn: „Tajſeho woſkotoho iſtojſtwa ja hōdny njehyſm; ale hdyž je jo Wōbu ſpōboto, hōhy ſwojeho kollegija na nanje wotroczje, ſo jeho woli podam, jeho pomozhy jo dowēro.“ Wōn ho mjenuje, „Pius X.“

— Najſtariſcha žona naſchego wōznocho kraja, mačz wučeſtja Wētarja w Binnebergu a kotraž je nētto w Woſlarje živa, hwerčzi 8. auguſta hwyj 108. narodny džeſi.

ſ rospominanju.

Boſna rōža njemōže jamniena woiſtač; wona ho wotewrja a ſwoju wōn daloto wotolo wupſchēčzera.

Čzjſchēčzi eže ežeſte ečzerjenje, pohladaj do reſi; wona je twoje jnamjo.

Mježōſeli ſo najjaſnijſcha ſtudēſi huſto ſ čzēmneho kamje- ničſchja?

Taliſche dobrowolne dary ſa wohe armenijſke huroth.
Wiſchē Knjela ſararja Klubizu ſ Bulezjanſkeje woſhady:
Eſh. w W. 6 hr.
W mjenje wōbōdyh hurothow wutrobny dſat

Gōlēz, redaktor.

„Pomhaj Wōh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wiſchēch pſche- dawačnjach „Eſerb. Nowin“ na wſchaj a w Wudyſchjine doſtačz. Na ſchtwōrēč lēta plačzi wōn 40 np., jenotklive ežyſkſa ſo ſa 4 np. pſchēdawaju.

Es-ty špemat,
Bítine džetá,
Cironja čje
Ešweojan štatol,
K twój šwajotol
Ešobnu je.

Ča šlaw špřezny
Klapoj móžny
Dubočej uia;
Bóh pat šwěrný
Pšes špat měžny
Čžerstwočej da.



Nješ ty špěwáš,
Ešwěrnje džetáš
Bšičkěne dnj;
Djei pat šwajot,
Dwjšči datš,
Ešwopočš ty.

Č njebeš mana
Nješ čš šmana
Žiwnočej je;
Žiwa woba,
Kš Bóh poba,
Woššew čjel.

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawca šo łopju šobotu w Ešmo łerčej šubšičšičžekni w Budaščinje a je tam ša ščtwórtlětnu pšjedpātu 40 np. dostać.

10. njedžela po šwj. Črojzju.

Žap. št. 9, 10.—22.

To běše džiw pšči wobročězju Saula, dokelž běše Saul k wurjadnemu štuftowanju powotany. Wobročězčej pat dyrbimjo wo wščitny a je tola łóžde wobročězje džiw hnadu, a napřozničiji šredk k počnemu wobročězju je pščežo, šo čłowjek prawny žiwny šačšičej wo Křyštusko-wej bójštej křašnojčiji doštanje.

Kaške to šnutškwone pšcheměnenje pšes duchu Bóžežo, wšdžimny na Saulušk.

1. Wón šo modli;
2. Wón widži;
3. Wón šwědečji.

1. Wón šo modli. Šchtož běše Jezuš kam šapočal, dyrbi šlaw wošady w Damaskone dokonječ. Ananias došta poručmočej, Sauluška k počnemu pšnaczu šboža dowješej a jeho pšes ruku nakłabzenje a ščěženju do ščěšćijanšleje žytkoje pšičej. Ananias šo teho poručězja naštržja. Žemu je, kaž by hłowu do lawomeje šłany tynł. Ale šon Anjes jeho do předta šměruje: „Šon tebi wjazj nješčobži; hłaj, wón šo modli.“ Tš dnj šo Sauluš bėdžejše. Jeho wutroba šo šbeha pščěšćiowu temu šačšičej, kotřej je doštal. A ščónčnje šo pšbda. Wón šo modli. Štylnjenej ruzj šu napřjedy šnawje, i kotřymž šo pščewinjeny wojowat na hnadu a njechnadu pšbda. Wón šo modli, to je šwědeženje, šo je našpochčiji ššobžekš ščorčejše pščětraty, kaž to pót na čšole ščorčejšo pšafšuje.

Šłaj, wón šo modli. To je přenje šnawjo wobročězja hšičej džěka. Njewobročězju šo tež modli, ale to je jenož ščorbótanje a našpólne šašorženje. Prawta ščěšćijanška modlitwa š hłuboteje wutroby, ponižne a tola džěčžaje modlenie bjes šojšče, wobštajne modlenie w Jezušowym duchu a mjenje nadeššejš jenož pola wobročěznych. Pščetož ščtož šo prawje modli, š tym wobšwědčja, šo pomozj potřeba, ale tež, šo šnaje wščehomážneho Wótza, kšž móže a čže poměč. Tam je prawe ščěšćijanštwó, hžžej je modlitwa šnutškwone čžerjenje a hžžej wščitlo, ščtož šo štawa, bywa wabjenje k modlitwie, hžžej šo žyle žiwjenje do šwěta Bóžežo štaja. — Šłaj, wón šo modli! W tych šłowach čšujšch rabočejš dobreho paštyrja nad šašo namatanej wozny. Kaš to dowěrenje šulni, hžžj wo druhim wěšch: Wón šo modli! Nješ šo tež šabdušj, wón šo modli; Bóh ma móž nad nim a jeho šašo na prawy puč dowježde. Modlitwa je potajny šwajot, kšž wutroby šwajša. Kaš křašne, to widžej: Šłaj, wón šo modli!

2. Wón widži. Šo bu šamot na pučju je ššepočez bity k jeho poniženju, pščetož ščorbš Saul dyrbi šo kaž džěžo wječš dacz, dale pat dyrbi byč wabjenje k šamopřuhowanju, šo by pššal w čšščinje šwoje duchowne šubšćinštwó. Wón šebi přjedy něšto wježejše na šwoje pššacěje a šwój rošom, něšto dyrbi pššnacž, šo je bačš dotal ššepj byl, ššepj ša křašnočej ščšžowananeho Křyštuba, ša šnutškwone wěřžaje žiwjenje ščěšćijanšleje wošady, kotřujš běše pščěčžek. Šato Ananias ruzj na njeho položj, „pabžšcu woš jej wozjom

jako skupisny", tež wot jeho duchownych woczow — wón hwoje dotalne bndy pohna. Kefko mjes nami je jich žiwych — je faczinjowmaj woczomaj! W sefifkich wězach ho snaja, ale Bože słowo hu jim samnjene kniži. Wopacnoćoje drubich, wošebje křešćejžianow woni wibža, sa hwoje bndy hu kleri; woni ho wustjeja na swój wuziřt, ale ščtož k wěznemu měrej šluži, je jich woczomaj potajne. Wobroczeny ma jagne wdočto, snaje hebeje a hwoje křaboleže, hwočto je jeho jebanje. Wón njewidži jenož křoštjanje, ale tež wózwowstu ruku, kotraž prut dzerži, niž jenož lóšcht a njelóšcht wotomita, ale tež sečhowni fa cžab a wěznoćoj.

3. Wón h wědečija. Šřenje wšch bęšče po jeho křešćenizny, so wón jedž k hebi wsa. Po poščenju wot řjoch dnjow cžeto hwoje prawnu žadu. Potom pak džešče won hnydom mjes Damazenskich pōškow a ho jawnije sa nič wupraji. Tež to je miřne, so ho wobroczeny křešćejžian hwojich hobotkřešćejžianow njehańbuje. Ščončanje džešče do šcule (židowsteho Božeho doma) a pšchupowjedabaje hwojim přjedawšichim wotawšćam, ščtož hě ho jemu štao. Myšlicž hebi dypčeli, so pšched tajkim h wědečenjom wšcho pšchězjowjenje wotmjelny. Ale tola buchu woni jenož řatorhujeni a ho roshoriču. Ščtož wćerjež njeha, njewěri a řby by ho jemu křhřtustk ham řjewi! Saul njeda ho řatřařćež, wón dale h wědeči w cšopkej luboćeji. Tež to je šnanjo wobroczeneho, so ho njeboji: Wón ho pšchěšćehanja njestřaži. Rađbóle jeho bolele, so tež křešćejžianjo jemu njewěřajuču, so jemu řatřaču mjelčezč.

Wón wjedžešče: „Moja řchunda pšchidže.“

Řatřača wěra je to dobyče, řiž řiwět wšewinje! řamjeń.

Řnjeński h wjedžen.

(Do wězna.)

Čjeřč přena, řnjeje, tebi řhucha,
Đhat řhwalba ř čjeřej modlitw!
To hu te darj, řotřez duiřha
Čji dženja njefe k woporu,
So řy nař řchězčedrije řohnowat
Ř rjane řně nam ř nowa řal.

Dwoj mity deřčej ř j njebia padal
Řa našču řolu wobřhřu;
Ř je řej wuřny řlōzo řadat,
Řon cšople řrubi řhřajuču.
Dy řpōžči řřtwań řřewjenje,
Ř twoja mōz je řitřaře.

Tať je řchōž ř řadřiju hu řytle,
Řao wšchitō berje řadřito;
Řet wšpjet Bože řidō řryte
Řařch pšched řobu, mōj řhčelčjano!
Duž řa to Božu řitōleč řhwal
Ř jemu đřatny wopor pa!

K. A. Fiedler.

Ři njewjesty a řchtwōřta ma kwař.

Řolčy maju ho wudacž. Šslub mēč, njewjesta hřč a řwōřowacž je řa řolčy wjesty řowad. řamny řwēny wotōčřč řbrahamowu, řiž řelāře řlifer, pšchidže jako řrařhla do řarana do řethueloweho doma a džešče: njedžerčje mje řorje, ale pšchēže

mje. Ř woni řawořachu řebeku a đřachu k njej: čjeřej ř tym muřom čřahnyč! — Ř wona wotmōwio: řaj, ja čřu ř nim čřahnyč! — 1. Mōřj. 24. řlaw. řať teř nēto hōljy ř wjehelom řraja: řaj, ja čřu ř nim čřahnyč, řbōž řrawy nawořej pšchidže, a njeje řehdom pōwa ričje řane řomđenje a wotławowanje. Řle mōje řolčej, wy dypčeli řo ř pōžřiwōleču řenič řā řama řarah, řobiařowa njewjesta, řob. 3, 17—20, hewat řo čřert řobu mēřha do wāřcheho wērowanja a řwōřowanja, a řřah wam wāřče řbože. Řwōń je tež řiřčejče řrubi nawořej řacž řōń cžēny, řotřez čřje řo ř wami řwērowacž; wy jeho namatāče wopřihaneho w 439. řkřeluchu. řbōž ho řu ř njewjesty řrjedy řwērowacze, đha je a wotlānje wam potom řōń čřahny teř řwēny.

Šswēt pyta to hwoje; ale řhudy je řōždy, řiž njeje řohaty w řobu. řuf. 12, 21. řwōřata njewjesta njewotřanje řjes nawořenje, řbōřy ho po njej a řa njej wrařčewa, a wrařčfa pšchitōđža đo jeje doma. Řkōždy pať ho řreprařčfa řa čřahny a řachodnyh řohatřiwom; ale řu tež řiřčejče řwēne duiře, řiž pytajo řchzy, řotřez mōle a řerawny njēřeru. Řarjohatřiča pať je njewjesta, řiž je řōřna đobřych pōčřitow a řyřnejč hewat čřewjērowo řotřičta njemēta: řiž je pōžřiwā, řečřepna, řejadna, đobřōčřitwa, řelitřwa, řmilna, đželawa, řlutnīwa, řōřna, řotřez njeje řawitřna, řorda a řhwaleritřa, řiž ho njehoduje a njehwari a řa řelřani wotōto njehēha, řiž je řohata w luboćej řkřhřtustkowej. řo je potom njewjesta, řiž je řobu a wřchřitny pōbožnyh cžłowjeku řpōřōbna, a namata wřchudje řnadu. Ř tajke njewjesty čřhu wam nēto řowatāč.

Ř Mlāčizřach njedaloto řreberga řyđleře řemjanři řnjeř, ř mjenom řlřawřčej řerņř řřawowu, je řwōjkej mādžēřteř, řotřaz jemu řchřni đřowōřičři řorōđji; wřđitke řēchu nāřerjēřha pšcha řatřařčifeho doma. řlacž jim řaře wumřje; ale řwōđ đa jim đrubi macž, řiž jim njebē mazořha, řaž je řara řurto ř wōřjanje, ale řotřaz řēčje řrawa macž: pšchētož wona řo řa řiž čřahne a wēčjne řbože ř wulkej řřžu řatřařčej; wona mēřejče řama řkřhřtustwa řubo, a pytačje jeno w nim hwoje řbože a řwōju řbōžnoćej, a řwēčejčje řať je řwōjim řnanjenjom řwōjim đřowřam jato wēřna křešćejžianta, a pōřowowčje řim řrawy řwēč.

Řjes řutřmi řchřřimi řwēčřřřamē bē nājmōđđičja, ř mjenom řeřta, nāřpōřōžniřčha; w njej řjewi řo řōřnacze a řrořhmjenje řožeho řłowa nāřřamjēřho. Řwōžo ři njebōčje řubřho, řacž řan-đželke řowotānje, mjenuju; řřewanje řjančy řhřeluchow. řřchha, řako řjana đrařta, řkote řřezāřři a řřerčēčjenje a řwēřne řawjeřel-řenja ř řejemi njebēchu ři mēčto, řo wona njeřpřatāčje, ale tež wo řwēřnu čřejēř njedobřejčje. řež njebōčřičřa macž bē ř wōjowemu mādžēřkewu řřerita: „řale đřowōřičřla njebudže namaj wotřōčř.“

Řať đřiwenje đrubbdy řōń řnjeř hwoje đřēčři k řebi čřebnje a wabi řižo w řiř mōđōlečř: řuta đřowōřičřta mēřejčje řižo jato đřēčřo mullke řōžabānje po řwōjim wotřawjanju. Ř řehdommāřim čřahu njebē wola pōbožneho řemjanřeho řuda wāřchnje, řwōjim đřēčřom řrjedy řpātateho abo řchēřnateho řēta đāč řože wot-řawānje wřižmacž, đōlečř ho řōjachu, řo mōđōlečř řařř wōřny řřuff đōlečř njedorořhni, a mōřta řeho đla řōňřamny njedōřřojnje wuži- wacž. řařchi nēčřičři křešćejžienjo, wřyřōžo a řiřže, řo řeho nje- řboja, ale njemōža nēřto đōčřatēř, řo jeno řhřu řiž đřēčři řřerje a řēpje ř řwōjedčři pšchidče; řeho đla tež woteřjera nēřto křeš- řčjantke řiwjenje đale a đōle. a njeřchēřčjantřiwō řo čřim đōle a đale řōřčřerja: řižo pšchidčōwne řurjy đjeja mōđōži křešćejžienjo, řiž řu řōňženy čřijē řřat řřeni řař ř řōžemu řidni řobřli, na řeje a pšchēředřja řatřařčich křešćejčanow w řōřōlečř! ř řatřařči! wy řim to đowolice! —

Đ tvoje wāřchnje řrařchne
ře, řwēčje, řamōřāřchne;
ř nim wōřitāč njemōđčř!

So maćz tole mjeno najprjedy wupraj, a to waŝnjnje, i to-
 trznj do ćmiejŝe, ŝćimj Mikławoŝej wuŝnacze lóŝće, haćz bė
 hebi to myŝli. Roŝhorjenu ŝaŝćojz jej do rėće: „Waj, haj, tule
 wobju, tule Lejnu, hebi woimn, a žanu družu.“ Wotom paŝ
 zumiŝo pŝiŝćajaj: „Ja i tym niŝomu bliŝto ŝupicj njecham.“
 Maćz wuŝmėdjujo ŝo ŝajmja: „Niŝomu bliŝto ŝupicj? Na tajŝe
 haćz rėć? Ale to nėtko bŝyŝaj: Za Lejna nauŝbyj jow njeŝćh-
 ćejnje! Waŝ ja abo paŝ wona!“ Wo tym teŝ jow rėćz njeje“,
 ŝapadny jeŝ Mikławoŝ do ŝlona, „Leŝta njećmė jow žaneho wu-
 ćŝiŝćej; ja myŝlu, Budyŝej Wėrczjn nje rađy do domu woimje,
 a hdyj ŝwoje maćzėne ŝamożenje pŝiŝwoimju, ŝym do zyla ŝpoŝo-
 jenn. Za nježadam ja wyhoćimj wėgami; Berta wobjhowna dwór
 a Wj mőżejŝe i nim ŝaŝhadćej po ŝpobozanju.“

Maćzeri pŝiŝindžechu tele ŝlowa pŝejajara njeŝadnyjz. S wul-
 kimaj woćzomaj a roŝdajwiŝej hubu na Mikławoŝa hładaćej;
 tola we wotomiku ŝjadoma pŝiŝi hebi zylu wėz i ŝwojemu wuŝćiku.
 Berta bė ŝo mjeŝ tym luboćejnjnje na bratra, kotrehoj pŝde wŝcho
 lubowoŝe, ŝleŝnata a rjetny pŝlajo: „Wė, Mikławoŝo, Ty wo-
 ŝtanjeŝy w dworje; ja Ćje wuŝćiŝćejŝej njecham.“ „Tajŝe nje-
 roŝomne dźećo! Do wŝejeho dyrbi ŝo tyłać?“ ŝlowota Marŝa.
 „Ty jeno mjelcz, to ŝo hižo wŝćiŝto namata.“ „Waj, to ŝo na-
 mata“, rjetny nan, bliŝe k Mikławoŝej ŝupiwaj. „Wój jenićki
 ŝyn dyrbjal do ŝahrodniŝkeho dwora? — To by nėŝćoty byt.“
 „Dyđ Leŝta jow mėcz njechacze, dya tam hižo dyrbiu ćzahnyć“,
 wotmolwi Mikławoŝ. Pŝiŝetoj to je weŝe, wona budze moja
 žona a žana družu.“ Nan dzybjde runje trochu dyrbije wot-
 molwić, jaŝo maćz jemu do rėće padny: „Jeno niž taŝ horzo!
 i tym njeje nićjo pomhane. Wj dzyemy tu wėz wŝemnyhlicj;
 jutŝe je njeđeŝta, teŝby da ŝo wŝćiŝto berje roŝpominicj. Mikławoŝ
 je wotomny hól, my hižo na jene pŝiŝindžemu.“ „Teŝ berje!
 projajeŝ nan. „Ale to jeno dzyj wrajicj: ja žanu ŝtopu lubeta
 do Ćjeje njeŝtaju, na to ŝpominaj, žanu ŝtopu!“ „To hižo potom
 luby Wbŝ woŝtara“, ŝnapŝećziwi Mikławoŝ mėmje. „Luby Wbŝ
 njećy ćini, ŝiŝto Ćje a ja možu teŝ ćinić, a hiŝćejze jutrećej
 wraj: i tym lubom tam njecham nićjo ćinić mjećz, a ćiniŝć-
 li jo tola, dyrbićki wjeđeć, ŝo ŝy nana pomė!“ „A tola, tola,
 nana!“ rjetny Mikławoŝ i njeŝtim htoŝom, „Ty mój nan wotn-
 njeŝć.“ „Mikławoŝo, mjelcz!“ maćz ŝapadny a wón ćmiejŝe na
 hłozu tutać ŝlowow, ŝo ma ju na ŝwojim boŝu. A taŝ bė. „So
 ŝo Mikławoŝ lubta wotrjetny, bė jej doćej; Mikławoŝowj dótj
 jej dale na wotruboje njelećejŝe, a jeje iranjena horđoćej, Budyŝe-
 zow jaŝo taŝ bliŝte pŝećejŝelŝtowo widzeć, bu wŝejje je laŝomnoćej
 pŝewadžena. W poćajbu na lubto bė ŝo pŝećej hižo ćzejtoćejow
 i Mikławoŝom bojaja; Mikławoŝ mėjiejŝe fruŝu myŝl, a runjej
 bė teŝ pŝećej pŝećejćelnimaj a poŝćiŝćimaj pŝećejćimow njej, dya
 wona tola jara berje wjeđiŝej, ŝo hebi do taŝ waŝnjene wėzy, jaŝo
 žentwa je, nićjo rėćejćz njeja, a ŝo bė ta ja njeho wobjŝtarana
 njewjelta taŝ bohate hołczjo, njebė jeho teŝ nawabito, pŝajetoj wón
 mėjiejŝe dzyimne naŝladu, a Marŝa njebė nėkajŝu potajnu hroju
 pŝećej Mikławoŝom zyle pŝewimwėz moŝla. Nićjo jej teho dla
 lubŝe byćz njemőżejŝe, haćz na taŝ loŝte waŝnjnje ŝwoje wot-
 pohłady doćpicj.“

Na druge ranje, bė runje pod kemschom, ŝeđećej Marŝa,
 ŝo liŝćojz Wandrijej ŝnapŝećej. Wŝećed nim ŝtejiejŝe bleŝćha
 i palenzowa, a jemu ŝćleńćiŝtu po drugej wona jemu naliwajŝe.
 S łődej ŝćleńćaju bywaŝe wón lubnićki, po jeje žadanju ćinić,
 a bė napoŝleŝtu je wŝćim ŝpotojom. Jeno to hebi wućimj, ŝo
 ŝo dla teje wėzy dale ŝtaracj njebyrbi, a ŝo i Budyŝezami ani
 pŝoŝćha ćinić mjećz njecha. So wo ŝpawo žana rėćz njebėdeŝe,
 ŝo žamo roŝymj. „Ćzim wretajŝi budze Wėrczjn“, Ćmiejiejŝe
 wo Marŝa. „Za dam jemu jeho maćzėne, a potom njećy bėži“,
 rjetny Wandri. To bė Marŝaji runje prawje, a wona njeŝpajŝe

łón hńew ŝaćejiej, kotryž Wandrij pŝećejćimow ŝwojemu ŝynej mjeje-
 ŝe, wjele bóte dzybjde jón k temu wućiej, roŝtanjenne ja dzyomtu
 taŝ dobre haćz moźno ŝćinić. A taŝ ho ŝta. Wbŝy po tym bu
 widćiŝto pŝećej hudoŝom kucze ŝejzjenne a lubto dzyowaj pŝiŝćipŝane.
 Mikławoŝ doŝta wuŝde ŝwoiŝćy pjenes hiŝćejze ŝahrodniŝtu ži-
 nowoŝej, kotryž bliŝto pŝiŝi Budyŝezow lećejŝe, a w kotrećej domŝim
 ŝhuda ŝwojba na podruźnjtwe hudyćej, mjeŝ tym jo bė pola,
 wobjej a hrdyž Wandrij w ŝwojim ŝpobodawŝimje hoŝu lubowaj.
 Marŝa njeje ŝwojoŝowniŝca a horđiŝćha byta njeje, dzyŝi wućej;
 wŝćiŝto bė ŝo jej po woŝi rađiŝto, a wona mėnjejŝe, ŝo nėtko
 wozaj trjeba njeja, ja ŝoje ŝwojjeho bałŝećeho žiwjenja ŝo ŝtaracj.
 (Pŝiŝćebodnje dale.)

Wŝćelake i bliŝka a ŝ datoka.

— Kral Jurij je kujej sararjej Wtŝofatej w Ćrodziŝćejchu
 Włbredytowj ŝćiŝj 1. rjadownije ŝpŝećil, kotryž ju jemu pŝećes
 kujeja wuŝćejkeho zrwŝowneŝkeho rađiŝćela Maiera ŝćepodaty.
 S rađoćejz woiŝewamaj tole poćećejenje, kotrež je ŝo duchownemu
 herbŝejze woŝabdy doŝtalo a i tym teŝ to ŝwėtne pŝozowanje pŝiŝi-
 pŝolnato, kotrež ma kujej jaraŝ Wtŝofat jaŝ wjećej herbŝejho
 homiletieŝkeho ŝeminaru.

— W tutny tyđejnju je herbŝti homiletieŝki ŝeminar w Ćro-
 dziŝćejchu pod wođženjom kujeja sararja Wtŝofata w Ćrodziŝćejchu
 hromadny ŝtupil. Na nim jo wobjđjela ŝt. ŝtudento Wtŝofat i Wu-
 dŝćina, Wojsk je Židowa, Kapleŝ i Budyŝćina a Wtŝofat i Ćro-
 dziŝćeja. Dale teŝ herbŝti ŝtudenta i Wtŝofateja na ŝwucžowanajch
 herbŝejho ŝeminaru jo wobjđjeli. Tm ŝeminar, wot wŝćimnoćej ŝalo-
 ženy, je wulle žohnowanje ja naŝćiŝch herbŝieŝćy ŝtudentow a teŝ
 ja naŝće herbŝte woŝabdy, ŝo w naŝćej herbŝtej rėćej berje wu-
 wucženyŝch duchownyŝch doŝtanu.

— Sa sararja w Wtŝiŝćiŝowje bu kujej Rada je Ćslepecho
 ŝapotaŝanu.

— Turkowŝti polizjita je ruŝieho poŝćlanza ŝaŝćil. Dutećej
 je morbać turkowŝti ŝaŝojnik, je ŝtut wulle roŝporjenje w Ruŝow-
 tej ŝbudaj. To je hižo drugi morbaćki nabyd, kotryž je ŝo
 w tym lećje w Turkowŝtej na ruŝieho ŝaŝojnika ćinić. Duž je
 teŝ wulle roŝhorjenje w Ruŝte a ma Turkowŝta jo hładać,
 ŝo ŝłonećenje hoŝtanjne pŝećes woimju na jo njełtoji.

— W Ćserbiŝtej pŝećejho hiŝćejze mėra njeje. Wotdabzjny
 offižerjo, kotryž ŝu krala Aleksandra ŝłozowali, jo nabuwajju a
 dzyđja nėŝćoty ŝećiŝćy być. To paŝ je ŝwo roŝhorjenje drahiŝch
 offižerow ŝbudajto, taŝ ŝo teŝe loŝto ŝjawnj njemėr we woŝtlu
 wudyćiej. Wotdabŝtowo pŝećejćimow kralowŝtemu tronej hujbene
 ploby njeje.

— Ćaŝdženu njeđejetu bu nowy bamž ŝwojacoćimje kŝonowanj.
 Wtŝeđje 80,000 luđi bėćeje w Pėtrowej zrwŝiti hromadžemny.

Ā roŝpominanju.

Żyjaki njeroŝtu taŝ wyhoŝo kaž kopŝćimow.
 * * *
 Teŝ ŝloty ŝćielich može jeđ tajiej.
 * * *
 Wbŝn wuŝtupuje teŝ i roŝteptaneje rőze.
 * * *
 Łopjena moźba berje braŝćimowj dźeł jabłta ŝapŝćiŝćej, ale
 pŝećed padnjenjom je njemőżja wobarnowanaj.
 * * *
 Njeboj ŝo ćjernjom, jeli dzyeł rőze.

Še-li spíval,
Pínje dželat,
Sirovja eše
Samojbnj statat,
K tvoji spojatol
Sradnu je.

Sa jiw sprogny
Kavoj mógnj
Lubofej ma;
Wóh pal spórnj
Píšes spat méruv
Čerjwofej ba.



Njes ty spíwofaš,
Sšwérnje dželatš
Wíšednje dnj;
Džeti waš spojat,
Dufati daty,
Wspógnj it.

S njebešj mana!
Njes či šhmana
Žiwofej je;
Žywa woda,
Kíž Bóh poba,
Wšofednje eše!
F.

Szerbike njedzelske łopjena.

Wubawa šo łóžu hobotu w Šsmolerzej knižicziščeječni w Wudychinje a je tam fa šchwóttelknu pšchedylatu 40 up. dostać.

Žnjowj džakny šwjedžeń.

Psalm 67, 6.—8.

Žnjowj džakny šwjedžeń šwjeczimj, teho knjela šhwalciz sa žnjowje žohnowanje, kotrej je tež w tym lečeje našchemu ludzej a wšchemu šwéteje wobradžij. Šdžy pohanjó šo šwjojim pšchiboham sa žně džakuj, kat mohli my jako šhješčezjenjo tón džat podtkóžecj, kotruz temu šlučda, kíž je šo nam jako tón žiwj, wérny Bóh šjewit, wot lotrehož wšditišon dobry a dokonjanj dar dele pšchidže. Ty mašč šam najwjetšij wuzit, hdyž šo džakujelch. Tón knjes šam praji: „Šchtóž mi džat wopruje, tón mje šhwali a to je tón pucž, šo jemu potóžu moje šbože.“ Šchtóž šo džakuje, šmē tež pšpogč a šmē pšpogč wo žyie žohnowanje a šmē wuštyščenja wéšty byčž. Š wobo-jemu, k džakatej sa Wože žnjowje dary a k próštwje wo daljške hnadne žohnowanje tež w pšchidóžje, napomina naš tekšne šlowo Ps. 67, 6.—8.

Dwoje napominanje na žnjowim šwjedženju:

1. k džakatej;
2. k próštwje.

1. Wo žnjowim šwjedženju je pobožny šhješčezjan wrajt: „Tón džeti je džeti psalmow, hdyž by džyž wšdítke Woba šhwalcze hrónčeta šwjatého wíšma wíwopšhječž, tož róže a twétič k rjanemu wéšjeje! Žaliti rjowj ščpručž (hrónčto), lubošna róža na žnjowim wéžnu, je tole šlowo pšalmisty. Wjes dnwla je žyly pšalm šhwélušč, kotruz šo něhdy k pšjekrašjenju žnjoweho šwjedženja w tempłu

w Jerusaleme w šlubjenym traju spéwafše; šnamjo teho, š kotrej radočuju a džakownošču Žsracl na žnjowje žohnowanje hladafše, kotrej šo jemu létnje došta. To pat je tež šhwedženje teho, šo womi wjedžachu, wot toho šo žnjowje žohnowanje člowješam wobradžij, šdžto jim wšchedny šhšeb léto wot léta dawo. Tu njereka: „Šešbi šami lubyž šo džakuj“, o ně, „Tebi, Wožo, džakuj šo ludy.“ Woni wjedžachu, šo žnjowje žohnowanje wot teho pšchidže, kíž je njebešja a jemu štworil a wšdító, šchtóž w njeje je; wot teho wéžneho šwérneho Wóha, kíž je nam hnadne šlubjenje doč a kíž wšdítke šwoje šlubjenja džerži. Š wón béšče něhdy, jako š Moščom po šjerizy šlub méra ščzini a k šnamjenju teho: barboju rjanu tučžalku do mrdželow štaji, wulle šlowo bóšsteje wóžwofšteje šmilnoščje wuprajit: „Kaž doho šemja štačž budže, njedybči pščefočž šyw a žně, mjeršunjenje a čjopłota, léčžo a šyma, džeti a nóž.“ Žehole šareho šlubjenja je šo Bóh džeržat hacž na džekšniščij džeti; na to durbimj šebí pomjšlicž, kaž hujto žnjowj šwjedžeń šwjeczimj. Ženje šabučž njekšémny, šo je to hnadny šhšeb, kotruz wón da. Š čjim šhčimj šchtó šošluziti? Na tóžnym dnju, a wošebje na džekšniščim, durbimj šo šakubej runoč, kíž džiwajo na Wožu dwobročjwoščž a hnadne šštaranje a wšchedne pšedepomhanje ponizje wušnacze wotpoložij: „Šnjeje, ja nješwym dostojny wšdije šmilnoščje a šwérnoščje, kotruz ty nad nami čzinič šy.“ Šaj džakujče šo temu knješej a šhwalcze jebo! D wopomni, twója štworoščž, twója móž k džéu a wušpéč twojeho džéa — to wšdító wot njeho pšchidžadja, kíž žiwjenje a wodych tóždemu dawo. D wopomni, hdy by

wón jene léto hwojemu hčončcu hwečičej njebač a deščejčita njebač ani woščedowajeze rožy, kajše hubjenstwo by nastalo a kóždy — tež meščezan — by jazčul, tat zgle wot Boha wortowibuje.

2. Džafowny hme proščyc a poniznje proščazy hme wuščičenja mešny byčj. Na hwečdenje wo džaku ludow wo naščim pšalnje pščišidže prošitwa wo žohnowanje: „Požohnuj naš Boh, našč Boh! Požohnuj naš Boh, a wiščon hweč nješč ho jeho boji.“ Tále modlitwa pobožneho pšalmisty a jeho i nim Boha hwalazeho luda budž tež našča modlitwa. Požohnuj naš Boh! To je našča modlitwa na žnjowym hwečdenju. Wón, kiž je našč se žnjowymi darami hwečelil, žohnuj nam našče žnjowe dary, jo je prawje naložimy nam a druhim ž žohnowanju. Wón nješč našč wiščedny hčlčb woimje do hwojich žohnowazch a hwečezazych rufow. Wón nješč wošebite do wutroby poštojnošč da; wiščetož „Spokojnošč je wošebite woščote žohnowane kubio i Wožeje rufi. Požohnuj naš Boh! Tazje žohnowane kubio mamu, hdyž ho nještaramu, niž loščtojmýšleni, ale woščejč bójščeje hnadu, kotraž je hčubita, ho ja našč staradž. Ta myšč, kiž woopomni: „Poručj temu knjejej hwoje pučeje a mež nadžiju k njemu, wón budže wiščitko derje činičej.“ Požohnuj naš Boh! Wiščitje kubia, tež duchowne, pšičerječi a traščnoščj lubočj. Boh daj nam do wutroby lubočjč k naščim hwočewlojekam a hmičnošč, kiž ho nad hubjenymi hmiči a na to myščli, ičytož hwojate piščno praji: „Sčytož tež hwoita kubia lubuje, wo tym teho Wótca lubočjč je. Prama lubočjč hwečne kubia do hčubny blížičeho staja, druhič hwočelječ, zuse hčlyšj setrečač. Boh požohnuj našč i tym pošnacžom, jo kubia hwoita nam pošne poštojenje nepoščičujza, jo stajnje woopomnjamy: „Wytajčeje najprjeđy Wože kralesčto a jeho prawdoščj, dha budže wam to wiščitko pšičitate.“ Haj, njeowpobny hwoju wutroba na kubia tuteho hwoita, a nješabudžim, jo my wiščje wiščedneho hčlčba tež wiščednje njebejšeho hčlčba potrebamy, wot kotrehož je dušča živa, jato kotryž je tón knjes žiwjenje dawaje, žiwjenje pošlywaje hčlowo Wože woimajenje. Haj woopomnimy, jo je Želus hčam njenomač hčlčb žiwjenja. Sčytož tón hčlčb je, teho dušča budže našpčezena a wón budže hčlčb wečzebo žiwjenja ješč, hdyž je čjač wečzany žnjow pšičiščol. Hamječ.

† Ahwalbny hčerlusch.

(S. Reander, † 1680.)

Ahwalba budž Wječšnemu, možnemu kralej hwojčj hčlawy! Tále budže stajnje, o wutroba, nadaw twój prawy! Wiščitčon hweč pščišidž. Pšaltar a haria nič kineč! Ščedowaječ, hčičečezanšitwa stawy!

Ahwalba budž Wječšnemu, hčlawnemu knjezerjej hwoita, kotryž čje wótzowizy wječičičje piščes tvojje léta; Wot njeho hčy
Ščjeržam, hčwronowam.
Nječu čji dušča i tym hčreča?

Ahwalba budž Wječšnemu, kotryž čje stworil je rjenje, Ščrowočj čji poščičil, čje woddžj a nječabyt ženje.
We nuly je
Šnadny Boh šaltar čje;
Duž nješč džat k njebečkam čehnje!

Ahwalba budž Wječšnemu, wón je čje žohnowal wjele, Lubočje rožy je podać čji i nječja dač dele.
Wopomni hej to,
Sčytož wóčj Boh jamoč je wiščo,
Kotju wón mitočj čji hčelje!

Ahwalba budž Bohu! O jo hčudu wiščitzy ju dali!
Wiščitko, sčytož woddych ma, džafne nješč woopoty pali!
Boh je čji wiščo,
Wutroba, nječapomni to!
Stajnje ert Boha nješč hčwal!

K. A. Fiedler.

Či njewještj a sčtwórtja ma kwašč.

(Stónčenje.)

Džeč 23. meje 1690 ščori Leška pišči wječjeri. Žetra bčudu tečdom wo wokolnoščj a mordaowachu mčodobšč. Žejna mazochja hudačje imolot, jo je to tuda nadpadowaza hčworšč, kiž je ju šajata. Dornjaje pomozne hčredči bčudu naložene a dwaj leščarje jamotanj. Enamjanje jčtrwoje hčworščje jo pokasowachu, a hčadž bu runje wiščitka próža naložena, dha wiščat ho nječbachu jčtra na čšle wumjetadž; Leška piščjezo dale a bóle hčabnješaje. Na dnju Wožejo špičja, 29. džeč meje, jamota Leška hwojeju staričjeju k hebi, jo by jimaž boženje prajta.

Žejna piščitrowa močč dšejče k nječ: „Woja luba Leška, nječhščj dha ty pola našč woitadž?“

„Nč, mačči, nječderčeje mje; njebejše wrota steja hčjo sa mnje wortowrečene.“

„Hčajšč dha ty nana a ščotru wo puščičjč?“

„Haj, ja mam w njebečščj Wótca; a ščotru tam tež namafam.“

„Njeje dha čji žel tvojeho nawoženje? tón budže tola jara žrudny.“

„Praječe jemu: nješč šabudže hinity powjel; moja wutroba je Žesuhowa, kiž na mnje čšata jato na hwoju njewještj.“

Wo nana to jara wutrobnje a hnujaje boženje praječje hwojim ščotran a nanej a mačjeri; a šapščija mačžetnu rufu, a wječičjeje ju k hwojimaž hubomaj, ju loščiwijča, a džatowalše ho ji sa wiščo hwečne wotšlabanje a pomučženje, a wošebje ja to, jo bč je ji čmótta byla a ju tak piščiničela a podala knjejej Žesuhjej. A tat bč wona hčotowa a wuphčičena jato njewještja, a čšatčje na njebejšeho bračičto (to je: na hčmjeršč), jo by po nju piščičol a ju dowjeđl k jennemu nawoženju.

Nan bč woteščol jara žrudny a pšalozy, pyčawiči twočit w hamotnoščj i modlitwu. Leška pak prošičjeje hwoju mačj, jo by tola nana troščitowala a prošyla, jo by jejne wotemrječe čždo njebač hčowadž do hwojibneho pohrečba; wona nječha wotpočzowadž njes hčumny marmeti, ale dšje lešččj pod hčotčojtm tramiflot, kotryž budže wošpčewany wot Wožejo hčončča. A ščončnje prošičjeje, jo bčudu ji něšto wočimili wuščowje ščote rječiči i dejmantowymi hčonččkami; wona nočaje dale žana wuču mečj, hčlba hčwjušowu hčej a prawdoščj. Na to by jara wječelje, ho nadžiwiči, jo budže ju hčičečje džerča tón knjes hčwjuš wotwoladž, na dnju hwojeho k nječjušičja; da hečje teho bla štomu na ščpundowanje roščetáč pišči woimje, na kotrymž bčleču bč ho hčyto kščjo modlika w ščrowyč dnjach. Žato bč tam něčote hčožim poležala, a wiščičje, jo tón knjes hčičečje nječičidže, dajče ho šašo do toja donječj. Wječor bč je šteto lošto, jěđičje tež něčyto, roščezčowalše a modličje ho i duchownym; wo nocy pak ščori žačojnje a jara njemječje žaneto méta. Tat nastawalše ranje a Wože hčončto ščabželče. Ščora leščičje něšto imčecom a prošičjeje, jo ju nočyžji čšiwilowadž i leščafšom;

a tat ležejše hač do džekateje hodžiny dopoklnja, a wušny čyžče, 16 lēt a 9 mėžagow.

To bē prēnja njewjesta. Nētō pschindže rjad na družu; to bē mjes sawoitajenjmy štoni kotrami jašo najmlōdšcha, s mjenom Khrystina Dōrta. Tažama ho 8. junija 1690 na chorotožo lehnj, s kotrobož wuzaj njestonj. Sejna chorotž bē tažama, kaž pola njeboczježije gotnj, a šapoczja ho s molom s wulkej štaboščy a s womoru. Škora ho šmjerče njebowejche, a njebē šrdna a tyščnita na žane waščnje; ale to ju mōlešče, jo ho njemōšejche we cškelnej štaboščy dopomničj na wščitke rjane ščpudži a šteletyje žebē t troščete, a jo tat f šmjerčy pschitowomadž, kaž jena njeboczježka gotta. Dia teho ju kušes duchowny troščtowasche a džejche: ščytōž do žesom Khrysta wēri w šmjerčy a ho jecho woli žyle pōbda, tōn je na prawom pučju, a ho derje pschitowotany. Sejna šmjerčē taž štwajtače, jo jecin cščo hjo 11. junija wumrje. Ta bē šwoju starobu pschinyešla na 18 lēt a 3 njebjele.

To bē druha njewjesta, tež nowoženj šlubjena. Nētō bē rjad na třečjei, a to bē mjes sawoitajenjmy jašo ta mlōdšcha, s mjenom Khrystina Šilžbjeta, a tažama štori 11. junija 1690, na kotrnj bē jena njeboczježka gotra wumrjeta. Po nowocho a jara mudreho kšarja pōščlachu, jecho prōza njebē pōdarmo: jētra ho jara rjenje wumjetajuca, a wščytaj ho nadžachu, so je išč horze šduchowanje wo šderženje tuteje džwoti wuššlyščane. Ale cšlowiše myšle njejšu Wože myšle, a Wože puče njejšu naščje puče; jētra hjo žyčuju a trupy wotpadowachu, ale njenabžuju pschida ho nowa chorotž s womoru a s widščyščamj. Cšelno bolotž pola štoroje bē wulta, a žatōnje pschylabowanje naštōža wotkō štejazšč. W mērnjch hronach, hōžjēž bēču widščyščja štori wopuščejče, praščachu ho ju pōblantj: ty drje mašč tola jara wušku bolotž? Ač nē, wotmolwi wona, tate bolotže šu hiščče f njepšenju. A jako woni psdji njej a ja nju šduchowachu, jo wščal by wotšhorila, džejche wona: ni mjeje žel, wopuščejčē tutōn hwet; ale to je mi žel, jo durbju šwojeju starčejju jašo šrubjēž pīches šmjerčē.

Mjeje čži tež žel twojecho nowoženje?

Ač, šeto je tutōn wēiz, kiz bōrny wojadnje, pschēčjuwo tamnej frōni njebiejše, kiz wēčnje wostanje!

A wona prajejche šwojijmaj starčijmaj a jenicžkej hotije wutrobnje božemje. A jako wščytaj jara plakaču, wošebje paš nam, džejche wona: to je Woža wola, so waš wopuščjču; ja bych waš rad teho kšelčja pschēlēhnyča. Wōš paš, kiz tole čjini, je tež mōžny dočē, waš troščtowadž. Až na to wotbročj ho wot nišč, štylny wuzaj, a hladasche s proštymaj woczōmaj horje, ho modlo. Taš, se štylnjnymj poršamj wušny wona to starože 21 lēt a 16 njebjel.

To bē třečja njewjesta. Nētō je hišččeje jena, najstarčja, ta njebōsta jētra a wošta štrawa. Sejny nowoženja bē knjes s šajniš, s kotrnj mėjeche kwōš.

Durbju wam kwōš wopuwejčade, kajta je njewjesta byla? tat rjana a mjēšela. kaž wjele dnjow je kwōš mēla, a kaž wjele pōščje je na kwōšn bylo? Ščto šu f jōdži a f picju mēli? kajše kwōšnje dary je doštala? kaž wjele herzow je na kwōšn bylo, a kaž šu rejmali? — Wē, to wam njecham powjedadž, ale jene čžu wam prajič: Mjēwjeta bē cškelna kježna, bē bošabojajna, a pōbožnojē bē jena najječička pycha, a jeje lizy a cšolo ho krašnišcho bōščyščajuca, dužni parle a dejmantny na jeje šlowije a šchji; teho dia bēiče tež Wōhu a wjaditkim pōbožnym cšlowjetam špōdobna a nad njej a jeynym domom wotpoczōwajče Wože žōgnowanje. — Wojočē teho knjēja je špoczaj mudročeje, a ščtōž po tym čžini, teho štwalba traje wēčnje. W. 111, 10—11.

Maršča, pschirodna mač.

(Wščelna štwajfina.)

(Špōtracžowanje.)

Weto bē ho jašo pomintko a bē tu šamu njebželu, hōžjēž šašbžene lēto to njewjedto pschindže. Mērczin a Wōrta w rosmōtwije w hronabže hēželčejto. „Mjēpramje drje je“, rječny Mērczin, „jo waš škōgaležy na šwaš pscheprošyni njejšu, ale hišččeje njeprawišcho, hōžjēž ho nad tym huēwajšč. Wjy mamy pschicžny dočē, wjebeli a šlowōny bōčē, a njebjemenju žebī žanu bōdžinu hwōieho žiwjenja hōrku čjinič.“ „To drje je wēmo, bratije“, wotmolwi Wōrta, „a ja ho tež prōžnju, to wōšfēdžbowadž, ale cšlowječ je wščal šlaby a jara hrojnje tola tež wot tych luhji je. Šduž wopomnju, jako mėjeche našcha Leika w nalēču kwōš, jo Ty šam lobr džejče a jič pscheprošyn, — a ja mōžu žebī hjo myščkē, wēčje pōšejara šwōrōwije, a tat woni pschitmatle pscheprošjenu tat f wjōšta, haj woprabwēž žablawje ho mjēchaju.“ „Wōitaj wščal to. Ščrō dha to praji?“ pschetožje ju Mērczin tročy mjerazja. „Werta hana je mi prajita. To dobre džēčjo tat plakašče. Wōna Wīkławšcha bōle lubuje hač starčejju. Ščlowo po šlowije ni wupowjeda, kaž je jeyc nan u Twōje pschēčelne šlowa šby pōščluchal a škōncžnje horbže praji: Wē, nēk wostajče mje na pošto, kušobže, wotčjiničje Wašču wēz u cšchidm, mōj mamj wōbaj wotščerženje. Maršča je ho pōbda wušpēmēwōwala a mjelōšjo s poršamj na šitēže hušnowala. To tola njemuju hōrdolēč! A wonaj ho hēžajōw jow njebjyščtaj třejobolē žaibōwōwca, a pschitowōwala šym wēčje wōčjo, kaž mōže ho jeno žabadž.“ Mērczin bēiče jej pōhēmajō pschipōščluchal.

„Widžič Wōrta“, rječny, „Ty ho tež hōrdolēč wostajčē njemōšejče, wušotowanje štwaga je Čži tola bjišo ičlo.“ „Wščcho, ičtōž ho šlučho!“ wotmolwi Wōrta kuš šamolena, bōrny paš ho jašo šhrabwōčičjo špōtracžowanjače: „Maršča je na wīščēm wina, je šandrija naščyščawa. Mjēje to hēsōbōžnje, šwojeho jeničičjo šyua tat šaprēč? Wščetož njebudžičche Werta nad tym wōšstala, njebudžičju dženkja tež Leiti na kwōš pscheprošyni. A pola Mariče njeye jeno hōrdolēč: Wščetož po prawym wščal f wjēšela, so je Wīkławšcha na tajše waiščnje wotšyla, a šwoje pschēčja dozpika. Pola Mariče je sawičē, huēw a pschēčorny duch, wona njehōščje Leuzaj tajše šwoje pōpīschē.“ „Wēt paš nječ je doič“, rječny Mērczin, „ja mam ša to, mōj mamj wōš pschicžinu f žyle hīnajchim rosmōtwom. Pōmōžji na loščje lēto!“ Wōrta hūnta f šlowu šwinu, — jejna mjēšta wutroba bē ho rycle f bratrowny myšlam pschiwōbročjela. Tōn potracžowje, „Wō-myšl, kaš tu dženkja pschōb lētom hēždžam, na najšlōbščjo šrubženi a rosbiczi; na najmušičim nam pōbrachowasche a njemjējadny žanu družu myščicžnu, hač jeničuju tu, kaš by nam f pomšanju bōlo. A kaš ho potom je žatōžuju a prōžu do džēla dačny, pēš a njerjad f pola šrumowadž, a kaš mje to cškelje džēlo pōščjny, a ja durbchaj ho lehnjē a tajsi cšaj cšēžšthōry lečēč. Wjy w naščej špōtnojēži dweičowadny, pschetož my njewjēžjachu, kaš derje tōn knjes f nami mėnjēšče, a jo durbčejche je waiščitcho tajheho njebōžja našče šwož čžim rycščičjo wuročē. A tat je ho dopjelimo, ščtōž tešbu na dnjn naščejje najwjetičheje staročeje jow w mojim šchōžjajščyčju wotewriče.“ — Mērczin wjo matu, do kōže šwojajom knižny f ruzy a cžitajče: „Ša čžimo mje huadne šlowo nad wami wōštwjerdžičē: pschetož ja derje wēm, kajše myšle žebī wo waš myšlu, praji tōn knjes: Wjēšle mēra a ni šfwožja, jo bōch wam daš tōn kōž, na kotrnj wōščajkujēče. Wjy budžēče ho te mni wōlacj, a ja čžu waš wuššlyščēč; wy budžēče mje pītačj a mje namafadž. Šo čžu waiščje jaitwo wōbročjēč; pschetož šlowo teho knjēja je prawe, a ičtōž wōn šlubī, to wōn wēčje džerči. Wščetož hōžj wōn rječnje, štanje ho; a hōžj wōn roščaje, šteji hjo.“ — „Šby by ho to nuh tat lošto

wérito, jo je Wóh prawy a wérny, czeho dla dawo wón telko sľubjenjow? Wérisch prawje, dha tež to wučaľaľach, ale husto czeľo doľeť. Pšchetoz pomoz ho niz jeno njeďilji, ale husto ho jeďa, jato by wšitko sľubjenju napšchecziwo sľcho. Těhby pomyšľ: To je Woźi puć, swoje sľowo dopjelnić, wón pšchego sľachecznje dže. Wón najprjodžy w smutkowanjum pomha, jo by swontowna pomoz prawje trjebana, sľoźna a tak nadwójna byta.

Wože sľowo dyrbi wostacž;
Sčtož nam Wóh sam sľubit je,
Dyrbi tola sľawěć.
Swoje dopjeljenje dostacž.
Wohu budž wšcho sľowěrjane,
Zemu wšitko móžno je,
Zeno niz, jo sľubjenje
Wostajecž moľ njeďeržjane.

Młecziń potoži kůńku na bok a rjeczny potom, sľytnjenej rugy na klin potožo, i hnutny hľosom: „Wórtu, hdyž woopominju, tajke dobroty je tón Kńes mi na moje krótle czeťpienje pšľal, dha dyrbiť i Żabubom prajicž: Za njeľhým dostojny wšitkije twojeje sľmilnosće a sľwěrnosće, kotrųż mi, twojemu wotroczeť, by wo-pokajal: pšchetoz ja bęch drje husto sľaby a bym dwęlowal, a budžij wšagy sľowěrjenja k ľubemu Wohu w njeľheľach męćz dyrbial. Sdyž hebti tu hodžinu pšchod woľi stajam, hdyž tel hubjenje je mnu dęće, a ja tam na tožu ľeľach a myšľach: Ty dyrbiťch w nudy a sľawosći na doľkim sľworotožu ľećeć, a hdyž by njeľhoji, sčto budž i Wórtu, sčto i Leńtu, i teho wbohoľe dęćeć? komu sľadž do rufi pobnje? a hšćeće wšagy tajkije myšľow. A sľrach a horzota pšchego pšchibjeraliľstaj a sľupacitaj pšchego bóle k wutrobie, a ja móľach ľedy dęćacž. W tym wo-ćiniľchu ho durje — o ja moľk ho i hańbu sľacžewjencę, ľuby Wóh pšchibjencę mi jato pšľeľa, runje wot njeľho pšľancho — Młkawicha. Njžo jato jehow sľwěrne woblicę widsčach, bę mi to trowcľt, a nęť mie wón wšitrowi, sľapšchymu moju rufu a rjeczny i cšopleť wutrobu: Wudęćeć nano, haj bym Waš doľho hižo jato nana ľubowal, a nęť seć jestariti a woľabamni, ja čhu Wašę dęćo wobľaracž, ja slym sľitowy a pšchi wozah. Haj, njeľh bym Wašch bym, a njeľh je Leńta moja žona. — Ja i wo-predčta myšľach, jo je to řon, a prajacž: Młkawichu, teho moľk ho tola řacž. Ty pšchibjencę jow tak prawje do sľwodob. — Kńajke sľe mješowocę teľdy řezini a rjeczny: Ja męňach, Wy mje ľepje hńacę; ľchtož bym ja hebti řas pšchewyšľit, to řetji řrucę; ja bym Leńty hižo doľow, jato bę wona 14 řet stara, a ja móžu rjcz, moje sľmyhlenje pšchecziwo njeľ njeľhym ženje pšchewęnit. Nima Leńta žane řeinste ľubla, dha mam je ja; ja mam ja to, to ho derje hobji. A hdyž budu njeľheľeľeľo řohnowanja dęćelomny, kotręž nad Wašim domom wotrocziwo, dha bym i tym derje sľoľojom. Tak dawamjio a hjęmjoj woboj a wumęmnoj naju ľubla. Leńta je moje řnowjenje a moje sľože. — W tym wustľuwu Leńta i řucziľta, wón poba řej rufu a pšľalaba tak wutrobie na nju, mi řyľh i woczow dęćacju, ja sľapšchymuľ jehow rufu a prajacž: To njeľhym myšľit, so budž ľuby Wóh mje hšćeće tak sľowowneho řezinić a mi tajteho ľubeho a nastroľe řyna wobra-dęćic. Wy wšchitzy řhjo wľakacym, a ja wupřochyľ řohnowanje teho Kńajje na naľ dęće, a tón Kńes je mje wuřľyľchal, wón ženje řnowu řhobnu rufu wot naľ njeľčęńje a sľowę nashčij wutrobow řapčę njeľbudž. A nęť, Wórtu, hdyž je tón Kńes naľ tak sľowownych řezinić, byčmjoj tola prawje bęslobňojny byľo, moľko naju to hšćeće řudęćic, jo na řwacž pšchęňaj njeľhmoj. řakali Čęe Tmowa řranjena řowdęćy, wba řpomyšľ, to je tón řol w čęle, jo by řkđy dęći řnowu wobčęćnosć męla, a baj namaj ľeľřowacž, jo njeľpšchecľ namaj k hľowje njeľřocę.“ — Młecziń

hšćeće wšagy řećeće a bę Wórtu bęřny zyle řmęrowal. Tak řeće-ľchaj nęťto je řpohojny wutrobu w řhromadže, mješ tym jo řwacžna řudžba ľobřka pola řokajecž řkńicęće.

(Pšćichodnje date.)

Wšchelake i bliska a ř daloka.

— Męťto řyřwiniľteľe wučerjia w Mlećchęćach je řo wu-přikalo, doľeť je řo řines řantor řeľt do Waleť wustľowit. Wo-přikna wo tele męťto maja ho řacž do řapocžatka řeptembra řnjejje řšullřtemu řadčięćeľe Čęhųy w Wudęćinje pšchibjocľach.

— Njeďžetu 30. augusta řmęje, řo řyřwiniľta wšitazija w Wudęćinju pšchę řnjejja wuřľchęľeľe řyřwiniľteľe řadčięćeľa Mętera.

— W Sprejzacž řmęje řo pšchichodnu njeďžetu 23. t. m. miřioniľki řwęćęć. Čerřija Woža řkųžba řapocžje w 2 hobj, a nęmřta w 1/4 hobj.

— Žnjowy dęľany řwęćęť hńewczińny w tutych njeďželach. Wóh tón Kńes je nam doľate řně wobřabľ. Duž woľofažny řwój džal teľ i wopporom. Wón je wšchelaki řmilny řľut, kotrųż wo řobucziľcęe pšchę. Pšchjnjemju teľ řnjowy dęľany wopor, to by nam jumu pľacziľo řkńewcęe řľow: „Sčtož řcę wy ćwiniľ jenemu mješ tymi mojmimi najmješčijimi řwřtrami, to řcę wy mi ćwiniľ.“

— Hdyž halle pšchę króťim řřlyľchacym je řrudnej wutrobu wo njeľhoľach na řeleńnijy, je řo řarđženu njeďžetu řařo řajke řwęble njeľbože řtalo pola řazije řotentiřchen w blifľeľej Žwifowa. Wšchelić bęću řo do čřaha řhnyľti a ľedy bęću je řtazije wuřľi, duž čřah i řkńowu wuřľeba a řo řacžjenju ho dele řwęće. Wyľ budu řhnyľom mřwřeni a řicj wjele ľoľko a cęeľto řanjenyľ. Tute řrudne njeľbože nam pšchawoľa: „Sčtož wę mój řonž, wón řnadž je blifľo.“

— Nowa, doľal njeľnata řhorocž je mješ dęćlacęerjio w po-dľopľach pola řeti Rur wudęřita. Wacžtowa řhorocž wona řęla a je jara nalyřowaza. Wacžta do čęľa pšchidňe a čľowęľ pšchi tym řľabrije, pšchetoz řrej řo řľubi, jo čľowęľ řľončjnje na řľobocľ wumřje. Wot 190,000 dęćlacęerjio je řižo pšchę 50,000 řhorito. Walle hubjenje je pšchę w řhorocž nastroľe řwęće řhnyľmi dęćlacęerjio a řtat dyrbi rufu pšľicęćic, jo by řo wboľim ľubžom pomohlo. Pšchetoz ľeto njeľbože męćo mješčę njeje řacž rowo-djenje. řotřeť je řchleřiľtu potřicęćio.

— W Żabrze je řo řadny podaw ř męľ. Tam řľupi řona wot 103 řet jato řwęďk pšchę řud. řtara macęřta hšćeće doľry řacęćicę ćwinićewje. Wona praji, jo je w ľeće 1800 řodžena a řo móže řo derje řopomnić na pšchęćęńjenje řranzow-řľic pšchę nashč wotňny řraj w ľeće 1812 a 1813, řak řy woni řhryľ pľajjo pšchę nashč ľęřy řhobjiľ. řtara řona je nęľheľe 50 řet i wudowu a je řewal čřita a pšchi řitrowym řowunje. Woczi řteť hšćeće řak doľrej, jo nawoczi njeřřeľba. ře mšči wona hšćeće 25 męćřchjnow daloko řhobji. Wona byľi pola řwęćeľe řyna, kotrųž je teľ řižo řećęđiwo.

Ř rozpominanju.

Čšľowocňci řpęwaju teľ pšchi řamřocęnym njeľju.

Rostřorčacž ma řo řola, řeli dyrbi řľoby pšchjnjecž.

Řalijęe doľrowolne dary ja wbohe řmęńiľte řyřoty.

Řnjowy dęľany wopor R. R. i R. 10 řř.

W mjenje wboľich řyřotow wutrobnu džal

Čšćic, ředaktor.

Esy-li spévat,
Pitnje džélat,
Stromja cje
Sawójsomy statof,
A wój swjatoj
Stadny je.

Es staw spóznj
Napoj mózaj
Swófoj ma;
Bóh pat swétny
Přeses spát merny
Čeršiwoséj da.



Njéš ty spéwafš,
Swéwrnje džélatš
Přičéne dnj;
Džéš pat swjaty,
Džéšij daty,
Wotpožij ty.

Č njeběš stana
Njéš čij stmana
Žiwnoséj je;
Žiwa woda,
Kaj Bóh poba,
Wóšičéw cje!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Esmo lerzej knižicšičežetni w Buduščinje a je tam ja šchwódtétnu přichedplatu 40 np. dostać.

12. njedžela po swj. Trojizny.

Zap. št. 12, 1—11.

„Sředžja tu w žiwjenju šmjercéj tu na naš łata“ je bžjo stary Wotter Walbulus w łóždžtrje St. Gallen spéwał. Kaž dožho tu šmy, šmy w šmjertnym strasché. Ale Bóh naš wobarnuje. Někotry je bžjo wěšče tajtu bójku pomoz a wobarnowanje žiwjenja našonik. Tajte wobarnowanje pobjšni wěru kaž teho, kotruž je tu pomoz našonik, tak tež teho, kiž wo tym šlyšči, dotěž šo wopotafuje, tak Bóh našch wobych wobarnuje a šo i dobrym prawom rěta:

Ty dobre puče wšchubže
A pomoz wudžétiš.

Tajši pšičkad tež tudy šlyšchimy w přenjej šče-
fežijnastkej wošabže a duž wopomnimy:

Bóh džiwnje žiwjenje wobarnuje.

1. Čžeje žiwjenje Bóh wobarnuje?
2. Kač wón žiwjenje wobarnuje?
3. A čzemu Bóh žiwjenje wobarnuje?

1. Čžeje žiwjenje Bóh wobarnuje? We wěštej myšli Bóh žiwjenje wščitkich čłowjetow wobarnuje a tola šašo žaneho čłowjeta žiwjenje, pšičetož „wščitzy čłowjetoyo dyrčba wumrječe.“ Wo to pač šo njejedna, ale wo to praščenje, komu Bóh wošebite wobarnowanje žiwjenja wudžéla. Wěšte wotmołwojenje wščač dačej njemóžemy, pšičetož Wože puče šu njewuškóžene a njedopytane. Č dobrym samyštom je nam pohladanje do šwojeho

wotajštnwa samtny, pšičetož to by ša ložšomnyšlenych strasčne byšlo, šo do ledčénošče nutš fakolebač. Zo je ja někotroho jara wužitne, hdyž njewé, ščto móže jeho łóžbu wotomik trjedičéj a wón dyrči spéwac:

„O knježe, daj wšches škrysta krej,
So šo mnu w šmjercéj berje stej!“

Zo šo na žane wlašnje prajéč njehodžij, šo Bóh žiwjenje wščitkich šwojich wěražych wobarnuje, pšičéžwo temu rěči šrawny kónž Jakubowy w našchim tešče, kónž wjele pobožnych w wšchelšebanjach a wšches druhe nješbože. Tež šo wjele bjesbóžnych hušo wšches našče šrowšmjenje šđeržij. Ale je tež jašne, šo Woža dotročiwotež jim hnadny čaš pšičidléšči a šo budža halle přecz tochnjeni, hdyž šu wšchitke hnadne wobajenja šapjili.

Hdyž tón knjes temu abo druhemu powješej da: „Nětko je mi prawje, nětko móžeš pšičineč, šwěrný wotroččo“, šo na tym, šo móže tón knjes wotročžka trjebač a šwoje nješjeste kraleštwu, hdyž wón druhého, kotrehož žiwjenje wobarnuje kaž Pětrowe, tudy nušnje trjeba ša šwoje kraleštwu na jemi. Tak běšče to w Wožej mudrošči wobšamtnjene.

2. Kač wobarnuje wón žiwjenje? Šusto wščač Bóh tež čłowjetow trjeba, šo by šo wurjadna žiwjenje pšičinjéša, ale po prawom Wože wobarnowanje žiwjenja šo halle šapóžnje, hžžéž je wšča čłowišta pomoz wutřebana a wódamo. Zo běšče pola Pétra. Šerodach jemu brožešče a lud by šo wješellit, šdy by šo šakubžéč, a štraža běšče tak šylna, šo šebi ničtož na čšetnjenje myšličéj njemóžešče. A Pétr to tež wužil njeby.

Zov ho po kłowie dopielni: Ze-li so tón knjez město njewobarnuje, dha wađuwe wojdatz podobarmo. Wchetož Pětr spawše. Wón bědše czjize smérno. Rak malo by jich to spacž mohło, hdyž ku njeprawje t k smjerzje zabudzeni a wjeđa, so na ranje jich poslednja hodžinka bije. Rak bychmy my njeměri bgi.

Wšči tatich wodženjach ho dopielni: Tcho knješa hwětko ho hwěczěše, rjezajšy padžechu, straze spachu, jandžel jeho pšewwodžěše, durje ho wotemriču a tola bědše jašo naturajšy, dokež dyrbješe ho Pětr najprjedy swoblekač, so džeštaj a njelezcjštaj, so ho Pětr stónčnje ham woštaj.

3. K čemu wobarnuje Wóh žiwjenje? Raz bědše čješto, na přenje prašjenje wotmołwič, tak lohto je t tjezim. To tež je t čjezjei Wozej (Jan. 11, 4.). Wopotařma džiwnje hnadneje pomogy Wozeje maja stajnje tón wotpoħlad, wěru mohady na wurjabe wawšnje pohylnič a tajke pohyljenje je wošebje w čjezich čjaħach jara nuřne. Stajnje bědše Pětr hiħčeje na semi jara nuřny. Tež Pětrej dyrbješe to jařne byč, hdyž mōžěše wón, džiwnje wuřhowany, dobroczjnowoř hwojeho Woha f nowa chwaciz a ham na šboje hwojeje duřše dale skutowacž. A šchtó wě, na tořho dyrbješe tónle podawč dobry facizjħčž čjinič? Njedyrbješe Herodaschey prajicž, so je tež jeho mozy mjesa stajena, njebědše to wořatam šastrožaje předowanaj, njedyrbješe to žylymu lubej dowařmo byč, so je tón stary Wóh hiħčeje žjwy a hwojich hwojarych džiwnje wodži? A stónčnje hwižěje t pšchekrařnjenju teho kłowa ja ho modlazu wořadu: „Wolaj ho te mni w čjařu nuřy, dha čhyu ja čje wumōđ a ty dyrbich mje chwaciz.“ Hamjeri.

Njepapomni modlitwu!

Modl ho, řudna wutroba,
Hdyž čje štjł a horjo tnyřhi:
Twoje štořby, šychajeniřka
Šemilny Wōczęz w njeju hšyřhi;
Wón čje, wolařhi doměnje,
Wěčeje t nuřy wumōđe.

Wřhiħdže jeho prawy čjař:
Wuřhyřhi wón šychowanje,
Wřhinnje f mōznej ruku nař,
A nam šħabža rjeřšde ranje;
Wřhitiřke hšlyř we wōczku
Potom wuřhyřene řu.

Duž přecž te staročjny wědej,
Modl ho w řesħowam mjenje;
Wěru řtož na jeho řrej,
Dha mařh wěřte wuřħyřenje,
Přchetož jeho řakřuřha
Ř njeju wrota wolarřa.

Zandžela Wóh pōčeje,
Wolajš ho we nuřy t njemu;
Twoje šwořti rowjeje,
Čjatarřhi řirořhtnje, wěřičj jemu.
Njedwělj, wrač na Woha,
Sa wřhōřn řhřij wōř pomōž ma.

Mařhi-li Woha po botu,
Dha wōčeř řtracři kōřa řwěja;
Njeř tež puřče w čřenjach du,
Štōncenje tola rōže řěčja;
Přytoj jeno f modlitwu
Wožu wōřnu wutrobu!

K. A. Fiedjef.

Mařšha, přchirodna mač.

(Wřęna řawina).
(Potracžowanje).

Tam łobeta w tu řhwilu wřhitiřto tat mēnje njebē. Řhosej picže bē nimo, muřžo bēču t pivej a druřim řizam potracželi; řhwoje trubi řurjo, řtejachu ab hēdžachu w čjřjōħach, rowřčezowachu řo, řortowachu a přchwołachu čjřhitiřte řchepanje řowu. Tola hiħčeje pħeř nū řlinčjeje hūďřha, po kotrejž w poblanřej řtwe młody lud řejmawše. Mławřawř a Leřka hēdžęřhtaj w najczjřhitej řtwe; Mławřawř řečęřše f neřotrymi řarčřimmi muřemi, a wōn a Leřka njemęřęřhtaj žaneho lōřhta t řejmanju. Tež Werta, ta njewjeřta, hēdžęřše w řutej řtwe, wona njemōžęřše lōřhtnowořčž młobeho luda pħenęřječ, bēda a muřžna hēdžęřše w řhwojim rōřku, řaž byřhitej wēř; a čježa hwařnjeje pħyři ju řačjřhęčęř čhyje. Wot nawōženju řawowanu, nořhęřše mēřčezanřnu drařtu; řřjato-mōdy, řřjčany řchab te po najroweřčej mōdže řchřhtaj, bēdy řhawł mōdžewawše řhudu řchřju a bēke čjeřke glawęřrułajaj hēdžachy jej hūbjenje boicž na rukomaj. Nawōženja bē řo tež tak wjele, řačž mōžno, wjeřneje mōdy wotřelč. Wōn bē f džełe w mēřče wocęnjemju, bē wřhęřke nawuřnył, bēdše pař tež wřhęřku młudricž a druře přchwuřčęřna přchřwal, kotřčž hūďřhęče mořt rowdžeho wuřto-mēřčezanam wostajicž. Nřit řtejęřše wotřjebž neřotrych młodych buruř, wjeđęřše řlowo, řmęjeřše řo wjele a pħęje wōřke, a bē pōnacž, to bē purřč jemu řižo řhęřto t řtweje řupit. Wřhřchobna mač Mařšha na njeho řrucze f bota řladajęše; ju mjerjate, so řař hūbjenje nawōženju čjinięřše a Wertu pħęčęřo řam u rōřku hēdžę wořtaji. Wona pħřřupiti t njemu: „Mō, řřyža, abo „řiřo řęřo řhwo“ dyřbu drje nēř prajicž“, pħęčęřelne čjinijo pħřřitaj, „wōřař řy prawje lōřhtninny! čjiniřh hiħčęje, jařo by młody hōř bgi! njeřřy tola pōřabyl, so řy do mawđęřłitwa řupit?“ Wřhi tyř řlowacž pōřladny na Wertu, řiž runje wocžjnjemym duryam napřchęčjivo hēdžęřše, a řřyža, řaž tež čji wolořo njeho řtejazy, řħudacha f jeje řlowon a f řhōřa, f kotřymž to wurjaji, jeje wotpōřlabanje. „Řaj, řrieni přchřchobna mačę, to wēm“, řnapřęčęřjw řřyža f dwōřłiwocizę, a řhęřpaje do řjmy, hōřčž Werta hēdžęřše. Mařšha řo f nowa hēdžewawše, a młobđi pħolořio, řiž bliřto řtejachu, rowřmjerjachu ju hiħčęře bōle pħęř čjize wuřmēwanje. Řařo čhyjeře řo řřyža t Wercę wotrowicž, wuřłada žyłe bliřto Leřku, řiž bē t čjeřčji tuteho dnja hiħčęře wař řhwoju řamřnu njemjęřęřjřnu pħyřu řebi napolořita a, wuřberenje řjana, řřyřej wjele řępe, řačž jeho řamřna řona, řo řpōdabaje. „Mj Leřka, tamle řęjicž?“ řřejny, řmęjo, „řym Čze tola jařo řejřtoju řęřku pħtal. Nřko pōj, njęř w řromadže pōřejmanoj.“ Leřka, řiž jeho pħęř picže přchřbyřowazu řhwołotořčž pħny a pħęřd jeho řħupym řortami řo řřachowawše, řřejny řhwołe: „Řa ho řon řrōčž dęřatju, řřyža, ja řym řižo řapōřđęna.“ Wřhi tym řtōčž Mławřawřej řuku. „Řaj, řřyža, runje čhyřčmōj řapocęřč“, řřejny Mławřawř, a pōřamjwřhi řapřhinnny Leřka ja řuku. „Či“, wolařę řřyža mjerjazy, „ty wōřbuřla přalubija, řhy by řōřbuř f řhwoję řonu řejmawč čhyř! řęjba, f teho mēřo njebūđęř! Leřka je moja řejmawka.“ Mławřawř, řiž řřyřowu wotawawłeč řnajęřše a čhyjeře řo řwadř radu řmnyřč, řřejny pħęčęřelne: „Leřka, wōn ma jařo nawōženja dęřřha přednjōřč, pōřejwaj f nim čjeřčōmmu řej!“ Leřka tež wōřđęřę,

+ Kak Luther khorych na czele a duschi trosthotowashe.

Esliuzowna dzowka, i mjenom Hilza, be pola Mircziuna Lutthera poslužitka, ale be kluzbu pola njejo je skobami wopishećija; wona nachyščije pobožna bryč, jemu k lubu, a be swoju dušku poščijšo hamowasheje czerete podala. — Zuta dzowka na smjercę schori; a we swojim czenju a tšepjetanju žabalshe je Lutherom. — Jako tón k njeji psichschedschi ho wopraša, što chze? wona džešhe: Ach, ja chzu wam moje hřečhi wotproščę; ale ja mam hiščę něšto wjele czeščę na wutrobje: ja sym hoju dušku stemu njejšhećelej podala!

Luther džešhe: To ničjo njeje! Sčytoha sy druheho šreščita?

Dzowka: Za drje sym wjele druheho tež šreščita, ale to je najšrečije, to mi njemóže wodate byč, tat swoju dušku czerete cšijnę!

Luther: Poščujaj! Šduž budšije ty tehdy, hduž pola nje kluzheho, moju drastu a zyle samojenje zupym rosada, by to pčakšo?

Dzowka: Njeby.

Luther: Mó haj, twoja duška ta njeje twoja, ale teho knjeja Zeluša. Kak dha móžeš ty něšto wrecz dawacę, sčytož twoje njeje? To tola njeptačji! Wobročę k te mu knjejeje Zelušej a prošč jeho, jo chyz wón swoje wmoznože, to je, twouju dušku jako k hebi wšačę; czerete pak psichschę, sčytož je czeretone, nje-nužy — wobeněžny hřeč — tón jemu kluzha.

Dzowka cšijnęše po jeho radše a bu imerowana.

Slaj, wšchite dušhe ho moje, praji tón knjes; nanowa duška je tat derje moja, jako symowa duška. — Czech. 18. 4.

Sslónzo a měšaz.

(Parabola wot Werbera.)

Č rady Wěczneho salkinca stworjazy hłós: „Dwě wěszy njech ho na firmamence blychęjite, jako kralowej semje, ros-čelertzy bežajęće czaša!“ — Wón rjetny; duž ho te. Selhnda hłóno jako přenje swěto. Káz nawoženja rano se swojeje komory stupa, kaž ho wycęel wješeli na swoj dobyczęstki hšób; tat tu wono stejeje, woblecenje i pychu Wozeje. Wěnz je wjchęš barbow debjejeje jeho słowu; semja wštalčaje, běza monjaču, kwěti ho pišanjaču. — Se sawiščę stejeje druha hšwěza tudy a widžeje, jo tu krašnu psichschęščę njemóže. „Sčyto durbitaj“, wona mortofato psichi hebi džešhe, „womaj wjerčaja na jnym trónje! Čzeho dla durbitaj a druhi a njemóžach přeni byč?“ — A hlej, na měščę hšubi ho, wot smutkoweho ruđenja sohnate, jejne rjane swěto. Wječę wot njeje wulim ho wono daloko do powěta a bu k šple hwěšow. Wobliđennyj kaž mowry, stejeje nēt měšaz tudy, schanibjenz pschěbe wšdēm: njebjeskim a platašhe: „Smitil ho, Wěče bytnočow, hnil ho!“

A Woži jandžel pschęd řadžemjeného stupi; wón rjetny k njemu hwijateho dóta słowo: „Dolež sy hšónu jeho swěto sawižaj, nješbožowny, budžęch psichschodnje jenož wot jeho swěta ros-čelertzy; a hduž tam semja pschęd tebie stupi, dha budžęch po-čojęnje obo zyle řadžmity, kaž něšto, tudy řadž. — Tola, džečo bluda, njepladž! Smitnosčę polny stworčel je čji twoje pschę-šupjenje wobał a je k dobrenu wobročę. Dži, džešhe wón, pschidčuju temu pokutnemu! Tež wón w swojim blychęju budž řad! Šoušty jeho rostacę budža balsam, řiž wšchitšo lačnje wochęwujaje, řiž to wot hšónčnych pruhow šparjene i nowej mozu popnjnjuje.“ — Pschęd tajši twočit imerowany, wobročji ho měšaz, a hlej, duž wobda jón tamne swěto, w kotryž ho wón hiščęje

džešha hšubi. Wón jón nastupi, swoj čchiji hšób, řiž hiščęje něšto hšodji jako řad nozy, wobčel hwěšow. Šwouju winu wop-čakluzy, hšobčelny ja řadbu hšlu, pyta, řožo by wochęwew; pyta, řožo by trosthotowal.

Dzowka rjanočęje, hšadaj ho sawiščę! Sawiščę je jandželow i nješja wustofata; wona je miteho rosčkwěterca nozy, řjany měšadž, řadžmika.

F.

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Čšijnęč „Zionščij hšow“ řpčujuje, jo budžetaj ho našč wony pšeklinik lutheršeho křiwohowno towarštwu, řenta i Wulkeje Dubrawy, řaž tež Šawitřow w našym na pučę pobacę mž, hšorjo žadane knji rošňowščę.

— Gustaw-Wolffski řwjedžeri je ho pschęd řótkim w Roščęzi-žach mč. Wobšarujemy, jo nješjmy rosčpary dostali, řotruž bychmy řad luby čšitarjam posčijšili. Knjes řaraj Mahling i Klě-neho je řerbšić ředbowal a w rjanej a řajnej řęčji nišu naščich wěrbwatrow pošchudajam k wutrobje wjedł.

— Pruisa wšchňowščę řa řchulke potřeбноščę potřeбноšym řchulštim gmejnam wulke pomozu wudžela. Čšęčęnczantę řchul-ke je pschęd řótkim k pschitowarej řchule 6100 hřimow pschisłowika a něšto řašo ja turnowanške graty 90 hř. To je wulka pomoz řa řhude řchule. Šdu bychų tež řružy wučerjo pšňati, řaž ho tež jim podbjera wot wšchňowščę dořtowa, njechų pschęžo řašo pytali do druheho kraja cšahuwę. „Wostaň w kraju, to čji praju“.

— 15. otwora ho knjes řantor řeř i Moleščęch do Wufę pschęšpdi. Wšchi tej řkadowščę je ho tež w Wufęcz řastpowa-ňe řantora řarjadowawo. To je tež jara wufę, jo ma řantor, řotęž ma wob řpčęni swoju řadnu a nješjelu we wulkej wšchňę wobščęrnju řřwotwinstu řkuzbu, i najmjeřšaja ja 4 nješjele jemu nješjelu hřowodnu. Wščęž je, jo by ho tale potřeбноščę w naščich wšchňowščę bóle a bóle pschisłownata.

— Řkęžer pschidžęje řapocazek řeptembra do Drazhňow, dokelž řmęje ho wulka řarada řařšeho wšřta pola Žeithaina, řaž tež pola Lipska. Wo tym řapocęru ho řhęžorřke manewry, řaž řmy je pschęd něšto řtami w naščej Łužizy mčli.

— Zabrifšči řšelacęř pschijnęše ho řam wo swoju invalidnu rentu. Wščęš czeře řotřowte cšęřęjenje bu wón njeřhmany i džečo a duž, dokelž jemu po jeho wšřli řadny řřat wřajy pombačę njemóžečę; tat na mjenowanemu „řřwimowu dořtorej“ džešhe. Temu wón po řšónčęnej řurje podbjša, jo „je ho po řpčęščęř řurje pola nješo řašo wustřowit.“ To sawiščęzaje towarštwu řhoni a wone wufata, dokelž je tón muž řam wšchňowščę; jo se řtowy, jo dale invalidneje renty njedostawa.

Bože słowo.

Dr. Martin Luther ras džešhe: Džečo móže wščę węž parowacę, jeno Wože słowo niž; pschętož řęš Wožeho řłowa je i ničzym pomłane njeje. Ma-li pak wona Wože řłowo, dha ma tež na nim doščę: řęžb, řadowščę, mčr, řrawdowščę, řudrowščę, řer-ňošę, řřwobodu a wšcho dobre w najpšňočęj mčrie. F.

Dalščę dobrowolne dary řa wšohę armeniške řuraty.

Č Węczanjšęje wšchęby pschęš řnjeja řararja řkuzju:

W. ř W. ————— 10 hř. — np.
B. ř B. ————— „ 50 „

hřromadžę 10 hř. 50 np.

W mjenje wšchęch řřwotow wutrobny řřat

Wěčęř, ředaktor.

Šty-li spívat,
Stinje dželat,
Stronja cje
Štawónyj statot,
A wój swjatot
Stradny je.

Sa staw štrónny
Ravoj móžny
Dubofej ma;
Bóh pat swěrný
Wšes špat měrný
Šeršwofej da.



Njech ty spíwajš,
Štawěrnje dželatš
Wšedně dnj;
Džeň pat swjatny,
Dzjčki daty,
Wotpočj ty.

S njebejš mana
Njech cji šmana
Žiwofej je;
Žywa woba,
Kjž Bóh poba,
Wotšewo cje!

Šerbske njeđželske łopjena.

Wubawa šo kóždu šobotu w Ššomolerzej knjižicisćešćetni w Budušćinje a je tam ja šhtwórtlětnu pšchedplatu 40 up. dostać.

13. njeđžela po swj. Trojizj.

Zap. št. 14, 11.—22.

Řawoł bešće w Łystrje škoreho wubojit. Duž lud hebi myšleđće, šo štaj Řawoł a Barnabas bohaj, šotražj štaj i njebejš dele pšchisćotaj, a čyžydu jeju na pšchibójske wašhnyje čželčejće. Kaš kaš wonaj šabžeržitaj? Wonaj wopolašujetaj japošćotkšu ržčerštu šmužitofej. Šdy by ho wobras wobrašowal, na šotrymž byšćajt Řawoł a Barnabas bytoj, šajšoj štejtaj šryđž rošhorjeneho luda w Łystrje a šat šo potom Řawoł wot rošhorjeneye ludoweje hromady šamenjuje a šat móu šedy wodyčnywšchi šo šoho wróćži do mordatšeho měšta — ja šoždy tyčle wobrašow njeby šepšeho podpřima byto hač:

Řapošćotkška ržčerška šmužitofej;

1. šmužitofej, wěrnofej wuňnacž pšchěžiwow šchěj pšchibójskej pšdšwěre;
2. šmužitofej, mjes pšchibójskimi wěrneho Bóha předwocaj;
3. šmužitofej, čžerpicž ja teho šnjefa.

1. Wšohy pohanjo w Łystrje hebi myšladu, šo šu bohoyo šo čłowjetom podobni šejnili a š nim dele pšchisćili. Pšchi wšchěm šbudženju pohanštna wšbžijš tola žebjenje po Bóhu. Měšćnizy šo bliža a šželža šimaj woprowacž. Šchto ma šmužitofej, šim to wobaračž? To šu štroščne wobštejuofej. To je štrachne, lud i jeho šahorjenja wutorčnyč. To šo šahorjenje do rošhorjenja lošto wobtročži, a dofež šo lud wšarabženy čžuje. Wěda, šdyž měšćnik i Łystrja, šiz woporne štočjo wjeđe, dyrbi

šo šam ša wopor šwojeho njerošoma šejnacž. Šchto dyrbi Řawoł čžimčž? Njeby to lěwje byto mjelčejć, domž šo wěšit lebnj njeje, abo nješiba šo hordofej we wutorbe, šotraž hebi tež raš šoidowacž da? Ničjo wot teho pola japošćotow. W šimaj je žiwj duch wěrnofej a duž tež šmužitofej, wěrnofej wuňnacž, šiz šaj wšchor mjes niđ šajđe. Wonaj roštorbačžtaj šwoje drašty a štočžitaj mjes lud a na lud wolačžtaj, šchto njerošomneho čžini. To bešće šmužitofej, wěrnofej wuňnacž. Aš, šo byčmy ju tež měli. Kaš mjelo šo šhaje i dwěřinofej, i wobličžajeje mudrofcje. Šja šnjeji w šhawnyj žiwjenju. Nlaššiwšice pšchibóštwu tyžajy wotknježi. Ale ša šchelčžijana šo to njebohži. Wucžowitš ščryštušowy dyrbi mječ šmužitofej, wěrnofej wuňnacž — jeno niž njewěrnofej šo wobdaj. Šdyž je tež špobodničje, na wofomit i wulkej hromadu bežejć. Šmužitofej, ja wěrnofej wuštupicž, hebi wopory žada, šamo žiwjenje. Ša šchelčžijana šat reka: Nlaššo wšchitko šhubicž, hačž pšchibtošomacž wulkej žži o njewěrnofej.

2. Potom budže ty tež šmužitofej, šwědčjenje wotpolozicž. To nam wobras japošćotow w tełšče pošaluje. Wjes wšohimi, šlepumi pohanštimi dušchmi předujetaj mežneho praweho Bóha. Šnydom wonaj wo ščryštušku njerečžitaj — ale wonaj štaj mudraj. Wonaj pohanow pšchimnjetaj ja šich šamšne wšchědne našhonenje: jedny Bóh je, šiz wam wšchitko dawaj — deščičž, šhóncžne wjedro, plóđne čžajy; šdyž wěrný Bóh w šachodnych čžachach pohanam dopušćži, šo šu šhodžiti ščyřtu po šwojich pučžach, je nětko čžajš dopjeljnny, Bóh je šwojeho šyna

póhkał, so budyu wśchizny, kiz do njeho wěrja, shubjeni njebyłi, ale węcne žiwjenje měli. Duż dyrbja ǰo namatacǰ dacǰ wot Woža, kiz jich pta!

Tajta smužitocǰ křwědženja je tež dženja hišćeje nujna; niz jenoǰ pola Ćhinesow, Indijskich, Ćzornuchow wontach. Tak derje pola naš mjes tyǰazami křwědženjimi pohanami — wotpadnjenyǰ mjes nami, kotkiz teho kņija kǰǰby wotomil swojeho žiwjenja i wjedženjom sǰprěwaja, dokelǰ je jeho mjeno wotfowenje ja nich. Duǰ trjeba tǰn kņjes křwědženje swojich wćzowonitow.

3. Ale tež smužitocǰ cǰepicǰ. Židzi w Wystrje maja swojich wotomnikow, kiz pšćešćehaja wśchitskich, kiz ewangeliju pćerom. Ćzitatj nowiny njewěrjazeǰo křwěta, kelto roshorjeneho pšćešćehanja křwěšćizjanstwa. A kelto tak mjenowanǰy pšćešćizjanow dawa ǰo wot židowitskich nowinow kǰobitorhnyčǰ, na teho kņija a jeho kralestwo kwaricǰ. Duǰ njedajmy ǰo wottrašćicǰ. Pawoła wlecǰichu i męta won, ale wǰn ǰo wobrocǰe a saǰo nuts dǰešće. „Salo cǰt mřejazy a hłaj, my hmy živi.“ Njedrbirimy ǰo haubomacǰ pšćeb tajfej smužitocǰu? Šćto hu pruhowanja našćeje wěry dla pornio tajkemu pruhowanju! A tak wjele křabidhi potafajemy ǰo my! To pšćidnu někotre forci wěstia — a my hiǰo cǰekamy. Duǰ prošćmy wo tajtu smužitocǰ.

„My mamy pšćes wjele stujnosćow do Božeho kralestwa nuts hič,“ tak njepraji sadwelowaza wutroba, ale prawu rycǰetka smužitocǰ. Samjei.

Troscht w křizny.

(Zap. št. 14, 22.)

Sćwǰb křizny wǰni na ǰo, křwěšćazano.
Krocǰ ja Zesůhom křwěru;
Njeh wětry homrja, mřěcǰi ǰo,
Pšćes tyšćinošćy pǰnǰšćešćy t mćeru.
Kǰǰ Wǰh cǰe wjedǰe, dǰi,
Wšćo i jeho riki wǰni
A wješel ǰo na tamny cǰaš,
ǰǰǰeš křabǰa dušćam węcny kwaš.

Šćtoǰ křwěšćizjan njelć samǰe,
To snaje miłocǰy Woža;
Duǰ pšćes mǰǰ brćmjo njepǰnǰǰe,
Kiz Wǰh cǰi napołoǰa.
Šćtoǰ křabǰe na ramjo,
Wjer i dǰatom, podwoł ǰo;
Ta wěstocǰ smćeruj, trošćtuj cǰe:
Šćtoǰ cǰini Wǰh, wšćo dobre je!

Šsam křyřtǰus pšćes křizny, cǰepjenje
Je njebja křařnošćy dohul;
Duǰ cǰłowiel žadacǰ njemǰǰe,
So by tu w rǰǰach pobyl.
Hlej, jahnocǰ njebješa
Ta i cǰernjow jatǰžewa;
Šćtoǰ njeh křizny ja Zesůhom,
Šso woblecǰe tam i purpurom.

Njeh Šćwǰnit šćhit a kǰnǰo ǰe
Wam wćrajǰm na femi;
Šso jeho křizna trosćtǰujeće,
Kiz mozy hřěcha lemi.

Šćtoǰ cǰepi i Zesůhom,
Š nim pǰnǰǰe junu dom,
ǰǰǰeš palmy wěja Salemfie
A křwa křařne dobycǰe.

Duǰ bėdǰmy ǰo a šćerǰpłwje
Křizny njehmy w horju křwěta;
Wšćał Woža lutošćy dala je
Šǰn nam ja cǰařne lita.
Rad křizǰom na femi
Šso tćona šćobli;
Dy smćešć, dušćam, sraduj ǰo,
ǰo křizny Wože kralestwo!

K. A. Priedelē.

+ Wěrna pokuta.

Dǰećo je ǰo sǰabudǰito wot wćnǰeho domu. Měniwšći, so je na prawyčǰ, dohryč pucǰach, dǰe pšćeǰo dale a dale, ale to hu wopacǰne pucǰe. Šćtǰnǰo sǰahǰǰa, nǰǰ ǰo bliǰi, cǰěmna nǰǰ. Žana jatna bǰeǰba na njebju njehǰeǰi, žaneje wěteje cǰerje wjazy njeh. Š blišćid lěšow šactǰnǰnje ruće šćeriny, ǰo na rubješćitmo hotowazaje, a křwězy, kotřeǰ dǰećo widǰi, hu bćubnicǰi; ale mono ja nini dǰe do dǰiwjeje pucǰizny, hač šćonćnje šćosna: wa: Šow dyrbǰich kǰnǰa wacǰ! Žeho wolanje nišćǰ njehǰišći; jeho křizny nišćǰ njewǰǰǰi; šćuřnosć jeho wutroba je wuřta. Hlej, tu bǰišćizny ǰo jemu hišćeje w dalinje křwěza napšćešćimo. A tale křwěza ǰo pšćeǰo bǰle a bǰle bliǰi, a tǰn, kiz tu křwězu njeh, je pšćešćel jeho wćnǰeho domu. Wšǰn je wuřćał, so by sǰabudǰene dǰećo pǰtal, je jeho dla wjele pǰǰy nadewǰal, je tošamo dołho wołał, dołho pǰtal, a šćonćnje jo namata a praǰi: Wřǰcǰ ǰo tola, dǰi t swojemu wǰćnǰemu domeǰ! Dokelǰ sǰabudǰene dǰećo jeho derje snaje jako nanoweho pšćešćela, dǰa ǰo jemu doměria a i nim dǰe. A mjes tym so i nim dǰe, ǰo nǰǰ pšćeǰo bǰle minjećǰ poćizna, ranje křwěta, a hlej, mono widǰi saǰo swoǰ wǰćny dom. Duǰ do njeho šastupja, wěǰo zyle trundlate a womajane, ale nan na wšćo to njehǰimo, noǰy jemu nowe, cǰište woblecǰjenja, a dǰešćejowa wutroba je něšto pokna wjeřela, a jeho pšćešćemjacǰe je, ženje saǰo i wǰćnǰeho doma njemotkǰadecǰ, ale pšćeǰo samowšćawacǰ we wǰćnyǰ domje. —

Žadacǰe tuteho wobřana wułoženje? Dǰećo, kotřeǰ je wǰćny dom wopuřćicǰito, je hřěšćinil, a nǰǰ, do kotřeǰej šastubi, je nǰǰ hřěcha. Wćubnicǰi, kotřeǰ widǰi, to je šćwěł, kiz jemu swoje šće pšćeb wćzomaj barbi a křwěta njehǰeǰi, ale do najšćubšćeho hubjenstwa, do šćyła a tyšćinošće šawěderǰe, a kotřeǰo pucǰe ǰo w nazǰy a hřǰbje kǰnǰa. Ruće šćeriny, to je šćaǰn je swojeǰ křwětošću, kotřyǰ cǰže křudǰicǰ, a křwěza, ǰo jemu najpřebny zyle křabje napšćešćizmo bǰišćešćazaje, je to a tamne šćubjenje stareho testamenta, kotřeǰ wo miłocǰiřnym Wošy rećǰi. Pšćešćel wǰćnǰeho domu, to je křyřtǰus, kiz dǰe tež wuřćadǰa, so by šćubjenyǰ pǰtal a šćǰǰnyǰ cǰinil, a ǰo wjeřeli, hǰǰǰ jich namata. A nowe woblecǰjenja, kotřeǰ woni dořtawaju, hu woblecǰjenja šćoǰa, a nowe bǰcǰe a wořćacǰe we wǰćnyǰ domje, to je nowe šćenocǰenistwo i Wošom, kotřeǰ ǰo w pǰobach prawobćeǰe wošćewujuje.

F.

Maršča, pšćirowna macǰ.

(Wjeřna šćawina.)

(Pǰkřačowanje.)

ǰa druǰe ranje bė njebjo jatne a cǰište, kǰnćeǰto šćešćešće swoje šćote pruǰi pšćes pola a hole, roka bǰiřćotalcǰe ǰo jatǰ dejmanty na šćwěćešćach a křwěłomǰyčǰ pǰbšćawćešćach. Wćławěšć,

hylnjeju fonjow wjedžo, stejeleše na rjeblowanym wolu, Měrćin
 heždejehe pódla njeho a wobjaj spěwosćtaj i jašnym hłokom:
 „Stań, wutroba, a přewaj atd.“ Wšči tym bě měr a radošč
 w jeju wutrobie a spodźiwanje nad krašnymi štatkami teho knjeja.
 Zečo běštaj přewozabofanjoju, rjetny Mirkawšaj: „Džyž na
 woztrawojšij wjezoj spominam, ho mi dža, kaž by wščitlo puity
 šón byl. Mežwanje a sfakanje wo jstwach, wicze a harowanje pódla,
 nacžinjenje proch, sprowalene blědže a šchlekyž — ně, to njebě
 žane hujatonežne měřto. Dža je jow w lubeho Woha domje hujawo-
 toczniško, hdžez je wšchitlo tak czije a blyhčezate, tak czije a
 mērne, a pšči tym tola tak hujegelaze. Wobšlej tu na kwěti, fak
 wone tak rjane w klónčnuj šieja, a fak ptačiji tak lubojnje spě-
 waju. Mě, ja czju sto krocž radcho jow na hwoje wšchodne džeto
 thodžič, hacž tajte džiwje a puite hujegedjenje hujegječič.“ Měrćin
 jemu pšcheczeleje pšchibšchowačeja: „Daj, mój luby hyno“, rjetny,
 jato bě Mirkawšaj ščónčič. „Ty mašč žyle prawo, a šo by by fak
 mčoby hjož f tajtenu pšnacžu pšchijšohol, to je Woha hnada. Ty
 mžezelch nět hwoje žiwjenje krašnje wužiwanč. Še drje pšchezo
 rěč, šo mi kšubži ludžo ničo džyli czežu a prózu a žaneho
 wjegeła na hwoče nimanu, temu pak tak njeje. Sprawanu bohaty
 muž ma runje tak wjele džela a próžu, jako sprawanu thudy muž,
 haj po prawym hujegčeju wjaz; pšchetož thudy muž hwoje pšch-
 bšchufanjoče ložicho pšchewoži, luby Wob jemu njeje tak wjele na-
 pokožič, ale bohaty mo wjele wjaz pšchemwšičič, šo by i puntami,
 wot teho knjeja dostatim, derje hojpowarič, a jeho samowatjenje
 je wjetiče hacž našče. Zečo dla rěka: „Swěrnje, ja praju wam:
 bohaty i czeža to njebješeje tralestawa pšchidžič.“ Czežo tež je,
 pšcheczežiwu hujotowanjam bohatafawa postanycz a ponizny a njela-
 komny woflacž; šchwož teho dla to nastupa, dža thudy pšchezo ložicho
 do njebščij pšchidžič. A ja mam ja šo, to mójše thudy muž, hdžyž
 je pobožny, hjož jow na femi prawje šchowny bęch. Džeto njije
 žane njebžože, ně ja to wjegele a radošč njenuju, wodnoju prawje
 pilnje džezáč a wjezojor f dobrym hwozdnommju a i wjegelej wu-
 trobu w tym knjeju ho f mērej pšedoč. A je šo tak thobžer
 minyž, dža potom njebžela prawje derje czini, hdžez wotpoczujelch
 a hujegječič a mž hromabžičch ja nowy thobžer. Žato jašna miča
 klónčnawa pruha dyrbi ložida njebžela ho nam hujegječič. Žena tajfa
 njebžela hšeduje drubej, a bēdže tež loždy thobžer polny próžu a
 džela, dža tola jašny klónčny blyščič nad nim wotpoczujje. A
 tónle blyščič je Duch teho knjeja, jeho lubočj jeho hnada a jeho
 mēr. A tajfi knjejowu džej, w jeho Duchu wužiwanu, wofschewija
 wutrobu, a mjeye wšchěmi rozpróschćenimj senšleho ponowanja sa-
 czujenje hujegče jeho mž, a jeho mēr naš njewopuščiči! A ložda
 njebžela, nad fotrež tónle blyščič njewotpoczujje, je předšna a
 pušta, žiwjenje je hje-wšchije sepjery, rozpróschćene a polne njeměta
 šo pomirje.“

Šod tajfinitle a podobnymj rosztomowanim pšči džele bě šo
 ranje minylo, a Měrćin a Mirkawšaj hotowosćtaj šo na dom-
 pčej. Wēdže pak tež czaš, Ženka bě hjož i ptablědženjom na
 jahrodje pšchewata a jimaj fust napšchecžiwu šchta. Zež Wšorta
 něto f dwora wustupi. „Mě, Ženka, dženkha naščeju mužej došho
 wofstanjetaj“, pšchewoščate tej, „dawno hjož je pšchewiwato, a bērnj
 budža šwierdomyč.“ — Wšorta bě mjenjujch hujegče i hojpowu
 w domje a Ženka bě pšchewaja došwa a pšchidawozca, jej thještrow
 wofacž, runjež mejeječe f temu prawo. Ženka, hdžž tež drubny žyle
 prawje njebě, šo pšchezo wo Wšorče ščozowacž, cziniječe jo tola.
 Wona pomyšil, fak je ju tón knjež tak ščozownu žčinič, a fak
 mže ja to tajfe hradne wopory lubočje a pšchidawanaja derje wot
 njeye žadacz. Wšachal mejeječe hwoje wofstanarja, wona blědžezaje
 plat, fotrež bēštaj i Wšortu ščidženu hynu napšchadjej, wofstara
 jahrodnu, džezáčaje na polu a pomofače Wšorče w hojpowarštwije.
 Runje fak šo tež Mirkawšaj a Měrćin w lubočji jebny do

drubneho namafakčtaj, a šchžóž by widžal, fak wobjaj tam i pola
 pšchidžezčejtaj, fak bušhtaj najprijedy wot Ženki a potom wot Wšorty
 pšcheczeleje woftrawonaj, fak Ženka potom Mirkawšaj po bofu
 do jašnjeje czijeje stwy stupi, fak žyla hujožja wjegeła a boha-
 bojajna pšči blidže heždeje: tón budžičje šo pšchewwēdžič, šo je
 lubočj mēr a cziježa ščozownošč jow f domom. — Pola ščokajče
 lobreta bě w tu thwilu trčj hinač. Žašne klónčžo tu do pušthč
 stwow hwočeječe, praš a njerjad ležejše na blidch a ščotach,
 rozabite šchlekyž, kručji tštanža ležachu na femi; wšchitny bēchu
 czaš pšchepšali, Marčcha stejeleše f puštej hłowu w jenej komorje
 a ščewražje f lakomnym wozčom to wjegetale ščutji. Pšchetož
 wčezera bēdže přeti a pódlu šchto; duž bě jej dženkha hjož štrach,
 a mejeječe myšle, nēt czim ležje jašo lutowacz. W tym jaštupi
 Žryža f blědym hwočeječom a je šchleczanymaj wozčomaj do
 komoru. „Mě, mjesce, šchtoha dža ho jow pola naš pšruječe?“
 rjetny wón f klónčojtym hłokom, „Ja mėnjach, šo ščeže hjož wčezera
 na wumješč sacžabnyštja.“ „Mēnišč thó? dža by šo thčeto
 myšič!“ inapšchecžiji wona runje fak kalazy. Žryža ho do hšowom
 kšajajče. Wšón derje pšhna, šo fak lošto njepšondž, tule pšch-
 chobnu mačž pobdžičič. „Četo dža je to jow do njepšorjaba!“
 hšiwenje potražowaječe; jato dženkha ranu wozueču, leži nan
 w mojej komorie!“ „Daj to czhyta te hradu wjedžezč“, pšchetorhny
 jeho Marčcha; „fak dža je to w nožu wšchitlo šchto? fak staj wo-
 baj w komorje do pšilote pšchidžičaj, šo hym Werta hšow na
 wumješč wjacž bywčejata?“ Žryža šamoleny a mjelčo f femi hlabajo
 rjetny: „Wšči tajfej ščadnošči — tehby drje ho wšchle štanje.“
 „A jenemu šchženje a widženje šandž!“ wušnja hwo Marčcha;
 „ja myšlach, šo je ščodžiwanje nad tajfim njepšorjabom jeno na
 mojim bofu. Czini jeno nēt, šo šo mjelčch a czehašč. Čej jato
 ščerjenje. Džyž Čže Werta tajheho wušlaba, dyrbi šo pšchē
 Žebu boječ.“ „Mój hēbi wobjaj ničo wumjetowacz nimanoi!“
 wuprašny Žryža a wopuščiči komoru, durje japrašnywšči.
 Marčcha f hšewom šchewjetajo stejeleče, — jeno wotomčil, a wona
 bēžezče ja nim; ale wón bě do hwojeje komory ščotčol, a pšchēd
 czeledžu njehaščate tola fak wšije rěczčej. Fak ho wón hylneho
 thotazeho předowanja jminy. Czim hwočejšo wuščpny nēt hwoj
 hšew na Šandriču, hžž bě runje i tožja štamp a nēt we jitnje na
 šiwle heždeječe. Wē tola prawje šrudny napohlad, tajfi stary muž
 je šchžebšwymj wobjami a f woneczezčezajmy klěbanu wopšitwa
 na wobjiči.“ „Si, hańbuž, fak stary hrejčhniko!“ rjetny Marčcha;
 „žylicžtu nž by wyštal a šejhawač a nēt mžezelch šedny na noho-
 maj štečel, njebdywčalo to jeneho na hšwercž hšewacz: dweju taj-
 keju ludoralow w domje?“ Šandrij drje hwoju winu czujeleče, ale
 na tajfe woščinje njebdywčelje šo jemu pšchēd woczj štajezč. Pola
 hšebšbšnych pak hinač njeye: kaž ty mi, fak ja tebi, a wšojonnje
 (weschšewitaj) pšchinješu šo pšchēš hwoj hšew pšchezo hšchšoh
 hšechča. „Džerž mi hšlamu“, jawota Šandrij, „a pšchinješ mi
 thofej. Ty štara Žantšippa!“ „Daj, ja czju šo polč, jeno
 jeničžu krocžel žčinič!“ Pušnyč hwo mōhla je šamny hšewom.
 Tam knješ pšchichobny hyn, jow knješ pšchichobny nam, wobjaj
 jenajtaj japosčotčalo. Mě, na tajfu hańbuž, fak šo tam wotčoto
 walataj! Ale tón abo tamón dyrbi po mnje pšchidžič, hejše to
 hinač njebžič!“ „Š Ty hinafata thobojta, jeli Žwouju hšebšbšnu
 hšlamu njebzeržič“, — f tymi hšowami stupi Šandrij pšchēd
 Marčchu. hžž wot hwojeje hewat fak ščezčipneho muža tajfu
 hšwczajwošč dozčatata njebě; wona naštržona polčožič, jato runje
 Werta do jstwy stupi. Werta, blědšcha hacž hewat, šlečža f ščaršč-
 maj: „Wōže dla!“ proščelječe, radcho czhyta wumječe, hacž tajfe
 wibžezč!“ Wšobaj ščarščej hlabočhtaj na blēde, pobžōzne džezčo a
 hańbowosćhtaj šo. Šandrij ščudny šo šašo na hwoj ščol, Marčcha
 wopuščiči štwu. Werta pšchinješe thofej, ščejtaja nanaj wšchitlo
 f ruzy a bē fak pšcheczelna a lubočjina, šo wón hwoj hrejč a

Čy-li ſpěwat,
Witnje bęlat,
Čyrowja cje
Čswojóno ſtatot,
A tweј ſwajatot
Črabny je.

Ča ſtaw ſpřozny
Rapoј móžny
Wabofej mo;
Bóh pał ſwěrný
Wšes pał mičrný
Čęřetwojčj da.



Wšes ty ſpěwač,
Čswojnje bęlatč
Wšędne dnj;
Čęej pał ſwajat,
Duſaj datn,
Wotpočej ty.

Č njebejz mana
Wšes čj ſtmana
Žiwnofej je;
Žiwa woda,
Kij Bóh woda,
Wotčičej čej! P.

Šerbske njeđzelske lojžena.

Wudawa ſo kóždu ſobotu w Čsmołeręę knjičičęęejni w Buduſčinje a je tam ſa ſchwotřetřim pšehedplatu 40 np. doſtačę.

14. njeđzela po ſwj. Črojizy.

Žap. ſt. 15, 6.—12.

Řawot předwowačje ewangelij mjes pohanami. Duž ſo jich mjele tšędečęjanow, kofij ſu wot židowſteje wěry wščiſtupili, hōřſcha, ſo ſo wot tyč wobřeſanje najpřejdy nježada. Duž roſtora hroty. Ale japoſchtołi prawy pučj wjeđja, ju wotwobročejčę. „Žapochtołi a ſtarichi ſo ſendžečju, ſo byčdu ſo wo tu rěč roſhladali.“ To běčke wřenja žyrwinſta ſhromadžſina w Žeruzaleme w lěče 52. Za běčke jara nuſna, dofečj mějeſche ſo wulęy wožna wěž roſkubjčejčę — kotry je pučj do njebejſkeho krałeſtwa? Duž Pětr ſtaje a da wrawe wotmołwjenje, kotry je naſch pučj do njebejſkeho krałeſtwa: „Wly wěrimy, ſo pšches hnadu Knjeſa Jeſom Křyſta ſbōžni budžemy, runje jato tež wont.

Naſch pučj do njebejſkeho krałeſtwa:

1. ſ hnadu;
2. pšches wěru do Jeſom Křyſta.

1. Č čjaba reformazije mamy wobras. Tam je njebejſke krałeſtwo jato wulka tšęža wobraſowana. W durjach, totręž delkač do tšęže wjeđu, ſteji Křyſtuſ, kač je runje durje wočimjati a ludžom ſiwa, ſo byčdu nuts pščiſčli. Ale do tšęči ſu džery kamali. Č tyč bamž a jebo hiſtořja wot hlabaja a ludžom taľaja, ſo byčdu hore falęiti a wot horkač nuts lęſti. To pał ſo žanemu nejporadži. Wobras čje prajčę, ſo jenož pšches hnadu Jeſom Křyſta a niž pšches ſwoju prawdobčę a ſaľonja ſtutki do njebejſkeho krałeſtwa ſaňđemý. Tón hamý

wobras wobraſuje Pětr w ſwojej rěčji pšches ſhromadžſinu w Žeruzaleme: my wěrimy, ſo pšches hnadu Knjeſa Jeſom Křyſta ſbōžni budžemy. Čnada nam pučj do njebejz wſchibotuje. Njeđyrčeli ſo wjebečejčę, ſo ſo nam durje tał loħto wotewřja — a čyřli ſwoj pučj kami njeřebawſchi wobęęejčę! Čſami pšches ſwoju mož my njeſaňđemý. To dyrčimý poſnacj. Na tónle pučj ſboja Pětr poľaſuje: Duž mjelčeske žyła ſhromadžina. Woni ſo ponizowachu wot tole ſkote wrawibto: „Wly mamy ja to, ſo člowjeł wrawy buđže bjes ſaľonja ſtutkow, jeno pšches wěru.“ Wot teho čjaba je ſo ſaħo huſto wo tym wojowalo. Katoľolſta žyrčej napšęęejzime wuči, ſo pšches dobre ſtutki ſbōžni budžemy a Luthar je Pětrome předwowaňe wospjetowal: „my wěrimy, ſo pšches hnadu Knjeſa Jeſom Křyſta ſbōžni budžemy.“ Čtejmý twerđeja na tymle ſaľožtu ewangeljeje žyrkwe. Tež mjes nami ju tajzy, kiz čwęđža ſ druhimi durjemi nuts — ſ dobrými ſtutkami — ſo hōřbjo, ſo ju lępičji hačj drujy a žebi myħlo, „jich poboznebo žiwjenja dla dyrbi Bóh jim hnadu byčj. Wly ſpěwamy: „Za ſbōžnofej jow t nam pščiřkadža wot Božej lutej hnadu, te ſtutki wombacj njemōžja, w nič nimalč žanej rady.“

2. Za wěra Křyſta ſapščiwmje, Kiz ja naſ wšęch doſč čimjati je, Wón je tón wrawy řednit.

Pšches wěru. Wly ſo hiſčęče junteřčej dopomnjamy na tamny wobras ſ reformazijeſke čjaba. Tam ſteji Křyſtuſ w durjach a ſiwa. Žich mjele tam dže. Ale

niż wŝchizny pŝchĩndu. Kotŝiż jecho ŝa ŝwojeho Šbõžnita a wumõžnita põjnaja, jemu ŝo dowõrja, pŝchĩndu do njebieŝkeho kraletnõwa. Wõra je noha, i kotreżiż t njemu dŝelja, a ruka, i kotreżiż hnadu Woju a ŝaŝluzbu Šhryŝtuŝowu ŝapŝchĩmujelŝ. Njenõra hnadne durje ŝamtaje, wõra je wotamtaje. Tamnym ŝo ŝadŝe, ŝaž bychu pohanjõ hnadu pŝche tunjo doŝkali, hõžž ŝo jenož wõra wot niŝ žada. Põtr jim wotmõlwi: „Wõž nječĩnjelŝe žaneho roŝdŝeljenja njeŝ nami a njeŝ pohanam i a wučeželŝe pŝches wõru jich wutrobny.“ A je dŝa pučž wõry taf jara loŝti? Wõna dele ŝadža wote wŝchitŝiŝ bebičžnyŝ myŝlow. Je dŝa wõra bjeŝ ŝrawneje pokuty mõžna? Mõželŝy pokutny byčž bjeŝ ponužnõčje? Ty dyrbiŝ naprjedy čžucž, ŝaf ŝhudy ŝy, potom budželŝy ŝpudžowacž: „Wožo, budž mi hreŝchĩnaje hnadny!“ Roŝtamanu wutrobny dyrbiŝ pŝched hnadne durje t Jeŝuŝu Šhryŝtuŝu pŝchĩnjelŝy. Mamy my drohe lubõ hnadny? Šõžž by naŝ Wõž dŝenŝa na ŝhorõtožo položit a ŝmjerčž ŝo bližit, my bychmy hebi na Woži ŝud myŝliti a naŝche hrečhi bychu ŝo wotõto naŝ lõhate. Šečto čžyli čĩnjicž? Te myŝle poblõčõčĩčž my nje-mõžemy. Wõne pŝchežo ŝaŝo wo naŝche hweđõmje ŝkapaja. Čhželŝ je ŝawõtojenitwõm, kotrež ŝhudyw daŝch, wõp-ptačĩčž? Šečto čžorne je, wõŝtaje čžorne. Jenož hõžž je muž, kotryž tebe i hnadu do njebieŝy puŝečži, mõželŝy do njebieŝy pŝchĩnjicž. A tõn je Jeŝuŝ Šhryŝtuŝ, twõj prut a kij. My wõrimy, ŝo pŝches hnadu ŝnjelŝa Jeŝõm Šhryŝta ŝbõžni budžemy. Šamjeñ.

Wo wužitku ŝchizŝa.

(G. Terŝteegen.)

ŝchizž tola dobrny je,
ŝacž runje boli čje:
Wŝchal lubny Wõžž jõn jejele,
Duž ŝchizž tež lubny wjele,
Mõž nad mim wjejele!
Šečtož hõryy ŝlõdži hubi,
To ŝ nutŝka ŝrowõkõž lubi,
ŝchizž dobrny, dobrny je.

ŝchizž tola kraŝny je.
Šečto paŝ to põjnaje?
Pŝches ŝchizž ŝy počełeljeny
A i Šhryŝtom pŝchekraŝnjemy.
Nad ŝyty jandželŝe
Na tebe pohladaja,
Šõžž twõuju ječepnõkõž ŝnaja.
ŝchizž kraŝny, kraŝny je.

ŝchizž i Wožõm ŝtowatŝi:
Nymł twõuju roŝhwełi,
ŝiž wŝchal ŝo ložny moli
A do ŝeho rad ŝwoli —
Nõłł paŝ ŝo ŝrowadži,
ŝlaj, hwełej božmje riełnje
A žple t Woju čjelaje:
ŝchizž i Wožõm ŝtowatŝi.

ŝchizž hwełto čĩni wõho.
Ty nječelnajelŝy ŝo,
ŝaž doŝto ŝchizž ty hiđžitŝ;
ŝaj, pŝches njõn jenož wõžitŝ

Tež Woje wõblõčõ.

ŝchizž tebe prawdu wučež
A t jawnõčĩ čje nučĩ;
ŝchizž čĩni hwełte wõho.

ŝchizž duŝch wučeželŝi,
Wŝchu ŝaŝchõkõž wučełer,
A hrečow počajnõčje,
Tež wŝchitŝe hjeŝbõžnõkõje
Čži kruče woŝewi.
ŝchizž hõkõje dowõtchreje,
ŝiž twõoja duŝcha ŝmje,
ŝchizž duŝchu wučeželŝi.

ŝchizž tebe poŝhili
A tebe wõmjehčĩ;
Ta twerdea ŝamŝna wõla
Eŝõ potom čĩłje tola
Wŝcha Woju pobwõli.
Duŝcha čžje žple roŝtačž,
Wŝchõm lubõčõžmje woŝtačž.
ŝaj, ŝchizž čje poŝhili.

ŝchizž pŝchežo pomjeñiŝa,
Ete ŝacž ŝaŝubja,
Wŝcho hõrde naduwanje
We ŝchizžu dowõtpane.
Taf wuŝnjelŝy nižĩŝi
Nõž Woža poŝchõmacž,
Eŝõ wo jecho hnadje ŝrowacž.
ŝchizž pŝchežo pomjeñiŝi.

ŝchizž i nuŝy wuwjedže
Pŝches ŝbõžne wumrječje.
Šõžž ŝo ty temu põba,
ŝiž wŝcho na ŝchizžu doba,
Tež twõje žimjenje,
Dŝa pŝchĩndželŝy t mõwry ručje
A wjełe ŝu čži pučje.
ŝchizž i nuŝy wuwjedže.

ŝchizž lubny lubuju;
Čžy wo ŝwõtym čžerjenju
Wŝcho hwełene ŝõwe woŝtačž,
Eŝõ wõłł ja twõje doŝtačž. —
Ja ŝchizž hej wuŝwõla,
O kralo ŝchizžowany,
Eŝym tebi ŝapŝhanj. —
ŝchizž lubny lubuju.

ŝchizž wjedže t njebieŝam;
Žow čžerŝ — maŝch dobył tam!
Šõžž krõnu hebi žadõłŝ,
Nječny na Jeŝuŝa hlabõłŝ,
A dzerž ŝchizž twjerčje ŝam.
O Jeŝu, njeŝ jõn ŝõbu,
ŝacž jumu põnbu i tobu
Pŝches ŝchizž ŝwõj t njebieŝam.

S. Žitawŝki.

Jakub Weller.

W čžoku Jana Jurja I. beŝche wo Dražžanach wučenyy a pobožny wyčŝi dwõrŝki pređat žnyy, kotryž Jakub Weller rełatŝe. Nõłto knježachu tebyy wo Dražžanach množe a wuŝte

njepočinjši, a tež w kurwojchowim hrobže so pšchezo žyle czejnje nještukowajše. Wobteje pšči dworje wopisliwto knjeze-šche, a hano kurwojch so teho hano nješabowajše. Duž Weller pšči hebi pomnyhi: „K tajim hwanym hřečam tola mjetečje njehejm.“ „Wón predbowaje teho dia w Wošim mjenje pšchězimo njepočinjtam mešta Dradžban, a žyle hwanje rjetny, jo dyrbjei tež kurwojch a jeho štubobnizy meščezanam lěpšiji pšchi-klad dawač. Wščo jemu to jara ja wo wšachu, a hano kurwojch so nad tym jara rošhori. Duž wo hwa so Weller ham k kurwojch-je. Zato nětto pšchod hwojim krajnym wšogom šteješe, so jeho woprašča: „Ze Wajšča Kurwojchowita Zahnošč, i wjedženjom mojego sašojništwa spokojoz?“ „Haj!“ „wotmoli kurwojch, „ja hym i nowo spotojom, hdy by wón jeno trochu pšče kručje a taš budo pšchězimo pičžu nješurowit a hebi i tym dworštwu nje-šnepšchězješitel.“ „Wam-li jeno Woha ja pšchězela, šnapšchězjivo Weller, „bha mi žykeho dworštwu, haj hano wješčowu nješadwa ničjo nješčetodži.“ Ministra, fotež bėdije runje we jštwje, mjeršasche tuta wutrobita wotmowa. Zato Weller nětto pytno, so tón kurwojch pšchego bėle rošhorič špwtowaje, wučezje wón hwoje sašojnište šapjimo, potožji so na blido a bjeješe: „Somle steji pišane, jo dyrbjei hebi hwoje sašojništwa šiwru dačš naležane byčš, ja Wajščeje Zahnoščje a Zeje pščištwušnje drohe dušče šo štaracz, na nje šedšowmač a ničjo nješatombječš, šchtož je k jich šbėžnoščji nuše. Nětto hym toľamo hačš dala šiwru čšiniš a budo to hiščje čšiničš; jeli-žo pak mi to dowolene njeje, bha njemžjo tež hwoje sašojništwa i dobrym šwėdomnijom wušonječš, prošču wjele bėle napobodanjimo, Wajšča Zahnošč čyza nje i mojego sašojništwa mišojčšiwje puščezječš.“ „Nė“, wotmoli kurwojch, „Wj teje šprawny a šwėdomity muž a mēniče lěpje so mnu, dužli žyde dworštwu. Wredniče jeno dale, kaž to Wajšče sašojništwo žaba. Wščo hmy wšy pšče wjele čšiniš; my šo wuprawnječš nje- mōžemy, trjebamy wjele bėle porukowanja a napominanja. Wj Wam w mišočji pohileni wostawamy.“

F.

Maršča, pšchirodna mačš.

(Wjėbna šlawina.)
(Potkročowanje.)

Dwė lěče bėšchaj so minje. Maršča, pšchězimo prjedy štětro blėda a hucha, šedžejše i Gandrijom wo štwjwe na wujenku. Wona čšitajše pilnje w nēšajim došumenje a Gandrij šedžejše jej napšchězimo, i dobrym špobodanjom se ščflekčšji pohižajaz šchězpač hřebozo. „Tónle čšlowek nju hiščje i čaju šamhneho doma a dwora wučėři. To je šatracšnje! Gandrij, čšit, so ho ta wėž šašo pšchemėni; Werta a Fryza mataj šo rošwėrowač, to šapjimo njemje ničjo placzječš.“ „Haj, čšit ras!“ rjetny Gandrij mjeršaj, to je bėšry prajene. Eso runje dopomnjam, so i teje šameje ščflekčšji wijach, jako ty mi pšchi- rečšowajše, so dyrbju to šapjimo ščiničš dačš; wobšji Mikławšch dyrbjeje i dwora tam na šahrdimštwu a tónle nješičšomil k naju nješbožu šem. Nět hš dwor hwojemu šchwarnemu šofij- nemu hbyje na šchju čšiznyča, a mōj mōžanoj naju brėmjehšcho jwėčš abo ho na šimjerčš hñewadž, kaž ho namaž špoboda.“ Maršča njelčejše wšomil. Haj, wona jara derje hwoju njeprawbu čšujaje. Še žadlawamy hřečkami bė hwoje wotpošahlanje dospita, i tym pak hebi šamej hamu žaločš pšchibotowa; nět dyrbjeješe tón šamy šredl jej i tejele žaločše wupomhačš. Fryza, čšiz bė hišo prjeha w potajnym pil, bė ho nēt žyde do pičža pobal, šwada a pšchifora w domje bėšchaj jeho k temu čšėričej; pšchetož hdyž Werta w špoczatku wšcho mōžne čšinjehče, jo by mē šdžezala, bha Maršča je hwojim nutšmēščenjom a kušanjom došry šut

žyle šašo štaji. Zato bė Maršča na wščem pošleštu taš daloto pšchijehča, jo do Fryzomeho doma wjazaj štupečš nješimēžšijše, bė tež Wercšina mōž pšče štaba, jo by nad tym nētto pšchego štabicho padajom nēščto jamohča. Werta bė nēt to woporne jejnio, fotež bėšchaj najrašnowščš a šordolšč štaričšju tam pobake. Džowymostu čšerzejaju a nješbožu pšchibladowaczš, bė ja Maršču frute špwtanje; wona čšyžješe temu nētto i wozu wotpomhačš. Werta dyrbjeješe šo dačš rošwėrowačš a Fryza je hwojim nutš- pšchijehčejšom šašo do hwojeje domijny čšahnyčš. Marščina namuščejš pal šo šlemi na Fryzomej a jeho pšchibwunijšč woli. Fryzoma mačš hama bė šo i Maršču, hwojeje jeničškej šotru, teho bla šnepšchězješička: wona wuščleše, Werta wščaš bolšo wjazaj žywa njebudže, a njehačšje hwojeje jeničškeho špna, šotru wščo tola šubšo po prawym pšchipadny, teho bla pšchitřičehčewo widžejš. Maršča derje wjedšijše, taš te wėž ješajdu, ale i tej šorotru, i fotežš pšchemenjeje žadaje, nabžijehče šo tež, so hšjo šredl i dopjelnjenju hwojeje pšchězja namaka. „Ty jėdžejš jutlje k jušijškomnišarcej“, rjetny k Gandrij a nala jemu ščflekčš šašo šotru, so by jeho napoš šapity rošom šojo wozšwika a jeho i štukowanju nawabita; čšji štadlojo šu polni lěče, a šo drje nēšajš hedyš namalaczš da, jo tehele hješbšwiništa wotbudžemy. Waj wón, pak my, taš pšchizimo, to mōžejš mi wėričš. Tu u šanbu tola njeby šnejčš mošt, šam študy proščej a hiščje pšchibladowaczš, taš naju šubšo a šamojenje šo rošmjeta.“ Gandrij k temu hmež i šlowu pšchitnyu a porjebži hebi hiščje ščflekčšju. Duž Maršča potkročowanje: „Ša čšji pošny forš nakladu, tón dašč temu šnejčš šyndom i woprečš. Wščžch jemu tež hiščješe šoty do ruki šlėčžejš.“ Tu bu wona pšchēs mōžne wolanje pšche- tohnyjena. „Wšj Wojo, Werta wota, Fryza ju bije!“ žaločejše a bėžejše pšchēs dwor k Wercše. Wona namaka ju wo štwjwe w jemy kučšitu štejo. Tšchepjetajo džerčejše hwojeje ruzy pšchod šo, jo by šo pšchězimo Fryza, hšz jej štětro blifšo štejeješe, wobarata. „Šiščješe ras mi wo rošwėrowanju špom!“ wolačše wón i čšejšim šajškom, i šlukamij wudžerazymaj wočšomaj na nju hładajo, „potom wėščš šchto temu šlėduje!“ Wón je čše bit!“ wolačše Maršča pšči wušladanju Wercšineho hiščješe šo palateho liža; wón je čše bit, Werta, to čše wot njeho bėšči! Čšataj jeno, ty njekrašwito, to čšji šchju šlemi!“ Wšči tym šlėčš k Wercše, so by ju i jejneho štracha wumohša. Fryza šo k nej wobračšji. Wón bė šhlnje wapity, ale hjerjeješe ho w šromadu. „Šchto? ja Wertu bit? wušnja jo hrubje; šchto čže to wobšwėdčijčš?“ „Wobšwėdčijčš?“ drėjeješe šo Maršča džiwje, „njepaki šo jejne ližo jano wošer? Werta, praj, njeje wėtno, wón je čše bit?“ „Wšotaj jeno, mačše, wšotaj jeno!“ rjetny Werta. „Nė, nē!“ ša- padny jej Maršča hiščješe džiwšičha do šlowa. Fryza štupi i po- šbėhnenju jejšču pšchod nju, so jej šlowa w hubje tčazajo wotšachu. „Š ty hješča štalama, šchto je tebi šašaj, jow lowe pšchizjučš?“ Pšči hym šejtrawajše jej i pjalczju pšchego blšže pšchod wozšomaj; Werta nētto wššje žaločejše a Maršča wolačše po pomozi. Duž we wšomijnu najwješčehšeho štracha wotewerčjo šo durje a Mikławšch šastupi; Fryza naštrōžany ružu dele pušččšji a ščmatajše šo nēšotre kročjele i šota. Mikławšch i wššijmi šašami a i šrutym pošladom pšchibliži šo k njemu. „Fryza! Fryza!“ rjetny hrožo, ty by hōbny — ale wščaš twojca hušjenotčš je špwtarja doščš. Š wobšarowanju šo wot njeho wotwobročji. „Wšj, Werta, pōj, mačše, wot jow prječš — wobračšjo šo nētto k šonomaj. „Haj, čšizje jeno, so mi i wozčow pšchizjučšje, to žyde pomaj!“ bōrčejše pšchizju Fryza; „ja pšchibšam, so šo ta študojta njemje wjazaj wo mojim dworje pošlačš. A teho štawo wōšča tež wjazaj žiwčž močšju!“ wobračš jo k Gandrij, hšz runje i burčejni šomš štupi. Gandrij bė, pšchēs wolanju naštrōžany, i šobom k myšlam pšchi- šchod. Wč to šakny wšomil w jeho šacšimym rošome, a jako

něk tšepjetaju Maršču a bledu, hvajbnjemu džovku vidžejše a f temu Fryzowe głowa hlyšejše, jaczu na jene dobo zpu wul-kočej hwojeho hujbenjstwa. „Wój Wožo! wój Wožo!“ hlydny a hlyšy roňjadu hjo jemu po lizomaj. Mikławoš sapchija jeho trošćotowajo sa ruku a wjedžejše jeho je jstwy. Mikławoš, haj Mikławoš, hlyz tak čeršny a hlyny jemu hwořenje f botu stejše, bė wšak hlyšče jeho jenječe sbože, jeho jenječe wješe. Kaf rady budžiče něk tónle dom wščeho nješboga wopuščezit a lobta pola Mikławoša mēr a potoj namať! ale jeho farocenja a jawečiznja, jo do Mikławošoweho domu ženje šupicz nože, podachu jemu čzešto na wutrobu. A Maršči hjo runje tak džešče. Mikławoš bė hlyšče jena a Berczina jeničła pomoz pichčeziwu Fryzowym broženjam a wo Bertu mječije wozaj stracha a staroče hjo wo hbeje hamu; tak rada by f njej něk f Mikławošom hobo jcha! pichetoz tež na wumještju dyrjadu hjo pšched Fryzowym sahabđenjom a njemrđenjom bojez; ale jeyne prjadowše hje-šbžne a horde rčeže stejachu někto f plomjenjazymy hłowami pšched jeyne dušny. Mikławoš tele myšle hjanje na jeynymaj wobličo-
maj čjtoše a faczu htaboše hobočepkjenje f tymaj nješbžow-
nymaj. Wón prjadče jeyu a Bertu, jo hbyh f nim schli, doniz Fryza jašo štróbny njebudže, a Lenka, hlyz runje do dwora štupi a Mikławošoweho głowa hlyšejše, proščejše runje tak pichčezelnje, jo hbyh tola lobta wot hwojich štrózelow wodyčnyčej čypli. Gandrij woblady na Maršču a ta na hwoju nješbžowemu džovku, hlyz mječije lėdy hlyčče mozy, hjo nėlť šberczew a polna stracha na woczjeyne wofo hlabadže, f forehöz Fryzowe jelenje pšchedo hlyčče kluczejše. Maršča hlyny f hłonu haj a džešče f rošbitej a hmanej wutrobu lobr-do šajrodništego dwora, do tjeje pro-ščejše hety, kaž bė prjedy tak hlyto prajita. Stary Wercziny bė widzał wšćičkij pšched dwór pšćinicz; wón džešče jim napščežiwu, powita jich lubočjeyne a pšchedwobzi jich do mlodeju stwy. „Mano Werczino!“ sapchija Mikławoš hwojatočnje głowo: „Wby drje teže tola hpofojom, hbyž mojej staričej sa přeňšči čžaj jow w naju komozny wostanjetaj, a ja a Želka f Wam do wulkeje komoty ja-
czechnyjom? Wšćak je w lėcz; a wono drje wšo podobž. Wěr a potoj je tola hłowna wěz, a ta dyrbi jo Wamaj, lubaj staričej, jow bohacze dostacž. A tak wjele hač w najčim mozach štej, čhemy Wamaj jwocjenje loške a hpošobne šćinicz a Waju trošćo-
tacz pýtacz we Waju nješbožu.“ Wjes tym, jo wón tak rčežejše, bė Werta f proščozymaj woczjomaj na nješo hlabada. „A nje, luby Mikławošo, tola nječejšečej šajtorčej?“ prajejše potom, a lėdy bė to prajita, padže njemžana Maršči do rukow. Žejne šłabe mozy njemžočaju telfo horja hnejčž. „Werta, moje džečje, njewumit ni!“ žatočejše Maršča a plakašče hčrte hlyšy. „Wona wšćak njewumuje, ale je jeno do njemazy pabnyta“, troščowalče Lenka a pohwoata, f Mikławošowej a f Gandrijowej pomozu tu thoru na hwoje hamfne ložo položič. Werto wotewri f troščej-
nješbžownje maczejje bčrhy jašo wočzi, a jako telfo pšchedželnyh a dželbjerjazych hłowow hlyšejše a bė teho wěsta, jo mižčje jow w w“zju woičacz, tehbny štynny ruzy a šbozowny mēr pšćinidže na nju. Pšćij žij wšćelakich šejadowanjach hjo džeč bčrhy po-
miny. Gandrij a Maršča rad do Mikławošowej stwy čeh-
ničstaj, jo hbyčstaj tak hñewanju a horju, forež bčejstaj dwe lėče-
do hjo pšćetacz dyrjadaj, f pučza šćoty. Najumjšiče hwoj buchu f klošalez dwora jow šwočene, Berczine ložo bu do jstwy stajene, staričej lėbačstaj pčbla na komozny. „O jo nožny nęto jow tak mčrnye wumjezč!“ šćepny Werta Berczyn, kotraž, jako bėdže jej wšćičko lubošnje a rjenje pšćihotowala, někto f dželbranjom pšćij jeynym ložu stejejše.

(Pšćičakobnje dale.)

Wěronščjwošč.

Schwajcarkki reformator Ulrich Zwingli hbeji wěronščjwošč w hłownje a štutu wyhoto waješče. Kas wón ponjebadže, jo je jemu pšćij přėnim wozčuzenju jeho ducha ta myšl sejšhabžala, hačž njima hjo žja po prawym kručjčcho křofacž hbył padčiwšćo. „Pšćetoz wěronščjwošč“, wón pšćitaj, „je tola macžet a žerło wšćech počjnkow. F.

Wšćelake f bljška a f daloka.

— Do Wozyma na přėnje wuczejše mēto je wo wušwoliti botalny Pšchowjanicz wuczej tnyes Čert. Š tym ho šašo Pšch-
wjaniske wuczejše mēto wuprčdni a je praščomne, hačž tam Šserba dostanu. Kaž jara je wobžarowacz, hbyž by Pšchowjan-
ka šchula herbifeho wuczerja njebodžala, je tola tež pšćezč, jo by pšćechadžomane herbifich wuczerjow f Pruskeje do Sakskeje pšče-
stalo. Pšćetoz šćto woni tudu pomhaja, hbyž ho tam šchule wot herbifich wuczerjow wopšćerocžaja? Š temu tež woprabwžje pruzny wuczerjo w tu šhwilu žaneje pšćičžiny njimaja, f Pruskeje do w-
straja čabnyčej, pšćetoz prjita wyhodočny hjo w tu šhwilu bčle fa derječejše hwojich wuczerjow staju. W tu šhwilu čže moze w najčim herbifich šćulach šakadne wuczejše dohody na 1150 hr. a f temu tež starobnu pšćitowu pomjwščiz. Duž jo noščij wuczerjo w Sakskeje ničo lėpje njimaja hačž w Pruskeje. Najdžijemje pšćelhabžowanje pšćeštanje najčim herbifim wobštejnojčejam f wužitju.

— 20. septembra šmje ho 3. herbife kemšjenje w Dražžanacz w šćjžnjeje žrtwi a čypli stariči a drusy, kotřiz maja džečzi a jnatych w Dražžanacz a wokolnočzi, w prawym čaju listnje jich tehbntnyh čmizic na herbife kemšjenje, jo mogli ho na nje hotowacz.

— Čžaj kermuňchwo ho blizi. Přėnja kermuňča — Godžijita — budže pšćichowom njebdžela.

— Wšćby do šakšeho hjeima ho bliza. Wušwolenje wobnyh mužow ho hlyčče w tymle mēžazu štacz a wušwolenje šapšćanžka 15. oktobra. W tym hamam 8. wotřejče, hbyž mječije ho po-
šledni trčoz wušwolenje, ma ho tež šašo nowy šapšćanž wušwolič, botełž je botalny šajupčej Šsmota hwoje šapšćanštwa štadž. Ša kandidatu je ho postajit njes Šoba-Čjownjowski.

— Pšched frčtım je ho rjany Wismartowu pomit w Draž-
žanacz hwojatočnje pohowčejti. Wobužel na napšćmo pomnita šmył, botełž tam hłowa stejca. „Š dopomnjenju na 22. junija 1892, hbyž najwječij wulkeho čžaha tudy pšćebwajče.“ Wismart pał bčejše 18. junija 1892 w Dražžanacz.

— W Rabizacz hotuja ho nowu faru natwaricz. Stara je thčtro bodžejšana. W noweje budže f dohom bydenje sa šaplana.

— Mordabčij štuk kralowych mordarjow w Šerbčiji najšterje w blizčim čžahu šajstuzene mšdu namať. Ofřizčerojo, kotřiz ho njeguju na mordabčij wobbžatili, hbeji kručje šćopanje mordabčij offizčerow a jich wuštorčjenje je wšćjka žadaja. Łuczij pał šašo kralej hrozja, jo wotřyja, jo se wón ham wobdželeny pšćij mordab-
štwe 11. junija a jo je niki pšćijšćajbanštwa pšćečowu kralej Alexandrej w ruzy mčł. Škal je w žatočnej čžehnočzi. Wbón šćej hřežd hčwje wobhnojow. Wšćehenje dostawa hrozaje šlytu, krawowu dromu wotpoložič, kotřuz hjo jemu mordarjo na hłonu šćajili. W žylim wšćjku je žatočna mčšchježa. Škal Pėtr budže ho dyrčezč tónle wotřez, hbyž njedja w šćajnym šćowče hbyč, jo na to krawe wošćenje hčž wozmje, kož Alexander, na forehöz kwi čyžiče hwoj trčn twaricz.

Wališče Dobronoše Dary fa wdože armeniske hcyroty.

Š. Š. f Š. žnjowij bar 10 hr. — wv.

W njenje wšćobij hcyrotow wutrobny džal

Šćič, redaktor.

Es-ty-li špívat,
Pítje džélat,
Stremja čje
Smořónny statol,
A tvoj švojatol
Eradny je.

Sa hlaw šprožny
Nasoj móžny
Lubosť ma;
Böh paš švórnj
Píches špat móžny
Čžertivosť ba.



Njech ty špívatš,
Smořónje džélatš
Pítje špat dny;
Džéat paš švojat,
Dufki dan,
Botočny ty.

S njebieš atana
Njech džé atana
Živnosť je;
Živa toba,
Kž Böh poba,
Bšofšev čje!
F.

Šerbske nježelske kopjena.

Wudawa šo tóždu hobotu w Esmořerzej knižičičičejetni w Wuduščinje a je tam ja ščitovřitětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

15. nježela po šwj. Trojny.

Žap. II. 16, 9.—15.

Wó knje křtyšči Pawol šdychowanje pohanow w Euro-
pje: „Pščinđz dele do Wazedonšteje a pomhaj nam!“
A Pawol staji šo na puć do Filippa; pšchetoj wón je
Wožemu kněz křofymit. Vidia je přeměčta wobaby
w Filippe, wona da šo kščežič. Wona ma wotewřenu
wutrobu, kotraž Žejom křyřta je žedženjom pichija. Ny
widžimy:

Nusu, kotraž po křyřtušku šdychuje.

1. Žyly pohanski kraj wola: „Pščinđz o pomhaj nam!“
2. Ženotliva dušča šdychuje: „Saidž do mojeho doma
a wořtan tam!“

1. W krajnje Troas pišči brjohu Malo-Asišteje běšče
Pawol. A pšches morjo wuhlada brjoh naščeje Europy.
Žejdom drje je šo jeho dušča prařdala: Čže tole wuře
morjo ewangeliyu wješu stojič? Njebudže ton knjes mje
tež pšches morjo wóřtać? Duž pščinđže kř wot teho
knjeja w tym widženju w nožy: Pščinđz dele do Waze-
donšteje a pomhaj nam! Wón je muž i Wazedonšteje.
To widi na jeho šrašeženju. Nětko je jemu wěřta
wěž: „Žón knjes wola.“ Eso njeřtarajo wo wěřit,
kotrjž po morju buje, wješu šo do Keapla a wot tam
do Filippa, kotrjž běšče žiwobodne měřto w Wazedonštej.
Ešwobodne reklawe, dofeč mějšeje wšchelate žiwobodne-prawo.
Prawa žiwoboda dyrbjeleče šo jemu nětko halle dostać
pšches raišče sera ewangeliya, kotrjž jemu šřhadžachu.
Ešlónčtož šřhadža wuře naščeje Europy. A dženkja je

wona žyła kščežičjanřta. Pšches móž ewangeliya je šo
najmjeniči wotšel semje najmjeřiči šejnik duchownje,
žohnowanje ja druže. Kščežičjanřstwo je žohnowanje ludow.
Ale kščežičjanřstwo tež šabuč nješm, so ma šo džakowac.
Tež nam wulke kraje pšchinđolaja: Pšchinđže dele a
pomhaješje nam! Žat wola muž i Indišteje, žarowaza
Baria, kotrjž k štočžeczu ponija, a kř je tola tež
pobodomnoš Woža, — tať wola indřta wudoma, kř ma po
šmjerči muža žalobny wuřud, šo je šazjena a šařtorčjena
— tať wola čorny šřklowa i Afřiki, kř je do žuřby
pšchedaty. Nusa pohansřwa wo pomoz wola — hřaj,
wuře tebe je šřhadžala křšnosť teho knjeja. Ty, luby
kščežičjano, inořek ty wudob, kř šo wuře tebe šwěčji,
a pščitainju jeho lubosťe, šo dyrbřič jemu won šwěčič
dacž. Bomhaj — hdyž tež njezděješ won čžahněč.
Ale š darani lubosťe móžeš štut mižionřtwa pobjeracž.
S nutřnymi modlitwami móžemy nusu wobřič pohanow
pšched Boha nječ, šo by žohnowal mužow, kř šu won
čžahnřli, ewangeliyu wobřim pohanam předomacž. Ešřšřšny
šdychowanje: „Pščinđz dele a pomhaj nam!“

2. Ženotliva žedživa duřka šdychuje: Saidž do
mojeho doma a wořtan tam! Wot wulkeho džemy k mořemu.
Wulke džé šo i matyř řestaja. „Šabratny džé džěř
japowřtoč a jeho towarřčhojo pšched měřto k wěže, hđžč
šo modlachu k Bohu a rěčžachu ředžo k žonřim, kotrjž
šo běchu řeřče.“ Woža řabřza to běře i tym řeřšom:
„Šatřtož ma wuřđi, wón njech pošřudaj!“ Žene wuřčo
křtyšči, jena wutroba řačžowa: „Wě- ja namakam, řđtož
ja pytam. Bohabojajna žonřta i mjenom Lidia po-

Tónle cześkopruchowam, alce jako śwérny wo woposalanu wicich wuŝny 3. mierz 1554 we Weimaru. jako bë jemu tróto priedob jeho rjetowfa mandželŝfa pŝeŝes ŝmierzć do wierznojŝe wuŝka.

F.

Kak Gellert swoju njeđzelu ŝmierzćeŝe.

Sdyž njeboŝ Gellert, kotryž 1769 jako profesor w Lipsku wumrze, lóždy wŝedny džeń ŝmierzćeŝ pŝataŝe, dŝa bëŝe jemu tola wožebje njeđzela ŝwjata. Hizo jako młobdženz wón ŝwawnu Wožu ŝlůžu pilnie wopytowalŝe a da tu tola pobožne walŝnje ŝwaczenje ŝwojeho žytleho žiwjenja buć. W Lipsku ŝo tebdy ŝamo wŝedne dny, wŝebje w rańŝich hódžinach, Wože ŝlůžby i pŝedowanjom wotwuwachu, a tež w tyŝle tydžekŝich pŝedowanjach bë Gellert huŝto nadeńć. Njeđzelu młóŝeŝe jeho jeno ŝwaroŝeŝ wot ŝwanje Wožeje ŝlůžby wotžerzeć. Šchto njebudžiće hjo ŝhonjenje činił, to luđo buzy wote mŝe tež ŝnydom ŝwoje roŝhudy nad runje ŝtychŝanym pŝedowanjom wurjekuj? Senemu je ŝo pŝedowanje lubito, družemu ŝo njełpodobalŝe; jedyn ma to, druhe tamne na nim wuŝajeć. Za to pola Gellerta njeđe. Wot njeho ničto roŝhudy wo pŝedowanju njeŝhoni, kotrež bëŝe runje ŝtychŝal. Wón i Wožeŝo domu čyŝe domoj džeŝe a ŝtychŝane ŝlowo we ŝwoje wutrobie roŝpominajeć. Tež ŝtylny džeń njeđe wón Wožu a jeho ŝlowo poŝmierzćeŝe a ŝo nad tym jara rudžeŝe, dychŝeŝe-li widzeć, ŝo mnoŝy ŝwajatemu prawu njeđeŝe placjeć njeđawachu. „Wu i njeđzelu“, tał ŝo wón nedy wuprajowalŝe, „pŝe lohtonywŝuje wobhndžamy, a ja hym pŝe- ŝwedečženy, pobožničeŝe naloženje tejeŝameje je njeparomy a i dobom najlěpŝi hřeđł ja roŝeženje w pobožnojŝe. Tónle džeń ŝo wŝedneho džeŝa wŝdawacž, ŝwoju wutrobu pŝuhowacž a i njebieŝam poibehowacž, ja i wernojŝeji werty žiwicž a poŝyl- njeć, reka: ja ja žyŝ tydžek ŝlůlicž a ŝo na prawe wuŝonjenje ŝwojeho pŝewołanja pŝichotowacž. Šchtož njeđzelu derje naloža, tał młže tón druhe dny ŝle wobenć? Šchtož pał ja huŝjenje naložuje, tał młže tón werieć, ŝo je jeho pŝichŝlůdnoŝe, druhe dny derje naložić? — Šabywaj njeđzelu jenŝe małicjeŝe. Ša- čžnowaj Wože dobroty, ŝwože ŝromnyh pŝečželow a jich ro- ŝečžowanow, radoŝeć pŝitroby a jenneje kraŝnojŝe. Wobł a džeŝaj ho, pŝečpŝaj ŝwoju wutrobu, poŝnawaj, ŝo maŝ wot Woža ŝameho mozy i ŝwojemu wernemu derječiju. Wytaj je poniznje wot njeho, a budž džełowny ja te, kotrež doŝtawacž. Wu ŝwoju žiwobeŝe a njeđoŝtojnoŝe pod hołcom wobŝtaranow a naleznojŝeŝe ŝtawaja jara loho labywamy, jeli hebi čjał njepoŝtajomy, ŝwoju njemaj a młž a miłojŝe Wožu, ŝwoju njeđoŝtojnoŝe a ŝnjejomu čjeŝe a wŝyhoŝeć poŝnawacž. Tutemu nadawtej ma njeđzela ŝlůlicž. Wona je džeń młobliwty a wotpočžinta, w čymž duŝka jeničžy ŝwoje werne ŝwože nabywa.“

F.

Macŝa, pŝichodna macŝ.

(Wječna itawŝina.)
(Wotkacžowanje.)

Na wječor heđžachu Mierzćin, Šwerta, Mŝlawŝch a Šeńta, kaž pŝeže, ja wuŝim ŝlůdom w Mierzćinowej ŝtaje, ŝo bychu w hromadže džeń nutnje wobŝamtki. Mierzćin ŝwoju knižu wo- čžini a čžitaŝe: „Njeowpuŝeć mje. Wožo, w ŝtarobe, hódž ŝe- ŝeđžiwju. Wobarnuj moju duŝku a wumož mje; njeđaj mi i hambeje pŝičić; pŝečtož ja mam uabžiju i tebi. Šewernojŝe a prawdoŝe njech mje ŝaŝowa, pŝečtož ja čžalam na tebe. — Wože wotmłowjenje: Woŝludajće na mnje, kiž wy budžeće wote mnje w žiwocze noŝeni, a w mojej maczežinyž ležiće; haj, ja čžu waf noŝež hać do ŝtaroby, a hać wy ŝeŝeđžiwicze. Za

čžu jo čžinicž; ja čžu waf ŝeđacž a noŝež a wumóž. Šchto je hdy ŝabaniŝeny, kiž na Woža je nadžiju ŝtaji? — O troŝty, čžeho moł ŝo bojeć?

Za wotjoł ŝwoje mlobe
Še ŝchłblami pŝichŝywa,
Zał mje ŝtajnje Woža huada
Jako w ŝaŝweczu wŝerewa.
Hdyž ja hiŝeje njebeđ žiwu,
Da Wóđ mi to žiwjenje
We maczežnym žiwocze;
Pŝeŝes njeho hym hiŝeje čyŝi.
Na ŝwoče wŝyho ŝabnje,
Woža luboŝe wŝtanje.

Moja duŝka je čžicha ł Wožu, kotryž ni pomha; pŝečtož wón je moja ŝlafa, moja pomoz, mój ŝchit, ŝo mje žadny pad nje- pobije, je tojał wił hać wón je. Težo bla ŝwiczeježe ŝo lóždy čžaŝ na njeho, lubi luđo, wuŝpŝajće ŝwoju wutrobu pŝeđe nim. Wóđ je naŝe dowierjenje. A byto tež naŝich hřečow wjaž, hać pŝŝta pŝiwi mori, jeho huada je tola wjeŝka; a dychŝeli rjež: Moje hřečy pŝečedu moju ŝlowu, jako čžeŝke brimjo wone mje wobčežžuja, dŝa tón ŝnjeŝe praji: Šaj, to Wože jehrio, kotrež njeđe hřečy njeŝe, a: Šaj, ja hym twój hřeč wot tebe wiał.

Mój Šebóžnik je troŝty hřečŝnita,
Hdyž jón wót brimjenja tej ŝeŝe
Wiz čžlowł, niž janđeł njepomha,
Hdyž naŝtožane ŝu wŝeŝe koŝe,
Šom' čžeŝny je hwił ŝerofi,
We ŝe a Wožu ł hrołnoŝe,
Wot Wóžŝajha pŝečž ŝačžŝijemny
A ł horzej heli wotŝhđženy;
Šej, ja heje je ŝwonata
Mój Šebóžnik, tón troŝty hřečŝnita.“

Hizo mies tym, ŝo Mierzćin čžitaŝe, bu Mŝlawŝchey pŝeže wuŝko woŝlo wutroby, hŝlyŝ roŝicu ho po jeho liŝomaj; Šeńta i džełbranzom na njeho hładaiŝe, hiŝeje ženje njebe jeho placaz widžata. Šafo bë nēt Mierzćin ŝbóžnič, njemójeŝe ho Mŝlawŝch ŝwojeho poŝibanja wjaž džečjeć, wón položi wobě ruzy na woczi a plataŝe i hłohom. Wŝačžny mjelczachu. Wo ŝwilyžy wŝa Mierzćin troŝchotowajo ŝaŝo ŝlowo: „Wuhy Mŝlawŝch, to njeŝwoje je wulke, ale tón ŝnjeŝe młje pomacž.“ „D nano, ja wŝačŝa horja bla njeplamł, ŝnapŝečžiwju Mŝlawŝch poŝibanju; „ja dženŝa tał jwanje widžu, jo tón ŝnjeŝe pomacž čže, a to mje ł hŝlam huje. Wŝonaj ŝtaj mojej ŝtarŝeje, dychŝal jeju huŝjenje a ŝuŝjenje widzeć? Za čžyžny je wumoz a njemajčy tola žanje pomazy. Duž wuŝlach: ŝnjeŝe, ha pomhaj ty! A to hym ja kručje łerit, tał i žkej wutrobu, hdyž tež njewjeđžich, tał dychŝal wón pomacž. Ale wón radu wte, a jeho dobrota a huada je wulka. Šaj wón budže wŝobimaj ŝuŝijemnyj ŝtarŝi- maj pomacž, ja pŝečwidžu nēt jeho huadne wodjenje. Pŝeŝes čželnu ŝrubodu je jeju wutroba a hordu mjuł roŝbit, čžeža ŝam- ŝnyh hřečow nad nimaj wotpočžuje a jeju potula, ale wonaj hiŝeje ŝwoje hřečy poŝnajataj, a Wóđ budže jimaj huadny. Mjeje werna, nano, wón ŝam młže wumoz? Wón młže hřečy wŝodacž a iŝtyŝnoŝe ŝwědomja a čžiwili hřečow wot naŝ wŝacž. Wón jo radu čžini, jeno ŝo ł njemu pŝichŝabžamy.“ „Pŝečje ŝem te mui wŝačžny, kiž wy ŝrozni a wobčežženi teje, ja čžu waf wŝoŝeđewicž, praji tón ŝnjeŝ!“ tał ŝnapŝečžiwju Mierzćin i hłohom. „Wóđ dai jo byčŝtaj pŝichŝaj, haj, jo byčŝtaj wěleje pŝichŝaj!“ Iŝyčow- waiŝe Mŝlawŝch. „Młobće ŝo se mnu, ŝo wón ŝwož ŝkuff do- łónczi, wŝačŝa je prajił, ŝo čže naŝ wuŝludječ.“ Dale njemóje-

ſche, hſhy poduſyſchu jeho hſbſh, wón padže na foleni a wſchityz jemu hſbſdowachu. Měrćin ſwa ſtowo a modleſche ho: „Haj, ty luby Ebózniko, pſchidź ſ twojim zoſnowanjonim, pſchidź ſ twojej mozu, napielń naſche wutrobny, woſbeje twojich tróſtka najpo- trzebniſzych, ſaſoj wſchſe hſore wutrobny: ty to móžeſch, hſdź ſchjeſch, tebi je to niſchto maſo. Ty wſchaj niemóžeſch ho wotwobrozićz wot próſtawo ſwojich dźeći. Pomhaj, pomhaj, Knježe, bjeť ho po tych wobohich hrſchynitach horje; póſejeł ſwſeto do cźemneje nozgy wutrobno, ſmil ho nad nami wſchitimi. D ty luby, luby, Ebózniko, wſchaj ſmy twoje dźeći, niſčo dale noſchymy bjez, w tebi ſchymy wotpočowac, w tebi woiſch, ty durbich naſche žiwjenje wobiſch, ty wobiſch naſ do ſtylnoćow a naſ j niſch ſaſo wumóžeſch. Knježe, ty ſy naſ wuſchychaj, twoj Duch puſchcza ho dele na naſch cźich dom. Daj budź tebi, haj daj tebi ja twoju ſwſernoſc. D Knježe, pomhaj pſchego dale hač tam t ſbóznei wſchſernoſci! Hamjeń.“ Měrćin, Miſtawſch, wſchityz i wſchſchym pohladom poſtanachu. Tón Knjes bſ jich mobilnaw, wuſchychaj, zabny nad tym niemólowaſche.

(Pſchichodnje dale)

Tón Knjes hſyſchj jich wolanje a pomha jim.

Miſionar ſtraj, kotrzj bſeche tóſſchto lét w Indiſkej dźeſat, durbjeſche ho ſchoromatſeje dla do Europy domoj podac. Jako bſeche jeho tóđ ſbozownje hač t pokodniſchej Nričzy pſchijeta pſchſny ho wuſki wſer a njewjedza, a ſolny pſchelamachu na jentym boſu dźeru, tať ſo ho nuſſijaza woda wjazgy wuſlumpacj nje- hódžeſche. Hizo ho tóđ pomaku do ſtabiny nuriſche. Kapitán pſchidźe t miſionaraj a dźeſche t njemu, ſo durbj wučowarjam to powjeſiſč, ſo po niſchotrach wotomſinjanach wſchityz žiwjenje ſhubja. Wjeſ nimj bſeche mandžeſka jenebo indiſhego ĩudnita, wſchſny naſ j pjećimi wſchſimi, kotraž ſhora ležeſche. Jako wona powjeſeť doſta, počza žaloſnje wolač. „Durbju dha ſo ja je wſchitimi mojimi lubyimi dźećimi dženka w morju tepicz? Njedurbju dha ſwojeho mandžeſhego w Indiſkej jenje wjazgy wo- hładac? Ach, woaſka ja wodače ſwojich hrſchow doſtač? Za ſym pſchego teſo Knjeſa na ſtronje wotajita!“ To bſeche jene žaloſčenje jene po durbim bjeſ pſchſtačaja. ſtraj pokata ju t Zeſuſej. Pſchego bliže pſchidźe ſmjercz. Dwe dźećiči pſchim- wſchſchej ty twjerže ſwojej mačeri wofoto ſchje. Zene wa miſionar do zwuſa a jene jejna hſyſzobna dźowka. Tať czałachu na poſlednje wotomſinjenje. Šamjercz klapaſche ĩurowe, tať ſ wuſkej pjačſu, woiſchaj pſchj tóđſi. Š tymi dźećatkami a je ſku- žownje hoſju padže niſčo miſionar ſtraj na foleni a proſchſeche: „Knježe Zeſu, ty ſy we dnjach ſwojeho cźeta we runej nuſy ſwojim wučownikam wupomaj. Ty ſy pſchego hſchſeje tóňkam. Pomhaj teť nam! A hſdź na naſ ſtarych hrſchynitow njeſchaj pohładac, dha pohladaj na tute maſe dźeći, tiž hſchſeje njewjedza, ſchto je ſte abo dobre, a wumóž naſ!“

Jako ho tať modleſche, hlaj, dha wobroczi ho na jene dobo wſer a ſwali ty tóđ na druhi boť, tať ſo dźera wjſche wody woiſta a žana woda wjazgy nuſt njebſejeſche. Niſt wučerpachu wodu ſe wſchſej mozu, tóđ bu ſaſo próſna wot wody a dźeru móžachu ja- tytač. Duž kapitán ham, kotrzj bſeche hewaf niemſerazy cźlowjeť, tať junu ſarao pſina: „Šawjeſe, to je Boži porit!“

Tať pomha miſionſtowo ſtarym a mlodym hrſchynitam wot ſmjercze cźeta a doſtaw wot Knjeſa nad žiwjenjom a ſmjerczu hſchſeje hnadny czať t poſuče ja njepoſtine wutrobny.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Šandženu njebželu je ho jenohſbſnje knjes wučer Wollat w Njeſchwacziſle ja žyrwinſhego wučerja w Mateſchegach wu- ſwolit. Wj pſchſjeny jemu wjele ſbožo do noweho powolanja, kotrež i wulkim dowſerjenjom noweje woſady pſchſe jenohſbſnje wuſwoljenje na ho woiſje. Duž ho 2. wučeſtſe niſchto w Nje- ſchwacziſle wuproſni: a pſchſjeny Njeſchwacziſkej ſchulſkej woſadje, ſo by jaſo herbſhego wučerja doſtata.

— Šerſtſe kemſchjenje ſmeje ho, tať prawje w poſlednim cźiſje ſjewmijom, pſchichodnu njebželu 20. ſeptembra pſchipoſtonju 1/12 hođj. w ſchidźnej žyrwiti w Dwađždanach. Špowjednu wučbu ſmeje wobčeť naſchich herbſtich kemſchjenow, knjes ſaraj ryczeť Zaſub j Njeſchwacziſla a pridowanje knjes ſaraj Wjazta i Šornjeho Wujedba.

— Pola Polechowa raiſchi czať i Matež do woſa ſjedže a tonja pſchſeť, tať ſo durbjachu jeho ſakbeč. Wobđerja czaſa žana wina njetrjechi, dokež je ſwonił a njeſtu we woju na pſchibližowazy czať ležbowali. Njech je to j ponučejujom ſa durbich.

— Wicheru w tym mſežau hu wulku ſchodu načiniſte. Š wjetſcha je wſchſſon had dele ſujetany a naſyma ho móžnje pſchipojewduje a létu ho ſaſo te tónzej pſchibližuju.

— Šandženu njebželu mejeſche ho rjany ſchulſti ſwjedžeń w Delnim Wujedže, wuhotowanu wot knjeja rycerſtablezja Ni- ſinga a jeho mandžeſkeje. Zimaj hſyſcha wulki djať zyleje ſchul- teje woſaduj!

— Njebželu 27. ſeptembra ſmeje ho Guſtaw-Abolſſſi ſwjedžeń w Wožim domje w Delnim Wujedže, na kotrzj ho wſchityz pſchſejeſcho ſkuta hſchſchjanſkeje ſimilnoſeje wutrobneje pſcheproſchujaja.

Wſchitko pſchidźe wot Knjeſa.

Študjiſch a teť ſbohačſich,
Knjeſe, ty wſcho poſtſchſchſch;
Poniſchſja a poſtſchſchſch,
Morſchſch a ſať ſubóžnjelch.

Pomjenſchſchſch a powyſchſchſch,
Šchtož ſchjeſch, na naſ dopuſchſchſch;
Dawaſch a ſať woiſnjelch tu,
A to wſchitto ſ luboćju.

Noſtamaſch a ſaſojſch,
Šrubziſch mje a ſwjeſchſchſch;
Twoja wſežna rada dže
Wobſkroćſch wſchaj ſtajnje mje.

Pſchego woſtanjeſch mi ty,
Kaž ſy hſubit, luboſni,
Kaž ty i njebjež hładach mje,
Š nabiſju tať pytam cze.

Šo ho niſchto czeſe mi,
Šo ja niemſžu ſpſnaci,
Dha wſchaj ſhonju junu tam,
Kať wſcho kraſnje wjedžeſch ham.

Wiſchel. Š. Žitawiſki.

Zaliſche dobrowolne dary ſa wobſe armeniſtſe ĩyrotu.

N. N. ĩnojny dar 3 hr. — np.

W mjancje wobohich ĩyrotow wutrobny djať

Gólicz, redaktor.

Bomhaj Bóh!

Saj-ti spivaj,
Bilnje džital,
Strovja cje
Svobótnu statot,
A tvoji svijatol
Eradny je.

Sa staro spoznu
Napoj mózny
Lubofej ma;
Bóh pat švorny
Pšesep špac merny
Čeršvofej ba.



Njed ty špivaj,
Svobótnu džitalaj
Pšesep e bny;
Džeti pat švorny,
Dufaj daty,
Votopčaji ty.

S njebšej mana
Njed eji šmana
Švornofej je;
Šima toba,
Kiz Bóh poba,
Vebševaj eje!
F.

Serbške njedželjske kopjena.

Vudava ho kóždu hobotu in Ssmolerzej kuhicijšičejeni in Vuduščinje a je tam ja štvortletnu pišedplatnu 40 nr. dostać.

16. njedžela po šwj. Trojicy.

Jap. št. 16, 22.—34.

Vobroczenje jašnitka in Filippe nam tekst povjeda. Pavot a Silas buščaj do jaštva ešijnjena, dotelž beščaj meščerizny wobarali, dale meščeriz. Jašnit wa jeju po dostatej piškafni a ešibny jeju do najštubščeho jaštva a šamtny jeju. Daczennje beščaj švajana, nješadwelujetaj, a nam ho povjeda: monaj ho k Bohu modleščaj a šhvaleščaj Boga. Njed beščaj jataj, jeju nera jeju šnutšownje wušwobodži, so horje hladščaj k šwojemu Svóžnitaj, kiz bešče jeju špinočej. Ton Knjes póhla pomoz. Wulke šemjerjenje ho šta. Na meščje ho jaštwove durje wotworič. Duž ho jašnit naštroža a čyžyše ho šam šfónzowacj. Pavot jemu wobarašče. Tak bu jašnit vščemóžny a wodje Pawolej a Silašej k nohomaj i tym praščenjom: „Ščto mam ja činječ, so šbóžny budu?“ a došta wotwolučenje: „Wéč do Knjesa Ješom Kšryšta, dha budžetj ty a tvoji dom živy.“ Wonaj jemu pučj polajujetaj k pravej šwobodnošči.

Wobroczenje jašnitka in Filippe — šwedečenje ja wušwobodžazu móž ewangelija.

1. Japoščajotaj štaj jataj — ale tola pravje šwobodnaj;
2. wušwobodženaj japoščajotaj dopomhataj jašnitkej k pravej šwobodnošči.

1. Japoščajotaj buščaj do jaštva ešijnjena. Sa šwou lubofej durbital in jaštwe šedžej. Njebty to piškčina byla morkotacj? Ale wonaj nještaj šrudnaj, ale

jeju wobličje je wješe, ani štowo morkotanja i jeju rta nješkindže; ale: wototo poknozy pat ho Pavot a Silas k Bohu modleščaj a šhvaleščaj Boga; a ječji to špškadaju.“ Šta bešče to móžno? Ewangelij bešče móž wutrobty. Wonaj wéštaj, so je ton luby Svóžnit blišjo. S jeju wutrobty klineža jočo hwéšda wjide nozy šrudoby šlona: „Dacj ja runje šhóžju in ešémnyu bole, njeboju ho žanebo njeboža, wičetoz ty šy wichi mni, tvoji prut a kiz troščitujetaj mje.“ Wototo poknozy, in jaštwe tale džiwna Boža šlužba. To naš dopomnja na tamne pobještke Bože šlužby in wobjrjemniščočaj in Romje, in tak mjenowanajch tatakombach, in totrajžj ho přeni kšesčejzenjo wichi rowach šemjerjetaj šhromadžowadu a Boga šhwalachu. Woni šu nam i vščitakodom, kiz my kšičizj ešelamy. Šta dostanjeny tule móž, tež w ščizju Boga šhwalicz, nauč-njemy tež in jaštwe in Filippe. Wičetoz:

2. šwobodnaj japoščajotaj wjedžetaj jašnitka k pravej šwobodnošči. Šwontownje bešče jašnit šwobodny muž, ale jaty bešče in šwojej pohanišej wčiwierje. Šemjerjenje ho šta. Jašnit ho tak naštroža, so čže šebi žiwjenje wšac. Pavot jemu wobara. Wón čuje njemer šwojeje wutrobty a štaj to wulke praščenje: „Ščto mam činječ, so šbóžny budu?“ Derje temu, totrenzj je naj-wažnišče praščenje, totrzej šteji wjide drugich praščenjow ja šwétnym šbožom. Ale wičak tež durbj ho praščej: komuz tole šlona praščenje wščitko njeplačji, temu ničjo njeplačji. Tole praščenje wježe k pravej šwobodnošči, wičetoz wono wotwajaš wot šadonajch kublow tuteho šwéta, wot šwétneho mjéšela, wote wčijeje šamo-

pravdofoje. Pawo! da wotmolwojenje: „Wět do Krjesta Jezom Khrysta, dha budžesč ty a twój dom sbóžny!“ To je ewangelij, kiz nam wrauu swobodnofoj da, jaſtniſkeje a wſchittim, kiz wjerja. Jaſtnit da ho ſkidejeje je hwojnim žylnim dopom. Křiwatoinuju k Jeſuſkej we wjerje kaž tón jaſtnit, jaſchimiſimuju jeha ſ ruku wěrny, potom dawo nam móž, wſchitke čezſtoty wſchewinuju, wotom nož wuſwobodni wot najwjeſtjeje čezſtoty, wot luwojtoſ hřeſcha. Wuſnainuju je wtom a žiwjenjom Pawotowe wuinoſaje:

„Ja ho njehaſubuju ewangelija wot Khrysta; wještož móž Woja je, ſbóžnyh činimě wſchittičk, kiz na to wjerja.“ Ĥamjeń.

Wěrny huadna wřda.

(Zap. ſt. 16, 30—31.)

D troiſti! ja wěm, ſchto činimě mam,
So duſcha ſbóžnofoj kmeje:
Ja na Khrysta ho ſažoſam,
S tym moje ſbože křejeje
Sa čaſknofoj tu, ja wječnofoj tam;
Wſchaſ ſ wěru Khrysta prawdofoj mam
A Woži měr we duſchi.

Pućz druhi ničto njepytaj
Wſchitěz do Wožeſo taja;
Wſchu ſamoprawdofoj na ſoſ ſtaj,
Tow ſtuſki njepombaja.
Hlej, pomoz je we Khrystuſtu,
Wſcheſ njeſho duſchje k njejeju du,
Sbóžz w twjerdeje wěrje ſteja.

Duž Khrysta jeno wſtajeje,
Kiz čhačeje ſbóžnofoj doſtače;
Wſchi nim, kiz duſchow Sběžnik je,
Njech ſbóžny žaba woſtače.
Wón je naž droho wuſtupit
A Woži raj nam wotemrit.
Eso teho ſraduj, duſcha!

Sbóžz duſchm křija mroſoty,
Eso hřeſchow dla mi ſuſchjeje.
Dha ſtónzo, baſam wutrobju
Mi hjo, o Jezom Khrystičkeje!
Tu moje tamy wobaleſch,
Mje ja njejejeba kſkwiſch,
Měj džaſ ja tajtu huadu.

D woſtan! pichi mni, Sběžniko,
Lež hbožz mje ſchizj tu wſchiji;
Mě ſwitež ho twoje woblíčje,
Njech duſcha twój bſčb bſchiji.
Wjebež ſ horja mje tam k wjeſelju
A pičes ſmjerčež junu k žiwjenju,
Sbóžz wěru křona debi!

Bože wobarnowanje.

Křuda, ale piſna, pobožna žona bečeje hobotu popođuju wpoſlebine paſmo ſwojeje wpođeniſkeho džeſa dopiſchadta. Se-li čji pramje,“ bečeje wona k hwojnimu křowemu mužej, „donožku pſchebjeno hiſchjeje do meſta, ſo bych něchto pjenjeſ ja pſchichobny

tuſchje doſtata. Jutje dyržajala kemsč ſlombdičej.“ — „Je hižom poſbože.“ mēnjejeje muž „a do meſta ſtej dwē dobreje hōdžiny.“ Ty wjele wot dnja do njeſho njepſchijnjejeje, a wročejo wſchidženjeje w čimowej nozy. Pućz pičes leč wjebeje; to jmeju ſtawož, to tebeje, a džečiji ja tež wuſtiti polnoje nalfozja.“ — „Luſby muž,“ rjeſtaju žona, „džečiji ja hōbu woſtma, ſo mē tež mjeſ tym dobru potoj. Po mojim bačžu mamy něchto meſhačja, a pućz ja ſpizju namatam. Wubž hjes ſtawožeje, mju bōru ſojo wſchidžennju.“

Wona džečije, wſchobženo a hwoje najmēbſcheje džečje w forbie na ſhribečje, dwēju čjeju hōžom wjebe hōbu. „Njeſaběžaj ho, džečiji.“ rjeſtaju wona, jačo bečeje hwoje wſchobženo w mečeje woteſata; „ja čhu jeno hiſchjeje k rjeſniſkej po pot punta mjaſa a k pjeſarjeje po jenu jaču ſtočjež, ſo mē waju ſhory nan jutje dobru poliwtu. Potom křiwatam, ſchtož mōžemju, ſojo domoj.“

Sběžno bečeje hižom ſaſpadožato, a čorne mōrebeje ho wot deſeka na njeſho poſchewowachu. Macz mēnjejeje, ho k napinazym křiwatkom ho bližemju njewjeđeru hiſchjeje wuđeje; tola wěr, totrž ho ſbeže, hřeſchmiſcho bečeje džežji wona. Wón nadpože jich w křpu je ſataſchnej nawalnofoje. Wē to ſchumjenjeje a hwojenjeje! Žebte wopotaaju; wotwotrhane hatoſty wotoſto křaju. Wſkiſ ja bſchjom! Ĥrimot ja hrimotom! Wōž je džeč wjebeje. Ženo hbožz bſchit njeſho roſtothuje, čji woboju wuđja, ſo žanetu puća wjaży nimaju; a čžimnota je čžim čžimničja, čžim hmeſtiſchiji bečeje bſchit. Džečje w forbie wota jaſoſimje. Taj hōžaj wſchajtaj na mačjerineje ſtuſki a doſtačaj ho ſobu dale meje. Wojoječ ja mučžnota bečſchjeje jimaj móž a rēčž wajeje. Wona do wpije ſkōnčuju wſchajinu a ho njemōžna k jemi wajeje. „Dale njemōžu — modliſte ho, džečiji.“ wona ſpſchowajeje, „mōblite ho, ſo naž Wōh wumōže! Ach, mój muž, moje džečiji! — Ečho hym jaminowata, ſo dyržu taſte tōnz wjačž?“ — To beču wuſſe, totrž ho pod hrimotom njebeje pičes jeju ſprowaju wutrobju dřejaču. Wotmorojeje džečiji kſečječſchjeje a hwojeje woblíčzi w klinje mačjerje iſchowajſchje.

Hlej, napaſta ho njeſho četwjenjeje! „Džečiji, Wōh pomha; tamte meſhačſ ſhadož!“ Tola čerimjenjeje bu wſchewo jeſhliwſičja. Wōhenjowje pſtomjenja ho poſchējuja, hačjeje, ſaſo horje ſapaju. Swony wſchewinowaju! „Kričje Jeſu! Wōh buđž nam huadni! Naſcha wjeſ ho waki! Ach, mój ſhory muž! Wōj domit!“ Hſchjeje njebē žana kaſta bečejeje padnija. Nētto čehnjeje ho njewjeđro nad doſom dale, a bečejeje ſ čžurami ſ njebeja deie liſenje. Pſtomjenija ho lehuđu. S boka ho hrima. Njeboje ho jaſni, a meſhačſ ſ nēſotrami pſchegjeſelnimymi hweđdam hižom pućz roſkſwēta.

Sbóžz ho wot nēkaſtejeſkju wſchewoje wajeje mozy, njalenjeje hycž ſadožja, dha doječe jeno hiſchjeje wjejejeje ſuſlinočiji na wōž pſchitěč, a ta wubudž; taſ-rjeje je wſchēch htuſoſchka kucžikow čžeta a duſchje nowe mozy, abo wona wam ſmjerčež wſchijnjeje. — Na jemju ſwječna žona ho ſhraba. Wojoječ, ſo je ho wotpalika, ju ſpſchmiſchcho čžerjejeje, hačž prijeđu wſchow. Wona je hwojimi džečiji domoj dođiđe, a — tu ſteji jemu mačy domit kaž wſchewotuwana ſwajatinja. Wſchje ſčejemu bečeje woebeſ poliwat. Kſheje k prawozju a k ſčewozju w popiele tejaču. Nawalnu ſlwič bē jejuju dom pičewo wohnjom wobarnowat.

Duž ju wypoſe ſahorjenje ſapſchija. Wona rēčjeje kaž profecžina: „Hjejeje, džečiji, to bečeje křijejowju jaſdžel, totrž ſ wōtrzym bſchegježazym mjecžom nad nami čehnjeje! Wſchewo nim křowoty wſchow, ſo ho ſchotomy lēba pod nim ſhrowowachu; ſa nim čečje křaſy hrimanja, ſo jemja jeju bſlwočje ſačjuwajeje. Wly maſowēni wuſchachmju, ſo je to ſmjerčež. Wē to wumōže! Wōn nam do pređa křiwatačje; džečjejeje wōtne promjenija njebeje, a wſchewiny žablawja, totrž čhuſchje mačž dom pōžječej.

Paſteje na tolena a džečijeje ho temu křijejeje! F.

Maršča, vschirodna macz.

(Vječna stavina.)

(Potražovanje.)

Haj, tón knjez bė jich wuŝtychaj; jeho Duch puŝtjezi ŝo dele na tón cšiji dom. — Zobera te w pobliŝtanj twarjenjeŝtu he-
džeŝtaŝi Gandrij a Maršča piŝi Berčezinu ložu, na jejne cšije
ŝumizowe ŝpanje teŝdowowo. W jennym tóžtu ŝtuy tejeŝke to-
leba, w kotrejz Berčizna podra-letna dšowjeziŝta w kłóŝtim ŝpanju
wotpoczowajŝe. Na Berčizne a woznyŝne žadanje da Zeita temu
dželeču jow bydkeč; wono beŝe je jo jara bórny wobemaj lube a
droge ŝejnitno, a bė wobseje we wutrobje lubeje wonki žerło jaŝo-
luboŝke ŝubžoiz, kotraž tež hacž dotal luboŝke-pršodnje, twerdej
wutrobje nėk jara derje cšijnjeŝe. Tu wozujezi Werta je ŝwojeho
loŝteho drėmanja. „Wbji ŝtaj pŝeŝo hiŝeŝe jow?“ praŝeŝeŝe
ŝo j luboŝču; dha bžitaj njehaŝ tež k mėru!“ Gandrij dnocho-
woŝe. „Ach, jo tola ŝpacž wjeŝam!“ praži wón; ja džena cžežu
na ŝwojei wutrobje cšiju, kotraž mi wotpoczowacž njeda. Maršča
njelcžeŝe, ale jeina cžeža njebė drje nico lóžŝta. „Werta“, po-
tračeŝeŝe Gandrij, naŝe njehoŝe je wulle, ale mi ŝmy jo ŝoŝku-
žili. — haj mój wobaj, Maršča a ja. Wbji njehmėdžichmoj
wobŝeho Miklawŝa je, dmu a ŝ dwora wuhacž.“ „O to je
woja najprieŝta wina“, vjeŝetorňujo jeho Werta, „ja ŝmy jeko ŝa-
hnaŝa, teho dla trjechi mje nėk Wože pokleče. Ale to wjeŝaŝ
ŝamo njeje, o moje žde žimjenje beŝe hrėdne. Wot mlodoŝeŝe
ŝem myŝlaŝ, jo ŝmy wjažy hacž bruy ludjo, jo beŝ hrda a ŝmy
huŝto dojež na ŝtubdyh ludži ŝapomnjata, ŝi cžebežu ŝmy njelubojnje
wobŝadajata, pŝežo jeno na ŝmyo draŝtu, na jedž a pičeje myŝlita
a teho Knjeza pola jaŝta, haj ŝmy derje tež drubih potobnyh
ludži wuŝmėŝaŝa a hanita. A teho dla dyrbju taŝ cžeŝpicž a taŝte
ŝerdnje žimjenje wječ.“ „Ale Werta!“ jawola Maršča žatočejni-
tola dale ničo praičej njemóžeŝe. Njebė dha to wona, ŝiz bė
ŝwojeje dšowznye hubjenŝtmo jawinowata.“ Njebė wona jež wot
mlodoŝeŝe ŝem faŝata, taŝ cžiničez; haj njebė wona jež bjeŝbžny,
hrėčny pŝichlaj dawata? Nė, Werta bė njewinowata, a njewino-
wacze dyrbjeŝe ju taŝ cžeŝte njehoŝo potriečnit.“ To móžeŝe
jeina maczeŝna wutroba ledu njiejč. Kat cšjuilowacu ju Berčizne
ŝamowobŝtoržowanja! Ale jejnei twerdej wutrobje njebė móžno,
ŝwojeje ŝamhene winy jo wuinacze. Werta cšitajeŝe ŝabdu wŝŝi
w maczeŝnej wutrobje. Wona poŝtjezi jej ruŝu a rjeŝnu troŝkajujo:
„Macze, my wŝitny ŝmy winowaczi. Dopomnjeŝe na naŝte
wominjene žimjenje naŝ jara cšijchjezi, haj dopomnjeŝe na naŝtych
hrėdow winu, a mi ŝmy wŝitnyj roŝni njemero, a njewėnu, hžje
jo iŝhowacž. Njeje wėrno?“ jeŝni wona, t wuinaczu nučžyž,
a hladajeŝe praŝeŝejo na nana a maczeŝ. „Haj, haj!“ rjeŝnu Gandrij,
Maršča ŝtubny, a wuinacze bė jej we wozemaj cšitac. „Nėk
pomhlyŝaj ras“, potračeŝeŝe Werta, „my wŝitnyj tyž ŝmy taŝ
wobceŝejeni a wobceŝji, a móžemy tu cžežu, kotraž naŝ cšijchjezi, ledu
pičeŝ žimjenje njiejč. Zola tu muž pŝečejelne k nam ŝtupi
a nam rjeŝne: Dajeŝe mi jeno to brėmjo, ja čhu ja waŝ njiejč,
wy dyrbjeŝe byčž wobwodni, a pučž waičeŝo žimjenja dyrbi byčž
loŝti a kłóŝti. — Ale my wjeŝaŝ cze njejnajemy, Knježe! rjeŝnjemy
my naŝtorež, mi čji ŝenje ničo dobre wopofaŝati njejŝmy, ženje
cže napbžžili, napowili abo wobleŝli, njiejŝmy tež wwojny pŝečezelam
ženje žaneje luboŝke wopofaŝati a ty čhyŝ taŝ luboŝčizno a ŝmilny
pŝečezno nam byčž? — A my jo njehwažimo, to ŝ jeho ruŝi
wječez, cšujemy ŝo teho njedostojni a njewėnu, kaŝ mogli jenu
jo jaŝo ŝarunacž. Ale tón Knjez k nam pŝežo pŝečezelniŝto rėči,
a luboŝčizne nam hiŝeŝe bližo ŝtupa, jaŝne ŝwėtko jeho luboŝke“
potneho wóčŝta pada nam taŝ čpote do wutrobju. Ženo lubowacž
nje dyrbjeŝe, praičji wón luboŝčizno. — Ničo dala, hacž cze lubowacž?
o jaŝto nočžyl tebe lubowacž? My padnjemy k jeho noŝomaj,
wupchŝtremjemy ŝwojei ruzy: Knježe, Knježe, tu ŝmy, o ty luby

miloičejny Knježe, tu maŝ naŝtu wotrobu! Dwoja luboŝke čže
naŝe hubjenŝtmo wot naŝ wjačez, dwoja luboŝke čže nam žimjenje,
to njehoŝta-potne žimjenje kłóŝte ŝejnitno. Tu ŝmy wwojny do
wjeŝeje wėčnoŝeje! — O luby nana, „wobtročji ŝo wona k Gandrijei,
„to ŝtubny pučž naŝeŝo žimjenja budže wječze hiŝeŝke praiče
wobseŝe wo taŝ wjeŝe ŝrudnoŝe.“ Njeŝ tem jo Werta taŝte
wėčjeŝe, hladajeŝe Gandrij iŝtubnje na nju a ŝwiny cšicho ŝlowu.
Maršča paŝ žyle ŝprowŝtjena a njelcžo jej po botu beŝeŝeŝe.
„Macze, njehaŝ dha Ty ŝ namaj hičez?“ wopraŝaja ŝo Werta
žunje. Maršča ŝo njehibny. „O macze, Ty njehmėjmeŝ ŝama
dale tón pučž hičez, hžyž ja tam k ŝwėtkom njehŝam bu. O macze,
Tebeje na wėčžnje wjažy njewobladacž: nė, nė to njehjeŝnu;
pomhŝi tola: na wėčžnje wjažy ŝo njewidžez! Ty tola ŝwoje
jenicze džezno wot ŝo ŝtorčezij njemóžeŝi? Nė, macze, bjeŝ Tebeje
wjeŝaŝ ja tež ŝobno byčž njemóžu.“ Maršča bu jaŝchaga. Žalo
mita roŝa padaču tele luboŝčizne ŝlowa do jeje palazeje wutrobju.
Wona haŝny jo pŝeŝo Berčizne lože. „Wdy byčž jeno moŝta,
ja drje rada čhyŝta.“ ŝtubnyj wona. „O hžyž jenu čhyŝez, dha
je wjeŝaŝ ŝo hžim ŝtalo.“ woičeŝe Werta ŝ wjeŝelom ptaŝajo
a wja je ŝbójnej raboŝižu maczeŝnu a potom tež nanowu ruŝu,
a jež k njebuju wupŝeŝtremjemoŝi praičeŝe wutrobje: „Tu, luby
ŝwóžnitno, tu ŝmy wŝitnyj tyž. Nėk džerč naŝ kruče, my wjeŝaŝ
ŝmy ŝlaba a woprawdže njewėnu, kaŝ mogli bjeŝ Tebeje dale
pŝidneč. O ŝwojež nam móž, naŝeje wočzi ja Tobu hladatej.
Prječž ŝwėt, pičnejny, lubo a jenicke ŝwojo, wono je ŝo nam ady
taŝ hórte ŝejnitno; nėk by Ty naŝy troŝet a naŝa pomoz,
a Dwoje njehoŝa ŝu naŝa jenicza nadžija; Ty naŝ horje woinjeŝe,
pŝi Tebi wŝitny ŝrudobu ŝabudemy a buŝemju ŝbójni. Haj,
Knježe, my pŝichidjemy. — a ja bórny pŝichidnu!“ pŝichitaj wona
nėk ŝi cšijam, ale ŝbójnyj hłozom. „Werta, Ty njehmėjmeŝ
wumriečez!“ ptaŝaje Maršča hožo. „Wumriečez? ŝto je
wumriečez?“ ŝnapŝečejni Werta; pomhŝi tola, my mamy tu jeno
wobceŝejne pučžowanje w hromadje k tei domŝije, hžjež we wėčžnej
ŝbójnoŝeji w hromadje žini budjemy. Waju pučž tež jara doŝti
wjažy njebudže, a pŝichidnu ja nėk ničdno prjeđu tam, a budu
widičeŝe ŝtorčezje a próžy wŝehbeŝhjenja, dha móžetaŝe mi taŝ
popičez. „Haj, haj, ja čji to wjeŝaŝ wopričeju,“ rjeŝnu Maršča,
pŝežo hiŝeŝe ptaŝajo; „ale ja bjeŝ Tebeje tón prawy pučž namoŝacž
njemóžu!“ „ŝa Eže njepučiŝtaju, hžyž tež cželne wjažy pola Tebeje,
njehŝym,“ rjeŝnu Werta troŝtajujo; „moja buŝka je pŝi Tebi
a hžyž ŝubžŝiŝa a prawy pučž njewječ, teŝny čhu Eži ŝwacž
a wupŝeŝtremjowacž ŝwojei ruzy napŝečezitno: „Macze, luba macze,
pój ke mni! taŝ čhu Tebi pŝicholowca, a čhyŝte poklady žyŝto
ŝwėta Eže ŝawječez, Ty tola ja mojim hłozom pótobžez, Ty, luba
macze, pŝichidnučez k ŝwojemu džejčju.“ „ŝa pŝichidnu, ja pŝichidnu.“
Maršča cšijeŝe rjeŝnu. Žaŝna, čpota praiče padny nėk do jejeje
buŝe, haj wona ŝoču, jo moŝta žyŝta wjeŝe jaŝpjezi a luboŝčizno
wofanju ŝwojeje džejčja wŝitno woprowočez. Zole jačuzje poba
jejeje roŝlamanej wutrobje móž, wona bo prėni trėcz ŝwoji, ŝwojei
wočzi njehŝam pŝichowbročez. „Ale Ty taŝ bórny wumriečez
njehmėjmeŝ.“ — potračeŝeŝe wona: „ŝa dyrbju Eže hladač, jo jaŝo
wotŝhoricž; ja dyrbju jaŝo ŝarunacž, iŝtož ŝym na Dwojny ŝbójny
ŝamowata. Wdy by Ty wjažy na ŝwėtze njehoŝa, njemela ja
ničo wjažy cšiničez.“ „Ty dyrbŝiŝ nėčdno leŝeŝe cšiničez, hacž
taŝtu ŝwajonemu ŝwėtku wotŝladowacž, na kotrejz ničo wjažy
wobceŝ njeye.“ wopnėwotowacž jo Werta. „ŝladaj tam!“ — wona
polaŝa na brėmaze džezno w koležy — „hlej, tam tu maŝu ŝantnu,
tule ŝwėtku dyrbŝiŝ hladač, dyrbŝiŝ ju ja njehjeŝte kraŝejno
wocžabnyčzo a temu Knjejei pŝichjereŝez; Ty dyrbŝiŝ čji ŝwoje
ŝhonjenja praičez, kaŝ hórte a njewėnu tón ŝwėt a taŝ pŝečezelny
a mly tón Knjez je a taŝ móže jenicžny wón nam mėr a wjeŝeje
w pródajz tuteho žimjenja a ŝwėtko w naŝeje cžemnoŝeji bacž.“

Berta woślubljena na wofomik polajsta. „Nět njech wotpoczujemy,“ rjekny cħižo, „ale njepominitaj ho mobilć, mobilć kħ wojeźor, rano, a mobilć kħ pħi wiħim. Ćħoť cħinimjo, to Ćimj Ćħinje pħi tym Ćħinje a wħn pħi naħ.“ Ćħndrij a Marćha Ćħ leħnyħytoj. (Wiħćħodnje Ćħonćenje.)

Někotre podawki se žiwjenja Napoleona I.

Walki Ćħeźor Napoleon I. njeje ho Ćħlle w tħd dnjach, Ćħeź wħn na puřte fupje Ćħelenje pħćħewajće, na Woħa dopomnić; ale Ćħjo teħdy, jako jecho Ćħiħće njenaħytneho pħćħećħarja wteje Ćħuropy mjenowachu, je wħn drubdy do naboźnyħ myřlow Ćħ ponurjal.

Ćħ cħaħ, w kotrymž Napoleon I. na najwyřħiřim wjeřićħu Ćħwojeje mozy a Ćħwojeho Ćħoħa Ćħejeħe, bu wħn junu (ta powjedaje general Drouet Ćħam arzybiřowej Donnetje i Wodcauz-a) wობdaty wot Ćħwojich naproweħeniřćħy generalow a najřwerniřćħy wojowarjow, i kotryħž nekotri najřwobřiwniřće dny Ćħwojeje žiwjenja w rořmnoħje wopominachu.

Ćħeźor nekotre wofomiki pħiħpobħluchaje. Ćħ doħob pħćħewata jich i tym pradžajom: „Wěćeje wy, moji tnjeħa! kotry je najcħiřćħy a najřwobřiwniřćħy dħeħ mojejo žiwjenja?“

Wiħćħy wofoko Ćħejazy mjenowachu pať tħn pať tamny dħeħ, na kotrymž bħ wħn Ćħwoje najwyřćħe wħnjħle wumjeřtewo wopofaťal a najřlawiniřće doħyća widobyt. Někotri Ćħubachu na bitny Waranga, pola pyramidow, pola Auřteclity a Wagrama, drubdy pať na dħeħ jecho Ćħonowanja.

„Wy to njejeće Ćħubali, moji tnjeħa! Ćħ bħćeħe dħeħ mojejo prħnjeho woprawjenja!“

Wiħćħy ho poħmėrowachu dħa tajřeho wořewjenja, i wuwaćom Ćħenćħeħo generala, Ćħ bħćeħe Ćħeźorowym Ćħowam i powaźnoćju a Ćħuotoleju pħiħpobħluchať.

Napoleon poľepny jemu na ramjo a prajejeħ: „Bravo Droueto, bravo! Ćħ Ćħm Ćħowimjo, to Ćħ ty mi ņociem!“ —

* * *

Pħćħed nħdħe 80 lėtami pħćħewajće biřkop P. ņtrowjenja dħa na ņawotcy fupje Ćħiz-a, Ćħeź Ćħ wulkeje dowody mjes luďħini Ćħwojelejeħe. Ćħnu pħħlachu i njemu, to by i mreħajzej Ćħwoje pħiħpħol, kotraž bħćeħe ņawořtajena dħowka jeneħo generala i Napoleonoweho wħjřta. Ćħdyž ju biřkop i Ćħmjerćħy wiħćħotowajće a na Woħu miľoća i lėpřćħu wėaźnoće Ćħominajće, Ćħořina i Ćħwojeje wjeħelocħy, to je wona we Ćħiřćħy wėnořećah derje Ćħata. Ćħaboto Ćħnu woprajća Ćħo, Ćħto je ju takle rořwocħit.

„Nnjeće wotmořti wona, ja Woħom mam Ćħo je wħiħteħo, Ćħtoť wo Ćħwojeje wuħćħje wħm, Ćħeźorej Napoleonej dħawowajće. Ćħa pħćħewajće je Ćħwojmaj ņarħćħimaj na Ćħ. Ćħelenje, Ćħeź je Ćħo Ćħeħto midħah. Ćħdyž nħdħe wħeħe dħeħećħe ľte, prajejeħ mi njehoħi Ćħeźor: „Ćħba Ćħoćħta! ty Ćħ rjana a budħećħy ņa nekotre lėta Ćħiħćeħe rjeńćħa; ale pħi tajřte rjanoćy Ćħata wteje ņyħowanjanu na teħe. Wiħćħy Ćħeħi Ćħm napħćħećħimjo Ćħie a je pħćħewińćeħy, Ćħdyž njehy wopahana i bronju Ćħeħećħijantwa? Ćħ Ćħto moħť na tutej wopuřćħewaj fupje teħe rořwocħećħy? Wnoħ na nħ, a twoja Ćħoćħe Ćħiħćeħe mjenje! Ćħa Ćħu jeju wuħwotolećħa na Ćħo wħeħećħy; pħćħeħodny Ćħ mi!“ Ćħajata dħeħ i njemu a wot teħo Ćħaha Ćħdyž tyħeħ wjagħyħroćħy i ņateďymom. Wħn mi wħiħte wėnořećħe po rjeħe a po mħnořećħy rořkabhje, tať to Ćħo mi ņaweħe, jako by mħ rowom na Ćħpħoħewo waħćħnje i Ćħeħneho ņpanja wozućal. Wo Ćħeħy lėtah rjekny Ćħeźor te mni: „Ćħbe dħećħo! nekħto Ćħo mi doľpħnje rořwocħenje ņawħ a maħy Ćħo i prħnjej Ćħwojehy i a Woħemu bħdu podacħ. Ćħ temu dam dħowowneho i ņranowteje pħćħiće, to by teħe i Ćħwojmym ņakramentam, nje pať i Ćħmjerćħy wiħćħotowat.“ Ćħ bħćeħe prajeje, tať ho Ćħa.

Ćħamohity redaktor: J. G. Gieł. Ćħoburedaktor: K. A. Fiedler.

Ćħowimjo pħćħiħdħe a dořonja, Ćħtoť bħ Ćħeźor Ćħowajće. Ćħym-li derje rořwocħena, dħa je Woħa Ćħada na mni Ćħuřowata.“ Ćħa powjedajeħa Ćħta Ćħnjo na wulkim Ćħeźoru wėzy, kotrež nħotremuńćħi dotal Ćħate njeħeħu.

* * *

Na fupje Ćħ. Ćħelena, na kotryž w Napoleon I. w lėće 1815 Ćħowajom, wħn bħřhy Ćħwoje pħćħinajće a Ćħinjeħe pomauť Ćħwojej Ćħmjerćħy napħćħećħimjo; toľa jecho Ćħate Ćħto Ćħiħćeħe 6 lėť doħo wudħeħa. Wħeħeje w poľbeħim lėće Ćħwojeho žiwjenja wħn jara Ćħeřwjeħe a Ćħuřto ņorjeħe: „Żadny Ćħeħť tu njeje, Ćħiž by tħn wħeħi wuħawuńćħy moħť, Ćħi mje Ćħowaje!“

Ćħwoje lėta bħćeħe Ćħwoje wħny wopħiľal; ale to njeje nħdħe Ćħomniť, Ćħeź je Ćħo w poľbeħim Ćħahu Ćħiħćeħe i Woħu wobrocħit abo nħ. — Ćħta mamy je rta tħy, Ćħiž bħću tam wofoko njeho, dħiħne Ćħwėdćenje wo nim. Ćħabia Montolon a general Bert-rand bħćħtaj jemu Ćħwėnaj Ćħeź do Ćħmjerćeħe a wot njeju Ćħm Ćħomniť, Ćħtoť tħy Ćħeħliju. Ćħaħo Ćħo woni wo Ćħeħećħijantwje rořeřećħowajće pħćħaju a Napoleon dħeħe: „Alexander, Caesar, Karl a ja Ćħm wulke traľewaťa Ćħoħiti, ale i Ćħim? i mjećħom! — Ćħeħy Ćħam je Ćħwoje traľewo na luboćy Ćħoħiti, a Ćħiħćeħe dħeħta bħću milijony Ćħa njeho do Ćħmjerćeħe ņħli. Ćħu njeje ani dħeħ ani bitwa, Ćħiž je Ćħeħećħantwo ņawoćħata, to je traľewo, kotrež je Ćħo i Ćħeħom Ćħowocħalo a pħćħe Ćħowocħotow rořto a Ćħiž Ćħiħćeħe rořeħe a budħe rořeħ! — Ćħe to dħeħenje, w kotrymž na jenej ņtrowje Ćħeja traľejo a wuħy na ņem, na drubej pať njewidny Ćħaneħo wħjřta, ale potajim moħ, kotrež je po wħeħem Ćħwėće roř-ħeřćħena a Ćħo na Ćħwojaty Ćħiž ņejeħa. — Ćħa wumru a moje Ćħto budħe Ćħiećħ: to je Ćħoħ wulkeħo Napoleona! — Ćħiř rořdħeť mjes mojm Ćħubjenřtwom a wėaħym traľewom Ćħeħa Ćħwoje-řtwu, Ćħiž je luďowany, kotreħoź pħeħuja a Ćħo i njemu moħa! Ćħeť to wumrićħećħ?“ — Ćħto nħdħy njewotmořti, pħćħijaj Ćħa Napoleon: „Bertando, njeje-li Ćħwoje wħn, dħa Ćħm njeprawje Ćħiřit, to Ćħm Ćħať a generala pořajit!“

Takħe dħeħećħe Ćħoħy Napoleon Ćħiħćeħe pħćħed Ćħmjerćħu potworećħy pħćħed tym, ņa kotrymž Ćħo njeħećħe Ćħenje prajchal! — Ćħeź pať je Ćħo i Ćħeť wutrobu i njemu wobrocħit, to njewėm a noħdu teť to rořbudħiće.

Wiħćħelake i bliřka a i daloka.

Ćħ Drazďžan. Nħeďħela 20. ņeptembra je nam Ćħerbam w Drazďžanach a wofolnoćy Ćħerħe Ćħeħe w lubej Ćħiħćħnje Ćħyřtwa wobradħata. Wħb bħ najrjeħeħe wjedro i temu dať. Dopħdnja 1/2 Ćħowocħajom Ćħo najħe Ćħeħe w luďowanej maćeřnej rėćy. Ćħieħ ņaraj Wħħata i Ćħwojeje Wħjeħba pħewowajće nam, Ćħdyž bħ pħeħe i ņaraj Ćħab i Nħeħowacħħba ņrowidne wuħćħu wotmėť. Wħeħba Ćħeħerjow bħ wulka, i Woħemu woltarzej Ćħupi 158 ņrowjednyħ, 57 muħow a 101 žonřćħ. Ćħies poľbeħimni bħ teť młoda Ćħeħađħećħaťka w rjanej narodnej draćeħe. Wħb Ćħdyž a wħřtať je Ćħwojeje Ćħaba daľe pola naħ!

— Ćħarewuy Ćħu i Ćħwojeje a woħajy, kotřy Ćħu Ćħwoje lėta wu-řćħiti, Ćħu Ćħo domoj wocħećħi. Wħřy pħćħiħdħe Ćħa, to ņaħo Ćħwojeje i doma bu a do wořawow ņařtuwa. Ćħyřtwa wuħćħećħy je i dħiħwanjom na jich dħowowu potřeħnoćy pořajita, to Ćħo woni njeħeħu do Ćħwojeho wotħabdo a Ćħyřtweje moľbitny wob-řawku. Ćħ temu Ćħajly ho ņarćħy poľbeħimni njeħeħu je Ćħwojmij Ćħymami wofoko Woħeħo bħda ņrowmadħiće a budħe Ćħo teť w ņwo-wojeħnej wuħćħje napominanje tym młodym pħćħowocħe, to bħću teť w Ćħuřbe Ćħwėru Ćħo dħeřećħi i Ćħyřtwa: a i Woħemu Ćħowu. Ćħ ņarćħimj njeħe je na wutrobu poľoħenje, to Ćħim teť moľteħte Ćħiři Ćħobu na puć baħa, to njehyħu Ćħo Ćħobu tořħnyćħ dať wot Ćħomow Ćħwėta.

Ćħiřćħećħeť a naħħim: M. Smolef.

Se-li spóvat,
Pitnje bješt,
Strowja cje
Strowjón statot,
A twój swjato!
Swabny je.

Sa staw spóvny
Najoj móžny
Lubotč ma;
Wóh pa! swjety
Wšes swat merny
Čerjwescj da.



Nješ ty spóvach,
Swabnje džlakš
Wšedne dnj;
Dješ pa! swjato,
Duski bat,
Wtopočj m.

S njebeš mana
Nješ čj swana
Žiwotč je;
Živa woda,
Kij Bóh poba,
Wšesčesj čet!

F.

Štebške njedželske kopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Esmo lerjes knjižničarjstwu w Buduščinje a je tam ša štwórtičtému pšebepłatu 40 np. dostakš.

17. njedžela po swj. Trojizj.

Zap. št. 17, 16.—31.

„Njeje w žanyj drugim ta šbóžnošč a njeje tež žane druge mjeno čłowjeam date, w kotrymž mošli šbóžni byč,“ wérnošč tehole šłowa wopokaluje jawoščoť Pamoť tež pšes šwoje wustupjenje w Aŕhenje. Wón wobšwědčj šbježanemu a wot šwětnje wědomoščje našyčjenemu lubej, šo jenož ewangelij wot Křyštja žedjenje čłowitje wutrobny staja, šo je kama wěra to šbóžnika břeščinot, kiz čłowjeła čłowjeła čjini.

Prědowanje Pamoťowe w Aŕhenje š dobom prědowanje ša našč čžab.

1. Našče ludowe žiwjenje runa šo we wischelafim nastupanju žiwjenja Aŕheniškoho luda. Kaž Aŕhenizj, je tež našč čžab na wšedč polach čłowitje wědomoščje do přěbta trocizj. S teho pšidnje hacz do naščich ludowych šbóžentow šo rošičerjaza nadutotč, hamošpokočnošč, kaž cji Epiturfjy a Stoizjy prajaju: „Šcho čže tón njebolat prajčj?“, na drugim boťu wobstajny njeměr, swjetščne tojenje ša nowym bješ štubokoho jaspšimnjenja. S tym je šjednočene, šo lud wotpaduje wot wótžowitje wěry a wuta ša drugim Bohom, ša tym nejnatym Bohom (šcht. 23). Šdžž bješe: tole w Aŕhenštim ludu šo potašomaze podobne šjawjenje dobre pšišotowanje ša pšidječe křesčijanštwa, je ša našč čžab to žrudžawe, šo šo našč lud wot wérnoščje wotwobročja a šo hrošj do štubiny padnyč, š kotrečej žane wmoženje njeje.

2. Duž to nadominanje na našč čžab, šo njebyčym pšes hordostnu mudročot do štupotče ša wadnyli. Na čžož je našč čžab hordy, je pšidpřytanje a wobtnjejenje šwěta a štubotcy. Wěda temu, kiz šo š tym špolozi, kiz wostit njewidži, š kotrymž kóžde štworjenje Wože š njebešam potašuje. Šabšlejena štupotč wšbokočj šwojejo naroda (šcht. 28) tať daloko pšidpřinač dawa, šo čłowit wozjy najšbubšche žedjenje šwojeje wutrobny (šcht. 27) njelrošymj.

Duž pšiditaje tež džena tón knjes wščitim čłowjeam na wšedč konžach šolutu čjinič. Šo ničjo njepomba, šo čželč na štubodu šwojeho duchowneho žiwjenja š mudrymi myšlicjčami, pšes hamočjnjenu wěru (kaž Stoizjy a Epiturfjy) ščlewjet potšbnyč. Štónčnje šo tola ščlewjet roštorčnje a ščotž potom wostanje, je kama wérnošč, šubžjenje, kotreč temu, kiz šo šbóžnyččjnjazej wérnoščj šamtnje, hrošj.

Duž wobročejny šo, doleč je šidče čžab. Čžirny potutu, šo by našč knjes, kiz šemju budji po prawdoščj, naš junu je šubženja wšat a našč Wumožnik našč Šbóžnik je a wostanje. Šamjen.

Šłupi praja w šwojeje wutrobje: Bóh njeje!

(Psaln 14, 1.)

Astronom Athanasius Kirchner měječe pšičečjela, kotryž Wože bješe přejče a šo pšes žane dopokaj nawabičj dacz wočyžyje, wot šwojeje štupotče puščičj. Raš něto tónle Woha-japřewat

astronoma Kirchnera wopyta; ale tón mějejechu nufne a ho w swo-
 jich dźělach molitć njedawajech. Tak mějejechu tamny čas, ho
 w Kirchnerowej stwje roshladowac. Pšichi tym pytny w jentym
 rózku jara rjany globus wobjehšny (globus coelestis), kotryž
 bějechu tam Kirchner s wotpohladom stajil. S radolšču hebi jón
 wobshladowajech a ho začje wooprašcha, tomu tónšamy štajcha a
 sčeho je jón činił. Kirchner špejchne wotmolwi, so jemu njekšulcha
 a so jón tež ničo činił njeje, wón je tam dyrčjal pšehs něšajli
 pšchjapad pšchjuc. „To je šmejchnje“, Boža-sapřemaf wuwola, a
 bu na Kirchnera šnemy, dofelž chjyšche jemu něšcho taf hłupc
 nabarbitć. Kunje to pat Kirchner chjyšche, a rješny něto: „Wšy
 nochčeje wěrić, so je tónle maf, hnady pšehbnjet, kotryž je
 jeno hlada podobna wulkeje krašnjeje njeobjehčejny, wot hebeje hameho
 nastal. Raf móžeće mēnić, to mošt wjele wještich, krašny origi-
 nal wot hebeje hameho, pšehs pšchjapad tajti nastac, tajtž jón
 něto widžny a wobšojnomy?“ — Ra to njemōžešche jeho
 pšehčel ničo wjazy šnaphčečiwic; wón bē wo swojej hłupolščy
 pšehčewōčejny a ho prózwonajech, so by š potražowazym hłōžejom
 prawe pōšnacje bozpil. F.

Boža wšchudžomnošč.

(Zap. ik. 17, 27. 28.)

Wōh wot naš njeje daloko,
 Wōn je nam blisfo wšchudže;
 A nam jeho woto hyla ho,
 Šmy tudy abo druždže;
 Wōn je našch žiwjel, w kotrymž hny,
 W nim žiwimy, ho hibanu
 Raž tyba w čeršiwkej wobže.

Ty musli Božo wšchudžomny,
 Šy we njebu a w hwdče
 W tymšamym časju dželawy,
 Šwēbē wšchego w hrodach, w hčēje;
 Haj, twoja wšchudžomnošč ta wē
 Tež štutli tajne, hłowa wšchē
 A do wutobow hlada.

Wšcho horjo, kotrež čjīhčejti naš,
 Ze tebi, Knjeje, suate;
 Ty widžich šōžomnoščje čas,
 Tež wōčžo hylowate.
 O šbōžny trošch, so pšichi naš hny
 A my we twojej ruzy hny,
 Tež hōž hō njebjo mōčej.

Duž njebjoju ho njebjoža,
 Šdōž w čžemnym dale hōždu;
 Nje žane štrachi njetračha,
 Šso w duchu š Bohom wobžu;
 Šij jeho tón mje trošchujc,
 Wšchal wōn mi stajnje k boku dže,
 Mje jeho ruka šta.

Za we dječčejej bojočej
 Čhju pšehd nim tudy hōždžic,
 Šo hwdčej jeho hnada mi
 A Boži mēr mošt hōždžic,
 Wōn pšichi mni je, mje wōdžehc,
 Duž wostanje tež w pšchjehōžc
 Mōj Wōh ja čas a wēčžnošč!

K. A. Fiedler.

Bōh je wšchegomōžny štworicjel.

Wēdže to w lčēje 1527, jafu Dr. Luther š něštrymy druhimi
 bohatowčejny w poručžnošč njepapomniteho kurwječha Jana
 Wobštajneho zyrwinštu wšitajiju w Šurlastkej dječčejche. Wōn
 wo tym ham rēči w počatku pšehčehłowa k swojemu malemu
 fatechšimej, hōžčej rēta: „Šomhaj, šuby Božo, taf něštrou žaločej
 šym widžal, so wšchegony muž tola š žyla ničo njewē wo hčē-
 řezanšej wučžije, wōšhebe na wōšach; a bohuzel hny mnohy šarajo
 nimalc njewuštjoi a njehnamc k wučženju, a dyrba tež wšchizy
 hčēčejčeno rēčac, hčēčeni bōčš a šwjataj šakramentaj wužiwōč,
 njemōža ani wōčženajch, ani wēru, abo dječčac šajne.“ Šacž
 runje pat Luther tulo njewōšmošč hłubšo wobšarowajech,
 wjedžihc wōn tola tež štawuch njelč, kaž mōže naš hłēdowaze
 trōtte powjedanačko wučžic: Nēdny pšchjōdže wōn njenužy pšchi
 tamnej hławnej zyrwinšej wšitajiju do jemeje šakšče zyrwinščeje
 wšy, so by nawjedžil, taf š hčēčezanšim pōšnacžom wōžiwimych
 šteji. Wōn teho bla ludži da do zyrkwoje pšchjōčej a šapōča ho
 š nimi roščēčowac. Wōn rēčejech wo přimam artiklu a woprašcha
 ho něto jehoho bura: „Šchtoha rēta: Bōh je wšchegomōžny
 štworicjel?“ „To ja njewēm.“ „Prachany wotmolwi. Duž
 dječčej Luther: „Ty šy prawje wotmolwit, hōžž prajich: To ja
 njewēm. Za to tež ham njewēm, a wšchizy wučženi a doktorojo
 to njewjedža, taf je Bōh štworicjel mošt njehjecha a šemju a wšcho,
 šchtož na nje je; ale wēt ty jeno we swojej wutrobje, so je Bōh
 tež tebe štworic je wšchēm štworicjajemc a so je wōn twōj dobry,
 milolščejny Wōčēž: to je lēpje dōžil wjele wjedženja.“ F.

Sacžucje w našymje.

(Werol.)

1. škor 7, 31.

Šprōzna hłōčnja jašnošč!
 Wlēda mōdrina!
 Wo šhubyju krašnošč
 Želi trawina.

Š rōže ho tež hnyje
 Lječo šlēdnjene,
 Žene kaž te druhe
 A tež pohledije.

W štoej barbie širije
 Pšcha lēšowa;
 Šdōž ho mōj čas minje,
 Raš chju mumarčej ja.

Š. Žitawšci.

Maršcha, pšchirodnja macž.

(Wjēžna štanjina.)

(Štōčņenje.)

Ra druhe ranje šapōča Werta: Šchto jeno šobrla pola šryzy
 je? Šchjēče w nozy hšchjach, so ho dwōrne wrota wōčjnjajdu
 a ludžo hōždžachu tam a hem, a tež dwaj wōtaj šym hōžo hš-
 schala jēč.“ Maršcha wo ničjim ničo njewjedžihc. Duž
 Miklawich šakupi. „Za Wam nočhu djeje potajčej, taf šobrla šteji“.
 — rjekny š hšhnyju pohladom. „Tu nōž šawola mje wotročej
 š šryzy; tōn hšchēc, kaž wēžera, na kanapeju tešehc, ale Wam
 nočhu dale wopšowac, tajti uwopšlad mēješche. Za pōšnac, so
 š nim šlē šteješche a pōšlach hnydom po jeho macžej a po škarja.
 Žeho macž štaka w šadwēlowanju, pšchtož po škarjajomym wu-
 prajenju šryza wjele časja wjazy nima, Boža wučka je jeho
 šajaka, jedny šof je žyle mōrwu a tež šajč šemjeny. Nētko,

maczi, chycz ńo Cze wopraczeć.” Wikkawich proścho pchistajci, „haćz nochyła ł fwojej hołtje hieć a ju pomhaćz trofchtowacć, a pchidźidzi ł najhołdjemu, jej pchęcćjelnie ł pomozć stacć?” Marichine woczo na njego wotrje pohłada: „K tej dyrbiu hieć?” sawola nable, „kiz je nje ł domu a ł dwora wuhnała, kiz je tał łł pchęcćjowu nam jatħadźata?” Wikkawich na nju trudnie hładałe, „Maczi”, rjetny Berta wrođho, „niedz wřchat łobudźemy, łchtoż łełaby nař je, ła nać a ła drańich.” Wona je ł luboćejńiwje wobė ruzy pohłeci ł rjetny czińcino: „Dzi, luba, luba maczi”. Maricha je łobu wujowalęe. Wona pomylłi na męzaraniřki wječor a dźełe ł czełtje wutrobu. Ł zyle hinařdym łacźucźemi pchęcć troćzi proł fwojeho stareho wobohdenja, haćz teħdy, hđyż bė jo wopuřcħełta. Teħdy pčelnjełe dźini hńew a węcćjowocć jejnu wutrobu; nėť bė duży, wulfonylny łtuff wujowjeł. D tał jej to wjele bėle derje czińcje! wona ł nowa czińcje, jo dobra a poboźna być je wjele łłbđiřki ł pchijomuiřcho, haćz cħtė a jeħo łłcėzi ł woli być. Ł znymy łacźucźemi łtupi do łtjwu. Tręza, hįjo napoł cħtė, łełełe na łožu, jeħo macz, ł wupłatanił wocźomaj a ruzy łamajo, hėdźełe pđla njego. Maricha łarża. Łakaj pōbedni łrėb łoruz wđełełe, bėłe ła wuhmėdowaza, ħorda a łakata, — łana mōz na hwećze njedyrbjełe jejuħe Tręza ł teħo dwora pchijnjeł; ale wona na to njepymłłi, ło tón Kńjes to czińic łamuje. Nėť hėdźełe pchł rospadantach fwojich nadźijow. ħaj, wona je njelboźomniřka haćz ja, pomylłi Maricha; ła mam tola jandźela na ħoro-łožu, a wona — łħubjene dźeło. „Womaj Wđb, Maria”, rjetny Maricha łunje, ł płakaje łtupiwłłi, njedź wřchat łapomniłoj, łchtoż łełaby naju łełi, a njedź ło wujomnię trofchtujemoj!” Ła ħora, kiz je łłabym łħarakterem ło runje tał łołto ł ħenu, łaj ł dobremu poba, bu pchēs Marichinu njenadźitu wulfonylnoję hłuboko ħmota. „Ał, ty łuby Wđo!”, płalaje nėť, łat Czi to łapacć! Ła ħym tał wjele na Tebi łanuwolawa. Maricha męłełe joħo łbđine łacźucze we fwojej wutrobje. D tał je wobawacć łat łłbđo! łule łłbđołę njebė wona haćz dotal hįdźełe ħenje łnala. Wona pohłeci łołtje rufu a rėczelje hįdźełe wjazj łjednozyħ łłowom. Też ħandrij a Wikkawich pchłstłupłłdaj, a wřchłtzy łtjo tu njelboźomnu macz trofchtowacħu, haćz Tręza łłcėńje na wječor fwojeħo duħa. łpuchłci.

Nėť wřchat by wřcho łajjo pchłi łtarym być moħto, ħandrij a Maricha łubđłdaj moħto ł Bertu łajjo do wulłko dwora cħańnyć, — ale wřchłtzy łtjo to nochyħu. Berta nochyłe do męłto wopuřcħełcė, hđeł bė je łtawchłłaj tał łbđne wđoźym łłwa był. Maricha łwoli do Wercźym łchęcćom. Ł ħandrij cħyłe fwoju njeprowođcė pchęcćjowu Wikkawicę, tał ruzę haćz mōzno, łajjo doħu łcėńic. Woni wofadħu na małym łahrodniřkim łubė, Wikkawich a Łeńka pał cħebnjełchłaj na tón wulki dwor a napłełłchłłi łon bōry ł tym cħłđim a poboźnym duħom, kiz łobeta tu mał łħęřtu wobħdełe. ħandrijowe łwıadnje łeło, łotrę haćz dotal jeno pchēs łalenz ħo troħu bė dźerżato, bōry pōłeba, łajo wón ł dobre łeło a łob łajnym na ħo łełę łowaniom ło łalenzpłca zyle wofłaj. Wón wumrije, a hđyż teł jeħo pchēs piće wōłłabjenu duħ ħenje wjazj ł łrawej mozu myłłic njenawuħny, dħa męłełe tola w łħmerne łobđimje tu wėrę, jo hđze łunu je fwojimaj dźełęcomaj łan ħorjeł a ħromadę łbđny. Berta bė jo hįjo na ħoro-łožu, łłwėrna w tym łńieję, ło fwojim łanje ł njewułtawaje łubocę ħorjełala; wona wpałaje jeħo łowućeł a tał ł temu łńieję pchłwjełe, haćz do jeħo łħmercę. Marichinu łwıejłłi puć njebė tał łrōłł, a jej njebė tał łołto łaj ħandriję, ło tym nowym puću łħobđic; jejna wutroba a zyle pomylłenje bėłchłje w ħrėchach łwıerđnyęł. Ale tón Kńjes ju njewopuřcħł. Pchēs wjełełene cħęłpjenje pchłi Wercźym ħoro-łožu wón ju łaj na wřħę dźerżelje, haćz

Wła łłcėńje wumrije ł tej wřłej nadźiju, ło tón Kńjes łacźejnu wutrobu hįdźełe łobłolnje wuhoji, hđyż teł nız na tutym hwećze, dħa tola łan ħorta w fwojim njebłejm raju.

W—s.

Legendje wot Herdera.

I. K a p a ł R o a c ħ o w y.

Stħłnje hładałe Noach je fwojeħo łwıwazeħo łacħęa a cħałaje na łobėńenje wobow łłejzy. Wėdy łokajowacħu jo teħo dła wjełchł ħorow, łajo wón wřchłtu pjerinu ł ħebi ławola: „Cħtė”, dźelęe wón, „dħe mjes wami pōħoł być, haćz ħo łacħę wumozenje łłeži?”

Na to pchęcćłłcħęa ħo łapal pchę wřchu łtaczim ł wulłim łwolanim; wón łłbđęłe ħo fwojej łacħłpčejzy zpyłe. Wėdy bu wofno łotewrjene, wulkeła won a njewođzi ħo łohy. Tón njebđatowny łabu wumozęria a fwoje pōłełtwo; wón wřłaldę na łełerje.

Ale łħofanje njewułtwa. Sħıchęe bė powėtr wot łeđojchų parow łotny a cħęłe dymy łteładħu łab łełħnyłmi cħłami; te łacźmłdu jo wđzjenje a łeđozimdu jeħo pjeri.

Łe łħofanju jeħo łabęcźowocze bu teł jeħo pomjakt cźmowų łaj jeħo wofno; ani fwoje łarodźene łłode njelęłana wón a njewuźłwa łab łim łanęħo łanowłeħo wjełeł. Łarłtoźany pchēs łıch wohıdnocć cħłta wón łręć a wopuřcħęa je. Tón njebđatowny łobđł njebđatowny łłaj; łarowacć dyrbi wón łarjełełeħo myta, dźata fwojich dźełci.

2. K o ł b R o a c ħ o w y.

Wđħom dnjom bėłe wón nowoħo łwıeta na łajwopchłđńenje łeńjeħo łapaka cħał, łajo wón ł nowa fwoje ħyħ ł ħebi ławola, ło by wobħonjerow wulłwoł. Struchle łełęa łołb na jeħo łamjo a cħyłełe łacħ jo wupłłacć.

„Sħny łłwėrnołęe, dźelęe Noach”, ty by mi wėłęe łłuzomnił łobreħo pōłełtwa był, łat pał cħęłch ty fwoje pućowanje czińic ł fwoje pōłełtwo łobjełeć? Łat, łełi ło łwojeł łħyłbe wōłłabłnjetje, teħe wulłi wėtr łabnapdaje a cħłńne teħe do łmłnyħ łokmow cħėmneje łħmercę? Teł hđłłreł łwojeł wofy łanjełchł a łwıemju łajłteł pchęcćłwja ħo njecźłta jeđ.”

„Cħtė”, dźelęe łołb, „ława łwıemju ło a łłwıołęe łobę łłabem? Wřchłć nje, ła łudu tebi wėłęe łłuzomnił łobreħo pōłełtwa.”

Łołb wulęcł a łełaldę łem a ħem, ale njħđe njenamał łłłtmo, hđęł moħ wotpocźnyć, łajo na jene doħo ħora łarabıřa ło pchėb łim wōłłełę je fwojim łełemym wjełęłom. Ład nję njebđchł wody łełny łanęe mozy mēł, a łobłje bė wulęcł nję njelalafan. Wjełełe łħwıaldę wón, łełęełe łem a pułchłł jo łanłłnje pchłi ħorje deł. Njanų wofłomų łełęelęe łuby; wot teħe wofłemi wón łłbđny łeł, łełęełe łołynłny łajpaj a łpōłłi łon na wutrobu đrełmajeħo Noacha.

Noach wocźujci a czińjełe łwł łarabıřa.

Đuź wocźewoł jo jeħo wutroba; łelny łełę mēra wofłchewı teł jeħo łwıobłnyħ, haćz jo łemu jeħo wumozęł łam łemı, wotwıerđęłłzy łołbja łobre pōłełtwa.

Łot tuteħo cħłta ħem bė łołb łłuzomnił łubocę a mēra. Łaj ħłeboro łħyłcħęłłi ħo jeħo łħyłbe, łrajı łpew, je to hįdźełe łubol wot łajnołęe łarabıřa, łotrę jeħo na łamnym łucźowaniju wofłchewı.

Wřchłł. F.

Łħryłłowny łħłł wuczi wodawanje.

Łudwıg XII. męłełe, łrjedy haćz bu ł Tranzowım łralom, łara wjele njepchęcćelow, łotıř bėħu łemu pchęzo łapchęcćjowı.

Zako bę wón na trón stupił, da hebi sapiro tychhamych pŕichotowacę a poŕnamienij będę mjeno ſ czornym ſchizmóm. To ſhonidę tamni njepręczęćeljo, buchu wot wulkeho ſtracha ſajeći a cęknychu. Zako Wubny to ſtrędęćelje, da jich je ſawęćęńojem hwojeje hnady wróćo ſawolacę, prajizę: „Ja hym k wosjim mjenam ſchizmę wŕiſtaſt, ſo wyh ſo pŕiçi tym pŕiçego na ſkryſtuſowu ſchizmę dopomniat, ſ kotrehož dele te ſłowa kłincęchu: „Wóćę, wodaj jim; woni njeuweđa, iſto ćinja!“

F.

Sbożowny ratař.

Robožny ratař je ſchędźiwymi wlohami wulhodožowaiſe ho je hwojim wnutrom na polu w cęažu žnjow. Duž žortowaiſe je ſchędźiwj je žnjezarjenim, kaſ hu woni jeno dęćęći pornojo njemu, kiž je wiazy duži ſchęćędźęćak žnjow pŕichemož. Na to jemu jedny žnjezarj hwojz koſu poda; ſchędźiwj paſ ju wja a pohyćę riad k jeni, kaž ćizny młodžęz. Žnjezarjo wyſtaču a klonjadu hwoje komy jemu k cęćęći.

Wkóžęz, jecho wnuat, paſ ho jecho wopraća: „Mój dędę, ſ wotka męze tajſule dobru ſtarobu?“ Duž dędę wotmolwi a dęćęć: „„Ale, mój hyno, ja hym ho wot młodoćę hem Wobu domęriat w dobrých a w ſkych dujach; pŕiçęs to hym hebi tu cęřtwnu myſl wobarnowat. Za hym pilnje hwojecho powołanja hłabat a hwojeće dęćat; pŕiçęs to dobdých hebi cęłnu mōz a Bože žohowanje. Za hwožad w pobožnoći pŕiçęd Wohom a wotſpadadžak pofojnje ſ ludźimi; pŕiçęs to hebi męc a radoćę ſhotowacę. S łetami je ho to wſcho we mni poſylniko a wotwjerdęžiko. Ćizni tehorunja, mój hyno, dęa budže twoja ſtaroba podobna połnym hnošom, kotrež ho ſ radoćęz do wróćiznow ſhromadſuja.“

F.

Pobožny wojak.

We 7 lęćnej wojnje pŕiçinidže katoliſki Kroat a ewangeliſtemu pŕedarię w ſkwoćęćebiu a ſabodę hebi hwojate wotſtajanje wot njego. Tón duchowny wobaraſe ho ſ wopređta, jo jemu jaſo katoliſtemu wudęćięć. Duž dęćęćę Kroat a njemu: „Ja węriju do Knjeja Zeiſta, ſnaju jecho wońo doſho, njeboſtaž paſ pŕiçi mojim wotolocęahanju doſho žanu ſłednoćę, ho ſ mojim Sbožnikom Zeiſhom ſkrytuſhom ſłednoćęć; njebudęćę-li ni Wože wotſtajanje wudęćięć, dęa męće jo wy nędby ſamoludęć.“ Na to ſmoli duchowny do jecho poſadanja, Kroat padny na hwojeje koleni, ſhwojćadę ho ſ wulkej nutroćęzi a doita Wože wotſtajanje pob wjele hwoſtami. Wſđi woteidžęniu dęawolacęje ho hwojeće wulży jara a rjelny k duchownemu: „Ja mam Knjeja Zeiſta wulży jara lubo, maſh ty jecho tež lubo?“ Ja jato duchowny wotmolwi, jo ma jecho tež lubo, dęćęćę Kroat dale: „Męch dęa hwoj bratraj a ja mam cęe tež lubo, njeh ſy ty katoliſki abo ewangeliſki; pŕiçęs Zeiſta hamoludęć ćęjemy ſbožni buć. Pola njeho w njebju widžimoj ho ſažo.“

K.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Na nowy tydęń póněželu, wutoru a hrejudu wuſwola ho wółni wuwojz, kotřiž maja potom ſapóſłanza do ſakſkeho hejma wuſwólęćę. Póněželu wuſwola ho wółni wuwojz 3. rjadownje, wutoru 2. a hrejudu 1 rjadownje. Njech ho kóždy wobšoni, hdy a w kotrej rjadowni ma wolićę. W heřkiſtej Wulży wuſwoli jenož tón wotkrićę, kotrež je haćę doat knjež Słomola ſoſtupik, kotrež je hwoje jaſtjoſtwno ſtožik. Sa noweho ſapóſłanza hu heřbižy ratařjo knjeja Sobu w Ćęornjojwe poſtažili a dokež ho žadny druhi kandidat pomjenowat njeje, mōže ho ſa węſte męćę, ſo ho wón wuſwoli.

— Wucęćke meſtno w Strózi pola Katez ho wupróšni, dokež je ho k wucęć Wuchholz do ſakſkeje ſa wucęřja w Zante-waldže pola Wjelećęzina wuſwólit.

— Wobęže wnuſnienij je ho w manercach 103. regiment, w Wudyschinje ležazy. Wón je 7. ſeptembra pŕiçi 30 iſkubodęnak horzoty wot Wipſta haćę do Weikęneſſa marçęřtował, to je 48 kilometrom, nędže 10 hobjim, a tam pŕiçihęćębiçi ho hnošom žiwje na manercizowanju wobbęćęli.

— Wot 1. oktobra ſažo nowy jeđny plan na železnizy do płaćizwojećę ſtupi. Na jaſkſkich železnizach ho tež płaćizina dęćęńſkich billetow powyſhę.

— Saridženu njeđzelu hwojećęćę ho Guſtaw-Mdolſſki hwoje-dęćęł w Delnim Wujęćędže. Knjeřtwno bęćę Woži dom najrećęřdho wupręćęćę doło. Młodoćę bęćęne wrota poſtažita, a pŕiçi puću k Wojęmu domej ſtejadu ſelene bręžy. W 2 hobję ćęhwojećę nahladny hwojećęćęłi cęah, wotſtejozý je ſchulſkich dęćęć, młodoćęćę, wotęřitęcho towařtwa k ſerje, hđęćę duchowni do cęažu ſaſtupiču. Němſte pŕedowanje męjećę k duchowny Schmid ſ Wuhlanda a heřſte k duchowny Maling ſ Kłęćneho. Wohata kolekta ſa ſtaſt bratrowſkeje ewangeliſkeje luboćeje ho namda.

— S twarom železnizy wot Wjořęz do Wřódta ho w bližjim cęažu ſapocęnje.

— Wořhorjaza je powęćęz wo trjadowanju podwýſchta, kotrež hu wojozy pŕiçęćęćęćę dęřbjełi. Ešo wę, jo je to jažo wodna na nęny ſozialdemokratow, hdyž mōže ho to w naſchym wóſſlu ſtaćę. Wſchęćęłi wojećęř hu w Warlinie męjećę ho wuſubudęćę pŕiçęćęćęno powubýćęłi Wředęnbachęj wot 4. garderegimanta. Wot pŕę-njecho žuda bęćę ho tónle hurowz dla 1500 trjadowanjoj a cęwilowanjoj poddanyj k 3 lętam a 6 męřęam jaſtwa ſaſubudęł. 300 cęwilowanjoj bęćę jara cęježe, ho bęćę hebi hmo jedny wojał dla teho hurowza žiwjeje woſał. Wſchęćęćęno temu wuſubęj bęćę hebi ſaſubudęny ſmožij powołanje ſapoloćęćę. Wón ho ſ tym ſaktowaiſe, jo njeje wjeđžik, jađo ćinje. Ešud jecho powołanje tež ſačęřny a hwoſtanje powyſhę na 8 lęć jaſtwa. Ešatny ręćęnij bęćę 10 lęć namjetowal. Tónle hurowz najtręćęřęćę hwoſtanje ſaſuđę. Ćizni bōle je wobzarowacę, jo druhi wuſud ſpokojenje nje-pŕiçinjeſy ja ſačęwanje luba. Wodnyſchł Wujęner, kiž je jenerho dobtrowólnecho, dokež jecho žuwom njeje a ho ſpęćęwaiſe, ſ nim na wachu hićę, wot jađy ſakłot, je ho na dalſchym wuſubudęniu wſchęćęcho wojeřitęho žuda, kotrehož pŕeni wuſud bęćę hwořęřitownoſy huđ dla wulkeje młodęćę ſačęřnyk, tola jažo jenož k twjerđžitnje ſaſubudęł. Pŕiçi jaſkim wuſubudę wobſtwna wón hwoje cęćęne prawo a mōže jađo wuſchę dale bližićę, haćę tunje je wón ſ wot-pohładom cęłowjeća hwojertnje ſranit. Wobzarowacę je, ſo hu dęizny hebi pŕiçęnyſhili njejhu, jo ſ jaſkim wobſtaćęm na wopacęćęnych nahladach, kotrež lud njeſtrowim, njeſtrowojnoćę žiwja — a to w naſchym cęažu, hđęćę hu nam wónb do hwořęřitowneſcho hejma hčtwnu ręćę ręćęate.

— K lępčęmemu pomodžęnych w Eſchleſchſtej hu němſte wojećę-ſte towařtwa 80,000 hriwnow nađate.

— S twarom železnizy wot Wjořęz do Wřódta ho w bliž-ćim cęažu ſapocęnje.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownoſćę, ale tež we wſchęćch pſche-dawařnjach „Sęerb. Nowin“ na wſach a w Wudyschinje doſtaćę. Na ſchtwóřęć lęta płaćę wón 40 np., jenoſtliwe cęiſęka ho ſa 4 np. pſchędawaju.

Čes-ki štval,
Pitnje džlat,
Strowja čje
Smođny statol,
A moej hujatol
Scadny je.

Sa staw spozny
Napoj wdzny
Lubofej ma;
Bóh pał swětan
Wiches spał mćrin
Česćiwofej da.



Njed to spěwač,
Časćirnje džlatčej
Wščedne dny;
Džen pał hujatol,
Dudki daty,
Wtopočaj ty.

Č njebieš mana
Njed čij hmana
Žiwofej je;
Žimo woba,
Kij Bóh poba,
Wščedne čej! F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa ła kóžu hobotu w Časmołerzej knižnicyčesćejni w Wudyšinje a je tał sa štyroćlětnu pschodpłatu 40 nr. dostać.

18. njedzela po swj. Trojizy.

Zap. št. 19, 23.—40.

Pawoł je w lubofej k Židam a pohanam ewangelij mćra pschijowjedal. Ča džal ła šbjež pschecizmo njemu šbėhnje. Haczrunje je tón podatol srudžazy, wón je tola tež powučazaj, dolečj naš wuzji, tak hebi kwět a kšecšijanstwo napischecizmo štejite.

Kšecšijanstwo w bėdženju hweća.

1. Wojoowanje hweća pschecizmo kšecšijanstw.

Kšecšijanstwo hu wot ipočatta hantli, ale tež s rošhorjenjom pschecizmo njemu wojowali. Kšecšijansta wěrnofej tola njemaje tał štaba a knižojmna bęč, tež niz we wočzaj njejšcheczelow. Pał ho wob kšecšijanstwo ihibuja a wuzjaja jeho žohnowanje, pał pschecizmo njemu wojuja. Zapošchtol je hłowno šhoja pschijowjedal. Č dobom njejšcheczeljo wob wozhenjom bohateho šabrifšeho wobšėdzerja wustupja. Tón mjelšej s pschėdazja šłebornych šłektow Diany wultli dobytł. Duž ho wo hwoje bohafatno boji, wón harn łehna. Tak je dženha hiščej. Wohacaj, wučeni wozła lud, drinš pschitokhujja. Niz wutroba a hweđomje, ale dženwanje na staw a šaštuzbu mo hłowno. Duž dyrbi ho wěrnofej mudromoč daz wot tajščej ludji, kiz hu jenož wščėdne šłojeni, ho lėdy dopomnja: „Čšto je s Žełubom? Čšto je s nješmjertnej dušny? Čšto s wěcznofežy? A tola tał čježto njeje, roššud dostać, Hładaj na dženwane nastacje a mōzne roššėrjenje kšecšijanstwota pschi wščėm nadbėhowanju hweća. Swět ma jenož hwoj wuzitł we wočzomaj. Demetrius, kiz šam do

Diany njewėri, wudawa starofej sa nju. Če hłowami šdžetanofej, potracowowanje ho ludžo šawjerca a ho wot wěrnofej wotwodžuja. Čwangelij mjenuje ho bajta sa stare žony. A tyhazy šabudu, ičto je trošcht jich wōzjom, wjehele jich mēdofejce byto. Čšto je s tym dobył? Prawa radofej s štojojnofej, prawy trošcht a šboje ho minu. A kōzj je? Čjma a nōz? Duž nječajny ho šaplečej. Wojoowanje je šwětom njewuwoštanje a njeh pschitōzje, wono wjeđe s dobremu kōzje. hōzj kšecšijan hweću mojuje.

2. Wojoowanje kšecšijana pschecizmo hwećej.

Č prawej šmužitofežu dyrbi ho šapocēzj. To dyrbišč druhdy mjelšeczej. Pawoł by wěčeje rad pschė lubom wustupitł, ale lėpje je, ho šo wot hwojich pscheczelow wročejo džerčej da. Šdžej hu wutroby rošhorjene, je sa wučowomita Žejuhomeho lėpje mjelšeczej. Kšecšijan pomoz w nuš namata. Pawoł našhoni žohnowanje dobreje wušchmočje. Kanšlet je rołomny šastojnik, kiz lud šmėruje. Tak macy ho tež my sa dobru wušchmočej džakowacz a sa iny ho žohnowanje prošęcy. A hōzj je lud šmėrowam, Pawoł dale njeprėdije, ale prjecj čėhnje. Wōn hebi myšłi: Za hym wušymal, Bóh dyrbi ročej daz. A woprawdže našta w Čeļu łečejaza wohaba. Kafta to wuzba sa předarjom, sa šarščich, sa kōzdeho kšecšijana! Šhōštanje šame njecšini. Kōzby čjiti to hwoje a baj Wobu tež čjineč. Naprjecdy hweđenjeje a potom šejčėšiwofej, to je prawy puč. Pawoł bešče duchapofny hweđł, ale wón je wot wōštatnjeje modlitwy sa hwoje wozady wjazj wočatowal hōz wot duchapofneho hweđowanja. A wón

je wulke dobyće dżerzał. Woblitwa wjele samoże. Czinyty
po jeho pšchickabže, potom budžemy wojowacž dobre wojo-
wanje wěry a dozpicž: Pšchidž k nam twoje kralestwo.
Hamjeń.

Mojej duški dže so picž.

(Epitta.)

Wslam 42, 3.

Kralejšćeje so, cšeho trubam,
A šcho wulgy boli mje?
E wutrobu hej Woha žadam,
Po nim picž so duški dže,
Wšeho mi dajće! — tola šhudy,
Šubjeny šym bjes Woha;
Lacžny, hčobny w šwěće tudy
Wludžu ja bjes potoja.

Bohatstwo a šwěta hčobnošć,
Cžejć a ičičt a trašnowč wšcha
Nješpotojt duške hčobnošć,
Wutrobje mōž nijedawa.
Wozj k wěry, k wušwjećenju,
Trošičt pšchi šwěta kčobčji,
Wšejš tu dušku k wučšćenju
Wōh mi jeno poličej.

Sčowjećo šlepe, pšchidž hčudy,
Kž je i ruku ščinjenu,
Njemje bolešne mi kšhudy
Nšhdy šdalić i wutroby.
Sšwětno myšle, mudrowanje,
Lutoš' cžaša pšchidž,
Njewošmu mi požadanje:
Šeno Wōh to łobojti.

Ač! hdy budže so mi dostacž,
Wšidžić Wože woblitčo?
Hdy budu mōž pšchi nim wostacž
Sšwobodny wot šachobnoš'?
Hdy ja japščinmu tam jeho,
So wjaz' njeb'dže wšate mi?
Ač! hdy šmēju ja tak jeho,
Kž mi hčowo polubi?

Hdy b'dže potnošć Duča data,
Kž mje k templej wušwjećej?
A hdy jeho wola šwjata
Moju dušku pohani?
Ač! hdy budže wšchitta žadošć,
Ešo w tej jenej pošhubić,
So bych ja byl jeho radošć,
A mohł jeho pšchetrabnić?

Wēm, so wostacž w duške šlini
Njeb'dže cšwiltna žadošć mi;
Lōn, kž dušku lacžnu cžini,
Zumu lacžnowč saštaji.
Hdyž šmy i puščiny tu pšcheljchł
Do njejšefej' šabrow,
A šo k rčkam žywny šefchł,
Dha wjaz' lacžnowč nimamy.

3. Žitawsti.

+ Wažnowč; herškeje rěče sa Bože kralestwo. w Šerbadž.

Wulka dobrotu ja Šerbow šu herške Wože šluzby. O so
bychu hebi teho dla wšchitž Šerboju přewoňanje Wožeho słowa
w macžnej rěči wyhožjo wadžli a tu dobrotu i džakom wužitwali,
kotraž so i nim jich nješmjertnym duškam pšches Wožu miłošć
dostawa! Wobužel pał je w našim cžašu došć tajlich Šerbow,
kotřž šwoju heršku rěč i njeprawom jako njenowštinu a njena-
hčadnu šazpitwaju a šo teho dla tež na to wadžnje k Nēmžam
džerža, šo na wēmle keniče šhobša, hebi myšlo, šo šu potom
něšto lěpši abo wošbeniči. Tajle šmyšljenje ma šo najkruć-
icho šahubžić; pšchetož wono šwědož.

1) wo cžornym njeb'žaku pšchecžimo Bohu. Našcha
luba herška rěč je drogi dar njejšefkeho Wōtza, kotřž teho dla
nješmemy šazpitwacž, ale mamy jōn k jeho cžejć džałownje wuži-
wacž. Tež w našej herškej rěči je hebi Wōh tōn šnjes
šwoju šhwalbu wšitajł, dokež je to jeho šwjata wola, šo bychu
tež herške japški pōhate, šo Šesł šhryštł tōn šnjes je k cžejć
Woha teho Wōtza (Žil 2, 11).

Spomnjene šmyšljenje ma šo tež šahubžić, dokež je wono
2) pšchecžupjenje Wožeje ičtwōrće kajne. Po
šwojej mudrej radže je Wōh luby šnjes to pošitajł, šo šmy šo
wot herškej staršheju narobžili. Šwojeju staršheju pał mamy
po Wozej pšchitajni cžejć, ičtož šōł i tym štama, hdyž hebi jeju
rěč jako drobje šawoštajenišwo wyhožo wadžmy. Šchitž šo po
tajim šwojeje herškeje rěče šanibuje a ju šazpitwa, tōn i tym
pšchecžimo Wozej ičtwōrće kajni hčejči a šo tak wo jeine šlu-
bjenje pšchinješe.

Słōnčnje tajki cžlowjek, kotřž šo šwojeje macžnej rěče
wšdawa, tež

3) na šwojej nješmjertnej duški šchłobuje. Pšchetož
lube Wože słowo jeno w macžnej rěči prawje k wutrobje dže;
w zufej rěči džeržane přewoňanje cžlowjeke žyle šymneho wostaja.
Teho dla tež tajlich Šerbow, kotřž hčedu pšches wobhčed-
neho žiwjenja nēmšće rěče derje došć možni, šusto prajić šh-
šchachny: „Nēmški žyle berje rošymju, ale i nēmškeho přewoňanja
njemōžu hebi ničžo wšacž ja šwoju wutrobu.“ Macžetna rěč šo
cžlowjekeji hžjo je šožnym džecžatišwom tak do duške a wutroby
šachčepuje, šo wona pošdžilo jeho žyle šacžwanje a myšljenje
wobšnježa. Woprajčejch šo wěrjajeho Šerba, w šajtej rěči šo
wōn modli, dha cži wěćže wotmolwi: „Ta rěč, w kotřž ja je
šwojim Bohom a Šchōžinom rěču, je moja luba heršika rěč.“
Hžjo šwječji japoštlošjo wostowachu w možy šwjataeho Duča
tōždemu ludej wulke džiny Wože w tej rěči, kotřž wōn jako
šwoju macžetnu rěč najšlje rošymješe, a i teho wulkydžejše
ja dušku wulke žohnowanje. Tež mišionarjo wobohim pošhanam
ewangelion Šesłowny w jich macžejnej rěči pšchipowjedaju, dokež
wōn jeno na to wadžnje w jad wutrobach šlini šbuduje, kotřž
jōn pšches dušku du. Wože šlowno pał w Šerbadž twarič a
wōšchecžić, je šwjataš nadawł našchego wyškobojšojneho šer-
škeho duchowostwa. Duž bližimju šo jemu w mjenje mnohiby
Šerbow tudy je šlawnej wutrobnej přōštwu: wono cžylo
mōž šwojeho šastojštwu a na podložku šakonja šwērnu ja to
šobu štukowacž.

4) šo bychtej šo w našich šchulach herške cžitanje a herš-
ka nabožna wučžba na žane wadžnje nješchitčōšchatej, taž tež

2) tajlich herškich staršchich, kotřž cžjedža šwoje džeczi na
nēmšku pacžetku wučžbu šlacž, šhutinje a naležnje napomnacž,
šo tola i šajtej nješwōdomitošcy njebychu šwojim džecžom naj-
rčejšče žōrto žohnowanja a duchowneho wōšchewjenja šantajli.

O tak žyrhwinje žiwjenje cžepi, šak dyrbi wěra a pōhacže,

pobožności a bogabojałość i składowacę, hdyż lub niemóże knihi a piśma iwojeje maczėjene rżęje czytać, forteż jemu jenićzyj prawije f wutrobje du; hdyż i w Wożim słowom wwojeje maczėjene rżęzi natwaricz niemóże; hdyż dyrbi w prófście leżo wostajicż te trożne drohe knihi, forteż ma wót iwojich iwożnych wótżom w maczėjene rżęzi! Skajje je to pšchewrščenje, hdyż ho na to nie-
 glada, jo herfše bżęzi Woże słowo do wutrobom njebjeru, ale jeno nemiše słowa do pomjatta! Skaf móże ho taf dozpicż, jo njebjerša móz Wożeho słowa w bżęczazpach wutrobach do krmę a žiwjenja pšchewbże? W maczėjene rżęzi dyrbja ho też bżęczom Woże wulke dżiny pšchopowjadęce, henał wostanje wutroba bżęzi i gnuła a njegnuła. Ženo f pomozu maczėjene rżęje mżetęje i gnułka a paczęstka woczba mladobitne duche prawje sapšchjęcę, je duchownje wopłodzjęć, f i hęchęsijjanikim pšnacżom wobohaczjęc a jicż wolu do Wożeje służyby stajicż.

Al a r j a.

(Węjżna stawijana.)

„Ty luby Wożo! je to tola żałość, taf iwojich iščęł bżęzi jawoitajicż a wotřał dyrbjęć, prajęłje jena kłmtra f cżęcha f draheje. „Haj, to ja też praju“, wotmolwi druha sduchuję. Wobęj stejęłczi pšči cżęła runje semrjetaje žony bura Dżętmarja. „Dha je woprabnje njeboha?“ wopradža ho tšęcha iřubonizna, kż f burjem i saslupi. Tej žonje f słowu kłwnyščętej a pofajajętej na njebohu, taf tam leżęłje, bļębeż ruzy na pšchęłje, słowu żunje na sahlomfach. „Wutrobu hnujazy napohłab!“ Hoi, budżicżu jeno wutrobę fa njebjeřa ho hnuć dale, budżicżu sęstęřale, iřto tole cżęło pżęnje: „W řkabożęzi řym wuřęte, stamycż budu rjenje nowę“, a budżicżu jenoż napominanje a trořęti mořle iapšchjęcę! Wřchitte tři žony njeowjedżacży řębi ničęho trořęctneho prajęć: Že to tola řubobwa! — haj to je řałość! — ale hinal njeje; — bñtę saczęće, jo wo řmjeręzi hęščęje něřęto řęduje, a iřtoż tam dęje přchjęcę, cżini je tšępęrietaze, něřęto saktęřanuje jicż dęchuję, tola ju njeobřubdżę; njeboha bu pōryřebana, tōn hnujazy wobras je nimo a bōřny řabęty. Že to tola řę, jo wřchitko wotolo jeneho taf wotemřęna, a jedyn njeuē, na cżim je.

Wōbła wō jiwije wubowz f cżęřkami wōtjije řaplatowajęce, a řałořęenje wobohicż bu pšęes to pšęęo řylnicęe. „Dyrčimy tola ras f njemu pofłupicż, cżemuy jęho potrořctowacę“, rjętny jena wot tųch žonow.

„Wō, kłmōtjije, řemřęj jo jenoż“, praji jena, „něř wotřał jedyn ras hinal njeje.“

„Ač luby Wożo, ty luby Wożo!“ wolařęe wobōi muž! nje-
 pomuřęł pšči pšęti tym na lubeho Woħa, ale na to, iřtoż bę řhubil „Ze to tola prawe njeboħe“, rjętny dęřna. „Wōj řo tola pšęęo taf derje wobęndżęcmoi“, řałořęłcę wubowz.

„Wōrno je, wona bęřęce dobra řona a bę iřchęće taf kłmō!“ praji tšęcha wot tųch žonow.

„Skaf mōj jeno Wōħ to cżinicę, taf tola nikomu řanęje řęchjędwy cżinil njeřęym!“ řořęłcę wōn řoħo.

„W je łube njeowinowate bżęćatka; haj, tola pał na řiwęćę hinal njeje“, rjętny pżęnja řařo.

W tym wotemřicżu ho burje a nařladna řona řaslupi. To je wubowzna Dżętmarjowa řotra; nō, pšęi tajřęč sřladnowęćacży ho wona hōbżi, pomuřęłicż řębi žony, wona je řębi wot řararja wotřladala; ale taf męrna wotřladna, a bęřęce tola naričęřcha pšęęęłeniza njeboćęziřęje! Wona bżęřęce f bwařęe, pōřicżi jemu ruku a prajęłcę wutrobnięe: „Luby bwařęje, Wōħ luby knęs, kż iřti tōntę řęřęj je napořožit, pomħaj cżi jōn też njećę.“ Wotom přęi-
 stupi f bżęczom. Sęřibęřeta, najřtawřęta 16łętna hōłza, męřęłcę najmjeřęłcę na ruzy. Cżęta dowjębże muřa a bżęćę f řemrjetę.

„Slajęce, kaf tu leži, taf męrnje a řbożownje, haj męrnje a řbōżnię, dořęł bęřęce bogabojařna, a dořęł je we węřę do naričęho řbōżniřa Žęjom řęřřřta wumrjęta. Wōħłabojęće něř taf prawje na maczęł, wona praji: „bżęćę, budżęće bogabojařne, jo imęju wař junu wōtę řařo, jo też męrnje a řbōżnię wumrjęćę.“

Sęřibęřęta, kż henał cżęłę dobra njebē, dořęł bu řadowanje jeje mladobęřę pšęes cżęćine pōboźne řmyřłenje huřto přchřitřęřęne, bęřęce něř hnet, tafę rżęłcę řęstęřęćę; wona da jeć ruku, přęi-
 tōćęzi ho f jej a wupłafa ho na jeje wutrobje. Też brat męřęłcę něř řłowa řęstęřęćę, też dyrbjačuy jęho je řtareje řim-
 tořęje a njeuēřę wutrořęćę, a wōn řubōitowje na nje pōřłuchajęce; bęřęce to tola něřęto trořęctne w jeho přbōřcnowje a bęřępomozę! řsamo żony, kż hęščęłe nariřala řęchuję, přęiřimowacży f řłowu. „Haj, haj, wono dyrbjało hinal bęřę; řana řiwęrnōćę, řana męra wjazę w řiwęćę njeje!“ prajacży řęduję, ale fo też pola nič wō tym pobracznę, na to njeponymřicżu a wotęndżęcży f řwōjemu wřęřębnemu dżęku.

Njeboha bu pōryřebana, njemęł naričęřęřęch dęrow bę nimo, wřchitko bę řoħo w řtarej řoliji a Dżęłmāł nanařa we wostłarjanu hōřpōdatřtwa něřęto rořpřōřęřęna. „Ale hęščęłę niř dořęł“, prajęłcę jęho řiwāł Węłnał, „wōn dyrbi wjełę wjazę męř łubżi, jo řo jęho męřłę bōłe wōt teje węży wutrořcnowčę.“ řsawuju žony njemōđęłcę wopřchjęcę; ta ničę wō rořpřōřęřęny męřłow wjębęćę njędajęce, wjełę wjazę řębi wřędu mōřnu pżębu dawajęce, jo by brat prajęł bñfōři řařęřęćę řwōjeho řęřęřa iřhowāł. „Wōħ jemu tołę njemōđęłcę pobarmo pōřłat njeje“, prajęłcę męrnje, „a wōn je hęščęłę łucżę dořęł řapamni; cżęmuy řladacż, iřčō řmęje prawo.“

Njebē pñri kłōć, jo bęřęřtaj mandżęřłaj taf dwōjaje męřłę, haj Węłnał bę řwōjeje řonje f wjeřęřha pšęęęo naričęćęřęwo, a nje-
 budżęłcę wona taf ja wuřłowjanu męřłę, kaf řam prajęłcę, budżęłcę jęho męřł a wola řtanjęje płacżita. Toła cżęřę, bżęćę řona ho njeřwajęłcę, řanęho řłowęřta řoħu prajicż, bęřęu nimo, a to řo taf řta.

Řařo řo w řromadu dawajęřtaj, bęřęřtaj wobaj jeneje męřłę. Wōn bę najřohōřęřę bur wō wřę, řjanę, mōby pāřęł; też wona bę řogateho bura bżowka, a jeje nan prajęłcę: „Řa řym muř, ja mōžu cżinicę, iřtoż cżęu, a mōžu jo jęho też wostajicż; ja řęřęu w pōłnamy, mōj řębżi w pōłnamy, a ja přęiřębōndęho řęna njeřobdżę řanęho nabeħo.“ Włōba burowta bę w tej řamej męřłi řiwa a řiwęćęřęłcę řo na řohāřłtaw; f muřom řo jara derje wobřęhōřęćęřę, přęętoż wōnaj bęřęřtaj jeneje męřłę. Něř řo wōba, řo řtary dęchowny wumrje, a mōby bu pōřłęny, to by přbōřne męřło na řęwłnu wostřłat. To pał bę dżiny muř, cżęrtowny pżędat, kaf jęmu naričęřę, f tym řanę wōbęndżęłcę njebē. Dowry řtary dęchowny, řęłajęce tu, tōn řanęmu cżłowjęłcę řęħo řłowęřta njeprajęłcę, a jemu też ničę na puć njeřolōćęřęny a wřchitko taf dęřęnje bżęłcę; tōntę pał přęiřōřęđę njemęł a njeřętoř do żęłęje wřęy. Też do Węłnarężę domu njejednotu přęiřnjeřę; přęętoż wōite bę, jo bę młodu burowtu wrotnu pżędowāł. Haj wona taf cżęłę wotłō řhōbżęłcę, wjębęđęłcę huřto bñdne rżęćę a cżęřęłcę wřęłłęłe nowe wāřęřna w řiwjenju řapocżęć, forteż bęřęu tola řmęřęłcę. Węłnał řo nāł tym rořłnęna, řařęđęłcę bōřny řłę je řonu, a wōħa ho přęęo bōłę řamųřłęna. Řłowy dęchowny cżęřęłcę ju trořęctowacż, ale njemōđęłcę, dořęł řadun cżęrtowny pżędat njebē. řęjmny jo nāł tym přęjęřana řwadżi, přęętoż jenićęřę wāřęřna bę jenu droħa jafk wōćęło we hławje, a njemōđęłcę jeje wāřęřna řrořęmlicż: wona bę tola w tym řanęmy pāđę jafk wōn, mōđęłcę wřęħo cżinicż a też ho wřęłęho wostajęć a bę tola taf njeřbōżowna. řłōwćęřęne řęj pola nana wubōby, jo řmęđęłcę f mařm bżęczom, řtazęmny dwęłęřęmny řōłom, do řōřłci f řwōjeje cżęćę řapucżowacż. Węłnał řam řpōřna, jo dyrbi

ho rospriročiče, a na druge myšle pričujú; vsjak vutrobuje rad čyjšče, so by ho lašo mučtomata a vsčitlo faz prjedy byčz mohlo. So je tam tež čertovny pveda, wo tym nam pšichodbnemu hujne njeplomno; pšchetoz w tym padže budjšče Wětnar čezjy do pučšowanja swolil. Žona bē wōšam nješal prječšach, pšichidže lašo a bē žyle mučtomata. Kaž prjedy pa tola njebē; wona drje wjele rēčoz wo tym nječinjelšče, bē pšičešelnata a rēčšiwata i kōždym, ale pšiči wšičem tym hōbželše hwoje hašnje puče a mēčelše hwoje hašnje myšle, a hōžez ho tlymata sšadowniče pofala, wuprajy ho wo tym i wšičitlymi a pšichidbnymi šlowami. Wješ tym, so nētk nowy duchowny ničzo na pučz njeplozjy, činjelšče jo wona, taž jo ta murafata, faž jej bōrčy narjelnjuchy, tola hišičelše nēfotre žony nadoby, hēž bēduh i njeju pravje jena wutroba a jena dušča. Ššwowejho muža njeodobu, wonoj nje-bēščaj w wulfej pšičetorje žiwjy; pšichetoz wōn runje najbōrčelji njebē, a wona bē rošoma dočez, po možnolčej wšičitly upšičiznu f jwabže wotštronič, ale tola bēčelje wōn wšičemu jeje žiwjenju a činjenju napšičejšny a to bē wšičudže pynučez, najšrudniščo pšiči wōčšjenjenju jeničelšeho hōlža. To dōčez bōrčy wšiny, jo šarčeljej pšičez jene njebēščaj, a dočez nā jemu žiwjenje wjele lōžšče a špobobnišče činjelšče, džerželšče šo hōlž nana a bu wješobly padoč faž wšičitzy drušy wješni hōlžy. Wōn runje pšičewulle hrošolčez nječinjelšče, dočez ščetro wjele na čjelcz a pšičitjolnoč džerželšče — bē džē najprēnišdelcho bura jeničšy hyn: ale mjes tym ho duchowny na šlčzy čerta prješelče, čzerjelšče tōn hanny we wōšabže hwoju lōčšitwimu hru, a tola staruch a mōduh bē nimo wšičitelje čjelczje a pšičitjolnočje bješbōžne a njebudšne žiwjenje ho lažrato.

Njeboha Džētnarjowa tež f tym čšičim hšičelšče; wona džerželšče šo f hwalowej, a tale hwalowca, hačz runje najmēčičišča pšiči wšičej šrudobje, čzjelšče jo najššubowč, pšichetoz jej bē wulki tročst f žiwjenju wotemjel. Tač nēfotru hōbšinku bēčeljej wōbej žonje, hdyž muzej w forežnje bēželščaj, w hromabže pšiče-bytel, wōnej bēščaj mēr tuteju mužow, domjazy mēr a šbōžnočž hwojich dželcz f hromabže na wutrobye nobhjel, bēčeljej mēr tročštomawel, hdyž šo wšičitlo tač njeporabžl, faž bēčeljej rad mēčej; pšichetoz runje faž pola Wětnarjez hyn šo f nanej džerželšče, tač bē Šilžbjeta na wōšibelnih lētah ščelaje mačzeri wotrošila, a hdyž tež wōbej mačzeri i nanomaj jeneje myšle bēčeljej, so šo wōboj pšičidobnje bračz durbjelščaj, dha tola bjes šrudobje na pšichidob tuteju dželčezow pomyšlicz njemōželščaj. Nētk bē hōwerna mačz njeboha, Šilžbjeta bē žama hebi sawoštajena, bē hišičelje dželcz, hdyž tež niš po wulfočzi, dha tola po šmyšljenju. Džētnar to šam pšōna a bē šwōlwinu, na hwalowjeze radu wōšudhacž; jecho dželcz durbjacha mēčž druhe wotšladanje a wōšfedžšowanje. Nidštōn šo f temu šepje njemōželšče hačz Maršalž Marja, bilšelo hwojowa džowka, kotrež šarčeljej bēščaj hōžom njebohaj. Šōžom wjele lēt pšičewočajelje pola hwojeje čety w hōžay, bēčeljej tej hamej w hōšpobāštwje a pšiči dželczach pšičez jara pomozna byla, a mēčelšče jo nētk parowacž. Hačz runje halle dwazycel lēt stara, bē tola domērna a ščhaj je najwāžnišče, wētrajz.

Marja pšičejšobny, džiwne powjedbanja bēdu hōžom do pšēfo wo njej hšičelč, haj i wjazyročy štronow bu Džētnarjez wot-radšowane, tajtu murafca, tajšeho džēmmita hebi do domu bračz. Žōn pa šnaršičejšni, vsjak bēčelje moja njeboha žona tež wōšlešča šotra a ja hyn i njej jara derje jo wōšelčot; moja šotra, hēž runje tač myšli, rošumi wēčelje w žiwjenju wšičitlo naj-šepje šaršičelč. Wšičelje teho i Marju tač šlē dycž njemōže, bēčelje tola wnanamjenje, dušhne a pōdla čerštwne a žiwjenja wjēkelje hōlčzo.

Wětnarjez šandrij tročštomawelše hwoju čelšu Šilžbjetu abo Šilžičku, faž bu we wšy mjenowana, a prajelšče: „Rēžšuj, nētk šo pola Waš halle žort a wječelje šapōčnje, Marja šo tajta

njeboha, jako hōrny wotnyh myšeli; ščtō wē, to wōbohe hōlčzo je wo hōžyž durbjato ho modličž a špewacž wutwēčž, nētk budžē rad i nami škalacž a rēwacž.“

Šilžička tež i hōwu wječelje, pšichetoz pšiči wšičej lōčšitjolčzi Marja bysto wulfej močzi naitaji, hdyž čyjšče Šilžička po žiwjoj wotščinju šanjelčz.

Marja bē pilna wot ranja hačz do wēčezora. Wona namata tež lōčšitlo dželcz, a Džētnar mēčelšče ja to, jo je hišičelje roš-hladnišča hačz jecho njeboha žona; wona pač bē tež wjele wjēčelja a bōle pšiči mozach. Šilžbjeta šo prēnje dny hromadu šebra, wona čyjšče šo čezelje w dželcz runacž, nidštōn ju njebē prjedy tač šanjelčž a bēbačz widžal faž nētk. Wětnarjowa bē šbōžowna a pomyšli, wōno wščo špody wōšbžje. Marja je wuštjowa, wona ma pač tež wutrobu na pravym mēčelje. Kač lubočšiwje a itar-čelšewje wōššabželčje i mōčšitni! Najmjeničelje wja do pšičelšče, ale nimo teho špody ruzy wutwšny, jo mōčelšče šdelali wōšpōfomōcz, a hujmō laželšče druhe mōčelže jej na štrībječelje, abo wona wulčezowa jim a špewacelše i nimit, faž to njeboha mačz bē čizniti; haj, dželcz mēčajuchy, čjeta je tač dobra tač njeboha mačz, jenož jo mōže bōle žortowacž.

(Wšičidobnje dake)

Wšmelake f bliška a f daloka.

— Rōnz otbora šašo nowa heršifa protyfa wuindže. Duž čyžki Ššerbjia na to džwacž, jo nje bēhcy hebi nēšlmu protyfu šupli, hdyž jo jim tež tajše wōščujza.

— Wibišli pučnit na lēto 1904 ho pšičhotuje a je šines jara Matel-šujšijnanški špihanje beršelše pučnitla pšičešelnje na šo wjač. Wōn budžē w pravym čzašu šotowy a hōbulawy štrōbowneho towarštwu jōn pšičez hwojich hujelch duchownych do-štanu. Tež tajžy, hēž hōbulawy nješbu, mōže hebi jōn fa 15 up. šupicž.

— Šalle šarščeny wščeni čitachny džal, kotryž džalowata žyršwinšta a ščulšfa Wěčšjanšta wōšaba hwojemu doščōlčitnemu šantorej a wučerzej šnejej Šarnitel, hdyž šona wōšpōčžint pōba, pšičimōla. Wōn njeje šwōj wōšpōčžint došho wužičž wōšl, tōn šnelje je jecho wōšwōtalč f mēčzinemu mērej. Džal jecho wōšabdy džē fa nim do tamneje wēčznojčel!

— Wōšly wōšlbnych mužow do šafšeho hējma ju škōčzene. W Budyškim mēčšejanškim wōtrježu šo nacionaliberalny pšičewpž šartmann wuštōw. Ša poštajneho konšerwativneho šandidatu šnelja wušičdelcho šeminaršelcho wučerzja Kreibšča jo šo jara mač wōšlbnych mužow wuštōwilo. W šrajnym wōtrježu šo i wēštočelzy šines Šoba-Ščōznjōštwi wuštōwli. W tutym wōtrježu šo nješju novi wōšlmi mužoj wōšliti, dočelz je šines Ššmōla hwoje šarōšlanštwō šložil a wōšba wōšlbnych mužow na 6 lēt placzi. Tež w Bruselj šo na wuštōwnele do hējma šotujza. Wōšlmi mužoj šo w bližšim mēžazju wuštōwli.

— W Budyščinje w mēčšejanškelj šaršobze imeje šo wot pjašfa hačz do nježelje jubilejka wuštōwnele šaba, dočelz šabowne towarš-štwō jubilej hwojeje wōšltačza šujelčzi. Ša šlabowanje šaba šo štaracž, je fa šatarja dobra a wuština hōž. Ščkōba, jo šo hujajelčeta tač pōžbe položita, pšichetoz pšiči lētšičeljej hōzocelje bēčelje šad do čzaha šraty a f temu je wščōr wjele šabu nje-šraweho dele šimelal. Duž tač na wuštajenzu telto šabu, njebudžē faž wōhlo šo tam hwalat dač.

Dalšče dobrowolne darj fa wōbohe armeniške huroty.

Š. D. 8 h. — up.

W mjenje wōbohij šyrotow wutrobnj džal

Šōlčz, redaktor.

Sdy-li spowal,
Witnje džetal,
Stromja cje
Sswójbny statol,
A twój swjatol
Cradny je.

Sa staw spóznny
Nawoj móžny
Lubofej ma;
Bóh pal swětny
Wšes spal méřny
Gjerstwofej da.



Wjech tu spowaj,
Sswěrnje džetalaj
Wšednje dnaj;
Džen pal swojam,
Duhaj daty,
Wotpaczaj tu.

S njebežej mana
Wjech czi thwana
Šimofej je;
Šima woda,
Kiz Bóh pada,
Wofšednje cje! F.

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa ho łóždu hobotu w Esmerlerzej knižiciskiczejni w Wudyskijnje a je tam fa štwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dopłacj.

19. njedzela po swj. Trojizy.

Sap. št. 20, 17.—38.

Niz w bojojczi pšched cizowjelami, ale w mudrej wobladniwojczi Pawol do Ešefa ho njewróczi, ale da staršich zyrtwije do Miletu famotacj. Wón njehašnje hńew luda hišnje juntrócj šbudžiej, ale s cziha duškow-paštryške głowo t swojim swěrnym hóbudželačerjam rěczejc. Niz mjena njeju mjenowane. Došej je, so hu w njebežach šawšane. Jeho rozšojnoma rěcz njewaczi jenož tamnym staršchim — wona wobroca ho na wščitkaj paštryjow a wuczerjow a dželačerjow w Wožim krałewstwe, kofiz w Knjelowej službie steja, kiz je prajit: Paž moje wozny! Jeho rěcz je

japofštowski testament.

1. japofštól dawa wotmolwjenje wot swojeho wowlanaja;
2. wón dawo pščitak prawej swěrnofej wěry;
3. wón wuczi na Božu pomoc twarič.

1. Pawol je dolhe lěta swoje japofštótkle wowlanaje šastak. Tzi wulke mišionofke pučowanja hu jeho wulke polo prózowanja. 3 lěta je w Ešefu džetal. Wón je swoju službu w pofornofczi šastawal. Wón je služil t mjele hylfama a špwtowanjami, kotřej hu jemu pščitke wot Židow (šht. 19). Tajke mužowe hylsy njefju hańba. Židaw a Gricištijn je wón wobšwedczi potucu t Bohu a wěru do najšeho Knjeja Ješom Křyštja. Poluta brěch přecj šortka, wěra šawšitminje wěcne šboze. Wón je šjawnje žyžu wěrnofej wuczil a ničo njefamjelcał t bojo-

ježu pšched cizowjelami (šht. 20). „Wišane steji“, to beške jeho beško. Pawol czije ho czižny wot trwě wščitkaj, t. r. wón nima nišeho na šwedomnju, kotřehož by do študow šawjeđi. Wěra do Ješom Křyštja je jadro jeho předomanja. Jare předomanje njeje bjes šiwjeneho Křyštusa: Póšnajtu prawje tu Ješusa šam a we duški njebežstu mudrošej tež mam.

2. So by Pawol ho bojo pšched horjom do Ešefa njepščitak, steji temu napšchedzimo, so wón w Jeruzalemje wjele wjetšim šrudobam napšchedzimo dže. Duch jemu wobšwedczi, so šwajski a tšchnofce na njeho czałaju.

Tola jeho duška jemu šamemu njeje droha. Wón ša Ješusowymi štopami šledži. Wón wě, so wucžobnit njeje pšches swojeho miščtra a je teho dla hotowy, šwój beš dotonjeć t wješełošcu a službu šajo do rukow teho podacj, kiz je jemu ju špocził. Wón je šmužiczišči hač nětotry wozaj, kiz derje wobróńnjem do wójny cženje. Tež džeha dyrbi nětotry služownit Wožeho głowa tšchnofce wot šwěta cžerpic. Šlužba teho Knjeja steji pod ščizom. To je njedšojnje, pol puca stejo wofšac. Šchtž swoju ruku t pluhaj pščitajzi a woblada ho nalad, njeje došojny ša Bože krałewno. Šwěrnofej wěry wutraje hač do šmjerceje.

3. Pawołowe pučowanje do Jeruzelama rozšwaja šwontowne šwajski, tola wošada wobthowa šwoju powskičenu głowu. Wón poruczi jich Bohu a temu głowu (šht. 32). Lubi bratšja, tal jich tudy mjenuje. Wotwišnowej wot njeho jato japofštótkla pšestlanje. Žyrzej žane njefrake džězo wozaj njeje. Wón praji: Ša poruczi Waš t. j.

dom a dječji vobstarane. Zprječ je hšetro prošnā a duchovny dšerjejeche pšedovnanje, kotrež ho jej pravje dolše šdajše, ale w nim njebē ničō pšedčejō Wožemu hšowu a wōni bē s' pšojom. S' jenny paf s' pšojom njebē: horčad f a luba, hōžje bēdu mlōdži hōlzy, bē taf njemēnje a bu štajnje šdoptane; jato ras bšewōlnje horje pohladny, bēšče runje Šandrij, kiz je hšejatym njewōwočom kšestfashce. Šo bu tam jenicžy wō njej taf šdoptane, jej do myšlow njeprjehōžje, ale wbohaje Wētnarjež čšty bēšče jej žel, kiz dyrbjeleche jenicžeho hšyna taf hšewōlnjeho wibōžje.

Kšes duchowny bēšche nēšchor f dorozelne hōlzy pšipow-njebat. Marja doma špomat, ō tam s' hšizju popoštōnju pōbšje. Taf paf ho šafmja, prajizy: „Dwē lēše hšm tam hšobžita, nēš paf ho fa mnje wōzajy njechōžj. A nēš halle Ty! ja mam fa to, duchowny ho čzi wšmēnje, jeli tam pšichōžbšech.“ Marja ho j wopšredfa njemalo špōžiwta, praji paf tola, ō tam pōbšje.

Nēš Šandrij pšichitupi a špalyšče f wšmēwanjom a f šafatym jortami Marzine wotpohladanje f ničjemu šejnitčy, haj wōn f hšizžičzju praji, jato bēšchtaj hamaj, ō je Marju dostladnje wu-šlowat, tej je wēšče wšchōn lōšcht šachol, tajfe nowe moody do wšny pšichōžnje, ale hšizbjeta prajefche: „Ša hšm pšechšewōčžena wōna tam tola pōbšje.“

Haj wopšradnje, jato ho šafmny, dšejche Marja w dočrny mēnje na nēšchor a štupi f nēšotrymi 14 a 15 lēšnym hōljami pšjed wōstaf. Duchowny ham šdajše ho naitrōžany, jato ju wu-šlaba; wōna paf jemu štrobile do wōwočju hšabaiče a s' tajfe radōšcu wotmolwōwōwajče, ō dyrbjeleche ho wōn ham wēšelijčy. Haj, ō bē hamo Šandrij je wšchēm hšwatkom čšjrbōdu mlōdych hōlšow hromadu šejnal a na lubi šašo wšchēl hōšf čšjrejše, ju njehmōl; jenicžf ras pohladny wōžbarwōwajy na njerōdnikow, ō ho šafčejmjenidu. Na dompucju dyrbjeleche hšičžje na wšchēte hšmēchi pōšluchadž, ale wōna čšjnjefche, šaž by je njekšyšchata a bē doma radošnja šaž pšjedy.

„Dšejš wōjcor wēšče hōbu f Marulizom njepšichōžnje“, prajefche hšizžička f jnatym, kiz j njuju šōdy pšchi šahrodžimčy durčžach šejadaju, „pšchetož ō ho šam na nju pōčšejnje, da ho myšljē, hōlzy hu čšjžje njemri na jeje šlatawōšče.“

Ho wōjčeri wopšrašča ho ju hšizžička pomjellnje, hačz njebny hōbu f Marulizom šchta, tam je tōjšchō mlōdych hōlšow a hōlšow šhromadženjch. „Haj, to ho wē“, prajefche Marja, „je tola šlow čšaj, ō ho trochu jow šejnaju.“

„Ša je hšupa, ō mošt j njej durje pšchedyrječy“, pomjellni hšizžička pšidi hēbi; pšchetož hšenal dyrbjela dawno wēšdēžčy, šaf te wēžy šteja. A j nēšajfe wōžbarwōwōlčejju da hšizžička nēšotre hšowōšča šafhšyččy. „Ač njebož ō ho, šafmja ho Marja, „ja hšm čšjžje hšjele wšchēje hšowy, pōj jonož!“

Hōlzy šlupšičajē do mlōdošimje bšejadny, šotraž bēšče hšjo dopšolnje hšromadžena. Maruliz hšajža, pravje šchibate hōlčō pō- nita ju najpšchēšlōwōwajče. Marja pōšupi je tōždemu a pōšicžji jnatym a njefmatym pšchēčšlōwōwajē rušu. Zeje jafne mērne wēčōžō ščjzini na dobročšjōwch w bšejadž wēšchēbity šafčžiččy, wōni budžič- dny najšradžō wibjeli, ō budžičje hšmēch a šchčžštanje žple šady wōstafō; ham Šandrij hšladajše je špōžiwwanjom na duščne, jafnje wōstafō hš bšladaje hōlčō. Ale Maruliz hšewjcha, wučšjnjem njē- rodnik, pšchēbē hačženje.

„Wb, wēšče tola, ō je nowy Wbejcejat do wšny pšichčejahm.“

„Haj“, praji družki „a to hšetro wulki.“

„Ale šchōžō Šant njenawutim, Šan wēšče njenawutnje, šchiba ō jemu prawu hšōšpōrtowu tytu darimy.“

Hōlzy ho wōšchčjčjajdu, hōlzy teho runja a hšewjcha bu pšchōžō hōrčaji je hšwojim hšēmchom.

„O hšewjcha“, šapšchimny wšchitkim f špōžiwwanju Marja hšowo, a taf mērnj, šaž budžičje rasta njepšytka, ō wšchōn

hšmēch jej pšlaci; „šlaj, ja dyrbju tola abejcejarje pomhāč, pšchē- tož je tež trochu štary pšchi hšwojim lōšchēze f wuštjnjenu, dha je tola lēže hačz lēni, njekničōmni njerōdnikōj, kiz ani wuštjnjē- nochžebža.“

Šafne hšmēčje ššewōwajče tym hšowam, a šaž pšchi taf bšes- jadrinych čšlowjefach je, Marja mēlčje wšchitčim hšmējeriow šašo na hšwojim hōku a hšewjcha hšupšēje ho do hšubow. „Ale hšičžje ho jaty njeba. „Šow wo lēničy njeporadnitach žana tēčž njēje,“ prajefčje, „ale wo šudōch, kiz hu hšwoju jafnu mlōdočēz f wuštj- nju wuštjowā a wšchō w prawym čšahu nauwki.“

„A, hšewjcha“, šnapšchēčšini Marja šašo, „tehdōm ho hšetro mōlšch, pōhlej ras, pšchšhlowo praji: Nchōtō taf štary njēje, ō njemōh hšičžje čšyčž pšchōwulwēč. Wšchaf hšjo w šibljji šteji, ō jenož šblajnja ho fa mudrych dšerža.“

Šašo hšmēčje. — Šola teje by rjenje pōhčy, wōstachu neu- tralni, Šandrij paf, hšizžička a hšajža njerlajzy njelčžachu.

„Ša hēj pšichōwōwōwajē hšowal“, rēčjefčje Marja dale, „teho bla hšm tež dšejšō pšchēb wōstaf šupšita a budu ō tōždu njebžjelu čšjnitčy, hōžy na naš hōlzy rjad pšichōžnje, a ja čšyza tola hšy- šchēčy, bādž njebchūdu tež šudō, kiz ho ja hōtowych a domwuknjemch dšerža, na dšejmšitčim nēšchorje nēšchō nauwulwēč njemōh.“

„Marja ma prawo“, wša nēš pachol f derjemōžimym po- hšabom hšowo. Wšchēze to Wšjžte Wšchaf, a pō prawym najšchjchō w žylci Wšejabžje. „Wny wšchjžy hšičžje mōhli pšichōwulwēč, hōžj jenož bychmy čšyhtl.“

„Ša ō čšj pōšlufaju“, prajefčje Marja, pōštany a pōšicžji Wšchalej riku, „hōžj je jebny taf čšjžje wopušchēženy, to tež berje njēje.“ Zeje hšubje ršejchjē pšchi tych hšowach, a bē berje wibōžje, ō mēlčje pšchi wšchēj šwōntownij mērnōwčji tola hšyne hšibanje we wutrobje. Šandrij šačzu kašnjenje a myšleleche, je tež njeprawo, jich tēto pšchēčōwōwōwō jenej. Marja paf ho hšromadu šebca a prajefčje pšchēčšlōwōwajē dale: „Wšer ho jenož pō wšohim Wbejcejarjom horje, a praj tež, ō čzi wuwulnjeni duščnje na kēbšju wōjnu. šchōž hu nauwki, a Wōže hšowo a Wōžji doni w čšlčšji pōšlufaju.“

„Haj, pōšlufajōje ras“, wša Wšchaf hšowo, „je wēno, hšm ho dšejšō ham hašbowat; to tola bē njekšmanštwō na našej lubi.“

Šandrij pōšcōžji horje, wōn ho winowateho šačzu, a njemēje- sche pšichitōwōšče wōzajy, wō tym hšjchēčy. Wny tu pšichjchō njekšmny, na pšedowanja pōšlufachy, čšypla tež, nēš je čšaj, ō šafčōšnjemju hšracz.“ — „Haj, haj, hšracz!“ rēčafche je wšchēčy hōlow a na dobo žimjenje do bšejadž pšichōžnje.

Marja wšcha naitrōžana šawōzafkej hšy pšichšabowajče. Hōžbu hōlzy wša jemu hōlzu na šlin, a Wšchaf nakaša Marju, ho f njemu hšpdyčy. Marja ō paf njelčžini. Wšchitfe wščjnjene na nju hšabachy: tu šlejefčje wōhēččjčjownaja hačz pō čšolo. Wōna ho hašubje a my ho njehašubjemy, wōstajče tehdōm w nēšotrym- žšlulž mlōdym hōlčžju, a njewōlnnje pōšcōžčju horje. „Haj, wōna ho hašubje a my ho njehašubjemy“, — jējne šadžžerjenje mōžnjichō pšedowajče hačz trute hšowa.

„Šchōto dundyra dha to šaž je?“ šawōla Šandrij hšuwny. Marja paf hšičžje šafčšwjenjena ho wōhšabowajče, jeje hšubje šažy šchepjetošchjē: „Ši na tajfe hōlzy!“ praji a wopušchēžji bšejadu.

Nēš ššejny ho wulka hōra w bšejadž. — „Ššubō hōrta a hšubō bēlka je tež hōwta hšra!“ prajachu nēšotre hōlzy. „Našče mačjerje paf hu ju tež hšale“, prajachu družki a Maruliz hšajža prenja njēs mimi: „čšyčžje hšmōž šejšje wēč hāčšī našči štari.“ — Tam a šaž bu rēčžane a čži, kiz družich pšchēwōwajče, mējaju prawo a hšra šašo do hšoda pšichōžnje. hšizbjeta hšupšajče hšewōmōnje, ale Šandrij bē ju naštwaril, a taf mēnjefche, ō je

čejtna dofej byla a hrastjeche dale. Či najbóte lohyje myše bčhu najbžmivši pidi hrastju, jo bé Marjine postojenje wo šterje do zyla sabulo; to ho jim njeporadži. Něotre holzy bebi picheso pječajdu: „Wona jo haňbowaliche, a my ho njehaňbujemy; fi na tajse holzy!“ A či hólzy storo wchitzy myšlachu: „Duičina, čejtna holza Marja tola je. Haj, Ğandrij čzujelice to najjabnicho pichi wchém swojim wonowonnyj napřechčejnjenju, a bolzow dajnje myškanje a smječeje bé jim nakwóitnje prawje woħdne. Běiče dya jeno tale hea, kotruzj Marja njepřichitjowu namata? Ně, zyle wobebženje mjes młodým ludom bé lohye a bjełbóznje. Ğandrij wšho prawje derje wjeděłsche, pichetoz hđňž tež jeho macj jezy wožderžecz njemóžeje wote wšehche, šchtož japocza, dya bé tola jenu wo wchém wočzi wotemřila.

Ğandrij bđenka sažo hačz hewal domoj džełche. Čzeho dła, bé jemu haneumu njepřichitjowme? W jenyum Marjiny wobraš piched hōbu wižěłche, kaž i tšepjetozjomaj hubomaj Wbóitez Měchale ruku poba, a laž tež prajełche: tzi na tajse holzy! njemóžeje bebi poměčz, byrjełche něotre třečelje najpet k jejnemu wofnu pichitjupicz a nuts pohladac. Marja bežěłche zyle hana, hłowu mēčelche i ruku podprětu a čzitałche w knibach. Wrutbu pohlady horje janyšlena piched hō. Ğandrij i putozatelj wutrobu wšcho wižěłche; halle hđňž nejafje ščrótowanje jabyłjcha, čzicho woteřde.

Jato sažo storo porjio Marjalizom pchidnže, bchđelche inate wotanje a smječeje hžjo našala, a hačz runje bčhu holzy wofno je šchórzuchom jamešyle, wižěłche tola dofej. Kaf tola te holzy tal horzaje a dajnje wonohladachu, haj, Šilžbjeta, mjes wšchěmi najmłóđšcha, hewal duične holčo, šchěčetałche je i Marjaliz Ščrjedu tal njepřichitjowje, to bu Ğandrijej zyle horzo a wón pichi woteřženju do wofna šaklawa.

Na drugi džen bebi tu wěz hinal pichetoz, wošebje jato bchđelche, so ho we wšy wo Marjinyj sadžerjenju rēčelche a na něotych měřšach na druge holzy šwarjelche, „Čj, myšelche, „budžičny wšchitje holzy laž Marja byle, by ho mi ta wěz tola wofnušitja; hđňž je jebyn młoby, byři tež wječelje byč.“ Wón pak jenož tal njepomęři, ale tež rēčelche, a dofelž běiče wstojny pachol, narěčja ham ho a drugič, to bu na prawym pučzu, tajkž ma młobóčij bčj.

„Pošluchaj ras“, prajełche mjelczo t Šilžiczy: „hđňž čje bchđeje juitreč i ščrjedu tal wotahladam, laž tamón wječor piches wofno, dya je won i nama;...“ Šilžbjeta ho sačerjoweni, wona derje wjedžičche, šchto wón mēni; jara derje bé pyntla, so bēiče won, kž wčera do wofna šaklawa. Š sohatum wjom njebu bebi rad ščyřka, ale hđňž wón pchidpóla njebč, špobabalche ho jej ščrjehča tola tež jara derje, wón mōželche bleděč porjio Ğandrijej a bé pichi tym wjele pichčejnitiwšija i lubotinišči.

(Wšichodnje dale.)

Wšchelake s blika a s daloka.

— Saňženu brjedu wotně ho najymřta šromadžina berbełke přebatčelje konferenzy. Snijs pichedhōba, i wutrobu ja našchu konferenzy a našče berbełke woħaby šahortjenej, šaitowškim bratram wožnu wěz wuradžanja pichednjelje, hđňž bēiče i nutrnej mobilnaw škhabžowanje wotemřil. 22 berbełsch duchownych bēiče ho na konferenzy šejcho. Hđňž bēiče ho pšched něščo lětami jato džen škhabžowanje 2. brjeda w oktobře pošlajta, wofnankny ho, pichčobnje iđtówórt po drugej njedželi w oktobře, dofelž ho w něotrych woħabach tule brjedu hžjo pačejřta wučřba šapocznje. Snišelje pichednjelje je ho poražilo, berbełku agenbu, peritopy a chorale knigi ja Šemjeczščanajny zryčel wofstarač a wón je ho tež ja berbełcho fantora ja berbełke Wože šluzba w Šemjeczšchach

pořtarač. Wšichodnwa berbełka Woža šluzba w Šemjeczšchach smēje ho 1. adventa a budže wot jeneho Ğodžiškeho knjeřa duchowneho džeržane. Snijs pichedhōba wofstaja, taf je wneje, so wo ewangelřa kapalka w Kulowje natwari a jo je ho Kulow do pobjeranja Ğuřaw-Adolřškeho towařtwa wřal a so hu berbełke woħaby wo Šařtfe 1000 řu, ja Kulowij kapaku nauwate. Konferenzy je piches knjeřa pichedhōbu wo džerženju šwjedženja tjoch řtawow prošřla a prošřta je wušpěř mēla pšes to, so budže ho konřitrowno ja to štarač, so by ho nam luby šwjedžerš tjoch řtawow šđezčal. Drugu prošřtu, kotruzj bé konferenzy wuprajita, so by ho řrajna šolletka wot šumertnje njedžele pšeholozija na 2. pokutny džen, je zřkwinřta wušchodnje wopřofařala. Štwjedžerš ja miřionřtowo mjes pohamami budže ho t lětu, dali Wb, w šchwčřžach šwjedželč. Snijs pichedhōba prošř, jo bchdu šaitowšny bratřja wšchđ, kž do Drazžan čzajnu, na berbełke Wože šluzbu w Drazžanach ředžřiwuach čziniłi. Pawjeřki, na kotrychž hu njedžele Wožich ředžřubow napřomjane, knjeřa duchowni rad šwjomim woħabnym, tořřž ho do Drazžan pichedhōba, hōbu radja. Tež bibliski šwjedžerš smēje ho, da-li Wb, w pichidobnym lēče. Wb budže ho njedželři džen šwjedželč a to w Wubeljeřach. Komocřiččš bibliski, wo njepřozřimnyj nařadowařřtowo knjeřa pšchedhōby, ho, da-li Wb, w bližšim čzařu dořojna. Wobužel je iwada w Šwpczankřim miřionřtowo wubřita a mōže knjes pichedhōba t radolci wšchitich pšhitomnych šwječz, so je ta řtudna wěz piches knjeřa řararja Wššchereca wjedžanana a jo Šwpczankře towařřtowo w bližšim čzařu dořladnu rozřawu poba. W našchřš řčulach ma ho pichčobnue jutry nowa čzitanka šawjelč. Wo jeje wubaczo čže knjes pichedhōba i pichedhōřřtowo Marčizy Ščerbełke jebnač. Snijs řarar Štrugar je šwjoju šonfordanju (pichelad pobomnych a w myřlach bebi runych ščreluchow a šchwčřřow) i wulřej prádu dořojnat a wón ma nadžuju, so ho jeje čzihčž wuwjelč. Š dšatak konferenzy tole wořřowjenje pichimojmje. Š čzoplej wutrobu je konferenzy ho wuradžowata wo řobzu našchřš berbełsch woħabow a wo pichowowanju našchěch duchowneho žiwjenja. Naščje woħaby wčřšje i dšatak pšchidpřnawaju pšowowanje našchěje berbełke konferenzy wo wđženjom jeje řařřžomého pichedhōby knjeřa řararja rēčerija řakřaba.

— Snijs zřkwinřti wučerž Keřf je šaňženy iđtówórt do šwjeřeho noweho šaitowšitwa ho pichedhōbit a bu wot Šwpczankřelje woħaby najwutrobnišcho postrowjenje. Womowšiwoleny zřkwinřti wučerž do Malčehč, knjes Polat, ho tam šapocžat nowembra pichedhōbi.

— Wšichidobnu brjedu smēje ho diščelanřta šřromadžina ja Budyřki wotřeř w Budyřčinje.

— Pchēgenjenje stanje ho w tych dnjach w šařtaranju katolřich berbełsch woħabow. Dotalny knjes řarar Žur w Radworju pichedhōbi ho jato řarar do Budyřčina a pchewojmje šaitowo berbełke katolřelje woħaby wot kanonřta šcholarřita Štale. Ša řararja do Radworja poba ho i Budyřčina knjes řapřan Rowat a na jeho měřto w Budyřčinje řupi knjes řapřan Radziřki, dotal w Kralibadž.

— Wučšahowanje je Šařtfe je w lēče 1902 řřtu pchidbjerařo. To je dopřatřmo, jo hu ho žiwjeřře wobřetnełke pohubjenřchite. Hđňž 1900 jenož 876 a 1901 1108 woħobow je Šařtfe pšches morjo wučšahny, je jich 1900 wučšahnyto 1623 (1047 mužřich a 576 žēnřsch). Wot nich bēiče do šjenoczných amerikanřsch řtawo 1315, do Bradžilřije 104, do Argentijnřke 42, do Australřije 29, do Afriki 5. Š zyla i Wěmčelje řřčezřřtwa 1902 wučšahny 32,098. Duž je Šařtfa wučšelřena i 5,06 procentami. Na Šařtku hamu lēčene je wučšahowanje w lēče 1902 porjio 1901 wo 46 procentow porjio 1900 řamo wo 85 drozowom pchidřiwaralo. To hu lēčby, kž i wopomnječřu hruja.

Bomhaj Bóh!

Čes-ly spěwał,
Pitaje dštal,
Strawja čje
Sawójny fiat,
A twój swjatelj
Erady je.

Sa jaw spěwaj
Nawoj mózaj
Lubofej ma;
Bóh pať swěranj
Pšesep spať měrnan
Čerštwofej da.



Wjech w spěwa, d,
Sawěrnan dštalaj
Pšesep dnu;
Džen pať swjajam,
Dufaj dat,
Wotpočaj tu.

Č njebeš mana
Wjech čej tšmana
Šinowofej je;
Jina woda,
Kaj Bóh puda,
Wotšewofej je!

Szerebiske njedzelske łopjena.

Wudawca ho kóždy kóbotu w Esmerlerzej knižičkišćejni w Wudawšćinje a je tam ša šćinowótšćenu pšedpłatu 40 np. dostajć.

20. njedzela po swj. Trojiznj.

Jap. št. 21, 8.—14.

Krašny kónz teje epistole: „Za wola teho Knjesja ho stań!“ Ach, šo by to tež pohlednje šlowo bylo pšči našich starofejach, pšči wšćem našim šćorženju a šćyčowanju. Kaj pšataže dšćežo w tolehy wocšćidnje, hdyž macž jo na ruzaj wotmie a do španja spěwa, kaj Jezus w Gethsemane je šćubny hačž do šćirerčej, ale budže š měrom a je šćynofežu wšćotowany, jako šćowju wolu do Knjesowej wole položaj, zat tež my to našćonim, hdyž je wšćež starofejow a bolofejow wucelž pšćitany w rufomaj šćwěrneho Wóžja, wotom móžemy š ćrutam dowěrjenjom praćež: „Wón je tón Knjes, wón njech čajni, šćtož šo jemu šćodobba. Za wola teho Knjesja ho stań!“

Derje temu domej, hdyž we wjekele a šćubobje Knjesowu dobru a hnadnu wolu pšćnaja a praaja: „Za wola teho Knjesja ho stań!“ Derje temu čćowjerčej, kiz do najććimničćeho pšćidčobda š wocšćom wěry wjekele hlada: „Za wola teho Knjesja ho stań!“ Derje wutrobje, totraž njemowšćupaj troććelšći wot šćowježo dowěrjenja š Wóhu a ho teho dšćeržej: „Tym, kiz Wóha luboja, dšćyba wšćitšće wěžy š ćepšćemom šćuzićež. Za wola teho Knjesja ho stań!“

Za wola teho Knjesja ho stań!

Tole hešćo je:

1. Kšćeććijanšćeho doma najrjeńšća pšćyha;
 2. Čćěmneho pšćidčobda šćone šćwětož;
 3. Čćabaje wutrobje šććna móž.
1. Šćt. 8—9. Šćak raby našć Knjes a Šćóžnišć

wosta w domje w Bethaniji, hdyž Marthja a Marja ho pšćowalčćej jemu šćuzićež, teho wocšćewiež po pšćožach a wón jich nabšćež š ćlešćom žiwjenja! Zať bšćeje Pawotej tež wofolo wutrobju, hdyž móšćeje po došćim pšćowonju š wjele šćrachotami mješ šćwěrnymi dšććemi w domje ewangelistuj Filippa, kiz je wofšćišćo tomornita š Maristkeje šćižćej, pšćebšćwacž. Šćak rjenje bšćeje tam! To bšćeje čćab pšćenjeje lubofeje, hdyž ho wohen wěry hšćeje horaj na woltariju palešće, hdyž wobras Šćóžnišća hšćeje žiwuj pšćež wocšćojaj šćejeje. To bšću hšćeje šćwate dšćowne dary: š jajšćami rěćerčej a wšćećeje. Teho doma najrjeńšća pšćyha bšćeje: „Za wola teho Knjesja ho stań!“

Wot teho doma pšćladamy na šćižćeććijanšće domy našćeho čćabja. To wotšćišć dom, hdyž drje hromadže bybla, jedba a pija, hromadže dšćelaja, ale hromadže nje-dšćerja w lubofeji. Tam dom, hdyž žona pšćala na šćuro-weho mužja a muž na šćć žoniny jajšć a wonašć šćaj w njejednošćej žiwaj. Sa nič njepraćaj Knjesowa wola w mandšćelšćwje. Wjenšću abo čćěšće lošćću šć jich hromadnu wjeble, ale niž Knjesowa wola. A šćak potom š wocšćejnjemom dšćeje? Kšćta: Za wola teho Knjesja abo teho dšćelaja wola ho stań! Šćutkuje šćwajtaj Duch šćobu pšći wocšćejnjenju dšćeći, duch lubofeje a bohabojošće abo duch njejednošće a nješćobšćiwocšćež? Je něšćto rjeńšće na šćwěće, hačž šćwójba, hdyž šć staršći a dšćeći w bošćoćej teho Knjesja šćednoććeni, hdyž jene drušće pšćta šćobu do njebešć pšćinjećej, hdyž njeje hote šćlowo, hdyž ho spěwa: Trowja wola ho stań w njebešćach šćaj tež na jemi!

2. Czémneho pschichoda jasne hwětko.

Šcht. 10—11. Czémny pschichod wěšćejši Agabus japoschtotej, hdyž jeho paš wa a swjatsa jeho ruzy a nojy a praji: Tebo muža, totrehož tón paš je, budža židža w Jerusaleme tak swjatsa a podobac do rufow pohanow. Kello czwilow a domachypitanow, hnanow furowa hmjercz na njeho czataju! Druhi by ho wschón wustróžal, ale Pawol, kiz pisde: „Skhrystus je moje žiwjenje a wumrjecze moje dobycie“, steji na hnojce: „Za wola teho Knješa ho staj!“ a rjeknje: „Za hnom hotowy, so bych wumrjel teho mjena dla teho Knješa Jezusa.“ Arjeno Zetužowce hwěćejšce ho jemu s czémneho pschichoda!

O wy srudne dushe, kiz polne starošćow do pschichoda hladacze, pschichod drje je czémny, ale njesteji berje inate mjeno s blyščacjatymi pišmitami wysche nascheho pschichoda pišane, mjeno, kiz niczo druge hačž sbože a sbožnowež pschipowjeba, mjeno Jezus? Hdyž spody wažneho pišma mjeno wyhošeho muža steji, wy na placzimojczy njedwěljucze, to wam wěstosčy dowěrjenja dawa. Njesteji w knjach naschje sanžnowežce a tež pschichoda na sčožym łopjenju mjeno Jezus, s jeho krowu pišane? Njerukuje wam mjeno sa to, so sčožy džen, haj žyly wafsch czémny pschichod, zožnowanje, sbože a sbožnowež pschinyješe, hdyž pod pschitrczom teho mjena wučel wytače a sčje hotowi w tym mjenje živi byč, czetpjeć a wumrjecz? Duž w jeho mjenje strosčanje a bjes bojosče. do czémneho pschichoda hladamy. Jezus Skhrystus wczera a dženža a tón hamy, kiz wón był je, do wšchje wěcznosče. Za wola teho Knješa ho staj dženža a pšchjezo!

3. Sslabeje wutrobny hylina mōz.

Šcht. 12—14. Woni su jemu wutrobu wobczejšili s platanow a tyščenjom. Zeho wutroba tež wolomit wolabny. Čžeho dla hižo wumrjecz? njeje lěpje, hišččje žiwy wostac a w zožnowanju stufkowacž? njeje to nje-rosomne, nje-pscheczelam do rufow bježcz? Ale hščb w nim wótkje praji: „Wóh to čže! Tón Knjes wola tebi do Jerusalema!“ „Za wola teho Knješa ho staj!“ To jemu mōz da.

A tak my? Wly hake na rěcjenje naschich pscheczelow njeczakamy, my ho hami wot beže sčhija bojimu, mamy hšabu wutrobu, to myšč naž hižo nastroža, Wóh mohł něščto čžeke wot naž žadac. A hdyž ty potom je, tón luby sčhij, hdyž je Knješowa wola, namuczonych brěchow ho wostajšč, něščto nam lube wot wutrobny dacž, hwěta hidženje inješč — sčito wot naž praji potom je hylnej mozu a s wšchkej wutrobu: „Za wola teho Knješa ho staj!“ Wly bychmy najradšo sčhij wottchabli a dolešč ho to njehodž, wutroba ho lama w hšabosčji. Rěča to: sčhješćijan byč, za Jezusom hič, sčhij sa nim nješč? O wěčny wšchitkim w šchili sčhija wopostajany sčhješćijanam, sčožy wušnoje: mojeho doma najrješćha pucha, mojeho pschichoda jasne hwětko, mojeje wutrobny hylina mōz je a wostanje beščo: Za wola teho Knješa ho staj! Samješt.

Pak w njewěrje, pak w pschiwěrje.

Sap. št. 17, 22.

„Za widžu, so wy we wšchých wězacyh jara pschibóžijaz sčje.“ Kač mōže ho to wšchitkim prajšč! Něščto wšchak durbt člowječ wěršč. Ale hščž wón do Woha njewěrči, tam roščje pschiwěra. Do Wóhjaša a profetow bohatty muž njewěrči, ale hdyž

by Lazarus kaž sčherjenje ho pokosač, dha bychy jeho brattja do njeho wěrili. Voltaire, kiz Woha a jeho słowo hanješce, ho pšchjezo hrony dom wroščelje, kaž hšto bč rapaci s krowu wostacy wušladat. — Wšprowba Phillip Orleaniši běšce w francowškej rewoluciji pomhal lubeho Woha wotšbadščje a běšce jich wjele hmjerczj pschepodat. Zato pať naposčitaj ham do jastwa pschidže a hmjercze ho štrachowacše, da s kšojewoje hščžy hwojeji štwišč wutrobje wěščščj, hačž budže wuščřemj abo wotšubžemj. — Kač wjele hnam hwěćy ho hnamo hrabje Wilhelma Hefenšefo! Zato čhysčje jemu jebny wěščščř hmjertny dšer hšowšč, wotpofata wón teho člowjewa s tym słowom w psalmje 31, 16: „Wóh čžak steji w twojeji ruzy, mój Wóžo!“

3. 3.

Rosžohnowanje.

(Špita.)

Sap. št. 21, 13.

Ač, itajče placzeji mēru,
Wly buščy njeryščje.
We Knješu wšchak pšchēs wēru
Šsmj stojnje w hromodje.
Tón swajst, kiz bušče inječe.
Tu niczo njedželi;
Hdyž tebe mamy, Knječe.
Šsmj njerosščłomni.

Drje šambamy bei ruzy,
Kaž bychmy rōjno šchli,
A wostanjemy dužy
Wšchak w hšwajči blisčotčji.
Wly pošladamy na šo,
Kaž był ras pošteni,
A wostanjemy hašo
Wšchak w Knješu šjednani.

Wly jom, — a ty jašč družbje,
Ty dšech — my wostakmy,
A tola šlawy wšchudže
Na jentym čžle hšm.
'Šchje junčróž zožnuijemy
Šso kaž na rosčpacju. —
A tola wšchitzy dšemy
Pucž jedyn s žiwjenju.

Šchto dha ho rudščj čžemy
A hšly wroniči;
Wšchak Knješa wušnajemy,
Š nim čžemy wšchitzy hšč.
Wón wšchitšč jenač hlaba,
A jenač wšchje naš:
Na jentym pucžu žaba
Naš wječšč na sbōžny hšwšč.

Duž dha ho rosžohnujmy
Něč s bušču strosčšniwjei
A s nowa wóštwjerdžimjy
Šslub s čžesčji Knješowjei.
Hdyž bei još wušwolimy
Ša kšojne bohatty,
Dha niczo njeshubim,
Hdyž mamy dšelišč ho.

3 Brošta.

Troski w horju.

W czajim wyobleniu pobożnego ratařja ras ka natyřowaza chorowic ńurawjeleche, jeho i mandželstej a je řchtriny dżeczimi na chorowozu cżyniwyczi. Dwę dżeleci ńurowej chorowci podleželcstej: jeha najřtařca ńur: a jena hořca, kotraž bęłeche maczerina pobyera. Pšci tym bę ńo pólne dżęło řatowdżito a pońlenja wulutowana řiwona pšchetřebała.

Tola řkóncznje ratař wotřhori a řebi pšchederowa, přeni tebež na řiwony rolu dóńęć, kotraž ta dořko widzał njebejše.

Zato cżyřicze nětko se řiwowej řonu na polo wuńęć, řlej, dħa řo njewjedro pońbeže, a jara řo blyřkacze a řymacze, a řylny deřęć pońbe. Dħa wonaj cżořtařczi, doniz njewjedro nimo njebe.

Řo woczřichnjenju řrimanja a řařtařu deřęćowanja řleknj ratař: „Řlech dħa nětko dħemoj! Řólna wóń budže cżim lubońiřca po řat dořej řuchacze.“

A jako nětko na polo dóńdžęřczi, hđež bęłeche wož řizo řkoby doħyła, řimaj pólna wóń czerřimje a lubońje napřchęćiwu řupacze, a dalo na módrym njeju wřřadnu rostochane mřęće, je řotřędž řiřęće blyřki řapaczu, a řeřady cżemńowe mřęćina řo w dořdž řimnacze řlónczne řuři řtęćęćuřęř. I řeni deř řolnjarczu. Młode řkoby a řiwjeřa, wot pacęćořcziřk řrepcow pońęćene, pak řiwuje řlojczki pořhłowaczu, a trawa bęłeche i nowej młodnořcu řřařęćena.

Duž řařdřija ratař řuku řiwuje mandželsteje a pohłaba ř njeju do blyřęćęře mřęćina a řařnje řiwęřim, a dęłeche: „Řłł, řnježe, tež namaj řy ty njewjedro pólka — o doj, řo řmóđ, tež řaž tónle řitny řařon. Młój řhodžaczmoj a řřařaczmoj; ad, doj namaj tež dħeche řymno rořřymaczu, řo mořkoi potom i wjeřelořcu pšcinińęć a řiwuje řřowj nořęř.“ — Zař mołełeche řo ratař, jeho mandželřta pak řřařacze a dęłeche: „Řamjeń! Zař budř!“ A wobaj řo trořřowanaj domoj wrořęřcziřczi.

M a r j a.

(Wjeřna řiwajina.)

(Wotřacřowanje.)

Řo něcřim dóńdže cħař, řo řolnų poćřadnu na pšcachu řhodžic, teħdom pšcinińdžeczu řiřęće řwřęćiřco i řólzami w řřowadu. M a r j a řo wóń tamneho wjeřęřa řem wot nič řple řalena dęřęćeche, a njebu tež nucęřna, do tejele dęřęřady pšcinińęć, pšchetož řkoro wřęřem bę czeri te woćřtu.

Ale tež doma řo M a r j a deře njemejše. Řiřęřbjeta, wot řańře a řřwřęche napřęćuwana, cżinjelcze jej ř lubu, hđež jenož móđelcze; tola M a r j a řo i tym potřořčiwona, řo je wuj i jeje wobřħadřenjom i dżęćęřim řpotřojom. Čaj, pola Dżęřmarja bę njemalo deře napřřana, — a lubož řiwom řępřtařcu: Řiřęřka cħyřta řo jenož na ředbu bracę, wona mořła tořto M a r j u řiřęće i pšchitownej maczeri dořtařęć, i cżimž by řo wřřo wotrowcżito. Šchtož Węřnarjowa ř temu myřlełeche, bę njeřmate, a jako řo řandřij, řiř wjeřelcze wulki řólčat, wo te węřę řęćęć, pola řiwujeje maczerije wobřęřowaczeche, dħa wona wo tym ničo wjedęćę nječęřęche. Zeje řwařowa je ředom řymna a jeje bratr řiwęřej řařku řeliju njeďa, a dħęřale řařke řęćę řiřęćęe bęje řiřęđęćę byřę, dħa M a r j a na męćęe přreć poćęřnje. Přwaje je, řo Dżęřmarj po řonine řimjeręř: řař řuřto wřęřęř do řořęřim njeřhodžęće řař přreby, ale to tež ničo dħiwne njebe: jeho řotra jeho řuřto dořęć napominařcze, řař na něř ja řiwuje wobše řyřokř řiwj byřęć a je wopřęćęćęć njeřmę, a jeho wutřoba bę wot řonine řimjeręće řřuta dořęć, tole wotředřwomacę.

Wę M a r j a řama, dħa dęřęcze i koleřkom i Węřnaręř cęćeć a řa dobu to řolczó řař lubo, řo řebi wumyřři: hđęř řo řandřij

wotęeni, dħa wořmu to řolczó ř řebi na wumjeńt a ř jeje wulkeř radořęi bę nuž w tym i njeř řple pšęes jene.

Řednj wjeřęř pšcinińęće řama wot cżem. Wę to řunje w tym cħařu, hđęř tež młoby lud řkono dęřęcze, a řařbala řiwom řiřęćeche, řař jej napřęćęćiwno dęřędu. Zej řu trochu brořa, woeřbe pšęes řřwřęřcu, řiř bę řřubj, dħiwni pacħol a řiř ju řiwđęcche řiřęćęe woeřęęitřęř pšcinińow dħa. „Řenož řřwřęcze wutřobny“, řleknj ř řebi řamej, „i wutřobitořęřu řo najřębe pšęes řiwęř pšcinińęće“, a řař dęřęcche w dořřym trořęćęe dale.

Řřlij wulkeř řęćęřęř pšęes błęczęřm pućę pořtaji koleřko, řo by towarřęřow přreby pšęęęęřęřczi. Węřęche řařnj mečaręř, řo bę řólzų pólnacę. Žena wot tħę młobdħę řolczow pšci njeř pořařta, wona bę řo řiwom dħs a dħs i M a r j u widřala a řřobobanęe nad njeř namatřo.

„Zař řama?“ řo ju pšęęęřelniwoje wopřařca.

„Řoj, to řym“, řnapřęćęřiwu M a r j u, „pšcinińęć jenož nje dħeřdny wotřacze, ja řym prawie řad w řeřęřabže.“

„Za węćęe w bliřřichim cħařu pšcinińu“, přrejelcze řa řolza řařo, „to lubęćęř widęćęć.“

Wóřęř M i ř a ř, řiř řřwřędu řa njeř pšcinińęć, bę te řłwona řařřęřęřa ř řleknj: „Řemęm ja teř pšcinińęć?“

„D węćęe, řomųž je moje towarřtřwo lube, je řad powitęř“, řnapřęćęřiwu wona.

Řandřij, řiř tež bliže řřwřę, to widęćęcche a řiřęćęcche, a njebe řemu řař prawie. Řiřo dawno bę přřnyř, řo węćęcche M i ř a ř ředžřłwne woćřko na M a r j u. Zale řęřitwa by řo deře řodřęřa: M i ř a ř bę řařřodniř, męćęcche jenož řiřęćęe řřwřęcche řřwřęcche řiř řebi; wón budřęřcche teř i cęřęřa řobatiřcu řolnu řařę M a r j u dořřař, ale řandřij męńęřęcche, jeho to řřwřę, řo je řořomny cħwřelnej na řiwęćę, řiř řo ř M a r j i dęřęř. Zař dęřęcche řiwój pućęć a M a r j a cħwřęcche na dħuři řoř; něř řařle přřnyř, řo bę řeřęřada řam řo řodžęřłka, a pšci małeř řęřobđęćęřę, řiř na řamym řořu wořta, wulňada ře řiřęřbjetu a wjeřę M a r j uř. Zař bę řřwřęccha cħwřęcche jej něčřto ř lubu řęćęńęć, wón řřwřę pšęed wulkeř řęćęćęřu řa přaji řęřibatiřę: „Řow řteju řa řa ty dęřęř řam.“ Pšci tym pořařa pólta na błoto.

F.

„D ja mam řřwřę“, přrejelcze M a r j a męřnje. „A ja řeřo řunja“, řařřmja řo řřwřęccha.

Řiřęřbjeta a řańřę řo wřęřmęřęccheřa řa dwoj řęple młodaj řólzų, řiř męćęřęřtaj wřęřitřo řa řort, řmęćęřęřtaj řo tež.

M a r j a řebi pšęęęřęřli. „Ra řořo pšcinińęće wřęřa řańřba, hđęř dħęřbu řa pšęęes błoto?“ přrejelcze řiřęćęe řunčóćę męřnje. „Wó řańřbe řu řana řęćę njeje“, řmęćęcche řo řřwřęccha, „jenicřęř wo błęće, a to węćęcze na řeje pšcinińęć.“

M i ř a ř a řandřij buřęřtaj pšęes to rořřęćęřowanje napřęř matęřana, a řandřij, jako najřpřęřniřęři, řtejelcche poryňo M a r j e, jako cħwřęcche řunje pšęes błoto. „Řřwřęřłcęřę řęřřtu řo wo wřę njęćęřęřta!“ řamoka nable: „Zař řę řiř nami tola řiřęćęe njeřteje, — řańřbu řo, řřwřęccha!“ Ra to řřa M a r j inje koleřko a pšęęęcche je řačęć na dořbu pućęć a wotęřidže, dħař abo wotmowłenjeje nje-wocęřatřujo. — Wóřęř M i ř a ř řiřęćęe řa řřwřęřcu pořřwari, řon pak řřwřę řęřęř wotřęř wadwarřacze, a męńęřęcche, řa řęřna řiřęřna ma zlu wotřęřęř řęřęřerjom.

Wot teřo cħařu řo řřwřęccha M a r j i pšęęęřo njeřpřęęęřęřniwyczi, řwona pak řo njeďa řařařęřęř, řař je řiwojim řařřnym woćřřom na njeřta řo řęćęe pohłaba, hđęř jej do pućęřa pšcinińęć, řo řo wón naboja řo pšęęęřli. „Řęřęd teř dħęřęřęř řo na ředbu bracę.“ Řoj, řara męćęcche řo na ředbu bracę, pšęęęřęř iwona bę dawno řeřo wotřęřobładanje pšęęęřęřęřęř, a woeřęřęřęř prawie deře, řo řa řiřęřbjetu řhodžęcche; wón deře myřlełeche, teje pjenjelj mořle řeřo pšęęęřęřęřem řuřleřřtu wopřomacę.

Godby bęchu nimo a jedyn dzeń po druhim bę cęłche woteščot, wjeń bę htaboto fę hęcym jawęta a njeń bę hewoł ničo woęebite powoto. Ale kaź htaboto teź jawęta leźeche a kaź cęńcho go we wchęcę domach Ńdache, we wutrobach bę njemere htabęta a woęebje bę mjes młobym lubom Ńpobężone hromabuńdęhanje. Bęńche jenu njeźeła kónz wułleho rózka, bęńche tał Ńyma, a tołta kurjawa Ńabęńawęta Ńa zhył dzeń rošabęnjem. Maria bę joęo Ń konfirmowanym bęłozami pęńch wotkarjom była a wycęe njeje hęcęńche dwę wjełčeję hołzy, kęz bęńčetej go pęńche Martinu wutrobotočę teź Ńpřobolitej a na Ńadym Ńmęch njeźabęwotęčetej. Njeń pał teź wjazy tał Ńę; Maria Ńtejeche w nařladnočęi, Ńchot woęebje Ńkřyřcha pęńche wchęu męru njeřajęche. Na tón dzeń bę Ńilęzja nju ničo wumwřłil: wón bę Ńlęncęnje dořabnył, Ńo Ńo teź k Ńilęz bječe njeźełřka bjeęada Ńeńdę, hač runje bęńche Ńo Maria teho dawno wobarała. Gač teź woteńdę? O ně, wona buďe go pačę, wona Ń męrom wořtanje a męři: k woteńdęnjju je pęńcho hęcęńche cęřaňa dočę, hduž widęřč, tał Ńathabęza. W cęńchim męńeche nabęžju, dženęa durbjeche tał k rořabęnjju pęńčęń a cęřobęńčęta jej derje Ńmębłenčy ho wotbęńčę a niž najmęńečha wořtač.

Maria bę męńečhe dęčęi do toęa pęńchjęřka, wjeńčhe bęchu f hwojim towačcham wuřche; teź bę Dęłmar hęřom do forczęm, pęńčotę Ńaręčę Ńu wchaf btańja, Ńo runje lořbomępłenej młobęńje polo rumjwa, Ńo mołta bęřabęńdęnjem hwojju dęřuju hru cęńečę, Maria dočęakana-polna bęńečę, cęřa bę bliřto, Ńo durbęduju cęł hoičę pęńčęń. Dęřwno tola je, řchto Ńilęzja něř bęńčhe poła Mařulęz čęni; řchto teź mołti tam k wurabęnjaju męč? Pęńči tym pohłada hęcęńche juntčę do čęmwoje komory Ńa młęcęńtim; wuřchto bę cęńcho, wona dale řupi a řtejeche řamęłena pęńči zunje řpřęč. Duž řařblyřha na pučę řchęptanje, mjelčęo powočęni komorne wotno, borch pomęřbi Ńo Ńilęzję a Ńkřyřchu. Bęńche tołta čęna, ale — pőjna hęřoňaj, bař wonaj bęńčeta, a bęńčeta do lubočęńymch rečęw ponurjena. Ńkřyřcha rečęřche wo hwojim pęńchřilęnjaju a wo hwojim wuřtim řabowęnjaju je řłozami, węřofo go pohębęwozym; to durbęńche lubońje Ńlęncęč a řlęncęńche tola tał hłupje, a jenož dobročęńwa wozwa kaź Ńilęzjeta młęńečhe temu wotęč.

Zubolęńčęm řłozam řłedowajęhe hęcęńche wotře napominanje: „A dženę wječor“, prajeche wón, „čęńiřč, kaź řym čęi prajit. Pęńčęńwo Ńandřtřej řy kaź pęńcho, — jafo wudęčę“, řmęjo pęńčřłaj; hłupy řłba durbę Ńo halle pęńčę, hęńch je cęřa. A na to řonřřo Ńo mi ani njewohładač, my budęem čęńiřč, jafo by wo řłwje nječeta; wchaf ju ničęm nječęřę, a řečęřłi řłchaf go po nje řabęwračę, dha nječ go Ń nje řłbu.“

Maria něř bęřabęńje pęńči wotnje řočęřotčona, řilęzjęta wřha nařčęřana pořčęi a wopuřčęńi hwojeřo řawjednita. Šduž do řłwju řłwu, bę jej Maria Ń řřřibętom pęńchowročęna, wona bę hęcęńche zyle řawročęna wo tym, řchot bę řęřčeta, a pęńchopolozowajęche, řchto durbęńečhe čęńiřč. Ale zyle řapřęč to zyle wječor njemęńečhe, wona Ńo wobročęi a pohłada na řilęzjetu, tał řatřařęne nařčęńe řapowodęčę, jafo jej na wutrobo padny, Maria je řnabž pohłuchota.

Maria ju dołho wo njemęńčęi njemęřłaj, dęčęche k nje, řapřija jeje wobę řuzy a praječhe řřawotę: „Ńa řym wchřřito řęřčęta, wobha řilęzję! řchto čęje Ń Ńwojeřo řłaęęnja wumđę?“

„Nępraj tola jenož ničo, njepraj tola jenož ničo“, płańaje řilęzjeta.

W tym go dworowe wrota wočęńiřču, a wobę hołzy męńečeję na dočę čęńiřč, řmęřłowny njemę řatřaję. Tola tał zyle Ńo řimaj njeřadęi, řławnje bę widęčę, Ńo bę řilęzjęta płařata, a fo teź Maria Ń řłowu něřaję řřabnje we wutrobo pohębę-

wajęche. Řkđzy řebi tu węz tał wuřladowajęche: Maria je řwarita, Ńo je řilęzjęta řebi bjeęadu pęńchewrořęřta, a řami řęřčęi buču na Mariu njeřajęčę, pęńčotę woni męńajęčę: Maria durbęta go w řch towačchawę derje řačęwračę, a řandřit, řęz go hęřom něřotry cęřař řmęřłownje huuty cęńjejeche, woęebje pęńčřłwny bęčę, Ńo by Maria pęńch ničm hrowu dořłta, bař řęz go narečę, Ńo ma wona bęřo hrowu, bu pęńche řwotę wořřęńdęřowanje Ńa mjeřlazy a praječhe pęńči řebi: něř pa na nju wjazy pohładačę njeřadęi.

Maria da wchřřim pęńčęńčęlniwje řutu: „Ńa řudawota!“ męřječhe řkđzy.

„Dženęa dołho pęńči pęńchęřłowje řtejo njewořtanjem“, prajit řandřit, „ale řapowčęnjem řynđom řračę.“

„řřuňođ horka, řřuňođ deřta“, prajit řkřyřcha. „Ńo dženę niž“, řnapřęčęńim řilęzjeta pomjeltęne: „Čęřho dia dha niž?“ řawola řkřyřcha nařle. Wón teź męńečhe řa tu, řilęzjęta je ho wot Marie řeřęčęńčę dařa.

Wřčřęny Ń jebo bota řapowčęny něř pa hru rečęčę, řandřit bę něř na jebo bota, hač runje něřotry cęřař mjes wobęmaj potajna napřęčęńiwje řnjeječhe, hař ham řłchaf da ho nauwačęř wot polajęho hęřwa pęńchęńwo Marij, řęz bęńche řorba a nabu-waza a řim niž řřobčę dobreřo njeđowęřečhe. řenož Marijne pęńčęńčęlnjz wuřčuch pęńči nje, wone řřduňduju Ńo ř Mariu na cęńche męřłaczę poła řřařłow a prajędu: „řduž durbę hry na řjad pęńčřidu, teđbom budęem řobu řračę.“ řkřyřcha cęńjejeche go prawje w hwojim řwřelju, wón der řapřęčęč njemęńečhe, řchto bę řłchaf a řandřita hruka, na jebo boř řpřęčę, ale wón wřřařęche a řathabęwajęche a jebo zyle wafęńje bę dęřwřęche hač hdu hewoř.

Maria bę jara řrudna, Ńo bę Ńo tał męřł; wona męřječhe, Ńo ma bęřo wjele wjazy wřłwa na młoby lub; tola temu tał njeńe. ř matym wumęńęnjem bęchu wřčřęny řenaf dęřiti, a řandřit, řęz bęńche bęřo něřotře cęřař tał rořomny a duřčam, pořłta řo dženę řař zyle řłnař. Na jene dobo Maria pořłany, wona řebi njemęńečhe pombačę, řłwu k nim a praječhe: „řemu řo tola wjazy pęńchładowačę njemđę, kaź řy řwřatu njeźelju w-nječęńčęčę.“

„řy wchaf tu bęč njetrjebořč“, řapadny jej řandřit do rečę; „dęi tola k mojej mačęři, tam mđęčetej w hromadę řřewočę.“

(Pęńčęńčodnje daře.)

Wřřelake Ń bliřka a Ń daloka.

— řłnes řandřit Wřęčęř Ń Pęńčęńčę je řřawotanje wotbó-řłmanowčę pęńch konřřitřiwom w Dřabęřanač řřubolęnje wobřłat a wo bliřčřim cęřařu pęńche řłnjeja zřřawřłneřo řabčęńčęla Meiera duřowny řwřęčęńju dořtanje a řo jafo duřowny we řłwopi řapowęje.

— Řónz teho męřaza wuda řo Ń nowa nařęta řerřřta protřřa „Pęńčęńenat“ na řęto 1904. Wona je řara řęnje řřřana a ř řęanjim wobřłamim wuřłotowana. Mařęi řerřęřja njęč řebi ju w prawym cęřahu wobřłotaja, a je wona dořtačę w řřmoleřę řłńečęńčęřęřęni, kaź teź we wchřřřč pęńchewořławřę řerb. Nowin.

K rozpominanju.

Křiwdy, tebi čęnjene, piř do pęřka; dořřoty, čę wopokazane, zarywaj do marmora.

Wobhładju Ńwoje kubł jako pőřčonku z řuki Naj-wřřęřeho, jako řřęđk, řebje a družich dokonjenřřę a zbořowńřęń čęńř.

řłucřř Ńa řačęńčęń-řerřębe pęřno: z = ř, ř = ř, ř = ř, e = ř, e = č, e = č, ř = ř (řo pa k), ř, ř, ř (řo ř), zub, řyn, řat, eworn, řerř, řřř, řřah, řřud, řřř, řřo, řřařč.

Bomhaj Bóh!

Ēŝi-ki ŝpival,
Bilnje džetal,
Ētrowja ċe
Ētrowjnoj statol,
A twój ŝwajet
Ēradny je.

Ēa ŝaw ŝprowny
Kopoj moznj
Lubojŝ ma;
Bóh pal ŝwercny
Płeŝe ŝpat mernj
Ēzerjmoŝy ba.



Rjeŝ ty ŝprowa, ċ,
Ētrowaje džetalŝ
Włkódnje dnj;
Djeŝ pal ŝwajet,
Duŝaj daty,
Wtowoŝj ty.

Ē njebeŝ mana
Njeŝ ċi Ĥmana
Ĵimnoŝj je;
Ĵimo twoba,
Kj Bóh poba,
Włkódnje ċje!
P.

Ēerbske njedželŝke łopjeno.

Wubawa ŝo łóŝny łoboty w Ēsmolerzej kniŝeŝiŝeŝeŝeni w Budyŝiŝiŝje a je tam ŝa ŝtrowitłkemu piŝeŝpłatu 40 np. doŝtaċ.

21. njedžela po ŝwj. Ārojzjn.

Ĵap. Ĥ. 24, 10.—16.

Ĵawoła Ĥu ŝpŝed bohotoŝ Ĵelizom wobŝtoržjili. Wón drje w ŝwajtałċ ŝpŝed Ĥudniŝtim ŝtolom ŝteji a tola ŝo njeboji. Wón je Ĵnutŝkownje Ĥwobobodny. Duž Ĥo ŝmėrom ŝamolowjyje a ŝtoržby wróċjo pokajuje. Wón može ŝmėrom Ĥwojjo ŝaŝđenoŝeŝ wottręċ. Wón ma Ĥwėdomnje bjeŝ porota. To jeħo pokajnja, ŝo wón teŝ ŝtroŝtjyje do piŝiĤoboda Ĥlada. ĒĤt. 15.

Ē Pawołeje ŝatitanceŝje rėċje poŝnajmy Ĥódnnoŝċ dobrego Ĥwėdomnja.

1. Wono dawa mėr w pohładanju do ŝaŝđenoŝeŝe.
2. Wono dawa móg w naċarwałċ nėċęŝiŝeŝeċjo ċjaħa.
3. Wono dawa nadjiju pŝaji wuhładže do piŝiĤoboda.

1. KraĤny dar žjwjenja je Ĥwėdomnje bjeŝ porota. ĀĤim Ĥaŝofniŝe je Ĥe Ĥwėdomnje. ĒĤtóg ma Ĥe Ĥwėdomnje, žaneħo mėra njenomaka. Ĥħorla IV., kotryž w Ĥaŝofnej Bartimowej nozy Ēwangelŝiŝi ŝtónowacę da, krawne wopory jako iĤeŝen piŝed Ĥobu widžeħe a wone wŝħudžom ŝa nim džėĤu. Ĥelki wobėn w wutrobje Ĥo wuhłanyċ njeda. Ĥak žule Ĥinaŝti Pawoł piŝed Ĵelizom. Ĵertulnuŝ, pokłanz Ĵibow, bėdaje jeħo ċęħto wobŝtoržit. Ale Pawoł Ĥo njeboji. Jeħo Ĥwėdomnje da jemu mėrnemu byċ. Duž može wŝħo najŝtrowitłiŝħo wupowjedacę. Wón je najŝtęħe Ĥwojŝi Ĥobuċłowjelow ŝtajnje w woczomaj mėł. ĒmėłiŝĤ je pjeċja ċjinił a je tola pokol mėra był. Ĵempl je pjeċja wotwjeċowal a tola je do Ĵeruzalema

wiŝiŝiĤol Ĥo modliċ. „Woni njemóža to dowjeŝċ, ċjeħož bla nėłł na mnje ŝtorža.“ Ĥduž Ĥłóħ w wutrobje tebe njewobŝtorži, možeŝĤ Ĥ mėrom byċ. Ēo by ta ŝmėrom byċ moħ, byrbiŝĤ Ĥo prózowacę, Ĥwėdomnje bjeŝ porota mėċ. DyrbiŝĤ Ĥo prózowacę, piŝed ċłowjeħami dobre mjeno mėċ. Ĥduž pal ċzi njeroljuma, dyrbiŝĤ do ŝmėrom wiaċęċętrpiċ. Ĵedny je, Ĥiž wŝħitlo widji. Dobre Ĥwėdomnje je dobro ŝaħtowcęł. To možeŝĤ Ĥmėrom wuhnyċ, Ĥduž Ĥ dobrym Ĥwėdomnjom do ŝaŝđenoŝeŝe Ĥłabald. Ētarajmy ŝo, ŝo moħli prajieċ: „KaŝĤ wroħŝt je, ŝo mamy dobre Ĥwėdomnje.

2. Ēte Ĥwėdomnje teŝ ċłowjeħa njekłamaneħo ċjini, njeħto Ĥódnne ŝtrowowacę. To je Ĥaž žentmaŝka ċjeħa, Ĥiž ċłowjeħej ŝađjewa, Ĥwoje mozy prawje naložieċ. Pŝiħi najmjėnŝħim Ĥibanju Ĥo ċłowjeł ŝtroži. Wono ċĤeri do ŝadwėłomanja. Pohładajmy pal na Pawoła! Ĥak wutrajnje wón w Ĥwojim powołanju džėł! Ĥak ryċeŝižy džė wón piŝed ċjaħy ċiejwjenja! Ĥak Ĥmujity wón džęħa piŝed nami ŝteji! Ēkamo w Ĥudniŝtej ŝali wón Ĥwoje wyħote powołanje njekłabjyma, ŝo byrbi Ĥwėłł Ĥħryŝtuŝowu byċ, a wuhława, ŝo Ĥiŝełęċjijanitwo žana ŝelta njeje, ale dopjelnjenje ŝłubjenjow ŝareħo Ĥłuba. Dobre Ĥwėdomnje je žėłto jeħo mozy. ĒĤeċjė-li w powołanju prawu Ĥulnoŝeċ mėċ, prözuj Ĥo Ĥwėdomnje bjeŝ porota mėċ. To je dobro waldanie, ŝo Ĥiŝełęċjijenjo, prjedy Ĥaċę ċęċi wuċ žjwjenja naŝtjupa, Ĥ Ĵożemu blidu bu. Ĥduž Ĥ piŝed Ĥħryŝtuŝowu trej wuċiċęjenu, ċjwjeŝĤ nomu mėċ, Ĥwoje powołanje Ĥ nowej raċoċeju dopjelnieċ. DjeĤę Ĥwoje Ĥwėdomnje w mozy wėry ċjiste, potom možeŝĤ wjeŝeħe Ĥħerłuŝeħe

spewac, hdyz drusy storza. Tule moz my wchityz
trzebamy. Ty prajisz: Kac je mozno, merne swedomnje
mec, hdyz smy wchityz hreschnyzy? Wly mamy tola
wchityz teho Sbobnita, kiz naszu wutrobu wuczifczuje wot
wchitich hreschow, a w nim mozemy mec swedomnje bjes
poroka.

3. sht. 15. To potafuje na poklednje budjenje, hdyz
budje hylnijdy na sudnistim stole bebdez hac ton bobot,
mjenujz ton, kotremuz je data wchitka moz w njebjeshach
a na semi. Pawol w nadzijj hlada na ton bzen. O kac
berje jemu! Sdyz tale rozja w naszej wutrobje kze,
potom stroychnje swoju drohu czehniemy. Wona paz
fajetana lam, hdyz je swedomnje bjes poroka. Duz
prazuimy ho po wchitkade Pawola, jo budymy meli
swedomnje bjes poroka pshed Bohom a pshed nim stejz
mogli jako czi prawi, kotiz dostanu wecznu swoznotcz.
hamjen.

Nashyna pruduje sachodnoscz.

Kijny poczaj ho na wotkad hotuje. Poklednje hlanczne dny,
fiz nalymje wotkadu, spshcznje wotbecarje; hskodnistje werty ja-
duwazy; hleboruy mros wobczahuje pdsone rane, czemna msta
pjdiktawa wjezor. Pshytroda ho swy hwebjeshczij isgat psheta;
wubalcha swoje barby; dawa hebi isczepislowje poplednje plody
bracz, kotrz hychczje jako sbytki bohacz kretcho blida wshje ro-
stachy; pshewostajta kaczju, ischtz cslowiej f jecnje ischczedrowje
raki wsocz jazbi ako japomni. Trawa wjabinje; hwetki wotpadujta;
liscja, kotrz ischtomy lscja a sachtrow debjeche, je wetrov hra.
Pstaczina potz njebjeshami wottal czehnje, hstaba swoje patmoishczja
wopushczujta. Na nemych honach je wjehsele pshesialo, a wyfjanje
wjebelych wotpoczujta. Kraj je hody a hody; kolowotolo lezi
rjane nalezco, w tybzj rospapanacz roseljenje a jahubijene.
Wozj leta ho minu; pshczo pomalisho to zimjenje puzaje, kiz ho
pshcz swet wulwajache. Wjekl hmyerzaje dale bole wotolo hbeje
pshczina, a hstaczanje je wshczudze czjcho kaz pshci kschczju se-
mretczcho.

Taf ho pshed nashimaj woznomaj liczba dnjow dopjelnja.
Jene leto po drugin woznijwa a sacho wotczemna. Wly njeiamozemy
je ani pshczecz, ani podshczichje. Schromadzowacz mozemy jemine
plody po weciu stchju ia czaj njeptobnje hmy; ale jo leta
wotfal hmatajta, jo kdsze je hwojim wotkadom dzel naschego
zjwjenja hodu wosnje: pshczchnwo temu njepomha zane pshczcze,
zana prdzina, zana przja. Kaz liscje nalymnemu wshczore, taf
su nashje dny schubizajenu cshczj pshewostajene; ton nash na-
popledtu wshczeh hodu prjez swotwjeduje.

To njech nash wuczj, hrijedz jahodnosczje hshczizczja a njejachod-
nymi hstlami. Czaj berje nalozcz, mudrocz pntacz, prawije
ishtkowacz pshed Bohom: to nash pobshda nad wotmnenjenje letow;
to troshcznje w jelenju nad njejabdzcjomnje minitofczju; to wozdji
f wecznemu, f njechmjetnemu zjwjenju, ia kotrz smy wchityz po-
wolani pshes Jesom Hryhita. Nash njebjeshi Wshczez nash f temu
pohyljni a spozcz, jo by kdszy bzej nam dobyt byl fa wecznotcz!

W nasnym wotemrewowanju pshytroda mamy paz tez swy
hamjny wshcz pohjanacz; mamy hwoje imajo wobshladowacz
w tym dohym ischczju sachodnych pobodow, kotrz pshed nashimaj
woczomaj woblednja a saidu. Hromadu struzenje, wshcz kopjeno,
hwetka, kotraz wshcz wotrochnje ako mros mori — wshcz f nam
rcsziteje f hlowami hsewjenja. Cslowiej je w hwojim zjwjenju jako
trawa. Wbn kze jako hwetka na polu; hdyz wje na nju jahuje,
dha wona wjazaj njeje, a hwoje nje wjazaj njejmaje." Kaj, junu
tonle czaj tez fa tebe pshizidze, o cslowiejcz! Wotmerenje leta a

dny wotbecarju — f kdszy hobziju, f kdszym duchom ho dzel
twojeho zjwjenja minje — je twy czaj wotbzaj, dha cze mozna
raka saphczimnje a dele do roma isczgnije. Swjastf, w tu hylwitu
czjelo a dshchu hromadudzerzaje, ho rostozorny. Njech je twoja
moz, twoja mladobocz, twoja itrowicz a cshrtwiczoz tal fruta hacz
chze; njech sy ty tez stwaci hchorozje hacz dotal sbozownje pshc-
wintk: je nasha hobzina pshizidze, kiz zaneho pshczepushczjenja njejmaje.
Ze to najna poplednja hobzina na semi.

Njepoboba ho tebi puista, wotemrjeta krajina kolowotolo?
Hlej, wshcz semje budze tez tebe domapstacz. Kaz porocz a lsh
wotmncijataj, taf junu tez hlowo na hlewowoznym jahubomaj two-
jeho erta wotmeni. Kaz jolma wotshjedz swojeho bshja, taf
tez kze w twojiz lshbnytmaj stwacz wshcz wrofnje. Dushca w two-
jim hladje wshczajnje, twoye hlowo fo sandshczit, twy dnyh budze
ho haczicz a wotmclnne w wushprdzijnem wutrobnje. Sznadzi
hshczje ton ako tamny twoyiz bratrow nad twojim ishtom placze,
prjehy hacz f do roma pshczj; ale potom ho wshcho fa tobu
jamhje, a klacz a hnicze saphczimnje w czemnosczj twoje stawy.

Tola hshczeczjan troshcznje f ty tym hlowom Wozim: "Wly
wemy paz, jeli nashca jeništa hshcz rostakana budze, jo wot Boha
nowe twarjenje mamy, dom, kiz f rukomaj njeje isczjniemy, a wecznu
je w njebjeshach." Saczawaj to, ty hby wstajich hacz tuto jahubio-
wanje, ty jemu njeptobshczj: ty hby njechmjetny. Moza, kschcz
je njebjeshje duchi maju, nobshcz ty w hwojim ishtkowoznym. Kraj
hobzije hwetkam honow — wone do czjsta wotemrewaju; w jich
prshczje njebjeshi zana schrticzka weczneje dusche. Trzejci zahabdo
hmyerzaje jich wutrobu, dha na pshczgo wotpadnu. Ty hwoji wshcz
dale wshczesh, hdyz wono tebe dozpeje. Twoye czjelo wotlednje,
a ludjo je do hlytijn roma dele pshczja; tola czjela plachyta,
jamhjnemj kschcz, wshczto nashypnana hmyerzina horta twyju duschu
njeptobushca. Wona duchu dale; wona nad rowom jak njebjeshje
plomjo nadobshczje f hshczdzijne stupa; wona zanu mysl, zabyn
stut na semi njejawotajta, a wotemrja ho w hwojje balotej wshcz-
nje pshed hwojim Bohom a Wozjom. Potom ho wshczite hst-
bjenja dopjelnja; nashzija hwoje zné dzercj; my wshczjmy, ischtz zane
czlowiwe woto wshczadalo, zane wshcz hshczdalo a do zanjeje wshcz
wutroby pshczshcho njeje: to, ischtz Wsh je pshchotowal tym, kotiz
jeho lubuja.

Knjejlowa lubocz wozd nashje wutroby. Njech nash wona
wshczdnje wabi, jcho hwiatu wolu czinic. Pshczto isbzni hu,
kotiz hwoje zjwjenje w Wshj wshcz; kotiz w popshcznotczja a po-
miznotczj pshed nim hbozja. Czajz troshcznje tu hboziju wotclujta,
hdyz jich Wsh wushczehnje. "Sbobzni hu czi morci, kotiz w tym
Knjeju wurru. Haj, ton Duch prajj, jo woni wotpaczija wot
hwojeho dzeta; jich stutj paz bu fa nini." (Szejue. Jana 14, 13.)

K. A. Fiedler.

Wo sazpienju Bszeho hlowa.

(Duchomne woshczewjastki.)

"Ach dzercz, ischtz dzerczecz m bze." Sdyz jo sazpiemo,
dha je hshubjene. To lube hlowo Wozje ja menjja, a tu hnadu,
kotraz ho nam w nim pshczja. Lubi hshczejenje, kupuje, doklez
su wsh pshed durjemi; hrowajcze dom. Kaz dohjo hlanczto hweczj
a macze dobre wjedro; tebjebaje Wozju hnadu a Wozje hlowo,
dolezj tu je. Wozje hlowo a Wozja hnadu je kaz nashj bejshcz,
kiz sacho njeprshizidze, hdyz je juntrczj hpl. Wbn je pola Bzidow
hpl; ale mimo je, woni nek niczo nimaja. Pawol je jon psh-
njesh do Wshczije; nimo je, nek maja tam Turku. Kom je jon
tez msh; nek maja tam banzja. W wny njeptobje hbeji hshczic,
ho budzecz wy jon wecznije mecj. Njebzaj fa sazpiwanje wam jon
njejawotajta. Duz saphczimja a dzercz, ischtz dzerczecz m bze;
lénje ruki maja hcz lita. Ach, moja wutroba pshca, hdyz wozpom

nju, tak jara ho Bože słowo sąpizwa. „Dokleż ty njechasz w świecie, chodźcie, Bóg tón Kniez światła precz wojsnje a tebie jaslepi. Wo je nasz kraj lepšij dźińi druge kraje? Wóh tebi njepravdu njezdini, dokleż ty tak hrośnie Wože słowo sąpizwaš a je swojimi pohanskim žiwjenjom jo pšehed zlyhm światom k hanbiwe činišij. Šak ho dšatujesć, hdyž čji sčto tolet dari! Sdyž Wóh dawno předowacć swoje słowo a zple njechjele kralestwo postkizuje, dha ho tak mačo namataja, kiž ho teho wješela a do njeho pšchijecć hebi žabaja. Njebyrbjato ho Wóhu jumu wošbudžecć, dšje tajti postad ja tobu nohycć? Šak rucze pšefelamowšč ty, hdyž ho tebi drusy nježakujaja ja twoje dobroty. Wóh njeboštawa sa mdu niz jenož dšat, ale wošje teho tež hišćje wulki nježak; njebyrbjato teho dla pšefestacć, swoju hnadu dale ja tobu nohycć? Ja ho podžiwam nab Wozej sežeritmošće. Ach, sapšćimij ju, kaž doško Wóh hišćje tebi swoju hnadu ruku postkizuje; sčto wě, tak doško? Džerz tola, sčtož džeržecć móže. Džeržecć lubi hišćečzenjo, je swojei hdu a nješefelitarice šdychowacć: „Šderž, Knieže, swoje słowo nam (šerl. 161.).“ Džeržecć je swojimai rutomaj, a dokonajeće stutki, kiž hebi Wóh žaba we swojim słowje. A čjemu pomba pućnik, hdyž na njón nješefelujesć? A čjemu žweža, hdyž dšćeš w čžimnošćej wolatć? Ach, Knieže, sčto hmy my šhude wačći, hdyž twoje słowo njebychmy měi? Wěje, hdyž ho njebychmy narodžili, hačć hdyž bychmy twoje słowo šhubili. Sčto dha moško naš trošćtomacć, popšćimicć, rošpšćecć, šbóžnyh čžimicć, hdyž twoje słowo jo nječžim? Ach, Knieže, nje-wjmi w hnewjje wot naš postad swojeje hnady. Daj nam widža-zej wočći, kšćhčazaje wulšij Želom Kšćyta dia.

Z. J.

Džerz śwěru Kšćyta mjena ho.

(S. Džer.)

Džerz śwěru Kšćyta mjena ho
Pšehed wošefelšcho a strošćimijšcho;
Sdyž wšćhito druhe šahijne,
To — do wěčžnošće woštanje.

We Kšćyta mjenje modl ho,
We nim mašć pomož, sčiti a wšćo;
Sdyž jeho w nuhy jawolatć,
Dha dobru čžet tež namatašć.

Pšehed Kšćyta mjeno wěšće by
Wot wšćeho bodja swoobodny;
Sly nješćečćel je njemóžny,
Sdyž jeho mjeno čžefćešćij ty.

Na Kšćyta mjeno hšćečćan tu
Šso šapjera kaž na škalu,
A jeho šhwali, pošćežnje
Tež šóžny čžah tak wutrobnje.

Pšehel. Z. J.

M a r j a.

(Wšćegna šlawina.)

(Postkacžowanje.)

Šandrij běšće, kaž hmy w poškćbnim čžihle powjedati, k Mariji, ho nad jich wošwječženjom nješćele pšehed nješćhćitajne hry wošćežowazaj, prajiti: „Ty wšćat tu byčć njetrešćatć, dži tola k mojej macerzi, i tej možetaj w hromabže šćwadacć.“

„D Tvojaja wšćoha macerčaja, šnapšćečćiwij Marija.

Štět bu i wulkej haru pšehowolana. „My žani hwoječćij

nješćaw“, wolatšće Kšćyčaja, „my čžemy jako dobri młodžij hólžy žiwiti byčć.“

„Dobrych młodbyh hólžow ja tež šnaju“, wša Marija rucze šašo słowu, „čji ho pał šinaj šadžerčujaja, a woni budžiću ja hašćbu měi, i hólžajami wošćhadžecć, kiž šašće hebi lubićć dawaju.“

— „A, postkacžajeće tola na tu!“ wolatšće Šašća hněwano.

W tym wošćomilju štupi młoby hólž šady Marije a čžinjelšće, jako by ju wošćečćečć čžył. Čži drusy jeho pšehed šnamjenja wabjachu, ale wón ho tola nješćerzi. Duž Šandrij rucze pšćhćitupi, položi ruku Mariji wošćo šćhaje a ju wošćofšća. Wošćofšćitowne hmyčće wošćhwečćej jemu pšćhupad drušćij, Marija ho špěšćhje wobročćej, wošćomil ho dopomni, a pšćita palešćja a ho na jeho lizu.

„Wóh Čži wodaj“, praji Marija a i hněwom jej byšty we wočžomaj šćežaju: „to be nješćolawo šćhuta.“

„To je wěčno“, prajelšće Mičal rošćhnewam, „hašćub ho, Šandrijo!“

„D Ty by hubejšćij hačć wonšćadacć“, postkacžowatšće Marija, „a budžićje tajtu dobru macerć njemel, wěruju, dyrčjal šhubijeny byčć.“

„Sčto, hmy dha tak nješćečćomny? Kšće šće stutki dha hmy čžim?“ prajelšće ho Šandrij, swoje hašćbowanje potajo; hwojeho nješćutka be jemu hižo žel, njechajeć pał to widžecć dačć.

„Ty by hjesčóžny pachol“, šnapšćečćiwij Marija, „Ty Wože słowo a šašnje wonječćečćijšć, haj Ty šam swoju macć pšehed hjesčóžnyjni čšćewjelami wužněšćečć.“

„To tak šć měnjene nješć“, rjekny Šandrij. — Wón be wuprajenje wo swojeje macerzi hižo dawno ho tak, a jeho čžerelšće, ho šašo čžilšeho šmyčć. Marijine šćhastje předowanje rěšafće jemu do čželćelakomnje wutrobny. A nječžinjelšće jemu njepravmo? Nješće wón woprawdože poškćbnim čžah huro pšćečćiwio Kšćyčij postampł a Mariju na něšćotryh měšćinach šarečžowal, tež dobru rjad džeržal tak berje w zrytwi na lubi, kaž tež pšćij šćidženjadć młobeho luda?

Nunje čžyšćje swoje šastitowanje šapćečć, jako Kšćyčaja hmejo šćilćečću wopšćimny, ju wošćofšća a rjekny: „Šćečće, to je rošćomne hólžco, to teško woneho wo tajte mólćešćofćej nječžini.“

To Šandrija tola njemalo do wutrobny šć. Šćilćhjeta plačćelšće pšehed šćewtom jako jeho luda a wón tež wěšće lubo měi, ale jejne wlašćnje i Kšćyčšću be berje pšćnył. Šo šašćim tež wot teho bota hněwam, praji našće: „Njemelć, šo mam mjenje čćelšće w čćelšće hačć Tvojij dobri młodžij hólžy, i hraczu a k žortowanju dam hebi šóše hólžy hižo lubićć, teho dla pał je tola šapizwam a hracć hebi wěšće žanu wot ničć njebudu.“

Šu, tak tešćom wošćel šćahny! Šašća, kiž be myšćila, hdyž hebi jeje beate šćilćečću bjerje, wošnje hebi wona hnadž Šandrija, da něšć swojeje džebotaj hubej hćež a nawola njemalo na šašćeho šćadławeho šćadlu, a wón šašo džerželšće w swojim hněwje na šćilćhjetu wšćitkim nješćamnyhm hólžam šćylne šćhastanšće předowanje. Marija poškćhacćje je šćobžowanjom. Wón wjele wjazaj wupaj, hačć budžićje ho wona hdy wazćila, a pšćežeo hněwitičćij wón bywajšće a ho zple do nahšćelšće šćečćej.

„Sdyž Ty tak wo naš myšćijšć“, bešće Šašća pšćij šćozu prajila, „dha wšćat trjeba nimašć, wjaz i nami hracć.“

„Čji“, šnapšćečćiwij wón šašć, „budžić ho teho jenož dawno wošćajiti! Wašće towačćitwo mje šćewěno poškćhćito njeje, pšćečćož i wšćelkami byrbćijšć wušč.“ — Šandrij jom wěnošćečćečćečće, wón be wopacžnošćej swojeje žiwjenja dawno šćomal, haj wón bešće hebi hižo i hrucžom pšćehed wočćij šćajit, kał bórny budže k swojeje macerzi prajicć: „Ty mašć prawu, ja čžhu ho poškćhćečć.“ Prawa hódžitaja jenož hišćečće pšćhćijaja nješće, a jeho trošćit be tež, šo tola hišćečće runje žanu šćóžć wošćečćot nješće. Marijine šćowa

jo je hórtych hacz wonghlada, bédnu jeho taf franike, a jemu b' taf lofho, fo wótyelche ho p'fchod n'cy taf wulprawniczy a tu p'fchode wótyitfm h'wóetom wobghwóedzycz, jo je Marijine dohadobajfne a czelme wafchujne to prawe.

Wótyez Michal, kiz b'elche h'oje w'chém'i najm'erniſzy, wſa n'efk p'lowo: „M'efk n'ych h'my ras r'wionie; ſhdzy tola jich telko m'jes nami je, kiz wo taf d'ziwje fathadbenje n'jerobza, c'zeho dla d'ha f' tym ſapocz'ianym? Ale Ty, Maria”, wobtroczy ho f' tej, „h'y d'zenja na w'chém' wina; budzielche-li Ty nafz p'fcheczeln'iwje powitala, budzielchymy ho tud Tebi f' ſpobobanju fad'zerczeli a staro w'ezy hafke n'jepozczeli.“

„Za Waf n'iz p'fcheczeln'iwje powitala?“ prafczelche ho Maria fe ſpobowianjom.

„To b' tola ſjawijne, c'zeho dla d'ha je H'iziczka p'lafata?“ ſnapſchecz'iwu Michal, „dofelz h'y ju wufgowarica, fo je nafz p'fchecz'propſta.“

„M', to w'erno n'ije“, praji Maria m'ernje, „H'iziczka je dla n'ezeho drug'ehó p'lafata.“ — Wona pohlada p'chdi t'ych p'lowacy f' j'ejnymaj jafnymaj wócz'fomaj taf k'rucze na ſk'ryſch'u, to tón naitrójany f' j'eni pohlada, a w'chizny, kiz to widz'achy, h'ebi tez h'mydom myſlachy, fo n'ezcho drug'e ja tym tez'elche. — „Pr'aj w'ernofelz, H'iziczka, h'my C'zi d'zenja j'ene n'jedobre p'lowóczy pr'ajta.“

„M', — ſnapſchecz'iwu tale a b'elche p'chdi tym jako ſhuda h'y d'ziwiza f' napohlabanju.“

„Za h'my ho w'jele w'jazy w'jelch'ela“, r'ez'elche Maria dale, „fo d'zenja p'chid'z'elche; ja myſlach, to h'nadz n'etot'ych p'fchecz'elow m'jes Wami namafam, a wono ho h'nadz taf ſczini, fo w'jazy taf h'ana h'edzecz' n'et'et'ebam!“

Wona to f' ſch'ep'etazym b'loſom prajelche. Gandrijey bu c'z'ezto na wutrobie, to b' w'obohemu holczu j'afho taf n'jeprawdu cz'mil, a taf n'etotremu h'mujelche wutrobie, to Maria, kiz p'ch'ezto taf h'ordze cz'mujelche, jim jow nap'fchecz'iwu p'chid'z'je a jim naj'p'riedy dobre p'lowo da.

„To d'yrch'achny p'riedy w'jedzecz', ſnapſchecz'iwu Michal w'jeſety, „wot n'et' na nafzej b'jedadze w'elczje w'chizito taf p'óndze, fo wózelch' Ty p'chitowana w'ofacz.“

ſk'ryſcha n'jep'itny; wón b' na H'iziczky ſpóinał, fo m'elch'ete to ſch'rótwonanje p'chdi w'ofnje h'owu p'chizcz'u a n'jemódelche, to h'izich'ezje taf prawje w'obſch'ijecz'. W'chém' f' p'chid'z'ianuju h'udny ho f' h'raczu, kot'rez' b'elche Maria, wón w'elch'et'ch'ó d'z'ela napominana, j'anjelcho. — Szcho drje Gandrij ſapocz'ijne? wón b' h'ebi w'elch'et'ch' f' n'jep'fchecz'elam ſcz'mil; Michal a c'zi d'obroſym'p'licu h'niw'achy ho na to ſch'owenje, a c'zi drusy b'édnu j'emu j'eho wótre p'édrowanje ja ſto w'afci. Naj'radſcho budzielchym w'chizny widz'eli, h'bdzy budzielch'ete w'ofelch'; wón paf w'ofca a h'rajelche h'obu.

Maria ho h'romadu ſebra, n'efk d'yrb'elche ſk'adn'ez'ch' w'uzicz' a h'ebi w'jaz p'fchecz'elow d'obych'. W'ona p'ofata ho w'jelch'ela a w'ufata h'ru: kózy d'yrb'elche h'ebi w'ufitowme m'jeno w'ufwolicz'. Wotom wona ſapocz'ja: Za lubuju ſ'jalku. S'jalka prajelche: Za lubuju — Szcho d'ha? prafczelche ho Maria. M'óžu, wotmowlwi j'aw'ata. ſh'watnie d'yrb'elche t'óza prajicz': Za lubuju — a ſ'jalka ho prafczelche: Szcho d'ha? Taf d'yrb'elche p'raichenje a wotmowlmjenje p'fch'ejnje w'ofelo h'ez', a ſch'óty n'jed'eb'owajche, a r'uzje w'ufitowme m'jeno n'jew'jedz'elche, d'yrb'elche c'z'aju dacz'. To b' tez' h'ra, kot'ruz' b'ed'ch'aj nan a macz' h'rajot' a b' radolcz'ef' dofelz' p'ónda; p'ch'etoz' p'chdi w'ulſim h'w'at'ianuju p'obaczu ho taf n'etot'e j'afch'matan'ja a c'z'ajow ho w'jele nah'romadz'i. P'chdi w'udz'elowanuju c'z'ajow w'ofca w'chizito, ſch'óty w'ofho p'ofort' dacz', ſ'balcne. Marcja a jeje p'fchecz'eln'izy w'udz'elowanuju c'z'ajow, a p'ofch'izany, ſch'óty m'elch'ete k'ózy cz'micz', tez' h'achlam d'zew'ez'cz'oru c'z'elcz' w'op'ofatacz', abo ſ'i k'rócz' w'ofacz' tez' w'ofob, abo na ſch'erotim kamjenju ſtacz'. Zato j'ena wot Marijnych p'fchecz'eln'izow na ſch'erotim kamjenju ſtejelche a prajelche:

Samotlwny redaktor: J. GóLÉ. Szoburebator: K. A. Piedlef. Cz'iz'cz'et' a nafk'adni: M. Smolef.

„Za ſteju na ſch'erotim kamjenju, ſch'óty m'je lubo ma, m'je wot'w'jedze ſej do domu“, ſtany Gandrij a ju wotw'jedze. Zato paf d'yrb'elche wón te h'ame p'lowa w'olp'etowacz', n'ch'ebny ho w'ch'ót'om po n'jeho. H'anz'a a jeje wotafch'ez'cho ho ſch'ach'otachy. Duż' Marja p'oflany a p'oda jemu ruku, tez' b' w'afch'nje p'ónda, — n'é, H'anz'a n'jed'yrb'elche p'rawo m'ez', ale wona b' ho p'óbla ſocz'et'w'ojen'ida.

W tym wotomiku w Gandriju d'ziwne h'ibanje nafca. „Ty ſaw'et'no tu holzu n'jed'ib'izich', n'é ty ju f' z'p'el' d'ufchu lubujelch', taf j'ara hacz' ho tez' p'fchecz'iwu temu ſ'p'ecz'ujelch', prajelche f' h'ebi, „a wona te ma prawo, fo h'y h'ubjelch'ij hacz' ho ſ'ofacz', taf j'ara hacz' ho teho tez' w'ofaracz'“. — W'óbn b' wot n'et'a z'p'ly w'ezcz'or c'z'ich'i a n'izót'om ho nad tym n'jed'ib'iwofche. Zato Marij dobru n'óz prajelche, h'ladalche p'ok'ulm'urjenje p'fch'ed ho. Maria myſelche, wón ho c'zi h'obi teje p'litny dla a fo h'y j'eho ſ'jawenje nafgowarica, a jeje h'w'ed'owuje ju prafczelche, hacz' tola n'ije nafca h'yla.

(P'chid'chodnje d'ate.)

Podjanski a Lutherſki.

Podjanski m'ez'ch'aj trzejci junu lutherſkeho duch'owneho a w'owaj r'oz'ez'cz'owalch'aj ho wo h'wojej w'erie. Podjanski h'w'alelche h'owuju z'yrzej a b'jelche nap'ofelcz': „W'afcha z'yrzej n'ima j'adny p'ch'ich'od, f' tej je Mateja na p'ofel'b'om.“ Ewangelic'ny to wotmowlwi: „H'aj, to je w'erno, p'ch'etoz' tam ſteji p'igane: H'aj, ja h'my pola wafz w'ich'itke dny hacz' do ſ'k'ónczen'ja h'w'eta. Steji paf taf f' nafzej z'yrk'uju, m'ój h'uzje, fo je Kr'ez'ez' Z'eluz' f' nami w'afch'ite dny, d'ha nam n'ib'z'je j'ana n'ufa n'jed'ubz'“. Z. J.

Wſchelake f' bliſka a f' daloka.

Wólb'y do ſaf'ſkeho ſejma hu ſ'k'óncz'ene. P'ſch'ed'mjenje w'elch'elach' ſ'ironow w'óbla p'ch'iz'elch'a n'ije. W'e w'ofcz'ejhu w'ofelo W'ud'z'elch'ina, h'bdz'ez' m'elch'ete ho na m'efto d'otalnoje ſap'ócz'kana, h'rijela Sz'moty, nowy w'ufwolicz', je ho wot Sz'erbow p'oflany ſ'ines S'oba-Cz'orn'owſki w'ufwolicz'. P'chdi h'amym by ho w' Z'w'ikawſkim w'ofcz'ejhu j'edny ſoz'jal'demokrata w'ufwolicz', h'bdzy m'elch'ete konferen'c'ijny fand'abata 50 a j'eho ſoz'jal'demokrat'ic'ki p'fchecz'iwuſil 50 b'elch'om. Nowy ſejm ho w' nowemb'rie w' Draž'džanach ſ'eid'ze. Naj'w'azniſch'ie budz'e w'uradbenje wo p'ch'ed'm'ienju w'ólb'neho ſ'ofonaja, kot'ruz' je taf w'jele h'órt'ofcz'je w' lubu ſ'ub'izil. Duż' p'ſch'ejemy, fo by ho ſ'af'ſtupjerjam luda p'oradz'ilo, k'epſch'i w'ólb'ny ſ'afon, kot'ruz' lud ſ'p'ok'oji, p'oflajicz'.

— Do P'ſch'owju p'chid'z'je ja w'ucz'erja f. ſch'iz'jan, kiz b'elche d'otal f' w'ucz'erjom w'ofch'ez'ach'.

— Starſch'i hu drje w' ſ'tarofcz'ij byſi, h'bdzy hu p'ſch'aw'ofch'ij wo ſ'ejud'owanjanju w'ofajow w' p'ofel'b'om c'z'aju h'owojim h'ynam p'ſch'ed' k'rótfim do w'ofajow c'z'ah'nycz' d'afi. ſ' j'ich' ſ'uc'nowanuju móže ho prajicz', fo je w'ojelch'a w'ſch'ed'nycz'ez' je w'elch'ej k'rut'ofcz'ju ſ'at'cz'iz'ilo, fo ho tajſe h'rubolcz'je w'jazy ſ'tacz' n'jemóza. To je ho tez' p'chdi ſ'af'ſtupjenju now'ych r'ek'rutow na ſ'jawne d'ata.

K rozpominanju.

P'fi w'sém, ſtoz' činis, wopomú kóna, dha n'jed'ubz'ez' n'iecho z'elcho činic.

* * *

Tez' nazyma ma swoje k'w'etki.

* * *

Modlitwa je duſine d'ychanje.

ſluc'iz'it ja ſ'acz'an'fo-h'erb'ſche piſ'mo: (z p, f, s, = h, s = ch, e = z, e = c, e = c, f = fch (p p a k), l, ſ, ſch (p o f), zub, ſyn, ſat, eworn, čerſi, črij, j'p'rah, k'rud, čri, t'ro, t'raſc.

Šep-li špíval,
Pítuje džíval,
Strovdja čje
Štoojbnu fatot,
A mój švíjatol
Strodny je.

Sa hlav šróžan
Napoč móžny
Lubofč ma;
Bóh val švíčny
Píšes špat méžny
Čjeršivofč ba.



Nječ ty špíval,
Štoevnje džítáč
Píščne dnj;
Džen val švíjat,
Dúdí dat,
Borpečči ty.

S nješej mana
Nječ čí šmana
Šivnoč je;
Šiva voda,
Níž Bóh poda,
Wofčšev čje!

F.

Šerbske njedželske lapjeno.

Wudawa bo lóžbu šobotu w Smolerjež knižičičežetini w Wudžichinje a je tam sa šchwórtktnu pšehoplatu 40 np. doštač.

22. njedžela po šwj. Crošijn.

Jap. št. 24, 24.—27.

Bawol pšehed Felixom šteji. Zapošchtol Želubowu pšehed šastupjerjom pohaničeho Roma. Žid šteji hinal napšehčejimo ewangelizjej hačj pohan. Wón boji a čjelčej Bóha. Wón wojuje, hduž tež s wopacžnym šahorčijom ja štaru wěru. Bohanej je nabožina a čjijte waščinje něšto žufe abo tola s najmjenička njewožna wěž. Wón drie ho na wokoim štóži, ale k wobrocenju njedóndže. Tajšete šiwtošče durbimy wo hładadž. Tež wot nje-pšehčezela mážemy wutwěz.

Čsi prawidła sa našče štejnisčezjo k Wožemu hłowu.

1. Njewotšoreč jo hlyšček!
2. Nješabudž jo na šo naložec!
3. Nječomž ho po nim šwoje žiwjenje šložič!

1. Ščt. 24., 25. „Ja hwiile nimam; jutije, jutije, jeno niž dženal!“ To bu prajenja, s kotrujčj wotštorčujemy, ščtož ho nam nješpoboda, s wjetička kže město wěrnofče; ja njecham. Kač husto tajše šlowa! Něchtó šebi něšto wot naš wupročj. To je nam pšče wjele, to šebi wopory žada. To je tola jednoričko, wo mantla pščitruč, kaž njebuchmy hwiile měli. To šo šba čłowjek wilm byč. A tola je šama kža. A něto pšči šiwčhenju Wožeho šlowa. Na čłowjekow durbičič ščončanje hlyščeje poščuđadž, dolež mošli šchwóžj. Ale wo Wofy šebi jich wjele myšli: tón nam ničjo pomhač a ničjo ščtožičej njemžje a w tyžazoryč wašnujadž šewi šo Felixow

šlowo: Pšči špodobnym čžahu: To šlyščišš šamolwjenje wullteje wječerje: Ja durbiju na polo, ja durbiju do měta, ja durbiju dželáč, jenož ke miči ja nješdurbiju, dokelž šimontome nušowanje ani šnutškowme nječđeri. Ale pšči špodobnišchim čžahu, k fermuši abo šwiate dnj, dža čžu pščišič. Ščto my k temu prajimy? My mamy šnano wjažy wobštaráč hačj našči wótzojo. Ale hduž ho škutnje prajčelš: Nimalož wopravdže hwiile? Njemóže šo to wobštaranje na pónžetlu wotštorčičej? Njeje tuoje prajenje njeměrnofče a ty ho njehač!

Ale čžeho dia dža durbimy s žyła Wože šlowo hlyšček? Š wřenja, dokelž je Bóh šam prajil: „Ščelčej dnjow durbičič dželáč a šebimy džej je džej teho šnjeja, tuojeho Bóha,“ dokelž našč Šbóžnik praji: „Šbóžni šu, tiž Wože šlowo hlyšča a te šame wobarnuja.“ Dale val njeje nam to trjeba, dokelž je Wože šlowo wěrnofč, dokelž je našchim nobam šwěža, naščeje wutroby trošát a nam rukuje ja našču šbóžnofč. Žene je nuše! Š temu durbič šajnje hwiile byč. Njež je tón špodobny čžah, něž je tón džej teho šloja. Dženka, hduž wy mój hlyš hlyščičje, njestwjerđžeje šwoju wutrobu!

2. Dale val nješabudž jo na šo naložic. To Felix nječijnješče. To běiče předowanje ša njeho wo prawdočej pšehed njepřawym a wo wóžejšiwofčj pšehed njepřezčijowym, wo šudženju pšehed tym, kotruž njeby ani na šemi ani na njebu pšehed nim wobštaráč mošli. Wón pytny, šo to na njeho dže a šo štóži: „Ty šy tón muž. W tym móželš s pšičkšadom byč. Předowanje tu k temu je, šo by lóžbu s njeho něšto na šebje počahnył. Ty durbičič

ho trjehentj čujč. Ale to hebi hšedšcijan myšli: To dje na teho abo tamneho. Ne, na ho jo nalozj a hdy by ho nastržičij dyrbjal. To je prenja trocej t polšepščenj.

Pawol rěči wo prawdošćej. Šemj my prawi me witowanju a wobšhadže bje wičeho blezka? Šak steji t prawdošćju pšched Bohom? Wón rěči wo pžćiznowšćej. Šak někotry dyrbjal ho nastržičij taj Felix. Wón preduje wo šubzenju. To dyrbi kždy na ho woczahnyč. Nojom a šwedomnje a šwiate pišmo nam praja, jo wone na naš čzaka. Njedyrbjeli poštahacj, tak možemy pšichodnemu hñemej čzahnycj.

Ale Pawol njerčezelje jenož wo wofucze, ale tež wo wěrje do Štrjstuka. Tak tež predarjo, a tole předwomje hñemčj tež na ho nalozičj. Hdyž my rěčimy wo šubzenym hñmu, hñe tež hředna duška wobacža ho nadžecj, hdyž rozkata ho wróci. Hdyž rěčimy wo šubzenju mtoženzja w Wainje, dyrba tež na hñmerezj šrudne wutrobj mjes nami trochtowane byč. Hdyž rěčimy wo tym, kž njecha, so by jedyn šubjeny byt, niz jenož wo šubzenju, ale tež wo wěćnym žiwjenju, možejš ho nadžecj: Šchtož do njeho wěri, nišdy njewumrje. Najprjedy pokuta, potom wěra, najprjedy šatoň, potom ewangelijon. Ša woboje rěta: Ty by tón muj.

3. Njelomdž ho hwoje žiwjenje wo tym ložičj. To Felix nječinjelje. Wón čzajšče něšto wo nowej wěrje hšyščeč, ale tola žaneje potuty čimicj. Pawol rěčelje wo prawdošćej a Felix nadželje ho njepraweho pšchekalanja t pjenjelami. Tak čzini jich dženša hšičke najwjažy. Mało jich hšyšči, mjenje jo na ho nalozuje, najmjenje ho jich wo nim hñani wo žiwjenju. Felix mějelše ho hñani ša hódneho muža: jeno někotre štabošče njemóželše wofstajičj. A to runje Pawol porokowalče. Tak wjele: Wščitko, jenož to niz, jenož to šwuczenje, tónle hředj njemóžy wofstajičj. Runje na hwoje wofšebite štabošče dyrbjaš hładač.

Dwe lěče mějelše Felix štaboščej Pawola hšyščeč, mějelše štaboščej wo wobrocžičj. Wón ju njewužiwalče. Felix wo herbštu „Ibožowny“ běče njebžowomj. Ty majš hšičke hšiwile, potom budželšj wopradowže jedyn Felix, Ibožowny. Šaj, Ibožni šu, kž Bože hłowo hšyška a to šamo wobarnuja a pščinješu plody w šezepriwofšej. Šamjen.

Druhi wšhak to njesamože.

Wónđana stejad na wšhofej horje hoberičij horow, na plóдне šchlešfite a čzěfite krajiny hładojo. Hdyž stejad, bčh wobdaty wot wšhofičij našladnyš hławo, pod mojimaj hñomaj bč štršajna hšibitna. Šchšćzka, na lotrejž ho je hwojim wšwjetjom namafach, bč jara wuška, a bčhe mi, jato by widoň, kž t wulke mozu wofoto naju wušelje, jow loško čłowješka přecj dunycj mošk do štalneje hšubimy, a džeržach ho teho dla šamjetneho hšyžja, kž mějelše šnamjo hšyžžowaneho. Na žyštm pučzu přjedy bčhu šnamjenja podobnjšij šwjetajš. Zato Wožu martu na tutym najštršajnišim měčeje wuškłach, wopradowšach ho hwojeje pobjanšefo pšchewošerja: „Čeho dla drje steji tu knjes Štrjstujš ham, a niz jedyn t tyč šwjetajš, tak tam delšach?“ Šprawnu hofat pohłaba na mnje, a šhwilu hebi pšchemjšiwijšewo wotmołwi potom, na šchžj nutnje hładojo: „Šaj, luby nježe, čzi tamni to njesamóža. Tuto mějto je žašofnje štrachne; njeby tudy knjes Šelš ham wachowal, dža bčhu ho jich jenož mało Ibožownje dom wćezčej mošk.“ Wlaz mějelše prawje, wščitajš druhy nježu možni dočej,

hdyž ho tež w romškej žyrhwi „šwoječji“ njenuja. Ale jenož najš Šbđžnik čłowješka šamože je wičehčj štrachofčow šbožownje Iwuwjelč. Teho dla čzemy kždy čzajš jeho hameho pšched woczomaj mčž. Druhi wšhak njesamože pomhacj.

3. 3.

Spokojnošć.

Šemj spokojny, duž njerobžu
Wo šuka, pjenješ!
Da Wšh mi jeno štrawotu,
Šemj wulky šbožowny
A špěwam j dušku džakownej
Šwój ščeluščj rano, wječor šej.

Tak někotry ma wičeho dočej,
Ma dom, dwór, pjenješ,
A tola žnje wobužnošć,
Njej šwěta štrawomj;
Čim wjažy ma, čim wjažy čže,
Dreňk nješja štrěžy njeměna.

Dot hšubjenitwa hñet njenuja,
A tola rjany je:
Tu rabočej lěčje hšeměna
Ša tóže žiwjenje;
Tež pšacj a wacža, mrowicžka
Rad hwojim hñomj rabočej ma.

Duž Bohu hwoječu šhwalenje
Še šwjetym borjenjom
A pomjhu: Wšh šchčedriwje
Tu měni t čłowještwom!
Tak mčž čzu džaknu wutrobu
A hšwalicž Wožu došrotu!

F.

M a r j a.

(Wježna šlawina.)
(Šokracžowanje.)

Zato Šandrij domoj pščinžje, namofa hwoju macerj hamu, uan bč hšičke w forczimje. Wšona knižka t ruki položi a šdalske ho, jato budžičke platak. Šandrij hñny ho čzicho t njej a rošpřoščeny wia knižku do ruki. „Macerj“, prajelče potom, „jelč čzeče ho lehanj, dža ja nana dočakam a jcho nutš puščju.“ — Macerj prajelče dobru nóz a ho lehanj.

Zato hšičke Šandrij ham, pohłaba do knižki; wón počza čzitač, bu wot čětanja tak žyle joatny, jo hwoje hamhñe myšle šapomni a jenož na to myšlelče, ščtož bč čital. Wš jemu talc kniha jcho wot lušeho Woha nřk podata? Wěčje, bčhe džje jcho šamžna šlawina; jcho pšafaza macerj bč t macerj, džj jow telko šyflow pšcheliwalče. Knižka, wo forczjž bč jcho macerj džemj wječor čzital, bč šlawina wo Moniž, wo macerji šwjeteho Augustina. Augustin bč bohaty, žiwjenjajwešče mtožejš, kž njepoščudajče na napomnanje hwojeje pobožneje macerje: wón štorčjž ho j mozu do hšwětnyč lošctow, do žoknow hředh; wona widželče jcho w dušku hžjo wo hředče tepjencho, ale njewušta je hwojimi prošřamami t Wobu wo wutorženije jeničješho lubowaneho hñna; jaje hšwěna macerjina lubočej njemětelče žaneho mčra, doniž tón knjes ho hñadnje t njej njemotročaji a wutrobu šubjeného džěčej njepobny a t tym wobočej macerji jašo dari.

Šandrij bč knižku hčz do kónja čzital; šyly wotjadny ho

jemu po mjestovocu na stynjeney rusy. „Maczet, luba maczet,“ dychowawaje mjeleco: „Wy dyrbycje tež jako džečo mječ.“

Zeho czejryšče f raše tozu; macz dyrbyšče hižo dawno ipacz, wón dzyšče jenož ras jeje blide mjestowco widžec. Mjeleco šezhamy jamejša na bot; wona ležešče je jandželenymaj woczomaj a mječyše ruzy stynjeney, tola njemječyše žrudny napohlad, šošče so, jo mječyše lubosny šón. Tak tež bē, jara derje bēšče widžala, jo bēšče wón pščezo dale a dale w hlyžy čytał, a jeje modlitwa bē jehy čytanje pšchemobžaka. Nēt f jandželenymaj woczomaj czejryšče a widžyšče hibajja jehy wutrobjo, hēš hlyžy wola jej wješe: „Eo muu budže hynat.“ Wona pať tež, woczj wotamfnywšy, to widžyše na jehy woblicžy pišane, wja jehy rufu, pščitčičy ju f hubej a wón prajšečo mjeleco: „Macze, budž trošctwa, wščitko budže hynat.“

W tym šamym cžahu bēšcyť tež Marja a Šilžička hamej; Marja njemōšyše na dalšče wotštorowacz, f tej hožny iprawnyje porēcžec. Šizom dawno bē škladnošec f temu pytala, tola ženje pravu pščitčynu njemēla, jej tu wēž taf do woczom prajčec. „Šilžička“, jopocža nēt Marja, „praj ras, hōže jenož ty won myšlyš f škyšču?“ — Šilžička pštalaje, — „Pomyšl hebi, taf je šwojcy maczeru a je šwojcy botu šahabž“, prajšečo Marja dale, „wón f Zobu proščka hynat šahabžec njebudže; wón je bješbōžny člowjet.“

„Sa tež hebi jehy bracz njecham“, inapščečyni Šilžička. Marja je špodžwanjom na nju pohlada. „Ty hej jehy bracz njechajš? Taf Ty pať džemša nješy rēcžata, a škyščyca dyrbi wēšče myšlyš, jo dzyšč hebi jehy bracz.“

„Šaj, dotečj mi pščezo taf štrach čyni: hdyž jehy njewojmu, dže naju wobeju šfōzowacz“, štonašče Šilžička. Marja nēt wjedžyšče, na čym bēšče a mōžešče hebi wščitko myšlyš. Šilžička bē f lošty myšly šo f škyšču šafomata, a nēt by jej štyšna. Wona njebē ženje hynat myšlyca, hačž so budže ōurowa na Wētnarjec dworje, njebē pať wopomniča, taf šo f temu jeje čynjenje f škyšču hōžyšče, a nēt budžyšče rad wot njehy wotšfōžyca, tola tōn bē pščekpanu došč. Ale pščekpanošč njedōžaha a maczerne žohuwowanje a druhe wobožne modlitny šu mōžnyšče hačž čertowa lešnošč; Šilžyčeta dyrbi byč wumōžena, hlyščeje w pravym cžahu.

Na druhe ranje džyšče Marja f Wētnarjec cječje, f nej wo Šilžičžy radu škladowacz. Wēšče rjany džē, šlōncžto jašne na bēdyh hēšach ležešče a czejwōžny fur kudžerješče jo f mōdremu njebju. Wētnarjec dwōr bē šōž wšy, wulki gat ležešče pšchōd nara, a male hōrtci, f wšychnjemi wobšadžene, wōdbowacu na jenny botu hat. Wētnarjec čyeta tu dušjenje byhli, pomyšli hebi Marja, f jeje wōlna bē taf lubosny wuhlad, wšychnjone ščtony f czejfimi bēčny hōžšfami šu šfow f napohladaniju, nato bychu čyčē; taf rjenje byhli jow tola w naležcy byčj! Tola nimo rjaneho wuhlada a nimo nahladneho dwōra njeje wona šfōžowna, jednota a mēr w domje njeje, — ale jednota a mēr je tola w jeje wutrobje, pščitajaj potroščtowoj, wona nima dječ wjele wješela wōfōto šo, ale wona na wješele we wutrobje, pšchetož:

Derje je temu, šyž mōže prajčec:

Mi pomha tōn Wšh Šatuba,

Hdyž mōže nabžynu na njehy štajicž

A špūščyca šo na Šešuba.

Šchitž tajšot! Šnječa pomaha,

Tōn dobru radu namoza,

Šaleluja, šaleluja.

A teho šnječa ty tež pščezo f pomozy šmējšč, pomyšli Marja dale, a faž jo čyť tež pōndže, we wutrobje tola budžyšč šbōžna a wješela, tnojwa wutroba budže wščaj pščezo šylnišča a troščitnišča w šwojey wērye.

Šato Marja pščeš dwōr džyšče, bē Šandrij w brōžni a mjetašče mōžšam šwoy na huno, wón šo pšči licženju šamoli a čyť mužoj dyrbjadu jehy bašle šaš na pravu cžēt pščinječ. Wona f swojey maczeri dže a budže cže wotšfōrčec, myšlešče hebi wón; budžyšče jo dobra škladnošč pošajala, mošt jej dobre šlowo dač, ale nēt taf nutš hlyž šo čyť tola njecha.

Wētnarjowa bē tež Marju widžala pščeš dwōr pščitčy a hebi myšlyca: wona pščitidže twōjeho Šandrija wotšfōrčec; pšchetož tež wona bē hižo rano wo wēčzarawjeczornej šwadže mlōdeho luda hlyšajala. — Ščto dyrbyšče f Marji prajčj, wona dyrbyšče jej pravu dač: Šandrij lubowawše loščtne wōšnjeje a ta hoža bē jemu cšejf we wōčžtu; — jo bē hebi nēščto lešpšče pšchēdewošč, dzyšče hlyšče šamjelčecž, tōn šnješ dyrbyšče šo wščitkemu prjedy w potajnym radžicž dač.

Marja pščitidže je šwojimi šbōžnyimi a wječetyimi myšlemi a njemjedžyše ničžo wo wotšfōrčenju. Wona tež je šwojey wēžu hynōm f durjemi nutš njepaby, ale pohydy šo f cječje a rēcžyšče wo wjedrye a wo šōželi, a potom bašle prajčeje: „Sa dzyšla tež wo Šilžičžy f Wami porēcžec“, — a wupowjeda žyku wēž.

Čyeta šdychowawše a wojej hebi pšchemyšlowawšcyte, ščto by šo čynič hōžšico. „Šo mojej myšly dyrbjala wona f Mašuljž hupōbtwa“, prajšečo Marja, wona dyrbičala jow f Wam do domu, hōžecž tež šlūšča, dža by ta wēž šōžna mēla, a škyščyca by wjedžat, na čym je.“

„Taf by najšēpje byč“, prajšečo Wētnarjowa, a Šandrij njedawno špomni, šo čyšt hlyščeje lēto nēhdže ja šchōšarja pšchēbyč; hdyž je f domu, dyrbičalo šo hlyščeje šēpje hōžicž, tēhdom mōže wona nalšče džēčo byč, hačž hebi wón ju wōšnje. A potom“, pščitajaj čyeta wješele, „hdyž je Šandrij wōženjenu, a mōj na wumjēšč cšejnjenjo, potom šym hlyžom f nanom wu-čyniča, jo Ty f namaj pōčejnyšča a naju džēčo budžyšč, donjž Čyť luby Wšh druhe mēštno njepšcipōfata, šamo šo wōlemi, jelt f namaj raby pščitidžyšč.“

„Mady?“ prajšešče šo Marja pōgmēwajo, „ja šo jenož woju, f teho ničžo njebudže, dotečj by f mōje pšchējara dobre byč.“

„Še dža šo Čyť hlyžom hūbenje na šwēče ščto?“ prajšešče šo čyeta, a wōtož džēšbjerjo šwoju rufu na hōčyžyne čyčto. „Pšchējara derje šo mi njeje ščto“, pōtracžowawše Marja, „šym tola šyprot a njewēm, hačž mje lubžo lubo maju, a šym pščezo taf wot jeneho f drušemu cžahata; ale njeje šo mi tež pšče jara šē ščto, a mam šo temu šnješcy doteč džafowacz. A čyeta“, pščitajaj šmējo, „njebudžyšče šo bižo wjele štanjam taf ščyčto, dža byč hebi myšlyca, mi je hlyščeje wōšebne šfōžo šfhowane, taf wščeš mēr wješela šym šūsto we wutrobje.“

W tym wōfōmiku Šandrij jaštupi; wón ani „Pomhaj Wšh!“ njepraj, džyšče f maczeri a džyšče: „Ša jenož čyž jo wuhnacž, šo šym pšči šōbnym wotrušyšču wščitko hlyšajč; ale ja šchōšarja njepōndu a Šilžyčeta njekmje do domu, ja hebi ju wēšče njewōstmu a njecham wo tym wščitkim wōčžy wōžaju hlyšchec.“

Marja bē wšča naitžōžana f wōstnu štupita, pšchetož Šandrij mēčyše taf čmōny pohlad a bē w taf nabytm hibanju, jo mēnjyše, wón budže šo f maczerju jara wabžicž. „Šandrijo“, rječny tale, „Ty šy jara naby, tajše nēščto dže byč w dobrym mērye rošponjēne.“

„Šaj macše“, inapščečyni wón, a f drušim šfōšom: „ja čyž byčž ščyčny jato šenjo, ale pšči tym wōstnaje, Šilžyčeta ženje moja žona njebudže, a wo wumjēntu žana rēcž njeje; hdyž šo ras wōženju, wōstnajataj Wšb j w domje, a moja žona je Waju džyčco, faž ja šym.“

Macž hlyščeje nēšotre šmērowaše šlowa prajčeš, wona myšlešče: Wōn je hlyščaj, jo dyrbi Marja f namaj, a jo njecha, teho

bla wo wumjeniu rěči. Marja hebi runje tak myśleće a rjetny
i šhwatkom czerće boženje. Wona chcyła začne nimo Hondrija,
tón pał jeynu ruku jaryšcija a ju něšto wołomiłi podžerža; wón
chcył, so by horje pohladnuła, ale wo njeměrje a bojołeši wona
to nješčini; wón ju durbjełe puščęćić. „Wšobna hołza“, praje-
łe macer, „wona bė tał wjeheta, so mójšełe f namaj na
wumjenat; Ty moht jej tu radowęł popišeć.“

„Sa Marji to njepowpischeć?“ prajełe wón a bėžełe ja njei,
ale wona bė hižo i dwora, a i bołofinej wutrobni ho wón saž
wróćić, tola niz f swojeje macerji; wěrnosć, fak po prawom wo
Marji myślełe, jej tola powjedźić njemějełe, dołež hiščęce
šam njewjebźiće, fak jemu tu myslach bė.

(Přichodnje stónčenje.)

Ma mojim ložu.

(F. Tier.)

Tu ležo wołam f tebi, stnjež, ho
A wočasam,
Eběhi na mije swoje woblitčo,
Mje hnadnje sahoj šam.

Kak dohjo hižo wo trohći šduchuju
Přičětu wě,
A žana dušja jo mnu žudoba
Tu njenjehe, hač twója móž.

Sa f tebi plačo du; žno šwitaja
Mi žeta, haj!
Mě, wofchewo mje tam je stota,
Mje njewowpicheć, šwoj měr mi baj!

3. Žitawski.

Dobra wučbja.

Wamžićka.

Nasch Eběžnik bližełe ho něhdy je swojimi wučobnikami
jenemu mětáčku wo žudei. Tu wuhlada roslamanu podkón, na
pučju ležaju, a prajełe Přetěr, so by ju šchymł. Tón pał,
šnadž w družich wuhlach ponurjny, njeměrje tajki frač želeša
ja tak wažny, so by ho po njón pokřitił a jón dale nješł. Nasch
Eběžnik bė hinal jmyšlenu. Něčo njeprajo šběny to želešo a
wě ja ho žobu. W mětáčku jo přehda jenemu towaricy a ja wu-
witowane pjenjety kupi na tohoholny wučijny, totrěz f swojeje
drajeće šhwona. Šhdy bėdu mětáčko sažo wopuščęćili, parjełe
šlón, jo žatožnje. Ani wróćakši njeběłe na njeju, ani šchonił
přiči pučju, hiž by jim šhłół poličić; lačnosć jich čzwilowaješe,
jo buđžiču ja šrepu wobu rad něšto dali. Tu přičęžnosć po-
wiži tón stnjež, so by swojich wučobnikow lubosćiwje potowčić.
Duzy přiched wini da njewoždy wučijny padnję. Ručje pokřili
ho Přetěr po nju, hdyž ju na semi widžęłe, a wofcheni ho f jeje
šhłótoščju. Něštoe kroćele dale padže družba wučijnička, potom
jena po družej. W přiči šhóžej durbjełe ho Přetěr šhileč a ju
šhěnyčę, so by swoju lačnosć štejił. Šhdy bėłe tak wofchite
wučijnički, hiž bė tón stnjež ja plačijnu rostamanje pódłowe
kupi, po jenej šelberat; dopomnjełe jeho nasch Eběžnik lubosćiw-
je na jeho přebawščju lěntojosć a lohkomylnosć přiči na-
matanju pódłowe, přšes čož bė hebi něšto tak wjele prózy přiči
ščeranju wučijničkow nacził.

Čhdyž mału wěž hej njewaji,
Prózu wo mjenščju natoži!

M. H.

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Sądženu pódžetu měješe ho požeđenje wubjełta luther-
škeho knihowneho towarštwona. Š woblamšnjejom na ho wuščěnučę,
jo buđža žionile šhoby w bližichy žyđenjach dočijščęzane, jo je
bžel nalichy hobsutawow hiščęch w tutym lěće přšes pódłowno
doštanje. Tule knihu a f temu bibliski pučził na lěto 1904,
kotrž f družemu obdentě wuidže a je wot knjeja šararja Mateka
f Šucziny sažo přšęčelneje šejstajny, nalichy hobsutawow na tole lěto
doštanu. A lěto ho jim sažo nowa kniha postęci, wo kotrěz
wopřichęřju poščijcho powješč damy.

— Rónz tuteho žyđenja wuidže heršta protřja „Přšedže-
nał“, wót žnateho přšęčęłe sažo rjenje špřšana.

— Sądženu nježetu měješe ho šwječenje a šapokšanje
knjeja šandibaty Wjězaja wo Łupoji. Knjes wučijšči žyčwiniłi
radžičel Meier jemu po hnuajęč rěči duchownu šwječijnu wu-
bžęli, hdyž bėłe knjes šarac Šyřkora předy šwowedž džeržal.
Ma herštim keničuju knjes šarac třečel šatub noweho duchow-
neho f wutrobny mi šlowami heršitel wofšęže wšęřštoji. Wšej
šenišeni bęšętej hobsače wopytanej a šwěđčęšętej wo wutrobnej
radosći Łupjanijeje wšabady, jo po dohkim wošpřęročenju sažo du-
chowneho doštanje. Wšh žohuju miłosćiwje škutkowanje našeho
noweho heršiškeho duchowneho.

— Š wulkež žudoba šhųchjmy, jo čhetaj sažo dwaj heršikaj
wučerjeje do Drazhžan ho podáč a to wobjaj knjejaž wučerjeje
wo Łupoji. Šhdy durbji ho jara wobžarowacę, jo heršikaj wučerjo
njechadja na herštim kraju wofšęč, durbja tola tež šchulle wo-
hedy na to džimacę, jo šhųch jich šdžęžale a durbja dohšodne
wofšęčnosće tak šhóžić, jo roščžel mjes wučeršijoni dohšodami
w měšęe tajki wulki njeje. Wšohębe durbjaka ho tež pola naš
dohšodna šlala (šaržadowanje f lětami potračowawych dohšodow)
šawješč, f najmjenščja wo wječichy šchullich wofšadach.

— W heršitel Šwulkež Šhųžaj ho puřta wučijnosć na přiči-
pójnacza hódne wafšnje ja šchule a wučerjow stara. Přšes
pomoz wučijnosće, je kotrěz maja šchulle wofšady jenož mały
bžel přichobacę, ho šalkadna lěta mřba wučerja na 1150 hr. a
lőžda štaroba přichiloha na 120 hr. powoječi.

— Š junjeje šhřiti přšhđže žrudna powoješč. Ššo přšęch, so
hu Đurojo wo wobčmaj šolonijomaj w štrahę, šhoda wumřęčę.
Ššwójby, hiž bėdu předy šohate, wot šimilnyč darow wotwřijaja.
Najwajaj šhobňow žanyč domow wjazy nima a hu wone uřo-
wane, konje a wofšoty šarečacę, hdyž njechadja šhodu wumřęčę.
šhorosće wulle wopozu žadaja. Žendšelka wučijnosć wofšerja
radšo, hač by pomoz postęćić, wopacęnje powješčę, f kotrěž
ho praži, jo ho wubólšęrow derje šadęřzi a jo je špajšojm.
Wšohy Đurojo jo wotrobenje wobžarowacę a woni durbja swoje
dowřenjenje f Žendšelkej droho šapčęćić.

— Přšęch hiščęch šaricij wustupaja f přštwu, jo byhų ho
jich šhynojo lěto předy f potračowawje šchule puščęćić. Duž
jich na to šedžšwlych čzinimy, jo tajke přštwu něšto wuprajene,
durbja ho hižo teho dala wotpofajacę, dołež ho po wufalni šchulleje
wučijnosće tajke puščęćenja wjazy štač njebęđža. M temu ma
ho wot šchulerjow potračowawje šchule, šotřiz ho lěto předy
puščęčo, f najmjenščja družba ženřura (2) wo šnajomščęch žadacę.
Šemat wučijnosć do puščęćenja njewoli.

Dalšje dobrowólne darj sa wšohę armeniške šhroty.

W. W. f. R.

10 hr. — pp.

W mjenje wobohyč šhrotow wutrobny džak

Šólč, redaktor.

K rozpominanju.

Njesudž swojeho bližeho, předy hač so njejsy na jeho
město přšadził.

Sóy-ti spěwat,
Bilnje dšćat,
Strowja čje
Sewósbny stat,
A twój swjatosť
Srodny je.

Sa staw špěrný
Kepoj mósný
Lubofčj ma;
Bóh pat šćwěcný
Wšes spát měno
Čerjwofčj ba.



Wšes ty spěwaš,
Sćwěcnje dšćatš
Wšćěbne dnj;
Dšćat pat swjatosť,
Wušćij daty,
Wolpocnj ty.

S njebšes mana
Wšes čij šćmana
Šćwofčj je;
Šćwa woba,
Wš Bóh poba,
Wšćěbno čje! F.

Šćerbske njedželske lopjena.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Šćmołerjex knižicjischćějni w Budošćinje a je tam ja šćwětołětnu pšćedplatu 40 np. dostać.

+ 23. njedžela po swj. Trojizy.
Zap. št. 26, 24.—32.

W Čářariji je Romšći bóh-ot Festus nabladnu šhromadžisnu powołať, pšćetozť kral Agrippa běšće jeho wopřat. Duž šo durje wotewřja a Pawoť, s třečasami lwa-
sany, jastupi. Wón rečji smužičje pšćed šhromadžisnu. Nrašć
tekt nam jeho šakitowazje wřědowanje njepowjeda, ale kašći
je jeho wřědowanje šćajšćich čjinito: Festus šymny
mošta a jemu šnapšćejšćimi: „Wšćnišć šo, Pawoť?“,
Pawoť šo na trala Agrippu wobroćji: Wřědowanje je na
njeho šćajšćich čjinito a wón wuřa: „Wlaťo je trjeba,
dha by mje narěčal, šo bych šćajšćijian byť.“ Pawoť
pať je jašny pšćiřkad, kať dyrbinu šo roššbudžić, dobry
džěl wušćofčj.

Šodžina roššbudženja! Šćto je

1. ša šymneho Festuša;
2. ša položćneho Agrippu;
3. ša wěry potneho Pawoťa?

1. Pawoť je rečal a Festus je wošćuřal. Wón je
tež wěšty šćajšćich dostal wot teho džimneho muža. Me
jato šwěta mudry šubnit widži w Pawole jenoz teho
wobšćorženého a šyly šćajšćich šćwopšćija do tych šćowow:
„Wšćnišć šo, Pawoť!“ Jeho to ničjo njebnuje. Šćoľte
Festus na wjele towaršćow — tšn šymny njewěřjazn
šwět woľoto naš. To drje šo wřědowanje šćyřći, a
hdžj daloto pšćidně, dha prařa: „Šćo je dobry wřěd.“
Me bšće hišćičje šćyľošćich kame wušćěřjazn: „Ty šo
bšćnišć.“ To možješ čjitatć w nowinach a knižach, kať

tež šhromadžisnach njewěřjaznych našćeho čjaka. Šć wšćtym
wobđžiwanijom drje dyrba tež hladěć na našćn bibliju,
kotrž je w 16 lšćtotetlach wot 40 špšćakšćejow špšćana
a tola jedny duch, jena myšľ pšćes nju dje; ale šo je
wona ša nič wšćana, to woni pšćiwšćojaznj njebadža. Me
šćto dha šu woprawdže bšćni? Tšn, kiz je šćowu wěru
šaložit w šćwědčeznju šćwjeteho pšćama a tyšćakřóćne
našćonjenje šćšćejšćijianšćich wutrobow, abo njewěra, kiz
wušćěřćuje, šćtož s rošćomom njelapšćimnje? Šćto šo
bšćni? Tšn, kiz šćwoje žiwjenje šćoľuje po Wšćich kainjach
a tje do wřěda na pučzu šćořa, abo tšn, kiz je
brařa šćwojich žadoćejow a šćobta po šććerofim pučzu:
Šćto šo bšćni? Tšn, kiz šćwoju nadžiju šćoľa
wotěćnowěć, kotrž je wěřta we wšćěch pšćeměnjajach
tuteho čjaka, abo tšn, kiz šćwoje šćořje wřta w šćachonum
šćwěće, na kotrehož šćaľofne wotučzenje čjala s jeho
wopacěžnych šćowow. My njekamny šo rćunacž Fesťe, ale
wuřnacž: „Ja wěm, šćto ja wěřju.“

2. Pawoť je Agrippje do šćwědomnja rečal: „Wěřišć
ty, kralo Agrippa, profetam? Za wěm, šo ty wěřišć.“
Jeho wutroba je hřnata a wšćajšćy čjakaľ, kašće
Agrippa wotmoľwjenje da. Wón da to šćubobne položćne
wotmoľwjenje: „Wlaťo je trjeba, dha by mje narěčal, šo
bych šćšćejšćijian byť.“ Šćto jeho wotžěřja? Šćanow,
wšćabawšći Pawotow s rečajšći, šćebi mřšći, šo budje šo
tež rćaneho šćodobneho žiwjenja wšćadž dyrbjeć. Tutšn
Agrippa je wumřel. Tyšćořozny w šćšćejšćijianšćtwe tež
tať šćobžji? Šćto šćšćejšćijianow šćodžěřuzje? Wšćni šo
pšćed šćwojimi towaršććemi haňbuja, nšćajřa šćšććna

psihtihłnosceŝ jich dzerŝi. A tola swobodnosceŝ a njebjeste kralestwo njeŝtuchatej poloŝcznym. „Mało je trjeba“ je jara strachne słowo. To bęŝe nam teŝ wutroba ģmota, ģobŝina bęŝe psihtihłna, ale tola jaŝo psihtihłde rospřisħenje, ŝta ģobŝina — a poŝlad jaŝo ŝhubichym. Njebyħnym teho njeŝtojanuteho łobŝitka mjenowali, tiŝ je ģo na puć nastajit do kraja ŝboŝa a je wiħory psiħetral, ŝ dalota hiŝo wiħŝi brojħ kraja, duŝ ģo jemu wuŝtuhŝi a wón ģo wróceŝi? Tajti je poloŝczny Agrippa. O kaŝ ŝalohnje! Wliŝto pŝŝi wotwřknjenym kónzu a tola ŝhubjeny. To je wolij do wobnija wećeńeje cħiwite. Ni, zřlyħ řiħeŝcijanow ģebi tón ģnjeŝ ģada, kaŝ Pawoła.

3. Pawoł ŝteji jaŝo rycetř pŝħed nami, tiŝ je w rjeĝaŝaħ swobodny, tiŝ je w pućenije ģeħpenja tola w paradisu. Sħobŝny byĝ a druhich ř ŝłobŝnoĝi wodŝice, je puć jeħo wobřóznistwa a jeħo křona. Wón naŝ wola do Woŝeħo kralestwa, kaŝ wón praji: „A ģadam wot Woħo, njeħ je mało abo wjele trjeba, ŝo by niŝ jeno ty, ale teŝ wiħitzy, tiŝ mje dħeň řiħŝŝa, taizy byli kaŝ ja ģmŝ; wumienjene kaŝ tute ŝwajŝi.“ ģħemny jeħo pŝħeĝe dopjelnicŝ ř ģwojemu ŝboŝu. ģadny Ĥestus, ģadny Agrippa — ale Pawoł ģħemny byĝ, tiŝ ģo temu ģnjeŝej poddamy a wuŝtajemy:

Jeŝu, ja ģo poddam ģŝi.
ģħzy twój wotŝaĝ wobŝtajnye.

Ĥamjeň.

Ja wiħak tebie woħzy wopuŝħeĝeĝ.

(Ř. Dier.)

A ģħŝy wiħŝŝn ģwět ģje ŝabudŝe,
Ĥŝy wopuŝħeĝeny wiħŝŝn,
Twój Sħobŝnik Jeŝus ģwěrnny je,
Ĥšo ģmiliĝ budŝe wón.

Wě, taŝ ģŝi woł to wutroby,
Duŝ ģħi ř njom, ģubŝitka!
Aħ ģadny njei' taŝ ŝwħgłeny,
Kaŝ wón ģo potaĝa.

Řój ģħudy ř njom! Ĥħtoŝ ģħepit ģħ,
To wiħitko wiħŝal je;
Wot njeħo pŝřbħeŝħ ģmřenjenty,
Ĥħi wŝmje riħŝenje.

Ĥaj, ģħŝy wiħŝŝn ģwět ģje ŝabudŝe,
Ĥŝy wopuŝħeĝeny wiħŝŝn,
Twój Sħobŝnik Jeŝus ģwěrnny je,
Ĥšo ģmiliĝ budŝe wón.

3. Ĥitawŝi.

Ĥjata přŝtwa.

W ŝħestym łěŝtŝotu bęŝe w Magyandriji poboŝny ģiŝtop ř mjenom Ĥan řny, kotřŝy ģo wo řħerjenje mĝra wo ģwojeji woŝabŝe naleŝnje přwŝwŝeħe a teħo dla ģabrije a ŝwady wururowaĝ přtateħ. W jeħo woŝabŝe paŝ teŝ woŝeħny muŝ ģyħleŝeĝ, tiŝ wo wuĝednanju niĝo wjeďŝeĝ woĝŝŝŝeħe, bęŝe-li ģo ř nětm ŝwabŝit. Duŝ jeħo Ĥan řobu do Woŝeħo domu wjeďŝeħe a ř nim tam wobŝje Ĥnejeħowu woblitwu řwŝwŝeħe. Ĥato bęŝĝatŝ ģo ģłowa: „Wobaj nam naŝeħe winy“ modliłoj, Ĥan wŝmjełitka a ģa tam-nemu ģłowa: „Ĥako teŝ ny wŝwabamy ģwojim winitkam“ ģamenu

prajiĝ: „Wopomŝ tola“, Ĥan na to rĝeny, „taĝe strachne ģłowa ģy w tymle woŝtomu wuprajit! Njepraji naŝħ ģnjeŝ a Sħobŝnik: „Njeowŝaĝe-li wy luďŝom jich ģriħŝi, dħa wam teŝ njebjeste Wŝtŝ wŝaħe ģriħŝi njeowŝa?“ — Ĥele ģłowa ģłubŝŝi ģaĝeĝeĝ ģo wutrobu tamneħo woŝeħneħo muŝa řĝinħu. Ĥe ģħiŝtojmaj woĝzŝomaj wón Ĥanej ř wŝłomaj padŝe a ģo ř zřŝeĝ wutrobu je ģwojim njeŝpħeĝeĝelemi wuĝedna.

F.

Spwŝjeď.

A fararje Mattheuŝieje w Noachimŝħahu, Ĥuħerowemu pŝħeĝeĝej, něħdy bur ř ŝpŝwjeďŝi pŝħiħŝe a ře ģłowami ŝapŝeĝa: „Wuhy ģnjeŝe, a přŝwħu. Wy ģħyli moju ŝpŝwjeďŝi wŝpħeĝeĝ.“ Mattheuŝiŝ wŝtomłowi: „Ĥaj, ja ģħy ju řiħŝeĝeĝ, a Wŝħ ģudŝe ju teŝ řiħŝeĝeĝ.“ Teħo ģo bur wuŝzy naŝteħŝa a dħeĝeĝe: „Ĥħŝy Wŝħ moju ŝpŝwjeďŝi teŝ řiħŝeĝi. dħa ģħy ģebi tola přeħy ģiħeĝeĝ leĝe rospromińy a ģo přaŝeĝeĝ, řħto rĝeħy a praji.“ Wón na to njeŝpŝwjeďamaj wŝteħiħe a na łol ŝtup, ŝo by ģebi ģwoju ŝpŝwjeďŝi ģiħeĝeĝe raŝ prawje pŝħemħŝit.

F.

Alarja.

(Wjeĝna ŝtawŝija.)
(Ĥħeĝenje.)

Bęŝe pŝŝi ŝapŝeĝatku naleńitka, jemu ģobotu wjeĝor, powĝtr bĝ ŝwŝi, dħeĝi ģħaĝaħu na puću, jednore ģħeħe ŝtŝe ģwĝeĝi potaŝowachy ģo na mŝdřym njeħu. Ĥħia ģeďeĝeħe pŝŝi wŝeĝinjenym wŝłnje. Ĥtwa bĝ hiŝo njeďeĝelŝy ģħiħa a Marja ģwjeĝeĝeħe w ģħiħym ģmřenjanju. Kaŝ teŝ tola řo manu ģiħeĝeĝe budŝe? taŝ bĝ pŝŝi ģebi mħŝiħa; lĝtne ptaĝki wuħitke do wŝy pŝħeĝaħnu, a ģħŝy je taŝ dalota, dħeĝiħ ty wŝħal. Wudŝiħe ģħyħa, moħta dře wŝtaĝe, Ĥħeħat bĝ jej ģħiħo doĝeĝ ř roħmjenju daŝ, ŝo by najraħŝo ju w domje řħwŝal, tola jeje wutroba ģo ř temu njebĝ řroħmila, a přeħy ģħeĝe lĝtne dħĝo pŝħiħŝe, dħyħejeħe hiŝo noma ģoħpoħa w domje byĝ a teŝ řiħŝeĝa jaŝo pŝħiħŝe, kotřŝy bęŝeħe ģaĝe ģotal w Ĥŝřzy pola ģħety. — A ģiħeĝe moħta wo wŝy wŝtaĝe, ģħŝy by Wŝiħeĝe Wħeħata lub meĝ moħta, ale wona ģaneje wutroby ř njemu njemĝeħeħe, a njebĝ jemu to ģadny woŝtomit potajitka, ŝo by jeħo ř lubu njemĝka, kaŝ dře ģewal ģoħzy tad ģħinja. — Najraħŝiħo by Marja ř Wĝnarjeĝ ģħeĝe na wumieħit ģħta, budŝiħeħi jenoŝ Ĥandriji pŝħeĝeĝiwo temu njeħyħ; ale wona řjawnje ģħeĝeħe, kaŝ řjawnje mĝeħeħeħe, řo ju wuŝtaĝe njemŝeħe, Wot tamneħo wjeĝora ř teŝ pŝtřu njebĝ ģaneħo pŝħeĝeĝelniweħo řłoweħta wjaŝy ř njeĝ porĝeĝal, ģaj jaŝo jeħo něħory ras, ģħŝy ř ģħeĝe dħeĝeħe, doma potřeħi, bęŝeħe wón zřle ģobŝŝny pŝŝi ģħaĝaħ ģeďal, a Marja tam poħłedni ģħaħ ģalle wjaŝy njeħobŝeħeħe řo by jemu do puća njeŝpħiħŝeħa. Ĥoħa druhich luďŝi bĝ jeħo teŝ mało wiħŝata; wón dře ř ģħaħami do towaħtwa pŝħiħŝeħe, kotřŝe bĝ ģo woħolo Marje řħomadŝiħo, ale tola ģo řwŝeħe, řo ģwoju njelubŝeĝe pŝħeĝeĝiwo njeĝ pŝħewińeĝe njemŝeħe. Ĥaj, kaŝ by taŝ prawje wopŝtaĝeĝ ģħyħ, řo bĝ Marja jemu njeprawa ģħiħta, bĝ wot teħo ģħaħa zřle druhi ģłowjeħ. Ĥuhy to dře jara njeŝpħyħuħu, bęŝeħe wŝħaĝ wŝeħeħo na ģħeĝeĝ a pŝħiħtojmŝeĝe wjele dħeĝal; ale wón bĝ w ģwojim zřħym wŝħeĝenju ģħaĝeħe, jeħo maĝ jeħo řħwŝeħeħe, ale bĝ teŝ do woĝzŝow padaye, taŝ bęŝeħe jeĝ ř wŝŝi ģħyħ a teŝ nana wŝeĝeĝowŝeħe, ģħŝy ģħyħeĝe ģħiħeĝeħe tón ģħaħ.

Wona runje taŝ mħŝeħeħe, jaŝo ģo durje ř ģħiħa wŝewriħyħu a Ĥandriji řawpi. Ĥeĝ by ŝtŝo ģħwŝa, řo bĝ ř nim ģama, a mħŝeħeħe pŝħeĝeħe, wón moħŝ jeĝ ģiħeĝeĝe ģuntkŝŝy wumjeħowaweĝ; wón paŝ přaĝeħeħe pŝħeĝeĝelniweħo „dobry wjeĝor“, a rĝeny, řo jeħo maĝ řĝeħe, ģaĝeĝeħe ģħiħeħe ģute ģo Dubrawki ře mħŝi jeĝeĝ a po ģemħaĝħy ģiħeĝeĝe ģale do Řiħŝta ř wŝwŝeĝe Ĥtarieĝ.

Marja wješele pščitubi. — W Dubrawcy bė wjerazy pėbad, kiž hynjele pėdomaſche a totrėdož dychyže ſ četu bižo dawno raš hlyhječe. — Zało Gandrij na to mjelčo pječu njei ſtejeſche, rėčejeſche wona wo wjebrje a wo dobrym pićeju, wón pał wičón ſambyhlyny ju lėdom hlyhjeſche a na jeno dobre prajjeche:

„Marja, Ty ſy raš prajila, ſo hyn ja huſjeſchji hač ſo ſdam, to mi jaſo kaſeni ja wutrobie leži, a mōžeſchli hwoje ſlowo jaſo najpjet wjač, dha jo čin.“

„Gandrij“, wotmolwi Marja, „ja hyn njeprawo mēla, njemēji mi bjeje ja ſa.“

„Chyžeſchli, dha njedč pščečelſtvo čzinimoj“, rjeſny Gandrij a da je rječu. — A dolež na to hiſčeje mjelčo pšči njei woſta, rėčejeſche wona wo rjanym wjebrje a wo nalečju, hač bđečji do jſtvy pščiſnōdže a Gandrij ſo bđečjeche.

Ma druhe ranje Gandrij wješele a pšėhnyje pšėhahaſche, horejta bė čizita, bhyhječata, a Gandrij bė radoſtly a hwojebjeſki l napoſhladanju.

„Ja njemēno, čjemu Gandrij haſke po Marju jėdže“, rjeſny Bėtnarjowa l hwojemu mužej, „ta hołza moħla prawje derje jow pščiſnōž, hdyž wſchał tu je wſy dyrbitim.“

„Ety tola hewal tał mudra žona“, hmejeje ſo Bėtnač, „ale to hiſčeje ſpotała njejſy; hdyž ma ſo młody lud ludo, nēchtōžtuſiž čzini, ſchtož roſomni luďo ſapſchjeje njemōžu.“

Gandrij l wrotami won jėdžejeche, wješele l ſtaſchimoj horje poħladny, ranjeje ſlōnčko runje rōžoje pruhi na hat ſejeleche a ſchlowrančniz nał wſchjanowej hōrku ſpewajo wylchje a wylchje ſlėtowachu, pacholowa wutroba pał hiſčeje wylchje wyltaſche, a to bė na jeſo mjeſwocju čiztač.

Zało pola Džėtnarjež jaſta, ſtejeſche ſhryſcha l truſtu w huſje, a hiſčeje niž njedjeſny ſa njeho ſo njedjeła haſke wječež ſa-poczejeche) pšėd hwojimi wrotami. Gandrij jeho pščečelſtwinje poſtrowi, ſwontownije ſo jaſo derje wobēnēhječata, a jaſo bējeche nēk ſawrōčiz a l woſa wulfočzi, pščiſtjuy ſhryſcha bliže.

„Hđe dha tał jaſe?“ wopraſcha ſo.

„Do Dubrawci le miſchi“, wotmolwi Gandrij.

„Ač, l tym pobožnym?“ praſejeſche ſo ſhryſcha.

„Haj, hđeježo woje ſlowo čizje a prawje wuča.“

„De, he, tał nēk praſiſch; po taſtim tōn ptačl moprawdže w togyble wſy?“

„Nē, ſhryſcha“, rjeſny Gandrij, „tōn ptačl je hwoobodny, tał hwoobodny a wjeſehy kaž ptačl, kiž nēk je hwojim ſpėwom nalečjo pšėhpoſjedaju; Zebi pał pod Twojeji kožu derje njeje, to jara derje wēm.“

W tym woſomiku pščiſnōdže Marja, Gandrij jeje do woſa pomhaſche, a wobaj jėdžečhtaj prawje wjeſelaj a ſhožownaj wylchje ſupzagemu ſlōnzy napſchėčſtvo.

ſhryſcha ſo do huſow kuſny: dyrbjado tola wėrno byč, ſo jo boħabojalnym na jemi derje dže a bjeſbōžni maja helu? Ženu derje w myħlač njedė, a jo haſanja nēk ſady durjow wuſtupi, a hiſčeje wjeſchele na Marju a Gandrija wjeđiſche, jeſo njewoſchewi.

Zało Marja l Gandrijom l Bėtnarježom pščiſnōdže, ſačzėwjeni ſo, dolež Bėtnarjež nan ſo na nju tał ſchibale poħmja. Wona rjeſny: „Ja derje ſo l čzeče hynnu“. — „To by bylo“, praſejeſche Bėtnač, „mlōbji ſtaſchjeja w hromadu“. — Wōn l taſke pščečelſtwinofſtju ſprawnje mēnjeſche, a čoho dla? Marja bējeche wſchał jeho žylu wutrobo dobyta, a jeho hyn mējeſche pjenjez dolež; jemu njedė trjeba, na pjenjeſy hlaďač, tał bė wón runje l hwojeji žonje praſil, a jeho žonje bė tał dšimno wotoło wutroby; dychyſche doħo žedžemy mēr wo prawdže do jeje doma pšėhjeħahnyč? Haj tōn ſkneſ ma rada, hdyž ječzėpłtwe woczaſtjanem, a njewoſtawany proħyč a pšėdžo jaſo proħyč, dha nan njenabžuju pomoz

pščiſnōdže, hdyž na to njemēhlym, a wōn da boħačſcho, hačz proħymu.

Wot teho čzaha Gandrij hwoje myħle pšėd Marju wjazy njetajeche; ſtowo lōdzy wječež bējeche l njei w hromadže, a Wōjėz Michal bė dobročzėtly dolež, ſo do teho namačaje a l Gandrijom ſo wujednač. Nēk haſke mējeſche młody lud wješele wječory w hromadže; w nič by čizane, ſpėwane, powjebane a hrate, a Marja haſke nēk poala, tał wjeſela mōže byč; ničtōn ſo jeje ſchėžkaſnja njelminy. Gandrij, kiž mējeſche ſtajnje hwoj blecž pōbla jejemo koleſta, je woſowoy nopaſch napjełnowačſche abe pšėhitorhynny nič jaſo bytač pomahače, da ho ju najrahdoje je ſobu ſchėžkač, dolež dyrbjeſche jemu wotom jaſo najlėpſche dobre ſlowa dawac. — „Wuđiſchje-ſi jenož w lōdže wſy taſta hołza byta“, bējeche Michal nēdym praſil, „dyrbjado bōry wſcho hynał tač, — tał boħabojalna a tał wutrobita (ſchtož pał ma prawu boħabojalnoſč, tōn ma tež wutrobitōč a pšči tym prawu ſečzėpnoječ) — hołzy dyrbjače ſo haħowawač wuſtneje a te bēkne bychu bōry pšėwachu dobyte. Wot teje njedžele, hdyž Marja pšėd woltač wuſt a l ſ tym wſchitōn hmeč wutrobitōče wot ſo wobročzi; a mi tamnjeje njedžele hem, hdyž prajjeche: Ži na taſke hołzy! mam ja reſpekt pšėd njei.“

Zało bēču ſo lėtne ptački wſchitje jaſo wročzile a polne bđeło ſo bližjeche, pšėhječahny nowa hoſpola do Džėtnarjež dwora, a Bėtnarježy pšėhwojebječu hēbi hwoju pšėhjoħdu bđowku do domu.

Tał nēto dže, pomyhli hēbi Bėtnarjowa: Zało njeboha čzida a bėba w kanorje ležeche, mēnič ja, tež mi je žyly krah žimjenja wotmērē, a nēk je tōn ſkneſ wchitko tał derje ſčzini. — Za njeboha bējeche pšėd hwoju hynčrč wjazy na hwojim muſu wuſtawawa, hačz pšėd hwoje žimjenje, a nowa žona dyrbjeſche l Wōjeji pomozu tōn mēr w domje doſtač, kotryž bė njeboha pšėd hwojejo pobožnu myħl pšėhjoħawala.

Wjđjeta bė w hōryz woliata na Marjiny m prjedawſchini blaſu, a Džėtnač ſjewi hwojeji bołije, ſo je tam ja nju buſhna ſwadnoč, ſo wudacž.

Zało Marja pał najpřjedy l Gandrijom hama me wulkeje ſwē ſtejeche, pšči tym wotnje, l kotryž jo luſojny wuħlad na hat a wſchjanowa hōrku poſtjejeche, praſejeſche Gandrij: „Mjeje tał lėpje, ſo hmy Čze jow do wulkeje hžeje wjałi a niž tam na wunječ? Glej, jaſo ja teħdom wo wunječtu ničjo hlyhječē njedach, mējač hžjo w myħlač; hēbi tu najpřknihuču hołzu ja mandželſtu wubračž.“

Marja žyle hnyta, poda jemu ruſu a prajjeche: „To ja teħdom njehym myħlita; ja mējač, ſo ſo Ty teje plitny dla na mnje hōrčhječ.“

„Ta plita bė twōj najpřknihuču kuſ“, lapadny jeje Gandrij do ſlowa, „a ja hyn ju bōry ſabł; pſjetož wot teho čzaha wjeđiſch, ſo Čze moja wutroba luſowawače, a to čzinjeche je ſhožowneħo.“

„A l ja čžu Čze luſowacž a čzeječē hwoje žive dny“, praſejeſche Marja, a čžu l pomozu teħo ſkneſa Čzi dobra hoſpola byč.“ — Pſ. 1. 1—3. W—o.

Evangelſka woħadka w ſhėžorkeji we wulkeji wuſi.

Pšėd křatim prjedawſchi ſkneſjanſti duħowny, ſkneſ karat dr. Sella, hwoju nēdychtu woħadu wopyta a w njei hērbtu a nēmiſtu Wōzu hlyžju hwojejeche. Ĥačzrunjež bējeche taħama na bđėłanym dnju, bējeche tola jara boħače wopytana; to je ſnamjo luſoſčeje a pšėhwoſtawnoſčeje l nēduħičemu duħownemu. ſkneſ karat Sella je w tu htwilu w Œchreteru, to je nēto w Ĥornjeji

Rakufcej abo Rkhejorfej. W tym hamym je mala ewangelsta wošabta, 400 dušowow jeno klicaza, rozšpróšena po dalokaj krajine. Za hama je hěbi zyrkwička a faru natwarica a pjenješ k temu požečej dyrbjata. Wona ma lóžde lěto 6000 fr. t. j. 5000 hr. k swojemu špđerženju nawdadž. Hač dotal je Gustaw-Wolffste towariznow 3000 hr. na pomoc dato, ale dotelž jo jeho hědóž wošabde jara nujnje trjebaja, móže wono nětko jeno hišćeje 1000 hr. dač, tak jo dyrbi ta huda wošabta hama 4000 hr. lóžde lěto dobačž. To pščińidže na dušhu, njech je mloda abo stara, 10 hr. Róždy widži, jo je to wulka nula. A dotelž je wošabta huda, je nula hišćeje wještija; njeje jej do zyka móžno, telko pjenjes hromadu swjelež, kaž je trěbnych. — Rnješ farat Sella je katožej tuteho nježelsteho lópjena a jeho přeni wjelelěny redaktor; hač runjež Němž, je wón jara derje herbški naučny, w herbškej rěči pišal a ho i lubošču na najš herbški rat dopomina. Wychlu hěbi, jo móže teho dla tež jeho lópjeno „Pomhaj Wóh“ ja jeho wošabu swój hčóš poiběhnyč a čítarjam. pščińwoladž: Šchtóž ma lubošč a wutrobu ja ewangelstu zyrfej, buďž wutrobnje proščeny, jo chyzl je hwojnim darom tutu wošabtu podpjeradž. Dary njech ho kčelju na k. fararja Handtu w Rnjebi (adreša: Pfarrer Handt, Creba D.-L.). „Pomhaj Wóh“ budže hwošawadž.

Pščińpomnicž chzemy, jo ho předowanje k. Selle po žadanju wjele Rnjebianškich kemsčerjow čšičečji a ho bórhy wuda. To je jabriwe a hlubote předowanje, kotrež wutrobu pščińma. Na pščełoznu 2. Kor. 4, 7 nam duchapowu předač položenje ewangelsteje zyrkwiwe w Rakufcej wopisuje, jejnu nulu a bėžjenje, jejne wušpěchi a dobocya, hdyž swojemu předowanju napizmo da: „Ewangelij w Rakufcej — šchaz w hlinjaných hudožjach.“ — Čšijny wuňoščt je k lěpšchemu Rakufceje ewangelsteje zyrkwiwe pošajeny; tehobla njech hěbi lóždy to předowanje lupi a njech pomha jo rošhčerječej. Šchtóž budže jo nutrnje čšitadž, jo wěčeje bjes žohnowanja i ruki nje społožti.

Stónzo a tučel.

Njana tučel bšičečjeje ho w mročelach. Šchtóž ju wuhlada, swjebšeli ho nad jeje rjanoležu a šhwalečje jejnu kralowstu pščiń; ale runje tale šhwalba čšijnečje tučel bórhy bordu. Nješpořina i tyme, jo móžejše bluke mročelje wołoto ho sozřinadž, šdšče ho tež nješfónčujuje rjeńšča byčž, dnyli stónzo, kotrež derje ho tež rjenje bšičečjeje, ale bėšče jenož jeneje barbhy.

To sašhčija stónzo.

„Sa ho njednam š tobu mēricž, rjana tučel“, praji w tym hčejfotajo, šhoma swoje pruhi w mročelach, a hlej, w tym hamym wošofmitnjenu šhubi ho tučel.

Čžašto njeńajne horby a nježatowny žorčo hwojeho derje hčija! Š dobrym prawom sašhčiji wón tehdy, jo wono ja njeho wušhnyje. Pšičel. W.

Wšchelake i bliska a š daloka.

— Šternuščny hwojedenj pščińnješe Makčezanfej wošabde w tutym lěče wošebitu hwojatočnoweč. Wotšaine krcyje, ja kotrež bėču wošabni we woporniwkej luboščej k swojemu Wóžjemu domej došrowołne dary nawdali, ho na kermuščnym dnju požwječej. Po předowanju dšeržejše rnješ farat Šólč rěčž, w kotrež nowu pščiń k Wózej hčuzbje pšchepoda. Na to špěwalše zyrwinski chor pod nawjedowanjom rnješa kantara Nješli hnyjazu ariju. Wotšaine krcyje je trašnje debjenje ja našč Wóži dom. W sunjej šikatowej módrinje je šomotowej židy strowi untnyč kemsčerjow. Přědku na wotšarju je trašny stoty hčijž wušchity, wołoto kotrežž hčowa steja: Sa wem, jo mój Wumožni žiwje je. Šorščy na pšchwěstku

wot ščěti widžijš snamjenje wěry, luboščje a nadžije: hčijž, wutrobu a křowizu tež w ščotej barbje wušchite. To je rjane hwojedenje wošaby ja to hčowa: Rnježe, ja lubuju wubydenja twojeho doma a to město, šbėžej twója čšejč bydli.

— Šaběnyjo šchwěrtle je ho šakši hčejm w Drazžbanach pšičes jeho Wajetšofč krala Zurja hwojatočnije woteneril. Pšičebje je ho Wóža hčuzba w ewangelstej dwóřskej zyrkwi mēla. Pšiči-čobnu nježelju ho we wščišćich Wóžich domach molbitu špěwaju ša wurabžowanja noweho hčejma. Wóh luby Rnješ chyzl moliščujuje tele wurabžowanja žohnowadž, jo bychu k temu pomhate, jo by šašo wještija špotojnojšč wutroby naščeho šakšeho luda napjelniła.

— Do Pruskeho hčejma imēja ho wólbhy 20. novembra. Našči herbšij wólbni mužjo wola w Wužatowje a je k temu dretžija čšejnužy wošebity čšaj rano ja wólbnyž mužow šapoložita, kiz i Ruslanda rano 1/6, i Čžorneho Škoptmaza 10 mješčinow w 6, i Wójerez 6,32, i Róbliz 6,45, i Łafa 6,56, i Wujeđa 7,10, i Kšletu 7,32, i Wítowa 7,41 a i Rnježe 7,58 rano wotšėžje.

— Našči hčėžor je šaběnyjo šobotu opjerazju maleho šroščanja w šchiji pščěračž dyrbjal. Dotelž bėšče pošledni čšaj dybanow, to na to pošala, jo je někajta nješpšichóšonost w šchiji a jato tajta wupofata ho pšičes kšakste pšchepowanje mate šroščanje, kotrež jemu pšiči rěčenju šaběšwalče. Tala powječej bėšče niz jenož w naščim ludu, ale tež i wotščy naščeho wóžneho kraj wulke natřženje šubdžija. Tola natřženje je i teho šrošymiečž, jo ho w žiwjenje lubowaného hčėžora bojadu, hěbi myšho na šrudny wotšub hčėžora Wjedriča III., kotrehož šmjetna šhorošej ho tež i matej dybanowščju šapočja. Ščaržo paš šu rajnje a doškabnje wuštawowali, jo je šforjenje naščeho lubowaného hčėžora žyle nještrachne a jo budže ja ščóti čšab něhdy 8 dnjom šašo žyle wutrowjenu. Hčėžor je ho hčžo šašo w powětrje wušhobžowal, a wušojenje na swjebelaze wušhje potkacžje.

— Njana powat wot krala Zurja ho i pošledneho čšaba pomjeđa. Wón ho w ščerej dračke na Šofsternwšich polach pola Šillniž wušhobžowalče a mēječje hwoje pšy, kotrež na wušhobžowanje hčobu hjerječje, pšči hěbi. Čato chzylče i wuškini parkowymi wrotani won, tam štrazu štejazy wojal (kiz jeho nje-bėšče šejnal) praji: „Wój Rnježe, i pšami jow na žabny pad nimu nješmēječje, hčamo hčuzž mēli pšchšlapnu šhartu.“ Štal pšchēidže pšičes mješšče durje pšči boku. Wóžšijšo wón tón powatw pomjeđačje a hdyž ho prašchacu, ščto je Wajetšofč čšijta, wón wotmowl: „Šoj, ičto chzylž dale čšijnič, ja hny jo šašo wotčšil. Tón muž bėšče tola pošnje w hwojim prawje.“

K rozpominanju.

Lěpje je modlitwu w pomjatkú mēč, dyžli dukat w dyzbaku.

* * *

Dowěra na Boha je najlěpša zepjera.

* * *

Tak dolho hač duša sebi tróšta w swětných wěaach pyta, dha žaneho mēra njezmēje.

* * *

Wšėdnje so přepřytu, přetož kóždy dšejm móže pošledni twojeho žiwjenja byč.

* * *

Jeli to so modliš přestawaš, započina nješpěčel přewinjeć a so wjeseleč.

Kšučil ja šacjanšo-herbšče pišmo: z = š, s = h, š = šh, e = ž, é = č, ě = čš, ř = šh (po p a k), i, j, jč (po u): zub, syn, šat, cwrn, čerň, čri, prah, krolč, tfo, trššć.

Womhaj Bóh!

Soy-ú spěwaj,
Přine dźělat,
Strowja čje
Smojbnj iacot,
K twój swjatoj
Stawny je.

Ča ſław spřozny
Nawoj měny
Lubojč ma;
Wóh pať swěcny
Přes špat měny
Čerčwojč da.



Nječ ty spěwaj,
Sawóenje dźělač
Wšičóně dnj;
Děń pať swjatoj,
Dusći daty,
Wotpočěj ty.

Č njebjež mana
Nječ čj tħnana
Žiwnoč je;
Žima woda,
Křj Wóh poba,
Wofčewo čje!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa ńo łóđu sobotu w Esmolerjez knižnicyšerbskejni w Buduščinje a je tam ja schwórčičetnu pšchedplatu 40 ny. dostać.

Smjertna njeđzela.

2. Kor. 5, 1.—10.

Domoj žebjenje křiczi pšes ſłowa Womolowe. A dženka tež našče wóčko domoj šladuje, hdyž hebi womyšlity na lubyh, kotřiz ſu domoj seščiłi k wěcznemu aněrej. Ešłowa tole žebjenje jańuje wupraja. Wone je tworjene po šbóznolcaž předowanja na horje wot pobožneho Stillinga, kotřiz pšes:

„Sbóžni ſu čzi, kotřiz hebi domoj žadaja, pšchetoz woni domoj pščinđu.“

1. Domojžadanje.
2. Domijna.
3. Domojpuć.

1. Wo šerbskej hěče ſo praji (šcht. 1.), ſo budže roslamana. Roſlamana — to je krute ſłowo. Tole čžto budže roslamana hěta — a ničo wot njeho nje-woſtanje hač tuſt proča. Ze dħim, ſo hebi žadamy po twarjenju wot Woha, po domje, kiž i rukomaj njeje sežinjny a wěcznje je w njebježach. Ně, dolež w tej hěče ħmy, požadamy my a ħmy woběžeženi (šcht. 4.). To je našče domojžadanje. Čzi lubi, kiž wotkach ſpja, ſu to pšchemějenje dołonjeli — šchtó by wot nič i twara wot Woha twarjeneho ſo wroćičej čžyl do rospabazeje hěty? Čhzeje wy ńo wroćičej, kotřymž dženħnišči swjedžen sejmjetřyč ħwežcimy. Wy ſtari, kotřych přozně stawy wotkach ſpja — njebžeče to ſa waš ſhožowna ħođžina, hdyž wam ſwjatol ſwonjelče? Wy mužojo a žony, w mozy žiwjenja ſtejo, byččeje ſo radži ħišeče

dale přozowali a wy ſo boječčeje nozy, w kotřej ničto nje móže dźełač — hdyž pať je wam po nozy nowe ranje ſħadźalo, čžyli ſo i nowa bėđičej je ſtaročejmi žiwjenja? A wy mali, wy byččeje wěčeje radži tu ħišeče ħwilu woſtali, ale něto pšči wutrobje njebještěho Wóžta wy wěčeje, kať jeho lubočež ħorzycho lubnje hač nanowita a maczeřna lubočež. Pšči rowach my spěwamy dženka: „My wamy tyč ſa ſbóžnych, kiž ſu wščečejpili.“ Woni ſu to dožyli, šchtóž hebi žadamy. Wjele jich ſo tudy ſaħyšli i jich žadanjom a tola hdy byččny jim poħladac moħli do jich wutrobj, hdyž w nozy hjes ſpajna leža, byččny ſħonili: ja kóždeho čłowjela pščinđu wołomħnjenja, hdyž naſtrožany ſačžywa: tež naſtrojowe čžto je rospadaza hěta. A hdyž pščinďžemy do wosħčich let a jedny pščejeł po druhim wot naš dje a našej woty ſħabatej — bywa našče ſyčhowanje lěto a ħylniče: „D Knjež, wimi mje k hebi!“

Ó derje nam, hdyž nam Stillingowe ſłowo plačzi, potom čžata ſady naščeho žebjenja tež

2. lubořna domijna. Wy seže dženka ſtupili k rowam ħwojkič lubyč a w duchu i nimi řečełi a prajiłi: „Šdže seže wy. na kotřych našča wutroba wěty? Ležičje woprabďže tam w přóčje? Abo ſu ħwědy tam ħortac wařča domijna? Wo!, hdy seže wy? Ó prašičejje ſo japořčtota, kiž dženka trojštujto k nam řezi: „Křj pať nať k žiwjenju pščinhotuje, to je Wóh, kiž nam tež ſowbardot teho Duča dať je.“ Křiz to ſo ħurowy Wóh był, kiž by duč žebjenja do naš poħožil a čžyl pšči-ħladowac, kať wutroba w tym žebjenju pobarmo ſyčhujje!

Ně, my wěmy, my dzemy domiſnje napřechćizmo. „My ſmy dobreje nadźije a ſwolimy radzi ſ czeła won hiež a domach bycz pola teho knjela.“ Domach! Domiſna je a naſchi morwi ſu do njeje laſchi. Njeje to wozny trowit na ſwjedźenju ſemrjetych? Woni prjedy naſ — a my ſa nimi! Kſchelcziſjanu wutroba wě: „Dotelž w czele pſchewywanu, my w zuſbie ſhodžimy wot teho knjela, pſchetoz my we wěrje ſhodžimy a niž we widźenju.“ Wo ložbje nozy ſghadza ranje — a njedyrbjał Wóh tež ſwoje ſlubjenje dopjelnicz: „Szyte budže ſachodne a horjeſtanycz budže njelachodne.“ „Sbóžni ſu czi, kotřiz bebi domoj žadaju, pſchetoz woni domoj pſchindu.“ Duž njeſhubny ſ woczow

3. naſch domojpuč. „Teho dla my tež zyle ſa tym ſtejmy, njech ſmy domach abo w zuſbie, to buchmy ſo jemu ſpobobali, pſchetoz my ſo wſchitzu durbimy ſjewicz pſchod budnym ſtolom ſkryſtuſowom.“ Nětortuſkuliz to ſabudze w ſtarofczach a roſpřicheniach ſwěta. Druhy drje rěča wo Bohu lubym knjelu, duž ničo cziſnicz nima hač wſchitich cziłowjekow ſbóžnych cziſnicz, tať ho naſtróža, hdyž naſhonja: „Cziłowjetej je poſtajeſne juntrócz wumrjetcz, wotom wať ſidźenje! Temu druju my napřechćizmo dzemy a ſmy jemu ſoſo w tym hnadnym lěče bliže pſchichli. Duž ſhodžimy tež na tym puču, niž domoj wjedže. Domoj! — tať ſo poſyljajamy na puču ſwojeho podróžniſtwa — my drje cziujemy wchoť ſmjercze, kiž hětu roſtama — ale nam tiwa njebeſki Jeruſalem je ſtotymi baſami. Slota nadźija je naſcha hwěda:

„Sbóžni ſu czi, kotřiz bebi domoj žadaju, pſchetoz woni domoj pſchindu.“ Hamjeň.

Smjertna njeđzela.

Glubota ſhutnoſč ſo na ſchelcziſanke wožady lěha, hdyž ſwjedźeň ſemrjetych ſ wyſochich wěžow ſwonow ſwjatoczne ſuntli do domow a wutrobow laſkniſnija. Pſchetoz wone tať-rjez napominaju: Spominajče na ſwojich morwicy, ſpominajče na ſwoju hamſnu ſmjercz! Wať, wy džečzi, ſpominajče na ſwojeju ſtarjchu, kotraž w ſhobdnym rowje wotpoczujetať; ſpominajče na ſwojeho nana, jeho napominanja a wacnowanja, jeho ſwěrnu lubočeť, jeho wſitnoſč a ſpřobniwoſč, na jeho ſtaroſč ſa waſ ſpominajče ſ džaſaponej wutroba! Spominajče na ſwoju maczeť, jejne proſtwy, jejne troſchtowanja, na jejnu něžnu horzu lubočeť ſ waſ ſpominajče ſ bolofčeponej wutrobu! Wobras droheju ſtarjchju ſtej pſchod wani; wón poſběny waſche dultche horjeť ſ njebeſkam, wučeſcziſny waſche wutroby, wotwojať je wot procha a ſničomnoſče ſwěta! A wy, wy ſtarich, ach, waſ njetřebaju ſwoty ſ žyrcow dele napominac: Spominajče na ſwoje džečzi! Wſy hami wot ſo na nje ſpominacze na ſwjedźenju ſemrjetych, a ſ nowa ronja ſo waſm bohače hnyſy ſ waſchju woczow, woſpjet drje ſo jěta ból pſches waſchu wutrobu. Ale ſpominajče we ſwojim wonowjenjem želenju tež na teho, kotřiz ſo ſwojemu wu-močeſtenu a žywiſtenu ſwětu hwěczicz dawo do cziennyč rowow, ſpominajče na teho, kiž je Lazarhej ſ zowa ſčamycz dať a rjetny: „Za ſym horjeſtaca a žywenje. Sčytož do myje wěry, a budže žywy, runjež wj wumrzel, a ičtož je žywy a wěri do myje, tón ničdy njeumrje.“ Daječe ſo tutemu baſamej ſbóbeho nje-beſkeho troſhta glubota do ſwojich wutrobow wulnicz, to woſeň bolofče wuſaňnje a trawajaje ranu ſoſo ſaboja!

Spominajče na ſwojich mandžeſkich, kiž wy ſwudowjeni ſče, wy ſpominajče na nič je ſwěrnej wutrobu! Spominajče na

woſcho to dobre, ičtož ſy waſm cziſnił, a podajče ſo do Wožeje njewuſhědneje rady a wole. Niž tať ſa čhu, ně tať ty čhečej, — tať pracjeje ſ njemu, kotřiz je wſchitije derje wobmuſlił, wſchitito najlěpje cziſnił, runjež my to hnydom tu na ſemi njeuđonawamy.

Tam junu w ſwětle wuſladamy,
Sčytož na ſemi nam cziſnotč bč;
Tam polate wujabnjenje mamy
Sa njewuſhědne puče wſchě;
Tam duſcha ſ ſhwalu pſojanje:
Sčytož cziſni Wóh, wſcho dobre je!

Ale ſpominajče tež na ſwoju hamſnu ſmjercz, wy wſchitzu, bohačzi a ſhuzi, ſtari a mlodji! Tať rěča dženſa wſtije a ſhutnje ſwoty ſ wyſchitole. Smjercz ručliſcho pſchitěže, hač bebi to wuſſimy; njejabzy a njeadžizy wona do duri ſaklawje, a hžež ſaſtupi, tewa njedawa bebi durje poſatač, ně, wona ſwoj wopor žaba a njed ſo ani naprohučej, ani pſchěllěč. Žana ſemla máz njemože jej wobarač, žadny thumidat a žana wědomoſč ju do putow ſwoſač. Duž ſpominajče na ſwoju ſmjercz a wopomacze ſo budže ſo wot naſ wſchitich po ſmjerczi ſa-motlowjenje žadač, ſamolowjenje wo naſchich ſuſtač a ſtomdach, ſamolowjenje wo naſchich ſačuzach, myſlach a rěczach, ſamolowjenje wo ſbóžum danju naſchego žywenja. D tať ſhutny ſwjedźeň je ſmjertna njeđzela! F.

Morwi ſu žiwi.

Njeſtož, jeſi ſhubil ſy
Lubu duſchu pſches ſmjercz jěru;
Wopomil, to twój ſemrjety
Pſches ſchjž czečzi dónžeť ſ měru.

Njewědž dha, ſo ſemja njeje
Domowina cziłowſkich džečzi?
My ſmy w zuſbie cziſmuitej,
Temu wěčne ſwěto hwěczzi.

Putnik ſy, wón na ſonzu —
Sčytož ty hjeſeč, to wón žuje;
Ty ſo bėbžich ſ njehodu,
Temu Wóh knjes hnyſy trje.

Njeſtač! Sčytož ſmjercz džeſeche,
Lubočej wjeje pſches wojalk mly;
Wdžeſtu luby wſtaj je,
We wutrobje pať je žywy!

K. A. Fiedler.

Je poſlednje ſidźenje?

Ničo cziłowjetej wěčziſche njeje, hač ſmjercz, a ničo wuſhě-niſche, hač wuſhlenje na wumrjetce, a tola ſo cziłowje pſchecziwo ničjomu tať loſhlownyſhije njewobara, tať pſchecziwo myſhlenju na ſmjercz. Wo tym duchowny W. pſchitil abe ſwojeho naſowjenja powjeda. Cziłowje, kotřiz mjeſeče ſe žywenje ſady ho, bu huſto napominany, bebi na ſwój pompiſke. Rědy trěč by wón na-pſchecziwił: „Wſtajače mje — hdyž cziłowje wumrje — je ſonž ſ nim.“ Wón wudawoſche, to žadny Wóh w njebeſchach njeje, bėčhe dale w ſwojich hřečach žywy. Na dobo wón do czeſkjeje ſhoroſje ſapadže. Žako wať buſchownaſny pſchitěže, wón jeho wotpoſala a pſchi ſwojich nahladach ſawoſta. Na proſhenje jeho džowit W. ſaſo t temu thoremu pſchitěže; tón ho pať ſčenje wobroczzi a ſ ruku wobaraſche. A jako ſo jeho wopraſachdu, hač wón hſchjeje njewoť, to je Wóh a ſubnit, wón ſ htoru ſchəſe-

Wschłupich f jęforej, kiz swoje pichcejelne żoŃny pomalku na brzoj hrajędę. DoŃho tu niejtelę, dŃa widżach łobżnita na nowym czołnie f hebi pichijęć. Wę to wulki hłęrowoŃohaty starz f cziłny hłędęje możnym poŃdajom.

„KraŃnie!“ pichiwolach jemu, tmoj czołm je hłędęje zyle nowy a hłęniŃchi, jato Ńo tudy na jęŃoru wchędnje poŃajaja.

„A, to węrcju!“ wotmolwi wjeŃele, „to je najępŃich czołm na zylm jęŃoru.“

Stupich do njeŃo. Starz potyhdny Ńo na swoje męŃwo a japoęza hnydom wot brzoja horyŃch; też holęzta na boku dżęda heđjo dęłajęche, tak molęzta hacz bęche, pilnje hođu.

Stęłozno he kęŃhadzato. Szwętle ranje wojewni nam kraŃnolę cziłche jo hıwazęho jęŃora. Wschłafore wobracju wobracju brzojom w pchęzo Ńo pichemęnjęzch barbach wjedżęchu naŃchęj woczi hacz f wyŃohim horam, kiz we wętelje dololęzci wŃobfor rjenje wobmęjowaczu. Włize fıwaczu nam pichęmelıwje wjeŃi a hrobę a f węzewni wudębjeny kłęŃcht, na kotryż runje pruhı Ńo kęŃchęzatojowanę ranıŃchęgo hłęzga padaczu.

Ca hobżınu bęchmy mału kępu doŃęzabnyŃi. Wschłafale bruzıny kęŃfor kęra na Ńamı. Wot staręch Ńchomow rjenje wobdate Ńteja tu rozpadowanı kęmaleje zyrkwięzi. Pęzhdnych Ńo na ławku pıchı brzoj, kotreż zımlıta pichęcelnje pchęproŃchęje, tudy hıŃchęje juntolęz zylm mnohojęć kraŃnjeje kraıny hebi wobhlabacę.

Węk wobhlabowach pıchı f jıwojım łobżnıfom, doleżę hebi węglach, hnydom hıŃchęje hebi ranju napıet jęć, jo jo njebożę wulfej cępłoteę lętnęcho dnıa wıŃajajı. Niewıdęch paf ani łobżnıfa ani mału holęzku. WchęŃ kęŃi wobach Ńo po tajım do maleje zyrkwięzi. Zato Ńawıpıch, widżach starza a holęzku pchęb wotarjom kęćęć, hęzjęc bę dęćęzaga pobożnolęć Marıjıne hıwęcęjo poŃajaja.

Wobaj wobleŃchajı Ńo f nutrwolęcnı. Sawałach stareho, kiz bęćny poŃany; Ńahowana hıyla we wocziŃ pchęradęzi, Ńo bę plafat.

Na dompęczu waczęnych bęlechu wına, kiz bęć f jıwojımy pohılytany hođu wıŃaf, a bach też hıwojımaj pchęwobdęzıjomaj jo napıęć. Wabıjęche nje, tuteho stareho blıze jęnacę.

„Kaf Ńary hı, moj luby?“ woproschę Ńo łobżnıta.

„Kınjeje! wobom a hıwombęzpacę lęć.“

„A, Ńawęrnę hıjom pıche Ńary, taf cęzeŃke dęzła wobŃtaracę.“

„Kınjeje! to dırbı drje taf bęć.“

„Tuto węz dęćęjo je twojıa wıwęcza. Hędę je jeje nan?“

Starę węa Ńchłękzu wot hıby, kiz bę runje naŃajajı.

„Kınjeje!“ wotmolwi wón, „jeje nan, moj hıpn, je morıwı.“

„To je Ńę. Nę, wıŃaf ma tola dobreho dędę.“

„Ach, luby Wożo! Też žanı macę wıwęz nıma. Doma hıŃchęje je mała Ćańżta a hıŃchęje mjeŃchı Żurł. Żurł je hafle polęćęza lęć Ńary.“

„Wobhoı mużo! wobhoje dęćęzi!“ prajach hıuboto hnytu, „njebojęće Ńo, Wobı waŃ njeowıpuŃchęzi.“

Starę polędnęny hıwojı Ńchłękzu f njebu. „Kınjeje!“ Ńawota je Ńahorjenjom, „Wobı naŃ węćęje njeowıpuŃchęzi!“

„Machę prawıje! Sęw pobożny Ńrawny muż. Cę Ńpobobanjom widżach tebe a twoje dęćęzo taf nutręje n zyrkwięzıy ho molidęć.“

„Kız teho dıa, hınjeje! Woblenje je lędęęho wınowatolęć. Komuż paf je Wobı taf widżomnje Ńpobđıwıne pomıŃaf każ mı, a kotoż je wón — njeıdęrbaf wo tym zęćęćę, ale cęzeł padnje tola pıchęgo jenoż na njeŃo — fa hıbńeŃho dęzęzał, pıchęŃ njeŃo taf widżomıje Ńpobđıwıne wıwıjęć, hınjeje, teho njeomdęje Wobı też ęale wıwıpuŃchęćę.“

„SępıŃajı drje, Ńo hı Ńpobđıwıne a pomınjeza hıbńe powıjedacę wjedżaf.“

„Sawęrnęje Ńpobđıwıne! Hıjećęje, hınjeje! tamna zyrkwięzıa a

moj nutny pacęť f njeı a mođ doby hılmy czołm, kotryż wy tam taf rjenje hıwalećędę, to wchıtko jara Ńpobđıwıne hıwobdęje wıŃa.“

„Wchęzy mı powıjedaj, doby w dędę!“

„W Wożım mıenje. Wđı Ńędę węćęje bohobojıny cıłowıej a njeımęćęje f temu, Ńchtoż wıan powıjedam, žanı hımęchı.“

(Wchıchodnje ęale.)

Wschłafake f blıŃka a f daloka.

— ĆaŃki hejm je jęho Wıajejotolęć Ćal Żurıj f trńŃkej ręczju Ńwıjatolęnje wotewıł. W njeı Ńo wıwıproja, Ńo drje hı Ńo ĳafke fınanzı neŃcho polępŃchę, Ńo paf budęe Ńo jara łıtowacę dırbęćę, doleżę je łıtany dołı hıŃchęje wulki. Duż budęe Ńo jenoż najnuŃnıche pıchıwıwıolęć mođ. Wo pıchemęnjęcnju dołıtalneho wıbńeŃho Ńatona budęe Ńo jednacę, ale naŃıerje hıŃchęje na tutym hejmje f pıchemęnjęcnju njeęŃııdęje. Ćawıojıny dıbłęŃıŃ pıchıtohu doŃtanu, na kotryż hıżo dołho cęłajı. Wobı cęyl dacę, Ńo hıdu wıwıradęnja hejma f jęboż naŃędęho lıba dęle.

— NaŃki łıbowany hęzjer je ŃaŃo wıŃrowıeny. Nana je do zyla ĳajıta.

Ć Sęmıerjez. Njedęłu 1. adwentu, to je 29. nowembra t. l. ĳmęny tuje ranę 1/9 hodż. hęrbıŃku Ńpowıjedę je hıwı ģamtom; a 9 hodż. hęrbıŃke Ńęrowdwanje; w 10 hodż. nęmle Ńęrowdwanje. Kınes Ńaraf KęŃıżjan f Ćobđıja cęje naŃ dołroćęıwıje wobŃtaracę. Węjełęny jo jara a proŃny, Ńo hı Ńo to wıchędęje we wıwıolęcnolęć wıwıewıto.

— WıbıŃki puęęıŃı na lıto 1904 budęe na nowy tıdęej do cęŃıŃchęczany, taf Ńo jón łubı Ćerbjıa w blıŃchım cęakı doŃtanu. ĆsobıŃtany doŃtanu jón darmo, ale też tajzy, kiz hıwıŃtany njejku, moża hebi jón Ńa 15 wı wot hıwojęcho hıjeŃa dıuchowneho wıwıwıacę.

— Na konferęncy ewangelŃch zyrkwoj w Ćęjenaczu hı Ńo lęŃha wchıtkę ewangelŃe zyrkwoje do ŃwojıŃta hıwobadu Ńamle a je ho wıubert wıwıwıolı, kotryż ma wo nıwawıtu teholę ŃwojıŃta wıwıadęowacę. Wıwıle wıubert je 10. dęzembra w Drowđınaczu hıwobadu Ńupıł pod pıchęhıdıtıwom wıŃchęŃchęgo dwıbńeŃeho pıredarja Nękermana. Wadżımy jo, Ńo budęa wıwıadęnja teholę ŃwojıŃta, pıchęczıwo kotremı je jo też to wıwıobıplıne wıwıpojıto, jo wıbłta ģamostatnolęć ewangelŃto-lutherıkej zyrkwoje Ńchłobowacę, f Ńbożıu naŃchęje łubeje zyrkwoje.

— ĆhulıŃke męřto w Ćrđođı pola Nıez, kotreż ho f wıwıędnęnjom wıwıeręja Wuchholza do Ćafteje 1. jıanara wıwıpıdıni, njeje ho wot kęnjeŃe kolłatora, barona f WębenŃeına, wıwıpıado, doleżę hı wıwıpıjanıe bęŃ wıwıpıęda bęło, ale je ho wıwıobđęnje ŃchłıŃkej wıŃchıwıolęćı pıchęwıojıajıto.

— Dżıwıny poborł hı pıdęje. Ćęfına Męczereż w Ćrambıtu pola Bremena, 43 łet Ńarę, je po 17 lętnym Ńpanju pıchęŃ wıwıojıwo haru wıwıozęta. Wıona ma Ńrowny kęćęzıy napoŃlad. 17. dęz. 1886 będęche wıŃnyta. Hędż będęche pıjedyo hıżo pıchęb 3 lętami 1 lęto Ńpıala.

K rozpomınanju.

Swętnę wjesela njeppytaj, pıetoż wone wıwırobje rozkaće zawoŃtajeja.

* * *

PonıżnoŃ je znanjo křęsęcana.

Ćłucıfı Ńa ĆęjanıŃto-hęrbıŃe pıŃımo: z = Ń, s = Ń, Ń = Ń, e = ž, e = cę, e = cę, r = Ńch (po p a k), Ń, Ńı, Ńch (po t): zub, syn, Ńat, eworn, ćerđ, ćrıj, pıah, křud, tıŃı, tfo, třasę.

Soy-li spěwat,
Bilnje dšetat,
Strowja cje
S swědžny statot,
A tvoj swjatoſt
Stadny je.

Sa ſlaw ſpróžny
Kapoj móžny
Kubojſej ma;
Bóh paſ ſwěcny
Wiſeš ſpat merna
Čeritwoſej da.



Wiſeš ty ſpěwač,
S swěcny dšetat
Wiſešne dnj;
Dješ paſ ſwjatoſt,
Duſki dat,
Wotpočij ty.

S njebeš mana
Wiſeš cji ſmana
Žiwnoſej je;
Žywa woba,
Kiz Bóh poba,
Wotkročej cje!

F.

Šerbiške njeđzelske loſjena.

Wudawa ſo kóždu pobotu w Šsmolerjež knjižničkejstwi w Budyſhjinje a je tam ſa ſčtwórtlětnu piſčedplatu 40 np. doſtač.

1. njeđzela adventa.

1. Tim. 1, 15.

Prěni advent — ſapočatk noweho zyrkwineho lěta. Stare zyrkwine lěto je wot naš ſčto. S čkutygni ſykami ſwjeđženja ſemrjetučy je naš dopomnito na ſachobnoſć wšedeho ſeritſeho, je naš hiſčice na wšeděch naičich lubgch dopomnito, koſtjž ſu ſo w ſaizženym lěće wot naš dšeliki. Wty ſtejnny piſči brojny noweho hnadneho čjaſa. Hdyž ſmy ſaizženju njeđzeli ſe hiſčotymaj močjomaj wróčo hladali, dženſka i wjebelej nadžiju do piſčichoda hladamy. Adventſki čjaš dže nam nalěže piſchinješć do čjemneho ſymitſeho čjaſa; wón dže nam njebeſa dele piſchinješć na naſchu čkudu ſemju; wón dže wryjedybežet byčć wjebeleho, hnadneho, hnadybohateho hodowneho čjaſa. Duž ſo hrudne ſčerluſchje piſchemenjeja do wyſtažych ſčerluſchow. Adventſki čjaš je wjebeły čjaš. A čjebobla? Khrystuſ Jeſuſ je piſčičſol do ſwěta, hrěſčnikow ſbóžnyč čzinicz! "Dweluješc wy na wjebełym ſłowo adventa? Kaſ wjeprawo! „To je ſawěšcje wěrnó!“ S twerđžicje ſwoje wutroby piſčezjawo temu ſłowo? Kaſ hrěſčne! To je jara doſtojne ſłowo! — Wěriće do teho ſłowa? Wty derje čzinicze. Wiſčetož wone je ſa wſchitke poſlutne a wěrjaze wutroby „ſbóžnyčzinizaje ſłowo.“

Prěnje ſłowo w nowym zyrkwinyw lěće:
Khrystuſ Jeſuſ je do ſwěta piſčičſol,
hrěſčnikow ſbóžnyč čzinicz.

1. Sčyſčice to, wy dwelowazy: to je wěrne ſłowo!
2. Sčyſčice to, wy ſwjerđženi: to je jara doſtojne ſłowo!
3. Sčyſčice to, wy wěrjazy: to je ſbóžnyč čzinizaje ſłowo!

1. Adventſki čjaš dže naš najprjedy dopomnicž na Khrystuſowe piſchidjenje w ſaizženječ, na jeho narod w Betlehemje. Wo tym Pawol rěči w tym ſwoje wožim. W ſwjatocnej rěči naložuje to mjeno: Khrystuſ Jeſuſ. Khrystuſ je tón ſe ſwjatym Duchom jatbowany. Jeſuſ — tón ſbóžnik je wſchitſol hrěſčnikow ſbóžnyč čzinicz. S wotſal je piſčičſol? S njebeš dele, hdyž bešče jene i Wótzom. Hdyž je piſčičſol? Do ſwěta, do doła žaloiče. K čemu? Hrěſčnikow wumož a ſe ſwěta počneho hrěda nutš dowješć do njebešow polnyč ſbóžnoče. To paſ dwelowarjo praja: Kaſ je to možno? Žim ſtupi Pawol napichewio i tym ſłowom: To je ſawěšcje wěrnó. Tak rězi wón, kiž bešče tež něhdy na Khrystuſowym boſtkim wóſkaniwje dwelował, ale kiž bešče piſčes woju hnadu i pobnacu piſčičſol. Sčtož bešče jemu prjedy ſamjeſ wóſčrčanja byč, bu jemu něko ſtala ſałoženja, na kotrejž dže žiwj byčć a wumrjeć. Sa tule wěrnofej je hotowy, ſwioju krej piſčeleč. Ewanđelizon — ſłowo wěrnofej! Njeje jo Bóh ſwěti wot najſtarſchich čjaſow hač na čjaš profetow, na kotrychž wěščanjenja adventſki ſčtom dopomnija? Njeje Khrystuſ, w kotrejž erceje žane jebanje namalane ujeje, jo ſam wobtrunčij? Njeowobwědža to žyja hiſtorija ſiſčezjanſteje zyrkwje, kotraž je roſtka ſe žonopoweho

hornješčka, so je ta wučba wot Boža a niz wot člowje-
fow? Njewobkweščka to nuzstowone nashonjenje tych
tyžbowow, kiz hiž pola Khrystuša mēr a pokoš namakali?
Božarjio hebi njerowonne bošti baša; Žibša ju wo pol
wernošćej stejto wostali. Wdy křeščizjenjejo pať mamy poľnu
i Boža porodženu wernošć. Duž bōdžnyu žyli kře-
ščizjenjejo, kiz wěrnyu bōtwu wernošće. Prěnje bōtwu
w nowym žyrtwinyu lešće — je wěrne bōtwu.

2. Chěžej dale dwelomac? A hnanu pšcheltwicz
i stwjerženym, kiz ewangelijom wot Khrystuša hōdža?
Kunje najwješčedša wšchitich powjelčow je hō bohūzel
pšchego wot stwjerženych wutrobow saczišča, saczišča wot
Zariješčiča a Saduzješčič, wot Židow a pohawanu. Hōžej
pōhli Khrystuškowi křizj pōstajichu, wo widoču czerutowiščebō
hidžena s bōhnych. Tu hō dopelni bōtwu miščtra:
"Šsu-li me pšchelčejšali, dōa budža tež waš pšchelčejšac."
Tež powjelčej i našich mišionistich šapublenow pšchego
i noma wobkweščaja, fak adwentista powjelčej w pohanitim
bōtwēze stwjeržene wutrobny nadenidže. Najbōle je wob-
zarowac, so je hano mjele křeščizjanam ewangelij poborščit
a hupocel. Šsamo czi, kiz wot mlobocije žohnowanje
ewangelija wužiwaju — hano czi šapwaju ewangelij.
Kak štejšich ty i Šbōznikej hřeščiznitow? Šstych, šdrotž
Pawol praji, tež nēhby stwjerženeje, nēto pať wobrazje-
neje wutrobny: To je jara dostojne bōtwu, dostojne je
rad pšhijec. Pšchecziwo takjemu dostojnemu bōtwu dyrbi
hō wšchitke hōdžene minuc. Duž wšmi jo rad horje!
Wšmi jo horje jako nutny kemidēt w Božim domje;
wšmi jo horje jako pilny čitat w bibliji a woposajuj
potom w bōtwje a štutu, to hō jo horje wšak. Tak je
bōtwu wo lubym Šbōzniku hřeščiznitow najrjeiščiji postrow
pšchi wrotach noweho žyrtwineho lēta. Š prawom wo
wšch wutrobny škap. Šstychčje: wono je jara
dostojne bōtwu."

3. Khrystuš Jesuš je do hvēta pšchischoł,
hřeščiznitow šbōžnych cziinicž. Šchō dzyt fak horby
byčej a prajic: "Ja nješyym hřeščiznit." Pawol šam
wšwanawa, mjēs kotrymiz ja tōn wrāni šym. Žeho boli
dopomnječe na tōn cšab, hōžj bēšče pšchelčebat Khrystu-
škomy. Ake w šaczymanju hōstojne winy hō cziim nutniščo
pšchima wērneho, jara dōstojneho, wobšbōžajeho bōtwu
wo Šbōzniku wšchitich hřeščiznitow. Zole bōtwu dawa
jemu mēr do wobčejeneje wutrobny. Tež druhim
japōščetolam bēšče bōtwu wo Šbōzniku hřeščiznitow
šbōžne bōtwu. Žejušowe mjeno — wōščkewojzjo balsam
šaj wšchitke rany. Tak njed je tež tebi šbōžne bōtwu.
Žane hōšch hō temu bōtwu njeruna. Wono tebi wēšte
wumōženje w hřeščiznym hubjenštwje pošajuje; pšchetōž
je mož Boža, šbōžnych cziinicž wšchitich, kiz na to wērja.
Duž džerj jo w pošutnej a wērjajej wutrobje twjerdže
pšches žyle žyrtwine lēto, pšches žyle žiwjenje. Pšchi-
powjedaj jo w šwojim domje. A hōžj dyrbič hō hō dla
w našchim cšabju wuščmēdženje njelčej, budž wješebly
a štolsčatny. To je cželč ša wošaka, hōžj budže šranjenu
w bitwje, w hřužebly hwojeho trala. Křeščizjiana pšchaj
je šhizj teho šnješa. Šsu-li pať šwērny wostal hacž do
šmjercje, potom tež Khrystuš junu i tebi pšhizidže w po-
šledej hōdžiny a tebi šbōžny kōž wobraščit. Ša šwoju
hnanuju rufu tebe powiežje je hvēta do hwojeho njebe-
ščebō kraleštwu, kotrež je nēhby pšchisčebidži do teho hvēta
wopuščelčje w luboščej i tebi. Šstych prěnje bōtwu
w nowym žyrtwinyu lešće: Khrystuš Jesuš je do

hvēta pšchischoł, hřeščiznitow šbōžnych cziinicž. To
je wērne bōtwu, duž prēc je wšchm dwelomanjom!
To je jara dostojne bōtwu, duž prēc je wšchj
štwjerženoščju wutrobom! To je šbōžnych cziinjaje
bōtwu; duž nutš do prawej wērj! Šamjei.

+ Žyrtwine lēto.

Dženša špocžina křeščizjeniška žyrtce hwoje nowe lēto. Duž
štejny jašo pšchi tym počatku, na kotrymž hō njebeše kraleštwu
twarječaje; pšchi žedžiwym wočakowanju na Šbōznika hvēta,
kotrž dyrbi jako našč wumōžnit i hwojce hnadu do naščje
nušy a štubowy pšchisč. Wutroba hō nam i horzym dšalom
hori, so je wōn hacž dotal i wulkej miščozju našich dušchow šbōže
pštal a naš i njewuprajnje ščelpliwōščju nušy. I žakujmy hō,
je čže naš w njebeš i noma we wšchch šewjenjach hwojce hnadu
wopytowac jako profeta, mogny we šlowach a štutach, jako
wšchchji mēščizni i čjernjowej trōny a je křizjom, jako kralowš
dōbywat nad hřechom, šmjercju a čertom. Haj, wōn čže i nam
pšchitkadošowac jako pšchelčej našich dušchow, jako našč pomo-
žiti a šmitaj Šbōznik. Tcho dla hō našča křeščizjeniška žyrtce
teho wšotajicž njemōže, so njeby wšču tule hnadu Žejuškewo
pšchitkadenja i nam pšchego jašo pšchipowjedata a i mlobitwami,
i štwalowonimi ščelpliwčemi dšalowenje cželčjita. Tōn šwojaty po-
rjad pať, w kotrymž wona to cziini, mjenujemy žyrtwine lēto,
a je wōn šbōdowaj:

I. Šbōdowny rōczny wōdščel.

Jesuš Khrystuš, našč profeta.

- 1) Adwentki cšab: Profeta čže pšhizicž.
K temu štuchjeju 4 adwentice njebeše.
- 2) Šbōdowny hwojžden: Profeta je pšhizichōł.
K temu štuchjeju 1, 2 a 3. džen hōdow, njedžela jo
hōdžoch, nowe lēto a njedžela po nowym lēče.
- 3) Čšab šewjenja: Profeta hō wošwjeja.
K temu štuchjeju hwojžden tjoch kralow a 6 njedželow
po tjoch kralach.

II. Žutrowny rōczny wōdščel.

Jesuš Khrystuš, našč wšchchji mēščiznit.

- 1) Šōtny cšab je šwojim pšchitkowanjom: Khrystuš
hō jako wšchchji mēščiznit woposajuje.
K temu štuchgatej njedželi Štrpawagejima a Šeragejima
jako pšchitkowanjetej njedželi na šōtny cšab, potom
njedžela pšched šōtny cšabom, 6 šōtnych njedželow,
šelny ščtwōrt a cziwi pjat.
- 2) Žutrowny hwojžden: Khrystuš hō jako prawy wšch-
chji mēščiznit wobtwōrdžja.
K temu štuchjeju 1, 2 a 3. džen jutrow.
- 3) Wješebly abo jubilejši cšab: Khrystuš hō jako i do-
bōčny štrawomny wšchchji mēščiznit wot wočšobnitow
pščanawa a i raboščju pšchijima.
K temu štuchjeju mlobc jutry a šbōdowaje 4 njebeše.

III. Šwajttawny rōczny wōdščel.

Jesuš Khrystuš, našč kral.

- 1) Čšab wočakowanja: Kral šyba hō na trōn hwojce
majestōšče a hō wočakujje.
K temu štuchgatej wože špēče a njedžela do šwajttaw.
- 2) Šwajttawny hwojžden: Kral hwoje kralowške
bōtwu dopjelnja, ščelc kralowški dar šwojateho Duča
a šaloža kraleštwu noweho šalonja.
K temu štuchjeju 1, 2 a 3. džen šwajttaw.

3) **C**zaś **h**wjateje **W**ożeje **T**rojizy: **S**ral wuſonja
we **h**wjatym **D**uchu **h**woju **k**ralowſtu **m**oż a **h**nadu

- a) **p**ſeche **h**nadne **p**omożne **w**oży (**h**łowo a **s**akramentaj).
R temu **h**uſkateje **h**wjedżeń **h**wjateje **T**rojizy a
I. **n**jebjeła **p**o **h**wjatej **T**rojizy;
- b) **w** **h**nadnych **s**tutkach (**p**owołaniu a **h**romadżeniu, **r**oś-
hwiećżeniu, **w**uświeceńżeniu a **i**ſerżeniu) **p**ſchi **n**im **w** **p**ra-
werje).

R temu **h**uſkateju **w**ſchitke **n**jebjele **p**o **h**wjatej
Trojizy **w**ot **d**ruheje **h**acź **d**o **p**oſlednjeje.

F.

Na **h**wjatny advent.

(Serof.)

Na **h**łapam tu, **m**ój **l**uby **c**złowjeće,
Na **t**uśbu **h**wjatny **c**zaś.

Alch, **s**bożny je, **k**ij **p**aſtr'ja **s**eſnaje
Al **w**otewri **j**om' **s**aś.

Na **w**jećerjat **h**ych **r**ady ſ **t**obu

Al **h**nadu **t**ebi **d**żęci **h**owu:

Hlej, **z**yle **n**jebjeła **c**zi **w**otanſnu:

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam tu! **a**ch, **w**onka **s**yna je

Nęć **w** czaśu **m**ierſnjenja;

Smeń **l**ępy, **h**ona **p**ſchitrywe

Al **w**ſchitko **s**awoźża.

Alch, **w**utroby **h**u **l**ód **t**eż **t**udy —

Na **h**łapam **p**obarmu **w**ſchat **d**ruhdy.

Hđe **d**uſche **h**u, **k**ij **k**njeja **s**apſchjinnu?

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam tu! **H**dy **h**y **d**o **w**oſcieża

Al **m**ojoh' **p**oſładat

Al **w**oſładat **w**ſche **m**oje **f**ranjenja,

Mje **n**jeby **s**atorczat.

Na **t**ebye ſ **w**utrobu **h**ym **z**abat

Al **d**ocho **p**ytajo **c**ze **h**łabat;

Hlej, ſ **h**ocy **G**olgatha **j**a **k** **t**ebi **d**u:

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam tu! **H**dyż **w**jećor **b**liżi **h**o

Al **w**ſchitko **w**oćżinnje;

Hdyż **h**wońdy **p**oćżnu **b**eſchycjeć **h**o

Al **j**emja **s**abrėmnje;

Hlej, **w** **t**ajſch **c**hich, **h**wjatnych **h**wilacch

Ze **n**ękotry **ż**no **w** **h**wojich **c**zwolacch,

Każ **M**itodemuſ, **p**ſchichol **k** **d**obytku:

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam tu! **W**ych **r**ad **c**ze **h**oſnowor;

Wſmi **m**oje **h**woże ty!

Wych **t**ebi, **k**aż **Z**acheje, **w**jeſ'le **d**ał,

Dżeł **d**obry **M**arijny!

Każ **w**ućdomnikam **j**nu **p**odacch

Męć **h**łódk **a** **j**im **h**ręchi **w**oſbach,

Zał **h**zu **t**eż **h**ſchowicź **t**woju **w**utrobu:

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam tu! **E**sy **d**uſcha **d**omacch ty,

Hdyż **n**awożenia **d**že?

Maſch **w**ſchat **t**eż **w** **l**ampje **w**oſij **d**owęty,

Al **z**abaſch **h**ożjo **m**je?

Esy **w**oſaſhala **h**woju **l**ędźbu,

Al **m**aſch **d**ha **s**tajnje **h**węru **l**ędźbu,

So **h**otowu **k**njes **n**am'ta **n**jemjeſtu?

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam! **N**jepukota **w**utroba,

Hdyż **m**ój **h**łóſ **s**aſchichich?

Al **n**jeſbudżi **c**ze **m**oja **d**obrota,

Zał **h**o **h**o **p**oſtróžich?

Al **w**oſpomń **t**woje **p**owołanje! —

Hlej, **w**ono **h**wita **h**ijo **r**anje

Al **h**łapon **s**pęwa **w**ſchat: **W**ach **w**ozucę 'mu!

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam tu! **W**ach **n**jepraj: **W**ęć **t**o je,

Al **l**ieźjo **s**aſchtróćki; —

Nę, **d**żęćjo, **t**o **t**woj **W**óh a **E**bóžnik je,

Alch, **n**jełam **w**uſchi **m**!

Dženſ **p**ſchjindu ſ **z**urinu **s**akramanjom,

Esnadź **j**uſſje ſ **m**ożnym **s**akramanjom:

Alch, **w**ęć **w**ſchat **m**i: **W**o **t**woju **w**utrobu

Na **h**łapam tu!

Na **h**łapam tu! **N**ęć **h**łóćż **h**ym **h**ichćeje **t**woj

Al **ſ**teju **p**ſchi **t**ebi; —

Hlej, **d**uſcha, **h**dyż **t**u **d**om **w**jaq' **n**imaſch **h**wóž,

Eso **h**łapacź **b**udżeſch **m**i. —

Schłóž **c**hnik je **p**o **m**ojim **h**łowie,

Toh' **w**jeđu **k** **s**bożnom' **m**rećje **w** **r**owje;

Na **n**jemotanſnu **n**idby **d**ruhemu:

Na **h**łapam tu!

Wiſhel. 3. **W**róſta.

Pobożny **l**óžnik.

(Potraczowanie.)

Stary **l**óžnik **s**apocza **b**óſty **t**alle: „**W**ſched **w**óſom **l**etami,
njejeł! **s**aczuwach **h**o ſ **z**yla **w**iele **h**łabſchi a **ſ**tarſchi **h**acź **n**ięko.
Mój **h**ym **M**ichal — **W**óh **d**aj **j**emu **w**iećny **w**oſpocznik! — **h**e
duſchny **h**ól, **h**oſabojajny, **r**oſomny a **d**żęławy. **W**e **w**ſhy **b**ę **h**o
ſ **j**enej **h**olcźku **p**ſbinał a **h**ubowal, **ſ**chtoż **m**i **w**iećeje **n**jeprawje **n**jebę,
doleżę **b**ę, **h**ynije **s**amożenje **n**jemęła, **c**zejne, **p**ſchitłojne a **ſ**rowe
dżęćjo, **w**uſtojne a **p**odwolne **ſ**e **k**óždemu **d**żęću, **ſ** **t**otrymż **w**ſchitzy
ludžo **w**e **w**jeſzy **d**erje **m**ęnjachu. **T**eho **d**la **h**ębi **w**uſſlach: **n**jech
ho **c**złowjetaj **w**ożenitaj; **h**am **h**y **ſ**tary **d**oleż, **h**o **p**ſchichodnje **ku**ſſ
njenje **c**zwilowacch. **W**ſchepobach **M**ichalej **h**woju **h**ęćku, **r**chabſſe
a **l**óžnijſſe **p**rawo a **w**ućnitich **h**ębi **ſ**a **h**o **j**enoż **j**ębź, **m**ału **ſ**twicźku
a **h**nadny **p**jeuſe, **ſ**a **c**zoż **p**o **m**ożnoſciż **h**obu **d**żęłacź **p**ſchjſlubich.
Wſchitko **d**żęćſſe **d**erje. **W**ſchęłatowe **m**andźęłſtwo **b**ę **ż**oſnowane
a **ſ**bożowne. **M**łodaj **m**andźęłſta **n**ije **c**jeſczowacchitaj a **h**ubowacch-
taj, **t**ał **h**o **m**i **k**raſny **w**jećor **ż**iwjenja **n**apſchęſzo **h**łabaſche. **Ż**unu
— **s**andźeny **h**więćzi **M**arije **b**ęćſſe **w**ot **t**eho **d**wę **l**ęće — **d**żęćſſe
Michal ſ **n**ęlotrymi je **w**ſhy **p**ſchęſ **s**amjerſnjenny **w**jećor **d**o **d**ruheje
wſhy, **h**đejeż **h**o **z**urkej **n**amaka, **ſ**o **h**y **t**am **W**oże **h**ęćzy **w**oſpytał.
— **W**ach, **h**nađź **ſ**ęže **h**am **w**o **t**anumym **n**jebożbu **h**ęćjchęli, — **a**
dompuczu, **n**ię **d**aloko **w**ot **t**am, **h**đejeż **w**aſ **n**atrychich, **r**oſłama **h**o
na **d**obo **l**ód. **N**enoż **d**waj **m**óžećſhtaj **c**hęnjęć. **M**ichal **ſ**atepi **h**o
ſe **w**ſchęmi **d**ruhimi. **W**ni **j**eho **c**żęło **n**jemóžachym **n**amafacź.”

Wſchi **p**owjedanju **t**uteho **b**ę **h**ębi **l**óžnik **m**ale **m**ódre **r**ubichcho
wućſabnył, **ſ**o **h**y **h**ębi **h**woję **h**ęłſhy **w**utęćł. **N**ęć **p**owjedacchę
dale:

„**Ż**ona **l**ęjeſſſe **d**ama **h**thora. **E**ſtrach **p**ſche **h**ęmrećę **je**je **m**uża
hichćeje **k** **je**je **h**rowlećzi **ſ**tu **h**ymizu **p**ſchjba. **T**ydźęć **p**o **t**utej **n**je-
ſbożownej **h**więćzi **M**ari — **r**anje **n**aje **m**jeniny, **b**ę **c**hęćſſe **p**o-

hrjebana. — Woprawdže, knježe! nje lubowach swoju pichichodnu djomku mjenje duži swojeho samniewo hyna. Ale, dštinje! nje-možach wjazy ptačak, ani pšče swojeho lubowaneho hyna nje-možach ptačak. Myšlach bježi jenož na tju kšude wopuščajenje byrotki, a fak buch je w swojej starojej sežiwice mošk. Dmaj dnije pšče hwěć-Mariju bje hyn dawot wotmjerić; jenož někotre ščepnaki hišćije bjechu doma, a wot nich durybčiče ho hišćije lėkar a pohrjeb laptačičej. Zurk ptačakje zylu nóz, jako bje jemu maček wumrjeja. Njewědžach hebi w swojej nuhy pomhač. Kofopla, jako kštra, wa jeho k hebi; duchowny a knjejnižy, činjadnu wjele dobreho nab nami. Šsam pak, — Bohu budž wěčnje bšat prajeni! — šacunjach ho tak špodžinjenje hynlu a štrowy. Šožo hač hewat powita naš nalėzku, na jėšorje bje wjele k pščewoženju šašlučičej. Wšchu swoju šrudobu šabych pšče wješelo, šo mošach swojim mołčim hynrotam kšlėba doječ k našyčeznje nadobočej. Ale hony pšči čjachim wječorju won do jėšora hlabach, pomyšlėch hebi pščežo žiwje na swojeho Michala, kiz we hłubinje jėšora leželje, a pščejara čžežo padje mi na wutrubu, šo boho-bojajnu Michal ani šchječjanishego pohrjeba, ani pochwječenje semje doštal njebe. Tuta kšynkolež čwılilowalje me wošebje jara, jako něhdy pošđe w nozy ham na jėšorje jėdžech. Knjeje bėch je swojim čzolnikom na mječe, pšči hamej kromje lupy, hđžež moš hyn i roštamany mi šchreutani na wěčne ho pobniru. Wótije pšče njeho ptačak. Měšaz bje zunje na njebiu ho poštal. Zylu jėšor wošewi šo mi jako pohrjebničježo wšchitkch tamnych nje-šbožornych, kiz tudy we hłubinje leža wot što a tyhaž lėt. Tu pomyšlėch hebi, šo dže je Woža semja wšchubže hynjata; widžach zyrkwičicu na lupy, a mi bu, jako buch škapuže na našim pohrjebničježu pščež hebu mē, hđžež jo na našich wotemcyetich špomina a hđžež jo jich šawoštajene tokež šlowaju. Na dobo šo mi šba, jako bu zyrkwičica i nutška woshwėtana byta. — Wšchitkch bjech na lupy njemjebžo fak. Ščepotajšo šašupich do zyrkwičicy, ale špohnad bōrni, šo bje na hwitkoleži jenož mēšadž wina. Na swojej toteni padjech, modlach ho ja Michala a prošach jėho, šo by ho tež ja mnje a ja swoje dječiči k Wožu modli. Džikom na druhim dnju pšchihotowach mačeri Wozej tamón woltať, hđžež nje i mačej bolėćtu ho modlič wđžečelje. Wot teho čzaka mi bu, jako buch měšo Michalowešo pošebnihego wotšpōzina namalaj; ženje nēk tu njejėdžech, bješ teho šo njebych do zyrkwičicy šašupit, ja Michala ho pomolil a jėho prošel, šo by tež ja mnje a ja swoje dječiči ho modlił. —

„Woh budž šhwaleny!“ prajach hłuboko hnuty. „Wij hišćije junu, došoty džežo! Woh šo ja Michalowe dječiči stara; w tamnyh rječkahm kraju swojeho hyna něhdy wěče šabny natrječiči!“

Starš ho napi. „Woh hžom je ho starał, a swojeho Michala něhdy wěče šabo widž. Ale“ — powjeda dale — „bōrni durybach šo tež teho trošchta, Michala na tutej lupy wopuštowach wotrjez. Nlowe njebžo me domarpta. Čzolm, kotrjž mječach swoj mjenowach, bje stara a štrny. Hžom čzolm čjowej hincarje bje hebi Michal nowy čzolm šamowil, i najrječičich a i najwjet-šchich; jėho žabolež a myšle pščežo ja došern a šmanym džeču. Wje šo ja nalėzko jako džečelje pšchitajil, šo by hebi, mješ tym hač ja wybaštwio a kōžynimšo wohitaraj, něšto pjenješ k ša- ptačeznju noweho čzolma šašlučičej; tež bje čješla miobemu a pil- nemu Michalej jara pšchibōdne čzajh i ptačeznju poštalil. Zeneho wječorja, jako ham pošđe domoj jėdžech, nadpajše me hynlu widor. Wliska pšči brojši štorčji čzolm jara mōžnje na wulki pjeit, kiz pod wodu tečeje. Dno došta na dobo wotku džeču. Š nulu pšchibōžech na frutu semju. Šako rano jėšobu woshlabach, widžach, šo je zylu čzolm rošitni. Dno bje na frudji; tež nabocžne bešti njebeču wjazy žile. Čzolm wolta na wěčne hlybiny.

Njemėch pjenje, a jo durybach čješla tež mi štaremu mušej čzolm bješ pjenje na požeženje wudželac, na to njebe ani myšlic. — Knježe! pšče swojeho hyna nejčejm wozju hynlu ptačak, hač pšče hyni čzolm. Woh mi wodaž — ale ja ptačak tola jenož swojich wnučezow dia; fak durybach je nētkle sežiwic, hdyž bješ čzolma ani pščewoženje ani zbyh tojež njemōžach?

Šene hynne ranje hebi pšchewjach, hyni prjedy tat lubo- wany čzolm frošbiječ. Tuta bolčeka hđžečelje pšči mni a ptača- šče je mnu; mi bēčje, jako by mi wutroba ho rošpufnitk durybaja. — Hječeje, tu pšchibōže rjany, derje wšobolaty hines k hječelje, kaž wy dženka rano. Šbđžniko, prajelje, šy tu bješ rošoma? Zy rysbiješ hyni čzolm a ja čyuch, šo durybich mje na lupy pšče- wjeleč. — Knježe! jawolach, ja hyn dowošk! — A šašchaje me, šo durybach ptačak kaž džečo.

Zylu wošewi šobuželnokež je mnu a duž powjedač jemu zylu swoju šrudnu našennokež. — Wōn da mi rušu, a w njej wulki tolet, a bjele walešo dalšchego powjedačja me wopuščiči knježe! to bje wjele, nještōnčnje wjele ja mnje w tamnyh woto- mitnjenju.“

(Pšchibōdne štōnčjenje.)

Wšelake i bliska a i daloka.

— Nježelnu 2. adventa, 6. dezembra, šmje ho šchwrōte herb- ške kemjenje w šchjinej zyrkwi na Drazžbanach. Šserbja, kotrjž maja pšchivnuhych w Drazžbanach a Drazžbanškej bliskoci, čzylu jich na to kemjenje kōžebliwuch sežiwic, šo mošli pšhincic, a ho woshchewic na Wošim šlowje w lubej mačezneje rēčji. Š dobam mōžecje jim hiewic, šo ho pšči herbškim kemjenju w Drazžba- nach tež najh herbški bibliski puečnik na lėto 1904 rošwaba, šo mošli hebi jōn ša 15 nr. kupic. W nim imeja, hač runje šu w žulbje, pruhu i Wožeho šlowa w lubej mačezneje rēčji ja šōžny džeč lėta, kaž poštrwōjenje i domilju.

— Hody ho bliža a hōdōmne dary ho pšchihotuja. Našče hōdōmne šlėba pak duryba tež duchowne dary pšhijē. A wošebje, wy šarčiji, kotrjž mačje džečo, kotrež na pačerje hōbži a jutry wajač dom wopuščiči, wotrēčije jemu tež dar ja duričn, na kotrnyž moško ho woshchewic a pošhincic, hdyž je wolta w hincje. Tajke dary mače w rjanych knižach našchego lutherškeho knižow- neho towaštwa a wošebje w rjanych šhertwjadach „Zionškich hōšgow“, kotrnyž nowy mudawš je nimalo dočijšchajny a kotrjž mōžecje wot hrijēž dezembra me wudawati Šeršchicki Nowin dostac. Šsobuštany našchego towaštwa jōn, ho wē, barno do- štanu a našchej pošelnicaj hišćije do hōb někotre wošady pšče- hōdžitaj, druše wošady hynpom po hōžōch.

— Dolež je ho škuliste měšo w Štroži pola Hucziny wu- prošdnito, je ho tam wot škulisteje wušdōnokež pošcijil hincje wē- rēčijčan, kiz bēčje hač dotal w Wošchegach. Tōn hamy pak bēčje prjedy do Šhownow poštajeni. Duž duryb nētko šako Šhownjanita ščula bješ wučerja wostac.

— Še šyrotownje w Uršje je ho redakziji pšchijē doštal, kotrjž pšče wo armenickej šyrotzji, ja kotrejež wočehenje najši Šserbja dobrowolne dary darjadu. Powjelij, kotrjž budže dobro- čelam hynajo, ma ho tak: Mjeno teho dječiča: Diana E. Mel- konian. Džečo hōbži do wšchjšchego wotželjenja hincjeje ščule a derje potačaje. Wone ho wēčeč k lėtu do hincjeje rjadownje pšchēbadi. W domjazch džečal je piln, w swojim wofšnju čjiche a pšchēčelne. Š jejnym šabčezjenjom hny powištōlowne špōšjom. Wopuštano wučerja: Franž Štari.

Soy-li spívat,
Pínje džítal,
Strovia cje
Strojóny statol,
A wój swjatol
Szabny je.

So staw spróžny
Rapož mójny
Lubočs ma;
Bóh pał swěrný
Píšes spač měrny
Čerstwočs ba.



Nječ w spěwač,
Sóměrnje džítalč
Wšednje dnj;
Džen pał swjatol,
Dufči daty,
Wotpožni ty.

S njebečs mana
Nječ cji łhmana
Šimwočs je;
Šiwa woba,
Kčj Bóh woba,
Wofšćew cjeł.

F.

Szerbiske njeđzelske łapjena.

Wubawa šo šóždu šobotu w Šsmolerzj knižićiškječni w Budyšinje a je tam ja škwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

2. njeđzela adventa.

1. Łheč. 5, 1-11.

Adwentiske synki my šlyšćimny. Stara přerjona advent-
sta epistola (Rom. 13.) reči wo škhabženju raišćeho cžaša
jako teho cžaša, šo mamy stawacž se španja, wot škuttoro
cšimnošće šo wučšilečič, drařtu šboža šo woblež a na
džeto a bėđženje šo pšichotowacž. Šow šlyšćimny
wječorne synki, ale tola kaž wubudženje wojštarjowje.
Tam reła: Wotučjeje! Šow: Njewuňčeje! Žako džěči
šwěta machujće, tež hdyž wječor pšichidže. Šo šu
te hame synki, kotrež šćelczišjanika zyrkež wot šafaršćeho
druhu njeđzela adventa šatkinčecž bawa: Wudžeje hotowi,
teho knješa, hdyž wón šašo pšichidže, powitač a pšched
jeho šudom wobłacž.

Šašopšichidženje teho knješa.

1. Wón pšichidže wěšće, ale my njewěmy hdy,
duž dyrbinny štajnje wachowacž a hotowi byč;
 2. Wón pšichidže š hudu, duž dyrbinny bjes winy
pšched nješo šupicž.
1. Wón pšichidže wěšće (2. šćt.), tak wusnamamy
w 2. artikul. Ale hdy — to njekěmny wjeđecž. Hdyž
džebža leto a džen woblicič, wjeđe to š hamej pšich-
wěrje a doleč tele cšlóbšće woblicjenja tola njetrjecha,
loško š hamej njewerje. „Kaž paduč w nožy“ — to
reła, žyle njeđočkamny wón pšichidže. Tešo bla napomina
šawot š wachowanju. Šwětnu džěči šu wot jeneho
dnja do drubešo žiwe, kaž bychu tu wěčnje wostale. Hdyž
tež džěč teho knješa njeđočkamny, dočkamny tola wěšće

po šledni džen našćeho žiwjenja, a kařćich wón naš
nadenidže, wot teho wšćitko motwikuje. Wachujće a
budžeje štróbi jalo džěči šwěta. Džěči cšimnošće
boja šo šwěta a jich šwědomnje taja jim jich hreči
pšichotowacž pod nójnej cšmi — ale šćto jim to pomha
pšched wocžomaj wěčneho šudnika? Duž njeczišny ničo,
šćtož dyrbjalo šo šwěta dnja boječ.

Wudžeje štróbi! Tole napominanje dopomina na
šrešćanu šlaboč, w našćim cžašu rošćerjenu. Šaf
žatobne, hdyž šudny džen něšo pjaneho nadenidže. Ale
š prawej štróšćoči šlyšća wozaju hacž wobnježenje pšči
jebži a piczu. Šćelczišjan njekě šo we wutrobje pšes
ničo tak wobjimacž dacž, šo šćmny njeje na to jene,
šćtož je nušne, na šbože dušje š šćutwočju šebi myšćič.
Šušto šo štarošće a přožy žiwjenja tak do přěka cšičkča,
šo wšćitko druhe našad štuva. Šwěrne dopjeljenje pšiči-
šćimnošćowowotolana je prawa Wozja šlyšća a wo-
potašanje šćelczišjanitawa, ale šćacž dyrbi šo w štróšćoči.
Wšćitko teł Wozja špožćene dary dyrba šo š kje cšćelci
nalozecž, niz w šlyšćje hreča, hěćicnošće. Knještowo we
wutrobje šlyšća Wozju hamemu. Ale tež najrješće dary
moža nam štrachne bymacž. Wobtnjež šwoje pšichil-
nošće a njeđaj jim nad šobu knježič, hewal budže tebi
— tež to najšobnišće — šadžeřew na pučju š šćožćoči.
Žyle žiwjenje po wozženjom šwiatešo Dušča šćacž —
to reła dušownje štróšby byč, hdyž džěč tešo knješa
njeđočkamny pšichidže.

2. Šon knješ pšichidže š hudu, ty dyrbič bjes
winy šo pšched nim šćewič, hewal tebe šćaženje nad-

padnje (3. št.). Džeñ pščiñdže, na kotrjž žana nōž wjazy njeprščiñdže; hladajmy ſo, ſo njeby wōn fa naſ nōž byt, na kotrjž žane ranje wjazy njeprščiñdže.

Alle tak mošli bjez winy pšched teho knjeja ſtupicz? Knihy twojeho žiwjenja budža ſo wotewricz — a twoja wina leži w nič napizhana. Ščito čže wobſtač? Pawoł pišče na kšcepcejzjanow, tiž beču krátko prjedy hiščeže pohanjo a ſtym lošchtam poddadži. A tola ma wōn dobru nadžiju, ſo wobſteja. Alle wōn wšak k wobſtajnoſci napomina (ſčt. 9. 10.). Njeby-li Khrjſtuſ wumrjel, nje-mohł ſo ničto pšched nim bjez winy ſjewicz. Alle netko je dołh pšched Khrjſtuſa ſapcačuju. Ščitož do Khrjſtuſa wēri, je bjez winy, pšchetōž hrēch je jemu wodaty. Nje-ſapomiti wšchednje wo wodacze proſhej. Woža dobrota je kōzde ranje nowa, jehō ſwērnōſcz wulka; naſcha wina je kōzdy wječor nowa, naſcha njeſwērnōſcz wulka! Wojołež pšched poſlednim pščiñdženjom teho knjeja ſhubi ſo jeničžy pšched dopomnjećem na jehō prnje pščiñdženje. Šſtjichmy ſłowo wujednanja! Hdyž to w prawej wērije čjiniſch, potom moželj tež tehom, hdyž hebi wōn twoju duſchu wot tebe žada, ſtroſchtmy pšched nim ſo ſjewicz — bjez winy!

Kraſny wumlad, hdyž ſmy ſ Khrjſtuſom živi tudy, ſo mōzemy ſ nim tež wēcznje živi bycz. Duž wopomimy, wo čjo ſo jedna, ſo njebychmy drohe kublo hebi rubicz dali. Hdyž ſmy Jeſuſa ſa wſčezela mēli w tutym žiwjenju, budže wo wōn tež k nam pōnacž w poſlednim budženju. Hamjeñ.

Sazpivawje prēdowanja.

Jan Sebastian Pfauser, dwōrski prēdat kſežora Maximiliana II. pučowajeche ras do Stuttgarta, ſo by glavneho württembergſkeho reformatora Jana Brenza prēdowacz ſhychal. Žako wot ſwojeho hoſpodarja ſhoni, ſo je Brenz doma a ſo budže naſajtra rano w bliſkšej zyrtoi prēdowacz, ſo wōn jara wjekeleſche. Dolež bēche netko teho menjenja, ſo budže zyrke piſchepjelnjena, wōn zyle ſabe, jaſo ſo prēti krōcz ſwojnjeche, do zyrtoje bžēche a ſo tak ſtupi, ſo moželjche Brenza derje na kſtjy widžecz. Ščto ſo ja? Druhi, kſežj krōcz ſo ſwoni, kſčrluſch ſo ſpēna, a tola je poſluſcharjow hiſčjeche jara malo, tak ſo Pfauser myſli, ſo jehō hoſpodač to pravje wježal njeje, a Brenz njeimje tōn krōcz prēdowacz. Žako bēche ſpēwanje ſkōnczene, ſtupi čſelje- doſtojnny ſchēdžmy na Wože mēsto a bžeržēche natwarjaze, duſchapołne a mōzne prēdowanje. kotrjž mējeſche tak-rjez ruzy a woly. Pfauser jemu ledžbivno pšchopozkuchajče a mējeſche jehō paſ ja Brenza ſameho, paſ ja jehō kolegu, paſ ja jehōo druheho wučjeneho muža, dolež bēche ſo na malej kſčjbe poſluſcharjow poſtorowal. Wo ſkōnczenju prēdowanju bžēche wōn netko k njemu do ſapalnje, poſtrwoti jehō a wopowajcha ſo ja jehō njemenu, jemu ſ dobom ſwoje iſčelivſchi. Dolež jehō na to Brenz jara pšchčelnimje piſdija a ſobu domoj jenu, ſapozča Pfauser duzy po pučzu ſtozicz: „Mōj wſhōžjeleſjenu knjez Brenzo, ja ſym bženja wulky njeprſchiſtojnny wēz widžak.“ „Ščito dha?“ woprawcha ſo Brenz. Wōn wotmowli: „So bēche tak malo poſluſcharjow pſchtomnych, hdyž tajt muž kaž Brenz prēdowajche. Ja“, wōn dale bžēche, „nochyl tajſje maleje čjyžōbki dla ſ zyla haſke prēdowacz.“ Brenz ſo trochju poſmēnſtju a wōbzarowajče, to ſo wē. ſazpivawje Wožeho ſłowa, alle piſchčedſchi k jenej ſtudni ſo Pfausera woprawcha, kotra drje je naſlčpicha banowowolč, tuteje ſtudnje? Pfauser rjeſny, ſo je wōn jow zyle žyly a teho dla kaiſtočž tejele ſtudnje njeſnaje. Brenz bžēche: „Pišes to ſo

wona poruča, ſo wodu dawa, njech wjele abo malo lubži čžerpaju. Tak bybi tež kſtjebōmit Wožeho ſłowa wodu žiwjenja danacz, njech jeno netkſi abo mnohy k njemu pšchčidžaju.“ F.

W adventskim čžahu.

Dwoje ſera, ſbōžny čžah,
Beču wotowow žabanje;
W runyč čžuczach pišego jaſho
Davit pſalmy ſpēwajče;
Tež protečji, wēriwi
Sa troſchtom jni žezjili,
Moblachy ſo je hylſami:
Pomoz ſ Ziona, budž ſ nami!

Bohu bžak! to je ſo italo:
Wbčezē ſ tym naſ wobſboži,
Ščitož je ſaſtaruſ ſo pišato
W čłowſkič duſkach na ſemi.
To, ičtož Wōh je ſaruczil,
K iſbožu nam je dopjelnit:
Žehō bōjſta ſmilnoſcz mila
Šbōžnjta je wotbrađžita!

Tōle Šbōžnik iteji ſ nowa
Pišed durjemi wutroby;
Ščitjch! tak wōn tam kſapa, wōta.
Pišego hebi hoſpody.
Ty by ſhory, wopomiti to;
Wōn ma duſchow kſaſtowo.
D duž wotewot durje jemu,
Dowēenje broj talle k njemu:

Hojianna! Powitany
Budž mi, luby Šbōžniko!
Pōj, mōj dom je ſhotowanj,
Ščjñ hej we nim pōkſarčjo!
Durje ſym čji wotewit,
Pišebot rjenje wubēbit,
Duž dha pōj, ſo by w nim bydli,
Žako kral na trōnje hdybit!

K. A. Fiedler.

Winowata njewina.

W malym mēstičku ſiſſkeho kralſtwa bydleche muž, kotrjž jara čjiche a ſamotne žiwjenje wječžije. Wōn žane prēdowanje njeſakomdžejche, wobheje paſ bēche ſwōczeny, kōzdu wječjelu ranjſchru Wožu kſtjbu woppracz, kotraž ſo w 6 hođjinnach ſapozča. Naſ w imnje wōn jenu nječjelu ſahe rano wotuczji, a dolež ſo jemu ſačjeche, kaž budžjiche ſpizy te mſchi ſwonicz ſhychal, wōn ručje ſ kōža ſtozji, ſo wobſlela a do zyrtoje bžējeche. Žako tam dočdže, zyrke ſamnjenu namala. Wōn wot jenyč duri k drugim kſodžejche, tola wſchē beču ſamnjene. Škōnczene ſaſhychcha čžōpnik bič, na čžō ſo jaſo do ſwojeho bydla wrōczji. Wōrſy na to ſwōkſt pščiñdže, dže do zyrtoje, ſaſhwežča wježy a widžji, ſo je wotairne hudo- bje krajenje. Wōn čjini haru. Dolež bēche runje tu ſanu nōž knēkſt wadnył, namala ſo ččč tamneho muža. Wobhežčč kſeže hnydom wuprajji, ſo je pſponujeny muž jara jaſe wuſchoł. Tōn paſ drje zyle po wērnōſci wupowjeda, tak je ſo ta wēz mēka, tola jehō ſamotwojenje ſo kōzdemu njewērne bycz ſačjeche; duž bu do jaſtwa wotmōžženj. Pišes tole wožjenje bu jehō ſwēdomnje wububžene. Žako do pišchčychowanja pščiñdže, ſo wōn hudiſkeji

wina, jo drje je w nastupanju zyrtwinskeho rubjenstwa njewinowaty, jo pak je pschi wšakem tym swoju jatbu derje saklužit a tužamnu jako Bože kšofanje spólnawa. Wšketoz nětotre lěta prjedy je wón we swojim wóznym traju cšlowjeła sfongowal a ho i jeho jamojenom i procha měl.

Pobožny lódnik.

(Stónčenje.)

Nafajtra rano džěch i lóžskej wutrobu na sfónčenje swojeho srubneho cšolma. Wórtu sakšufach pluskanje t hebi ho pschisšizowazeho dźolma. Wobrocšij ho. Hlej! wohebnu, derje wobšlebanu muž wot wčerawiskeho pschiděže w zyle nowym schérom cšolnje t brjobje a wješełce, kaž mějšćenjo wšichto lěpje rolenja, prawe a wustojnje nad nim kuzježić! — „Pšičešelo!“ jawola mi napscheczo, „nět dyrbiteje mje tola na kupu pschewjeješ! do schéroteho jěšora hebi tola je swojej klabej namjedłofšću njewěru.“ Wješele pschewjejech jeho psches jšor. Zako njedalofa kupy nimo jěžěchmjo, prajełce te mni: „Twojeho Michala w zyrtwicšy mžěšch na dompučju wopytaš. Pšichewjes mje jenož nět zyle psches jšor do mateje wjeřt, hžěš hižom wós na mnje cšata.“ Cšinjach, kaž bē mi poručit.

Hdyž pschi wješaj na brjóh storcšichmjo, a hdyž jemu, na žanu mšu hebi zyle njemajho, i cšolma wurpohach, sapšichimny mje pschěčelnje ja ruku. „Sprawny džědo!“ prajełce te mni. „Hlej, to je cšolm, kotryž je hebi twój syn Michal iankowit. Szym jón ja tebe kupa i t tutym daruju jón tebi a džěšom twojeho šyna.“ — Knješe, kal mi tešdom bu, njemžju wopyšac a wuprajec, Padnych na swojej koleni. „Šcho šapocšinalch, starzo?“ prajełce mój dobroczet, a wosbšchny mje šajny pschěčelnje. „Ale hlej, twoju derje sakšufanu mšu na pschewjejenje šym ešj hišće dožny.“ A i tym pschepoda mšichmizku, w kotrež ho wječ a dwazbčj šchšinalow namatadu.

„Džědo, buđž dale nan twojich wručkow.“

Hišćeje junu chyžch ho we swojej džakownošćj i jeho nohomaj cšihncz; ale běšce ho hižom wotkall. Wěžach ja nim a pschimnych jeho ja drafu. Pšichěčelnje šwajgo šejna mje napřet. Šcho poručnošćj dyrbjach wosbšach, ale došho hlabach ja nim, hačž ho sfónčnje šady najposbšednišich šhěžom mojinaj woczomaj šhubi.

Sašlupich do noteho cšolma i wěšje bojofeju, kaž na bohšwječene měto. Knješe, kal ho na dompučju w zyrtwicšy modlach, kal ho Bohu džakowach, kiz bē na Michawolu šastupnu přóstwu mi a jeho džěšom tak špodžimnje pomhal, to mžěce hebi ložny mšičič. Wřeni trčč modlach ho tež tu ja swojeho njeshateho dobroczerja, a poručich Michalej na najnaležnišch, ja njeho pola Boha wšcho dobre wurpohčj. Pšches jšor pschidžěch, njewēm faf. To bē najšožownišich džej mojego žimnjaja. Tak wjele jenož wēm, šo šym i wótrym hšošom špěwal, šchtož ho wot šizyčj šet wjazy šado njebē. Hižom noajtra rano šapocšaj trčče šchm twaric je šchitej swojeho noneho cšolma. Tež rospadowazu šhěžu hebi pomalu šajny šaplatach. Š nowym cšolmom wrčči ho Bože žohnowanje wšžomnje te mni; zyle ščžo mējach i pschewožowanjom džěla a šakšufny dočj; wšcha šruboba bē šabta, wšcha naja wot naš wšata.

„R dalšewom šbožu, dobry muž!“ šowolach: „Hišće šchšlešču na šrowofčj swojeho dobroczerja.“

Starz napi ho i pobožnošćju; potom powjedachje dale: „Hišćeje nješym zyle te kónzej; ššoro najšpodžimnišče hišće pschidžje. Nlona šarofčj, knjeze, dyrbjachje moje wješełom mžěčj.“

Kaž ho wšemi, přžowom, w wšchubžom našpnic, šchto mošt mój njejnaty wot Boha poššlany dobroczet byč. Šofpodat jo mi

prajełce, ale njemžach to wěrič. Domownit hroda a našch wššofodošojny šarac jo wobfrucšidžaj. To bē — bohaty žid i hšowneho měta, kiz bē hebi tudy wohebnje nalětnje wobšdlenje pschšofowal. — Knješe! potojza mojego wješela bē ššubjena.“

„Šašubj šo, starz!“ prajach: „kal njedyrbaj Bohu pomoz tež i ruki žida wješele a džakownje pschjčjčj a tamneho muža i šubofčje wo wutrobje wobššowoc, kiz bē tebi tak wulke došrotu wšowolaf?“

„Knješe“, prajełce starz, „šchto wo mni mšičiče? Šak bych šby pschjčajš mošt, to cšimic? Ale njedyrbjach šo ja zyle swoje žimnje frucšj, jo cšlowje, kiz bē mi ta wubjerjenje derje cšimic, kiz bē, tak čhu prajec, mój jandžel-pšeton. něšby wobšželenu byč njemžěčj pschšof stotom Wožim? jo šnadž dyrbčaj — ach knješe, to wučšičjchi mi ššulu? njemž wječnje šchšimny byč je šatamanym? Tak hšto hačž ho modlach w Wožim domje, na šrowim cšolnje, w cšičej šrowicšy, prošchaj pschšy Boha, wón čhyl woczi mojego dobroczerja ja ššojnacje praweje wěry wotweric; a w zyrtwicšy na šupje, tam poručich jo trčče swojemu Michalej, wón njedal pschšajč Boha proščj, šo by našchemu dobroczerjej t najmjeshchemu šchšejšansku, ššowomnu šmjeretnu hžššitnu šrowčšit.

Hišćeje w našym šamšneho lěta pschidžje mój dobroczet šajny t jěšore. Ššuto dyrbjach jeho wosbčj na a psches jšor, a byrne cšolm dar jeho dobroczimofčje byč, dha wudželi mi wšče teho pschšy hišćeje bohaty mšu. Najšwšičičcho jěžěchmjo na kupu a pschšy mje napominalšce, Michala w tamnej zyrtwicšy wopytač.

Nědy, jato bēch šo tak w zyrtwicšy modlit a jato šo šajny wosbšchnych, šo bych šajny ja cšolmom hšabat — Wojo! dha wibžach, šo — jo šo tež wón modlełce, cšiččje šady w zyrtwicšy.

Knjeze, šawolach, je to mžěno? Bohu buđž džaj! Tež wy šo modlicje! — „Šcho ešj napaduje, šarzo“, wotmolwi pschěčelnje, „šeho bla, njedyrbaj ho modlic? wšchaf šym jo wot tebe šameho ššichšal, šo je modlenie naš wšchšich njewowofč.“ Ach, prajach, to drje je wěčno; ale wy, wy! — Njebēch šameho šo wozaj možny. Prajach jemu pud mnošimi šyllami, tak mje to šrubžj, šo wón džel nima na šohnowanajch šchšelčanšwa, kal ho wšchšednje t Bohu modlu, kal wšchšednje swojeho Michala prošch, šo by tež wón t Bohu ššchšowal, šo by ho wón wobrocšit te ššryššufowej wěre a wucšije. — Nješachje šo mi ššrowle rčče ja lo wjacj. Pšichěčelnimje wša mje ja ruku. „Štary“, prajełce, „wšchaf modlimy šo wšchšy i jenemu Wšžej; ššryššuf džē bē tež šid; špodžimny šo puče, na kotrežž naš t hebi pschidžje.“ — Knješe, tuta rčč napjelti mje i wulkm mērom a i wššofej modžiju. Pšchšy pilnišcho a nutarišcho modlach šo ja pschewobroczenje drahšeho dobroczerja.

Bošy potom, na šwj. Ššymana a Šudy, buch nješadžizy t našchemu duchownemu pomolam. Wnoho ššejšow a ššejšow i měta běšce šo tu po wosbēdže ššrowadžšch. Lōžo mi bu, jato mjes nimt tež mojego dobroczerja wšchabach. Pšichěčelnje, kaž pschšy, „š wohebeje wješele pschššupj te mni a wššičj mi ruku. Nēt nalinu šchšlešču i winom a poda ju šararjej. Šarac pak wššičj ju mi. „Štaro“, prajełce, „pij nēt na šrowofčj twojeho pschščelja a dobroczerja.“ Šššilich a napidj šo šjes štracha. „Hišćeje um!“ prajełce duchowny šrowatocšnje, „na šrowofčj twojej t mojego bratra w ššryššufu šššš!“ Wšimnje mi bu, šo mžěwe šchšepotach. — „Ššymam Tadej!“ prajełce šarac a wššala na mojego dobroczerja. „Džēn rano je ššwajtu šchščejštu doštal i zylej swojej ššowibi a wosbšičho šo na našchš kemšchaj wobšžčič.“ — Ššymam Tadej! šawolach i wššofčj. Dyrbjach na swojej koleni padnyč pschēbe wšchšichmi njeshatymi lóžšimi a Bohu šo džakowac. Wobšimach jeho koleni; wón pak mje po-

śbėny a wofofcy. Zaraz wjedźeje mje won do Wożeje pich-
rody a da mi wofofc kofy, dar drohego dobrocserja, f dopomniczju
tuteho dnja.

Zple jmtobdzenj bėżach domoj, hdyndych f do swojeho czołma
a pŃchėdźeżach na łup. Rnjeje, kał fjo tam modlał! — Hdyń
ko domoj podach, stejese męhaczł hjo wŃpfo na njeju. Kał
bė mi tola tał njebjeży derje, runje kał hdyń pichy swojom
Mi-
dale pichom do njebjeżach dyl. To wŃchitko je Wóh Ńtufkował, tał
bėbi hjeżego prajach, na Widałowu Ńajupnu prŃstnu! To wŃchitko
je Widał wŃtufkował na twoje modlitwy. Kęł tu mi zple
Ńjawne, Ńo Wóh nje a woŃpuroczne dźeżatka wŃcznje Ńakita a Ńo
fjo na jemi fa niżo wjazy Ńaracz njtrjebam, dŃżny noŃ njeby
wŃchitki f bėbi njeŃoŃnje do swojeho wŃcznego kraleŃwa.”

3. S. — II.

WŃŃelake f bliŃka a f daloka.

Wnbjerk ŃjednocęńŃwa ewangelŃo-luthericki zyrkwowj na-
Ńechego wŃcznego kraja, kotreż je ko 13. junija teho lęta w EŃe-
naczu Ńatożijo, je swoju pręnju Ńhromadnjim 10. nowembra w Draz-
dżanach męto, kał fny to hjojom lubym ćitarjam w swojom ćżaku
Ńewiti. Talc Ńhromadnjim wobroczi foz f ćżophym Ńłowami na
wŃchitki ewangelicki a tele Ńłowa njeż puż namataja do ewan-
gelicki wutrobom. WŃchitkim wobnyŃljeniam, kotreż fjo ko temu
ŃjednocęńŃwa napŃchecziwo njeje, fjo wobkruzi, Ńo Ńhromadno
wobŃtejnojce ewangelicki krajnycy zyrkwowj njebŃtynje wofanu
a jo ko jenoż na to dżiwa, Ńo by naŃcha ewangelŃa zyrkeł wot zyrk-
winicki wŃchynojcjom pichyŃpinate Ńajupjenje ewangelicki Ńhromad-
nycy należnojcejom męta. Naręż wubjerła na naŃ ewangelicki,
kotreż dyrbi kŃżbeho ewangelŃeho Ńajimacz, ma fjo tał:

„Ma Dr. Lutherowym naroditum dnja. 10. nowembra, je nowo-
tworjenje nęmŃki ewangelŃi zyrkwinskij wubjerk fjo f swojomj prę-
njemu wuradzenju w Drazdżanach Ńhromadził. NęŃ jako Ńobu-
Ńawu wubjerła nući, w tymle ważnym wofomŃnjenju na naŃchich
węcytowacichow w lubym wŃcznym kraju Ńłowo bratrowŃŃeho po-
Ńitowjenja pŃbłacz.

Wot 100 lę je nęmŃjemu ewangelŃemu ŃchęćejzjanŃtwu jwon-
towny ŃwojŃ Ńjednocęńja pobrachował. Hdyń Ńtare ŃhężoŃtowo
hromadę padje, hdyż męjejeje hŃchęće Ńhromadno Ńajupjenje, bębi
kŃżda krajna zyrkeł Ńama pichęwofatjana wofa. Kał mŃnje nje hęch
po tym w naŃchim ludu Ńadanie po Ńjednocęńju wotuci a kał
teho pichęgo pichyŃwonego Ńeżęjenje pichęs Woju hnadu w poŃtajenje
nęmŃkeho ŃhężoŃtowa Ńwoje pichęjenje namafa, je na Ńojnenach
hŃfŃorije Ńajipane. W tym Ńamym ćżaku je ko ŃahŃofita zyrkeł
w NęmŃŃej mŃnjeje hromadu Ńamta. Zeż ewangelŃa zyrkeł je
w pŃgłędnim lęktotekiu wulle dny wŃhłabata. Wóh je jej Ńwę-
nych ŃwębŃow nęmŃnojce wobradził, pichęs kotreżchj bŃkuzenje węra
do ewangelŃi f nowemu žiwjenju wotuci. Żenje prędy njeje
wona tał bohata była na Ńtufkach Ńimlineje lubojće. Pichęs pużę
pichyŃotomoga bężto wulŃich wučerjow je ko hwoitę theologowiczym
wędomojće do ewangelŃeho Ńwęta pichężiŃchężalo. Ale Ńchto njeby
hjo drubydy f nami bolŃotnje Ńaczł, Ńo na wŃchęm Ńhromadnym
Ńjednocęńju wobradhuję? Żedny dżiw, Ńo tyhazy f nami hjojom
dolke lęta po twjerdŃchym Ńjednocęńju Ńadachu. Wobu kudoż dżal,
nęto je też f tym nadżijepotny Ńpoczal ćŃijnemj. S dowŃŃojczju
krajnycy wŃczow po pichyŃhŃowonanjom zyrkwinskich wŃchynojcjom
je ko Ń Ńajupjerjow najwŃchitkiych zyrkwinskich wŃchynojcjom
nęmŃki ewangelŃi zyrkwinskij wubjerk Ńworit.

Ma ćżoż dżimamy, njeje zyrkwinske nowotwarjenje po waŃchym
Ńwętnęho kraleŃwa. To my wŃczemy; a hby bydymy to ćżygi,
my to njeŃamŃżemy. Zeż kraleŃwo naŃcheho Ńujela njeje wot teho

Ńwęta. Zyrkeł kŃżbeho kraja dyrbi kał hacz dotal po swojom
wŃnaczu, po swojom waŃchju a po swojich porjadach žiwa być.

Ale wone fjo Ńhromadne należnojce — te ćżemy pichęwacę;
Ńhromadne lubta — te ćżemy hację! Ńhromadna nuŃa — tej
ćżemy wobaracz.

Hdyń fjo w pichyŃodje ŃaŃo na ŃhężoŃtowoym hęjmje ŃakŃi
wobŃamfuję, kotreż ma też Ńa nabożne należnojceje ważnojće, nje-
dyrbi jenoż pod mŃżnym wŃwom druheje zyrkwe najęće, hdyń
wulka ewangelŃa wŃchętinia luda bęŃ Ńhromadno Ńajupjenje wo-
Ńtanie. Zeż my we ważnym wofomŃnjenju rŃt wotewrimy a Ńa
naŃhu zyrkeł Ńajupjemj.

W my męr lubymy a njechamj hłubinu, kotreż na nabożnym
połu pichęs naŃch wŃczny krał fjo ćżębnje, powęjtchęć. Ale hdyń
fjo ćżęćę najęjeje ewangelŃeje zyrkwe jŃawnje hani, njebybi
w pichyŃodje wot wętych wobŃtejnojcjom wotwibacz, hacz a kał
fjo temu napŃchecziwo Ńtupi — my budzemj hŃowiti, hnydom
napŃchecziwo Ńtupacz.

Wulki Ńwęny wobŃhad je nam wubjermje ewangelŃe zyrkwe
bŃje pichęnję. Ale na toho dyrjadu fjo hacz dotal wobroczić,
hdyń f ewangelŃeje zyrkwu naŃdeho wŃcznego kraja towaŃŃwo
pŃtachu. Wdy budzemj jim pichyŃodnje pichęćęlnje wotmŃwiczę
a wŃchitko ćżinicz, Ńo by fjo ŃwojŃ f wukrajnymj bratrami pichęgo
twjerdŃcho Ńwojał.

A kelto dźęćę naŃcheho luda ćżębnje kŃżde lęto f naŃcheho
wŃcznego kraja won do dalohęho Ńwęta. Woni njebyrja ani
macękru ręcę a waŃchje, ani swoju zyrkeł Ńhubicę. NaŃde wŃczto
a jo w lubojće f nimi hładacz. W doleć też tudy Ńhromadne
Ńtufkowanie wjazy lubi, hacz najęćęje wŃhłena jenŃotliwa pomoż,
duż ćżemy nuŃy, w nęmŃŃich Ńolonijach, kał mjes wukrajnymj ewan-
gelŃim w roŃpŃŃchęnju Ńhromadnje napŃchecziwo Ńtupicz.

A kelto Ńladnoćeje budže ko hewal hŃchęće namafacz, Ńa
Ńhromadne ewangelŃe należnojće Ńtufkować!

Żana nowa wŃchitka zyrkwinska wŃchynojć f ewangelŃim
zyrkwinŃkim wubjerkom do žiwjenja njeŃwiti. Eħtoż ćżemy a
dyrbimy, je jenićka Ńhłuba, kotreżę ewangelŃa zyrkeł nuŃnje po-
trjeba a kotreż fjo jej tŃn ćżah wot žaneho druhego bŃta wo-
poŃlacz njemŃže.

Nadzi pichy tojfej hłubje na Ńwętnęho muža Wożejo hla-
damy, kotrehoż je dęnbniŃchj dęca nębydy naŃchemu ludę wobradził
a wofoto kotrehoż nadobnu poŃtawu dopomniczja reŃormazije je fjo
ewangelŃe Ńchęćęzanow pichęd kŃtŃim f nowa Ńhromadził. Njech je
nam nęchto w jeho duhach pichy naŃchim Ńtufku pożęćene! A tał
poŃbęhamy Ńwojeje wŃci f horam, wot kotreżchj nam pomoż pichitka-
dża, f wutrobnej prŃstnu: „Rnjeje, pomaj, o Rnjeje, dał f bęru
radżicę!” WŃn ćżył wŃchitko wŃbjić f swojeho męta ćżęćę, f doŃju
naŃcheje droheje ewangelŃeje zyrkwe a naŃcheho lubeho wŃcznego
kraja.

Pichy tym potrebamj dowęćęńja-pŃlnohe wŃbżęńjenja a wu-
trobnohe dobroŃpŃchęńja naŃchich ewangelŃicki węcytowacichow.

Hdyń wo to wutrobnoje proŃnymj, Ńrowimj jich f poŃtrowom
lubojće a męta.

W Drazdżanach, 10. nowembra 1903.

NęmŃki ewangelŃi zyrkwinskij wubjerk.”

K rozpominanju.

O njeswar zas, hdyz druhi Ńwari će,
Sej wuzwol Ńęćpnoće, ta twŃj Ńkit njech je.

WalŃŃe dobrowolne dary f woŃhe armenickę hęytoty.

Ńa naŃchu Djanu w Urje R. R. 15 gr. — np.

W mjenje wŃbŃich hęytow wutrobny dżal

WŃlęć, redaktor.

Šky-li jsewat,
Stinje dšeta,
Strowja cje
Šewobjny statot,
A wój kwjatelj
Stradny je.

Ša staw špórný
Nawoj mówný
Lubofej ma;
Wój pat šwórný
Pšes špat mizem
Čzewofejš ba.



Wješ ty špěwaš,
Šewórnje dšetaš
Wšedne dný;
Dješ pat kwjatelj,
Dušči datš,
Wšepočjaj ty.

Š njebeš mana
Wješ cji šmana
Žiwofej je;
Žiwa woba,
Kij Bóh poba,
Wšefšew cje!

F.

Šerbske njedželske lojčena.

Wubawa šo kóžbu šobotu w Šsmo lterzej knjiščiščejšerji w Budoščinje a je tam ša šchwórtlětu pšedpłati 40 up. doštač.

3. njedžela adventa.

1. Čim. 2, 4-6.

Bóh dže, šo by wščitim ludžom pomhane bylo — tak praji nam kwjatelj Pawoł. Wón njerečjy wošebje wo adwencej teho křišela a adventišeho krala š mjenom nje-mjenuje, kotremuž w tym čjašu napšedčiwjo šladamy, ale adventika je to tola myšl; pšetoz wón potačuje na pomoc, kotraž je pšes nješo do šwěta pšičička.

Bóh dže, šo by wščitim ludžom pomhane bylo.

1. Jedyn jeničjy je, pšes kotrehož to móže;
2. š temu jeničšemu durbja wščitzy pšičinj.

1. Šak wjele potrjebnyh škapa šody wo našče durje. Štari a škori naščeje pomozj potrjebaja. Jarowozj potrjebaja trošičta. Šaj, niž jenož jich wjele, ale wščitzy pomozj potrjebaja, šdžj tež niž dla čželneje, dja tola dla duchowneje nušy; šdžj niž w žiwjenju, dja tola w šmjerčjci a šubženju. Pomozj potrjebni šu wščitzy čłowjetoj wot teho čjaša, šo je šredš do šwěta pšičičot a je naš wot Boha dželit a šemju doš žatowče čjinj. Ščto praji něko jopočot, ščto mamy wočjatáč? Praji wón, šo šimj Wožeho šwěta šódnj? Praji wón, šo nješjy ničjo šaščižit a ničjo šo nadžejš nimajš? Šrudnje, šdžj by tat bylo. Ně, šepiče wón pšičipowjeda: Bóh dže, šo by wščitim ludžom pomhane bylo. Tola jedyn je, pšes kotrehož wón to móže. Ščto je tón jedyn? Šeršiči kral Cyruš šefše jemu šo pšedčiwjajezho šeršičtu pšewinwyl a jateho wšot a wón durbjelče š šmjerčjci šašubženju byč.

Duž bu pšed Cyruša žadany. W blisfotšj Cyrušowj šyn šrajelče, teho tón jatj kral na ruzj wja, tajki wón pšed krala štupi, kotremuž tón maty proščo ruzj napšedčiwjo dželjelče. Duž bu Cyruš šhuty a jemu teho šóža dla woda. Tón bu šrednit. Tajteho šrednika, kiž proščo ša naš ruzj pošebnje, mamy tež mj. Ščto to je? To je tón, kiž šo šam dač je š wujednanju ša wščitič. Wón je tón pomoznik ša wulkič a matyč, ša šobatyč a šubžyč. Wón tón jeničjy, pšes kotrehož Bóh dže, šo by wščitim ludžom pomhane bylo.

2. Š temu jenemu durbja wščitzy pšičinj. Advent dopomina na jeho pšičiženje do čžeta, na jeho žiwjenje. Wšče došč, šo tu wón šefše na šemi? Došč, šo šo š wujednanju ša wščitič da? Ně, wón wotlačje: Pšičje šem te mni wščitzy! Šdžj durbjelče nětomu pomháč, durbjelče wón š njemu pšičinjč a jeho wěrnosčj pošnacš. Šewal jemu njepomháčče a pomháčš njemoželče.

Taj je dženka hiščje, šadž runje wón tu wjazj čželnje njeje. Šo je wón š nam pšičičot, njeje došč, imy durbimj š njemu pšičinjč. Jenož ščtož š njemu a š pošnacju jeho prawdy pšičižnje, móže tu pomozj namatač, kotruž je wón do šwěta pšičinjč. Š njemu wščitzy! Wščitzy, kiž šu škori, š temu jenemu, kiž móže šam wštronicj. Wščitzy šubžj, šwatočej š njemu, kiž móže šam wobobáčjč. Wščitzy, kiž durbimj wumrjčj, šwatočej š temu jenemu, kiž móže šam žiwjč čjinjč.

Bóh dže, šo by wščitim ludžom pomhane bylo w šesuju šhruštuju. Šamjč.

Hlej, twój kral pschindže k tebi!

(Epitita.)

Mat. 21, 5.

Hojtama na wyhofoleži!
Bohu czelej a khalenia:
Twój kral pschindže cziđe k tebi
Vjes wójša a bjes mjezca;
Hrešchnizy, hlej, ja nim kšodža,
Wėdni, kšori ja nim du,
Sa nim džečgatta ho wodža,
Semu k czeleži spėwaju.

Schėrofo nėt wotak wrota,
Szwjate mješto Dawite!
Wmnicje s wutrobo joh' horje,
Wėczny trón je doh' hej.
Na puč jemu isjelcže rjenje
Balmowe nėt katožy,
Pšchetož s Wozej hnabu czehnje
K wam nėt fersčta lubosny.

Alle praj mi, hđže je tróna,
Kotruz kralej pschinjesečy?
Hđže maich kwicž, kiz purpurowy
Na ramjo jom' powečhečy?
Szeptar niđže njewohladam,
Kiz by šobnije pschit joh',
Duž ja irudny wješt hladam.
Wutroba mi rubži ho.

Ač, tam na czerjowym kerku
Koleže tróna kralowa,
A ho hižom hžina łana,
Kotraž iszeptar jom' bycz ma;
Daj, tež kwicž, kiz jeho budže
Woblez czerbda hjesbóžna,
Kšowa pohan hižom drubdže,
Hdyž tež njewė: czeho dla?

Stot twój hižom postajeny
Tebi, hwėta Šbóžniko;
Kšichž čji budže powyščeny,
Hižom drijewo powščęja ho;
Sčtom, hlej, je žno porubany,
Kšonowanje pschitšadža;
Twój trón je čji šhotowany,
Jezu, hlej, na Golgatha!

Pšchel. S. W. křta.

Hodowne wobrašy.

I.

Semrjeta macj.

Hđže je po Wozej woli do domu nusa sačabnyta, tam rjenje njeje, a sčtž je tajki šastup nusy ja n nashonit, temu njerjeba ho tole wuprajenje halle s wjele šłowami dopoławowacž. Nunjež po tajkim nusa ženje witana njeje, dha dawaj pak nam iwona hwoju bololečšiwu měz dwóžy a tróžy sačuwacž, hdyž w cžasu pschitšadža, hđžež ho drusy wjeheła a hđžež je nam potom tak wofodo wutroby, kaž byčhny dže tofame prawo na wjehele mėt.

Hwėta nusa njęjeleje we wobylenju krawšewo miščtra Schėrža. Jeho šwa bęche pod isčny we sčtwórtym powšhodže wulleje hęže. Sčtwyri šhody wšpoko bydlieč, žortniwje řeta,

njeju bliže bycz dylži sem; ale na tutej štwė bęche widžecž, so tam nusa pschėwawšę, niž jeno na frótu křwiku, ale jako podružniza. Dofelž tole bydło drohe njebęche, teho dla bę hebi je miščtr Schėrž wotnajač; pšchetož na šlawy s wulfini wofnami wón ani pomyšlic njemóželche, njely je tež s hotowimi wěžami wupjelnicž mohł. Štajarjo wobleczenjow jeno s řėda sčtwyri šhody wšpoko pschitšadža, a miščtr Schėrž teho dla ničo wjazy na hwoj czešny titel njedawaję, ale dželalche ja magazin, kotraž w pschitemju domu wěšty Levi wobšędęche.

Schėrž na hwojim krawšim bliđe hędęche a isčijęche, ani šłowa njeprajawšči, hžiba-li jo męleče hwojeje, jemu s napisčęža hędžajej 14 lėtnej dżowaj, kotrejež hwašłuba bu tež hobo trjebana, nęštaji rospofaš dacž. Wjes nimaj lampka řetejeche; pšęd wobėmaj pak wšpačhe wulka isčleńčžana fula, s wodu napjelajena, kotraž drje lampžne hwėto je jenočęnej mozu na to męsto draštna isčelche, na kotrymž ho runje isčijęche, ja to pak wšcho druhe čjim bóle sačęnnjeche.

Hęcheže druha hwęza bęche wó žiwje, lampka teje družiny, kotraž ho we wšędřnym žiwjenju kachniła lampka njenuje. So by hęžeza wyščichęho štemničęža došłata, bęche ho horuz powróčęny na šłido štaiz. Wobej hwęczny wostajiščtej pschi tym šwuw pschęzo hęcheže tal cęmnu, jo męleče cžłowjel na myšl pschineč, ta jena hwęczta bu jeno sašwęcžena, jo mošta druhu widžecž. Lampka, na hornu šłejaza, pak njemęjeche ho s žyła wjele hwęczękiz. Mała pješčitna hanta bęche, mjerje s mučnyoty dylži s wostudy, na šęhany wušpuka a na to woačnje czerwjenej šłęžy došłata, tej jeničętej w žyle štwė. Sa šłidom hędęčstaj na plečęnjemaj šłotomaj, hižom dawno wuporčędženja potrebnymaj, wóšmłėtna řetka a džečacšlęny žurt. Łamma sčtwyrowačhe, tutón cžitache je hwojeje škulšete cžitanki hižom džečacž křocz pschęžitane powjebačęto. Duž wosta cžaj k malej wšřęčęwanazy, s kotrejež šhonimy, jo bę dženša džeš hodownečo wobradženja, wo čimž pak w tutej štwė niž najmęjeche widžecž njebė. Tudy bę jo džečži jeno tajki wječtor, kařičž ma šłidny šymfi wječtor hędom. Wošłuchajmy na jeju wšmłowu!

„Wěch ty tež, isčto Čzornatež hantrij dženša dostanje?“

„Nė...“

„Wulleho wutřkaneho šonja. Za pschipobniju widžach, fat jeho hžubak s Čzornatežom njęjeche. Štubach, kiz w mojej řjadowni hędži, dostanje 3 tnyti wolojanuych wojatow.“

„S wotkal dha to wěch?“

„Wón je mi to šam prajit. Wón je te ty tnyti domach namakal a do ničy wofladal.“

„Alle pohłuchaj, žurto!“

„Sčto dha?“

„Šato dženša po šhłė dęč, o fat to šawa pjetarja ja šotacžami wonjeche!“

„Ja hižom wēm, wčžera tam tež pšęd burjemi štejo wostaj. Daj, to rjenje wonjeche.“

„Daj, hby by macž hęcheže žiwa była, dha byčhny tež dženša šotacž řelč mohli.“

„Dha byčhny tež dženša wobradžene doštali.“

Schėrž dęhjeche hižom rjez: „Dęčęzi, dęčęze do toja! je sčłoda petroleja,“ tola wón teho šłowa je rta njepřichnješe, a jako wu- hłaba, fat ho woczi jeho pomoznižy je hylfami pjelniečęte, šřabny s řewej rufu pbla njeho řežęje. mđbřomšuhmate šahnto a řędže hebi s nim ručje pšęch wobej wočzi.

S mjehšim šłokom nan řetanj. Wby dęčęzi, s řetu budže hižom řęje. Řėde hižom řęje, dha bęčęje nėt do toja. Žurte popořniju pschinjęšu te kšofeję isčtwyřšłėdowni šotacž.“

Mała hanta bu wubudžena, na cžož dęčęzi je hwojeje lampku bo pđłlanšete komory dęčę; ale jako hižom řędže ja ho we

lôžu ležesche, myšlesche hiščeže runje tač, kaž Leita a Zurt wô jstwu, a swoju lubu mač, kotraž bižo dwě njeđžeti w twer-
deč hłobnej femi na pohrejbnišču ležesche.

Wta dohjo bēšče wona škorowata byta, dothe čašy njebe wozaj won do psichoty psichista, a bē jej psiji tym mjenje wo šchytři šchoty dbe, džiži napoħlebu hiščeže wo pšedowace šchytři šchoty horje činić byto. Dohba škorosč a hšoty psiji pohrejbe bēču škorne bēditi hač do dna wučerpete. Raněj teho dla f žyta ta njebe, jačo budžišče w tymle lēže hodowne wjekele fa hšoty njebe byte, a dofelž bē wón žyćići bēst wô ľaħneho ranja hač do pšodneho wječora na swoje krawste blido swajama, njebe wón tež wot druhich ludži žaneho nastorta dostat, f ži-
mjenička hšotim džečom maže wobradnje psichotowac. Špōž hō dwě woči w hšiereči sandželitej, a woħebje hdyž stej to woči mačerje, dha ģo wšelata njewōžja a njewōšitarane wotawa, iħtyž budžišče ģo hewat widžato a wōštarata.

Alle hšano wēšch ty, psichčelniwy čitarjo, tež hšwōžbu abo jenotliwu wobohu, kotraž ģo ľeta wot hodowneho janđžela psche-
hladana a pschēdžena byč bta. Šak lubo durbj čji potom byč, ģo mačh runje hiščeže čašba, hēbe hameho nēchtō kaž hodow-
neho janđžela ľejnič!

II.

Wojo-džēčjowu iħtoma.

Kotry iħtom je najrjeiħti? Tat bu ras byta džeči pra-
šchana. Wšchelate iħtomu ģo najrjedy mjenowachu; jačo pať jene džečo wotmolwi: „Wojo-džēčjowu iħtom“, hšomdom wšchē
druhe psichotowowachu: „haj, haj, Wojo-džēčjowu iħtom; to je
najrjeiħti iħtom!“

Čeħo dla durbj Wojo-džēčjowu iħtom najrjeiħti iħtom
byč? Šak moħžeje ģo iħti, ģo je wón w naħim lubu f tajtej
čelēji psichist, tať ģo ľebi hodownu hšwēđeň bies Wojo-džēčj-
oweho iħtoma wozaj myšlicē njemōžemy? Šak psichidže, to wón
f tajtej moħžowej rēču f nam rēčēč wē? —

Šswōj wječich wón njeħešam psichotowozja. To wšchaf
druhe iħtomu w ľēhu a ľahrozde teč činja; ale postas, kotraž
Wojo-džēčjowu iħtom dawaj, je tola najľejše roħymic. Čim dale
dele, čim bōle ģo jeho hałoty roħčēřerjeju. Njeje to wobras
Woħeho kraleľwa, na sem psichozje dale ģo roħčēřerjeho? Wšch-
ruwa dže ģo tež hewat njeħešle kraleľwo je iħtomom, foteħož
hałoty ģo nad žyćej femju rospichčerajera a w foteħyħ durbja
ptačata pod njeħejami wobhłenje namafac. Tajti iħtom
durbj iħtom žohnowanja byč, a hałoty Wojo-džēčjoweho iħtoma
wjeđža wo tym powjedac. Tute ģu je hšwēčzami wobhlyfane,
foteħ ģo hodownu hšwēđeň pala. Njeħejle kraleľwo njeje mō-
žne bies radolčje, radolčē njeje mōžna bies blyħčjega a jaħnosčje,
f foteħymajž ģo hšwētko, na foteħē žmy wšchēdnje postajani, psche-
ħaha. Čemōnoľč a řuboda stej ģo hromabu dač durbjodaj, do-
felž bēčēřte wot wēčznolčje řubjnojč a jaħnosč w hromadže.
Šswōje njeno ma Wojo-džēčjowu iħtom wot teħo, foteħy pra-
šche: „Ja hšim hšwētko hšwēta!“ Kaž je pschēžo hiščeže wrořata na
femj, hšōžē řhryľuħba nimaju, tať křwēdže, prjedy hač w řhry-
ľuħu hšwētko hšwēta řhbadžesche, toľta čzma žyć čłowjēstwu, a
hšubjenřtom, pod foteħymž durbjadu čłowřte wutrobny řhčadowac,
bēčēje jeno řēčēħ wotzřwjnjenja wot hšwēta. Nētko durbjesche ģo
nuhy wobarač. W čmōnoľ nōzy bu pomozani narozħeny; a kaž
ģo Wožu nōž blyħčjega njeħejla jaħnosč ľewi, tať čže tež
Wojo-džēčjowu iħtom, wječor noweje Woħeje nōzy řahwēčženy,
w lubojnej jaħnosčej řereč.

Šbēž pať ģo hšwētko wupkōžja, tam řubdžuje ģo teč čpōřto a,
a čpōřto wutrobny řēta lubolč. Wo lubolčej řwēdčej teħo dla
teč Wojo-džēčjowu iħtom, a we wōħimju lubolčej ľeži, ģo ģo
jejnym wulečžu do wutrobny teč čpōřty doľč řačuwawach, dostatu

lubolč dale wubžēčē. „Tat je Wōħ hšwētko lubomať, so je swojeħo
hšwa do hšwēta dať“, tať nam f Wojo-džēčjoweho iħtoma na-
psichēčjow křmēzi. řhudy a jačo nache džečjatto je Šbōžniť psche-
ľchōľ a hšwōju nioľkōľ wobhřowat hač do hšwēřerže na řhčyžu.
Alle tať řmy my pschēje jeho lubolčej wobohadženi, kaž dže tež
wšchifke dary, wot čłowřte lubolčej pod Wojo-džēčjowu iħtom
řadžene, haľte pschēje to, so je hšwētko Wojo-džēčjoweho iħtoma
wobhšwēřerže a je tať f dawam Woħeho džečšega řčzini, hšwōju naj-
řtjeničnu hšwēřeržu bōřawaju!

Na hałoty Wojo-džēčjoweho iħtoma wšwaju jabľka,
woreħeki a druge pľoby, zatorowe tworj, hšwēby a řchľeňčane ľule.
Wšōd řakajeweho iħtoma pōħnacja dobreho a ľeho bēšče, foteħy
prnjej čłowřetaj w paraduju f hšwōjemu řtaženju řēđžēčšchaj.
Pľoby hodowneho iħtoma pať wobhšwēčženy, so je počēřpjena
iħtoba řahojena. Rōžde jabľku, na nim wšwaje, je ľulote kaž
nařka řemja a ma teħo dla řemju wōňnamjenječ, na foteħē je ģo
Šbōžniť narozħi. Zatorowe tworj džečšō prajic: Wōpatajeje a
ľhadajčje, tať dobročřimny tōň řkjes a tať řhľōba jeho hnaba je!
A čeħo dla powiħamju woreħeki na Wojo-džēčjowu iħtom? —
Kaž f woreħchow, do řemje položenach, nowe žimjenje wubwaj,
nowe řchymy wurořtu, tať tež durbymy mo ģo pschēžo řaħo f no-
wemu žimjenju řubdžowacž dačž, w nowym žimjenju řubdžicž, so
moħli, hdyž tež nař ras do řemje položa, jumu řtampeč f řjenicšchemu
byčju. Rōžate wšwēby a řchľeňčane ľule dopominaju nař na
hšwēřny, foteħ w Woħej nozy na njeħju řtečjadu jaťo hšwēžy
wēčžneje lubolčje Woħeje, ģo na řhudy hřēčšmu řemju tať bobacze
wulotate. Alle wšchifto, wšchitō durbj ģo blyħčjēčjē a hšwēlicē,
kaž řēħdy w prnjej hodownej nozy, tať dženka psči nowym
wročženju hōborwiceľti w hšwētko Wojo-džēčjoweho iħtoma. Škote
a řēborne niče wobdawaju iħtom do wšchēř ftronow. Jenotliwe
hałoty a hałozji njedyħbja ģo wōħamocžene řačuwacž; wšchō jenot-
liwe ma pschēje nadobne droħi, ģo foteħyħ mōže lubolčej hšwōje
jaħne pschēje řubdžicž, řmenčžene byč. —

Tat dha njeħ lubolčej hiščeže to abo tamne f wubehjenju
Wojo-džēčjoweho iħtoma pschibana, jeno so ģo nad Wojo-džēčj-
owym iħtomom Woħe džečō hšano, nad hōboromym wjeħelom ho-
downe řwōje njeračujne. Šo ģo to řtato njeħy, je hōřta na Wojo-
džēčjowym iħtomu njewje wulfa hšwēda pschēčžimjena, so by na tu
hšwēřdu dopominata, foteħž pōħoznym mudrym f ranjēħego řkaja
pucč f Wēřľehemřemtu řkōľitej postajowacž; abo hōřtach řteji
janđžel, na tamuħo Woħeho pōħla dopominazu, foteħž w řwajetej
Woħej nozy pōħoznym pařtřimam narod řhubjeneho Wēřľiħa pschē-
řwōřwjedacž. A řkōňčnje čže čzi, tať wjeřčēľ Wojo-džēčj-
oweho iħtoma, tež hiščeže delny džel jeho řbōřta f řubdženju
řkūčicž. Tōňřamju teži ģo řwucžnym wōħšimju w řwemjanym
řhčyžu, řwre řrjewe w řhčym, tať budžišche f njeho wurořto.
Š wēřy do řhryľuħoweho řhčyža durbj bēł wēra do řewjōweweho
řbōžneho naroda wurořč a to žohnowanje wuřħadžēč, foteħē čže
čzi hodownu hšwēđeň wobradžicž.

F.

Dr. Jan Brenz.

We hšwōjim pōľebnim čyħle je našch nabožny čaħopik
„Pomhaj Wōħ!“ lubym čžitarjam tež wo tym powēdat, řaťi
řkajny pēřat bēčhe nēħwřšiti württembergřti reformator Dr. Jan
Brenz był. Dženka buđž f temu hiščeže powječē wo řēbōwōzym
podawku f jeho žimjenja pschibata.

Žebnj džen d wořwodna Ulrich-Württembergřti reformatora
Jana Brenza f řebj pschicž a džečēč k njemu: „Čeħož je
dženka hiščeže tať pōľbže wot Waž řadam, luby Doktoro, je pschēde
wšchēnu to, io mi na wšchō, řchtyž praju, žaneho řkōwčija nje-
wotmolwičje. Njerečēje ģo tajřim niče, ale pōřľuchajčje jeno, a

czinje, sčtož Wam Wob pschifaje; ja hym i Wami w nowim strachu. Na to czitaje wón jemu list, kotryž bješe runje hafle i Mnichowa dołał. Tónle list wopšchjetele tu nastróžazu pomjeleč jo najajtra hyla španskišch jěbnych i jenyj pokownikom (Obwit) do Stuttgarta pschjindže, a jo ma tutón pokownik wot kšezora pschifajnu, wo Wrenž žiweho abo moweho smowowac. Na to wójwoda Ulrich i Wrenzej bješe: „Ja jameje winy na Wajdzej trwi meč nodyz; czinče, sčtož ho Wam najlejšče byč šba, a wukhowaje ho, tak a hōžej čyžeje. Ja čhu i dobryj křowob-njom i pschifahu wobtwjerdžič, jo ničo wo Waj njewěm. Duž bješe w Wožim mjenje! Wob Wajche wójwjenje wobatanuj!“ Wrenž bē w přinim mofonika kaž wot žinje ručki sojaty, šhraba paš ho bōry, šezni mjelčizny hōwj pokon a bješe. Wójwoda paš pschjče se hyslojtmaj wozjomaj ja nim jawola: „Zeli jo teje Wohu luby, wón nad Wajšim žiwjenjom hwoju ruku wupšchestej.“

Na domojpuču wot wójwodoweje rezidenzy hač do hwojeho wobublenja po bježe Wrenž hwojeje wočej i njebjeham kaž němý mofel: a jalo bješe doma na hwojeje toleni padnył, ho jemu šdache, kaž by njebjehaj bōž prajit: „Wmi pokrutu kšlěba a dži brěšowy kš (tak rełaiče teby nječo tak mjenowane horné město Stuttgarta) horje, a kotrěž kšezne durje wotewrejene namafach, tam dži nute a kšowaj; ho pod kšechu.“ Hnydom hebi wón pokrutu kšlěba pod pažu wja a bješe, mifomu ničo njeprajawoš, i domu a brěšowy kš horje, hōžej teby hōjom jednottlme kšezje štejachu, namafa paš wšchitke samtanje; jeno durje tak mjenowa-neho krajneho doma bēchu wotewrejene. Duž do njeho šajputy, bješe hač do šchwōrtcho poškoda horje, mjes tym so jeho ničo ani njewořlaba, ani njekšlěba, a tak pschjindže wón nje-pytajny hač pod kšechu, hōžej mjes hromadu kšchwōrtčomeho drjewa a kšechu wo wšchěž kšchwōrtch šalče; tam rozowaje a tak dołho šawořta, doniž ho wěšty njewjebšiče.

Džim najajtra kšezowki pokownik do Stuttgarta pschjčejahny, wobšhadži wšče mēščyjanšle wrota a wukhody wójwodške rezidenzy, haj šano pschēd štwy wójwody buchu štraje postajene. Žako bēchu tute pschjchoty šezimjene, ho pokownik pola wójwody šamowič dā a jemu hwoju poknowž pschepoda. Na frute wuprajene wójwody, ho wōže wón i pschifahu wobtwjerdžič, jo ničo wo Wrenžu njewē, a jo se pokownikaj dowolene, jeho pytač a žiweho abo mor-weho hōbnowac, šaržadawa tutón pschepytomanje domow w žylym Stuttgarce, pschj čimž španskišle teřaki a lebije wšchitke šoja, kšchče, bōžny a drjewownje, škomjane a šynowe kšbe pschēstow-łowadu. Tole bješe šchwōrtče bñow dołho trajelče; w tutym čaju wōjšče Wrenž hyslo i droži horje i rēžow ludži kšōd pschepytomanja domow wobkēžbowac, kotrěž šlōncznye pošlēdni džen tež tōrnēnēčchō i krajnym domom potrjēdi.

Wrenž kšyščelche na kolonemaj kēžo a jo moflo šchwērtet brōnjow a mofatych pytarjow pschēd žyly dom, wot jeneje štwy do druheje, i jeneho poškoda do druheho wopotač a ho šlōncznye te-jeho wukhowanzu bljēč. Kšak bješe jemu pschj tny wofoto wu- trawo, jato wón brjēni teřakow a lebiow tež do hwojeje drje-wownje štorčāž pschjčelče, jato durjelče ho šamo jeneje kščāz šimnyč, to njedawa ho hōbnowac, wjele mjenje wopřijac. Šo tym jo bēchu wšče kščiti žyčho domu podaw, wo pschepytane, šchwōrtča wón žebšjwe wozšakowane šommando: „Žiče, wón tež tudy njeje!“ Žafo na to pokownik wójwody rełstat prošneho pschepytomanja domow wofawje, pschifajawoš, jo šom wēri, jo Wrenž w Stuttgarce njeje, bšakowaje ho wón ja byłdo hwojch ludži a da pschifajnu i wotčajanju na šlēdowazy džen.

Ale tak, bužda ho luby čitajro wraščej, tak wōjšče Wrenž dwē njebželi dołho i jenej pokrutu kšlěba a bješ piča hwoje ži-wjenje bježerčej? Žo mējšče ho žyle jednorje tak: Šjžom přnje pschjchōdnjo w 11 hōbžanzu pschjindže tofoč, pschjchōwaci ho mjes-

drjewom a kšechu hač i Wrenzej, šljēše jeho i jeho nohomaj a runje tak čyše šojo wotendje, kaž bē pschjčelča. Wrenž ho dołho njerōšmykšelče; wón wja jeho ja hōwj wobjed, wotkra hebi truch kšlěba i temu a bšakowaje ho Wohu wutrobnje. Ža pschjčel-čelče tale tofoč wšchōdne w tymžamny čaju, a tak mējšče bješe Wrenž wšchōdne hōwj jednorje, ale dobry wobjed. Najšpōdžim- niše paš bješe, so wona wot teho dnja šem, hōžej španskiš hyla rano Stuttgart wopuščej, wjaz njepřichšhadželče.

Kunjež Wrenž ludži na hažu prajēž kšyščelče: „Nječo šu přejč,“ dga tola njepšchōwajče, hōwj wukhow wobnojo wopuščelčej, ale pschēczim žyly džen jato wofoti hōwježer a hwoju wutrobu i šoblitnu a šhwōlu Wōzej; hafle wječor wōn je hwojeho pschēbyta wulšch, na čōž bješe jeho přeni kšōd hnydom i wójwody Ulrichaj.

Biskapa Ambrosiowa († 397) modlitwa, prjedy hač ho na kšlěku poda.

Ža prochu, Knježe, špōž ty mi
Žu wōdomošč, hž natwar,
A miku rēč, tež ponžmošč,
Šo bjeřzu ho ja mifōb došč.

Až, twōj Duch čyž kšēž do erta
Ži šłowa, kotrěž trošdžtja,
Kšž wōrjazyč tež pošlytja,
Twōj puč paš bšadnym pořaja.

Njež šłowa twōjch wotročka
Kšž mječe dušku pschēdēra,
A tež kšž šchwō želime
Wšchēz i lubošči šaworja je.

S. 3.

Wšchelake i bliška a i daloka.

— Bliškaj pučnit je rožekšow a wudawa ho hōbustawam knihowneho towarštwā darmo. Druhy jón ja 15 ap. dořtanu.

— „Žionke hōbny“ šu dočšiččane a našej pošlētaj je rožnjeketaj. Duž prošnym, so bnyčče jimaj tež dobre heršle natwarje žyhi i wobradženju ja hōwo wukupili.

Š Drazšdnju. Wšči mlym hwoće šłōnz šhwōdžichu ho najšči Šawerjo druhy njebžel adventa, 6. dežembra t. l., i heršlēj Wōzej kšyščje w kšyščny žyrtwi, kotrěž tež něštoj pschēčelčoj, tořič bēchu i kšyščny pschjpušowaci, wopytachu. Šredāč bē i duchownyj ženc i Kamjeřza a špownjēnik t. duchownyj šatub i Wjeřkowāšida. Špownjēbnych bē 153, mjenujacy 65 mužšky a 88 žōnšky. — Wjana kšlěba „šliffkch pučnitow“ na lēto 1904 ho rozšpēcha.

K rozpominanju.

Beđž spokojom, hdyž tudy twoja zbōžnosć kēče, tam buđže zralič.

Žōrla radosē a zrudoby nosymy w jenej wutrobje.

Bliže a jasnišo wīdžimy w samotnosći to woko, kotrěž nas wšitkich wīdži.

Škūčit ja žacžanšto-heršle pišmo: **z** = ž (zub); **s** = š (syn); **š** = šh (šat); **e** = ž (owora); **č** = čž (čerū); **č** = čž (čerū); **ř** = šh po p a k (přah, křud); i, h, šh po t (tři, tře, třasē).

Češ-li pívat,
Píraje dštal,
Strojaja cje
Eswójbny statat,
A wóš hwiatať
Eradny je.

Ča staro spřozny
Wapoj móžny
Lubofč ma;
Bóh pal hwičny
Přičes spať mčrny
Čžerwofčój da.



Wěš ty píwata,
Eswórbnje dštalš
Wščěne bay;
Džeš pal hwiatať,
Dušai datu,
Wopřočaj ty.

Č njebež mana
Přičes čaji hmana
Žimnefč je;
Žina woda,
Kaj Bóh poba,
Wofščěne cje!

Šerbske njedželiske lopjena.

Wudawa šo hódnu hobotu w Česmo lerjež knižičičiščejšerbi w Wudubščinje a je tam šo ščtrnórtičitny přichedpřat 40 up. dostać.

4. njedžela adwenta.

1. Jan. 1, 1:—4.

Wšěkele hody hebi nětko pščejemy, hdyž t hodam šo bližiny — a tole hlowo Bože nam hiščeje wjazy stiči: wšěkele a tež hnadybobať hody.

Šbóžna hodowna powješč:

1. wo hlowje žiwjenja;
2. šo je šo žiwjenje šjewito;
3. šo byščeje tež wy towačstwo měš;
4. šo by wašča wšěloščój polna byla.

1. Kaž ščejnje Jana, tak tež epistola w hwojim šapočatku wopřiče dštwu tražnosť Božeho hyna a dopomnja na přenje hlowo biblije: w špoczatku, wot špoczatta. W ščejnju mamy hodowny trojaki synt: Šwěto, lubošč, žiwjenje; jow w epistole je šo t jenošči šjednočito, kotřez šo pščežo šašo wopšjetuje: žiwjenje. Křyštuf je žiwjenje, je tón, wo kotřymž ščtom žiwjenja na přenim lopjenje hwiatačej wšma wěščěžo rěči, kotřez drjewo žiwjenja na pošlednim lopjenje šjewjenja wušoža, kotřehož ščtom žiwjenja na rowač a hodowny ščtom w šymnej šumšej nozy pščipowjeda. Wón je žiwjenje a žadny šón. Žakubowy šón wo rěčtu do njebež je šo wěrný ščjinik. Wón je žiwjenje w hwičče polnym šumertneje bojošče a pščinješče žiwjenje, tiz je hylitische bač šumjereč. Došhe žiwjenje běšče žebženje w štarým šakouju; wón pščinješče wěčnje žiwjenje, tiz žareho šowza nima. Žiwjenje je šo šjewito.

2. Wón je hlowo žiwjenja. Šsłowo je wuras čłowškeje myšle. Tak je Ješuf jako hlowo Bože wuras teho, ščtož je w Bóhu žive, čłowječ ščjineny Bóh: ščtož jeho widži, tón widži Wóžza. Hdyž knješ Ješuf wuštuji, mozy žiwjenja wot njeho wušhadžacy, tam ščumjereče šo rěka žiwjenja pščes ščorych a mřějacch; wón je žiwý a knježi do wěčnoweče. Tak je Jan jeho wušladat jako ščrščtu žiwjenja; tak widžešče jeho tražnosť wot tamneje nješapominteje hódžiny, jako ščidčeniť na jehnjó Bože poša a wón šam šo jeho woprašča: Wiščtrje, hdyž by na hoidpodge? hač t tamnemu šbóžnemu wofomif-njenju, jako horšestanjenego wušlada, a duž jeho tež Jan hlowo žiwjenja mjenuje, kaž je šam našonik: Žiwjenje je šo šjewito. Kaža to wšěkele powješč w tutym hwičče polnym šumertneje štyknošče a šumertneje bojošče, ale tež polnym hlowo po žiwjenju: Šapščinim wěčnje žiwjenje, te kotřemž by powoľamy.

3. Hody šu hwojbny hwičžej, hewaf rošpřóšene šlawy doma ššromabža šo wofoko hodowneho ščtoma. Tónle najwšěkešči hwičžej čžeri do towačstwa. Dušča š dušhu šjednočženo, mēr w Bóhu pytaje. Šo byščeje š nami towačstwo měš; a našče towačstwo je š Wóžgom a š jeho šynom Ješufom Křyštufom. Hody šu towačstwo š Křyštufom; tón hwičžej móža jenož čži hwičžej, tiz jeho maja a dšerža kaž Šimeon. Hody šu towačstwo š Wóžgom; wřejy dščlachu naš hřeči wot naščeho Bóha; nětko rěka: Immanuel, Bóš š nami!

4. Hody šu hwičžej wšěloščej; tódy čže drušjemu wšěkele čžinječ; ničtó njebyrbi šradny byč. Šo by

wasjda wjebełosej potna była, wjebełosej, kiż też psches kwiędzeń traje. Szewczki ko wusmęca, sčtom wusłhuje — dzebi wjebełosej ko też minęce? **Ne, wjebełosej ho w tym knieju kōzdy čas; ale jenož potom kōzdy čas, hdyž je to wjebele w tym knieju. Wšičko ho minje, jenož tón knies wostanje. Simeon a Marija, mudri s ranišeho kraja a pastyrjo na polu, tomornik s Muriskeje a jašnik w Filipyje — s krotka wšičizy, kiż też knieja namakaču, wjebeliču a tu wjebełosej jim ničto wsacj njemōže.**

Sčtož hodowne džęčatko nima, njemōže ko wjebełicj. Wjes nježo nimamy žane žiwjenje, žane towarstwo, žanu wjebełosej.

Sbōžnik bu tudy

Wumōž te ludy,

Straduj, džatuj ko sčęčęzanstwo!

Hamjeń.

+ Psches Jana ke Khrystušej.

Lubowani čtitarjo! Psches Jana ke Khrystušej — to je tón puč, kotryž čywyše Wōh swōj lud wjesč, jako bęše něto čas dopjelajeny; tón puč, kiž bu we swojim časju prawdžini Izraelitojo sčli. Sččaheni wot kłutneho potulneho předomawu sčęženika pōsnawachu woni swoje hręchi a dostawachu wōdnu sčęženiju, sčęženiju na nađžiju dozonjenišeho wumōženja; woni dawachu ko psches přebarja potuly w pučęzinje pokasowacj na Wože jehno, kotrež kwęta hręchi nješe, na teho psches, kiž budže jich fe jwajnym Duchom sčęčicj. Tak šu woni psches pšębe-berjera Jana ke kniejei hamemu bōščli, kotrehož profeta wōn bęše, a šu tón puč sčli, na kotrymž durbęjše ho jim žiwjenje a wšeho dočj dostacj.

Psches Jana ke Khrystušej! Hdyž to prawje rospominamy, dha je to tež džęnka bęše tón puč, na kotryž Wōh je swojeje kłuzoje hnadu jenotliwje dušęe pošajuje a wōdaj; w tym, sčtož je šu nad izraelitim ludom psches pšichotowazę sčtutowanje sčęše-želne šato, šu błowne fruchi w rospominanju tajšeho žiwjenja w pšichijate, kotrež swoje namrōčenje na Woža a jeho šbožo bjerje; Jana a jeho sčtutowanje sešnacwaj, je teho dla ša naš hřeč, našej kamžny puč pruhowacj, hač je wōn tón puč, kiž naš k šbožu wjedže; hač, wōn budže nam s Wožej pomozu k temu sčęčicj, to w kłodženju na dobrym pučju čjim więšču wšętošę dostawamy.

Psches Jana pał dōdženy ke Khrystušej psches to, šo wōn jako přędat potuly spōsnacęe hręchow wubudžaj.

Wōn je předomal w pučęzinje židowšeho kraja: „Čžinčęe potulu; pšętož njebješe kraletwo je ko pšičibžikō. Wōn je ludej, kiž k njemu won džęče, šo by ho wot njeho sčęčicj dal, napšęčęim wotat: „Wy jęschęsersta schladta, sčtož je wam potafal, pšichibdnemu hnęmu čęlnęce? Techo dla činčęe hōdne ploby potulu!“ A je tōždemu wnerōščę prajil, tež kraje Herodasčej wōn jeho hręch přibēl džęzjęše: „Zebi šo njękšička, swojeho bratra mandželsku męč.“

Tak je Jan ręčal a sčtutowal a je čłowjekam žylu kłutnočęe šatonja pšędžęzaj; pšętož k temu tu šaton je, spōsnacęe hręcha sčubžowacj, a je tak šaton našej pšeton na Khrystuša a pučžnik ke Khrystušej.

Tajši Žanowu skut dozonjuje Wože błowno jako šaton pscheso hįchęe nad nam wšęchimi a čim tōždemu wot naš, kiž njeprawdu čjini; to njeje prawje, šo to čjiniš; i tym wōnu swędomęe wubudžaj, kotrež we mmi rjęnje; to njeje prawje, šo šym tajši, a pšęchabžjo šo po tajšim duška do šuistowneho njemęra, pšich

čjimž nihdy s lōščtom a derjebęčjom hręšicj a šle čjiničj njemōže, ale ma napanaraja pšich hębi a žababō w hębi, psches čjōž šo čjinijenje njeprawdu šborečj a hręčhne žiwjenje škali. Tež, wubudžaj Wōh hnyto drubich čłowjekow, pšęčęzelow abo njepšęčęzelow, šo bydu nam wnerōščę prajili a šo byčymy šo psches ničj kōžšlōwi sčjinišl na njebotati našęeho žiwjenja a našęeje wutrobj. A hačj runje jemo tučj drubny wot Jana a jeho kłutolęje pšęchęim hębi hamemu malo na hębi, dha jich tola Wōh nam napšęčęim ša Žanowu skut trjeba, a mamj teho dla na wšęglale wasčnje přebarja potuly pšich naš, kotryž je swojim; to njeje je prawje! naš jnēmęnjuje a k rospominčju hōni.

Tawamy hębi tajše napanaraja je wšęm njemęrom, do kotrehož naš pšęchabžija, lubicj a čęprijny bōloščęnje ranjena jarečowazeho mjęzja wnerōščę, derje nam! Tajše ranj wōdžaj k šabojenu psches Khrystuša. Duž njęmimny šo Žanowych potulnych předomawanj; pšętož žabny drubj pučj k šbožu njęje, kšiba pučj potuly. Psches potulu k hnadje, psches Jana ke Khrystušej — to je tón puč, kotryž nam Wōh tež s tutym adventom pošajuje. O derje, derje Zebi, šož lubj hęrbšl čtitarjo, šy šl k swojemu čžagnemu a wčęgnemu šbožu tōle pučj naitupit, na kotrymž adventiša hwęda dušęe wōdžj k Węthęęemstemu žibitę! P.

Hodowne wobrašy.

III.

Božlednja jidenka.

Batoržija bęše ko hįžom pšichibžika. Na blisťe žyrtwi runje žydom wotbi, a hažj, pšędē krotkim tal wozjwene, šo počędu pšębōnitčj. Hdyž bę hįchęe pšębe malo hōžjanim woprawdžim jędlati šę na šupowenje hōždžęčjowych ščtomow pšęprowiščowal, štejęše jeno hįchęe tu a tam ščamacj ščtomil, kotryž njebē ničto šupicj čyžj.

Borno jenemu tajšim, wosebatej ruzy w rukawomaj swojeje krotče ječži škowanej, hōž horje a dele kšępawše, šo by ho šhrēl. Jenotliwne hęžjini čizęje dele padachu a pšichitowacu hōbu-želne kłudobne hačy wōshoje ščtomifa. Wē to najšubęjšička jębta na žylu torhobęčju; wšowat, kiž męjęše swoju tworu we wumjęšćich pyramidach a došćich rjabad wušlajeno, bęče tal šmilny byt, ju s dwęmaj drubmaj ščtomifomaj šmu a hlobu męjęzagem hōšęj daricj, dočęž bę jemu pšich wōšobowanju tal hōbōniwje pomalaj. Ženu pał šo njęwčęenje wšewjenje porodžj, wōn bę dwaj swojich njenašladnych ščtomifow pšęčęal, a kōžny křęž, hōžj do hšęwim čizęje šatonje pšichibžicj, wučeže swōj munoščl i dylšata a wjebełosej šo nad tmi ščtęzčęčimj pjenęš-tami. Tęčži ščtomil pał ničto męšč nōčęžjčę; wōn tež bę woprawdže hųbjenje uapošlawa, tal šo na naščemu pacholę wuškwalowanje swojeje tmozy jara pōčęžene.

„Ach, lubj tnježe, Wy drje hįchęe žaneho ščtomifa njemęra, a Wašęe džęčj budoža šo węšęje wjebełicj“, wōn jenemu pōšdnemu drohowarjaj pšichiwola, jemu kšil pučja hšędowanwšęj.

„Wostaj nje na potolj, ja nimam žanyh pjenęš pšich hębi!“ ręčaje potšurnata wotmōwca.

Hōčęę pał šo ša žyle wotpošalaneho njębzęzjęče, pšętož wōn hōwajimje potražęčęe: „To ničjo njewođžj, lubj tnježe, ja Wam tōn ščtom hačj do Wšajšęgo wōshblenja dōwječe, a Wy mōžęče džę jōn tam šapčęčę!“ — a jako žaneho dalšęeho wotmōwlenja njebōta, wōn męljęenje ša pšichiwotimj pšichja, wšaj swōj ščtomil na ranjo a temu tnjejei ša wšatonje hšędowčęe.

Zato tutōn ščōnčęnje pšędē swojim domom štejo wōsta a kšęžny šlucj s dylšata čžahajčę, wušlaba wōn se špōžimajom tu ščiwžju podobu, kotrež šo něto ša nim do kšęžnyh durjow.

stama, a duży płaczi wo nich: „Ani paduchci, ani lakomni, ani wopizny, ani hanibnizy, ani rubjeznizy Woże kralestwo niedostanu.“ (1. Kor. 6. 10.)

W samej wężi pał bydlisi stary wuśluzeny wojał s mjenom Haris, jeho žena a jeničke dżeczko; sľudzi ludžo, ale tola bobaczki, pschetoz woni ju pobozni a płaczi wo mid; „Kotryż teź sam hwojecho Szyna njeje pschetupuchczik, ale je jeho ja naś wuśluchiti podał, kaha by wón teź, njechał s nim wuśluchiti nam hnadnje dac?“ Rom. 8. 32.

So bęńche tale hwojba jara czijše žywa, ho lohzy myślicz darwa, jeno pschi rjanym wjedrze pschifhadżachu tam tajzy, kiz rjanu pohlad na worjo lubowacchu, tola Haris a jeho žena ho jeno nad tajnimi hołejami hwojebelichdaj, kiz bęchu, kaź monaj, i wosom wor semje k njeju posbēhujeni. W blińke wby, hđzež Haris hľeb a wošo spowowaje, bęchu nekote runje taż imyplene hwojby, kotrež husto ho fupadżowacchu a wo bójfici wědąż rědżowac; teho bla mjenowaje naśch Haris tu wječ „Bethlehem“ t. r. „hľebny dom“. Czaś jim jeze dołho njetrajejše, pschetoz woni męjacchu hwoju wuśluchnu sabawu w Bożim hłowje.

Wbly luby łnješ wja tu poboznu macz k hębi, jako bę mała Hanta 10 łt. Męłtory wojezor ho mała Hanta ja wumrjetej maczerju prańejeche a nan wotmolwjejechi i s Wożeho hłowu a napominajechu, jo by ho hwojeje maczeri žyma byta a ja wotchnjenym fozom jebjita a burdja sľożnoscz dostala. Hanta wuśluchaj k dżeczazaj lubošču na Skrytuśku a pytałše psches pschufchnoscz a lubošč hwojemu nanaj žiwjenje pschębłobščez a jeho bolokęje polojęz.

Zene pschupobndje, jako bę Haris wuśluchiti hwoje pschifhľobščnoscz dopielati, wsa won męščik, jo by ho hľeb a drugje pschębnoješč sęhol a pđbla sľorego bratra w Bethlehemy wopytał. Pschidi wotendźenju rjelnju: „Ja tsi bodżiny hys sažo dom!“ Hnanje bę wón teź prajik, jo nitoho do wěje nuz pschębnoje njeńmje, bodełz je zple hana. Haris rad wot domu njeńdźejeche, dodełz jeho Hanta potom hęwał kama doma jara frudnje płańašę. Tež dżęńša pschęrowadżachu jeje hľyhu lubeho nana, ta dalofo hacz jeho wuśluchaj, njebę pak to daloko, dodełz jeje nan po haczenju dżęńche a ho bōrhy jaby kęfow sľubi. Srudnuwicha hynu ho Hanta sčicz a sľęmawleche rjane sľęrluńche, ičtož bę prjeh s maczerju husto czuila, myślejeche na hwoju macz, hacz ta ju widzi a trośchrowaje ho s tym, jo hđyż macz ni, dha tola luby Szōđnił, kotryż teź, budęli chęwe, wēdęje maczeri wo lubej Hanzju wopjeda. Potom ho wjeśleleche na domowjrot nana, bęńche k wofnej a fadaje ho ji, kaź by wón pschifchł, ale to bęchu drugy muńjo, kotrydż wona njejnajejeche. K wuśchemu temu ho teź hįńchęje njejho samdżęowacz pōcja a mōrlefe żołny psčimadny hľyne hęč. Wona wjedęńche, jo by jeje nan nęł sańwęcęłi, jo bychu tōdže na iskańińchęca njęstozkile; wona teho bla Woħo pschędęje, jo by tola nana dom pōkłał, tola myślejeche teź, jo mōħta hnadż hana sańwęcęłi. Wona staj rēł, ale hacz horje hįńchęce njedobahny, duź podstaj blido — a hłaj, ta wēż dżęńche! Żanije palejeche ho pľomjo na wēzi a tōdżniżny mōżachu ho teho bla wuśluchę stracha smynęč.

Na drugje ranje pschidńdę Haris zple sbożownje sažo dom. Sęhō mōżę na radoweł wopřihacz, i kotrež Hanta hwojecho nana powita a jemu wosoko sčije padže. „Mōji nana! nana! luby nana!“ wjazy njełamowjeche prajicę. Szōđnena nōż bę jara sľudna ja tu wobohu byta, ale ničo njenje teź ja nana Harisa. — Žeho bęchu zam byłdży rubjeznizny nadpabnyłi, kiz wjedęńchaju, jo ho fōn hana dęci tsi bohate tōdže wozakowacchu, a myśliwichi hębi, jo, hđyż Haris njebudęe doma sańwęcęłi, ho te tōdže na tannych skafinach rostaję a sľuba budja dobre hńdęnanje ja nič. — Harije drje ho žana sčimwa njęła, ale tola bę jemu częńno w tei dżerje, do kotrejež bęchu jeho badżili. —

Kak wjeķęty bęńche wōn, hđyż dom pschifchębchiti, hįńchęjeche, fak je Wbly te tōdže pschęb rubjeznizami saħowal psches to, jo bę Hanta hwežu sęjzina.

Tannych rubjeznikow pak hu bōrhy po tym sajeti a dołho w jańtwe sħowali. Hacž hu ho potępřichowali, to Wbly wē, — ja ni.

Tale wēzja je hnadna, ale pokaje nam tola, fak byrbi wo Wożu mōż hweža noħow a hweħto na pućju bęčę, njęchamny-li do polowrow hřęba sapadnyč; teź hwečęsi ho tale hweža wuśchęnje ja naś, jeno jo na nju teđżubjemy.

J. A. Pohoncz.

Wuśelake s bliška a s daloka.

— W blińchicich dnajch ho sažo hodoowny sħtom w naschich domach hwečęzi a w luboščę hębi hodoowne dary wotrabżimy. Kozje dary nam trajne wobędężenstwo wostanu? Niz blyśęczate jenište dary, ale dary ja buďhu. Položęje tym hwojnim teź tajne dary pod hodoowny sħtom, wosęjeje wo, lubi hanczi, kotřiz macze dżęčo, kotrež jutry won pōdńdę do hweħta. Tajne dary macze w kniħach nasęcho lutherfębo kniħowneho towarńiwa, njęch hu to nowowudate žinfe hľoħy abo drugje rjane natwarjaje kniħi, kotrež w Wuħyńchije pola knjeła Szmolerja dostanjerče. Njełabudżęe, lubi Szęrbija, na najšlejšęe duchowne dary.

— Sozialdemokratjo ho imęrowacz njemōža, jo njejhu wuśluchiti wotriķęy w Sackfej pschi wōłnje do hęřozństwoweho hęjma na ho stornyli. Tęcho dlo ju pschęczajmo wōłnje knjeła Szęřę- Wřifkopskeho protełi łapodżili. Njes Szęřę je w hwojnim czahu s wuśchęnu wot 4000 hłoħow wujwolęny. Duż drje łozialdemokratije sčęřędźęnje žanęho wuśpędę njęmęje.

— Na hęřozństwowym hęjme je hęřozństwowy kanzel s rasnoječu wođerje łozialdemokratu, Wębele, napřęchawno sľupit a pschęb zplym ludom sľewit, do fajkich sľudom a hęczow łozialdemokratjo hwojiz pschidniwawarjow wjedu. Wębel je frudnje pōbležal. Ale hane hłowa łozialdemokratow njępřęchawnu, kiz w torńej jašlepe njęsęzi na hwojiz wōdęerjad wħaję — to drugja sľuti teđżęhōwacz. Nadžijomnje ho wuśchęnočę po pōkľednim dobyęju łozialdemokratow wo tym pschębńwęcęzi, jo byrbi kęzje postupowacz, hęwał częmna mōż łozialdemokratije dale wōsęe.

— Pschęcho hįńchęce bojotęž psches wutrobny nasęcho luba rjęńche, hacz teź je woprawdęe najš sķęřor na pućju wuśtrowjenja abo hacz dęrbimy ho wo jeho sľrowošč bojęč. Nękto pak je mōħł pschędęba hęřozństwoweho hęjma, kotrež hu s žyħym pschębńwęcęm wot hęřozny w awńijęny pschįjaty, jawnnje w hęjmeje prajicę, jo je ho sķęřor sľrowy a częz s nim rośtęrowacz.

— Żębny wōmęrowny halion je pola Żirčica dotatnu wyħokoję pschękroćil. Wōn ho hacz na 19,000 metrow pōbēńny, k temu trjebaje 55 mjeńchščinow. Szyna wućzńęńcheje w tei wyħotočęzi 58 hľodżęntow.

K. rozpominanju.

Do tymjeńša padnyłsę so njehjeske krępjęle do njęřwarneje wody přęwobroća.

Zalęške dobrowoľne dary ja wōħe armenijske hęrot.

Na Wožodżęčęzowu sħtom ja wōħe hęrotki

Ł. i K.	10 ħr. — np.
M. i K.	5 „ — „
	hromadje 15 ħr. — np.

W mjenje wobohiń hęrotow wutrobny dżak

Gōłic, redaktor.

Soy-li spéwal,
Pitnje džélat,
Strowja cje
Smojónj statot,
A twój hwojatot
Seadny je.

Sa staw spóznj
Najoj mójny
Lubóčj ma;
Wóh pal hwočny
Pšes spač mórny
Čječiwóčj da.



Pšes ty spéwač,
Sawérnje džélat
Pšičéne dan;
Džen pal hwojat,
Duski dan,
Wotpočj ty.

S njebeš mana
Pšes cji hmana
Žiwnošj je;
Žywa woda,
Kiz Wóh poba,
Wólčéno cje!

F.

Szerbiske njedzelske lapjena.

Wudawa ho kóždu hobotu w Esmoleszez knižicisjchcjetni w Budyschjnje a je tam sa schtwórtlétu pšchedplati 40 np. dostacj.

Boži džéń.

Zef. 9, 6. 7.



Njeje jadny drugi róčiny cjaš, na kotrymž pšowo Sbožnika tak strowiminy, so dyrbitny bycz jako džécti, so bydny do njebešneho kralestwa pšičisjch, hačj hody. Ženož tón móže je prawje hwočjeć, kiz je hebi prawu džéčazu myšl, džéčazu wéru do dalšich lét, haj do starob sakowal. Sčotj henał wutroby wobczéjnie wot staroscow a horja — pod blychczotajm hodownym statomom, hódžj runje džézi wšičitko druhe sabudza, dyrbi wódczo stupicj; w Wožim domje dyrbi njeđžélene wjebele kóždu wutrobu wobnježicj, kiz wé: mi je šo džénka tón Sbožnik narodžik. Hodowne synti blychdymy džénka wot pro'itw Jesajasa. Kaž naš 53. staw pod ščyrykšowu kizj wjeđe, tak našče pšowo k žlobitej.

Nam je šo džéčzo narodžilo, hyn je nam daty.

Sčto je nam w tym džéčzjo date, widžimy j mjenom, kotrej jemu Jesajasz na wabjenje hwojateho Duča nawda.

1. Džimny, radžicel. Tutej mjenje hromadžje pšičkatej. Džimny! To mjeno je pšičibóžaze sa džéčzato w žlobitu. Pšičetoz to džé je najwještjé džiw, kotryž šo na semi daloto a ščérotó namaka, so je Boži hyn cžeto a krej na šo wial, so je tudy cžisty mjes hrešćnikami, džéčzo Wožeho pšodobarja. Džimny je jeho žimwenja spowazt, ale to njeje najwještjé džiw, so je Woža wischomóž tole cžimka, pšičetoz ščto mohle wischomóžnemu pšče wulke a pšče cžéžte bycz? To je najwještjé džiw, so je Wóh to ša na š cžimk. Kiz jako džiw wischomóžny, jako džiw hnadny

wobđžimamy to džéčzato w žlobitu. Nam narodžene, nam date je pšes lubóčj teho knješa Zebaotha. Wér, o ščelécžjano: mi k lěpschemu je Boži hyn wotročkówtki ščtalat na šo wial, je šo wonizowal, so by mje pomýčkil. Doležj hyn a hrešćnik henał hribjny byl, pšičindže wón do hweťa mje wumóž. Tak dyrbi kóždu hodownu pomješj sapščimnycz. Džimne je jeho dalšče žimjenje. Pomyšlčje hebi, kak bešče wón tajki cžiči, hjes lěčje a jebanja, kak wón ščóžej, kiz jemu napščecziwo staj, micošj a cžichu myšl napščecziwo staj, hwojim nješčičelam dobrotu cžimješe, ša nich proščešče; kak wón pomoz a šmilnočj wischitkm thorum rad wopofasa a šlepnja a kšudych hwojich lubych bratrow mjenowalše. Džimny je wukšód jeho žimwenja, jeho wumrjećca: šo dyrbešče wón tón cžisty ščótnikowitku hynercj cžepicj, i tym wopor wšičnjekje, kotryž Wóh pšičja k šapčacžnju ša hrešćny wínu hweťa; džimne jeho horještacze a k njejuštupicj.

Džimny, radžicel. Džimna rada Woža k našchemu wumóžanju, kaž hebi ju cžłowitk rošom njeby wumýšlicj mohi. Kak šabza šo tež drubdy w žimwenju jenotliwych cžłowjetow miki tak šapčecžne, my njeuidžimny niczo hačj cžłowitk ščud a hreč — a tola ščónčenje teho knješa rada dobywa. Ty dobre pučje wščudže a pomoz wu-đžétišj — to pláčj je wulkim wo tym pučju, po kotrymž džyžšje wumóženje cžłowjetwa dokonječ, to pláčj tež w matym wo pučadž, po kotrymž čže kóždu cžłowitku wutrobu k wérje domwječ. Daj šo wobžicj, daj hej radžicj k twojemu šboži! Ty šo henał wo hwoju šbožnošj šebočj. Ty šo šam nje móžješ šbožny cžimicj.

2. Wón rěka: Wóh móžny. Zako tajst je bitwu pschecziwo staremu hadei na ho wjat a je hadei hłonu rostepat, hdyž tež je jeho do pjaty kałata. Wiczejo je hišćeje jeho móž w našej hłabosci hylina. Hdyž ho pschēs hřečchnu winu wobćežeznu cziwejš — to džeczatkto w žlobiku je hylne došez, ju na ho wjac, je ju na ho wlate a na stajž pschibito. Hdyž ho pschēs czeztotu czer-pjenjow wobćežezny cziwejš — džeczatkto ju na ho wosnje, wosnje prjecz bōstnoje žahabō, pošaluje tebi twojeho Wōtza lubosčiznu wutrobu, jeho myšle mēra; dawa tebi šćerpliwosć a trošcht wēry, cziwi tebi srudobu žōrto zohnowanja. Hdyž pošnajes hwoju njemōž, ho prawy a šbōžny cziwječ — jow je jeho prawdosć, kotruž čhaje tebi dacz, jeho móž tebi, dodata w hłowje a šartramentoj, jeho duch wosjuje sa tebie, ty dobudžes pschēs njeho a dostanješ džel na pokadach jeho kraliwa.

3. Wēcžny Wōcžez. Hewal my Jesuša Wōtza njemjenujemy. Wón ho njehanbuje naš bratrow njemnoz, pschēs njeho pschirōžny k Wōhu. Ale džezco to je, totremž je kralowiti trōn, najwyciški na jemi, poštanje. Jeho kralestwo wopšćija njebješa a semju. Prawy kral pať je krajny a ludowny wōž. Tak tež tutōn kral hwoj lud wōžowizy šartrata. W žlobiku, w hrōdži narōženy — a tola kral, twōj kral, naš křiš, my jeho pōddanojo. Njimanu džela na dobrotach jeho wōžowsteho knjezjenja. Šchtō je jeho pōdarmo wo nēdōto pōhōj? Šapowježeli wón abo bjerje wón, wón lēpše ja to da. Nam je wón daty — to hłowō dženkša hišćeje psčzi. Wēcžny Wōcžez: wot wēcžnosće pola Wōtza, wēcžnje traje jeho knježitwo.

4. Mēny šeršćta. Mēr — krašny dar teho krala. Wón drje hwoje dobyčerše wōjny wjedše, so by jeho kralestwo wulke bylo, zyla semja jeho kralestwu pschēskuchata. Ale niž i mječom a wōdnom jeho wōjsto do wōjny czejuje, ale i mječom ducha, se hwečezemom jeho lubosće, kotraž wutrobu najlōžo pschewinje. Wbōha, njemērna, wojowaga cziłowiša wutroba — pōj do Wethlehem! Jow je mēr. Šduchujes-li pod wobštorženjom hwečdomnija a žadach-li po Wōhu — jow je wōdacze. Wudžes-li wot dwēlowanja tam a jow njetanu, njebes-li wobćežnosće žiwjenja, rostorhach-li ho w prōzy a džele, hysto njewjedžo, šchtō dyrbič hōpoczeč — jow je mēr. Jow ho mēr wutroby pschēs hame nowe wojowanje dobudže. Tam je wēcžny mēr!

Jesajaž je hēbi dōpwnjenje wēčšćenja, kiz jemu Wōh do rta polozi, najšterje binat myšli. A tola pschi wšede šwonfownej njenahladnosći bēche dōpwnjenje wšele krašnišće, hač bēchu hēbi pōbožni stareho hłaba džecz dali. Šchtōž hwoju wutrobu žlobit cziwi, temu Jesuš hwoj mēr wudžela, tōn hme' šwōžny, wšebješ hwojedžen hwečječ. Wšćhšćenje hōdnowag' cštomow, haj jašnosć hłōncišta a hwešdow woblēdnje pschēd hychčzatej jašnosću hōwta, kotrež ho hōrtach hwečzi. Tuw dēlach njedh ho nam hwečzi hōdnowne hwečto, tam to wēcžnje hwečto! Šamjen.

Hōdnowne powjedaučko.

Wēše jemu wēšny knjes, kiz rad nēdōto wo twn rēčsje, kat maich wōlownje wo hšćežanjownje ho šadzečez, kiz pať wo wērnym hšćežanjownje wo wutrobie ničo wjedžez wōdžysje. Wón wob- bēdžesje rjane hšćečsčto, kiz bēche wón i dothom dostat, ale pschēs

lutniwosć tat datōto pschijnješ, so žaneho dotha wjazy njemējše. Wšćhito bē w dobrch wobšćenjōch. Zako nan hwojny bē wōn tež wot Wōha pōžohnowany; pschetož pschi nim bē pōbožna man- dželsta a pōbla bēchu kēčjaje džeczatta, wobēju radosć. Naj- mōbōche bē najlubōhōdne a dyrbejše prēni ras hōdy hōbu hwojeczja a wšcho ho wšebelēche na radosć mōčsčich pschi na- pōbłāde tēto hwečow. Wōža mōž bē to. Na wulkej a rumnej kubi knjesjeho hrobu domjaga hōpōla wulku taflu pschibotowa, na totrež hwečze wulki šartrērow šchtom hwečjeje, wōjny wšćelatih darow a je hwečšćami rosčiwitlen. — Džeczi cziłowca w pōdlat- škej stowje i njecšerpliwosću, hdy ho durje wotewrja. Zako bē wšcho botowne, wotewrjichy ho durje a wšče ščtiry džeczi šćačizy t hōdnownemu ščtōneje ho blizachy, pjate pať mačz na rutōmaj njebješje. Nan na wulkim stole hwečješe a njewšebelēche ho tat wutrobinje nan. Faž itary pōbožny džēd, kotrež ho mōbōch lēt dopomni: hōb bē to na wuczenje šćuli šabot. — Najšćaršči hōlczež, 7 lēt itary, t nanej pschikōžiwšči ho woprašča: „Nanu, tat dha to pschirōže, jo my hōdy tajše dary dostawanu, jato by našch narōbny džēn byl, a czejo dha ho tēto hwečow wali?“ Nan njewšebješe, šcho ručje prajez; mōžesje drje po hwojny wōdšćuju prajez, jo je ty; dnuj jatošez hšćežizanjowne, „mudry wuczeč“ i Nazaretha, narōženy; ale bē jemu tola, jato njemōh dženk hwojowne džesču tat livo wotmōwicz. — W tym wōšmōtlnjenju ščtury mala pschecziwnija jeho najšćaršćje (šćēncje) džwōječiz, kotrež nan bē trōto prjeb wumječ. Džeczi wšćitje, kiz hewal hysto i malej Wārta hrajšćaju, ho wraščajchu, hač je jej hižom wōbradžane? Wōna pať wotmōwiti: „Dokel je nan wumječ, dha ničo njedōstōnu.“ Wšćhite džchžu Wārty tcho dha hōbubželēcz a dachy jej šōdže nēdōto. Za hama pať čhysche hwoj džat wopōšlōcz a pōczō, faž bē to w šćiti hawarka, hōdnowne šćenje prajez: „Šta ho pať, jo pschitajnja wot hwečowa Wluguwa wuidže, jo by ho wšćōn kwēt japižat atd.“ hač do tōzja: „Čječz budž Wōhu we wšćōšćej, mēr na semi a cziłowjetam dobre pschobanje!“ Tež domjaga knjes bē hwojje ruzny hystat; tat džē bē to w hwojny wōdōbōzi cziwječ wutryl pōdšōjcho pať šabot! Tojte hysti i jeho mōdōbōze njebēchu jeno jeho wudho, ale tež jeho wutrobu hant. — Wōn pschitupi t hwočjeje a wōšōfcha ju, tež dary jej zlyt točē. Šcho pať hwojaty Duch tōn hamy wječor hšćeče dale nad nim šćutōwajše, njemēn; tat wjele pať je mi inate, Wōži džēn po dothim doma- hwečžanju „huchny“ knjes prēni ras do Wōžejo domu jēdžesje, kiz bē jeno pať hōdžim šdaleny. Wōs wōsta pschēd pōtrjebničšćom štejo; tež tužo wōstachu štejo a jeho pōštrowjo džiwachu ho jata, jo je ho tež knjes A. do Wōžejo domu pōdat. W šćrny bē jeho hōdlo zyle šarōšćene, dokelž ho ničo njebē nabžat, jo budže ho knjesje žyršćinowu patrōnej (šchtōž wōn bēšče) wudacž, do Wōžejo domu šiz. —

Njany šćeršćy ho šćpēwa: „Za i njebječ dele pschitka- džam.“ Našč itaty knjes hwečješe na wēčje hwojich wōžow a pschēze i noma ho pschajenje jeho hysta w jeho wšćōmōj wōšpōtōwajše: „Š cšemu hwočšćim tōnc hwojedžen, faž byl wōn narōbny džēn, a t cšemu wšćhite te hwečzi?“ a š dōlōta šōwice ho jemu mača hystōta Wārta i wotmōwjenjom. Wōn ho w žyršči rosčladowicze, hač bē šćeršćy hōdnōncjenu a prēdat na wōstā šćipi a šćurģiju wšćpēwa, w kotrež ho hšćežizanjane wērywujnacze wuprāja. Naščemu knjesje bē žyła wēž nowa, wōn pschipōstuchalje, faž by na pōdmōlētje jemi štal a ho šōjal, jo ho pschepōkzje. — Pō nēštrach zunje wšćpēwanach šćurččach šćeršću hwečowajše prēdowanje. Nōla jeho wutroby bēche pschibotowanu; pschetož wōn bē tat hystu, jo Wōže hłowō, kotrež mōžnje na jeho wutrobu pōdabše, ho do jeho wutroby jačšćeča. —

Šyle prēdowanje tu njescham wōšpōjetowac, ale tola tat wjele.

te kôzdy j tseho ipôbnáč, fak je najšhemu patronatej wofozo bylo.

„Edať polajowafche na to, fak ťu profetojo na Zetuſa wali, a fak je wo to prôſchť na prôſchť wafcho dopjelniko. — Tole w kôzbe narobžene džězo azke fraje hſjo pod ťo eſto, fak zyła Europa w jeho mjenje wſchitko čini: a fak budža hſjčđe wſchitfe fraje temule džěčatku woſpromáč, nadl ſtu ſhwalba. Kralojo a druhy wječhojo ťu wo pod tole džiwne džěčatko potôrčel, měr a wjednanje w jeho mjenje wuwjebſel, w jeho mjenje poddanoj wſchidnoſćj poſkuſchnoſćj a hſwěnoſćj — zarynahaju a te hſjčđe wſchitfe jachty ipôbnaju, jo Zetuſ ſkrytuſ j: anjeſ j čjeſćj Wođa Wôzja; pſchetož w žanym druhim njeje wôžtoſež, tež njeje žane druhe mjeno date pod njejom člowjeſam, wo kotrymž moſli hſôžni byčć! Dotež Zetuſ ſkrytuſ je hſwěto žewra a člowiſta mudořečj pod čjame toſy, nima-li hſwěto Zetuſa. — Wjeſ je kluč, kſz nam wſchitfe potajnoſeže wotkrywa, haj ſamo nam njebeja a wěčnu ſwôžnoſćj wotawta. — Fak ſhudy a hui, emy je taſki člowjeſ, kſz temule džiwnewu džěčaje njewěri! W ſimjenju ſo taſki na ničjo ipuſchčež njemôže, hſiba na proch a popjei je w ſimjerćj nima žanu nadžju!“

Wutroba najſheho patrona bē hſylaje hnutu; jemu bē, kaž by čhyl prajeć: „Dſi won wote nujje, ja ſym hſwěčny — jara nječny, ſhudy hubjenu člowjeſ!“

Woja ſluſba wo hſônci a wužo ſo na domowjczj podachu. Wot teho čzôja žanym próch wſchaj na najſhego patronowym wěče njebē wohladáč; pſchetož niž jeno wón ſam, ale jeho zyła hſwôjba bē nět kôzdu nježdelu w Wožim donic. Zyła wôjada pak čjeſćj a lubuje nět ſwojeho ſchepelczjanſzy ſmyſle- nectw patrona, dotež je wón j zytej duſchu Woži wotroczl a je tež Woži dom jara pſychnje wubebit.

„Džěž Zetuſ ſkrytuſ j kniejom je, Tam kôzdy džeri je kſraſuſcho!“

Tele hſwěčko dopjelni ſo tež pola najſheho knieja, tať derje w jeho wutrobie, kaž tež nab jeho zyhm domom; pſchetož ſtare je ſo minſko, ſlac, wſchitko je ſo nowe jeſinito! —

Saſho pſchindžechu hody, kotrež pak bēchu nět čjim kſaſniſche, b- telž ſo tež ſtarſhej hodu ſradowafchaj, kaž malej džěſćj; p- etož Wože džězo bē ſo w jich wutrobach narôžito. Žane n- u tyh džěſćj pak ſo wſajy ja tym prađečj njeterjebafche, žeho dla ſo hody ſimjerćj; pſchetož wſchitzy ſnajachu nět „to lube W- že džěčatko“, kſz člowiſtim džěčom poba ſo, ſo hudyj boli wôžni, kaž Wože džěčji luboſni! totremuž rečaju: „Džiwny, džieſel, Wôh, môžny, wěčny wôčež, merny jeſchta.“ Wſchitzy „kſowadu Zetuſa j zytej wutroba a modlachu ſo k njemu, wo by junu čhyl jich do hſwojich njebeſchj pſchitawtow hodu wofáč. —

Tote bēchu plody hodowane! S teho kôzdy widi, fak je Wože hſow možne a fak ſo pſchewē, hačž ſo wôſđilitej duſcha a duch, tež koſeje a moſy a roſejnaja ſo wſchitſchj wutrobow ibáčje. —

J. A. Pôhonnč.

hodoowne wobraſy.

IV.

+ Patoržiza hamotneju.

W jadnym twarjenju byhli do dwora won wučerſta wudowa Ecjmanſowa je hſwojej džwou. Wona noſy mōdu brylu, dotež ne jara ſkabej wočji. Džowka je leſna ſnježničta, nēbže dwazera ſet ſtara, jara pilna hačž do nozy a pſchj tym pôžčjwa a wotôžna. Stwa, w kotrež wjeſe pſchewjwatej, leži w pſchjemju; widoťož wſpôke ſthody ſu tej žonje, kſz bē hačž dotal na wſy hſybita, wuſly wôčežje. Sa to pak je tež wuſlad do čjennecy, a žo wôžneho dwora čjim hubjeſchji. W tſjoch hodžinach dſybi

ſo hſjo lampa hſwěćjež, pſchetož Wadleſta je wuſchjwafka bēhč ſkanowne. Wonej tu leđma ledo bydſitej, a to ſu přenje hody po nanowej ſimjerćj. Džerſka je patoržiza. Wadleſta hēdſi wot ranja kaž pſchitowana nad hſwojm ſchjplatom bēžkom ſkronjena: hſwěćj a na hſwěćj wona tſnječata a ſwětki i kopjeſcham rjaduje; hačž do ſchepelčich hodžin ma džělo hotowe byčć. Dſy a dſy wona ſhwatnje na won a nuts ſhobſajy mačž pohladny, ale jeno jo by jej wjebele hſmēžaje wôbſkozo poſafaka, potom jeſta ſaſo lečji.

S wěšom pomatu pječ bje, hſwatočnje ſwotjenje hodoownych hſwonow ſo ſpoczina. Eſu to kſaſne hſwony j Wětrowneje zykrnje, tak polnje, tak harmoniſny kſinežaje, kaž ſnyti j njebeſteje domiſny.

„D- mačji, to je rjenje! Kaſ je luby Wôh tola hnadny, jo namaj tolu luby hſwědžet do naju komorſi wôitjež dawaj!“

„Ach haj, džězo, to wſchaf je rjenje“, wotmolwi mačž, „ale naſheje wječne hſwony bēchu tola hſjčđe rjenjeſ! A ta wuſly wôžne bēhče nanej hodoowne hſwotjenje! Wſchj hſjčđe, fak wón teſdy j jararjež ſtarym Žurjom na wěžu kſočeſeje, a fak wonaj to potom tak hſwatočnjeje čjinejčhtaj a hēbi čzaptu ſei- maſchaj, ruzy ſtſnſyſchaj a ſo modlečhtaj?“ —

Wadleſta j hſowu ſwony, nad hſwojm džětom čjiche pſtafa- ſche a pſchitajaj: „Sa ſym wſhego hodu byta a ſym nanej trubtu džerčaje, a hdyž na pohleđu wuſki hſwô hſjčđe tať hluboto do- bſerčaje, potom rečny nau žple pomatu: „Čjeſčj budž Wôhu we wſhotočjji, měr na jemi a člowjeſam dobre hſodobanje!“ a jararjež ſtary Žurj rjeſny hamjei! Ach haj, mačji, ty moſch pra- wje, to bē hſjčđe wjele rjenjeſ!“

Nětko je na pot ſchepelčj; Wadleſta je hotowa. Mačž je mjes tym bſowate jeležo horze jeſinita, ruče je wumjeſte džěto hſtowane, kſuch rôžobarnice židžanaje papjery podhſunaje, a mačž dſybi ſtuff hſwojeje džwoti trochj wôbđiwáč. Ale ta ſdſchjnjajaj pſchitajaj: „Ach, wtojej wočji, džězo, wtojej lubej wočji, a iſcho dſa wjele ja to doſtanjech?“

Wadleſta je ſo hſwoj mantl wôdžeta, hēbi čzaptu, i tožduom wobruhjemu, na hſwoje bēte pſečne wopuſche ſtajo a wôſčjwije ſhladowafche: „Eſto ja doſtanu, namiečta? Nē, dwaj wjerđaj, hſwětaj tolerjeje, ale čhemoj prajeć: Šchepčj zyhčy hſrownow! S tymaj hſmôj derje žiwci hačž po nowym leče, a ja čſi tež hſjčđe něčeto k Wožemu džěčju kupuj!“ A i tym bē wona kaž byhſ j burjem won. Mačž čhſyche jej hſjčđe wěchto pſchj- wofáč, tola to bēhče pſchepoldje. Někto wona j ſhwatkom kom- nodu wotewri a j njeje ſtary, čjauy damaſtow rub wuwſa, kotrež bē hſjčđe wot jejnje wotki. Do njeho bēhče wuſtany žlobit j džěčjom a Marija j Joſefom, wot a wôſlatko; a nad tym ſnajowafche ſo bant j napjſomom: „Tať je Wôh hſwē lubowal!“

Tónle rub wona na blido wuſpſchetrje. Potom pſchjnjche dwaj hſwětaj wôſnſajaj hſwěćnitaj, a potôž mjes njeju ſtoty ſchjžj wot ſtareho džěta. Wona bēhče jón wot hſwojeho njebečježheho muža na kſwajnym dnju doſtala a jón nětko ja nowy hſowoczny bant pſchitawerđžita. Tu dſybeſche Wadleſnyj hodoowny dar byčć. Tež talet j jabſkumi a wſorjedani wona hſjčđe pſchj- ſtaj.

Někto bē wjcho naprawjene; wona ſo woſhdyty, na džwoczječtu čzawatſchj, a jejnjej ruzy ležečhtej ſtſſnjenjej w kſinje. Saſđžewočj a pſchidob wſchd jejnjej duſchu nimo džěčtaje; tať wſchdowjeſepokte pak tež wſhbe bēchu, napôſleđu ſo wone tola w te j jonej ſmēro- wachu: „Wôh je nam hſwojeho Eſyna wobradžil, kaba by won tež njehaf j nim wſchitfo nam hnadnje dočž?“

Tu wona džje! Njaj, to je Wadleſta. Wuſki paſet na pod pažu a mantlſowaj dſybačſaj tať polnaj, ſo bē wjſcha pumkata. Mačž jej durje wotewrja a hſwatočnjeje praji: „Wjebele hody daj namaj Wôh hromadžje!“ Hamjei, hamjei, moja mamiečta!“ wotmolwja hſoćje j bſyčhčezajmaj wočjomaj. Ale nětko padatej

tutej woćzi na bido. Čhto to je? — „D maczeŭka, ſhto hy ty činiŭ! Twój ŭwaŭny ſchizj! Wložu ja to w pichieć?“ A huŭly ſybola ſo jej w jaŭnamy woćzama. Ale macz jej ſchizj wofoto iſhije wjaſa a ju wofotſha.

„Tatle, mamiczka, něto džećzi ty na ſhrwiltu won a wobitarajeſ wjećeć! Za mam tudy teſ hiſchče čjinić!“ Na to wona wupaſuje, najprjedy wobras w ſlotym wobtuſtu, kotryž ſubu ſturu wjeſnu zperje pſchobſtaja. Madariſka je ju w lećžu ſama ſnamjenita a něto ſ rjanytm wobtuſtom wuſotować dala. Tu deſta, pſchi wotewrjenych wężinyd burjacy, ſteji na murju ſtożena nanowa trubka; wón je ſo runje horje pobał t njebzjeſſtemu ſwonjenju. Wobras wona prawje do ſtrjeđa ſtaja, potom pſchińd: hiſchče brune hodowne poprzany a por čjoplych ruſajzow. Něto je hotome! Madariſka wotewrja durje, a maczerine ſhożowne hłaby pſchecleca wobrabljenje. Wobej ſchěžje dołho do myſlow na nórjonej pſchi napohłabže ſtareje wjeħnjeje zurwoje, a Madriſka praji ſwjatocźnje kaſ njeboſi nan: „Čłjeć budź Wobu we wuħfo-foćej, mēr na ſemi a čłowjeſtam dobre ſpodobanje!“ a macz kaſ ſararjeſ ſtary Zurij hamczi!

F.

Dobre wotmolwjenje.

Někaſi wulki wučeny ras ſwojeho wučebnika t Filippej Melanchthonaj pōbla a da ſo jeho praiſchēc, čjeho dla ſo tōže hody ſpewa: „To dzećjato ta luboſine je nam dženb narodžene“, domel tu bže ſelubſt ſkrjyſtuſ pſcheb wjele lēttoſkami jaſo čłowjeł narodženy? Na to Melanchthon wotmolwi: „Pray ſwojemu knjejeł, haćz dha wón teſ dženka trowſta njetrzeba?“

F.

Sswětło ſwěta.

Wōž bē kaſ ſwētłina,
ſhdyž ſchryſt ſo narodžj; —
Bē wobniu ſama čma,
ſhdyž woćzi ſandželi.

Dženb hiſchče, hđež wón njeł,
Nam jaħnojeſ njepomha; —
Dženb hiſchče, hđež wón je,
Ze ſama ſwētłina.

3. 3.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Knjeſ Genka, poħoł naſchego knihowneho towaſtwa po mōžnoćji hiſchče do hōd Porſchjſtu a Wudyſchjſtu woħadu pſchegħoħzi. S radotežu ſhychimju, ſo je rjanu lećžu nowych ħobuſtawow nadobyl. Wo ħoħoćy čje potom w Raſeczariſtej woħabže ſapocznymyſi Njeħwoaczi bliſtu pſchegħoħzić. R. Sswētōſch w pruiſkiy wħach Raſeczariſteje woħady ſapocnjeje a potom ſo najſterje do Wulko-Œdjarowjeke woħady poba. Kaſ ſhychimju, ſo tu a tam wěta njejaħnoćz dla pſchińoſchlow poſajuje. Wěħa ſberaja ſo pſchińoſchki ſa lēto 1902 a 1903, ale ħobuſtawy njetrzebaja ſa tej dwe leće wjazy haćz 1 hr. 50 np. plaćjic. Sa to doſtanu wulku knihu „Zionſte htoħy“, kotraž hu tal ħorzo poħabana. R lētu ħobuſtawy teſ da-li Wōħ jaħo knihu doſtanu ſ čjeſkěho čħaħa 30 lētnje wojny.

— ſhdyž nam hody mēr ſwonja, w ſkrimicħawje ſtrajł dźeħa-čerjow traje. Wobu ſel ſu ħo dźeħacjerjo žyłe wot lozialdemo-

kratow ſaħſećjy dala, tak ſo je jich 300 ħano ſ ſchecējy dyrwane wuſtuſtito.

— Na ſaſſtim ħejmje je ſo něto poħledna poħab želelniſy i Wōſporta do Radownja pſchjſwolita. Duž d njebudže na pſchowy, kotrež ſu ſo hiſchče na tōu ħejm želelniſy dele t poħowzy čħaħnyć, dźiwoać. Wō dalewjeł želelniſy i Raſež do Wōjerez jaħo ſo mjelczi, haćz runje w Pruiſki ħejm ħo ſhromadži. Wſchēc by byto, ſo by ſo nadžij na tule želelniſy ſtōncźnje dopjelnita.

— Wulki nje mēr dźiſche w ħwojim čħaju pſcheg Francowiſki hdyž bu prjedaſoĵi wſchēc Dreyjuſ t pſchegbyſteł na čzerow ſupu ſaħubjem. ſtōncźnje ſo dozi, ſo ħo wuħubjenje ſ wōw ſta, ale teſ tudy jeho ſa winowateho pōſnachu, ale po wuħubjenje ħo wobnadaſi. Něto pał ħu ſo wopoſaħma namaſate, kotre; pjećza dopoſajaja, ſo je wón do žyła njewinowaty, dofełz ħu ħo wſħma, pſchecētw njeu ħwēdčage, žyła ſaħchowanane pōſnale. Duž Dreyjuſowa wēz, kotraž je ħižom wjele žōtmow naćčwita, něto ſtōncźnje na pſchego t mērej pſchińdže, hdyž ſo Dreyjuſ žyłe wwinije.

— Do hodownych ſynow ſkinczi nje luboſojne powjeće, ſo w Wiſſteł wojna mjeſ Ruſtej a Japanſtej w bliſchym čħaju w-čħatać. Wadźjiny ħo, ſo ħo wōjna hiſchče pſcheg mērne ſuħylen ludow wotwobroćzi.

— Wulke je nam hodowne wjeħete, ſo je naſch lubowar-ħeħor jaħo žyłe wuſtrowjeny. Wōn je jańdžeru ſobotu t. ħannoſerſteje ſapucōwał, ſo na ħoſtawje wobdžēłt a potom pſchi tomy był pſchi ħwēdčanju ſtōlētneho wobilaćza ſtych regimēntow. Wud jeho ſ wulkej radoteſkej ſtrowjeje a wyſtanie pſchetač njeħaſche. Wſch; ħwēdčanjeſtej ħoſcjenje pſchaz Albrecht ħławu n-ħeħōra a ħeħor ſ jaħnym ħuħnym ſynom wotmolwi, tak ſo bē ſhychēc, ſo ħu ſo wſchite ſeħēwſki ħoroſeje ſħubide.

K rozpominanju.

By-li ſo Khrystus tysac krōc w Bethleħemje narodžil a nic w tebi, ſy wēenje zhubjenje.

* * *

W ſłobiku w Bethleħemje ſwēci ſo ſlōnēko ſmilnoće a miłoſe, kotreħož janoſe dokħwalić ſu ſamo jańdželske ħary pſtēlabe.

* * *

Cyrkwinske wēze ſu porſty, k njeħju pokazowōce.

* * *

Bōħ hrozy: Moje je wſaħ wjećenje! Tež junu za teħje ſo wjećić hce.

* * *

Spomñ, kak bu Edom junu ħostany, Kiž ſmējo ħanjeſe pad Judowy.

ſlućil ſa laćanſto-ħerbiſte piħmo: z = j (zub); s = ħ (syn); ſ = ſch (ſat); e = ħ (cworn); č = cž (čern); r = cž (črij); ĩ = ſch po p a k (přah, krud); ſ, ij, ſch po t (ři, tře, trase).

Daliſhe dobrowōlne dary ſa woħe armeniſke ħyroty.

Na Woħoħdžēćjowy ſchtom ſa woħe ħyrotki	
R. ſ M.	5 hr. — 1p.
R. ſ W.	3 „ — „
	ħromadže 8 hr. — np.

W mjenje wboħich ħyrotow wutroħny dħał

Wōłeć, redaktor